ห้องสมุด

หนังสือพงษาวดารจีน

เรื่อง

ซุยถัง

เล่ม ๒

ได้ตรวจสอบทานถูกต้อง

ตามต้นฉบับเดิมแล้ว

ได้ลงพิมพ์ครั้งที่ ๒

๑๐๐๐ ฉบับ

ราคาเล่มละ ๖ บาท

ที่โรงพิมพ์ศิริเจริญ

ตำบลสพานหัน กรุงเทพฯ

ร,ศ, ๑๒๖

น่าต้น

ซุยถัง

เล่ม ๒

หลีเอี๋ยน จึ่ง ว่า เจ้า คิด นี้ ชอบ แล้ว หลีสีบิ๋น ก็ ทำ หนังสือ แล จัด ...งที่ดี ๆ มอบให้กับ เอี๋ยทอง เตี่ยวเสี่ยน เปน ทูต ไป เมือง ลกเอี๋ยง เอี๋ย... ...ถือ หนังสือ เข้า ไป คำนับ ส่ง ให้ เฮงสี่ช่วง ...ระ

...ฝ่าย เฮงสี่ช่วง ตั้ง แต่ โอบุนหวยกิบ ฆ่าพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่ เสีย แล้ว ก็ ตั้ง ตัว ขึ้น เปน เจ้า ให้ ชื่อ ว่า แผ่นดิน แต้... คน ทั้ง ปวง เรียก ว่า แต้อ๋อง ...ใหญ่ อยู่ ใน เมือง ลกเอี๋ยง ก๊ก หนึ่ง ครั้น เห็น เตี่ยวเสี่ยน เอี๋ยทอง เปน ทูต มาแต่ เมือง ถัง เฮงสี่ช่วง เปิด หนังสือ ออก อ่าน แจ้ง ความใน หนังสือ ว่า ...เอี๋ยน จะ ขอ ยืม ทาง ไป ตี เมือง เล่าบูจิว เฮงสี่ช่วง ก็ โกรธ ฉีก หนังสือ ... จึ่ง สั่ง ทหาร ให้ เอา ตัว เอี๋ยทอง ไป ฆ่า เสีย แต่ เตี่ยวเสี่ยน นั้น ...ร้อง ข้าง ให้ คุม สิ่ง ของ คืน กลับ ไป เตี่ยวเสี่ยน ได้ ความ เจ็บ ...ใจ ไป เมือง เซียงอั๋น ร้องไห้ บอก กับ หลีเอี๋ยน ๆ ได้ฟัง ดัง นั้น ... แล้ว สั่ง ให้ จัด แจง กอง ทัพ จะ ยก ไป ตี เฮงสี่ช่วง หลีสีบิ๋น จึ่ง ...ว่า ... เสด็จ ให้ ลำบาก พระองค์ ข้า พระองค์ จะ รับ อาษาไป รบ เอง

มิให้เสียราชการได้ หลีสิบิ้นจึงสั่งให้หลีเจงคุมทหารสิบหมื่นยกอ้อมทางไปรบกับเล่าปูจิวกองหนึ่ง ตัวหลีสิบิ้นคุมทหารสิบหมื่นไปตีเมืองถกเอี๋ยงที่เฮงสี่ช่วงอยู่ อย่าให้สองเมืองช่วยกันได้ หลีเอี๋ยนเห็นหลีสิบิ้นจัดแจงการถูกต้องก็มีความยินดี จึงให้หลีสิบิ้นคุมทหารสิบหมื่นยกไปตีเมืองถกเอี๋ยง

๏ ขณะเมื่อหลีสิบิ้นยกทัพครั้งนั้น จึงเอาเตายุห้วย ๑ อวนเทียนกังลี่ซุนฮอง ๑ เฮ่ากุนจิบ ๑ เอี๋ยเสี่ยนเนี่ยม ๑ หองภูบูอิด ๑ หกคนนี้ไปด้วย หลีสิบิ้นคำรพย์นับถือว่าเปนอาจารย์ จะไปทำศึกที่ไหนก็เอาไปด้วยทุกครั้ง ให้หินไรซัวเปนทัพหน้า ซีองัด ๑ เฮงเสียง ๑ เปนปีกซ้ายปีกขวาทัพหน้าทัพหนึ่ง เต่าห้องกี่เปนทัพกลาง ตวนจีเหียน ๑ เปาเหียนเตา ๑ เปนปีกซ้ายปีกขวาทัพหนึ่ง ตัวหลีสิบิ้นเปนทัพหลัง เซียงซุนบอกี่ ๑ ม้าสำเปา ๑ เปนปีกซ้ายปีกขวาทัพหลัง แล้วจึงให้เซียงซุนบอกี่ ม้าสำเปายกไปทางเรือกองหนึ่ง

๏ ฝ่ายเฮงสี่ช่วงแจ้งว่าหลีสิบิ้นยกทัพมา ก็คุมทหารออกมาตั้งค่ายคอยรับอยู่ที่จุยซุย เฮงสี่ช่วงตั้งกระบวนค่ายคอยถ้าหลีสิบิ้น ฝ่ายหลีสิบิ้นครั้นมาถึงก็ตั้งค่ายลงข้างด้านเหนือ ทั้งสองทัพก็ยกทหารออกรบกัน ทหารเฮงสี่ช่วงสู้ทหารหลีสิบิ้นไม่ได้ก็ล่าถอยเข้าเมือง ให้ปิดประตูเมืองรักษาน่าที่เชิงเทินไว้ให้มั่นคง

๏ ฝ่ายหลีสิบิ้นครั้นมีไชยชนะเฮงสี่ช่วงก็มีความยินดี ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงบันดานายทหารที่ชนะศึกเปนการสนุกสบาย ต่างเสพสุราอยู่นั้น หลีสิบิ้นจึงถามบันดาทหารทั้งปวงว่า ในจังหวัดเมืองถกเอี๋ยงนี้จะมีป่าที่ไหนสนุกบ้าง เราจะคิดไปไล่เนื้อ

เล่น...ก เวลา หนึ่ง ให้ สบาย แต เฮงสี่ช่วง เห็น จะ ไม่ อาจ ยก ออก มา รบ เรา อีก แล้ว ทหาร คน หนึ่ง จึง บอก ว่า ใน แขวง เมือง ถกเอี๋ยงนี้ มี เขา ...ลูก แห่ง หนึ่ง ชื่อ บักมังซัว บน เขา นั้น มี ศพ กระษัตริย์ แต่ โบราณ ฝัง อยู่ ที่ นั่น กับ ศพ ขุนนาง ที่ เปน เชื้อ กระษัตริย์ ฝัง อยู่ ด้วย กัน มาก เปน ...ใหญ่ สารพัด สัตว์ ทั้ง ปวง มี อยู่ หลีสิบิน ได้ ฟัง ก็ มี ความ ยิน ดี จึง ว่า เสีย แรง มา ถึง นี่ แล้ว เรา จะ พา กัน ไป เที่ยว ที่ เขา บักมังซัว ให้ สบาย สัก วัน หนึ่ง หลีซินทอง ได้ ฟัง หลีสิบิน ว่า ดัง นั้น จึง ห้าม ว่า ท่าน อย่า ไป เลย ข้าพเจ้า พิศ ดู ราศี แล ชตา ของ ท่าน ตั้ง แต่ เดือน นี้ ไป เคราะห์ ...มาก กว่า จะ สิ้น เคราะห์ถึง ร้อย วัน อนึ่ง ข้าพเจ้า ไป เสี่ยง ทาย ดู ตาม ...สีไม่ ดี ถ้า ท่าน ขึ้น ไป คง จะ มี เหตุ ใหญ่ อย่า ไป เลย หลีสิบิน ...อัน ตัว เรา นี้ ถ้า ไม่ ได้ ขี่ ม้า เที่ยว ยิง สัตว์ เล่น หา มี ความ สบาย ... ถึง จะ มี เหตุ ประการ ใด เรา หา กลัว ไม่ ว่า แล้ว จึง สั่ง ให้ แม่ทัพ ...ใหญ่ รักษา ค่าย อยู่ คัว หลีสิบิน กับ ม้าลำเปา แล นาย ทหาร ที่ แม่น ...นุท สิบ คน ไปด้วย หลีสิบิน จึง แต่ง ตัว ใส่ เสื้อ ตาม ธรรมเนียม ...ใส่ เกราะ เหน็บ กระบี่ มือ ถือ เกาทัณฑ์ ขึ้น ม้า ไป กับ พวก ทหาร ...บล เขา บักมังซัว ที่ ฝัง ศพ กระษัตริย์ แต่ ก่อน หลีสิบิน เที่ยว ดู ที่ ฝัง...ทั่ว แล้ว ถอนใจใหญ่ ว่า อัน เกิด มา เปน คน ยศ นา ถาศักดิ์จน เปน กระษัตริย์ เจ้า แผ่นดิน ก็ ดี ครั้น ตาย ไป แล้ว ก็ มา ฝัง ถม แผ่นดิน อยู่ เปล่า ๆ ดังนี้ หาประโยชน์สิ่ง ใด ไม่ ผู้ดี เข็ญใจ ก็ เหมือน กัน สิ้น ถ้า มี ...ถาศักดิ์ ลูก หลาน ก็ สร้าง ที่ ฝัง ศพ ให้ เปน ตึก แล มี รูป ตุกตา ตั้ง อยู่ ...เปล่า ๆ ไม่ ต้อง การ เหมือน กับ ที่ นี่ ถึง ตัว เรา จะ มี วาศนา ไป ...หน้า ก็ เหมือน กัน

๏ ขณะเมื่อหลี่สี่บินยืนม้าคิดรำพึงอยู่ดังนั้น พอมีกวางตัวหนึ่งวิ่งมาข้างตวันออก หลี่สี่บินเห็นดังนั้นจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกหลังกวาง ๆ ตัวนั้นยังไม่ล้มก็วิ่งหนีไปทางตวันตก หลี่สี่บินก็ขับม้าไล่ตามไปกับทหารทั้งปวง ฝีเท้าม้าหลี่สี่บินเร็วตามแลเห็นตัวกวางไปไว ๆ ทหารทั้งปวงตามหาทันไม่ ติดไปแต่ม้าสำเปาคนเดียวด้วยฝีเท้าม้าทันกัน พอกวางวิ่งไปถึงตำบลแห่งหนึ่งเปนแง่เขา กวางก็เลี้ยวหายตัวไป หลี่สี่บินกับม้าสำเปาเที่ยวค้นหากวางก็ไม่พบ พอแลขึ้นไปบนเนินเขาเห็นกำแพงเมืองใหม่ ๆ มีเครื่องศาตราวุธปักอยู่บนกำแพง ที่ประตูนั้นจาฤกอักษรไว้สามตัวชื่อเมืองกิมหยงเสีย หลี่สี่บินจึงถามว่าเมืองกิมหยงเสียนี้ที่หลี่มิดอยู่แล้วกระมัง ม้าสำเปาจึงว่าเมืองนี้แหละท่านจงรีบกลับเสียเร็วเถิด ถ้าช้าอยู่หลี่มิดรู้ก็จะออกมาทำอันตรายแก่เรา

๏ ขณะเมื่อหลี่สี่บินตามกวางมานั้น พวกกองตรวจเวรของหลี่มิดแจ้งความก็ไปบอกกับหลี่มิด ๆ จึงว่า ซึ่งหลี่สี่บินมาถึงเขตรแดนเราแต่สองคนเท่านี้ เห็นจะเปนกลอุบายพ่อลวงให้พวกเราตามไป ก็จะซุ่มทัพไว้คอยรบเรามั่นคง เทียกากิมได้ฟังแล้วก็ลุกขึ้นร้องว่า หลี่สี่บินกับเราต่างคนต่างจะคิดตั้งตัว บัดนี้หลี่สี่บินตกมาอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว ไม่ตามไปจับฆ่าเสียวันนี้จะละไว้ให้มาทำร้ายเราก่อนฤๅ ว่าแล้วก็หยิบขวานขึ้นม้าแล้วรีบไล่ตามไป ชินซกไปกลัวเทียกากิมจะไปทำโดยโวหารจะสู้เขาไม่ได้ จึงขึ้นม้าถืออาวุธควบตามไปทันเทียกากิม เห็นหลี่สี่บินพร้อมกัน เทียกากิมจึงว่ากับหลี่สี่บินว่า ท่านอย่าหนีเราเลยจงมาให้เราจับดี ๆ เถิด หลี่

...สิบิน จึงถามว่า ท่านชื่อไร จะกล้ามาจับเรา เที่ยกากิมจึงว่าเราชื่อเที่ยกากิม หลีสิบินจึงหัวเราะว่าหน้าตาท่านเหมือนกับคนอดอาหารมาสักสองสามวัน ตัวนี้จะจับเราได้แล้วฤๅ เที่ยกากิมได้ฟังก็โกรธขับม้าเข้ารบกับหลีสิบิน ม้าสำเปาก็ขับม้าจะเข้าช่วยหลีสิบิน พอซินซกโปมาทันก็ขับม้าเข้ากันไว้แล้วรบกับม้าสำเปา หลีสิบินรบกับเที่ยกากิมได้สามสิบเพลงสู้เที่ยกากิมไม่ได้ก็ขับม้าหนีไป เที่ยกากิมก็ขับม้าไล่ใกล้หลีสิบิน ๆ เห็นก็เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกหมวกเที่ยกากิม หลีสิบินก็เสียใจขับม้าหนี ฯะ

๏ ฝ่ายม้าสำเปารบกับซินซกโปไปได้หน่อยหนึ่ง ต้านทานซินซกโปไม่ได้ก็หนีแยกไปทางอื่น ซินซกโปจึงกลับม้ามาตามเที่ยกากิม หลีสิบินขณะเมื่อหนีมานั้นม้าสิ้นกำลัง จึงคิดว่าเห็นเราจะไม่พ้นข้าศึกแล้ว ก็แลไปเห็นศาลเจ้าในป่าข้างทางแห่งหนึ่งจาฤกอักษรว่าชื่อเล่ากิวนคิ้ง หลีสิบินจึงแวะเข้าไปในศาลเจ้าแล้วปิดประตูแล้วซ่อนสีดาว่าจะหลบนไว้ ขณะนั้นก็บังเกิดเปนลมพยุพัดผงคลีแลใยแมงมุมตลบปลิวไปติดบานประตูไว้เปนอันมาก ฯะ

๏ เที่ยกากิมตามหลีสิบินมาถึงน่าศาลเจ้าไม่เห็นตัวหลีสิบินก็สงสัยว่าคงจะซ่อนตัวอยู่ในศาลเจ้านี้ จึงเข้าใกล้ดูที่น่าประตูก็เห็นมีผงคลีแลใยแมงมุมติดบานประตูอยู่ เข้าใจว่ามิใช่ประตูปิดใหม่เปนประตูปิดอยู่เก่าจึงมีใยแมงมุมก็หาสงไสยไม่ หันหน้าม้ามาจะกลับ พอแลเห็นมังกรเหลืองเลื้อยอยู่บนหลังคา เที่ยกากิมไม่รู้จักว่าเปนมังกรสำคัญว่างู จึงคิดว่าครั้งไซฮั่นเล่าปังฆ่างูใหญ่ตีเขามังตั้งครั้งนั้นภายหลังมาก็ได้เปนกระษัตริย์ วันนี้เรามาพบงู

ใหญ่ จำ เรา จะ ฆ่า เสีย บ้าง จึ่ง จะ ได้ เปน กระษัตริย์ เหมือน เขา คิด แล้ว ก็ จะ ขึ้น ไป บน หลังคา ฆ่า งู มังกร นั้น ก็ หาย ไป เทียกากิม ก็ สงใสย ว่า คง จะ ลง ไป อยู่ ใน ศาล เจ้า จึ่ง ผลัก บาน ประตู เข้า ไป ใน ศาล จะ ฆ่า เสีย ให้ ได้ แล เห็น ม้า ตัว หนึ่ง ก็ ดี ใจ ว่า หลี่สีบิ๋น อยู่ ใน ที่ นี้ เปน มั่น คง

๏ ฝ่าย หลี่ สีบิ๋น เห็น เทียกากิม เข้า มา ก็ หนี เข้า ไป แอบ อยู่ ที่ ใน ม่าน หน้า เจ้า ชัก กระบี่ ง่า ไว้ จะ คอย ฟัน เทียกากิม ๆ แล เห็น ม่าน ไหว ๆ แลไป เห็น เปน งู ก็ เข้าใจ ว่า หลี่สีบิ๋น มี วิชา แปลง เปน งู ได้ จึ่ง เงื้อ ขวาน เดิน เข้า ไป จะ ฟัน ฯะ

๏ ฝ่าย ซินซกโป รีบ ตาม เทียกากิม มา ถึง หน้า ศาล เจ้า เห็น ม้า เข้า ก็ รู้ ว่า เทียกากิม ตาม หลี่สีบิ๋น เข้า ไปใน ศาล เจ้า แล้ว ซินซกโป ก็ ลง จาก ม้า เดิน ตาม เข้า ไป เห็น เทียกากิม เงื้อ ขวาน จะ ฟัน หลี่สีบิ๋น บ[illegible]ศะ หลี่สีบิ๋น นั้น เห็น มังกร เหลือง อยู่ ตัว หนึ่ง ซินซกโป ก็ รู้ ว่า หลี่สีบิ๋น [illegible]นี้ เปน คน มี บุญ สม กับ คน เล่า ฤๅ พอ เทียกากิม เอา ขวาน ฟัน [illegible] ไป มังกร ก็ เอา มือ ออก รับ ซินซกโป ก็ เอา กระบอง ทอง แดง เข้า รับ [illegible]าน ไว้ พร้อม กัน แล้ว ซินซกโป แสร้ง อุบาย พูด กับ เทียกากิม ว่า น้อง อย่า เพ่อ ทำ วุ่น วาย เจ้า ไม่ รู้ ฤๅ ว่า หลี่มิด เจ้า นาย เรา กับ หลี่เอี๋ยน ห[illegible]บิ๋น เปน พี่ น้อง แซ่ เดียว กัน ได้ มี หนังสือ ไป มา หา ฤๅ ราชการ กัน อยู่ เ[illegible] เรา จะ ฆ่า เสีย นั้น ไม่ ชอบ จับ เปน ไป ให้ กับ หลี่มิด ตาม แต่ จะ ว่า กล่าว กัน ดี กว่า เทียกากิม จึ่ง ว่า หลี่สีบิ๋น คน นี้ มัน มี วิชา มาก แต่ เมื่อ ตะกี้ พี่ ไม่ เห็น ฤๅ เขา จำแลง แปลง เปน งู สู้ กับ ข้า ถ้าไม่ฆ่าเสียบัดนี้ก็จะหนีไป ซินซกโป ยิ้ม แล้ว ก็ เข้า ไป จูง เอา มือ หลี่สีบิ๋น ออก มา จาก ม่าน ซินซก โป จึ่ง เอา เชือก เข้า มัด มือ หลี่สีบิ๋น เอง พอ เปน ที แล้ว เชิญ หลี่สีบิ๋น ขึ้น

ม้าคุมตัวกลับมาเมืองกิมหยงเสีย ราษฎรทั้งปวงรู้ข่าวว่าเทียกากิมกับชินซกไปจับหลี่สิ้บินมา ก็พากันแตกตื่นมาดู แล้วพูดจาสรรเสริญรูปร่างหน้าตาหลี่สิ้บินว่างดงามสมควรจะมีบุญ ขณะเมื่อชินซกไปจับหลี่สิ้บินมานั้น คิดจะปล่อยเสียตามทางหลายครั้ง แต่กลัวกิติศรัพท์จะรู้ถึงหลี่มิด จึ่งต้องจำใจเอามา ครั้นถึงเมืองจึ่งพาตัวหลี่สิ้บินเข้าไปหาหลี่มิด ๆ เห็นจึ่งว่า ตัวเจ้าพ่อลูกกับเราก็หามีข้อขัดเคืองกันไม่ เหตุใดจึ่งคิดมาตีเอาเมืองห้อหนำของเราไปครั้งหนึ่ง บัดนี้ก็ยังจะมาใช้ปัญญาเอาเมืองกิมหยงเสียที่เราอยู่อีกฤๅ ตัวพ่อลูกก็มีเมืองเซียงอั้นอยู่เปนสุขยังไม่อิ่มฤๅ จึ่งมาหาที่ตายตรงนี้ หลี่สิ้บินจึ่งตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้ามาทั้งนี้เปนความจริงจะว่าให้อาพึ่ง ด้วยเดิมเฮงสี่ซวงฆ่าขุนนางของข้าพเจ้าเสียคนหนึ่ง ขุนนางคนนั้นข้าพเจ้าใช้ไปด้วยการจะเปนไมตรีกัน ควรฤๅฆ่าเสียได้ ข้าพเจ้าจึ่งยกไปรบ ก็สู้ข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าจึ่งถอยทหารมาตั้งอยู่ที่เขาเซียเซี่ยวเหนียคอยดูท่าทางเฮงสี่ซวง พอว่างราชการตงถีชวนทหารเก้าม้าสิบม้ามาเที่ยวป่า ปราถนาจะมาเยี่ยมอาด้วย พอทหารท่านจับข้าพเจ้ามาอาอย่าได้สงไสยเลย หลี่มิดได้พึงก็โกรธจึ่งว่า เจ้ามาเรียกเราเปนอานั้น เราเปนอาเจ้าเมื่อไร เปนแต่แซ่เดียวกันอย่างนี้มีถมไปทั้งแผ่นดิน เจ้าถือตัวว่ามีสติปัญญาแกล้งปลอมมาจะดูภูมถานบ้านเมืองเรา เห็นว่าได้ท่วงทีจะมาตีเอา ครั้นเขารู้เท่าเข้าก็แกล้งแก้ตัวไป ว่าแล้วก็สั่งทหารให้เอาตัวไปฆ่าเสีย งุยเตงจึ่งห้ามไว้ว่าจงงดโทษก่อน ข้าพเจ้าจะว่าให้พึงอันหลี่สิ้บินคนนี้เปนบุตรหลี่เอียน ๆ รักใคร่ประดุจดังว่าแก้ววิเสศดวง

หนึ่ง ถ้าเราฆ่าเสียเดียวนี้ หลี่เอี๋ยนก็คงจะโกรธ ยกทัพทุ่มมาเชี่ยวเชิญรบกันกว่าจะได้ไชยชนะ เมืองเรานิดหนึ่งเท่านี้จะสู้รบรองขับเขี้ยวกับเขาได้ฤๅ หลี่มิดได้ฟังก็เห็นชอบด้วยแล้วว่า จะให้ปล่อยเสียฤๅ ๆ จะให้คิดประการใดเล่า งุยเตงจึ่งว่า หลี่สิ้บินนี้อย่าเพ่อปล่อยก่อน จงเอาตัวคุมไว้ในเมืองเรา หลี่เอี๋ยนรู้ก็คงจะให้ขุนนางมาง้อขอหลี่สิ้บิน เราจึ่งพูดจาเอาสัญญาบุญคุณเสียให้มากจึ่งให้ไป ข้าพเจ้าเห็นว่าจะมีประโยชน์มากกว่าที่ฆ่าเสีย ถ้าไม่มีประโยชน์กับเราแล้วก็ให้จำไว้ในเมืองเรากว่าจะตาย หลี่มิดก็เห็นชอบด้วย จึ่งสั่งให้พวกพนักงานเอาตัวหลี่สิ้บินไปขังไว้ที่ทิมตามโต้ ฯะ

๏ เมื่อขณะนั้นหลี่เอี๋ยนอยู่เมืองเซี่ยงอั้น ม้าซำเปานายทหารซึ่งไปด้วยกับหลี่สิ้บินนั้น กลับมาถึงกองทัพก็บอกความกับแม่ทัพนายกองทั้งปวง ๆ ก็ตกใจส่งตัวม้าซำเปาไปให้ถังกงหลี่เอี๋ยนที่เมืองเซี่ยงอั้น หลี่เอี๋ยนแจ้งความแล้วจึ่งเขียนหนังสือให้เล่าบุนแจถือไปถึงหลี่มิดขอตัวหลี่สิ้บิน เล่าบุนแจก็ถือหนังสือไปให้แก่หลี่มิดณะเมืองกิมหยง แล้วพูดจาตามเคยนับถือว่าเปนญาติกันมา หลี่มิดรับหนังสือมาอ่านดูแจ้งความแล้วโกรธเล่าบุนแจ หารับว่าเปนญาติกันไม่ จึ่งสั่งให้ทหารจับเอาตัวเล่าบุนแจไปฆ่าเสีย ชีมงกงอยู่ที่นั้นห้ามไว้ไม่ให้ฆ่า หลี่มิดจึ่งสั่งเจ้าพนักงานให้เอาตัวเล่าบุนแจไปจำไว้ในทิมตามโต้กับหลี่สิ้บินด้วยกัน เวลาวันนั้นทหารหลี่สิ้บินที่ใช้ไปเที่ยวสืบราชการกลับมาแจ้งความกับหลี่มิดว่า เกียงไซกงปลัดเมืองไซจิวจับโปฉาเจ้าเมืองไซจิวฆ่าเสียแล้ว ตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าเมือง จึ่งให้คนไปหาขุนนางชื่อหุนซึ่งอยู่ในเมืองไซจิวมาปฤกษาให้ไปเกลี้ย

กล่อม เจ้า เมือง เลงเหลง ชื่อ กุซิวหยอง มา เข้า ด้วย แล้ว ยก ทหาร ไป ตี เมือง ห้องจิว เจ้า เมือง ห้องจิว สู้ เมือง ไซจิว ไม่ ได้ จึง ยอม คำนับ รับ เปน เมือง ขึ้น กับ ไซกง กับ เมือง ห้องจิว เมือง เลงเหลง คุม ทหาร ทั้ง สามเมืองพากัน ยก มา ตีเมืองยังซือ ราษฎรใน เมืองยังซือได้ ความเดือด ร้อน เปน อัน มาก ขอ ท่าน คุม ทหารไป ช่วย เมือง ยังซือ ด้วย เถิด หลีมิด ได้ ยิน ทหาร มา บอก ความ ดัง นั้น ก็ ตกใจ จึง ว่า เมือง ยังซือนี้ เปน ที่ ไว้ เสบียง อาหาร ของ เรา อยู่ ถ้า จะ ไว้ ให้ เขา ตี แตก แล้ว คน อยู่ ใน เมือง กิมหยง ก็ จะ ขัด เสบียง อาหาร เรา จะ ต้อง คุม ทหารไป เมืองยังซือ จึง จะ ได้ ว่าแล้ว จึง สั่ง ให้เทียกากิม เปน ทัพ หน้า ตันมองซิน เปน ปีก ขวา เฮงเปกถัง เปน ปีก ซ้าย ล่อซือซิน กับ เฮงตังหยิน เปน กอง คุมเสบียง ให้ซิมงกง กับ งุยเตง กับ ซินซกโป สาม คน อยู่ รักษา เมืองกิมหยง ว่าราชการ แทน ตัวหลีมิด ๆ ก็ คุม ทหารไป เมืองไซจิว ฯะ

๏ ฝ่าย หลีสิบิน กับ เล่าบุนแจ ต้อง ขัง อยู่ ใน ที่ ทิม ตามโส ซินซกโป สั่งให้ คน เอา เสบียง อาหารไป ส่ง อยู่ มิได้ ขาด มี นาย ผู้คุม คน หนึ่ง แซ่ ฉิว ชื่อ ลิบปุน ๆ คน นี้ ภรรยา ตาย มี แต่ บุตร สาว คน หนึ่ง ชื่อ นาง ฮุยเอ๋ง อายุได้ สิบแปด ปี ยัง หา มี ผัวไม่ ลิบปุน เปน คนใจ บุญ มี สติปัญญา ถ้า อุส่าห์ ทำ ราชการ ก็ คง จะได้ เปน ขุนนาง แต่ หา รัก ยศศักดิ์ไม่ เห็น ว่า เปน นาย ผู้คุม เปน ที่ เล็ก น้อยไม่ ต้องไป ทัพ เปน แต่ คุม คนโทษ อยู่ บ้าน เมือง พอ ผันผ่อน หา ความ ศุขได้ บ้าง จึ่ง มา

ทำราชการเปนนายผู้คุม ถ้าผู้ใดต้องโทษแล้วก็ให้อาหารกินมิได้ขาด ถ้าเห็นว่าโทษเบาพอแก้ไขให้พ้นโทษ ก็ช่วยแก้ไขให้รอดไป

๏ เมื่อหลีสีบินต้องขังอยู่ที่ทิมนั้น นางฮุยเอ๋งบุตรสาวลิบปุนนอนหลับสนิด ฝันว่ามีมังกรเหลืองนอนอยู่ในทิมตัวหนึ่ง นางวิ่งไปดูมังกร ๆ ก็เหาะมารัดเอาตัวนาง ๆ ตกใจตื่นขึ้นเล่าความฝันให้บิดาฟัง ฯะ

๏ ลิบปุนพิเคราะห์ดูแต่ในใจว่า หลีสีบินคนนี้เปนคนมีบุญ หยากจะปล่อยหลีสีบินกับเล่าบุนแจไป ก็หามีช่องที่จะปล่อยไปได้ไม่ ถึงเวลากินอาหารก็เชิญหลีสีบินกับเล่าบุนแจ ไปกินด้วยกันที่ในห้องของตัว หลีสีบินกับเล่าบุนแจก็ขอบใจลิบปุนเปนอันมาก ฯะ

๏ เวลาวันหนึ่งชินซกโปกับงุยเต๋ง มาเสพสุราที่บ้านชีมงกง ๆ จึ่งพูดถึงเรื่องความหลีสีบิน ชินซกโปก็หัวเราะขึ้น ชีมงกงงุยเต๋งสองคนจึ่งถามว่าท่านหัวเราะอะไร ชินซกโปบอกว่าข้าพเจ้าหัวเราะเทียกากิมเปนคนโง่หามีสติบัญญาไม่ ชีมงกงถามว่าเขาโง่ด้วยสิ่งอันใด ฯะ

๏ ชินซกโปบอกว่า เมื่อวันไปจับหลีสีบินที่ศาลเจ้าเล่ากุนติ้งนั้น หลีสีบินเข้าซ่อนตัวอยู่ในศาลเจ้าที่ตะหวัดอยู่นั้น เทียกากิมยกขวานจะฟันหลีสีบิน ข้าพเจ้าแลเห็นเปนมังกรทอง ยกศีร์ษะชูมือขึ้นรับเอาขวานไว้ ข้าพเจ้าเห็นดังนั้นจึงเอากระบองซึ่งถือไปนั้นช่วยรับไว้ด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่าหลีสีบินจะเปนคนมีบุญหยาก

จะปล่อยไป เทียกากิมว่าหลีสิบิ้นเปนงูเหลือมไม่ยอมให้ปล่อย จึ่งได้เอาตัวหลีสิบิ้นมาส่งให้กับหลีมิด ข้าพเจ้าเห็นดังนี้จึงหัวเราะ ถ้าท่านเห็นกิริยาเทียกากิมเมื่อเวลานั้นก็จะอดหัวเราะไม่ได้ ฯะ

๏ งุยเตงจึ่งตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าหลีสิบิ้นคนนี้รูปร่างหน้าตากิริยาเดินเหินจะเปนคนมีบุญ เวลาวันนั้นหลีมิดจะฆ่าเสีย ข้าพเจ้าขอโทษไว้จึ่งไม่ได้ฆ่า นานไปข้างน่าหลีสิบิ้นจะมีบุญ เราทำคุณไว้หมายจะได้พึ่งเขาต่อไป ชีมงกงจึ่งว่าหลีสิบิ้นกำลังเคราะห์ร้าย เราพี่น้องสามคนทำเปนพากันเข้าไปเยี่ยมเยียนให้คุ้นเคยไว้ งุยเตงจึ่งว่าเดี๋ยวนี้หลีมิดไม่อยู่ เราสามคนพี่น้องจัดโต๊ะแลสุราพาเอาไปให้หลีสิบิ้นกิน ให้เขาเห็นน้ำใจว่าเรารู้จักคนดีแลคนชั่ว ท่านทั้งสองจะเห็นเปนประการใด ฯะ

๏ ชินซกโปว่าชอบแล้ว เวลาพรุ่งนี้เช้าท่านทั้งสองพากันมาที่บ้าน ข้าพเจ้าจะได้ไปให้พร้อมกัน พูดกันแล้วชินซกโปงุยเตงก็ลาชีมงกงไปบ้าน ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าชินซกโปก็ให้จัดโต๊ะไว้เสร็จแล้ว ชีมงกงงุยเตงก็พากันมาที่บ้านชินซกโป ทั้งสามคนแต่งตัวปลอมเปนไพร่ ให้บ่าวยกเครื่องโต๊ะไปคนละคน ถึงประตูทิมแล้วก็ใช้ให้บ่าวไปเรียกนายผู้คุม ลิบปุนได้ยินก็เปิดประตูรับเข้าไป ลิบปุนถามว่าท่านทั้งสามเอาโต๊ะสุรามาให้คนโทษฤๅ ชีมงกงชินซกโปงุยเตงบอกว่าเราเอาโต๊ะแลสุรามาทั้งนี้ จะให้หลีสิบิ้นกับเล่าบุนแจกิน ลิบปุนแจ้งดังนั้นก็พากันเข้าไปในห้องหลีสิบิ้นกับเล่าบุนแจอยู่ หลีสิบิ้นเล่าบุนแจแลเห็นก็คุกเข่าลงคำนับชีมงกงชินซกโปงุยเตง แล้วว่าขอบใจท่านนักหนา ฯะ

๏ ชีมงกงจึงตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งสามคนนี้มิใช่คนตามิด ข้าพเจ้ารู้จักท่านเห็นว่าท่านมาตกยาก ลำบากอยู่ในทิมทั้งสองนี้ เคราะห์ท่านยังร้ายอยู่ยังหาสิ้นเคราะห์ไม่ แต่ก่อนข้าพเจ้าคิดจะมาเยี่ยมท่านก็กลัวหลัมิดอยู่ บัดนี้หลัมิดยกทัพไปตีเมืองไซจิวหาอยู่ไม่ ข้าพเจ้าจึงได้พากันมาเยี่ยมท่าน งุยเตงจึงพูดว่าที่นี่กับแคบจะเสพสุราได้ฤๅ ชินซกโปจึงตอบว่า ใช้ให้คนไปจัดแจงตั้งโต๊ะในห้องลิบปุนเถิด ฯะ

๏ เล่าบุนแจจึงพูดว่า นายผู้คุมคนนี้มีสติปัญญามาก แล้วก็เปนคนใจบุญ ข้าพเจ้าสองคนอยู่ในเรือนโทษ เขาก็ได้สมเคราะห์ให้ความศุขอยู่ พอพูดกันแล้วก็ชวนกันเดินเข้าไปที่ห้องลิบปุน ชินซกโปจัดแจงให้หลีสิบินนั่งที่หนึ่ง เล่าบุนแจนั่งถัดลงมา แล้วสามคนพี่น้องก็นั่งเรียงเปนลำดับกัน ฯะ

๏ ขณะนั้นหลีสิบินจึงพูดว่า ข้าพเจ้าได้ทำบุญคุณไว้กับท่านทั้งสามเมื่อครั้งใด ท่านจึงเอาโต๊ะแลสุรามาเลี้ยงข้าพเจ้า ใจข้าพเจ้าคิดจะเชิญลิบปุนเข้ามาเสพสุราด้วยกันก็เกรงใจท่าน ด้วยลิบปุนเปนแต่นายผู้คุมหาสมควรไม่ ท่านทั้งสามจะยอมให้กินโต๊ะด้วยกันฤๅ ๆ มิยอมตามแต่ใจท่านเถิด ฯะ

๏ ชีมงกงตอบว่าลิบปุนคนนี้ เดิมเขาก็เปนขุนนางอยู่กับพระเจ้าซุยเอี๋ยงตี้ ตั้งแต่เมืองแตกแล้วก็มาอยู่กับหลัมิด ๆ จะตั้งให้เปนขุนนางก็หายอมไม่ จึงยอมมาเปนแต่นายผู้คุม ฯะ

๏ งุยเตงจึ่งว่า ข้าพเจ้าได้ยินเขาฤๅว่าคน ๆ นี้ใจซื่อตรง พอจะคบกันได้ ด้วยเหตุว่า เดี๋ยวนี้ แผ่นดินไม่ปรกติ เราจะถือตัวว่าเปนขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย หาควรไม่ จึ่งให้บ่าวไปเชิญลิบปุนออกมา ลิบปุนคำนับขุนนางทั้งสามคนแล้วนั่งลงข้างโต๊ะที่สุด พูดจาปราไสยกันพลางเสพสุราพลาง ประมาณได้สามถ้วยสี่ถ้วย พอเด็กมาบอกว่า ถึกกุนสี่ ภรรยาหลีมิด ใช้ให้คนมาหาลิบปุนว่าให้ไปโดยเร็ว ลิบปุนได้ยินก็รีบไป งุยเตงกับชินซกโป ชีมงกงก็ตกใจคิดว่าจะมีเหตุใหญ่ประการใดประมาณครู่หนึ่งลิบปุนกลับมา งุยเตงถามว่า ภรรยาหลีมิดให้ท่านไปนั้นด้วยราชการสิ่งใด ลิบปุนบอกว่า ภรรยาหลีมิดคลอดบุตรชายคนหนึ่งกำหนดครบเดือน แล้วรู้ว่าบุตรสาวข้าพเจ้าเปนคนเขียนหนังสือดี ให้ขันที มารับเข้าไปให้เขียนหนังสือไปถึงหลีมิด ข้าพเจ้าทราบความแต่เท่านี้ ความในหนังสือจะว่าประการใดหาทราบไม่ ฯะ

๏ ชีมงกงจึ่งถามว่า บุตรสาวท่านรูปร่างหน้าตางดงามอยู่ อายุได้กี่ปี ลิบปุนบอกว่าบุตรสาวข้าพเจ้าชื่อฮุยเอ่ง อายุได้สิบแปดปี แล้วพูดถึงหลีมิดยกทัพไปตีเมืองไซจิว กำลังพูดกันอยู่ เด็กบ่าวของงุยเตงเข้ามาบอกความว่า หลีมิดใช้ให้คนถือหนังสือมาฉบับหนึ่งให้เชิญท่านออกไปรับ งุยเตงจึ่งบอกกับชินซกโป ชีมงกงว่า ข้าพเจ้ามีธุระจะไปก่อนท่านทั้งสองเสพสุราให้สบายเถิด ข้าพเจ้าไปประเดี๋ยวจะกลับมา เล่าบุนแจกับชีมงกงเปนคนรักกันมาแต่ก่อน ชีมงกงจึ่งเล่าความให้เล่าบุนแจฟังว่า ชินซกโปได้ทำคุณไว้กับ

หลีสีบิ่น ครั้งนี้เปนอันมาก สี่คนนั่งเสพสุรา เอาความลับออกพูดกัน ประมาณครู่หนึ่งงุยเตงก็กลับมา ชี่มงกงจึ่งถามว่าหลี่มิดเห็นจะชนะเมืองไชจิวฤๅ จึ่งมีหนังสือให้คนถือมา ข้าพเจ้าดูหน้าท่านเหมือนไม่สบาย งุยเตงจึ่งเอาหนังสือส่งให้ชี่มงกงอ่าน ดูใจความในหนังสือนั้นว่า เมืองไชจิว เมืองเลงเหลง เมืองห้องจิว สามหัวเมืองนี้ หลี่มิดตีได้เสร็จแล้ว เรามีความยินดีนัก ทั้งบุตรเราเกิดเกือบจะได้เดือนหนึ่งแล้ว จะขอทำบุญใหญ่ให้มีความเจริญกับบุตรด้วย ให้ท่านทั้งสามจงช่วยคิดอ่านถอดคนโทษทั้งปวงปล่อยไปให้สิ้น เว้นไว้แต่หลีสีบิ่น เล่าบุนแจ กับคนโทษที่โทษหนักอยู่ในทิมตามโล้นั้น อย่าให้หนีไปได้เอาไว้ให้แน่นหนา ฯ

๏ ชี่มงกงซินซกโป รู้แล้วก็เสียใจ หาว่ากระไรไม่ พอได้ยินเสียงเด็กร้องอื้ออึงอยู่ข้างนอก งุยเตงจึ่งถามลิบปุนว่า ข้างนอกนั้นเสียงเด็กร้องขึ้นด้วยอันใด ลิบปุนจึ่งบอกว่าเห็นจะเปนฮุยเอ๋งบุตรสาวข้าพเจ้า กับเด็กที่ไปด้วยนั้นพากันออกมาจากในวัง ชี่มงกงพูดกับงุยเตงว่า ซึ่งซินซกโปคิดจะปล่อยหลีสีบิ่นกับเล่าบุนแจไปเสียนั้น ข้าพเจ้าตรองดูเห็นจะไม่ได้ ด้วยหลี่มิดแต่ก่อนเชื่อคำพี่น้องสอน เดี๋ยวนี้หลี่มิดมีบุญขึ้นถือตัวว่าเปนคนฉลาดเชื่อสติบัญญาของตัวเอง พี่น้องน้าสบกจะว่ากล่าวทักท้วงสิ่งใดก็ไม่เชื่อฟัง ครั้งนี้หลี่มิดมีหนังสือมาว่า ไม่ให้ปล่อยหลีสีบิ่นกับเล่าบุนแจไปนั้น ข้าพเจ้าก็รู้น้ำใจอยู่ เมื่อวันเล่าบุนแจถือหนังสือมาส่งให้กับหลี่มิด ๆ ก็โกรธ หารับว่าเปนญาติกับเล่าบุนแจไม่ จึ่ง

สั่งให้เอาตัวเล่าบุนแจไปฆ่าเสีย ข้าพเจ้าอยู่ที่นั้นจึ่งห้ามไว้ไม่ให้ฆ่าได้เห็นใจหลีมิดแล้ว แต่เล่าบุนแจญาติของตัวจริง ๆ ยังไม่รับ

๏ ซินซกไปจึ่งปฤกษาชี่มงกงว่า การเปนดังนี้จะคิดอ่านประการใดท่านทั้งสองจึ่งจะพ้นไปได้ หลีสีบิ๋นเล่าบุนแจได้ยินชี่มงกงซินซกไปงุยเตงสามคนพูดปฤกษากันไม่ตกลง หลีสีบิ๋นจึ่งแกล้งพูดว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเสียเร็ว ๆ ถ้าอยู่นานไปกลัวจะเปลืองเข้าสุกของท่านฤๅ ตัวข้าพเจ้ายังหาสิ้นเคราะห์ไม่ ถึงท่านจะคิดปล่อยให้ไปก็ยังไปไม่ได้ ฯะ

๏ งุยเตงจึ่งตอบว่าท่านอย่าพูดดังนี้หาดีไม่ ด้วยพวกข้าพเจ้ารักใคร่หมายจะพึ่งท่านต่อไป จึ่งปฤกษาว่ากันโดยจริง ๆ พอเห็นลิบปุนเดินออกมา งุยเตงก็นิ่งเสียหาพูดไม่ เล่าบุนแจจึ่งว่าเชิญท่านพูดไปเถิดอย่ากลัวเลย ลิบปุนคนนี้ก็รักใคร่หลีสีบิ๋นเปนอันมาก งุยเตงจึ่งเอาหนังสือที่หลีมิดมีมาถึงนั้นส่งให้ลิบปุนดูแจ้งความแล้ว งุยเตงว่าถ้าจะสมเคราะห์หลีสีบิ๋นเล่าบุนแจต้องแก้หนังสือ ฯะ

๏ ซินซกไปจึ่งว่าใครจะแก้ได้ท่านและแก้จึ่งจะได้ งุยเตงจึ่งหยิบเอาหนังสือมาพิเคราะห์ดูแล้วว่า หนังสือนี้พอจะแก้ไขได้อยู่ลิบปุนจึ่งว่าซึ่งจะแก้หนังสือของหลีมิดนั้นไม่ได้ ด้วยหลีมิดเปนเจ้าเมืองใหญ่ฉวยกลับมารู้ความเข้า จะเอาหนังสือไปสอบดูจะมิพากันผิดฤๅ ถ้าเชื่อข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าเห็นการที่จะปล่อยหลีสีบิ๋นเล่าบุนแจได้อย่างหนึ่ง ด้วยเดี๋ยวนี้ภรรยาหลีมิดไม่สบาย

คงจะ มี หนังสือไป ถึง หลีมิด คง จะ หา บุตร หญิง ข้าพเจ้าไป เขียน หนังสือ ข้าพเจ้า จะให้ บุตร ข้าพเจ้า ว่า กับ ภรรยา หลีมิด ให้ ใช้ ข้าพเจ้า ถือ หนังสือไป ข้าพเจ้า จึ่ง จะ พา หลีสิบิ้น เล่าบุนแจ กับ บุตร ข้าพเจ้า หนีไป ที่ เดียว ถึง หลีมิด กลับ มา ท่าน ทั้งปวง ก็ หา มี ความ ผิดไม่ ด้วย ความ ผิด ตก อยู่ กับ ข้าพเจ้า ผู้ ไป แล้ว ชิ่มงกง ซินซกไป งุยเตง ก็ เห็น ชอบ ด้วย ลิบปุน จึ่งให้บุตร สาว เข้าไป หาภรรยา หลีมิด พูด อุบาย ให้ ใช้ ลิบปุน ถือ หนังสือไป หา หลีมิด ภรรยา หลีมิด ก็ จะใช้ ให้ ลิบปุน ถือ หนังสือไป แล้ว ภรรยา หลีมิด จึ่ง สั่งให้ ชิ่มงกง จัด แจง ทหาร ยี่ สิบ คน มา ดู แล คน โทษ แทน ลิบปุน ครั้น จัด แจง การ เสร็จ แล้ว เวลา เช้า มืด ลิบปุน ก็ พา บุตร สาวกับหลีสิบิ้น เล่าบุนแจคนใช้ คนหนึ่งไป บ้าน ซินซกไป ๆ จึ่ง เอา ม้า ที่ มี ฝี เท้า ห้า ม้า ออก มาให้ แล้ว ซินซกไป จึ่ง บอก ว่า ม้า ของ ข้าพเจ้า สอง ตัว นี้ให้ หลีสิบิ้น กับ นาง อุ๋นเอ๋ง ขี่ คน ละ ตัว แล้ว เอาม้า เดิม ของ หลีสิบิ้นให้ เล่าบุนแจ ขี่ จึ่ง เอา ของ ชิ่มงกง สอง ม้าให้ ลิบปุน กับ หญิง คนใช้ ที่ แต่ง เปน ผู้ ชาย ขี่ คน ละ ตัว แล้ว ซินซกไป ก็ เขียน หนังสือ สาม ฉบับ มอบ กับ ลิบปุน แล้ว สั่ง ว่า ฝาก ให้กับ ถังกง หลีเอียน ฉบับ หนึ่ง ให้กับ หลีเจง ฉบับ หนึ่ง ให้กับ ชาเฉียว ฉบับ หนึ่ง แล้ว ซินซกไป ก็ เดิน ตาม มา ส่ง หลีสิบิ้น ฯ

๑ หลีสิบิ้น จึ่ง ว่า ท่าน สงเคราะห์ ข้าพเจ้า ครั้งนี้ บุญ คุณ ของ ท่าน เปน ที่ สุด อยู่ แล้ว ข้าพเจ้า จะ เอา ฝังไว้ ในใจ จน กราบ เท่าสิ้น ชีวิตร อย่า ต้อง ออก มา ส่งให้ลำบาก เลย จะ เปน ที่ สงไสย แก่ คน ทั้งปวง

๏ ซินซกโปจึ่งว่า ข้าพเจ้ามีความรักใคร่ท่านมาก หากลัวผู้ใดไม่ ถ้าคิดกลัวคนทั้งปวงจะรู้แล้วจะกล้าทำอย่างนี้ได้ฤๅ ว่าแล้วก็คิดตามไปส่งอีก หลีสีบินก็หันหน้ามาคำนับลาไป ซินซกโปก็กลับมา ขณะหลีสีบินเดินมาตามทาง ใจผูกพันอยากจะได้ซินซกโปมิได้ขาด จึ่งว่ากับเล่าบุนแจว่า จะคิดอ่านประการใดจึ่งจะได้ซินซกโปไปอยู่ด้วยกันกับเรา ฯะ

๏ เล่าบุนแจตอบว่าอันซินซกโปนั้น ใจก็สมัคจะใคร่มาด้วยท่าน แต่คิดอยู่ด้วยหลีมิดยังตั้งตัวแขงแรงอยู่ ตัวซินซกโปก็ได้รับราชการต่างตาต่างใจของหลีมิดเปนอันมาก ประการหนึ่งก็ได้สาบาลกันไว้กับคันยองชินว่า จะร่วมสุขร่วมทุกข์กัน คนเหล่านี้ยังหาร้าวรานกันไม่ เมื่อวันหนึ่งหลีมิดฆ่าถกเอี๋ยงเสีย ถกเอี๋ยงเปนเจ้าของอยู่ฮั่วกั้งก่อน พี่น้องน้ำสาบาลทั้งปวงก็พากันเสียใจ ว่าไม่พอที่จะฆ่าถกเอี๋ยงเสียด้วยเปนความเล็กน้อย หลีสีบินได้ฟังดังนั้นก็ถอนใจใหญ่แล้วจึ่งว่า ในชาตินี้เราเห็นจะไม่ได้ฉลองคุณซินซกโปแล้วกระมัง ลิบปุนจึ่งว่าท่านอยากจะใคร่ได้ซินซกโปมานั้น ข้าพเจ้าจะคิดให้ท่านอย่ามีความวิตกเลย ฯะ

๏ หลีสีบินจึ่งว่าท่านจะคิดอ่านประการใด ก็ว่ามาให้ข้าพเจ้าเห็นก่อน ลิบปุนจึ่งว่าซินซกโปถึงเปนทหารไม่ได้เล่าเรียนหนังสือก็ดี แต่เปนคนมีกตัญญูต่อมารดานัก ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่ามารดาซินซกโปกับนางเตียวสีภรรยาอยู่ในเขาฮั่วกั้ง หลีสีบินจึ่งว่าเหตุใดตัวซินซกโปจึ่งมาอยู่เมืองกิมหยงกับหลีมิดเล่า ฯะ

๏ ลิบปุนจึ่งว่าที่เมืองกิมหยงนี้ หลีมิตไปเปนเจ้าเมืองขึ้นใหม่ พาแต่ภรรยากับทหารมาอยู่เมืองกิมหยง ครอบครัวทั้งปวงยังอยู่ฮั่วกั๋ง ด้วยเปนที่ลับลี้สำคัญ ให้แต่อิวจุนตัดกับลิมเหมงรักษาอยู่ ข้าพเจ้าจะคิดอุบายไปรับเอามารดาชินซกโปมาไว้ที่เมืองเซียงอั๋นให้จงได้ แล้วจะมีหนังสือไปถึงชินซกโปให้เหมือนกันกับความซีซีในเรื่องสามก๊ก หลีสิบินจึ่งว่าท่านจะทำอุบายอย่างไร มารดาชินซกโปจึ่งจะเชื่อ ลิบปุนจึ่งว่า ข้าพเจ้าไปทำราชการอยู่ ณ เมืองหือจิ๋วที่ล่อโงยเปนเจ้าเมือง นางชินสี่ภรรยาล่อโงยนั้นเปนอาตัวชินซกโป ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าปีนี้อายุมารดาชินซกโปพอครบเจ็ดสิบปี นางชินสี่คงจะฝากของมาคำนับมารดาชินซกโป เราคิดทำการเสียก่อน แต่งปลอมเปนนางชินสี่ มาไหว้เจ้าที่ตำบลเขาไทซัวเปนที่คำนับแก่ชาวเมืองทั้งปวง แล้วจะให้คนเอาเรือเข้าไปรับมารดาชินซกโปให้ไปคำนับเทพารักษ์ด้วยกัน มารดาชินซกโปคงจะมา ด้วยเปนญาติกันสนิทนาน ๆ ได้เห็นหน้ากัน ถ้าสมความคิดเรา ๆ จึ่งพาไปเมืองเซียงอั๋น

ฯะ

๏ เล่าบุนแจจึ่งว่าถ้าจะคิดการทั้งนี้ พอไปถึงเมืองเราก็เร่งคิดเสีย พูดกันพลางเดินมาพลางถึงเซียเซียวเหนียที่ค่ายเก่าหลีสิบิน

๏ นางแซโนจึ่งร้องว่ากับฮุยเอ๋งว่า รองท้าวของท่านตกไปไหนข้างหนึ่งเล่า หลีสิบินได้ยินก็เหลียวหลังไปดู นางฮุยเอ๋งก็มีความอาย หลีสิบินก็ชักม้ากลับย้อนหลังไปเก็บรองเท้ามายื่นให้กับนางฮุยเอ๋งว่า นี่มิใช่รองเท้าของเจ้าฤๅ เมื่อขณะยื่นรองเท้าให้นั้น

หลี่สีบิ้น ทำ เมิน หน้า ยิ้ม นาง ฮุยเอ่ง ก็ ลง จาก ม้าไป คำนับ รับ รองเท้า แล้ว กลับ ขึ้น ม้า ควบ ขับไป ตาม กัน ตั้ง แต่ วัน นั้น หลี่สีบิ้น กับนางฮุยเอ่ง ก็ มีใจ ผูก พันธ์ รักใคร่ กัน ก็ หาสู่ รีบร้อนไม่ เวลา กลาง คืน ก็หยุดพักเสีย เดิน แต่ กลาง วัน จน มา ถึง ตำบล ป่า เลงจิ๋ว หลี่สีบิ้น จึง พูด กับ เล่าบุ้นแจ ว่า ตัว ข้าพเจ้า ออก มาไล่ เนื้อ เต้นใน ป่า เคราะห์ร้าย พวก หลี่มิด จับไปได้ ถ้าไม่ มี ลิบปุน กับ บุตร แล ชินซก ไป ส่งเคราะห์ คง จะ ตาย อยู่ ใน เรือนโทษ ฯะ

๏ เล่าบุ้นแจ จึ่ง ว่า ตัว ข้าพเจ้า กับ ท่าน ก็ เคราะห์ร้าย อยู่ ร้อย จัน เหมือน กัน พอ ถึง กำหนด ก็ มี ผู้ มา ช่วยให้พ้น ทุกข์ กลับ มาได้ ลาภ คือได้ คน มี สติปัญญา มาใช้ สอย กับได้ ภรรยา มี ลักขณะ รูป ร่าง บริบูรณ์ เมื่อ พูด กัน มา นั้น แล เห็น ทหาร พวก หนึ่ง เดิน สวน มา ข้าง หน้า มี ธง จาฤก อักษร ว่า ถังเซียว หลี่สีบิ้น จึ่ง ว่า ยี่ห้อ นี้ เปน พวก เรา เห็น ว่า บิดา เรา จะ รู้ ข่าว ว่า เรา หนี มาได้ จึ่งให้ ทหาร มา คอยรับ พอ พูด ขาด คำ ลง ก็ เห็น อวนเหียน กับ หลี่ซุนฮอง หลี่เจง สาม คน มารับ หลี่สีบิ้น จึ่ง ว่า เพราะ เราไม่ เชื่อ ท่าน จึ่งได้ ความ ลำบาก แทบ จะ สิ้น ชีวิตร ต่อไป เรา จะ เชื่อ ถ้อย คำ ท่าน แล้ว พอ ทหาร ทั้งปวงมาพร้อม กัน ก็ รีบไป ประทับ ที่ ด่าน ทองก๋วน หลี่สีบิ้น ว่ากับ ลิบปุน ว่า ท่าน กับ บุตร จง สำนัก อยู่ ที่ ทองก๋วน นี้ ก่อน ข้าพเจ้า จะ เข้าไป เมือง เซียงอั๋น จัด แจง เอา รถให้ มา รับ ท่าน จะได้ เปน เกียรติยศ ด้วย เปน ผู้ มีคุณ ว่า แล้ว ก็ พา ทหาร รีบไป ถึง เมือง เซียงอั๋น เข้าไป คำนับ หลี่เอี๋ยน ผู้ บิดา กับ นาง เตาฮอง ผู้ มารดา นาง เตาฮอง เห็น หน้า หลี่สีบิ้น ก็ ร้องไห้ ฯะ

๏ หลีสีบิ๋น จึ่ง เอา ความ แต่ หลัง มา เล่า ให้ มารดา ฟัง ทุก ประการ แล้ว ว่า ลิบปุน บิดา นาง ฮุยเอ๋ง กับ ชินซกโป ชิมงกง งุยเตง สงเคราะห์ ข้าพเจ้า จึ่งได้ รอด มาได้ ฯะ

๏ หลีเอี๋ยน จึ่ง ว่า ชินซกโป ชิมงกง งุยเตง สาม คน เขา มี คุณ กับ เรา มาก นัก หนา เขา ก็ มิได้ มา พึ่ง อยู่ ใน เรา เรา ต้อง เก็บ เอา บุญ คุณ ของ เขา ฝังไว้ ในใจ แต่ ลิบปุน คน นี้ เปน คน มี ปัญญา แล้ว ก็ มี ความ ชอบ มาก จะ ต้อง ตั้งให้ เปน ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ให้ สม กับ เขา มี คุณ กับ เรา หลีสีบิ๋น ก็ จัดแจงให้ หญิง เถ้า แก่ สี่ คน กับ ขุนนาง คุม รถไป รับ ลิบปุน กับ นางฮุยเอ๋ง เข้า มา เมือง เชียงอั๋น หลีสีบิ๋น จึ่ง นำ เข้าไป เฝ้า หลีเอี๋ยน ๆ ก็ มี ความ ยินดี จึ่ง ตั้ง นาง ฮุยเอ๋ง เปน ที่ ฮุยหุยฮูหยิน ภรรยารอง หลีสีบิ๋น ให้ ลิบปุน เปน เซียงไตฮู ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ที่ สอง หลีสีบิ๋น จึ่ง เอา หนังสือ ที่ ชินซกโป ฝาก มา นั้น ออกถวายพระบิดา หลีเอี๋ยน แจ้ง หนังสือ แล้ว จึ่ง ว่า เดิม ชินซกโป คน นี้ได้ มี คุณ กับ เรา เมื่อ เรา พา กัน หนี ก็ ครั้ง หนึ่ง แล้ว บัดนี้ มา มี คุณ กับ เรา อีกเล่า เขา มี คุณ กับ เรา พ่อ ลูก มาก นัก เมื่อไร เรา จะได้ ฉลอง คุณ เขาได้บ้าง

๏ หลีสีบิ๋น จึ่ง ว่า ซึ่ง จะ แทน คุณ ชินซกโป นั้น พระองค์ อย่า มี ความ วิตก เลย ข้าพเจ้า จะคิด อุบายใช้ คนไป เกลี้ย กล่อม รับ มาให้ อยู่ กับ เรา จงได้ ทูล แล้ว พา กัน มา ที่ อยู่ หลีสีบิ๋น จึ่ง จัด แจงให้ หลีเจง กับ ลิบปุน แล ฮุยหุยฮูหยิน กับ ทหาร สามพัน คิด อุบายไป รับ มารดา ชินซกโป ที่ ฮัวกั๋ง ฯะ

๏ ฝ่าย หลี่มิด ยก ทัพ มา ช่วย เมือง ยังซือ เจ้า เมืองไชจิว ชื่อไชกง ซึ่ง ยก ทัพ มาเมือง ยังซือ นั้น สู้ ไม่ได้ ก็ มา คำนับ เปน เมือง ขึ้นแก่หลี่มิด หลี่มิดได้ เขตร แดน ครั้ง นั้น มาก จึ่ง มี หนังสือ ประกาศไป กับ เมือง ขึ้น ให้ปล่อย คนโทษ ที่โทษ เบา ๆ นั้น ทุก เมือง หลี่มิด ยัง หา คิด จะ กลับไป เมืองไม่ มี น้ำใจ กำเริบ ยกทัพไป ตี เมือง ห้อบั๋ก ที่ เปน เขตร แดน ของ เคาเกี่ยนเต๊ก ได้ รบ กันกับ เหงจง ทหาร เคาเกี่ยนเต๊ก ที่ เขา กำจั๋วซัว เหงจงเอา เกาทัณฑ์ ยิง ถูก แขน ขวา หลี่มิด เจ็บ ป่วย สาหัศ จึ่ง ถอย ทัพ กลับ มา พบ บ่าว ชื่มงกง เอา หนังสือ มา ส่งให้ หลี่มิด ใจ ความ ใน หนังสือ นั้น ว่า ลิบปุน ที่ เปน ผู้คุม คนโทษใน ทิม ลามโล้ กับ นาง ฮุยเอ๋งผู้ บุตร คบ คิด กัน พา หลี่ส่บิน กับ เล่าขุนแจ หนีไปตำบลใด ข้าพเจ้าไม่ ทราบ ข้าพเจ้า จัด แจง ทหาร เที่ยว ติด ตาม อยู่ หลี่มิด ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ตกใจ รีบ ยก ทัพ มา ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน ถึง เมือง กิมหย่งเสี่ย ชื่มงกง ซินซก โป งุยเตงก็ เข้าไป คำนับ หลี่มิด ๆ เห็นหน้า คน ทั้ง สาม ก็ มี ความ แค้น จึ่ง ว่า กล่าว หยาบ ช้า ต่าง ๆ ว่า ท่าน ทั้ง สาม คน นี้ เสีย แรง เรา รักใคร่ ควร ฤๅไม่ เอาใจใส่ ระไว ระวัง บ้าน เมือง ปล่อยให้ ลิบปุน พา คนโทษ สำคัญ ของ เรา หนีไปได้ เห็น พวก นี้ จะได้ สินบน มั่น คง ว่า แล้ว สั่งให้ ทหาร เอา ตัว ซินซกโป ชื่มงกง งุยเตงไป ฆ่าเสีย ฯะ

๏ โงกุนงัน กายุนหู สอง คน จึ่ง อ้อน วอน ขอ โทษ กับ หลี่มิด ๆ ก็ ยกโทษให้ จึ่ง สั่งให้เอาไปไว้ ที่ ทิม ลามโล้ ถ้า ทำ ความ ชอบไป ภาย น่า จึ่ง จะ ปล่อยให้พ้นโทษ ฯะ

๏ ฝ่าย มารดา ซินซกโป กับ นาง เคี่ยวสี่ บุตร สะไภ้ ตั้ง แต่ มา อยู่ ที่ เขา ฮั่วกั้ง หา มี ความ สบายไม่ ด้วย ห่างไกล กับ ซินซกโป ก็ให้คน ไป ถาม ข่าว มิได้ ขาด เวลา วัน หนึ่ง คน ใช้ เข้า มา บอก ความ ว่า ต่อไถ้ ไท้ ภรรยา เจ้า เมือง หือจิ๋วใช้ ขุนนาง มา หา นาง ซินโป จึง พูด กับ นาง เคี่ยวสี่บุตร สะไภ้ ว่า ต่อไถ้ ไท้ ภรรยา เจ้า เมือง หือจิ๋ว นี้ เมื่อ อายุ ข้าได้ หก สิบ ปี นั้น ใช้ ขุนนาง เอา ของ มา คำนับ ข้า ครั้ง หนึ่ง ตั้ง แต่ นั้น มา ก็ หา เห็นไป มา ไม่ บัดนี้ เขา จะ รู้ ว่า อายุ ข้า ได้ เจ็ด สิบปี เข้า ปี นี้ จึ่งให้ คน มา คำนับ วัน เกิด ดอก กระมัง จะ

๏ นาง เคี่ยวสี่ จึ่ง ว่า จะ จริง ฤๅ มิ จริง จะ ต้อง ออกไป ดู ก่อน ซินโป ก็ ว่า ชอบ แล้ว จึ่ง จูง มือ ซินอวยเง็ก เดิน ออกไป มี ขุนนาง สอง คน เข้า มา คำนับ แจ้ง ความ ว่า ข้าพเจ้า สอง คน ชื่อ อุดิหน่ำ อุติบั๊ก พี่ น้อง สอง คน มา คำนับ ท่าน ว่า ฮูหยิน ภรรยา ต่อ ไงย ฝาก ของ มา ให้ เชิญ ท่านไป ที่ เรือ จะ ขอ คำนับ วันเกิด ท่าน แล้ว จะ ลาไป คำนับ เทพยดา เมืองไตอานจิ๋ว จะ

๏ ซินโป จึ่งให้ซินอวยเง็ก ไป จับ มือ ขุนนาง สอง คน ให้ ลุก ขึ้น แล้ว มี หญิง สี่ คน แต่ง ตัว หมด จด เข้า มา คำนับ อีก ขุนนาง ทั้ง สอง คน จึ่ง แสร้ง ว่า นาง ทั้ง สี่ คน นี้ ต่อไถ้ ไท้ ใช้ ให้มาเชิญท่านไป เรือโดยเร็ว ซินโป จึ่ง ว่า ซินซกโป บุตร ข้าพเจ้าไม่ อยู่ ไป ทำ ราชการ อยู่ เมือง กิมหยง เชิญ ท่าน ทั้งปวง นั่ง อยู่ นี่ ก่อน จึ่งใช้ ซินอวยเง็กไปเรียกลิมเหมง มา ปฤกษา ลิมเหมง มา ถึง ก็ ว่าให้รับ สิ่ง ของไว้ เถิด ซินโป ก็ พา หญิง สี่ คน เข้าไป หา เคี่ยวสี่ บุตร สะไภ้ ข้างใน พูดจา แล้ว นาง เคี่ยวสี่

จึ่งใช้ให้คนไปขนของที่ล่อไก้ไท้ให้มานั้น ล้วนของที่ดีมีราคา เอามาคำนับ ประมาณราคาสองพันสามพันตำลึง อิวจุนตัดกับลิมเหมงเห็นสิ่งของต่าง ๆ ก็ชมว่าของเหล่านี้นอกจากล่อโงยแล้ว ผู้อื่นหามีของคำนับอย่างนี้ไม่ แต่ของที่ล่อไก้ไท้จะให้กับมือเห็นจะดีขึ้นไปกว่านี้ หญิงสี่คนจึ่งคำนับว่าล่อไก้ไทมาครั้งนี้ จะไปคำนับเทพารักษ์ที่เมืองไตอานจิ๋ว พอมาทางนี้จึ่งให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านกับเตียวสีบุตรสะไภ้ แลซินอวยเง็กไปด้วยไม่ได้เห็นนานแล้ว นางเตียวสีจึ่งใช้คนไปยกโต๊ะมาเลี้ยงอุตินำอุติบัก แล้วซินโปจึ่งพยักหน้าเรียกนางเตียวสีให้ไปข้างใน แล้วจึ่งถามว่าการครั้งนี้เราจะไปฤๅไม่ไปดี ฯะ

๏ นางเตียวสีจึ่งว่าถ้าเราจะมิไป ของเหล่านี้ต้องคืนให้เขาเสีย ถ้าไม่เอาของเขาแล้วก็เหมือนหนึ่งตัดญาติกัน ครั้นเราจะใช้ให้คนไปหาซินชกไป ทางนั้นก็ไกลเมื่อไรจะไปมาถึงกัน

๏ เทียไปมารดาเทียกากิมจึ่งว่า ญาติที่ดีอย่างนี้เราจะหาสักคนหนึ่งก็ไม่ได้ เขาอุส่าห์มีน้ำใจเอาของมาให้แต่ทางไกลถึงพันลี้ ยังจะมีความสงไสยไปไยเล่า ฯะ

๏ นางเตียวสีจึ่งว่า อันญาติพวกนี้ใจอารีอารอบนัก ครั้งหนึ่งซินชกโปเปนโทษต้องเนรเทศไปอยู่เมืองหือจิ๋ว ก็ได้สงเคราะห์ให้อยู่เปนศุขจนกลับมาเห็นหน้า เมื่ออายุมารดาได้หกสิบปีนั้นก็ได้ให้ขุนนางเอาของมาคำนับครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ก็ถึงกำหนดเจ็ดสิบปีล่อไก้ไท้อุส่าห์มีน้ำใจเอาของมาเอง จะขอเชิญลงไปคำนับที่เรือแต่เพียงนี้ ครั้นจะมิไปก็ไม่ควร ฯะ

๏ เทียไปมารดา เทียกากิม จึ่งว่าการ ครั้งนี้ ถ้าให้ข้าคิด แล้วไปหาเขาและดี ด้วยเขาก็เปนชราคล้ายกันกับเรา เมื่อสงไสยอย่างไร ข้าจะไปเปนเพื่อนด้วย ซินไป ฟั่งมารดา เทียกากิม ว่าดังนั้นก็คิดจะไป พอลิมเหมง เดินเข้ามาคำนับแล้วว่า อุดินำ อุดบั๊กสองคนนี้ก็ได้มาคำนับท่านเมื่อสิบปีล่วงมาแล้ว ท่านจำเขาไม่ได้ฤๅ แต่ข้าพเจ้ายังจำประพิมประพายเขาได้อยู่ คือคนสองคนนี้ จะสงไสยไปไยเล่า ฯะ

๏ ซินไปจึ่งว่า ครั้งนั้นผู้คนพวกพ้องมาไหว้มากนักเราจำไม่ได้ แต่ซึ่งลิมเหมงว่าดังนั้น เพราะคนสองคนนี้ ลิบปุนจัดแจงแต่งมาให้คล้ายกันกับ อุดินำ อุดบั๊ก ลิมเหมงไม่มีความสงไสย พูดประจบเอา

๏ ซินไปจึ่งว่า ถ้าคนทั้งปวงเห็นพร้อมกันแล้ว เราก็จะไป แต่ในเวลาวันนี้จวนค่ำแล้ว กว่าจะลงไปถึงเรือก็ไกลนัก พวกที่มารับเรา นอนค้างอยู่นี่ก่อน พรุ่งนี้จึงค่อยไป แต่ตัวเจ้าต้องไปเปนเพื่อนข้า ลิมเหมงก็รับคำว่าจะไปด้วย ครั้นรุ่งขึ้นเช้าซินไป เทียไปนางเคียวสี่ ก็แต่งตัวอย่างภรรยาขุนนาง กับหญิงคนใช้สี่ห้าคน กับผู้ที่มารับก็พากันขึ้นเกวียน ซินวยเง็ก กับ ลิมเหมง ก็จัดแจงแต่งตัว เหน็บกระบี่ขึ้นม้าไปกับพวกทหารของตัว ประมาณสามสิบสี่สิบคน เดินไปสิ้นหนทางสิบลี้เศษ ก็เห็นเรือใหญ่จอดอยู่สองลำ แต่เรือเล็กน้อยนั้นหลายสิบลำ ครั้นคนที่เรือเห็นซินไปลงมาก็นึกว่าสมความคิด จึ่งจุดประทัดดีม้าพ่อรับ ซินไป เทียไปนางเคียวสี่ก็ลงไปในเรือ มีหญิงคนหนึ่งแต่งตัวหมดจดออกมาคำนับรับซินไป ๆ เห็นหญิงคนนั้นมิใช่ลอไถ้ไท หญิงสี่คนที่

เดินเวียงมาจึ่งบอกว่า นางคนนี้เปนภรรยาน้อยของล่อโงย ล่อไก๋ให้นั้นอยู่เรือลำหลัง ลงเรือลำนี้ก่อนจึงจะเดินไปลำโน้นได้

๑ ซินโปได้ฟังดังนั้นก็ไม่สงไสยจึ่งพากันลงไปในเรือ แปะเหียนเตา ทหารหลีสีบินอยู่ในเรือลำเล็กจึ่งลุกออกมาดู ซินอวยเง็กเห็นดังนั้น ก็โกรธ ว่าแกล้งออกมาดูมารดาของตัว ก็กัดฟันร้องตวาดด้วย เสียงอันดัง แปะเหียนเตาก็ตกใจลงไปในเรือ ••ะ

๑ หลีเจงเห็นดังนั้นจึ่งถามคนที่มาว่า หนุ่มน้อยคนนี้บุตรใคร ทหารพวกนั้นจึ่งบอกว่าบุตรซินซกโป หลีเจงจึ่งว่าชาติลูกเสือแล้ว ถึงจะเล็กเด็กอยู่ก็มีอำนาจแก่ฝูงเนื้อ ว่าแล้วก็ให้คนเชิญไปลงเรือ

๑ หลีเจงจึ่งว่าพ่อเจ้ากับข้าได้รักใคร่กันมาก เดิมได้ฝาก หนังสือมากับลิบปุนนี้ฉบับหนึ่ง ว่าแล้วก็ส่งหนังสือให้ซินอวยเง็กดู ซินอวยเง็กเห็นหนังสือก็จำได้ว่าลายมือของบิดา หลีเจงคนนี้กับบิดาเราก็รัก ใคร่กันได้ยินชื่ออยู่เนือง ๆ คิดแล้วก็คุกเข่าลงคำนับ หลีเจง ๆ ก็รับคำนับ พอทหารจุดประทัดสัญญาก็ออกเรือ ซินอวยเง็กกับคนทั้งบวงก็หา มีความสงไสยไม่ แต่ลิมเหมงผู้เดียวคิดสงไสยเปนทุกข์อยู่ ขณะเมื่อ ซินโปเทียโปเข้าไปนั่งในเรือนั้น หญิงคนใช้สี่คนจึ่งบอกว่า ท่าน คนนี้คือซินโปมารดาซินซกโป ท่านคนนี้เทียโปมารดาเทียถากิม ท่านคนนี้ชื่อเตียวสีภรรยาซินซกโป นางฮุยหุยก็คำนับไปทุกคน แล้วจึ่งบอกกับซินโปว่า ล่อไก๋ให้อยู่เรือใหญ่ลำน่าใช้ให้ข้าพเจ้า เอาเรือเล็กมาเชิญท่านไป ว่าแล้วก็หยิบเอาเงินแจกให้ทหารกับ คนห่ามเกี้ยวมาด้วยมารดาบุตรภรรยาซินซกโป ให้กลับขึ้นไปคอย

อยู่บนบก ซินโปจึ่งว่าเวลาก็จวนค่ำต่อรุ่งเช้าจึ่งมารับเรา ๆ เดี๋ยวนี้จะไปหาล่อไถ้ไท้เสียก่อน คนที่มาด้วยนั้นก็คำนับลากลับไป ซินโปจึ่งเล่าความแต่หลังให้นางฮุยหุยฟังว่า ซินซกโปบุตรเรานั้นเดิมอยู่เมืองเอี๋ยนจิว บัดนี้ไปทำการอยู่เมืองกิมหยง ไม่รู้ว่าล่อไถ้ไท้มา ครั้นจะให้ไปบอกทางนั้นก็ไกลกลัวล่อไถ้ไท้จะคอยเราจึ่งพากันมาหมายว่าจะพบกับล่อไถ้ไท้แล้วก็จะลาไป บัดนี้เรายังหาพบล่อไถ้ไท้ไม่ ท่านจัดโต๊ะแลสุรามาเลี้ยงก่อนนั้นขอบใจนักหนา ซินโปพูดกับฮุยหุยแล้วเหลียวดูซินอวยง็กหาเห็นไม่จึ่งใช้ให้คนไปเรียกซินอวยเง็กมา แล้วให้นั่งกินโต๊ะเสพสุราอยู่ด้วยกัน ฯะ

๏ ฝ่ายลิมเหมงมาหาลิบปุนที่เรือเล็ก แลเห็นเรือที่ซินโปอยู่จุดประทัพดีม้าพ่อแล้วก็ใช้ใบแล่นเรือไป ลิมเหมงนึกสงไสยก็ถามลิบปุน ๆ เล่าความจริงให้ฟังทุกประการ ลิมเหมงก็ตกใจหารู้ที่จะทำประการใดไม่ด้วยความเสียที่แล้ว ฯะ

๏ ฝ่ายนางฮุยหุยอยู่ในเรือลำใหญ่ พอเวลาจะใกล้ค่ำ ก็จัดแจงที่ให้ซินโปเที่ยโปไปนอนด้วยกันห้องหนึ่ง ซินโปเที่ยโปเปนคนอายุศม์มากจะนั่งอยู่นานก็ไม่ได้ ซินโปเที่ยโปก็นอนในห้องที่จัดไว้นางฮุยหุยจึ่งว่ากับนางเตียวสี่ภรรยาซินซกโปว่า ตัวท่านมาตกอยู่ในเนื้อมือเราแล้วถึงจะคิดเหาะก็ไม่ได้ นางเตียวสี่ได้ฟังนางฮุยหุยว่าก็ตกใจจึ่งเข้าไปปลุกซินโปที่ในห้อง ซินโปตื่นขึ้นหารู้ว่าจะเกิดเหตุสิ่งใดไม่ นางเตียวสี่ก็เล่าความให้ซินโปฟัง ซินโปแจ้งความแล้วบอกกับบุตรสะใภ้ว่า ซินซกโปนั้นเมื่อครั้งก่อนได้ช่วย

หลีเอี๋ยน ที่ เขา ชิวกั๋ง รอด จาก ความ ตาย ครั้ง หนึ่ง มาครั้งนี้ได้ยินว่า ช่วย แก้ ไข ให้ หลีสิบิ๋น หนี พ้นโทษ ไป ได้ เห็น ว่า หลีเอี๋ยน หลีสิบิ๋น จะ ให้ มา รับ เรา ไป แทน คุณ เปน มั่น คง เจ้า อย่า สดุ้ง ตก ใจ เลย ไหน ๆ ก็ เสีย รู้ แก่ เขา แล้ว นาง ฮุยหุย ได้ ยิน ดัง นั้น จึ่ง เล่า ความ จริง ให้ ซิน โป ฟัง ทุก ประการ ว่า หลีสิบิ๋น คิด ถึง บุญ คุณ ซินซกโป บุตร ของ ท่าน หยาก จะ ใคร่ ให้ ไป อยู่ เมือง เซียงอั๋น จะ ใคร่ สนอง คุณ เห็น ว่า บุตร ท่าน จะ ไม่ ยอมไป จึ่ง ให้ บิดา ข้าพเจ้า คิด พ่อ ลวง พา ท่าน ไป ไว้ ปรารถนา จะ ให้ ซินซกโป ตาม ไป ซินโป กับ นางเคี่ยวสี ได้ ยิน ดัง นั้น นึก ว่า นาง ฮุยหุย คน นี้ เห็นจะ เปนภรรยาหลีสิบิ๋นก็ เกรงใจอยู่ จึ่งลุกขึ้นจะคำนับ นางฮุย หุย ก็ จับ มือ ไว้ ว่า ท่าน เปน คน สูง อายุ สม หา ควร ที่ จะ คำนับข้าพเจ้าไม่ นาง ฮุยหุย พูด กับ ซินโป แล้ว คิด กลัว ว่า เทียโป เม้า สุรา นอน หลับ จะ ตื่น ขึ้น ก็ สงบ ความ ไว้ ประมาณ ครู่ หนึ่ง ซินโปจึ่ง ถาม นาง ฮุยหุย ต่อ ไป อีก ว่า หลีสิบิ๋น เมตา จะ เอา บุตร ข้าพเจ้า ไป เลี้ยง ไว้ ใน เมือง เซียงอั๋น ข้าพเจ้า เห็น ว่า หลีมิด ยัง ตั้ง ตัว แข็ง แรง อยู่ ซินซกโป บุตร ข้าพเจ้า จะ ไป อยู่ กับ หลีสิบิ๋น ได้ ฤๅ ประการ หนึ่ง ทำไม ท่าน จึ่ง รู้ว่า ข้าพเจ้า กับ ล่อโงย เปน ญาติ กัน เล่า นาง ฮุยหุย จึ่ง บอก ว่า บิดา ข้าพเจ้า เปน ขุนนาง อยู่ ใน เมือง ฮื่อจิ๋ว หลาย ปี มา แล้ว ก็ ทราบ ความ ว่า ล่อโงย เปน ญาติ กับ ท่าน แล ประการ หนึ่ง คน ใช้ สอย สนิท ของ ท่าน ข้าพเจ้า ก็ รู้จัก ซินโป จึ่ง ว่า เมื่อ รู้ความเก่า แก่ ดังนี้ จึ่ง คิด อุบาย มา ลวง ข้าพเจ้า ได้ ท่าน จะ พา ข้าพเจ้า ไป ครั้งนี้ต้อง มี หนังสือ ไป ถึง บุตร ข้าพเจ้า ให้รู้ ด้วย บุตร ข้าพเจ้า จะ ไม่ ได้มี ความ วิตก นาง ฮุยหุย จึ่ง ว่า ท่าน อย่า วิตก เลย คง จะ จัด แจง ให้ ดี ดอก แต ความ อัน นี้ ท่าน อย่า พูด ให้เทียโปรู้ พูด

กัน แล้ว ต่าง คน ก็ ต่าง เข้า ไป นอน ใช้ ใบ เรือ มา ได้ สอง วัน รุ่ง ขึ้น เช้า ได้ ยิน พวก เรือ ลำ น่า มา บอก ว่า มี เรือ ผู้ร้าย มา คอย ตี เรือ อยู่ ประมาณ สาม สิบ สี่ สิบ ลำ ใกล้ เรือ เข้า มา ซินอวยเง็ก นอน อยู่ ได้ ยิน เขา ร้อง ว่า มี ผู้ร้าย มา ก็ ลุก ขึ้น ดู เห็น หลี่เจง นั่ง อยู่ บน เก้าอี้ เรียก ทหาร คน หนึ่ง ที่ แต่ง ตัว เปน อุติบัก นั้น มา สั่ง ว่า พวก เรือ ลำ น่า ร้อง มา บอก ว่า มี ผู้ร้าย เข้า มา ใกล้ เรือ เรา เจ้า จง คุม ทหาร ออก ไป จับ โจร ให้ จง ได้ สั่ง แล้ว มอบ ธง อาญาสิทธิ์ ให้ กับ ทหาร คน นั้น ๆ ก็ รับ เอา ธง ไป ประมาณ สอง ทุ่ม เสศ ทหาร กลับ มา บอก ว่า จับ ได้ ตัว ผู้ร้าย แล้ว หลี่เจง จึ่ง ถาม ว่า เรือ ผู้ร้าย ปัก ธง ยี่ ห้อ เมือง ไหน ทหาร คน หนึ่ง บอก ว่า ยี่ ห้อ ของ หลี่มิด หลี่เจง จึ่ง ว่า ถ้า เปน ทหาร ของ หลี่มิด ก็ พา เอา ตัว มา เรา จะ ชำระ ทหาร คน นั้น ก็ รับ ไป เอา ตัว ผู้ร้าย มา หลิมเหม่ง อยู่ เรือ เล็ก ลำ หนึ่ง เห็น ทหาร เรือ ใหญ่ ไป จับ ตัว ผู้ร้าย มา ได้ หลิม เหมง เห็น เปน กายุนหู พวก ของ ตัว ก็ ตก ใจ จะ ไป บอก กับ ซินอวยเง็ก ให้ รู้ ด้วย เรือ เล็ก เบียด กัน อยู่ จะ ไป ก็ ไม่ มี ทาง ที่ จะ ไป ได้ คิด จะ ไป หา ลิบปุน ก็ กลัว จะ ไม่ พบ หลิมเหมง จึ่ง เอา เรือ เข้า มา จอด อยู่ ข้าง เรือ ใหญ่ ได้ ยิน หลี่เจง ถาม ว่า เจ้า ชื่อ ไร อยู่ เมือง ไหน กายุนหู บอก ว่า ข้าพเจ้า อยู่ เมือง กิมหยง ชื่อ กายุนหู หลี่เจง จึ่ง ว่า เจ้า เปน คน ของ หลี่มิด ทำไม ไม่ เห็น ธง ยี่ ห้อ ของ เรา ฤๅ จึ่ง มา สกัด น่า ทัพ เรา ไว้ เรา ให้ ทหาร ไป จับ มา ได้ ตัว จะ ว่า ประการ ใด กายุนหู ว่า ข้าพเจ้า มิได้ คิด มา สู้ รบ กับ ท่าน ด้วย นาย ใช้ ให้ ไป หา เฮงสี่ช่วง เมื่อ ปี กลาย นี้ เฮงสี่ช่วง ใช้ ให้ คน มา ยืม เข้า หลี่มิด ไป สอง ร้อย เจี๊ยะ ปี นี้ หลี่มิด ใช้ ให้ ข้าพเจ้า ทวง เข้า หลี่เจง ว่า เฮงสี่ช่วง คน นี้ เปน คน ใจ แคบ หา ดี ไม่

หลีมิด ไม่ รู้ว่า คน ดี คน ชั่ว จึ่ง เอา เข้า ให้ เขา ยืม ไป เปรียบ เหมือน เมื่อ ครั้ง เลียดก๊ก เจ้า เมือง หงอ ให้ เข้า กับ เจ้า เมือง ฮวด ไป ตี เมือง เคียด ภาย หลัง เมือง หงอ ก็ เสีย กับ เมือง ฮวด กายุนหู จึ่ง ตอบ ว่า แผ่นดิน ทุก วัน นี้ เกิด จุลาจล แยก กัน ออก ไป เปน หก ก๊ก ทำ ประการ ใด จะ รู้ ว่า ดี แล ชั่ว เล่า ครั้น จะ ไม่ เผื่อ แผ่ ให้ปัน ไป ก็ จะ ว่า ใจ คับ แคบ หลีเจง ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ทำ โกรธ เอา มือ ตบ โต๊ะ แล้ว จึ่ง ว่า หลีมิด เปน อาริกัน กัน นาย เรา จับ เอา ตัว นาย เราไป ขัง เดี๋ยว นี้ เรา จับ ตัว เจ้า มา ได้ แล้ว เจ้า คิด ว่า จะ ไป ได้ ง่าย ๆ ว่า แล้ว จึ่ง สั่ง ให้ เอา ตัว กายุนหู ไป ฆ่า เสีย ทหาร ก็ กลุ้ม รุม กัน มัด กายุนหู ออก ไป หลิมเหมง เห็น ดัง นั้น ก็ ตกะใจ จึ่ง ไป หา ซินอวยเง็ก จะ ให้ ขอ โทษ แล้ว เห็น ทหาร พา กายุนหู กลับ มา หลีเจง ก็ ลุก ขึ้น ไป แก้ เชือก ที่ กายุนหู ออก แล้ว จึ่ง ใช้ ให้ ทหาร ไป เอา หมวก กับ เสื้อ มา แต่ง ให้ กายุนหู ๆ จึ่ง คำนับ หลีเจง ๆ จึ่ง ว่า เมื่อ ตะกี้ เรา ลอง ใจ ท่าน ดู ดอก มิ ใช่ เรา ไม่ รัก เพื่อน เมื่อ ไร ถึง ตัว หลีสิบิ้น ก็ รัก หยาก คบ เพื่อน เหมือนกัน เดี๋ยวนี้จะให้ท่านพบ ปะ เพื่อน ท่าน สัก สอง คน สาม คน พูด กัน ยัง หา ขาด คำ ไม่ พอ ลิบปุน หลิมเหมง ซินอวยเง็ก สาม คน เดิน เข้า มา กายุนหู เห็น ก็ ตก ใจ จึ่ง พูด กับ ลิบปุน ว่า เจ้า พา หลีสิบิ้น กับ เล่าบุนเจ หนี ไป ก็ ควร แล้ว แต่ หลิมเหมง กับ ซินอวยเง็ก อยู่ ฮั่วกั๋ง อย่าง ไร จึ่ง พา มา อยู่ ที่ นี้ ด้วย เล่า ลิบปุน จึ่ง เล่า ความ แต่ หลัง ให้ ฟัง ทุก ประการ กายุนหู จึ่ง บอก ลิบปุน ว่า เมื่อ เจ้า พา หลีสิ บิ้น หนี มา แล้ว เดี๋ยว นี้ ซินซกโป ซึ่มงกง งุยเตง เปน โทษ ต้อง ติด อยู่ ที่ ทิม ลาม โต แทน ตัว หลีสิบิ้น ซินอวยเง็ก ได้ ยิน ว่า บิดา ต้อง โทษ ก็ ร้อง ไห้ พูด กับ หลีเจง ว่า ข้าพเจ้า ขอ ทหาร ท่าน สัก สอง พัน ไป ตี เมือง กิม

หยงจะได้ช่วยบิดาข้าพเจ้าออกมาให้ได้ ชินไปได้ยินพูดกันว่า ชินซกไปต้องโทษ จึงใช้ให้คนไปถามกายุนหู ๆ ว่าถ้าชินไปอยู่นี่ เชิญให้ออกมาข้าพเจ้าจะได้เล่าความให้ฟัง หลีเจงจึงใช้ให้ชินอวยเง็กไปเชิญชินไปมาถึงแล้ว พวกอยู่ที่เรือก็คำนับทุกตัวคน ชินไปจึงถามกายุนหูว่าบุตรข้าพเจ้าผิดสิ่งใดจึงเปนโทษ กายุนหูบอกว่า หลีมิดไปตีเมืองไซจิวกลับมา ได้ยินว่าชีมงกงปล่อยหลีสบินกับเล่าบุนแจไปเสีย หลีมิดโกรธชินซกไปงุยเตงชีมงกงสามคนว่าเปนใจเดียวกัน จึงเอาคนสามคนไปจำไว้ในทิมตามโล้ ข้าพเจ้ากับล่ชซือชินอ้อนวอนขอโทษกับหลีมิด ๆ ก็ไม่ให้ จึงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหาเฮงสี่ช่วงทวงเข้าสองร้อยเจียะที่ยืมไป เมื่อเฮงสี่ช่วงมายืมครั้งนั้น ข้าพเจ้าห้ามว่าอย่าให้เขาไปเลย ถึงเรามีเข้ามากเอาไว้ดีกว่า เพื่อว่าเมืองเราจะขัดสนบ้างเมื่อใดจะได้จ่ายง่าย ถ้าให้เขายืมไป ๆ ทวงเขาไม่ให้จะมิพากันอดฤๅ ถ้าหลีมิดเปนคนมีปัญญาก็จะตรึกตรองดูก่อน นี่หลีมิดก็ไม่ฟังจึงให้เข้าสองร้อยเจียะกับเฮงสี่ช่วง เมื่อเบิดฉางเข้าตวงให้เข้าไปวันนั้นเปนวันไม่ดี อยู่ภายหลังขุนนางที่เฝ้าฉางเข้าจึงมาบอกกับหลีมิดว่า หนูเกิดขึ้นในฉางเข้ามีฝีบีกบินได้คาบเอาเข้าในฉางไปเสีย เข้าแปดส่วนยังอยู่สองส่วน หลีมิดจึงใช้ให้คนไปชันสูตเห็นจริงแล้ว จึงให้เที่ยกาถิมไปเที่ยวหาแมวที่ราษฎรมาเพื่อจะให้กัดหนู เรือนหนึ่งให้เกณฑ์เอาแมวตัวหนึ่ง ถ้าไม่มีแมวเอาเข้าให้แทนแมวสิบถัง ครั้นได้แมวมาแล้วแมวก็น้อยกว่าหนู แมวสู้หนูไม่ได้ แมวกับหนูก็เข้าเปนเพื่อนกัน หลีมิดแจ้งดังนั้นก็เสียใจ เมื่อก่อนหน้าข้าพเจ้า

มานั้น เซี่ยวเซี่ยน ขาด เสบียง ลง จึ่ง ใช้ ให้ ทหาร มา ยืม เข้า ที่ หลี่มิด ห้า ร้อย เกวียน ว่า ถ้า หลี่มิด ไม่ ให้ เข้า ก็ จะ ยก กอง ทัพ มา ตี เอา เมือง หลี่มิด ตกใจใช้ ให้คนไป ถอด ชินซกโป ชิ่มงกง งุยเตง สาม คน ออก มาแล้ว ให้ชินซกโป ล่อซือชิน พา ทหารไป รบ กับ เซี่ยวเซี่ยน ให้ ชิ่มงกง ไป รักษา เมือง ตีเอี้ยง ให้ งุยเตง ไป เฝ้า ฉาง เข้า ที่ เมือง ลกเขาซึ่ง เดี๋ยวนี้ ทำ นา ก็ ไม่ ได้ เข้า ราคา เข้า ก็ แพง ขึ้น เปน อัน มาก จึ่ง ใช้ ให้ ข้าพเจ้า ไป ทวง เอา เข้า ที่ เฮงสี่ช่วง ข้าพเจ้า จึ่ง ได มาทางนี้ ซึ่ง หลี่สี้บิ๋น ใช้ ให้ ทหาร มา รับ ชินโป ไป เมือง เซี่ยงอั๋น นั้น ข้าพเจ้า จะ กลับ ไป บอกให้ ซิกซกโป ทราบ ก่อน ชินซกโป รู้ แล้ว ก็ จะ รีบ ตาม ไป ที่ เมือง เซี่ยงอั๋น กายุนหู พูด จา แล้ว ก็ หัน หน้า มา พูด กับ หลิมเหมง ว่า ท่าน ต้อง กลับ ไป อยู่ ฮั่วกั๋ง จึ่ง จะ ชอบ ด้วย บิดา มารดา แล บุตร ภรรยา พี่ น้อง พวก พ้อง เรา อยู่ ที่ ฮั่วกั๋ง มาก ท่าน ไม่ กลับ ไป แล้ว ก็ ยัง แต่ อิวจุนตัด อยู่ คน เดียว ที่ ไหน จะ ระวัง รักษา ครอบ ครัว ไว้ ได้ ข้าพเจ้า มี ราชการ ติด ตัว อยู่ จะ ลา ท่าน ไป ก่อน แล้ว หลี่เจง พิจารณา ดู รูป ร่าง หน้า ตา กายุนหู ก็ เห็น ว่า เปน คน ฉลาด หลี่เจง กับ ลิบปุน ก็ พูด เกลี้ย กล่อม จะ ให้ มา อยู่ กับ ถังอ๋อง หลี่เอี๋ยน กายุนหู ว่า ข้าพเจ้า เปน คนโง่ ด้วย เดิม หา นาย ผิด ไป เดี๋ยวนี้ก็ ทราบ แล้ว ว่า หลี่มิด มี บุญ น้อย ต้อง ติด ตาม ไป จน ตาย จะ ทิ้ง หลี่มิด เสีย ไป อยู่ กับ คน อื่น นั้น ข้าพเจ้า ไม่ ไป ได้ ท่าน กับ ข้าพเจ้า นาน ไป คง จะ พบ กัน อีก ว่า แล้ว ก็ ลา ไป หลี่เจง เห็น กายุนหู มี กะตัญญู มาก นึก ชม ว่า กายุนหู เปน คน ดี ซื่อ ตรงก็ เกรง ใจ ฯะ

๑ ฝ่าย หลิมเหมง จึ่ง คิด ว่า ไหน ๆ เรา ก็ มา แล้ว ต้อง ตาม ไป ให้ ถึง เมือง เซี่ยงอั๋น จะ ได้ รู้ ว่า หลี่สี้บิ๋น จะ เลี้ยง มารดา ชินซกโปประการใด แล้ว เรา จึ่ง ค่อย กลับ มา ฯะ

๏ ฝ่าย กายุนหู ลา หลี่เจง แล้ว ออกเรือ ใช้ใบ ไป หลี่เจง มา ถึง เมือง เซียงอั๋น ก็ เข้า ไป เฝ้า ถังอ๋อง หลี่เอียน แล หลี่ลิบิน ทูล ความ ที่ ได้ ไป รับ มารดา ชินซกโป กับ ได้ มารดา เทียกากิม มา ด้วย หลี่เอียน ก็ ให้ จัด แจง รับ รอง เลี้ยง ดู ให้ ที่ อยู่ ฯะ

๏ ฝ่าย กายุนหู มา ถึง เมือง ถกเอี๋ยง แล้ว ก็ ขึ้น ไป หา เฮงสี่ช่วง ได้ ยิน ชาว บ้าน พูด กัน ว่า เฮงสี่ช่วง ฝึก หัด ทหาร อยู่ ที่ ค่าย ครั้น จะ เข้า ไป ก็ เกรง ใจ ยัง หา ได้ เข้า ไป ไม่ เฮงสี่ช่วง ทราบ ว่า กายุนหู จะ มา ทวง เข้า ที่ ยืม นั้น ก็ หลบ ไม่ ให้ พบ เฮงสี่ช่วง จึ่ง ปฤกษา ทหาร ทั้ง ปวง ว่า เข้า ที่ เรา ใช้ ให้ ไป ยืม หลี่มิด มา นั้น ถึง มา ทวง เรา ก็ ไม่ ให้ แล้ว จึ่ง สั่ง คน ใช้ ให้ มา บอก กายุนหู ว่า ที่ เมือง ถกเอี๋ยง นี้ ขาด เสบียง หา มี ไม่ เจ้า ไป บอก กับ หลี่มิด ให้ ทราบ ก่อน พอ เรา ไป เก็บ เข้า รวบ รวม ไว้ ได้ มาก แล้ว จะ เอา ไป ส่ง ให้ กายุนหู แจ้ง ดัง นั้น ก็ นึก เห็น ว่า เฮงสี่ช่วง จะ ไม่ ให้ เข้า เรา เปน มั่น คง กายุนหู โกรธ กลับ มา เรือ ใช้ ใบ ไป ถึง เมือง กิมหยง แจ้ง ความ ให้ หลี่มิด ฟัง ว่า เฮงสี่ช่วง คน นี้ อย่า ว่า แต่ เขาขอ ยืม บุญ คุณ ของ ท่าน เลย เขา ยัง จะ คิด มา ตี เอา เมือง ของ ท่าน ๆ ต้อง ระวัง ให้ จง ดี หลี่มิด ได้ ยิน กายุนหู เล่า ความ ว่า เฮงสี่ช่วง ไม่ ให้ เข้า ที่ ยืม ไป ก็ โกรธ แล้ว จึ่ง ว่า อ้าย เฮงสี่ช่วง พวก อ้าย โจร เรา หา ให้ มัน มา ตี เมือง เรา ก่อน ไม่ จะ ต้อง คิด อ่าน ไป ตี เมือง มัน เสีย ก่อน จึ่ง สั่ง ให้ เทียกากิม กับ ฮวนปุนเทียว สอง คน เปน ทัพ น่า ตันยองซิน เฮงตังหยิน สอง คน เปน ทัพ กลาง หลี่มิด กับ เฮงเปกตัง ปวยยินกี่ เปน ทัพ หลัง พา กัน มา ตี เมือง ถกเอี๋ยง ครั้ง ทหาร เฮงสี่ช่วง เห็น กอง ทัพ หลี่มิด ยก มา จึ่งไป แจ้ง ความ กับ เฮงสี่ช่วง ๆ แจ้ง ความ แล้ว จึ่ง ว่า หลี่มิด ยก ทหาร มา

โดยไทไส ที่ไหน จะมาน้อย คงจะมา มาก เห็น เราจะสู้ หลี่มิด ไม่ได้ เฮงสี่ช่วง คิด แต่ ใน ใจ ไม่ มี ความ สบาย นั่ง อยู่ ไม่ได้ ก็ เที่ยว เดิน ตรึก ตรอง การ ที่ จะ สู้รบ หลี่มิด พอ มี ทหาร เลว มา บอก กับ เฮงสี่ช่วง ว่า ปีกลาย นั้น ท่าน ใช้ ทหาร ไป ยืม เข้า หลี่มิด ภาย หลัง ได้ ยิน ข่าว มา ว่า หนู อยู่ ใน ฉาง เข้า นั้น มี นก คาบ เข้า ใน ฉาง ไป กิน เสีย สิ้น กับ มี เหตุ ขึ้น ต่าง ๆ พวก ชาว บ้าน ที่ เมือง กิมหยง พูด กัน ว่า เดิม หลี่มิด ไป รื้อ ศาล เจ้า จิวกงต้าน ๆ คน นี้ เปน บุตร จิวบุนอ๋อง ครั้ง แผ่นดิน เสียดกึก หลี่ มิด ให้ รื้อ เอา มา ทำ ที่ อยู่ ของ ตัว จิวกงต้าน ไม่ มี ที่ อาไศรย หา มี ผู้ ใดไป ไหว้ แล บูชา ไม่ ความ เปน อย่าง นี้ จึ่ง มี เหตุ อาเภท ต่าง ๆ เฮงสี่ช่วง ได้ ฟัง ดัง นั้น จึ่ง พูด ว่า กลัว จะ ไม่ จริง ทหาร เลว จึ่ง ว่า คน ที่ ไป มาค้า ขาย เล่า ให้ ฟัง ทุก คน เฮงสี่ช่วง หัวเราะ แล้ว ว่า ถ้า อย่าง นั้น จริง แล้ว เรา ก็ มี อุบาย อยู่ อย่าง หนึ่ง ต้อง มี คน ฉลาด รู้จัก ใจ เรา จึ่ง จะ ทำ การ ให้ สำเร็จ ได้ เฮงสี่ช่วง ก็ คิด กล อุบาย เอา เหตุ อัน นั้น มา กล่าว มิ ให้ พวก ทหาร ของ ตัว รู้ ๆ กัน แต่ คน สนิท สองคน สาม คน เท่า นั้น ครั้น รุ่ง ขึ้น เวลา เช้า เฮงสี่ช่วง จึ่ง ให้ หา พวก ขุนนาง ผู้ ใหญ่ มา เลี้ยง โต๊ะ เสพ สุรา ด้วย กัน แล้ว จึ่ง ปฤกษา ว่า เรา จะ ยก ทัพ ไป รบ กับ หลี่มิด ท่าน ทั้ง ปวง จะ เห็น ประการใด ขุนนาง ฝ่าย ทหาร พูด เรือน ว่า สุด แล้ว แต่ ท่าน เฮง สี่ช่วง จึ่ง แกล้ง ถาม ว่า บ้าน หลี่มิด อยู่ ที่ เมือง กิมหยง นั้น จะ เปน ของ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี่ สร้าง ฤๅ หลี่มิด สร้าง มี ขุนนาง คน หนึ่ง ชื่อ เตียยงทอง บอก ว่า บ้าน ของ หลี่มิด นั้น เดิม เปน ศาล เจ้า จิวกงต้าน อยู่ เมื่อ หลี่ มิด จะ เอา ที่ ทำ บ้าน นั้น ว่า ศาล เจ้า จิวกงต้าน นี้ สม ควร จะ ต้อง ไป

สร้าง ไว้ ที่ เมือง หลู หา ควร จะ อยู่ ที่ นี่ ไม่ จึ่ง ใช้ ให้ คน รื้อ เสีย เอา ที่ ทำ ที่ อยู่ จิวกั่งต้าน จึ่ง มา เข้า ฝัน กับ ข้าพเจ้า นาน แล้ว ข้าพเจ้า หา อาจ ที่ จะ แจ้ง กับ ท่าน ไม่ เฮงสี่ช่วง ตบ โต๊ะ แล้ว จึ่ง ว่า เมื่อ คืน นี้ เวลา สอง ยาม เสศ เรา ฝัน ว่า มี เจ้า องค์ หนึ่ง ใส่ เสื้อ แดง หมวก แดง มา บอก กับ เราว่าเปนบุตร จิวบุนอ๋อง ชื่อจิวกั่งต้าน เทพยดา ผู้ใหญ่ ตั้งให้ เปน เทพา รักษ์ อยู่ ที่ เมือง กิมหยง เดียว นี้ หลี่มิต ใช้ คน ไป รื้อ เอา ที่ ศาล เจ้า เอา กระเบื้อง แล ไม้ เครื่อง ศาล นั้น ไป ปลูก ฉาง เข้า ไว้ ที่ เมือง ตกเขาซึ่ง ว่า เรา กับบ่าวหามีที่อาไศรยไม่ เดียวนี้หลี่มิต ก็ จะ สิ้น บุญ เพราะ ชะตา ตก บอก ให้ ยก ทัพ ไป ตี เมือง กิมหยง โดย เร็ว เจ้า จิวกั่งต้าน ว่า จะ ช่วย คุม ทหาร ผี ไป ช่วย รบ หลี่มิต ด้วย ได้ เมือง แล้ว สร้าง ศาล ถวาย ให้ อยู่ อย่างเดิม เจ้า มา บอก กับ เรา ดังนี้ ท่าน ทั้ง ปวง จะ เห็น อย่างไร พวก ขุนนาง จึ่ง ว่า จิวกั่งต้าน ก็ เปน เทพยดา จะ มา ช่วย ท่าน ก็ เห็น ว่า ท่าน จะ มี วาศนายิ่ง ขึ้น ไป แผ่นดิน เมือง ของ หลี่มิต จะ มา ขึ้น กับ ท่าน เปน มั่น คง เฮงสี่ช่วง จึ่ง ว่า ถ้า เรา ได้ เขตร แดน ของ หลี่มิต เหมือน ดัง ว่า แล้ว เรา ไม่ เอา ความ สบาย แต่ ผู้ เดียว ท่าน ทั้ง ปวง ก็ จะ มี ความ สุข ด้วย กัน กำลัง พูด กัน อยู่ นั้น แล เห็น ทหาร เลว สี่ คน วิ่ง มา บอก ว่า มี ทหาร คน หนึ่ง ชื่อ ตันเหลง ทำ เปน บ้า ถอด เกือก สยาย ผม วิ่ง ไป มา ร้อง พูด ว่า จะ มา หา ท่าน เฮงสี่ช่วง ได้ ฟัง ดัง นั้น ว่า ทหาร คน นี้ แต่ ก่อน ก็ เปน คนดี จะ มี เหตุ อย่าง ไร จึ่ง เสีย จริต ไป ว่า แล้ว เฮงสี่ช่วง กับ ขุนนาง ทั้ง ปวง ก็ พา กัน มา ใน ที่ หัด ทหาร เห็น ตันเหลง หลับ ตา นอน นิ่ง อยู่ บนโต๊ะ แล้ว ทำโดด ยืน ขึ้น ร้องว่า เฮงสี่ช่วง ตัว เรา คือ จิวกั่งต้าน มา เข้า สิง สู่ อยู่ ใน ตัว ตันเหลง เมื่อ คืน วาน นี้ เรา มา บอก กับ ท่าน ทำไม จึ่ง ไม่ คิด

อ่านทำตามเราเล่า ท่านอย่าเข้าใจว่าเปนความฝันจะลืมเสีย ถ้าท่านกับขุนนางพร้อมกันไปเมืองหลีมิตเมื่อไร เราก็จะยกทหารปีศาจสามพันมาช่วยท่าน ๆ ก็จะมีไชยชนะ แต่ให้ท่านเร่งยกไปโดยเร็ว บอกแล้วก็กระโดดลงมาจากโต๊ะวิ่ง ๆ เต้น ๆ อยู่ เฮงสี่ช่วงกับขุนนางทั้งปวงพากันคุกเข่าลงคำนับเจ้าแล้วจึงว่า ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำสั่งของท่าน ถ้าได้สมดังความปรารถนาแล้ว ข้าพเจ้าจะปลูกศาลใหม่ให้กับท่านงามดีกว่าเก่า ว่าแล้วเฮงสี่ช่วงกับขุนนางทั้งปวงก็พากันยืนขึ้น เห็นตันเหลงล้มตัวลงนอนอยู่กับแผ่นดิน เฮงสี่ช่วงก็ใช้คนพาเอาตัวตันเหลงไปส่งเสียที่บ้าน ตั้งแต่นั้นมาทหารเฮงสี่ช่วงนับถือจิวกงต้านมั่นอยู่ในใจทุกคน ว่าจิวกงต้านจะมาช่วยเฮงสี่ช่วง ครั้นสิ้นเวลาหัดทหารแล้วก็พากันไปที่อยู่ เฮงสี่ช่วงคนนี้มีอาจารย์คนหนึ่งชื่อฮวมฮวบสื้อ มีวิชาต่าง ๆ ใช้ผีก็ได้ เห็นบ้านเมืองวุ่นวายจึงเข้ามาอยู่กับเฮงสี่ช่วงให้ใช้สอย หมายว่าถ้าบ้านเมืองปรกติแล้วตัวก็จะมีความศุข เฮงสี่ช่วงจึงตั้งให้เปนที่กุนซือ แล้วเรียกกุนซือฮวมฮวบสื้อมากระซิบสั่งเปนความลับว่าให้ไปที่โรงทหารเลือกเอาทหารสามพันคน ไปจัดแจงซ้อมหัดเสียให้ชำนาญจึ่งจะได้ไปรบกับหลีมิต ฮวมฮวบสื้อก็ไปเลือกเอาทหารที่สูงขนาดแปดเชี่ยะได้สามพันคน ไปจัดแจงซ้อมหัดให้เอาไม้ต่อเท้าขึ้นหัดเดิน สูงขึ้นได้ทีละน้อย ๆ จนสูงขึ้นได้สิบสองเชี่ยะ เข้ากันทั้งคนทั้งไม้สูงได้ยี่สิบเชี่ยะ คิดเปนไทยได้สามวาคืบ แลทหารสามพันนั้นให้เอาหน้ากากปิดหน้าให้เหมือนหน้าผี แล้วใส่เสื้อลายเขียนต่าง ๆ

๏ ฝ่ายกุนซือฮวมฮวบสือ ครั้นฝึกหัดทหารให้เดินด้วยไม้ต่อเท้าได้ชำนิชำนาญแล้ว จึงมาแจ้งกับเฮงสี่ช่วงขอให้ยกทัพไปโดยเร็ว ถ้าอยู่ช้าคนรู้มากก็จะเสียที่ เฮงสี่ช่วงก็เห็นด้วย จึงพากันยกทัพไปถึงเขาซุยพินซวนไซซัว ทิศตวันตกแดนต่อแดน ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ฮวมฮวบสือจึงใช้ให้คนไปตัดไม้มาตั้งค่ายแล้ว ที่เสากำแพงค่ายนั้นเขียนเปนรูปสัตว์ต่าง ๆ ทาแดงบ้างทาขาวบ้าง แล้วจึงพาทหารเข้าไปอยู่ในนั้น ฯะ

๏ ฝ่ายหลีมิดถือตัวว่าเปนคนมีสติปัญญาเหมือนฮั่นโกโจ ที่ถือดาบยาวสี่เชียะเข้าใจว่าไม่มีใครสู้ได้ หลีมิดปราบแผ่นดินไว้ยังไม่ได้สักกี่ส่วน มีใจกำเริบเที่ยวสงไสยพี่น้องนาสบถที่เขามีคุณมากับตัว ชีมงกงเปนคนมีสติปัญญาก็ได้ไปอยู่รักษาเมืองลีเอียง ชินซกไปกับล่อซือซินเปนคนแขงแรง ก็ให้รบกับเซียวเซียนที่เปนคนไม่มีสติปัญญา กายุนหูห้ามว่าอย่าใช้ให้ชีมงกงชินซกไปกับล่อซือซินซึ่งเปนคนมีสติปัญญาแขงแรงให้ไปเสียไกลนั้นไม่ชอบ เปงง่วนจินทหารคนนี้เปนคนไม่รู้จักคุณคน เห็นแต่จะได้เงินทอง เอามาใช้เปนคนสนิทหาควรไม่ ตันยองซินเทียกากิมเปนคนซื่อก็จริง ถือตัวว่าแขงแรงไม่มีสติปัญญา หยากแต่จะสู้รบอย่างเดียว หลีมิดก็โกรธใช้ให้กายุนหูไปอยู่รักษาเมืองลกเขาซึงเสีย ฯะ

๏ เวลาวันหนึ่งหลีมิดพาตันยองซินเทียกากิม กับทหารทั้งปวงตั้งค่ายอยู่ณะตำบลซุยพินเขาตวันออก เฮงสี่ช่วงพาทหารตั้งค่ายอยู่ณะเขาตวันตก ทัพทั้งสองฝ่ายยังไกลกันประมาณสามสิบสี่สิบลี้ พอตั้งค่ายลงยังไม่ถึงสองวัน ฮวมฮวบสือก็พาทหารสองร้อยสาม

ร้อยคนมาซุ่มทัพอยู่บนเขาตวันออก เห็นค่ายหลีมิดตั้งมั่นคง ทหารที่มีฝีมือกับทหารเลวก็แข็งแรงทุกคน ฮวมฮวบลื้อเห็นดังนั้น หามีความสบายไม่ เที่ยวดูทั้งสี่ทิศแลเห็นคนรูปร่างสูงใหญ่เจ็ดคนแปดคนตัดฟืนอยู่ข้างทิศตวันออกก็คิดอุบายได้อย่างหนึ่ง จึงเรียกทหารคนสนิทมากระซิบสั่ง แล้วใช้ให้ไปจับเอาคนที่ตัดฟืนนั้นมา ตัวฮวมฮวบลื้อก็ขึ้นม้ากลับไปค่าย พอเวลาเช้าก็เข้าไปคำนับเฮงสี่ช่วงบอกว่า เวลาคืนนี้ข้าพเจ้าฝันว่าจิวกงค้านมาบอกกับข้าพเจ้าว่า พรุ่งนี้เราจะใช้คนๆ หนึ่งมาช่วยจับตัวหลีมิดให้จงได้ เฮงสี่ช่วงได้ยินดังนั้นก็ตกใจ พอมีคนเข้ามาบอกว่าจับหลีมิดได้แล้ว เฮงสี่ช่วงจึงสั่งให้เอาตัวเข้ามาดู แลเห็นทหารมัดมือพวกตัดฟืนเจ็ดคนแปดคนเข้ามา คนเดินหน้านั้นคล้ายกับหลีมิด เฮงสี่ช่วงจึงถามว่าไปจับหลีมิดมาได้แต่ไหน ทหารเลวบอกว่าข้าพเจ้าเปนกองตระเวรเที่ยวไปในป่า พบหลีมิดมาเที่ยวได่เนื้ออยู่ก็จับตัวมาให้ท่าน คนที่คล้ายกับหลีมิดนั้นจึงร้องว่า ข้าพเจ้ามิใช่หลีมิดดอก เปนบ่าวขุนนางชื่อเต็กเตงเหมง ๆ ใช้ข้าพเจ้ามาตัดฟืน ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า จงถามเพื่อนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้านั้นเถิด เฮงสี่ช่วงแกล้งถามพวกที่ตัดฟืนด้วยกันเปนอุบาย คนเหล่านั้นรู้ในทีก็ยืนเอาว่าเปนหลีมิดแน่แล้ว เฮงสี่ช่วงทำโกรธสั่งให้ทหารเอาตัวหลีมิดไปจำไว้ แล้วเฮงสี่ช่วงจึงสั่งให้คนสนิทกระซิบถามว่า พวกเจ้ารู้ว่าที่เขาบั๊กมังซัวหนทางทรอกแทรกที่คนไม่เคยเดินนั้นรู้แห่งบ้างฤาไม่ ถ้ารู้แห่งแล้วเฮงสี่ช่วงจะให้บำเหน็จความชอบแล้วจะปล่อยเสีย พวกที่มาด้วยกันนั้นเอามือชี้ว่า คนนี้ชื่อกีมส่งคนนั้นชื่อ

ถังหงวน ทั้งสองนั้นรู้จักเขาบักมังซัวเปนคนชำนาญทาง เฮงสี่ช่วงจึงตั้งให้กิมสงถังหงวนเปนนายทหารซ้ายขวา จึงให้หมวกแลเสื้อแก่คนทั้งสองที่รู้จักทาง พอเวลาพลบค่ำพวกทหารในค่ายได้ยินกิติศรัพท์ว่าจับหลี่มิดมาได้ก็พากันมาดู พวกผู้คุมไม่ให้เข้าไปใกล้ พวกที่ไปดูเห็นหลี่มิดต้องจำจองอยู่ดูไม่ถนัด ก็พากันพูดเอิกเกริกไปทั้งกองทัพว่าจับหลี่มิดได้แล้ว ทั้งตัวนายแลไพร่ก็สิ้นความกลัวหลี่มิด คิดว่าจิวกงต้านศักดิ์สิทธิ์นักก็พากันแข็งแรงขึ้นทุกคน ฯะ

๏ ฝ่ายเทียกากิมเปนทัพน่าหลี่มิดยกมาถึงแล้วคิดว่า ถ้าพบทัพเฮงสี่ช่วงจะได้สู้รบกัน ครั้นมาไม่พบกองทัพเฮงสี่ช่วงเห็นแต่ค่ายเขียนรูปสัตว์ต่าง ๆ ก็นึกประหลาดใจ เทียกากิมคอยอยู่สองวันก็หามีทหารออกมารบไม่ เทียกากิมจึงพาทหารขี่ม้าควบตรงมาที่น่าค่ายเฮงสี่ช่วง พอมาเห็นระเนียดค่ายเขียนเขียวแลแดงแลรูปสัตว์ต่าง ๆ ก็ตกใจวิ่งกลับมาพบตันยองชิน ๆ กับเทียกากิมจึงให้พวกทหารเอาก้อนสิลาทุ่มทิ้งพังค่ายเฮงสี่ช่วงเข้าไปก็ไม่แตก พอทัพหลังหลี่มิดมาถึงเปนเวลาค่ำ จึงสั่งให้ทหารตั้งค่ายลงแล้วให้คนนั่งยามคอยระวังรักษาค่ายอยู่ ประมาณสองยามเศษ บันดาคนในกองทัพหลี่มิดได้ยินเสียงประทัดเล็กดังเนื่องกันมิได้ขาดเสียง พวกกองตระเวรมาแจ้งความกับเทียกากิมว่า ประตูกำแพงค่ายเฮงสี่ช่วงนั้นเปิดแล้ว หาเห็นมีผู้คนตามไฟในค่ายไม่ เทียกากิมจึงว่าเมื่อเวลากลางวันเราขวบม้าเข้าตีอยู่ถึงครึ่งวันก็หาเห็นผู้ใดออกสู้รบไม่ พอได้ยินกองตระเวรมาแจ้งความดังนั้น ก็พาทหารขึ้นม้าตรงไปค่ายเฮงสี่ช่วง เห็นประตูค่ายเปิดจุดไฟสว่างอยู่เหมือน

กลาง วัน แต่ ไม่ เห็น ทหาร อยู่ ใน ค่าย แล นอก ค่าย สัก คน หนึ่ง เที่ยกากิม สอง มือ ถือ ขวาน แล้ว จึ่ง ร้อง เรียก ทหาร ของ ตัว ให้ เร่ง ตาม เรา มา โดย เร็ว พอ ได้ ยิน เสียง ประทัด ใน ค่าย เฮงสีช่วง มี ทหาร คน หนึ่ง ออก มา รบ กับ เที่ยกากิม ได้ ประมาณ สิบ เพลง ทหาร เฮงสีช่วง สู้ ไม่ ได้ ก็ ขวบ ม้า หนี เที่ยกากิม ก็ ไล่ ไป ประมาณ สิบ ลี้ ได้ ยิน ใน ค่าย เฮงสีช่วง จุด ประทัด สัญญา ขึ้น ทหาร ของ เฮงสีช่วง ที่ ซุ่ม ไว้ นั้น ก็ จุด ต่อ ๆ รับ กัน ขณะ นั้น เปน เวลา จะ ใกล้ รุ่ง ก็ บัง เกิด เปน ลม พยุใหญ่ พัด มา ตรง หน้า เที่ยกากิม ประมาณ ครู่ หนึ่ง พอ สว่าง ขึ้น เที่ยกากิม ขับ ทหาร ของ ตัว รีบ ตาม ทหาร เฮงสีช่วง ไป แล เห็น สอง ข้าง ทาง มี ทหาร ผู้ สูง ใหญ่ ออก มา มี มือ ถือ อาวุธ ทุก ตัว คน แล้ว จึ่ง ร้อง ว่า เรา เปน ทหาร เทวดา มา ช่วย เฮงสีช่วง พวก เจ้า รัก ชีวิตร อยู่ จง พา กัน มา เข้า ด้วย กับ เฮงสีช่วง เถิด ทหาร ตันยองซินกับ เที่ยกากิม เห็น แล้ว ก็ ตก ใจ คิด จะ หนี ทหาร ผู้ ร้อง เต้น อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว วิ่ง กลับ ไป เที่ยกากิม ได้ ยิน เสียง ร้อง ว่า จับ ตัว หลี่มิด ได้ เที่ยกากิม หัน หน้า แล ไป ดู เห็น พวก ทหาร เฮงสีช่วง มัด หลี่มิด ใส่ หลัง ม้า มา หา มี หมวก ไม่ ใส่ แต่ เสื้อ เกราะ แล้ว จึ่ง ร้อง ว่า พวก เรา ทำไม ไม่ มา ช่วย เรา ด้วย เที่ยกากิม ได้ ยิน ร้อง เรียก ให้ ช่วย ดัง นั้น หา ทัน พิจารณา ดู สนัด ไม่ พอ เขา พา เลย ไป เที่ยกากิม ก็ ตก ใจ จึ่ง บอก กับ ฮวนปุนเที่ยว ว่า เดี๋ยว นี้ เขา จับ นาย เรา ได้ แล้ว จะ รบ ไป ทำไม เล่า ต่าง คน ก็ ต่าง กลับ ไป บ้าน เสีย เถิด ฮวนปุนเที่ยว จึ่ง ว่า เรา จะ ไป ทาง ไหน ก็ ไม่ พ้น จะ รอด จาก ความ ตาย อยู่ อย่าง เดียว แต่ เข้า หา เขา ว่า แล้ว บอก กับ ทหาร เลว ว่า เขา จับ ตัว นาย เรา ได้ แล้ว ก็ จะ ต้อง ไป เปน บ่าว เขา พวก ทหาร เลว ได้ ยิน ดัง นั้น ก็ ทิ้ง อาวุธ ถอด

หมวก แล เสื้อ เกราะ ออก เสีย แล้ว ฅุก เข่า ลง คำนับ สมัค เข้า อยู่ กับ กอง ทัพ เฮงสี่ช่วง เทียกากิมไม่ ยอม เข้า ก็ ถอด หมวก แล เสื้อ เครื่อง ยศ ออก เสีย ปลอม เปน ทหาร เลว เล็ด รอด หนี ไป ได้ ฯะ

๏ ฝ่าย ค้นยองซิน กับ เฮงตังหยิน ยืน อยู่ ทัพ กลาง แล เห็น ทหาร กอง น่า ฅุก เข่า อยู่ หา รู้ ว่า เหตุ อันใด ไม่ มี ทหาร คน หนึ่ง วิ่ง มา บอก ว่า เขา จับ ตัว หลี่มิต ไป แล้ว ทัพ น่า นั้น ยอม เข้า กับ เขา สิ้น ค้นยองซิน เปน คน ไม่ มี สติ บัญญา ไม่ ตริก ตรอง ว่า เขา จะ ทำ อย่าง ไร จึ่ง จับ ตัว หลี่มิต ไป ได้ ก็ ตก ใจ บอก กับ เฮงตังหยิน ว่า ซึ่ง หลี่มิต เขา จับ ไป ได้ แล้ว เรา จะ รบ สู้ อยู่ เห็น จะ สู้ เขา ไม่ ได้ เรา กับ ท่าน พา กัน รบ ฝ่า พ้น หนี ไป เถิด เฮงตังหยิน ก็ เห็น ด้วย สอง คน จึ่ง พา ทหาร รบ ออก ไป ประมาณ ได้ ลี้ หนึ่ง ทหาร เฮงสี่ช่วง ล้อม เข้า มา เปน อัน มาก ค้นยองซิน หัน หน้า มา ดู เฮงตังหยิน ก็ หาย ไป ครั้น จะ เที่ยว รบ ตาม หา เฮงตังหยิน ก็ หา รู้ ว่า พลัด กัน ที่ แห่ง ใด ไม่ พอ ทหาร เฮงสี่ช่วง ชื่อ เตียยงทอง ขี่ ม้า วิ่ง มา ค้นยองซิน ถือ อาวุธ ลูก ทุเรียน ก็ เข้า สู้ รบ อยู่ กับ เตียยงทอง แล ทหาร ของ เตียยงทอง ถือ อาวุธ ปลาย มี ขอ ด้ำ ยาว สำหรับ เกี่ยว เท้า ม้า ประมาณ หลาย สิบ คน พวก ทหาร จึ่ง เอา ขอ เกี่ยว เท้า ม้า ค้นยองซิน ล้ม ลง ก็ ให้ กลุ้ม รุม จับ เอา ตัว ค้นยองซิน มัด ไป ให้ เฮงสี่ช่วง

๏ ฝ่าย หลี่มิต กับ เฮงเปกตัง ป่วยยินกี่ เห็น กอง ทัพ น่า เข้า สู้ รบ กับ กอง ทัพ เฮงสี่ช่วง จน ถึง ตะลุม บอน ก็ ยก ทหาร ออก ไป ช่วย เห็น ทัพ น่า แตก จึ่ง ใช้ ให้ ป่วยยินกี่ ออก ไป ช่วย ทัพ น่า ทหาร เฮงสี่ช่วง เอา อาวุธ ขอ เกี่ยว ตัว ป่วยยินกี่ ตก ม้า ลง ทหาร เฮงสี่ช่วงจับ เอา ตัวป่วยยินกี่ ไป ได้ หลี่มิต แล เห็น ดัง นั้น ก็ ตก ใจ แล้ว เหลียว ไป ข้าง หลัง เห็น บนเขา มี

ทหารพวกหนึ่งให้ร้องมาถึงที่หลังค่ายหลีมิด ๆ เห็นค่ายของตัวไฟไหม้ขึ้น ทหารเลวที่เฝ้าค่ายก็แตกกระจัดกระจายหนีไป ด้วยเดิมเฮงสี่ช่วงใช้ให้ถังหงวนกับกิมสง พาทหารลัดมาในเวลากลางคืนตัดทางมาซุ่มอยู่หลังค่าย เห็นหลีมิดยกกองทัพออกจากค่ายไปรบ เฮงสี่ช่วงจึงพาทหารเข้าไปในค่ายแล้วจุดไฟเผาค่าย ไล่ฆ่าฟันผู้คนแตกไปสิ้น ทหารเดินเท้าลงมาจากภูเขา ครั้นเห็นทหารที่ซุ่มอยู่เผาค่ายหลีมิดแล้วก็พากันยกลงมาล้อมหลีมิด ๆ ครั้นจะสู้รบกับพวกข้างหลัง กองทัพเฮงสี่ช่วงก็ตีรุกเข้ามาข้างหน้า เหลือกำลังที่จะสู้รบ หลีมิดก็ถอดเสื้อหมวกทิ้งเสียปลอมเปนทหารเลวหนีไปเมืองลกเขาซึ่ง

๑ ฝ่ายกายุนหูซึ่งรักษาเมืองลกเขาซึ่งรู้ข่าวว่าหลีมิดเสียทัพหนีมา กายุนหูก็ออกไปรับเข้ามาในเมือง เห็นหลีมิดไม่สบายจึงพูดเอาใจหลีมิดว่า ท่านไม่แจ้งฤๅ เมื่อครั้งแผ่นดินไซฮั่น พระเจ้าฮั่นโกโจยกทัพไปรบกับฌ้อปาอ๋อง แตกทัพที่แม่น้ำไปสุยเสียทหารสามสิบหมื่นเศษ พระเจ้าฮั่นโกโจหนีไปแต่พระองค์กับม้าตัวเดียวเท่านั้น ภายหลังยังคิดกลับเอาไชยชนะฌ้อปาอ๋องได้ จนฌ้อปาอ๋องเชือดคอตาย บัดนี้ท่านเสียทัพหนีกลับมาก็ยังมีทแกล้วทหารตามมาเปนอันมาก อย่าเพ่อเสียใจก่อนจงคิดอ่านการต่อไปอีก หลีมิดพักอยู่ที่เมืองลกเขาซึ่งคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นเวลาเช้าหลีมิดให้หาพวกทหารของตัวเข้ามาปฤกษาราชการคิดกระทำศึกต่อไป พอแลเห็นเทียกากิมกับบ่าวประมาณเก้าคนสิบคนเข้ามาหา หลีมิดโกรธจึงถามเทียกากิมว่า เมื่อขณะท่านสู้รบกับทหารเฮงสี่ช่วงนั้น เหตุผลเปนประการใดจึงเสียทัพแตกง่าย ๆ

จะ

๑ เที่ยกากิม จึ่งว่า เมื่อวัน ข้าพเจ้า ยกไป พบ กับ กอง ทัพ น่า เฮงสี่ช่วง นั้น สู้รบ กัน ประมาณ คร่ หนึ่ง กองทัพ น่า เฮงสี่ช่วง ก็ หนี ข้าพเจ้า ก็ คุม ทหาร ตามไป ประมาณ เจ็ด ลี้ แปด ลี้ ก็ บังเกิด ลม พยุ พัด มาแล เห็น เปนไพร่ พลปีศาจ ถือ อาวุธ ยืน สกัดน่ากองทัพเปนอันมาก ข้าพเจ้า ก็ คุม ทหาร เข้า สู้รบ กับ กอง ทัพ ปีศาจ กำลัง ชุลมุน อยู่ เห็น คน ๆ หนึ่งใส่ เสื้อ เกราะ ทอง รูปพรรณ เหมือน อย่าง ท่าน เขา จับ มัด เอาไป ได้ เรียกให้ทหาร ช่วย ด้วย เขา จับ เอา ตัวไป พวก ทหาร สำคัญ ว่า เปน ท่าน ก็ พากันตื่นตกใจหาเปนอันที่จะสู้รบไม่ ประมาณ คร่ หนึ่ง กองทัพ เฮงสี่ช่วง ยก ออก จาก ค่าย ทุก ค่าย ตี ล้อม เข้า มา ช่วย ปุนเที่ยว นาย ทหาร รอง ข้าพเจ้า เห็น ก็ ตกใจ กลัว ก็ พาไพร่ พล เข้า อยู่ กับ พวก เฮงสี่ช่วง ยัง แต่ ตัว ข้าพเจ้า ผู้เดียว เหลือ กำลัง เห็น จะ สู้รบ ต่อไปไม่ได้ ข้าพเจ้า ก็ ถอดเสื้อเกราะทิ้ง เสีย วิ่ง หนี มา ถึง เมือง ซัง เสีย ทราบ ว่า เปงงวนจิ้น ผู้ รักษา เมือง ยอม เข้า กับเฮงสี่ช่วงแล้ว ข้าพเจ้า จึงได้ หนี ต่อ มา ถึง เมือง ตกเขาซึ่ง เห็น ท่านไม่ เปน อันตราย ก็ มี ความ ยินดี กำลัง พูด กัน อยู่ หลีมิด เห็น งุยเตง ซึ่ง รักษา เมือง กิมหยงขี่ม้ามาถึง ก็ ตกใจ ถาม ว่างุยเตง อย่างไร จึง มา จาก เมืองกิมหยง ฯะ

๑ งุยเตง แจ้ง ความ ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า อยู่ใน เมือง กิมหยง เวลา วัน นั้น ประมาณใกล้ รุ่ง มี คน มาเรียก ที่ ประตู เมืองให้เปิด ประตู รับ แกชื่อม้า ขุนนาง นาย ทหาร ขึ้น กำแพง ดู เห็น ท่าน นั่ง บนหลังม้าไม่สงไสย สำคัญ ว่า ท่าน จึงให้ เปิด ประตู รับ พอ เปิด ประตู ออกไป พวก กอง ทัพ

กรู กัน เข้า เมือง ไล่ จับ พวกยิมเงี่ยม ทหาร มัดไว้ บ้าง ฆ่า เสีย บ้าง ข้าพเจ้า จึ่ง รู้ ว่า หาใช่ ท่านไม่ เปน พวก เฮงสี่ช่วง ทำ อุบาย มา ข้าพเจ้า วิ่ง ออกไป บอก กับ ภรรยา ท่าน แล้ว ก็ พา บุตร ภรรยา ท่าน หนี ออก จาก ประตู น่าหนึ่ง ทิศใต้ มา ถึง กลาง ทาง พบ กับ เฮงตังหยิน แตก ทัพ มา ได้ มอบ บุตร ภรรยา ของ ท่านให้ กับ เฮงตันหยิน พาไป ฮั่วกั๋งแล้ว ข้าพเจ้า ก็ เที่ยว สืบ เสาะ ตาม ท่าน มาไม่ ทราบ ว่า ท่าน มาอยู่ ที่นี่ แล้ว ว่า เมื่อหนีมา ตาม ทาง พบไพร่ พล กองทัพ ที่ แตก เฮงสี่ช่วง นั้น พูด กันว่า เฮงสี่ช่วง ยก กองทัพใหญ่ ติด ตาม มา เกือบ จะ ถึง เมือง ลกเขาซึ่ง พูด พอ ขาด คำ ลง พวก ตระเวร เมือง ลกเขาซึ่ง เข้า มา แจ้ง ความ กับ ภายุนหู ว่า ที่ เหา ลอกวน แขวง เมือง กิมหยง กอง ทัพ เฮงสี่ช่วง ตี แตก เสีย แล้ว บัดนี้ ยก มา เกือบ จะ ถึง เมือง ลกเขาซึ่ง ประมาณ ทาง สามสิบ ลี้ ฯะ

๑ หลีมิด แจ้ง ความ แล้ว ก็ ตกใจ ว่า เมือง ลกเขาซึ่ง เปน เมือง เล็ก ผู้คน ก็ น้อย จะ สู้รบ กับ กองทัพใหญ่ได้ฤๅ ว่า แล้ว ก็ พา ทหาร ออก มา จาก เมืองลกเขาซึ่ง หนีไป อยู่ เมือง ห้อเอี๋ยง ซึ่งให้ โจกุนเอี๋ยง รักษา อยู่ หลีมิดไป พัก อยู่ ที่ เมือง ห้อเอี๋ยงได้ สอง วัน กอง ตระเวร เมือง ห้อเอี๋ยง มา แจ้ง ว่า เมือง ลกเขาซึ่ง เสีย แก่ กองทัพ เฮงสี่ช่วง แล้ว หลีมิด ถอน ใจใหญ่ ว่า เปน เคราะห์ กรรม ของเราอย่างไรไม่ รู้ อ้ายเฮงสี่ช่วงมันทำกล อุบาย มา สู้รบ กับ เรา จน เรา เสีย ทหาร ที่ ตัว ดี หลาย คน บ้าน เมือง ก็ เสีย หลาย เมือง เดี๋ยว นี้ พวก เรา จะ คิด เปน ประการใด ฯะ

๑ เฮงเปกคังจึงว่าบัดนี้มีเมืองขึ้นอยู่ในท่าน แต่เมืองน่าจอ เมืองห้อบั๊ก เมืองไทหัง เมืองลีเอี๋ยง ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าพากันไปหาชีมงกง ณะ เมืองลีเอี๋ยง ด้วยชีมงกงเปนคนมีสติปัญญาสัจซื่อ จะได้ปฤกษาหาฤๅกันต่อไป แล้วข้าพเจ้าจะไปรักษาเมืองห้อบั๊ก ด้วยเมืองห้อบั๊กเปนเมืองใกล้กับเมืองเฮงสี่ช่วง เมื่อเกิดเหตุขึ้นอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะสู้รบไปกว่าจะสิ้นชีวิตร ตัวท่านนั้นจงไปตั้งเกลี้ยกล่อมผู้คนอยู่ที่เมืองไทหัง เมืองไทหังกับห้อบั๊กอยู่ใกล้เรียกกันพอได้ยิน ทหารแลไพร่พลของเราที่แตกทัพหนีไปซุ่มซ่อนอยู่นั้น ถ้ารู้ว่าท่านไปตั้งอยู่ที่เมืองไทหัง แล้วจะได้เข้าหา แลคนที่มีสติปัญญาแลฝีมือที่ยังไม่มีเจ้านาย จะได้เข้ามาอยู่กับเราบ้าง ถ้ากองทัพเฮงสี่ช่วงยกมา พอเราจะสู้ได้ก็ได้คิดการสู้รบอีก ถ้าเห็นว่าเราน้อยตัวก็จะตั้งมั่นรักษาเมืองไว้ หลีมิดก็เห็นชอบด้วยจึงปฤกษาทหารทั้งปวงว่าใครจะเห็นอย่างไรบ้าง บันดาทหารทั้งปวงหาพูดประการใดไม่นิ่งอยู่ หลีมิดก็ถามซ้ำอีกครั้งหนึ่ง พวกทหารจึงพูดว่า เมื่อสู้รบกับข้าศึกที่เขาบักมังซัวนั้น ทหารแลไพร่พลย่อท้อกลัวเกรงแก่ข้าศึกมาก คันยองซินก็เข้าอยู่กับเขา ปวยหยินก็ซึ่งมีสติปัญญา กองทัพเฮงสี่ช่วงก็จับไปได้ เมืองเสียเล่าก็ยอมขึ้นกับเขา เมืองลกเอาซึ่งเฮาล่อกวนก็เสียแก่ข้าศึก เมื่อเสียบ้านเมืองไปเปนหลายตำบลดังนี้ ทแกล้วทหารของเราที่ยังอยู่ใจคอก็ย่อท้อไปหมด จะตั้งตัวอยู่ที่ไหน ถ้าข้าศึกตามไปมากเรามีทหารสองหมื่นเท่านี้ จะสู้เขาได้ฤๅ ถ้าแม้นเสียก็จะพากันตายเสียสิ้น

ชะ

๏ หลี่มิดได้ยินพวกขุนนางผู้ใหญ่พูดดังนั้น ก็เสียใจน้ำตาตก จึงว่าเราเกลี้ยกล่อมไพร่พลได้ทหารมาก ยกทัพไปตีได้เขตรแดนทิศใต้ต่อแดนเฮงสี่ช่วง ข้างทิศเหนือต่อแดนโอบุนหวยกิบ มาครั้งนี้ทแกล้วทหารแลผู้คนแตกตื่นพลัดกันไปรวมกันไม่ติด จะตั้งอยู่เมืองใดก็ไม่เห็นที่ทาง มั่นคงรับข้าศึกใหญ่ได้ หลี่มิดตรองการไม่ตลอด นึกโทมนัสขึ้นมา ก็ชักกระบี่ออกจะเชือดคอตายเสีย เฮงเปกตังวิ่งเข้าชิงเอากระบี่ไว้ได้ แล้วก็พาร้องไห้รักกัน พวกทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันร้องไห้ด้วย ฯะ

๏ เฮงเปกตังจึงปลอบหลี่มิดว่า เกิดมาเปนคนมีความทุกข์แล้ว อย่าทำใจสั้น จงอุส่าห์คิดการต่อไป เดชะบุญก็จะตั้งตัวได้อีก

๏ หลี่มิดนิ่งอยู่ประมาณครู่หนึ่งจึงพูดว่า เกิดมาเปนชายเราคิดว่าจะไม่อยู่ในบังคับผู้ใด แต่ครั้งนี้เทพยดาแกล้งจะประหารชีวิตรเรา เราก็สิ้นความคิดแลสติปัญญาแล้ว ซึ่งจะให้ไปเมืองลิเอี๋ยงนั้น เราอายกับชีมงกงเราไม่ไปแล้ว ถ้าท่านทั้งปวงร่วมใจไม่ทิ้งกัน เราพากันไปอาไศรยถังจูหลี่เอี๋ยนอยู่ แล้วค่อยคิดการต่อภายหลัง ฯะ

๏ เที่ยกากิมพูดว่าจะเข้าไปอยู่ในเมืองถัง หลี่สิบิ๋นก็คนอาริอยู่กับท่าน คงจะมีความพยาบาทหาเหตุฆ่าเราเสีย เฮงเปกตังจึงว่าการเราเสียทีมาครั้งนี้ก็จวนตัวหนักอยู่แล้ว ถ้าเราพากันไปอยู่กับถังจูหลี่เอี๋ยนก็เห็นว่าจะไม่ทำอันตราย คงจะชุบเลี้ยงให้เปนสุขด้วยกันได้ ซึ่งจะไปอยู่เมืองอื่นก็เห็นว่าหาสู้ไปอยู่เมืองนั้นได้ไม่ พวกทหารเห็นชอบด้วยก็ยอมพร้อมใจกัน ฯะ

๏ หลีมิดว่ากับเฮงเปกตังว่า บัดนี้เราจะพากันไปอยู่กับถังจูหลีเอี้ยน บุตรภรรยาของท่านอยู่ที่ฮัวกั้ง ท่านอย่าไปกับเราเลย จงกลับไปอยู่ที่ฮัวกั้ง เถิดจะได้เห็นหน้าบุตรแลภรรยา ฯะ

๏ เฮงเปกตังว่า เดิมข้าพเจ้าได้สาบาลไว้กับท่านว่า ทุกข์สุขอย่างไรไม่ทิ้งกัน อย่าว่าแต่บุตรภรรยาเลย ถึงชีวิตรข้าพเจ้าจะเปนจะตายไปภายน่า ข้าพเจ้าไม่ทิ้งท่านแล้ว ทหารทั้งปวงได้ยินเฮงเปกตังว่าดังนั้น ก็มีความยินดี หามีใครจะคิดทิ้งหลีมิดไม่ เว้นแต่เทียกากิมคนเดียวไม่ยอมไป หลีมิดว่าเรารู้น้ำใจเทียกากิมอยู่ ด้วยมารดาเขาอยู่ฮัวกั้ง เขาไม่ยอมไปก็ตามแต่ใจเขาเถิด

๏ เทียกากิมว่า การไม่เปนอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่เปนห่วงถึงมารดาดอก ด้วยว่าอิวจุนตัดเปนพี่น้องกับข้าพเจ้า เขาก็คงจะปฏิบัติรักษามารดาอยู่ ข้าพเจ้าวางใจหาสู้วิตกไม่ วิตกอยู่ที่จับหลีสิบินมาให้ท่าน ถ้าข้าพเจ้าตามท่านไป หลีสิบินคิดพยาบาทก็จะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ว่าดังนั้นแล้ว เทียกากิมก็ลากลับไปเขาฮัวกั้ง

๏ หลีมิดคิดว่าช้าวันไปกลัวทแกล้วทหารจะเรรวนไป จึงไม่คอยถ้าชินซกไปกลับมา แลมิได้ใช้ให้คนไปบอกชีมงกงให้รู้ความ หลีมิดก็พาทหารกับไพร่สองหมื่นเศษ เดินไปทางทิศตวันตกใกล้จะถึงเมืองเซียงอาน จึงใช้ให้ตุนถวเซียดขุนนางถือหนังสือล่วงน่าไปแจ้งความกับถังจูหลีเอี้ยนก่อน มีคำในพงศาวดารว่า หลีมิดจะสิ้นวาศนาแล้ว จะคิดการสิ่งใดก็ไม่ถูก ถ้าเชื่อเฮงเปกตังพากันไปหาชีมงกงคิดอ่านตั้งตัวอีกก็จะได้ ฯะ

๏ ฝ่ายคุนลิวเซียดรับหนังสือไปให้ถังจูหลี่เอี๋ยน ๆ รู้ความว่า หลีมิดสมัคมาอยู่ด้วย จึ่งคิดว่าหลีมิดคนนี้เปนคนมีสติปัญญาเพื่อนฝูงมาก พวกทหารที่ตกอยู่ในเมืองห้อหนำเมืองซัวตั๋งนั้นที่ดีมีฝีมือก็ยังมีอยู่ ถ้าหลีมิดอยู่กับเราแล้ว ไปภายหน้าหลีมิดก็คงจะชักชวนพวกทหารเหล่านั้นมาอยู่ด้วยกัน เราจะได้ใช้สรอยต่อไป คิดแล้วก็มีความยินดี จึ่งให้เจียงกุนคึงจี่ซีนายทหาร ออกไปพูดเกลี้ยกล่อมเอาใจหลีมิดไว้ก่อน แล้วจึ่งใช้ขุนนางหวบซีซือเกงจองออกไปรับหลีมิด ฯะ

๏ หลีมิดคิดแต่ในใจว่า เดิมเราตั้งตัวหมายว่าจะได้เปนใหญ่บัดนี้มาเสียบ้านเมืองจำเปนต้องคำนับพึ่งบุญเขา คิดแล้วก็พาเฮงเปกตังกับพวกทหารทั้งปวง มากับหวบซีซือเข้ามาคำนับถังจูหลี่เอี๋ยน ๆ ก็เรียกให้นั่งที่สมควร แล้วพูดว่าน้องเราสู้รบกับข้าศึกได้ความลำบากนักหนา อย่ามีความโทมนัสเลย คอยถ้าให้หลีสีบินมาจากเมืองบินอีก่อน แล้วจะให้ยกกองทัพไปกับน้องเราแก้แค้นเฮงสีช่วงเสียให้จงได้ หลี่เอี๋ยนจึ่งตั้งหลีมิดให้เปนเอี๋ยกีกกงตำแหน่งที่ผู้ใหญ่ฝ่ายพนักงานสำหรับดูแลเลี้ยงโต๊ะเจ้าแลขุนนางนาที่นั่ง ในใจถังจูหลี่เอี๋ยนคิดว่า ถ้าจะตั้งหลีมิดให้เปนขุนนางที่ใหญ่ ให้บังคับว่ากล่าวการอื่น ๆ หลีมิดก็จะมีใจกำเริบ แล้วจึ่งตั้งให้เฮงเปกตังเปนนายทหารรักษาพระองค์ข้างซ้าย กายุนหูเปนทหารรักษาพระองค์ข้างขวา งุยเตงเปนที่สมุหบาญชีอยู่ที่ไซฮูบ้านหลีสีบิน แต่บันดาพวกทหารซึ่งมาด้วยหลีมิดนั้น หลี่เอี๋ยนก็

ประทาน ทรัพย์ สิ่ง ของ เงิน ทอง ตาม สมควร ทุก คน แล้ว แยก ทหาร ของ หลี่มิดไป สมทบไว้ ตาม กอง ทหาร ของ ตัวไว้ ทุกกอง ครั้น อยู่ มาวันหนึ่ง ถังจู หลี่เอี๋ยน คิด สงสาร หลี่มิด ว่าไม่ มี ภรรยา จึ่ง เอา นาง ตกโกกงจู เปน บุตร พี่ สาว ของ หลี่เอี๋ยน ยกให้ เปน ภรรยา หลี่มิด ๆ ตั้งแต่ มา อยู่ ใน เมือง เซี่ยงอาน ไม่ มี ความ สบาย ด้วย เดิม ตั้ง ตัว เปน เจ้า เดี๋ยวนี้ กลับ มา เปน ขุนนาง ทำ การ สิ่งใด ก็ ยัง คิด เย่อหยิ่ง ละอาย อยู่ ๆ มา ประมาณ เดือนเศษ ซินอ๋อง หลี่สิบิน ซึ่ง ยก กองทัพไป ตี เมือง เหลง ไซได้ แล้ว ก็ กลับ มา ให้คน ถือ หนังสือ ล่วง น่า มา แจ้ง ความ กับ ถังจู หลี่เอี๋ยนก่อน ครั้น ถังจุ หลี่เอี๋ยน รู้ ความ แล้ว ก็ให้ หา หลี่มิด เข้า มา พูด ว่า ตั้ง แต่ น้อง เรา มา อยู่ ใน เมือง เซี่ยงอาน นี้ ยัง หาได้ พบ หลี่สิบิน ไม่ บัดนี้ หลี่สิบิน ยก กองทัพ กลับ มา เกลือก ว่า จะ มีความพยาบาท อยู่ น้อง จง ออกไป ตำนับ รับ รอง เสีย แต่ไกลให้ เรียบร้อย อย่าให้ หลี่สิบิน มี ความ พยาบาท ขึ้นได้ ฯะ

๏ หลี่มิด รับ คำ แล้ว ออก มา เฮงเปกคัง กับ ทหาร บ่าวไพร่ ประมาณ ยี่สิบ คน ออกไป รับ หลี่สิบิน แต่ งุยเตง นั้น บอก ป่วย หาออกไป รับ หลี่สิบินไม่ หลี่มิด พา ทหาร ออก จาก เมือง เซี่ยงอาน ไปทาง ทิศ ใต้ ถึง เมือง ปินจิว ก็ พัก อยู่ คนใช้ ของ หลี่มิด ซึ่งให้ ไป สืบ ดู หลี่สิบิน กลับ มาแจ้ง ความ ว่า กองทัพ เกือบ จะ มา ถึง แล้ว หลี่มิด พูด กับ โจกุนเอี๋ยน ว่า ถ้า หลี่สิบิน มา ถึง ถาม เรา ๆ จะ พูด อย่างไร ดี โจกุนเอี๋ยน จึ่ง ว่า ถ้าไม่ถาม ก็ แล้วไป ถ้า ถาม เรา ๆ จะ บอก ว่า ถังจู หลี่เอี๋ยน ให้ ออก มา รับ คง จะไม่ ทำ เปน อันตราย ปฤกษา กัน แล้ว

ได้ยินเสียงประโคมมา หลีมิดแลไปเห็นเปนกระบวนแห่คนใส่เสื้อแดงหมวกแดง ถือเกาทัณฑ์เดินมาข้างน่ากระบวนหนึ่ง ถัดไปคนถือดาบกระบวนหนึ่ง ถือทวนกระบวนหนึ่ง คนถือกระจับปี่ซอดีดสีตีเป่ามาหว่างกลาง มีนายกำกับหมู่ละสิบคน หลีมิดสำคัญว่าหลีสีบินยกมา จึงเรียกพวกขุนนางแลทหารของตัว มายืนคอยรับอยู่ริมทาง เห็นนายทหารใหญ่สองคนขี่ม้าตามหลังกระบวนแห่มา นายทหารสองคนบอกว่าเราชื่อเจียะซุนบอกี่กับเล่าฮองกี่ เรามิใช่ซินอ๋องดอก ซินอ๋องอยู่ข้างหลัง ว่าแล้วก็เลยไป ฯะ

๑ หลีมิดได้ยินดังนั้นก็มีความโทมนัศ รู้ว่าหลีสีบินให้ทหารแกล้งแต่งตัวมาเยาะเย้ย คิดจะไม่อยู่รับหลีสีบินก็กลัวถังจูหลีเอี๋ยนครั้นจะคอยต่อไปก็มีความละอายนักก็คิดเรรวนอยู่ พอเห็นคนขี่ม้าอีกพวกหนึ่งเดินเปนคู่ ๆ สองแถว มีคนถือกระดานป้ายปิดทองเดินนำน่ากระบวนมา ในกระดานป้ายนั้นมีหนังสือสองตัวว่าฮวยตี่ แปลว่าหลบหลีกเสีย ถัดคนขี่ม้ามีคนถือธงห้าศีรเดินสองแถวพวกหนึ่ง แล้วมีคนถือทวนถือดาบเดินเปนคู่ ๆ กันถัดไปมีคนดีดสีตีเป่าโห่ร้องเปนอันมาก หลีมิดเข้าใจว่าหลีสีบินมา จึงเรียกทหารว่าเร็ว ๆ เถิดหลีสีบินมาแล้ว หลีมิดกับทหารทั้งปวงก็คุกเข่าลงคำนับ พอเหลือบดูเห็นนายทหารสองคนขี่ม้ามา นายทหารสองคนบอกว่าเราชื่อม้าสำเปา แปะเหียนเตา เมื่อปีก่อนเราได้ไปดูเจ้าถึงเมืองกิมหยง เดี๋ยวนี้เจ้ามาถึงเมืองเซียงอั๋นเจ้าจะคอยรับซินอ๋องฤๅ ซินอ๋องนั่งอยู่ในเกี้ยวที่มีม่านทองคนหามมาข้างหลัง เจ้าคอยรับให้จงดีเถิด ว่าแล้วก็เลยไป

๏ หลี่มิดได้ฟังเสียใจยิ่งนัก แหงนหน้าขึ้นถอนใจใหญ่นึกว่า เกิดมาเปนชายให้เขามาเยาะเย้ยต่าง ๆ อย่างนี้ จะมีชีวิตรอยู่ ทำไมไม่ต้องการ จึงฉวยดาบมาจะเชือดคอให้ตายเสีย เฮงเปกตังวิ่งเข้าชิงเอาดาบไว้ แล้วว่าท่านมาคิดใจชั่นดังนี้หาควรไม่ จงอุส่าห์จงอดใจไว้ก่อนค่อยคิดการต่อภายหลัง กำลังพูดกันอยู่มีคนมาบอกหลี่มิดว่า ข้างหน้ามีคนถือธงเหลืองมีหนังสือในธงสองตัวว่าซินอ๋อง คราวนี้หลี่สีบินแน่แล้วอย่าแคลงเลย หลี่มิดแลไปเห็นคนขี่ม้าแลเดินเท้า ถือเกาทัณฑ์บ้างถืออาวุธต่าง ๆ บ้างเดินสองแถวแลมีคนถือธงห้าสี่นำหน้าด้วย ถัดไปมีทหารเอกขี่ม้าชื่อซีวังงักเอี๋ยวอยู่คู่หนึ่ง เซียเฮงเซียคิวคู่หนึ่งเดินเคียงกันมา เห็นหลี่มิดยืนอยู่ทหารทั้งสี่คนทำยกมือขึ้นเหมือนจะคำนับ แล้วร้องว่าเจ้างุยอ๋องเสด็จมาคอยอยู่ที่นี่ ได้โปรดเถิดอย่าว่าพวกข้าพเจ้าดูถูกท่านเลยว่าแล้วก็เลยไป ฯะ

๏ หลี่มิดกับพวกทหารได้ยินดังนั้น ก็มีความน้อยใจจนน้ำตาตกทุกคนต่างคนต่างพูดไม่ออก เฮงเปกตังจึงพูดเล้าโลมทหารทั้งปวงว่า พวกเราจงอุส่าห์แขงใจไว้เถิด พอแลเห็นเกียวที่หลี่ซีบินนั่งมา เห็นหิ้มไซซั่วนายทหารขี่ม้านำหน้าเกียว มีคนเดินเท้าล้อมเกียวมาเปนอันมาก ดูประหนึ่งเทพยดาลอยมาแต่บนอากาศ เห็นตัวหลี่สีบินนั่งอยู่ในม่านทอง หลี่มิดพิเคราะห์เห็นแน่ว่าหลี่สีบินจึงพาทหารทั้งปวงวิ่งเข้าไปคุกเข่าลงคำนับหมอบที่หน้าเกียว แล้วหลี่มิดร้องขึ้นไปว่า ข้าพเจ้ามารับท่านช้าไปขอได้โปรดโทษข้าพเจ้าด้วย

๏ หลี่สีบินครั้นเห็นหลี่มิดเข้ามาก็มีความแค้นขึ้น ฉวยเกาทัณฑ์

ขึ้น โก่ง จน สิ้น แรง เอา ลูก ขึ้น พาด สาย หมาย จะ ยิง หลี่มิด เสีย ให้ตาย เหงเปกตัง กายุนหู โจกุนเอี๋ยน ลิวจิวฉิน กับ ทหาร ทั้งปวง ตก ใจ ซบ หน้า ลง อยู่ กับ ดิน แต่ หลี่มิด เอา มือ บิด หน้า ไว้ หมอบ ตัว สั่น อยู่ หลี่สิบิ๋น เห็น หลี่มิด แล ทหาร หมอบ อยู่ เรียบ ร้อย โดย ความ กลัว เปน อัน มาก ก็ ค่อย คลาย โทโส แล้ว คิด ว่า จะ ฆ่า หลี่มิด เสีย เดี๋ยวนี้ ทหาร ก็ คิด ตาม มา มาก เหมือน สุนักข์ จวน กรอก ที่ ไหน จะ นิ่ง ตาย จึ่ง เอา เกาทัณฑ์ ซี้ ไป แล้ว ร้อง ว่า กู หมาย จะ ยิง มึง เสีย ให้ เหมือน กับ มึง ทำ กู เมื่อ ครั้ง ก่อน ก็ จะ ได้ แต่ กู เห็น กับ หน้า พวก ทหาร ทั้งปวง จึ่ง อด ใจ ไว้ว่าแล้ว ก็ เลย ไป แล เมื่อ หลี่มิด ออก ไป รับ หลี่สิบิ๋น ๆ รู้ ความ แล้ว จึ่ง แกล้ง แต่ง ทหาร ยก ล่วง น่า มา ว่า กล่าว เยาะ เย้ย ให้ ได้ ความ เจ็บ อาย ฯะ

๏ ครั้น หลี่สิบิ๋น ไป ถึง เมือง เชียงอัน ขึ้น เฝ้า พระ เจ้า ถังอ๋อง พระ เจ้า ถังอ๋อง ตรัส ว่า ตัว เจ้า กับ ทหาร ไพร่ พล ทั้งปวง ยก ไปปราบ สัตรู ข้าศึก มี ความ ลำบาก ยิ่ง หนัก ฯะ

๏ หลี่สิบิ๋น จึ่ง ว่ายก กอง ทัพ ไป กระทำศึก สงคราม ครั้ง นี้ เพราะบุญ ของ พระองค์ ทหาร แล ไพร่ พล ก็ เปน น้ำ หนึ่ง ใจ เดียว กัน สู้รบ กับ ข้าศึก ก็ มี ไชย ชนะ มา บัด นี้ จับ ได้ ของ ซีกุย ซีบีนเกา กับ ล่อ จุน เกา แล ทหาร ทั้งปวง ใส่ กรง เหล็ก มา ให้ พระ องค์ ตัด สิน ฯะ

๏ พระ เจ้า ถังอ๋อง มี ความ ยินดี จึ่ง สั่ง ให้ ทหาร เอา คน โทษ ทั้ง นั้น ไป ตัด ศีศะ เสียบ ประจาน ไว้ ที่ นอก เมือง ทหาร ก็ คำนับ รับ เอา คน โทษ ไป ฆ่า เสีย ตาม สั่ง แล้ว ถัง จู ถาม หลี่สิบิ๋น ว่า ได้ เห็น หน้า หลี่มิด แล้ว ฤๅ หลี่สิบิ๋น รับ ว่า ได้ เห็น แล้ว ถังจูหลีเอี๋ยน ว่าแรก

มา นั้น บิดา คิด ว่า จะ ไม่ รับ เอา มัน ไว้ ด้วย เล่า บุน แจ พูด ไว้ แต่ ก่อน ว่า เมือง แต้ ของ เฮงสี่ช่วง เมือง งุย ของ หลี่มิด อยู่ ใกล้ กัน เปรียบ เหมือน เมือง เคียด กับ เมือง ง่อ ก็ ตั้ง อยู่ ได้ ต่อ เมื่อ ไร เมือง เคียด แตก เมือง ง่อ ก็ พลอย เสีย เดี๋ยว นี้ เมือง งุย แตก ไป เสีย แล้ว ยัง แต่ เมือง แต้ นาน ไป ก็ คง จะ เสีย ไป ตาม กัน ซึ่ง หลี่มิด หนี มา ครั้น จะ ไม่ รับ เอา ไว้ ก็ จะ ไป อยู่ ที่ อื่น ตั้ง ตัว กำ เริบ ขึ้น อีก เหมือน หนึ่ง เกิด เมือง ช่วย ขึ้น อีก เมือง หนึ่ง ภาย หลัง เรา จะ คิด กระทำ ยาก เพราะ คิด เห็น ดั่ง นั้น จึ่ง ได้ เอา มัน ไว้ ฯะ

๏ หลีสิบิน จึ่ง ว่า คน ที่ มี คุณ กับ ข้าพเจ้า ก็ หลาย คน ทำ ไม จึ่ง ไม่ มา สัก คน หนึ่ง พระ เจ้าถังอ๋อง บอก ว่า งุยเคง ก็ มาด้วย บิดา เห็น ว่า เปน คน มี สติ บัญญา จึ่ง ตั้ง ให้ เปน คน สำหรับ บาญชี ไป อยู่ ที่ ไซฮู ของ เจ้า แล้ว แต่ เดี๋ยว นี้ ได้ ยิน ว่า ป่วย อยู่ จึ่ง มิ ได้ ออก ไป รับ เจ้า พูด กัน แล้ว ถังจู หลีเอียน กับ หลีสิบิน ก็ พา กัน เข้า ไป ข้าง ใน หลีสิบิน คำนับ มารดา แล้ว กลับ ออก มา ที่ อยู่ แต่ พอ มา ถึง ประตูวัง ไซฮู ก็ ถาม งุยเคง อยู่ ที่ ไหน แต งุยเคง ก็ หา ได้ ป่วย ไม่ เมื่อ หลีมิด ออก ไป รับ หลีสิบิน นั้น คิด จะ ตาม ไป ด้วย ก็ เห็น ว่า ไม่ ดี จึ่ง แกล้ง บอก ป่วย เสีย ครั้น ได้ ยิน หลีสิบิน ถาม บ่าว ออก ชื่อ ตัว ดั่ง นั้น ก็ วิ่ง ออก มา กราบ คำนับ แล้ว ว่า ข้าพเจ้า ป่วย อยู่ หา ได้ ออก ไป รับ ท่าน ไม่ ขอ ท่าน ได้ โปรด ยก โทษ ข้าพเจ้า ด้วย เถิด หลีสิบิน จึ่ง จับ มือ งุยเคง ให้ ลุก ขึ้น แล้ว พูด ว่า จิน แส กับ เรา มิ ใช่ คน อื่นไม่ ต้องคำนับ เรา ถึง อย่าง นี้ ดอก หลีสิบิน จูง มือ งุยเคง มา ให้ นั่ง บน เก้าอี้ ที่ สมควร ขอ ท่านงด โทษ อย่า ได้ โกรธ การ แต่ หลัง กับ หลีมิด เลย ฯะ

๏ หลีสิบิ้นจึ่งว่าเราขอบใจจิ้นแลยิ่งหนัก ด้วยว่ารักใคร่มีคุณมากับเราแต่ก่อน เราคิดถึงท่านทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ขาด บัดนี้ท่านมาอยู่ด้วยเรา ๆ ขอบใจท่านหนักหนา แต่หลีมิดนั้นเปนคนชั่ว เรามาวันนั้นเห็นหนอบอยู่ หมายจะยิงเสียให้ตายด้วยมือของเรา เราเห็นทหารทั้งปวงอยู่ด้วยเราจึ่งงดไว้ ถึงเราไม่ฆ่านานไปข้างน่า ก็คงจะตายด้วยมือคนอื่นเปนมั่นคง หลีสิบิ้นถามงุยเตงว่าชิ่มงกงชินซกโปทำไมจึ่งไม่มาด้วยเล่า ฯะ

๏ งุยเตงบอกว่าชิ่มงกงยังรักษาเมืองติเอี๋ยง ชินซกโปรบกับเซียวเซียนก็ยังไม่กลับมา เมื่อหลีมิดจะมาก็ไม่ทันบอกให้คนทั้งสองรู้ หลีสิบิ้นจึ่งบอกงุยเตงว่ามารดาชินซกโปเราได้รับมาไว้แล้ว งุยเตงจึ่งว่าชินซกโปเปนคนกระตัญญูแลรักเพื่อนฝูง ถ้ารู้ความแล้วก็คงจะตามมา เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นชินซกโปจะรู้ความ แต่ตันยอุ่งซิมนั้นเข้ายอมอยู่กับเฮงสีช่วง หลีสิบิ้นถามว่าคนที่มุทลุโวหารมากชื่อเทียกากิมนั้นไปเสียไหน งุยเตงจึ่งว่าคน ๆ นี้ได้ทำผิดไว้กับท่านจึ่งหาอาจมาไม่ ว่าจะไปฮัวกังปรนิบัติมารดาเทียกากิมคนนี้เปนคนเกะกะก็จริงอยู่ แต่ทะว่ามีกระตัญญูซื่อตรงต่อเจ้านายยิ่งหนัก ข้าพเจ้านึกว่ามารดาเทียกากิมมาอยู่ที่นี่แล้ว ถ้าเทียกากิมรู้ความถึงจะเปนตายอย่างไร ก็คงจะตามมารดามา ถ้าเทียกากิมมาถึงแล้ว ขอท่านจงงดโทษอย่าได้มีความพะยาบาทแก่เทียกากิมเลย ตั้งแต่นั้นมาหลีสิบิ้นกับงุยเตงรักใคร่กันสนิท

๏ ฝ่ายเทียกากิมครั้นไปถึงฮัวกังแล้ว ไม่พบมารดาจึ่งถามอิวจุนตัด ๆ บอกว่ามารดาท่านไปเปนเพื่อนมารดา แลบุตรชินซกโป

ว่าจะไปหาพี่น้อง ไม่รู้ว่าหลีสิบิ้นแต่งอุบายพ่อดวงรับเอาไปไว้เมืองเซี่ยงอั้นแล้ว เที่ยกากิมไม่เชื่อจึงว่าพี่พูดหยอกข้าเล่นฤๅ อิวจุนตัดจึงบอกว่าเราพูดนี้เปนความจริง จึงเล่าความแต่หลังให้ฟังทุกประการ แล้วว่าเมื่อขณะมารดาเจ้าจะไปกับมารดาซินซกโปนั้น เราขัดไม่ได้จึงให้ลิมเหมงไปกับมารดาเจ้า ลิมเหมงกลับมาแจ้งความว่า หาใช่ล่อไก้ไทพี่น้องซินซกโปมารับไม่ เปนอุบายของหลีสิบิ้นแต่งให้หลีเจงลิบปุนมารับไป ๆ ตามทางได้พบกับกายุนหู แล้วหลีเจงก็ยกทหารทัพเรือพามารดาเจ้ากับมารดาซินซกโปไปถึงเมืองเซี่ยงอั้น หลีสิบิ้นก็จัดแจงตึกแลที่อยู่ให้โตใหญ่กว้างขวาง แล้วให้เอารถมารับเที่ยโปซินกับนางเดี่ยวสีขึ้นไป จึงจัดแจงคนใช้ให้อยู่ปรนิบัติ แล้วทหารมารักษาบ้านให้ด้วย ลิมเหมงเห็นว่าเที่ยโปซินโปอยู่เปนศุขแล้วก็กลับมา ถ้าเจ้าไม่เชื่อพี่จงไปถามลิมเหมงที่เมืองลีเอี๋ยงเถิด เจ้าพบกายุนหู ๆ หาบอกความเจ้าไม่ฤๅ

๏ เที่ยกากิมได้ฟังดังนั้น ตกตลึงประมาณครู่หนึ่ง แล้วพูดว่าเมื่อไปรบเฮงสี่ช่วงพบกายุนหูก็หาบอกให้รู้ไม่ การเปนดังนี้แล้วข้าพเจ้าหาคิดแก่ชีวิตรไม่ คงจะตามมารดาไปให้ถึงเมืองเซี่ยงอั้น รุ่งขึ้นเวลาเช้าเที่ยกากิมไม่บอกกล่าวกับผู้ใด พาคนใช้สนิทสองคนไปเมืองเซี่ยงอั้น เที่ยกากิมจึงคิดว่าครั้นจะเดินไปตามทางใหญ่กลัวจะพบผู้คน จึงเดินไปตามทางน้อย กลางวันก็หยุดพักกลางคืนก็ออกเดินไป ประมาณเดือนหนึ่งก็ถึงเมืองเซี่ยงอั้น พักอยู่ทิศตวันตกข้างไซฮู จึงให้คนใช้ไปบอกกับนายประตูว่า เที่ยกา

กิมจะเข้ามาหาหลี่สิบิ้น นายประตูรู้ความแล้วก็เข้าไปแจ้งกับหลี่สิบิ้น ๆ รู้ว่าเทียกากิมมาจึ่งสั่งขุนนางนายทหารให้แต่งตัวเปนสง่า งดงามเข้ามา เผ้ามีพนักงานชาวประโคมขึ้นสามครั้ง แล้วหลี่สิบิ้นออกมานั่งอยู่บนที่สูง พวกทหารทั้งปวงเข้าคำนับแล้วยืนอยู่สองแถว นายประตูก็เข้ามาแจ้งว่าบัดนี้เทียกากิมคนโทษก็เข้ามาอยู่ในประตูใหญ่ มีทหารสองคนออกมาจับตัวเทียกากิมมัดเข้าไปอยู่ตรงหน้าหลี่สิบิ้น ๆ เห็นจำได้ว่าเทียกากิม ก็ทำเปนโกรธเอามือตบโต๊ะลงแล้วชี้หน้าว่าอ้ายจะโมยมึงมาหาที่ตายฤๅ เมื่อปีก่อนนั้นกูหนีเข้าซ่อนอยู่ในศาลเจ้าเล่ากุนตึ้ง มึงจะเอาขวานฟันกูเสียให้ตาย วันนี้มึงมาถึงนี่กูจะเอามีดสับฟันเสียให้เปนท่อนน้อยท่อนใหญ่ ใส่กะทะคั่วมึงเสียให้หายความแค้นของกู จะ

๏ เทียกากิมเงยหน้าขึ้นดูหลี่สิบิ้นแล้วหัวเราะดังขึ้น จึ่งว่าเมื่อนั้นเรารู้อยู่ว่า มีเจ้าเมืองงุยเรา ไม่รู้จักเจ้าเมืองถัง เกิดมาเปนชายทำคุณกับท่านผู้ใดก็ไม่คิดจะให้ตอบแทน เมื่อเราทำผิดสิ่งใดก็ให้ปรากฏออกมา ถ้ากลัวตายอยู่แล้วก็ไม่เข้ามาในเมืองเซียงอั๋น ตัวท่านจะเปนเจ้าแผ่นดินมาพูดจาเปนโทโส ดังนี้หาควรไม่ เมื่อท่านจะฆ่าฟันเรา ๆ ก็ไม่มีความวิตก แต่ขอให้เห็นหน้ามารดาสักครั้งหนึ่ง แล้วจึงคิดสิ่งที่ทำให้สมความแค้นของท่านเถิด

๏ หลี่สิบิ้นร้องลงมาว่าอ้ายผู้ร้ายคนนี้ ก็มาถึงที่ตายแล้วยังพูดจาองอาจอีก งดชีวิตรมันไว้สักครู่หนึ่งก่อน ว่าแล้วสั่งทหารให้พาเอาตัวเทียกากิมไปหามารดาแล้วจึงเอามาทำโทษ ทหารทั้งสองคนฉุดเอาตัวเทียกากิมออกไปตามสั่ง แลเมื่อซินอ๋องให้ไปรับ

มารดา บุตร ภรรยา ซินซกโป กับ มารดา เที่ยกากิม มา ถึง เมือง เซียงอั๋น ซินอ๋อง ให้ ทำ บ้าน เรือน โต ใหญ่ อยู่ ข้าง ทิศ เหนือ ไซฮู แล้ว ให้ สาวใช้ สอง คน กับ ทหาร ยี่ สิบ คน มา ปรนิบัติ รักษา ให้ ใช้ สอย อยู่ ด้วย ถึง เดือน ให้ เสื้อ ผ้า แล ของ กิน มา ให้ เสมอ ทุก เดือน มารดา ซินซกโป กับ มารดา เที่ยกากิม เปน ศุข อยู่ ด้วย กัน วัน เมื่อ ทหาร พา เอา ตัว เที่ยกากิม มา นั้น มี คน วิ่ง เข้า ไป ใน เรือน บอก ซินโปเที่ยโป ๆ รู้ก็วิ่ง ออกมา เห็น เที่ยกากิม เที่ยโป มารดา เที่ยกากิม ตรง เข้า กอด เอา ศีศะ บุตร ไว้ แล้ว ร้อง ไห้ปาก บ่น พึมพำ ตามประสาคนแก่ แต่ หา ตั้ง ซัด ว่า กระไร ไม่ พวก ทหาร ซึ่ง พา เที่ยกากิม มา นั้น ก็ พา กัน หัว เราะ อยู่ ฯะ

๏ เที่ยกากิม จึ่ง ว่า มารดา อย่า ทุกข์ ร้อน ร้อง ไห้ นิ่ง เสีย เถิด เที่ยกากิม จึ่ง ถาม มารดา ว่า มา อยู่ ที่ นี่ มี คน ปรนิบัติ รักษา กัน อยู่ บริบูรณ์ สะบาย ปรกติ อยู่ ฤๅ มารดา เที่ยกากิม พูด ไม่ ออก มารดาซินซกโปแจ้ง ความ แทน ว่าแต่ มา อยู่ ที่ นี่ ซินอ๋อง ให้ คน มา เฝ้า ปรนิบัติ รักษา เลี้ยงดู ให้ ทรัพย์ สิ่งของ ทอง เงิน ผ้า พรรณ นุ่ง ห่ม เปน ศุขสะบาย อยู่ ด้วย กัน เรา ได้ อย่างไร มารดา ท่าน ก็ ได้ อย่าง นั้น เที่ยกากิม จึ่ง ถาม มารดาของ ตัว ว่า จริง อย่าง นั้น ฤๅ ฯะ

๏ เที่ยโป พยัก หน้า แล้ว เอา มือ ชี้ ไป ที่ นาง สอง คน ว่า นาง นี่แหละ ซินอ๋อง ให้ มา ปรนิบัติ รักษา มารดา เที่ยกากิม ได้ ฟัง ดัง นั้น จึ่ง ว่า แต่ ก่อน ข้าพเจ้า ไม่ รู้ ว่า ซิน อ๋อง เปน คน ดี ถึง เพียง นี้ โดย จะ ตาย ก็ ไม่ เสีย ใจ แล้ว เที่ยกากิม บอก กับ มารดา ว่า ข้าพเจ้า ขอ ลา มารดากลับ ไป ตาย น่า ที่ นั่ง มารดา จง อยู่ กับ ซินซกโป ไป กว่า จะ หา ชีวิตรไม่ เถิด

พูดดังนั้นแล้ว เทียกากิม ก็กราบ มารดา จะออกจากประตูตึก เทียโป มารดา เข้ายุดเอาไว้หาปล่อยออกมาไม่ ฯะ

๏ ชินโป มารดา ชินซกโป จึงพูดว่า เจ้าอย่าวุ่นวายไปเลย เราจะว่าให้เจ้าฟัง ด้วยแต่ก่อน ชินอ๋อง ให้ไป พ่อ ถวง รับเอาเรามา ปราถนา จะให้ชินซกโป บุตร เรา มาอยู่ในเมืองถัง ครั้นเรามา มารดา ของเจ้าก็มาเปนเพื่อนเราด้วย บัดนี้ หลีมิด ก็เข้ามาอยู่ใน เมืองถังด้วยแล้ว ถ้าบุตรเรารู้ความเมื่อใดก็คงจะตามมา ถ้าเจ้าไปตายเสียครั้งนี้ ก็เหมือนเราทำให้แม่ลูกตายจากกัน ชินโป ว่าแล้วจึงให้นางสาวใช้ที่ปรนิบัติอยู่นั้น หยิบเอาเสื้อยศ อย่างขุนนาง มาใส่ตัว จะไปขอโทษ เทียกากิม กับ ชินอ๋อง กำลังพูดกันอยู่ มีคนใช้สามคน กับทหาร ถือเสื้อหมวกมาถึงแล้ว บอกว่า ชินอ๋อง ยกโทษ เทียกากิม ให้ใส่เสื้อหมวก เข้าไปเฝ้า บอกแล้ว พวกทหาร ชวนกันเข้าแก้เชือกที่มัดออกจากตัว เทียกากิม แล้วเอาเสื้อเอาหมวก แต่งตัวให้ เทียโป มารดา เทียกากิม เห็นดังนั้น จึงยกมือขึ้นไหว้แก่เทวดาบนอากาศ แล้วอวยพรว่าขอให้ท่าน ชินอ๋อง มีอายุยืนครอบครองสมบัติอยู่ในบ้านเมือง เปนศุขสะบาย ให้ได้หมื่นปี เถิด เทียกากิม ครั้นใส่เสื้อหมวกเสร็จแล้ว ก็คำนับมารดาของตัว กับ มารดา ชินซกโป ฯะ

๏ เทียโป มารดา จึงว่า อย่าเพ่อคำนับมารดาก่อนเลย จงเข้าไปคำนับ ชินอ๋อง เสียก่อนเถิด ชินอ๋อง คนนี้เปนคนมีบุญ เมตตาแก่

คนทั้งปวงมาก เจ้าจงมีกระตัญญูซื่อตรงต่อท่าน ถึงมารดาจะตายไปก็เปนศุข เที่ยกากิมได้ยินมารดาว่าจึ่งมากับผู้รับสั่ง ฯะ

๏ ขณะนั้นซินอ๋องออกมาอยู่ที่หอประชุมขุนนาง ปฤกษาราชการอยู่ พอคนเข้ามาแจ้งว่ามารดาซินซกไปจะมาขอโทษเที่ยกากิม พอทราบว่าท่านยกโทษเที่ยกากิมก็หามาไม่ มารดาเที่ยกากิมก็ว่าจะมาเฝ้าขอบคุณท่าน ฯะ

๏ หลีสีบินได้ยินดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดกับงุยเตงว่า ถ้าเราไม่ใช้คนไปยกโทษเสียก่อนแล้ว มารดาซินซกไปก็คงจะเข้ามาขอโทษ ไหนเลยมารดาเที่ยกากิมจะรู้คุณเรามากดังนี้เล่า กำลังพูดกันอยู่คนใช้เข้ามาแจ้งกับหลีสีบินว่า เที่ยกากิมมาอยู่ที่ประตูคอยฟังว่าท่านจะโปรดเปนประการใด หลีสีบินสั่งว่าให้พาเที่ยกากิมไปที่หอทิศตวันตกที่สำหรับรับแขกเมือง คนใช้ก็ออกมาพาเที่ยกากิมไปตามสั่ง ประมาณครู่หนึ่งเที่ยกากิมเห็นหลีสีบินออกมา เที่ยกากิมตรงเข้าไปคำนับแล้วร้องให้พูดว่า ข้าพเจ้าหามีแววจักษุไม่ ๆ ทราบว่าท่านเปนคนมีบุญวาศนา ประกอบด้วยสติปัญญาเมตตาแก่คนทั้งปวง บัดนี้โทษข้าพเจ้าถึงที่ตายท่านโปรดยกโทษให้ก็เปนคุณหนักหนา ข้าพเจ้านี้มีความละอายแก่ท่านหนัก

๏ หลีสีบินได้ยินดังนั้น จึ่งเข้ายึดมือเที่ยกากิมให้ลุกยืนขึ้นแล้วพูดว่า เมื่อตะกี้นั้นเราลองใจท่านดอก เรารู้ว่าท่านเปนคนมีสติปัญญากตัญญูซื่อสัจ เดี๋ยวนี้ตัวท่านเข้ามาอยู่ในเมืองถังแล้ว ถ้าซื่อตรงเหมือนดังอยู่กับหลีมิดก็จะดี เที่ยกากิมว่าข้าพเจ้าคิดถึงคุณท่านซึ่งได้พามารดาข้าพเจ้ามาเลี้ยงรักษาไว้เปนอันดี ตั้งแต่

นี้ ไป ตัว ข้าพเจ้า จะ เปน ตาย ประการ ใด ก็ ไม่ ลืม คุณ ท่าน จะ ขอ อยู่ สนอง คุณ ไป กว่า จะ หา ชีวิตร ไม่ หลีสิบิ้น จึ่ง ถาม เทียกากิม ว่า เมื่อ ท่าน อยู่ สู้ รบ กับ กอง ทัพ เฮงสี่ช่วง นั้น เหตุไร จึ่ง ได้ เสีย ทัพ เทียกากิม ก็ เล่า ความ แต่ หลัง ให้ ฟัง ทุก ประการ แล้ว หลีสิบิ้น ถาม ว่า ท่าน ได้ พบ กับ ซินซกโป ชีมงกง บ้าง ฤๅ ไม่ เทียกากิม ว่า เมื่อ ขณะ เสีย ทัพแล้ว หลีมิด เข้า มา อยู่ ใน เมือง ถัง ข้าพเจ้า ไป หา มารดา ที่ ฮั่วกั้ง รู้ ข่าว ว่า ท่าน รับ เอา มา ไว้ ข้าพเจ้า รีบ ตาม มา ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน จน ถึง เมือง ถัง ยัง หา ได้ พบ กับ ชีมงกง ซินซกโป ไม่ เทียกากิม จึ่ง พูด ต่อ ไป อีก ว่า บ่าว ไพร่ ที่ ใช้ สอย เชื่อ ใจ ได้ ของ ข้าพเจ้า มี อยู่ ที่ เมือง เอี๋ยน ชื่อ แต เซา บั๊กมังซัว ประมาณ สอง พัน เสศ ข้าพเจ้า จะ ลา ท่านไป เกลี้ย กล่อม เอา มา ไว้ แล้ว จะ พา ชีมงกง ซินซกโป แล พี่ น้อง พัค พวก ทั้ง ปวง เข้า มา อยู่ ใน เมือง ถัง ท่าน จะ ไว้ ใจ ข้าพเจ้า ฤๅ ไม่ สุด แต่ ท่าน จะ เห็น ควร เถิด หลีสิบิ้น จึ่ง ว่า ท่าน คิด ดั่ง นี้ ชอบ นักหนา เรา รู้ ว่า ท่าน ซื่อ ตรง ต่อ เรา ๆ หา สงไสย ไม่ แต่ ว่า ท่าน จง ไป หา บิดา เรา แจ้ง ความ ให้ บิดา เรา ฟัง เสีย ก่อน จะ โปรด เปน ประการ ใด บ้าง เทียกากิม ก็ คำนับ หลีสิบิ้น ๆ จึ่ง ให้ ขุนนาง พา เทียกากิม ไป เฝ้า ถังจู หลีเอี๋ยน แล้ว เทียกากิม ก็ แจ้ง ความ เหมือน พูด กับ หลีสิบิ้น ให้ ถังจู หลีเอี๋ยน ฟัง ถังจู หลีเอี๋ยน ก็ มี ความ ยินดี จึ่ง ตั้ง เทียกากิม เปน นาย ทหาร ใหญ่ แล้ว ให้ เปน ที่ จงก๋วน สำหรับ ดู แล ตรวจ ตรา ทหาร แล ไพร่ พล ทั้ง ปวง อยู่ ใน ที่ ไซฮู ด้วย แต่ ความ ซึ่ง ว่า จะ ไป เกลี้ย กล่อม ผู้คน นั้น สุด แต่ หลีสิบิ้น จะ เห็น ดี เถิด เทียกากิม ก็ คำนับ ลา ถังจู หลีเอี๋ยน ออก มา แล้ว เข้า ไป ที่ ไซฮู คำนับ ขอบ คุณ หลีสิบิ้น แล้ว จึ่ง กลับ ไป บ้าน ที่ มารดา อยู่ เข้า คำนับ มารดา ของ ตัว

มารดา ซินซกไป นาง เคียวสี่ กับ ซินอวยเง็ก ก็ ออก มา คำนับ กัน ต่าง คน ต่าง มี ความ ยินดี ฯะ

๏ ครั้น รุ่ง ขึ้น เวลา เช้า เทียกากิม เข้า ไป ลา หลีสีบิน แล้ว ขึ้น ม้า พา บ่าว สอง คน ออก จาก เมือง เซียงอั๋นไป ทาง เมือง กังโต๋ เทียกากิม รับ อาษา ไป ครั้ง นั้นโดย กำลัง มีคิ ยินดี ก็ รีบ ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน ฯะ

๏ ฝ่าย หลีมิด ตั้ง แต่ ไปรับ หลีสีบิน กลับ เข้า มา ก็ มี ใจ ทุกข์ ครอบ ไป ด้วย ไม่ สมคิด ทแกล้ว ทหาร ที่ มา ด้วย ถังจู หลีเอี๋ยน ก็ แยก ย้าย ไป เสีย ที่ อื่น วัน หนึ่ง คนใช้ เข้า มา บอก ว่า เดียว นี้ เทียกากิม เข้า มา อยู่ ใน เมือง เซียงอั๋น หลีมิด คิด ว่า เทียกากิม คง จะ มา หา จะได้ ถาม ข่าว ถึง บ้าน เมือง ครอบ ครัว ก็ หา เห็น มาไม่ อยู่ มา ประมาณ สาม วัน สี่ วัน คนใช้ มา บอก ว่า บัด นี้ ถังจู หลีเอี๋ยน ตั้ง ให้ เทียกากิม เปน นาย ทหาร แล้ว ใช้ ให้ ออก ไป นอก เมือง แต่ จะ ไป ข้าง ไหน ไม่ รู้ หลีมิด ได้ ยิน ดัง นั้น ก็ นิ่งโกรธ อยู่ แล้ว พูด กับ เฮงเปกตั้ง แล ทหาร คน สนิท ว่า เทียกากิม นั้น เรา ก็ ได้ ตั้ง ให้ เปน ขุนนาง มา ถึง นี่ แล้ว ก็ หา มา เยี่ยมเยียน เรา ไม่ ถังจู หลีเอี๋ยน ใช้ ให้ เทียกากิม ไป จาก เมือง ด้วย เหตุ อันใด เห็น จะ ให้ ไป เกลี้ยกล่อม พวก พ้อง พี่ น้อง ของ เรา เข้า มาใน เมือง ถัง สิ้น พวก เรา อยู่ ที่ นี่ จะ มิ พา กัน ครอม ใจ ตาย เสีย ฤๅ ที่ ไหน จะ ตั้ง ตัว ต่อ ไป ได้ ทหาร ทั้ง ปวง คิด ว่า เมื่อ แต่ ก่อน นั้น ได้ ออก เที่ยว ตี บ้าน เมือง ได้ ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน มา ใช้ เหลือ เฟือ ตั้ง แต่ ตก เข้า มา อยู่ ใน เมือง ถัง นี้ ก็ ขัด สน ลง ต่าง คน ต่าง ไม่ สบาย พอ ได้ ยิน หลีมิด พูด ขึ้น ดัง นั้น ก็ รู้ ว่า หลีมิด จะ ไม่ คิด อยู่ พวก ทหาร ทั้ง ปวง พูด ขึ้น ว่า ชีมังกง ก็ ยัง ตั้ง มั่น อยู่ ที่ เมือง ลิเอียง เคียวเซียน ก็ ตั้ง มั่น อยู่ เมือง ฮีวจิว ซิน

ซกโป กับ ล่อซื่อซิน ไป รบ กับ เซียวเซี่ยน แล้ว คง จะ กลับ ไป อยู่ ฮัวกั๋ง ตัน ยองซิน กับ คน ทั้ง ปวง ก็ อยู่ ที่ เมือง ตกเอี๋ยง กำลัง ท่าน ยังมี อยู่ ดังนี้ จะ มา อยู่ ให้ เขา ดู ถูก เล่น หา ต้อง การ ไม่ หลีมิต กับ เฮงเปกตัง จึ่ง ว่า พวก ท่าน ว่า นี้ ชอบ แล้ว จึ่ง ปฤกษา ว่า เรา จะ บอก ให้ ถังจู รู้ ว่า เรา จะ ไป เก็บ ผู้คน ที่ ตก อยู่ เมือง ซัวตั๋ง ตี ฤๅ ๆ จะ พา กัน ลอบ หนี ไป ดี กายุนหู จึ่ง ห้าม ว่า ท่าน คิด ดังนี้ ไม่ ชอบ ถังจู หลีเอี๋ยน ก็ ได้ ชุบ เลี้ยง เมตา ท่าน เปน อัน มาก นาน ไป บ้าน เมือง แผ่นดิน จะ ได้ กับ ถังจู หลีเอี๋ยน สิ้น เดี๋ยว นี้ ท่าน ได้ มา สำนักนี้ อาไศรย อยู่ ที่ นี่ แล้ว ค่อย ๆ คิด การ ต่อ ไป เถิด ซึ่ง จะ คิด หนี ไป นั้น ข้าพเจ้า เห็น ว่า เซงเอี๋ยงซือ กับ ซือบ้วนโป แล ทหาร ทั้ง ปวง ก็ รักษา ด่าน ทาง กวด ขัน อยู่ ถ้า รู้ ว่า ท่าน หนี ออก จาก เมือง เวลา เช้า เวลา เย็น เขา คง รู้ ความ ตาม จับ เรา ได้ เขา จะ ไว้ ชีวิตร เรา ฤๅ ข้าพเจ้า เห็น การ จะ ไม่ ตลอด หลีมิตโกรธ จึ่ง ว่า เจ้า ก็ เปน คน ใจ เดียว กับ เรา ทำไม มา พูด ดังนี้ ถ้า มิ ยอม พร้อม ใจ กัน ก็ จะ ฆ่า เสีย แล้ว จึ่ง จะ พา กัน ไป กายุนหู ร้องไห้ แล้ว พูด ว่า เมื่อ ครั้ง ก่อน ท่าน คิด การ ฆ่า ตกเอี๋ยง นั้น คน ทั้ง ปวง ก็ คิด เอา ใจ ออก หาก ติเตียน ท่าน ต่าง ๆ ครั้ง หนึ่ง แล้ว บัดนี้ จะ หนี ออก ไป พวก ทหาร ที่ ยัง ตั้ง อยู่ ตาม บ้าน เมือง นั้น ที่ ไหน เขา จะ กลับ คืน มา อยู่ กับ ท่าน ซึ่ง ข้าพเจ้า พูด จา ทัด ทาน ดังนี้ เพราะ คิด ถึง คุณ ท่าน ที่ ได้ ชุบ เลี้ยง ข้าพเจ้า ท่าน จง คิด ตรึก ตรอง ให ดี เถิด ถ้า ท่าน ไป ตั้ง ตัว ได้ ครั้งนี้ ถึง ข้าพเจ้า จะ ตาย ก็ ไม่ เสีย ดาย ชีวิตร หลีมิตโกรธ ชัก ดาบ ออก จะ ฟัน กายุนหู เฮงเปกตัง ห้าม ไว้ หา ให้ ฟัน ไม่ โจกุนเอี๋ยน ว่า ท่าน จะ ไป ให้ บอก กับ ภรรยา ท่าน ให้ รู้ เสีย ก่อน แล้ว จึ่ง พา ภรรยา กับ ทหาร ทั้ง ปวง หนี ไป ด้วย กัน โดย เร็ว หลีสิ่บน

จะให้คนตามจับเราพบประภรรยาท่านก็ไม่อาจทำอันตราย เปรียบเหมือนเต่าบี้พานางซุนฮูหยินหนีไปเมืองเกงจิวเหมือนกัน ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด ปฤกษายังไม่ตกลงกัน หลีมิดโกรธว่าขุนนางแก่งแย่งไม่พร้อมใจกันก็กลับเข้าไปในเก๋ง ตกโกกงจู๋ภรรยาถามว่าเวลาวันนี้ข้าพเจ้าดูหน้าท่านไม่สู้สบายมีเหตุประการใดฤๅ หลีมิดบอกว่า เราไม่มีความสบายอยู่ในใจอย่างหนึ่ง จะปฤกษากับเจ้า ๆ ก็ไม่รู้ดีแลชั่ว ตกโกกงจู๋จึงว่าธรรมดาผัวเมียถ้ามีทุกข์ศุขสิ่งใดก็ต้องปฤกษาหาฤๅกันจึงจะชอบ หลีมิดบอกว่าบัดนี้เราคิดจะหนีออกจากเมืองถัง ใจเราเปนห่วงอยู่ด้วยเจ้า เราจะพาเจ้าไป เจ้าจะเห็นเปนอย่างไร นางตกโกกงจู๋ว่าหลีเอี๋ยนรักใคร่ซุบเลี้ยงตั้งแต่งท่านเปนขุนนาง แล้วยกข้าพเจ้าให้เปนภรรยาเพราะเมตาท่าน ๆ กับข้าพเจ้าอยู่กินด้วยกันยังไม่ได้สักกี่เดือน ยังไม่ได้ทดแทนสนองคุณถังจู๋หลีเอี๋ยน กลับจะมาคิดพากันหนีไปเห็นดีแล้วฤๅ หลีมิดจึงว่า หลีเอี๋ยนมีความรักใคร่เราก็จริงอยู่ แต่หลีสีบินน้องของเจ้าทำให้เราได้ความอับอายมากจึงอยู่ไม่ได้ ถ้าเจ้าไม่ไปกับเราเห็นว่าเปนคนนอกใจ นางตกโกกงจู๋ได้ฟังดังนั้นก็โกรธถ่มเขฬะลงตรงหน้าหลีมิดแล้วว่า เดิมเราคิดว่าท่านเปนคนดี มิรู้ว่าเปนคนอกัตัญญูไม่รู้จักคุณคน หลีมิดมีความโกรธยิ่งนัก นางสาวใช้คนหนึ่งเปนคนฉลาดเห็นความจะเกิดวุ่นวายกัน จึงปลอบหลีมิดว่าท่านอย่ามีความโกรธแก่นายข้าพเจ้าเลย ด้วยนายข้าพเจ้าเปนผู้หญิงอายุศม์น้อยเยาว์ปัญญาหารู้จักการภูกซึ่งไม่ คำบูราณท่านว่าผัวร้องเมียก็คงขับ การซึ่งท่านพูดเมื่อตะกี้นั้นค่อย ๆ คิดอ่านปฤกษา

กัน ไป คง จะ สำเร็จ ความ ปรารถนา จะ ทำ ใจ เร็วโกรธ ชิงกันนั้น หา ดี ไม่ หลีมิด ได้ ยิน คำ สาวใช้ ว่า ก็ คลายโกรธ แล้ว ออก มา ข้าง นอก โจกุนเอี๋ยน ถาม ว่า ท่าน เมื่อ ตะกี้ ได้ ปฤกษา กับ ภรรยา แล้ว ฤๅ หลีมิด บอก ว่า เรา ไป พูด จา กับ มัน ไม่ ได้ สักกี่คำ มัน เปน คน ไม่ มี ปัญญา กลับ ด่า ว่า เรา เปน คน อกตัญญู เรา แทบ จะ ฆ่า เสีย เฮงเปกตังว่า ความ ได้ แพร่ง พราย ถึง ดังนี้ แล้ว จะ อยู่ ช้า ไม่ ได้ คง จะ เกิด ความใหญ่ หลีมิด จึ่ง ถาม ว่า จะ คิด อย่างไร ดี โจกุนเอี๋ยน จึ่ง ว่า ให้ คิด หนีไป เร็ว ๆ ถ้า เนิ่น ช้า อยู่ ข้าพเจ้า เห็น ว่า จะ ออก จาก เมือง เซียงอั๋น ไม่ ได้ หลีมิด ได้ ยิน ดัง นั้น ก็ ปิด ประตู ตึก ลั่น กุญแจ แล้ว ให้ เฮงเปกตัง เรียก พวก ทหาร ซึ่ง มา ด้วย แต่ ก่อน ประมาณ หก สิบ คน เศษ เก็บ เครื่อง สาตรา อาวุธ กับ เสบียง อาหาร เสร็จ แล้ว เวลา ใกล้ รุ่ง ก็ พา กัน ออก ไป จาก ประตู เมือง ข้าง ทิศ ใต้ นาย ประตู วิ่ง มา แจ้ง ความ กับ หลีสิบิน ๆ มี ความโกรธ เปน อัน มาก ลุก ขึ้น จาก ที่ วิ่ง ไป ดู ที่ เยือน บ้าน หลีมิด แต่ผู้เดียว เห็น ประตู ปิด ลั่น กุญแจ ไว้ ทุก ประตู จึ่ง ให้คน ดัด กุญแจ เปิด ประตู เข้า ไป เห็น นาง ตกโก กงจู๋ นั่ง อยู่ ไม่ ทัน ถาม นาง ตกโก กงจู๋ พอ เห็น หลีสิบิน มา จึ่ง เล่า ความ ซึ่ง หลีมิด มา ปฤกษา เมื่อ เวลา กลางคืนให้ ฟังทุกประการ หลี สิบิน ก็ รีบ วิ่ง มา แจ้ง ความ กับ ถังจู หลีเอี๋ยน ๆ แจ้ง ความ แล้ว สั่ง ให้จัด ทหาร คุม คน ออก ไป ตาม จับ หลีมิด เล่าบุนแจ ห้าม ไว้ ว่า ซึ่ง ท่าน จะ ให้ คน ออก ไป ตาม นั้น หา ต้อง การไม่ คน ทั้ง ปวง เขา จะ นินทา ได้ ให้ แต่มี หนังสือ ประกาศ ไป ตาม หัว เมือง แล ด่าน ทาง ทุก ตำบล ว่า ถ้า พบ ปะ หลีมิด กับ พัค พวก แล้ว ให้จับ เปน มาส่ง ก็ จะ ได้ โดย ง่าย มัน จะ หนี ไป ทาง ไหน ทัน หลีเอี๋ยน เห็น ชอบ ด้วยจึ่ง มี หนังสือ ให้คน ถือ ไป ตาม คำ เล่าบุนแจ

๑ ฝ่ายหลีมิด ครั้นพากันขี่ม้าหนีออกจากด่านทงก๋วน พ้นจากที่ข่มขันแล้ว หลีมิดจึ่งพูดกับคนทั้งปวงว่า ถ้าเราจะพากันไปหาเตียวเซียนที่เมืองอีจิ๋ว ต้องเดินตามทางน้อยจึ่งจะเร็ว ถ้าไปหาชิ่มงกงที่เมืองตี่เอี๋ยง ต้องเดินตามทางใหญ่ กายุนหุว่าหนทางไปข้างน่านั้นใจข้าพเจ้าคิดเห็นว่าแยกกันเปนสองพวก ๆ หนึ่งไปเมืองตี่เอี๋ยง พวกหนึ่งไปเมืองอีจิ๋ว หลีมิดว่าชอบแล้ว จึ่งให้กายุนหุกับโจกุนเอี๋ยนไปเมืองตี่เอี๋ยงตามทางใหญ่พวกหนึ่ง ถ้าไปถึงเมืองแล้วจงใช้คนมาบอกกันให้รู้ กายุนหุกับโจกุนเอี๋ยนก็คุมพวกประมาณสามสิบคนไปตามทางใหญ่ หลีมิดกับเฮงเปกตังแลบ่าวไพร่ประมาณสามสิบเสศเดินตามทางน้อยไปถึงด่านหอนิมกุย ผู้รักษาด่านชื่อบึงเจี่ยตี่เปนคนมีสติปัญญา เห็นพวกหลีมิดมาถึงแล้วจะออกเดินทางไปในเวลากลางคืน นึกประหลาดใจอยู่ไม่รู้ว่าคนดีคนร้าย จึ่งให้ทหารตรวจตราค้นดูสิ่งของทุก ๆ ตัวคน บันดาพวกหลีมิดแต่ก่อนเคยเปนโจรใจดุร้าย ครั้นเห็นพวกด่านหอนิมกุยตรวจตราดูแลดังนั้นก็มีใจโกรธขึ้นมา จึ่งชักดาบเข้าไล่ฟันพวกทหารที่เฝ้าประตูด่าน เฮงเปกตังจะห้ามก็ไม่ฟัง บึงเจี่ยตี่ขุนนางผู้รักษาด่านตกใจหนีไปถึงที่หิมจิ๋วแจ้งความกับเจี่ยงกุนชื่อบ๋วนโป นายทหารผู้รักษาที่หิมจิ๋วรู้ความแล้วตกใจนัก จงก๋วนชื่อเซงเอี๋ยนซือผู้สำหรับตรวจคนอยู่ที่หิมจิ๋วนั้นจึ่งพูดว่า การอันนี้ไม่ยากนักไว้ธุระข้าพเจ้า ๆ จะคุมทหารขี่ม้าไปตัดศีรศะพวกนั้นมาให้จงได้ ซือบ๋วนโปก็ซักถามถึงสองครั้งสามครั้งว่า ท่านจะทำประการใดเรายังคิดไม่เห็น เซงเอี๋ยนซือหาบอกความให้รู้ไม่ พูดแล้วก็คุมทหารขี่ม้าไปสกัดทางอยู่

๑ หลีมิด กับ พวก ทหาร ทั้งปวง ครั้น เข้าไปใน ด่าน หอนิมกุย ไม่ เห็น มี ผู้คน ก็ ชวน กัน เก็บ เอา ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงินได้ เปน อัน มาก ค้าง นอน อยู่ คืน หนึ่ง รุ่ง ขึ้น เช้า พา กัน ออก จาก ด่าน หอนิมกุย หนี ต่อไป หลีมิด นึก ว่า ทาง เมือง ถกจิว นั้น มี ขุนนาง ทหาร ผู้ รักษา อยู่ มาก แต่ ทาง น้อย ซอก เขา แห่ง หนึ่ง เห็น จะไม่ มี ผู้ คน คิด แล้ว ก็ พา กัน เดิน ตัดไป ทาง ซอก เขา ถึง ที่ หิมซือซัว ทิศ เหนือ ข้าง ซ้าย มือ เปน ภูเขา สูง เชิง เขา เปน เหว ภูก มี ช่อง ทาง น้อย เดิน ทาง หว่าง เหว หลีมิด กับ เฮงเปกตัง ขี่ ม้า เดิน รีบไป แต่ สอง คน ก่อน ให้ ทหาร บ่าวไพร่ นั้น เดิน ตาม มา ข้าง หลัง ครั้น หลีมิด กับ เฮงเปกตัง ไป ถึง กลาง ย่านได้ ยิน เสียง ประทัด สัญญา ดูไป เห็น คน ตั้ง สกัด น่า หลัง อยู่ ลูก เกาทัณฑ์ ตก มา จาก ภูเขา บ้าง ออก จาก พุ่มไม้ บ้าง แต่ หา เห็น คน ยิงไม่ หลีมิด กับ เฮงเปกตัง เห็น ดัง นั้น ก็ ตกใจ คิด จะ หนีไป ทาง ไหน ก็ไม่ พ้น จึ่งโดด ลง จาก หลัง ม้า เซงเอี่ยนซือ ให้ ทหาร ยิง เกาทัณฑ์ ระดม ลง มา ครั้น เฮงเปกตัง กับ หลีมิด หาได้ ใส่เสื้อเกราะไม่ เฮงเปกตัง เข้า กอด เอา ตัว หลีมิดไว้ หมาย จะไม่ให้ถูก ลูก เกาทัณฑ์ ลูก เกาทัณฑ์ ลอย ลง มา ข้าง ทิศไหน เฮงเปกตัง ก็ หัน ตัว รับ ลูก เกาทัณฑ์ ถูก เฮงเปกตัง ตลอดไป ถึง หลีมิด ล้ม ลง ตาย อยู่ ด้วยกัน ทั้งสอง คน พวก เซงเอี่ยนซือ ก็ ตัด เอา ศีร์ษะ หลีมิด กับ เฮงเปกตังใส่ ถังไว้ แล้ว เที่ยวไล่ ตาม จับ พวก หลีมิด ฆ่า เสีย ที่ รอด ตาย หนีไป อาไศรย อยู่ กับ ผู้ ใด เซงเอี่ยนซือ ตาม จับ ตัวได้ ก็ เอา ผู้ ให้อาไศรยมา ฆ่า เสีย ด้วย แต่ ศีร์ษะ หลีมิด กับ เฮงเปกตัง นั้น เอา มาให้ ถังจู หลีเอี่ยน ๆ สั่งให้ ใส่อับใหญ่แขวนประจานไว้ ที่นอก เมืองเซี่ยงอั้น คนละอับ

๏ งุยเคงรู้ความแล้วก็ร้องไห้ เข้ามาหาหลีสีบิ้นแล้วจึงว่า เกิดมาเปนคนมีเจ้าแล้ว ให้มีความกตัญญูต่อเจ้า ถ้ามีเพื่อนก็ให้ซื่อตรงต่อเพื่อน เดิมข้าพเจ้ากับหลีมิดเฮงเปกตัง แลพวกเพื่อนประมาณยี่สิบคน ได้สาบาลกันไว้ว่าจะร่วมศุขร่วมทุกข์กัน จึงยกหลีมิดขึ้นให้เปนใหญ่ หลีมิดก็ชุบเลี้ยงตั้งแต่งให้ข้าพเจ้าทั้งปวงมียศศักดิ์ตามสมควร ภายหลังหลีมิดหาเชื่อถ้อยคำเพื่อนฝูงไม่ บัดนี้ตัวข้าพเจ้ามาเปนข้าท่าน ทราบว่าหลีมิดคิดการไม่ดีจนตัวตาย เพื่อนทั้งปวงยังหาได้สนองคุณไม่ มีแต่เฮงเปกตังตายตามไปคนเดียว อะศพหลีมิดเฮงเปกตังตากแดดตากลมอยู่กลางดิน ข้าพเจ้าหามีความสบายไม่ จะขอลาท่านไปเมืองหิมจิวที่หิมซ่อฮัวสักเดือนหนึ่ง เก็บศพหลีมิดเฮงเปกตังฝังเสียให้พ้นจากความอุจาด พอแทนคุณที่ได้ร่วมสาบาลกันไว้แต่ก่อนแล้วจะกลับมา

๏ หลีสีบิ้นจึงว่าการงานทั้งปวงเราก็ได้ปฤกษาหาฤๅอยู่กับท่านทุกเวลาค่ำเช้า ซึ่งท่านจะไปจากเราเพราะหลีมิดคนชั่วนั้นหาควรไม่

๏ งุยเคงจึงว่าเปนความจริงของข้าพเจ้า ๆ ทำราชการสนองคุณท่านโดยสุจริตไปจนหาชีวิตไม่นั้นเปนการช้า ข้าพเจ้าจะออกไปแทนคุณหลีมิดนั้นเปนการเร็ว ถ้าท่านให้ข้าพเจ้าออกไปครั้งนี้จะมีคุณกับตัวข้าพเจ้าเปนประมาณ แต่ข้าพเจ้าเห็นการไปข้างน่าความดีจะมีแก่ท่านเปนอันมาก กิติศัพท์คงจะปรากฏไปถึงเมืองแฮเมืองแต้ แลเมืองทั้งปวงซึ่งมิได้อยู่บังคับ ขุนนางบ่าวไพร่พักพวก

หลีมิด รู้ว่า ท่าน เปน คนใจ บุญ เมตตา แก่ คน ทั้งปวง ไม่ มี ความ พยาบาท แก่ ข้าศึก สัตรู ความ อันนี้ รู้ ไป บ้านใด เมืองใด ก็ จะ นิยม ยินดี นับถือ พา กัน มา พึ่ง บุญ ท่าน เปรียบ เหมือน ครั้ง แผ่นดิน ฮั่นโกโจ กับ ห้างอี๋ เปน ข้าศึก รบ พุ่ง กัน ครั้น ห้างอี๋ ตาย แล้ว ฮั่นโกโจให้ ตก แต่ง เครื่อง ศพ ตาม ตำแหน่ง กระษัตริย์ แล้ว พาไป ฝังไว้ ที่ สมควร ไม่ มี ความ พยาบาท แก่ กัน อีก ประการ หนึ่ง ข้าพเจ้า เห็น ว่า ขอให้ ท่าน แจ้ง ความ กับ บิดา ท่าน ให้ มี หนังสือ ประกาศไป ทุก บ้าน ทุก เมือง ว่า บันดา ทหาร แลไพร่ พล พัค พวก หลีมิด นั้น โปรด ยกโทษให้ ไม่ เอาโทษ ทั้ง สิ้น ความ ข้าพเจ้า พูด ทั้ง นี้ ปราถนา จะให้ มี ความ ดี แก่ เมือง ถัง เมือง งุ่ย ก็ สูญ สิ้น ครั้งนี้ แล้ว ฯะ

๏ หลีสีบิน จึง ว่า ขอให้ ตรึก ตรอง สักเวลาหนึ่ง ก่อน ครั้น รุ่ง ขึ้น เวลา เช้า หลีสีบิน ก็ เอา คำ งุยเตงไป แจ้ง ความ กับ ถังซู หลีเอี๋ยน ๆ เห็น ชอบ ด้วย จึ่ง ทำ หนังสือ ประกาศไปตามบันดาหัวเมืองขึ้นของตัวว่า โปรด ยกโทษ พวก หลีมิดไว้ จึ่ง ทำ หนังสือให้ กับ งุยเตง ฉบับ หนึ่งไว้ เปน คู่มือ แล้วให้ออกไป ฝั่ง ศพ หลีมิด เฮงเปกตัง งุยเตง ก็ ลา หลีสีบิน ออก จาก เมือง เชียงอั๋น ตรงไป เมือง หือจิว ฯะ

๏ ฝ่าย ชีมงกง อยู่ เมือง ลิเอี๋ยง รู้ว่า หลีมิด เสีย ทัพ พา พวก ทหาร ไป อยู่ เมือง ถัง ชีมงกง เห็น ว่า ที่ไหน หลีมิด จะ อยู่ ตลอดไปได้ คง เกิด ความ เปน แน่ ชีมงกง จึ่ง ตั้งมั่น รักษา เมือง อยู่ คอยถ้าชินซกไป กลับ มา จะได้ ปฤกษา กัน ต่อไป ฯะ

๏ ฝ่ายซินซกโปกับล่อซื่อซิน สู้รบกับกองทัพเซียวเซียน ๆ สู้ไม่ได้แตกหนีล่าทัพไป ซินซกโปกับล่อซื่อซินก็ยกทัพกลับมาทางเมืองติเอี๋ยง ชี่มงกงรู้จึ่งให้คนมาเชิญซินซกโปกับล่อซื่อซินเข้าไปในเมืองติเอี๋ยง ชี่มงกงจึ่งเอาความซึ่งหลีมิดเสียทัพหนีไปอยู่ในเมืองถังนั้น เล่าให้ซินซกโปกับล่อซื่อซินฟัง ซินซกโปได้ยินกระทืบเท้าพูดไปโดยแค้น ว่าหลีมิดเปนคนหลงลืมสติบัญญาแล้ว พวกทหารทั้งปวงก็ไม่พูดจาทัดทานห้ามปราม พากันเห็นดีเข้าไปอยู่ในเมืองถังก่อนควรแล้วฤๅ ฯะ

๏ ชี่มงกงว่าหลีมิดถือตัวว่าเปนคนมีบัญญา ถึงขุนนางแลทหารจะพูดจาทัดทานที่ไหนหลีมิดจะเชื่อฟัง ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นไม่ช้าคงจะเกิดความ บัดนี้ท่านจะไปข้างไหนเล่า ซินซกโปบอกว่าข้าพเจ้าจะไปปฏิบัติมารดาอยู่ที่เอ๋ฮั่วกั๋ง ชี่มงกงจึ่งว่าความรายนี้ข้าพเจ้าเกือบจะลืมเสียแล้ว ท่านยังไม่รู้ฤๅว่ามารดาบุตรภรรยาของท่าน หลีสิบิ้นใช้ให้คนมาพ่อลวงรับไปไว้เมืองเซี่ยงอั้นแล้ว

๏ ซินซกโปได้ฟังดังนั้นก็ตกใจหน้าซีดลงทันที จึ่งว่าท่านพูดอะไรอย่างนี้ ชี่มงกงจึ่งว่าลิมเหมงได้ไปส่งมารดาท่านจนถึงเมืองเซี่ยงอั้น แล้วกลับมาบอกกับข้าพเจ้า บัดนี้ลิมเหมงไปอยู่ฮั่วกั๋ง ถ้าไม่เชื่อข้าพเจ้า ท่านไปถามลิมเหมงก็จะรู้ความดอก ซินซกโปสิ้นสงไสยจึ่งสั่งล่อซื่อซินให้คุมไพร่พลอยู่ที่เมืองติเอี๋ยง สั่งแล้วซินซกโปก็พาคนใช้สี่คนไปถึงฮั่วกั๋ง ถามอิวจุนตัดกับลิมเหมงว่าเหตุอย่างไรหลีสิบิ้นพาลวงเอามารดาบุตรภรรยาเราไปได้ ฯะ

๑ ลิมเหมงว่ามารดาท่านฝากหนังสือมาให้ท่าน จงดูเสียก่อน แล้วข้าพเจ้าจะเล่าความเดิมให้ฟัง ลิมเหมงจึงเข้าไปหยิบหนังสือในห้องเรือน อิวจุนตัดจึงเล่าความให้ชินซกโปฟังต่อไปว่า หลีสีบินให้นางฮุยหุยแต่งตัวเปนภรรยาต่อโงยมาลวงมารดาท่าน พูดกันยังหาสิ้นความไม่ พอลิมเหมงถือหนังสือสองฉบับส่งให้ชินซกโป ๆ รับมาพิเคราะห์ดูเห็นสลักหลังหนังสือนั้นว่า ให้บุตรเราฉีกผนึกออกดูเอง ชินซกโปก็จำได้ว่าลายมือของมารดาก็ร้องไห้ ครั้นฉีกผนึกหนังสือออกดูแจ้งความแล้ว จึงดูหนังสือเล่าบุนแจต่อไปจนสิ้นข้อความ แล้วถามลิมเหมงว่าท่านไปอยู่เมืองเซียงอั๋นกี่วัน ลิมเหมงบอกว่าอยู่ได้ห้าวัน ๆ แรกไปถึง หลีสีบินให้คนมาคอยรับมารดาบุตรภรรยาของท่านให้ขึ้นที่ตึกใหญ่ ครั้นรุ่งขึ้นก็ให้มาถามว่าสบายอยู่ฤๅ นางฮุยหุยก็ให้บ่าวนำเอาสิ่งของมาให้เนือง ๆ เมื่อข้าพเจ้ากลับมา มารดาท่านสั่งว่า ถ้ากลับมาถึงเมืองกิมหยงเมื่อใด ให้ท่านรีบตามไปอยู่ในเมืองถัง เมื่อแรกข้าพเจ้าไปถึงนั้น หลีมิดยังหาได้เข้าไปอยู่ไม่ เดี๋ยวนี้เข้าไปอยู่เปนขุนนางในเมืองถังแล้ว ท่านจงรีบตามเข้าไปโดยเร็วเถิด อิวจุนตัดจึงเอาทรัพย์สิ่งของซึ่งนางฮุยหุยแต่งมาให้ชินซกโปแต่ก่อนนั้น ยกมาส่งให้ชินซกโป ๆ ถามว่าเทียกากิมอยู่แห่งใด อิวจุนตัดลิมเหมงบอกว่า เดิมเทียกากิมไม่ยอมไปกับหลีมิดกลับมาฮั่วกั๋ง รู้ว่ามารดาตกไปอยู่เมืองถัง เทียกากิมไม่คิดแก่ชีวิตรีบตามมารดาไปแล้ว ชินซกโปคิดว่าบันดาขุนนางแลทหารพวกนี้ หลีมิดไม่

ได้สั่งให้ตามไปเมืองถัง เราจะตามไปบัดนี้เพราะเหตุด้วยมารดา จึ่งคิดต่อไปว่าหลี่มิดเข้าไปอยู่ในเมืองถังแล้ว ถ้าเราเข้าไปอยู่ ด้วยหลี่สิบิ่น ๆ จะชุบเลี้ยงเหมือนหนึ่งอยู่ในเมืองงุยฤา ๆ จะเลี้ยง ให้เปนใหญ่ขึ้นไป ถ้าหลี่สิบิ่นชุบเลี้ยงให้เปนใหญ่ขึ้นไปกว่าหลี่มิด ชุบเลี้ยงไว้ หลี่มิดก็จะหาสบายไม่ จะคิดเห็นว่าเราเปนใจกับหลี่สิบิ่น แกล้งให้รับเอามารดาไปไว้ แล้วทำเปนตามเข้าไปเปนขุนนาง หลี่มิดคงเห็นความดังนี้ชินซกโปนั่งตรองความอยู่ ครั้นจะอยู่ก็ใช่ ครั้นจะไม่ไปก็ไม่ดี ตรึกตรองไม่ตกลง จึ่งนึกว่าจะกลับไปเมือง ติเอี๋ยงปฤกษากับชีมงกงดูก่อน คิดแล้วก็ตาอิวจุนตัดลิมเหมงรีบไป ถึงเมืองติเอี๋ยง ชินซกโปก็เล่าความที่ตัวคิดไว้ให้ชีมงกงฟัง ทุกประการ ฯ

๏ ชีมงกงแจ้งความแล้วจึ่งว่ามารดาของท่าน ตกไปอยู่ใน เมืองถังท่านก็ต้องตามเข้าไป แต่ให้รอฟังข่าวหลี่มิดดูก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าหลี่มิดคงอยู่ไม่ช้า ด้วยพวกทหารซึ่งไปด้วยกันนั้น ต่างคนก็ไม่สบายใจ บัดนี้หลี่สิบิ่นยกทัพกลับเข้าเมืองแล้ว หลี่มิด กับหลี่สิบิ่นเปนอารกันอยู่ก็คงจะร้าวรานกัน ที่ไหนจะอยู่ด้วยกันได้ ถ้าหลี่มิดก่อเหตุเกิดความขึ้นแตกออกจากกันแล้ว ภายหลังท่าน จึงเข้าไปเห็นจะดีกว่าไปเดี๋ยวนี้ ฯ

๏ ชินซกโปเห็นชอบด้วยจึ่งเขียนหนังสือสองฉบับ แล้วให้ ต่อซื่อซินถือเอาไปให้มารดาฉบับหนึ่งให้เล่าบุนแจฉบับหนึ่ง รุ่งขึ้น เวลาเช้าต่อซื่อซินรับเอาหนังสือออกมาเรียกบ่าวไพร่สามสี่คน แต่ง

ตัวเหมือน อย่าง ข้าหลวง ขึ้น ม้า พากันไป เมืองเซี่ยงอั๋น ชิ่มงกง ชินซกโป ก็ ขึ้น ม้า ตาม มา ส่ง ต่อซื่อชิน ไป ประมาณ สอง ลี้ สาม ลี้ แล้ว กลับ มา ที่ อยู่ ชินซกโป พูด กับ ชิ่มงกง ว่า ตันยองชินไป อยู่ กับ เฮงสีช่วง เห็น จะไม่ สบาย จะ ทำ อย่างไร ดี ข้าพเจ้า ก็ได้ สาบาล กันไว้ว่า เปน เพื่อน ตาย เพื่อน เปน ด้วย กัน บัดนี้ไป อยู่ คน ตะเจ้า มีผิด คำ สัญญา แต่ ก่อน ฤๅ ฯะ

๏ ชิ่มงกง ว่าใจ ข้าพเจ้า วิตก อยู่ เหมือน กัน ตันยองชิน นั้น เปน คน ตรง รัก เพื่อน ก็ จริง อยู่ แต่โทโษ มาก ไม่ รู้จัก การ หนัก เบา ว่า ผู้ ใด จะเปน ที่ พึ่งได้ มี แต่ ความ พยาบาท หลีเอี๋ยน อยู่ เปน นิจ โดย ว่า ถ้าได้ ปาก ของโซหยินเคี่ยวหงี เปน คน ช่าง พูด เมื่อ ครั้ง แผ่น ดิน เลียดกึก มา พูด เต้าโลม เท่าใด ๆ ก็ หา หาย ความ พยาบาทไม่ ครั้น เรา จะ พา กันไป อยู่ ด้วย ตันยองชิน เปรียบ เหมือน สัตรี มี ผัว ผิดไป ครั้ง หนึ่ง แล้ว ซ้ำ มีใหม่ ก็ ผิด อีก ภาย หลัง จะ คิด อ่าน อย่างไร เล่า ชินซกโป ว่า ชอบ แล้ว แต ชินซกโป คิด จะ ลอบ เข้าไปหา ตันยองชิน กลัว ว่า ตันยองชิน จะ พูดจา เกลี้ย กล่อมไว้ ไม่ให้ กลับ มา คิด เปนสองใจ อยู่ วัน หนึ่ง กายุนหู มา ถึง เมือง ลิเอี๋ยง ชิ่มงกง ชินซกโป เห็น ก็ ตกใจ ถามว่า หลีมิตไป อยู่ที่ เมือง ถัง เปน อย่างไร บ้าง ฯะ

๏ กายุนหูจึ่งแจ้ง ความ ตั้งแต่ ต้น จน พา กัน แยก ทาง หนี มา ให้ ชิ่มมงกง ชินซกโป ฟัง ทุก ประการ แล้ว ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า เดิน แยก ทาง กับโจกุนเอี๋ยน นั้น พบ กับ ลิจิวฉิน ๆ ชวนโจกุนเอี๋ยน เดิน ทาง น้อย คอย ฟัง ข่าว หลีมิต อยู่ ข้าพเจ้า เดิน ต่อ มา พบ กับ ตันฉวน ที่ ตาม ทาง

ตันฉวน บอก กับ ข้าพเจ้า ว่า ตันยองซิน สั่งให้ ข้าพเจ้าไป หาโดย เร็ว บอก แล้ว ตันฉวน กลับไป ข้าพเจ้า จึง มา เมือง ลิเอียง บัดนี้ ข้าพเจ้า อยู่ ช้าไม่ได้ จะ รีบไป หา ตันยองซิน ฯะ

๏ ชิ่มงกง ซินซกโป จึง ว่า เรา พูด ถึง ตันยองซิน อยู่ เดียวนี้ กายุนหู ว่า ข้าพเจ้าไป หา ตันยองซิน จะ พูด ชักชวนให้ มา อยู่ ด้วยกันตามเดิม เมื่อ หลี่มิด หนี มา มา สั่งให้ คนไป บอก ตันยองซิน ๆ รู้ ความแล้วคงจะมา รุ่ง ขึ้น เวลา เช้า กายุนหู ออก จาก เมือง ลิเอียงไป หา ตันยองซิน ฯะ

๏ ฝ่าย ซินซกโป อยู่ ที่ เมือง ลิเอียงไม่ มี ความ สบาย เวลา วัน หนึ่ง ชวน ชิ่มงกงไป เที่ยว ยิง สัตว์ ใน ป่า ครั้น พา กันไป ถึง ต้น ทาง ซินซกโป แล เห็น คนนุ่ง ขาว ห่ม ขาว ขี่ ม้า ขี่ เกวียน มา ข้าง น่า พวกหนึ่ง แลไป ดู จำได้ ว่า งุยเตง จึง บอก ชิ่มงกง พอ งุยเตง มา ถึง ต่าง คน ต่าง คำนับ กัน ซินซกโป จับ มือ งุยเตง แล้ว ถาม ว่า ทำไม ท่าน จึง แต่ง ตัว มา ดังนี้ ฯะ

๏ งุยเตง จึง ว่า ท่านไม่ รู้ ฤๅ เดี๋ยวนี้ หลี่มิด เฮงเปกตัง กลับ เป็น คน เก่าไป เสีย แล้ว ซินซก โป ชิ่มงกง ตกใจ ตลึง อยู่ แล้ว ร้องไห้ ซินซกโป ถาม ว่า หลี่มิด เฮงเปกตัง นั้นไป ตาย ที่ แห่งใด งุยเตง บอก ว่า จะ พูด กัน ที่ นี่ ความ ยืด ยาว อยู่ เชิญ เข้าไปใน เมือง เถิด ว่า แล้ว ขึ้น ม้า พา กัน เข้า มาใน เมือง ลิเอียง พอ เฮงโปะ กับ ทหารสี่คนมาถึงเมืองลิเอียง จะ มา ถาม ข่าว ถึง หลี่มิด ฯะ

๏ ชิ่มงกง จึง พา ซินซกโป งุยเตง เฮงโปะ กับ ทหาร สี่ คนไป หอ ดู หนังสือ งุยเตง จึง เล่า ความ เรื่อง หลี่มิด ตั้ง แต่ เข้าไป อยู่ ใน เมือง ถัง จน หนี ออก มา ถูก เกาทัณฑ์ ตายให้ เพื่อน ทั้งปวง ฟัง ทุก ประการ ฯะ

๑ ชินซกโปได้ยินดังนั้นมีความอาไลยแก่หลี่มิดเปนอันมาก จึ่งว่า ซิ่มงกงทายไว้ไม่ผิดเลย แล้วถามงุยเตงต่อไปว่า เหตุอย่างไร ท่านจึ่งมาถึงนี่ งุยเตงบอกว่าเดิมข้าพเจ้าอยู่ที่ไซซู รู้ข่าวว่า หลี่มิดตายด้วยใครเอามีดมาตัดหัวใจข้าพเจ้า ๆ จึ่งลาหลี่สิบินออกมา หาศพหลี่มิดเฮงเปกตัง หลี่สิบินก็ยอมให้มา สั่งว่าให้ข้าพเจ้ามา เชิญท่านสองคนไปเมืองถังด้วย แล้วหลี่สิบินพาข้าพเจ้าไปลา หลี่เอี๋ยน ๆ กลัวว่าขุนนางทหารผู้รักษาเมือง แลด่านทางรู้ว่าข้าพเจ้า เปนพวกหลี่มิดจะหน่วงเหนี่ยวยึดเอาตัวไว้ จึ่งทำหนังสือให้มาฉบับ หนึ่งในหนังสือใจความว่า บันดาขุนนางแลทหารพักพวกของหลี่มิดนั้น โปรดยกโทษให้แล้ว แลให้ข้าพเจ้าชักชวนให้เข้าไปอยู่ในเมืองถัง ถังจู หลี่เอี๋ยนจะชุบเลี้ยงตามยศมีอ แลบัญญา ว่าแล้วงุยเตงหยิบ หนังสือส่งให้ ซิ่มงกงชินซกโปรับมาดูเข้าความแล้ว ซิ่มงกงว่า การซึ่งพวกเราจะยอมไปฤๅไม่ไปนั้นงดไว้ก่อน แต่ตัวงุยเตงได้ไป หาศพหลี่มิดเฮงเปกตังที่เมืองฮิ่มหือซัวแล้วฤๅยัง ฯะ

๑ งุยเตงบอกว่าข้าพเจ้าได้ไปถึงแล้ว ที่ฮิ่มหือซัวมีภูเขา เปนชั้น ๆ สูงขึ้นไปประมาณหลายเส้น ข้างซ้ายเปนดงต้นไม้ ใหญ่ ข้างขวามีเหวภูกรีไปตามทาง หว่างกลางเปนหนทางน้อย พอม้าเดินเรียงกันไปได้สองม้า ข้าพเจ้าเที่ยวหาดูอะศพไปตามทาง ก็หาพบไม่ จึ่งค่อยเดินเลียบภูเขาขึ้นไปเห็นมีวัดน้อยอยู่วัดหนึ่ง

ข้าพเจ้า ก็ เดิน ตรงไป พบ หลวงจีน แก่ องค์ หนึ่ง ข้าพเจ้า ก็ ถาม หา ศพ หลี่มิด มี หลวงจีน อีก องค์ หนึ่ง อายุ สัก ห้า สิบ ปี เศษ ออก มา จาก ที่ อยู่ บอก ว่า เดิม อยู่ ใน เมือง งุย รู้จัก กับ ข้าพเจ้า บอก ว่า ศพ หลี่มิด เฮงเปกตัง นั้น หลวงจีน เอาไป ฝังไว้ แล้ว หลวงจีน พา ข้าพเจ้าไป ดู ศพ หลี่มิด เฮงเปกตัง เห็น ดิน กลบ ศพ สูง ประมาณ ศอกเศษ ข้าพเจ้า ให้ คน ขุด ศพ ขึ้นดู เห็น ศพ ทั้ง สองใส่ กังเกง ตาม ธรรมเนียม หาได้ ใส่ เกราะไม่ จำ เสื้อ กังเกงได้ ว่า ศพ หลี่มิด ศพ เฮงเปกตัง มี บาดแผล รอย ถูก เกาทัณฑ์ ปรุไป ทั้ง ตัวไม่ มีศีศะ ทั้ง สอง ศพ ๆ นั้น เปื้อน ดินฝุ่น โลหิต แล หนอง ดู สมเพท นัก หนา ข้าพเจ้าให้ คนไช้จัดแจง ทำ โลง มาใส่ ศพไว้ คน ละ โลงฝาก หลวง จีน ที่ วัด นั้น ไว้ ข้าพเจ้า จึ่ง มาบอกกับพี่น้อง ทั้งปวงให้ รู้ จะ ได้ พา กันไป ทำการศพฝังเสีย แลข้าพเจ้า วิตกอยู่ ด้วยศีศะ หลี่มิดเฮงเปกตังนั้น ถังจูหลีเอี๋ยนให้ แขวนประจานไว้ ในเมืองเซี่ยงอั๋น มี คน เฝ้า รักษา อยู่ เมื่อ ข้าพเจ้า เข้า ไป ลา ว่า จะ ออก มา เที่ยว หาศพ หลี่มิด เฮงเปกตัง นั้น นึก ว่า จะ ขอ เอาศีศะ ทั้ง สอง มา ด้วย กลัว ถัง จูหลีเอี๋ยน จะ ขัด เคือง มิ ให้ ออก มา ข้าพเจ้า จึ่ง ได้ ลา ว่า จะ ออก มา เที่ยว หาศพ แต่ เท่า นั้น คิด ประการ ใด ดี จึ่ง จะ ได้ ศีศะ มา ประสม กับตัว ฝัง เสีย ให้ พร้อม กัน ชีมงกง จึ่ง ว่า ตรง ที่ ศีศะ นั้น ตก หนักงาน เรา ๆ จะ ไป เอา มา ให้ จง ได้ เดี๋ยว นี้ พวก เรา ก็ ไม่ คิด การ ใหญ่ ต่อ ไป แล้ว จง ช่วย กัน ทำ การ ศพ สนอง คุณ เจ้า นาย แล เพื่อน ให้ สำเร็จ เสีย ครั้ง เดียว เท่า นี้ ไม่ ได้ สนอง คุณ ต่อ ไป แล้ว เมื่อ เสร็จ การ ศพ ท่าน ผู้ ใด เห็น อย่าง ไร จะ ไป อยู่ ที่ ไหน สุด แต่ ปัญญา เถิด แต่ เรา นี้ เห็น ว่า ถ้า จะ คิด ทำ ราชการ ให้ มีเจ้า นาย เหมือน แต่ ก่อน ก็ เห็น แต่ หลีสีบิน คน เดียว

พอ จะ เปน ที่ พึ่ง หา ความ ศุข ต่อ ไป ได้ แต่ ทะว่า จะ ต้อง ระวัง ตัว ให้ จง ดี ด้วย ขุนนาง คน ดี ๆ เขา มี อยู่ มาก ถ้า ทำ ตัว ไม่ ดี แล้ว เหมือน กับ นก ไม่ มีรัง เขา จะ ดู หมิ่น พวก เรา ได้ ฯะ

๏ ชินซกโป กับ คน ทั้งปวง เห็น ด้วย ชิ่มงกง บอก ว่า เวลา รุ่ง เช้า เรา จะ ไป เมือง เซี่ยงอั๋น ขอ ศี่ศะ หลี่มิด เฮงเบ่กตัง พวก เรา อย่า เพ่อ ไป บอก ความ กับ พี่ น้อง ที่ ฮั่วกั๋ง ให้ รู้ ก่อน ด้วย เรา จะ เข้า ไป ครั้ง นี้ จะ ดี ร้าย ประการ ใด ยัง ไม่ รู้ ถ้า สม ดัง ความ คิด ก็ ดี อยู่ ฉวย ว่า เกิด เหตุ ขึ้น อย่าง ไร เรา จะ หนี กลับ ออก มา แต่ บุตร ภรรยา ของ ตันยองชิน อยู่ ที่ ฮั่วกั๋ง นั้น เรา จะ คิด ประการ ใด จะ พา ไป ไว้ ที่ เมือง เซี่ยงอั๋น ดี ฤๅ จะ ให้ พัก ไว้ ที่ ฮั่วกั๋ง ก่อน แต ตันยองชิน นั้น เห็น จะ ไม่ ยอม อยู่ เมือง ถัง เรา เห็น ว่า ให้ บุตร ภรรยา ครอบ ครัวของตันยองชิน พัก อยู่ ที่ ฮั่วกั๋ง ก่อน พวก เรา ได้ เข้า ไป อยู่ ที่ เมือง ถัง เรียบ ร้อย แล้ว ภาย หลัง จึง ส่ง บุตร ภรรยา ไป ให้ ตันยองชิน ชินซกโป ถาม ว่า ที่ เมือง ลิเอี๋ยง นี้ จะ ทำ เปน ประการ ใด ชิ่มงกง พูด ว่า ข้าง หน้า เมือง เปน แขวง เมือง เฮงสี่ช่วง ข้าง หลัง เปน เขตร แดน เตาเกียนเต๊ก เมือง ลิเอี๋ยง ตั้ง อยู่ ท่าม กลาง ที่ เรานิด หนึ่ง ท่า นี้ จะ ตั้ง รักษา อยู่ ทำ ไม ชิ่มงกง จึง สั่ง เฮงโปะ ว่า ถ้า เรา ออก จาก เมือง ลิ เอี๋ยง แล้ว ให้เอา เข้า ใน ยุ้ง ฉาง แล ทรัพย์ สิ่ง ของ ใน คลัง ออก แจก จ่าย ให้ พวก ทหาร กับ ราษฎร เสีย ให้ สิ้น แล้ว ให้ จัด คน นุ่งขาว ห่มขาว ใส่ เสื้อขาว หมวกขาว ถือ ธงขาว ขี่ ม้า สัก สาม พัน คน ให้ ยก รีบ ไป คอย ถ้า เรา อยู่ ที่ เมือง หือจิว จะ ได้ ช่วย คิด การ ศพ หลี่มิด เฮงเปกตัง สนอง คุณ เปน การ ใหญ่ ครั้น รุ่ง ขึ้น

เวลาเช้าซึ่มงกง กับ ซินซกโป งุยเคงว่า ท่าน สองคน จงจัดแจงสิ่ง ของ ที่จะไปใช้ในการศพ นั้น ไปกับเฮงโปะด้วย สั่งแล้ว ซึ่มงกง กับ บ่าว สี่คน ก็ ออก จาก เมืองติเอี๋ยง ไป เมืองเซี่ยงอั๋น ซินซกโป ครั้น เห็น ซึ่มงกง ไป แล้ว ก็ ให้จัดคน แลม้า ทำตาม ซึ่มงกง สั่งเสร็จ แล้ว ให้เฮงโปะ คุม คน สาม พัน ไป ข้างหน้า ซินซกโปกับ งุย เคง ตาม ไป ข้าง หลัง พา กัน ไป คอย ถ้า ซึ่มงกง อยู่ที่ เมือง หิมจิว ซึ่มงกง ครั้น ไป ถึง เมือง เซี่ยง อั๋น หา ที่ สำนัก ได้ แล้ว ก็ แต่ง ตัว เปน คน พล เรือน พา บ่าวไพร่ ไป เที่ยว หา ศีศะ หลีมิด เฮงเปกคัง ได้ความ ว่า อยู่ที่ ทาง สิบ แพร่ง ไป ดู เห็น เสา ปัก อยู่ สอง เสา แขวน อับ ใส่ ศีศะ ไว้ ซึ่มงกง เห็น มี หนังสือ จาฤก ชื่อ หลีมิด จึง หยุด คำนับลง สี่ ครั้ง แล้ว กอด เสา ร้อง ไห้อยู่ คน ที่ คอย เฝ้า รักษา เห็น ดังนั้น จับ เอา ตัว ซึ่มงกง คุม ไป พักไว้ที่ ประตู ใหญ่ ขณะ นั้น มี หนังสือ ซีอ๋อง หงวนกิด ราชบุตร ที่ สี่ บอก มาว่า เต่าบูจิว อยู่ เมือง เตียเอี๋ยง ตั้ง ตัว เปน เจ้า ใช้ ให้ซองกิมกัง นาย ทหารใหญ่ คุม พล ม้า สอง หมื่น เปน แม่ทัพ ให้ อวยซีจง เปน ทัพ หน้า ยกมา ตีเมือง เปี่ย จิวไทหงวน ซีอ๋อง หงวนกิด ผู้รักษา เมือง เปี่ยจิวไทหงวน ให้ พวก ทหาร ยก กองทัพ ออก ไป สู้รบ กับ อวยซีจง ๆ เอา อาวุธ ตี พวก ทหาร ตก ม้า ประมาณ ยี่สิบคน หา มี ผู้ ใด ต่อสู้อวยซีจง ได้ ไม่ ก็ ถอย ทัพ กลับ เข้า ตั้ง อยู่ ใน เมือง แล้ว ใช้คน มา ขอ กอง ทัพ ณะเมือง เซี่ยงอั๋น ให้ ไป ช่วย ถังจูหลีเอี๋ยน ให้พวยซก คุม คน พัน หนึ่ง ยก ไป ช่วย เมือง เปี่ยจิว ไทหงวน ครั้งนั้น หลีสีบิน มา ที่โรง หัด ทหาร ดูไพร่ พล ฝึก หัด ซ้อม มือ กัน อยู่ มี ขุนนาง คน หนึ่ง เปน พนักงาน ทูล ความ เข้า ไป แจ้ง กับ ถังจูหลีเอี๋ยน ว่า มี คน มา กอด เสา ที่ แขวน ศีศะ หลีมิด ร้องให้

อยู่ ถังจูหลีเอี๋ยนได้ยินดังนั้นก็มีความโกรธสั่งให้จับมัดเข้ามา พวกทหารก็มัดชิ่มงกงพาเข้าไปหมอบอยู่ตรงหน้า ถังจูหลีเอี๋ยนถามว่า เจ้าเปนอะไรกับหลีมิด มาร้องไห้ไม่กลัวความตายฤๅ ถ้าไม่บอกความจริงจะตัดศีศะเสีย ชิ่มงกงจึงว่าแต่บุราณมา บันดาเจ้าเมืองซึ่งตั้งอยู่ในยุติธรรมประกอบด้วยความเมตตาจิตร จะมีความโกรธแก่กันที่เปนข้าศึกก็แต่เมื่อยังมีชีวิตรอยู่ ครั้นดับจิตรไปแล้วท่านก็หามีความโกรธไม่ ถ้าเห็นว่าเพื่อนฝูงบ่าวไพร่ของคนที่ตาย มีความอาไลยร้องไห้รักกันอยู่ ก็ยอมโปรดให้ผู้นั้นเอาศพไปแต่งการตามยศถาศักดิ์ บ้านเมืองของท่านจึงได้อยู่เย็นเปนศุขไปยืนยาว ที่ท่านปราศจากความเมตตาพยาบาทแก่คนตายให้ทำโทษแก่คนที่มาร้องไห้อาไลยแก่ซรากศพนั้น ถึงบุตรหลานจะได้บ้านเมืองครอบครองสืบวงษไปก็ไม่ได้สักกี่ชั่ว บัดนี้หลีมิดกับเฮงเปกตังเปนคนไม่ดี ท่านก็ได้ให้ทำโทษจนถึงสิ้นชีวิตรแล้วเอาศีศะมาแขวนประจานไว้ช้านาน ตัวข้าพเจ้าผู้เปนบ่าวแลพักพวกคิดถึงบุญคุณผู้ตาย อยากจะใคร่ได้ศีศะทั้งสองไปทำการศพสนองคุณ ก็เห็นเหลือสติกำลังที่จะเอาไปได้ ๆ แต่มาร้องไห้อยู่ดังนี้ ท่านก็เปนคนมีบุญวาศนาประกอบด้วยสติปัญญาเปนที่พึ่งแก่คนทั้งปวง ถ้าท่านพยาบาทแก่คนตายให้ทำโทษแก่ข้าพเจ้ารู้ไปถึงคนที่คนมีฝีมือแลปัญญา ที่ไหนจะเข้ามาให้ท่านใช้สอยต่อไปอีก ถังจูหลีเอี๋ยนได้ฟังว่ากล่าวถูกต้องตามฉบับธรรมเนียมเปนผู้มีสติปัญญา จึงถามว่าเจ้าชื่อใดแซ่ไร ชิ่มงกงบอกว่าข้าพเจ้าแซ่ชิ่ชื่อมงกง ถังจูหลีเอี๋ยนหัวเราะแล้วพูดว่าเราไม่รู้เลยว่าชิ่มงกง

ทำไมเมื่อแรกเข้ามาไม่บอกเล่า ตัวท่านก็ได้มีคุณกับบุตรเรา เปนอันมาก เราคิดถึงบุญคุณท่านทั้งสองอยู่ไม่เว้นวัน ว่าแล้วให้แก้มัดชี่มงกงออกเสีย เชิญให้ลุกขึ้นยืนใส่เสื้อ แล้วสั่งให้คนไปเอาศีศะทั้งสองมาวางไว้ให้ชี่มงกง ๆ ครั้นใส่เสื้อของตัวดังเก่าแล้ว คำนับหมอบอยู่ ถังจูหลีเอี๋ยนให้คนใช้ไปเอาเสื้อตำแหน่งขุนนางมาให้ชี่มงกง ๆ หารับไม่ พูดว่าข้าพเจ้าพัคพวกทั้งปวงคิดจะพึ่งบุญท่านทั้งสิ้น ครั้นจะมาอยู่กับท่านเดียวนี้เปนการช้า จะขอลาท่านไปทำศพหลีมิดเฮงเปกตังผู้มีคุณเสียก่อน สำเร็จแล้วจะกลับมา ถ้าข้าพเจ้าเปนคนไม่ซื่อตรงต่อหลีมิด ถึงจะมาอยู่กับท่านก็คงจะเหมือนกัน ข้าพเจ้าขอเอาศีศะทั้งสองไปทำการปลงศพแล้ว คุณของท่านมีอยู่กับข้าพเจ้าเปนอันมาก อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าคนเดียวเลย บันดาขุนนางแลทหารพัคพวกหลีมิด ก็คงจะสรรเสิญรู้คุณท่าน คงพากันมาอยู่กับท่านด้วย ถังจูหลีเอี๋ยนได้ยินดังนั้นจึงสั่งให้เจ้าพนักงานเขียนหนังสือให้ชี่มงกงเปนหนังสือสำหรับตัวฉบับหนึ่ง ใจความว่าให้ชี่มงกงออกมาปลงศพหลีมิดเฮงเปกตัง ตามสมควรแก่ยศถาศักดิ์ อย่าให้ผู้ใดห้ามปรามจับกุมไว้ ให้ทำตามอัชฌาไศรยเถิด แล้วถังจูหลีเอี๋ยนบอกกับชี่มงกงว่า หลีสิบินบุตรเราคอยถ้าท่านอยู่ช้านาน ท่านออกไปทำการศพเสร็จแล้วจงรีบกลับมา ชี่มงกงคำนับลาถังจูหลีเอี๋ยนแล้ว พาเอาศีศะทั้งสองกลับออกมาใส่โลงเล็ก ๆ สองโลงบันทุกเกวียนออกจากเมืองเซี่ยงอั้น เดินตัดทางไปเมืองหิมจิว ครั้นชี่มงกงไปได้ประมาณสองวันสามวัน งุยเตงกลับมาถึงที่ไซฮูแจ้งความกับหลีสิบินว่า ข้าพเจ้าลาท่านออกไป

ครั้ง ก่อน ได้ พบ กับ ซินซกโป แล้ว เฮงโปะ คุม ทหาร สาม พัน คน มา อยู่ ที่ เมือง หิมจิว จะ มา ทำการ ศพ หลี่มิด ซินซกโป ก็ มา อยู่ ที่ นั้น ด้วย ข้าพเจ้า มา แจ้ง ความ ให้ ท่าน ทราบ ก่อน แล้ว จะ ลา กลับ ไป ช่วย การ ปรง ศพ เสร็จ แล้ว จึ่ง จะ พา กัน กลับ มา หลี่สีบิ้น ก็ ยอม ให้ งุยเคงไปอีก

๑ ฝ่าย ถ่อซื้อซิน ครั้น มา ถึง เมือง เซี่ยงอั๋น จึ่ง เข้า ไป หา มารดา บุตร ภรรยา ซินซกโป แล้ว เอา หนังสือ ส่ง ให้ กับ ซินโป ๆ ดู หนังสือ แจ้ง ความ แล้ว ต่าง คน ก็ เล่า ความ แต่ หลัง ให้ ฟัง แล้ว ถ่อซื้อซิน เอา หนังสือ ของ ซินซกโป ให้ เล่าบุนแจ แล้ว จะ ไป เมือง ลิเอี๋ยง พอ รู้ ความ ว่า ซินซกโป ไป อยู่ ที่ เมือง หิมจิว ก็ เดิน ตัด ทาง ไป หา ซินซกโป ฯะ

๑ ฝ่าย เที่ยกากิม ลา หลี่สีบิ้น ไป เกลี้ย กล่อม บ่าว ไพร่ ครั้ง ก่อน นั้น ครั้น ออก จาก เมือง เซี่ยงอั๋น ไป ตาม ทาง เที่ยกากิม ป่วย เปน ไข้ พักรักษา ตัว อยู่ ประมาณ ครึ่ง เดือน ให้ คน ใช้ ไป เที่ยว พูดจา เกลี้ย กล่อม พัค พวก ของ ตัว ให้ รวบ รวม กัน ไว้ ครั้น เที่ยกากิม หาย ป่วย แล้ว ก็ ขึ้น ม้า พา คน ใช้ ไป เกือบ จะ ถึง ฮัวกั๋ง เห็น กายุนหู ขี่ ม้า มา ข้าง หน้า เห็น พวก ผู้หญิง นั่ง ใน เกวียน หลาย คน มา ข้าง หลัง เที่ยกากิม สำคัญ ว่า ว่า หลี่มิด ยัง ไม่ ตาย ให้ กายุนหู มา รับ บุตร ภรรยา ไป เมือง ถัง พอ กายุนหู มา ถึง ต่าง คน ลง จาก ม้า คำนับ กัน กายุนหู สั่ง ให้ คน ที่ คุม เกวียน มา ข้าง หลัง นั้น ให้ พัก หยุด อยู่ ก่อน แล้ว ถาม เที่ยกากิม ว่า มา ตาม ทาง รู้ ข่าว หลี่มิด บ้าง ฤๅ ไม่ เที่ยกากิม ว่า ไม่ ทราบ กายุนหู บอก ว่า ได้ ยินข่าว หลี่มิด กับ เฮงเปกตัง ถูก ลูก เกาทัณฑ์ ตาย ที่ ซรอก เขา ฮิมซัว ชี่มงกง ซินซกโป กับ พวก ทหาร บ่าว ไพร่ พา กัน ไป ทำ การ ศพ หลี่มิด เฮงเปกตัง เที่ยกากิม ได้ ยิน ดัง นั้น ก็ ตก ใจ ร้อง ให้ จน น้ำ ตา

เปียกเสื้อเกราะที่ใส่อยู่ แล้วพูดว่าหลี่มิดเปนคนหลงเสียสติอารมณ์ เข้าไปอยู่ในเมืองถัง ก็เปนศุขอยู่แล้วกลับหนีไปหาที่ตาย พวกท่านทั้งปวงซึ่งอยู่ด้วยกันทำไมจึ่งไม่พูดจาทัดทานห้ามปรามเล่า กายุนหูจึ่งบอกว่าเมื่ออยู่ที่เฮียฮู เมืองเซียงอั้น วันหลี่มิดจะพากันหนีนั้น ข้าพเจ้าได้พูดจาห้ามปรามถึงสองครั้งสามครั้ง หลี่มิดหาฟังไม่ กลับโกรธข้าพเจ้าไม่เปนน้ำหนึ่งใจเดียว จะฆ่าข้าพเจ้าเสียนี่ หากว่าเฮ่งเปกตังกั้นกางห้ามปรามไว้ ข้าพเจ้าจึ่งรอดจากความตาย เทียกากิมจึ่งถามว่าท่านมานี่พบปะชี่มงกงซินซกโปแล้วฤๅยัง กายุนหูบอกว่าไปพบชี่มงกงซินซกโปที่เมืองลีเอียงแล้ว ข้าพเจ้าไปหาตันยองซินที่เมืองกังโต๋ ได้พูดจาชักชวนให้เข้าอยู่กับถังจูหลี่เอี๋ยน ตันยองซินไม่ยอมมา สั่งให้ข้าพเจ้ากับตันฉวนมารับบุตรภรรยาไปส่งให้ตันยองซินที่ค่ายเฮงสี่ซ่วง ข้าพเจ้าก็ได้พาบุตรภรรยาไปส่งให้แล้วจึ่งกลับมา ฯะ

๑ เทียกากิมถามว่าบัดนี้ท่านจะไปแห่งใดเล่า กายุนหูบอกว่าเจ้านายก็ไม่มีแล้ว เราไม่คิดอยู่กับผู้ใดจะพาบุตรภรรยาไปอยู่ตามซรอกห้วยเนินเขา ทำมาหากินตามอำเภอใจพอมีความสบายไปกว่าจะหาชีวิตรไม่ ตัวท่านกำลังยังแขงแรงอยู่ จงอุส่าห์ทำราชการต่อไปเถิด ถ้าพบพวกพี่น้องทั้งปวงจงบะฎว่า อย่าให้มีความวิตกถึงข้าพเจ้าเลย สั่งแล้วกายุนหูก็ยกมือขึ้นคำนับตาเทียกากิมขึ้นม้าพาครอบครัวไป ฯะ

๑ กายุนหูไปแล้วเทียกากิมก็ขึ้นม้าเดินไป ในใจนึกว่าเกิดมาเปนชายตัวสูงถึงเจ็ดเชียะ ถ้าไม่คิดทำราชการก็ต้องปรนิบัติมารดาอยู่

กับ บ้าน เรือน คน ทั้งปวง จึ่ง จะ สรรเสริญ ว่า เปน คน ดี เดี๋ยว นี้ เพื่อน ฝูง ก็ มี มาก แต่ ที่ ได้ ร่วม คิด รัก ใคร่ กัน มา ก็ แต่ อิวจุนคัด คน เดียว ถ้า หา ไม่ เรา จะ ต้อง ตัดพื้น ขาย อิวจุนคัด กับ เรา พา กัน มา อยู่ ฮั่วกั๋ง ก็ ยัง หา เปนหลัก แหล่ง ไม่ บัด นี้ ถังจูหลีเอี๋ยน ได้ ขึ้น เปน เจ้า ประกอบ ด้วย สติปัญญา เมตตา กับ คน ทั้งปวง เรา คิด อ่าน เข้า ทำ ราชการ เพื่อ จะ ได้ เปน ขุนนาง ผู้ใหญ่ ขึ้น บ้าง จะ ได้ มี ความ สบาย ยิ่ง กว่า นี้ คิด แล้ว ก็ ขับ ม้า มาถึง ฮั่วกั๋ง พบ อิวจุนคัด หลิมเหมง เฮงตังหยิน เที่ยกากิม ก็ เล่า ความ แต่ หลัง ให้ ฟัง ทุก ประการ ฯะ

๑ นางเฮงเนี่ยเหนี่ย ภรรยา หลีมิด นาง เฮงฮูหยิน ภรรยา เฮงเปกตั๋ง อยู่ ที่ นั่น ได้ ยิน เที่ยกากิม พูด ว่า สามี ตาย ก็ กา กัน ร้อง ไห้ อยู่ เที่ยกากิม ห้าม ว่า อย่า ร้อง ไห้ ไป หนักเลย ให้ ช้า การ ไหน ๆ หลีมิด เฮงเปกตั๋ง ก็ ตาย แล้ว เรา พา กัน ไป เมืองหิมจิวทำ การ ศพ เถิด ว่าแล้ว สั่ง บันดา พวก พ้อง เพื่อน ฝูง กับ ภรรยา หลีมิด เฮงเปกตั๋ง ว่า ให้ เก็บ รวบ รวม ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน เสบียง อาหาร พร้อม เสร็จ แล้ว เที่ยกากิม อิวจุนคัด ลิมเหมง เฮงตังหยิน กับ ภรรยา หลีมิด เฮงเปกตั๋ง กับ บ่าว ไพร่ ประมาณ สอง พัน เศษ พา กัน ออก จาก ฮั่วกั๋ง ไป สี่ วัน ห้า วัน ถึง ที่ ตก เอี๋ยงเหนี่ย ลิมเหมงไป ข้าง หน้า เห็น คน ขี่ ม้า เดิน ออก มา แต่ ข้าง ทาง ประมาณ สอง พัน คน ลิมเหมง ตก ใจ กลับ หลัง มา บอก เที่ยกากิม ๆ รีบ ควบ ม้า ไป ดู เห็น ธง ยี่ห้อ ก็ รู้ ว่า เปน พวก พ้อง ของ ตัว มา แต่ ก่อน คน พวก นี้ เปน พวก เที่ยกากิม เห็น ว่า เที่ยกากิม เปน คน ซื่อ ตรง มี ความ รัก ใคร่ เปน อัน มาก เมื่อ เที่ยกากิม สู้ รบ กับ กอง ทัพ เฮงสี่ช่วง ต่างคน แตก พลัด กัน ไป ภาย หลัง รวบ รวม กัน เข้า ไว้ รู้ ว่า หลีมิด เข้า ไป อยู่

ในเมืองถัง อยากจะใคร่ตามไปอยู่กับถังจูหลีเอี๋ยนด้วย แต่ยังไม่มีผู้ใดพาเข้าไป จึ่งพากันมาตั้งพักข่าวหลีมิดกับเทียกาถิมอยู่ที่ทางตกเอี๋ยงเหนี่ย ครั้นเทียกาถิมมาถึงรู้ว่าพวกของตัวแล้วบอกกับถิมเหมงว่าพวกกันเองดอกอย่าตกใจเลย จงพากันตามมาเถิด เทียกาถิมบอกกับถิมเหมง แล้วสั่งให้คนพวกนั้นยกล่วงหน้าไปเมืองหิมจิวก่อน เทียกาถิมกับครอบครัวเพื่อนฝูงซึ่งมาแต่ฮั่วกั๋งตามไปข้างหลังประมาณสิบสี่วันสิบห้าวันถึงเมืองหิมจิว โจกุนเอี๋ยนกับถิวจิวฉินก็มาถึงพร้อมกันแล้วพากันไปที่ฮิมฮือซิว เห็นผู้คนแต่งตัวใส่เสื้อเกราะขาวนุ่งห่มขาวอยู่ที่นั้นเปนอันมาก เทียกาถิมอิวจุนตัด ถิมเหมง เฮงตังหยิน โจกุนเอี๋ยน ถิวจิวฉิน ก็เข้าไปหาซิมงกง ๆ จึ่งพูดกับถิมเหมงว่าเดิมเมื่อเราจะเข้าไปเอาศีศะหลีมิดเฮงเปกตังที่เมืองเซี่ยงอั๋นนั้น หาได้บอกให้ญาติพี่น้องที่อยู่ฮั่วกั๋งรู้ไม่ เพราะเห็นว่าเข้าไปจะร้ายดีประการใดไม่แจ้ง หมายว่าถ้าเกิดเหตุขึ้นอย่างไร จะได้คิดหนีออกมาฮั่วกั๋งเพื่อนฝูงเรายังอยู่พรักพร้อม จะได้คิดแก้ไขกันต่อไป ฯะ

๏ เทียกาถิมจึ่งว่า เมื่อข้าพเจ้าจะเข้าไปหามารดาไม่รู้ว่าจะเปนตายเหมือนกัน ครั้นข้าพเจ้ากลับออกมาจากเมืองเซี่ยงอั๋นพบกายุนหูที่กลางทาง กายุนหูบอกว่า ได้พาบุตรภรรยาตันยองซินไปส่งแล้ว

๏ ซินซกไปว่า กายุนหูเอาบุตรภรรยาตันยองซินไปส่งให้นั้นก็ดีแล้วสิ้นธุระไปอย่างหนึ่ง เดี๋ยวนี้ตัวกายุนหูไปข้างไหนไม่เห็นมา เทียกาถิมบอกว่า กายุนหูพูดกับข้าพเจ้าว่าไม่สมัคไปอยู่กับผู้ใด พาเอาบุตรภรรยาไปอยู่ตามซอกห้วยเนินเขาหาได้มาด้วย

ไม่ บัดนี้ข้าพเจ้าพาเอาบุตรภรรยาของหลี่มิดเฮ่งเปกตังมาด้วย ตามแต่ท่านจะจัดแจงเถิด ซี่มงกงจึงว่าดีแล้ว เปนบุญของหลี่มิดเฮ่งเปกตัง ถึงจะตายก็เหมือนดังเปนอยู่ ได้เห็นหน้าบุตรภรรยา จึงได้มาทำการศพก็เพราะเที่ยกากิมพามา ซี่มงกงสั่งซินซกไปว่า โรงใหญ่ที่ทำไว้ทำการศพมีอยู่สามโรง ท่านจงพาบุตรภรรยา ครอบครัวหลี่มิดเฮ่งเปกตังให้ไปอยู่ที่โรงนั้น ซินซกไปก็พาไปตาม คำซี่มงกงสั่งแล้ว เที่ยกากิมอิวจุนตัดพากันไปดูที่จะทำการศพ เห็น ทำข้างหน้าภูเขาดิน ใกล้เชิงเขาใหญ่ที่ทางกว้างขวางเปนที่ศิลาราบ มีต้นไม้เหมือนหนึ่งคนแกล้งปลูกไว้อยู่ตรงหน้าภูเขาดินสองแถว ที่ ตรงหว่างต้นไม้ปลูกโรงใหญ่โรงหนึ่ง ในโรงขุดหลุมไว้สองหลุมภูก ล้ามเซี่ยะ ปากหลุมเอาไม้พาดขวางวางโรงที่ใส่ศพไว้ข้างนอกโรง เอาศิลาแผ่นปักเรียงกันไปจนรอบโรง ไว้ระยะแต่ที่ช่องประตูจะ เข้าออก ที่น่าโรงเอาศิลาทำเปนรูปคนรูปม้าตั้งไว้สองแถว หว่าง กลางนั้นสำหรับเปนที่คำนับกราบไหว้ ที่ทางดูสอาดงามดี อิวจุนตัด เห็นดังนั้นก็สรรเสริญซี่กงมงซินซกไปว่า จัดแจงการอันนี้ได้โดย เร็ว มิเสียแรงหลี่มิดได้คนดีมีสติบัญญามาเลี้ยงไว้ แล้วอิวจุน ตัดกับลิมเหมงมาบอกกับเถ้าะยี่เฮ่งเนี่ยเหนี่ยบุตรภรรยาหลี่มิด กับนาง เฮ่งฮูหยินภรรยาเฮ่งเปกตังให้นุ่งข่าวห่มขาว แล้วซี่มงกงซินซกไป งุยเตง ก็พาพวกทหารมารับเอาบุตรภรรยาหลี่มิดเฮ่งเปกตังไปถึงที่ โรงไว้ศพ บุตรภรรยาหลี่มิดเฮ่งเปกตังต่างคนก็วิ่งตรงเข้ากอดเอา โลงของสามีเข้าไว้แล้วก็ร้องไห้รำพรรณไปต่าง ๆ เฮ่งตังหยินจึง จับสายเชือกที่ผูกภู่กระดาษซึ่งทำแขวนไว้ที่น่าศพนั้นสั่นไปสั่นมา

แล้วก็ร้องไห้ บันดาพวกทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยพากันร้องไห้ทั้งสิ้น แลภู่ซึ่งทำด้วยกระดาษห้อยไว้ที่หน้าศพนั้นอย่างธรรมเนียมจีนนับถือว่าถ้าชักสายสั้นเข้าเมื่อใดเหมือนบอกหนทางว่าให้ไปสู่ที่ชอบ แล้วนางเฮงเนี่ยเหนี่ยเดินออกมาถึงตรงหน้าชี่มงกงชินซกไปงุยเตงยืนก้มหน้าคำนับคนทั้งสาม ชี่มงกงชินซกไปงุยเตงก็คุกเข่าลงคำนับแล้วว่าท่านจะพูดสิ่งใดก็ว่าไปเถิด ภรรยาหล่อมิดจึงว่าเรามาครั้งนี้เปรียบเหมือนความฝันคิดว่าจะไม่ทันการฝังศพ บัดนี้มาได้เห็นศพสามีเปนบุญของเราที่ได้ทำมาด้วยกันแต่ชาติก่อน เดี๋ยวนี้ถังจูหล่อเอี๋ยนยกโทษหล่อมิดโปรดให้ทำการศพ บุตรหล่อมิดก็ยังอยู่คนหนึ่ง ถึงจะมีโทษไปภายน่าเห็นจะไม่เปนไรนักด้วยยังเปนเด็กอยู่ เราขอฝากกับท่านไว้ท่านจงเห็นกับผู้ ช่วยเลี้ยงดูรักษาให้ตลอดไปด้วยตัวเราจะขอลาท่านตายตามสามีไป ว่าแล้วก็ฉวยเอาดาบที่แขวนอยู่กับตัวจะเชือดคอตาย เฮงคังหยินวิ่งเข้ามาฉวยเอาดาบไว้หาทันเชือดคอไม่ พวกทหารทั้งปวงก็พากันพูดจาปลอบโยนเอาใจไว้ แลเมื่อนางเฮงเนี่ยเหนี่ยกับนางเฮงฮูหยินภรรยาเฮงเปกตั๋งพากันเข้าไปกอดเอาศพร้องไห้แล้วกลับออกมา นางเฮงเนี่ยเหนี่ยเดินมาหาคนทั้งสามนางเฮงฮูหยินเดินออกจากโรงไว้ศพเลยเข้าไปในวัด มีความอาไลยกับสามีหมายจะตายตามไปด้วย ไม่รู้ที่จะทำประการใด นางจึงก้มศีศะลงพิดกับก้อนศิลาปรารถนาจะให้ตาย ภรรยาอิวจุนคัดกับภรรยาลิมเหมงเห็นจึงเข้ากอดนางเฮงฮูหยินไว้ เที่ยกากิมเห็นซึ่งข้างในข้างนอกวุ่นวายขึ้นดังนั้นจึงบอกกับชินซกไปว่า ข้าพเจ้าจะกลับเข้าไปแจ้งความกับหล่อสิบินว่า บันดาพวกทหารทั้งปวงพากัน

ทำ การ ศึก หลี่มิต เฮงเปกตัง พร้อม กัน อยู่ ที่ หิมจิว แต่ ครอบ ครัว บุตร ภรรยา ของ หลี่มิต เฮงเปกตัง นั้น ท่าน จง ช่วย ระวัง รักษา ดู แล อย่า ให้ เกิด เหตุ เปน อันตราย ได้ งุยเตง จึ่ง เอา หนังสือ ฝาก เที่ยกากิม ไป ให้ ลิบปุน ด้วย ฉบับ หนึ่ง แล้ว สั่ง ว่า ถ้า มี ผู้ ใด ใน เมือง จะ ออก มา ช่วย ทำ การ ศึก ท่าน จง รีบ มา บอก ให้ พวก เรา รู้ ก่อน โดย เร็ว เที่ยกากิม รับ หนังสือ แล คำ สั่ง แล้ว ออก จาก ที่ อยู่ ขึ้น ม้า รีบ ไป ถึง เมือง เซี่ยงอั้น เข้า ไป หา มารดา แล ซินไป พูดจา กัน แล้ว เที่ยกากิม ก็ เข้า ไป หา หลี่ลิบิ้น ที่ ไซฮู หา พบ ไม่ ฯะ

๑ ขณะ นั้น ซื่ออ๋องง่วนกิด ผู้ รักษา เมือง แต่ง ทหาร สู้ รบ ต้านทาน กำลัง ข้าศึก มิ ได้ ก็ ล่า ถอย กลับ เข้า เมือง ซื่ออ๋องง่วนกิด เห็น อวยซีจง มี กำลัง แข็ง แรง นัก เหลือ กำลัง ที่ จะ สู้ รบ จึ่ง ให้ เขียน รูป อวยซีจง ใส่ ใน กระดาษ แล้ว พา ครอบ ครัว ออก จาก เมือง เปียจิวไทหงวน หนี มา เมือง เซี่ยงอั้น กอง ทัพ ของ กิมกัง อวยซีจง ก็ ยก เข้า ล้อม เมือง เปียจิว ไว้ ซื่ออ๋องง่วนกิด ครั้น มา ถึง เมือง เซี่ยงอั้น เข้า เฝ้า พระเจ้า ถังโก้ บิดา ทูล ความ แต่ หลัง ให้ บิดา ฟัง แล้ว เอา กระดาษ ซึ่ง เขียน รูป อวยซีจง ถวาย พระเจ้า ถังตี่ ๆ จึ่ง ให้ หา หลี่ลิบิ้น กับ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย มา ประ ชุม พร้อม กัน ปฤก ษา ราช การ กำลัง ดู รูป อวยซีจง อยู่ ฯะ

๑ ฝ่าย เที่ยกากิม มา หา หลี่ลิบิ้น ไม่ พบ แจ้ง ความ ว่า เข้า เฝ้า อยู่ ก็ ตาม เข้า ไป ที่ วัง พระเจ้า ถังตี่ เห็น เที่ยกากิม มา จึ่ง ถาม ว่า ท่าน ไป ครั้ง นี้ ได้ ผู้ คน มาก น้อย เท่าใด เที่ยกากิม ทูล ว่า ข้าพระองค์ ออก ไป เกลี้ย กล่อมได้ พวก ข้าพเจ้า ประมาณ สอง พัน เศษ เปน ทหาร เดิน ท้าว อิวจุน คัด กับ ลิมเหมง คุม พวก ทหาร เสือ เกราะ อยู่ ที่ ฮัวกั้ง ประมาณ สอง พัน สาม

พัน ชิ้มงกง ชินซกไปกับ พวก ทหาร ทั้งปวง คุม ไพร่ พล เท้า พล ม้า อยู่ ที่ เมือง ลี่เอี๋ยง ประมาณ สี่ พัน ห้า พัน รวม กัน ทั้ง พวก ข้าพระองค์ ได้ ประมาณ นาย ไพร่ สัก หมื่น เสศ ทราบ ความ ว่า หลี่มิด เฮ่งเปกตั๋ง ตาย ก็ พา กัน พร้อม อยู่ ที่ ฮิ่มฮือซัว ช่วย กัน ทำ การ ศพ เสร็จ แล้ว จะ พา กัน เข้า มา อยู่ กับ ท่าน ข้า พระองค์ จึ่ง เข้า มา แจ้ง ความ ให้ พระองค์ ทราบ ก่อน พระเจ้า ถังตี้ ถาม ว่า ท่าน จะ กลับ ออก ไป อีก ฤๅ ประการ ใด เที่ยกา กิม ทูล ว่า ข้า พระองค์ จะ ลา ออก ไป ฝัง ศพ หลี่มิด เฮ่งเปกตั๋ง แล้ว จะ กลับ เข้า มา ให้ พร้อม กัน ทีเดียว พระเจ้า ถัง ตี้ ก็ ยอม ให้ กลับ ออก ไป เที่ยกากิม ทูล ลา แล้ว ออก มา จึ่ง เอา หนังสือ ของ งุยเตง ไป ให้ ลิบปุ่น ๆ รับ หนังสือ มา ฉีก ผนึก ออก อ่าน ดู มี ความ ว่า หลี่มิด เฮ่งเปกตั๋ง ตาย พวก ญาติ พี่ น้อง ไพร่ พล ชาย หญิง กับ บุตร ภรรยา หลี่ มิด มา พร้อม กัน จะ ทำ การ ศพ สนอง คุณ เจ้า นาย ที่ ฮิ่มฮือซัว ข้าพเจ้า เห็น ว่า ไพร่ พล ทั้ง ปวง ระแวง สงสัย ว่า พระเจ้า ถังอ๋อง ไม่ โปรด ให้ ทำ การ ศพ เกรง จะ มี โทษ ไป ภาย หน้า นาง ฮุ้ยหุย บุตร ของ ท่าน ซึ่ง เปน ภรรยา ชินอ๋อง แต่ ก่อน เปน คน ชอบ อัธยาศรัย กับ นาง เฮ่ง เนี้ยเหนี่ย ภรรยา หลี่มิด ขอ ได้ เอน ดู ช่วย พูดจา อ้อน วอน หลี่ลิบิ๋น ทูล ความ แก่ พระเจ้า ถังอ๋อง ขอ ให้ มี สิ่ง ของ เครื่อง เซ่น ศพ ออก ไป แต่ เมือง ถัง เปน สำคัญ คน ทั้ง ปวง จะ ได้ สิ้น ความ สงสัย ไม่ มี รังเกียจ ลิบปุ่น จึ่ง เอา หนังสือ ไป ให้ แก่ นาง ฮุ้ยหุย บุตร สาว ดู แจ้ง ความ แล้ว นาง ฮุ้ยหุย คิด ว่า ภรรยา หลี่มิด เฮ่งเปก ตั๋ง ก็ ได้ ชอบ พอ กัน มา แต่ ก่อน คิด แล้ว เข้า ไป แจ้ง ความ กับ หลี่ลิบิ๋น ส่ง หนังสือ งุยเตง ซึ่ง มี มา ลิบปุ่น ผู้ บิดา ให้ หลี่ลิบิ๋น ดู หลี่ลิบิ๋น จึ่ง ไป ทูล ความ แก่ พระเจ้า ถังอ๋อง ขอ สิ่ง ของ เครื่อง เซ่น ศพ โปรด ประทาน

ให้แล้ว ก็ กลับ ออก มา จาก ที่ เฝ้า ว่า จะ แต่ง ให้ ขุนนาง คุม สิ่ง ของ ออก ไป ช่วย การ ศพ หลีมิต เฮงเปกตั๋ง ครั้น มา ถึง ที่ อยู่ หลีสีบิ๋น จึ่ง เรียก ขุนนาง คน สนิท เข้า มา ปฤกษา ว่า บันดา พักพวก ของ หลีมิต แต่ ล้วน เปน คน ดี มี สติปัญญา แล กำลัง ฝีมือ กล้า แข็ง ชำนาญ ใน การ รบ ศึก สงคราม บัดนี้ พา บ่าวไพร่ มา ประชุม ทำ การ ศพ อยู่ ที่ ฮิมฮือซัว เปน อัน มาก เรา คิด จะ ใคร่ ออก ไป ช่วย ทำ การ ศพ ด้วย ให้ คน เหล่า นั้น นิยม รักใคร่ นับถือ เรา ท่าน จะ เห็น ประการใด ขุนนาง คน สนิท จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า ไม่ เห็น ด้วย กลัว ว่า ออก ไป เกลือก จะ มี อันตราย แก่ ตัว ท่าน หลีสีบิ๋น จึ่ง เอา เรื่อง สาม ก๊ก มา เปรียบ ความ ให้ ฟัง ว่า เมื่อ ครั้ง เล่าปี่ กับ ซุนกวน เปน ข้าศึก สู้รบ กัน เปน หลาย ครั้ง ขงเบ้ง ใช้ อุบาย ด้วย ปัญญา ให้ จิวยี่ แม่ทัพ ของ ซุนกวน ราก เลือด ตาย แล้ว ตัว ขงเบ้ง ไป ช่วย ทำ การ ศพ จิวยี่ ที่ เมือง หงอ ขงเบ้ง แกล้ง ทำ อุบาย ร้องไห้ ประหนึ่ง ว่า มี ความ อาไลย ไม่ พยาบาท แก่ จิวยี่ ปราถนา จะ ให้ คน ทั้ง ปวง นิยม นับถือ บันดา ชาว เมือง หงอ หา แจ้ง ใน อุบาย ก็ พา กัน ร้องไห้ ไป ทั้ง สิ้น ไม่ อาจ จะ คิด ทำ ร้าย ขงเบ้ง ได้ แล หลีมิต คน นี้ บิดา ก็ ได้ เปน ขุนนาง ผู้ ใหญ่ อยู่ ใน เมือง ซุย ชื่อ เสียง ก็ ปรากฏ มาก ตัว ของ หลีมิต ก็ มี สติ ปัญญา กล้า หาญ อยู่ แต่ เข้า ใจ ว่า ตัว ดี กว่า คน ทั้ง ปวง ไม่ เชื่อ ฟัง ผู้ อื่น ที่ มี สติ ปัญญา บ้าง จึ่ง ได้ เปน ดัง นี้ ซึ่ง เรา จะ ออก ไป ช่วย การ ศพ นั้น มิ ใช่ ว่า จะ เห็น กับ หลีมิต ผู้ ตาย เมื่อ ไร เรา ปราถนา จะ ให้ นาย ไพร่ พวก หลีมิต เห็น ใจ เรา ว่า ไม่ มี ความ พยาบาท อุส่าห์ ไป ช่วย ฝัง ศพ คน ทั้ง ปวง จะ ได้ มี ใจ รักใคร่ เรา ไป ภาย หน้า มี คุณ แก่ บ้าน เมือง เปน อัน มาก ถึง คน มี สติ ปัญญา ที่ ล่วง รู้ ความ คิด เรา ก็ จะ พลอย พา กัน สรรเสริญ

ว่าเราคิดชอบด้วยการบ้านเมือง คนที่หาปัญญามิได้ไม่ล่วงรู้ในความคิดเรา คงจะนึกว่าเปนคนดีไม่มีพยาบาท การเปนที่แล้วเราจะเพิกเฉยนิ่งเสียก็หาควรไม่ ขุนนางคนสนิทก็เห็นด้วย หลีสิบินจึงสั่งให้ขุนนางคนสนิท กับพวกทหารจัดไพร่พลไว้ให้พรักพร้อม เราจะออกไปที่ฮิมฮี่ยซัว แล้วให้ลิบปุนคุมสิ่งของพระเจ้าถังตี้ ซึ่งประทานให้ไปเส้นศพหลีมิตเฮงเปกตังนั้นล่วงหน้าไปก่อน หลีสิบินนางฮุยหุยก็เอาสิ่งของ ๆ ตัวฝากกับลิบปุนผู้บิดา แล้วสั่งความไปถึงนางเฮงเนี่ยเหนี่ยภรรยาหลีมิตด้วย ฯะ

๑ ฝ่ายลิบปุนกับเทียกากิมพากันออกจากเมืองเซียะอั๋น รีบไปทั้งกลางวันกลางคืน ถึงที่ฮิมฮี่ยซัวแล้ว แจ้งความกับซีมงกงซินซกไปแลคนทั้งปวงว่า พระเจ้าถังตี้ให้นำเอาสิ่งของเครื่องเส้นออกมาเส้นศพ ตัวหลีสิบินจะออกมาทำการศพด้วย คนเหล่านั้นแจ้งความแล้วยินดีเปนอันมาก ซีมงกงจึงจัดคนคอยรับหลีสิบินกับขุนนางทหารแลไพร่พลซึ่งจะออกไปแต่เมืองเซียงอั๋น ให้ซินซกไปกับงุยเตงเปนคนรับพวกขุนนางแลคนมีสติปัญญา ให้เทียกากิมกับเฮงตังหยินคอยรับบันดาทหาร อิวจุนตัดกับลิมเหมงให้คอยรับสิ่งของ ๆ หลีสิบินที่จะเอามาเส้นศพ เฮงโปะกับติวจิวฉินเปนผู้สำหรับแจกจ่ายสิ่งของให้กับพวกไพร่พล ซีมงกงสั่งให้พวกทหารนายไพร่ใส่เสื้อใส่หมวกถือธงขาวแต่งตัวให้งดงามคอยรับหลีสิบิน ตามระยะทางแขวงจังหวัดที่ซึมจิวห้าลี้ให้อยู่กองหนึ่ง ทางสิบลี้ให้ทำเปนโรงพักโรงหนึ่ง แล้วจัดให้คนขี่ม้ายี่สิบคนคอยสืบข่าวว่าหลีสิบินจะมาถึงไหนให้ผลัดเปลี่ยนกันมาบอกให้รู้ ฯะ

๑ หลีสีบิ๋น ทูล ลา แล้ว ก็ พา ทหาร ไพร่ พล ออก จาก เมือง เซียงอั๋น มา ถึง เมือง หินจิ๋ว ตัว หลีสีบิ๋น นั้น ขี่ รถ มา กลาง กระบวน แห่ พวก ขุนนาง ซึ่ง ตั้ง คอย อยู่ ที่ ต้น ทาง ก็ จุด ประทัด สัญญา ขึ้น สาม ครั้ง หลีสีบิ๋น เห็น พวก ทหาร แล ไพร่ พล ใส่ เสื้อ ขาว หมวก ขาว และ ใส่ เสื้อ เกราะ ขาว ประมาณ สี่ ร้อย ห้า ร้อย คน มี ทหาร ตัว นาย ถือ หนังสือ ชื่อ ตั้ง แล ชื่อ เดิม ของ ตัว นำ พล มา ถึง หน้า รถ ก็ ชู หนังสือ คุก เข่า ลง คำนับ บอก ว่า ข้าพเจ้า ชื่อ เมี่ยวหยง เป็น ที่ เซียนจง ขุนนาง เบื้อง ขวา นำ พล มา คอย รับ ท่าน ไป ทาง นี้ บอก แล้ว ก็ หลีก ทาง ให้ รถ ไป แต่ มี พวก ทหาร มา ตั้ง คอย รับ หลีสีบิ๋น อยู่ ตาม ระยะ ทาง ห่าง กัน ห้า ลี้ ดัง นี้ กับ มี โรง พัก ปลูก ไว้ สิบ ลี้ แห่ง หนึ่ง นั้น ประมาณ เจ็ด แปด แห่ง จน ถึง ฮิมอ๋อซัว หลีสีบิ๋น เห็น พวก ทหาร มา ตั้ง กอง ทัพ คอย รับ ดัง นั้น นึก ชม ว่า พวก ขุนนาง แล ทหาร ของ หลีมิด นี้ ประกอบ ด้วย สติ ปัญญา รู้ จัก ขนบ ธรรม เนียม จัด แจง การ งาน เรียบ ร้อย นี่ หาก ว่า หลีมิด กระทำ ตัว ไม่ ดี เอง จึง เป็น ดัง นี้ ครั้น หลีสีบิ๋น มา ใกล้ จะ ถึง ฮิมอ๋อซัว ได้ ยิน เสียง ประทัด ใหญ่ สาม นัด เสียง ฆ้อง กลอง ประโคม เสียง กึก ก้อง ซิมงกง งุยเต็ง ซินซกโป พา พวก ทหาร มา คุก เข่า คำนับ หมอบ รับ อยู่ ตรง หน้า รถ หลีสีบิ๋น นั่ง มา บน รถ เห็น ดัง นั้น จึง ยืน ขึ้น ยก มือ ประสาร รับ คำนับ แล้ว ร้อง ว่า พวก จินแส ทั้ง ปวง จง ลุก ยืน ขึ้น เถิด อย่า หมอบ เลย ซิมงกง งุยเต็ง ซินซกโป แล ทหาร ทั้ง นั้น พา กัน ยืน ขึ้น หลีก ทาง รถ แล้ว ก็ ขึ้น ม้า ตาม หลัง รถ ไป พนักงาน ประโคม ที่ คอย รับ ก็ ประโคม นำ หน้า รถ ไป จน ถึง โรง ใหญ่ ใกล้ กับ โรง ที่ จะ ฝัง ศพ พวก ที่ จัด ไว้ คอย รับ จึง

จุดประทัดขึ้นสามนัด แล้วพากันมาคำนับรับหลีสิบินเข้าไปในโรงให้ประทับอยู่ที่สมควร หลีสิบินถามลิบปุนว่าสิ่งของ ๆ หลวงนั้นได้เอามาเส้น ๆ แล้วฤๅยัง ลิบปุนแจ้งว่าเส้นแล้ว หลีสิบินจึงถอดเสื้อมังกรทองออกจากตัวเสีย ใส่เสื้อแพรขาว ให้เอาสิ่งของ ๆ ตัวมาแล้วจะเข้าไปเส้นที่หน้าศพ ชิ่มงกงกับคนทั้งปวงห้ามไว้ว่าไม่สมควรที่ท่านจะเข้าไป ขอให้ใช้คนเข้าไปเส้นแทนเถิด หลีสิบินก็หายอมไม่ แล้วจึงขึ้นเกียวให้คนหามไปที่โรงไว้ศพ พวกชิ่มงกงหมอบคอยรับอยู่ตามทางตลอดไปจนถึงหน้าประตูโรงใหญ่ หลีสิบินเข้าไปยืนอยู่ตรงที่คำนับศพ เห็นป้ายสีลาปักไว้ที่หน้าหลุมฝังศพสองแผ่น ๆ หนึ่งมีตัวหนังสือปิดทอง ว่ากว้างตอกเคงเสียงเทียวก๊กฮูเป๊เฮี่ยก๊กกง แปลเปนคำไทยว่าหลีมิดเปนที่ขุนนางในเมืองถังพนักงานสำรับเลี้ยงโต๊ะเจ้านายหน้าที่นั่งตาย จึงได้เอาศพฝังไว้ที่นี่แผ่นหนึ่งว่าอีอวยไต้เจียงกุน แปลเปนคำไทยว่าเฮงเปกตังเปนทหารใหญ่ในเมืองถังตายจึงเอาศพมาฝังไว้ที่นี่ หลีสิบินกำลังเอาสิ่งของเส้นศพอยู่ ขุนนางแลทหารพักพวกของหลีมิดที่เปนผู้ใหญ่นุ่งขาวใส่เสื้อขาวมาคอยคำนับตอบแทนหลีสิบินพร้อมกันอยู่ที่นั้น ชิ่มงกงงุ่ยเตงซินซกไปเทียกากิมอยู่ข้างซ้าย เฮงตังหยินอุ้มบุตรชายหลีมิดอายุศมสี่ขวบมาหมอบคำนับอยู่ข้างซ้ายพากันร้องให้อยู่ หลีสิบินเห็นดังนั้นแล้วคิดว่า เดิมหลีมิดอยู่ที่เมืองกิมหยงมีเกียรติยศบริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ พร้อมทั้งบุตรภรรยาญาติวงษาแลขุนนางทหารไพร่พลเปนอันมาก เพราะทำไม่ดีจนตัวตาย คนทั้งปวงก็หาได้พึ่งพาไปตลอดไม่ สักประเดี๋ยวหนึ่งดินก็จะกลบทับตัวถึงสามเชียะตู

น่าสังเวศนักหนา หลีสิบิ๋นแต่ก่อนเปนคนใจกล้าแข็ง ครั้นได้ยินผู้คนร้องไห้กลับพิเคราะห์ดูเห็นการเปนดังนี้ นึกสลดใจจนน้ำตาตกแข็งทำเปนร้องไห้ไปด้วยเปนอันมาก หลีสิบิ๋นเส้นศพแล้วขึ้นเกี้ยวออกจากโรงศพมาถึงที่โรงประทับ ชิ่มงกงอุ้มเอาบุตรหลีมิดมากับพวกทหารตามมาคำนับตอบสนองคุณตามธรรมเนียมแล้ว หลีสิบิ๋นจึงจับมือชิ่มงกงให้ลุกขึ้นยืนแล้วพูดว่า ท่านทั้งปวงทำการศพแล้วจงรีบเข้าไปเมืองเซียงอั๋นโดยเร็ว พระบิดาเราคิดถึงคอยท่านอยู่ทุกเวลา ชิ่มงกงว่าพวกข้าพเจ้าไม่คิดจะอยู่ช้า เสร็จแล้วจะพากันไปทั้งสิ้น ว่าแล้วก็คำนับลาหลีสิบิ๋นกลับมาที่โรงศพ บันดาขุนนางแลทหารซึ่งมาด้วยหลีสิบิ๋นนั้น พากันมาคำนับเส้นศพเผากระดาษให้ทุกคนแล้ว หลีสิบิ๋นให้เอาเงินห้าพันตำลึงจีนไปแจกให้พวกหลีมิดซึ่งมาประชุมอยู่ที่นั้น เปนทานในการศพได้คนละเล็กคนละน้อยต่างคนต่างยินดีพากันสรรเสริญรักใคร่นับถือหลีสิบิ๋นเปนอันมาก แล้วหลีสิบิ๋นก็ขึ้นรถพาขุนนางทหารนายไพร่ออกจากชิมฮ่อซัวกลับไปเมืองเซียงอั๋น พวกทหารทั้งปวงพากันตามส่งประมาณทางสิบลี้เศศแล้วกลับมา ฯะ

๏ ชิ่มงกงทำหนังสือสองฉบับ ๆ หนึ่งว่าด้วยขอบคุณพระเจ้าถังตี้ ฉบับหนึ่งว่าด้วยทำการศพแล้ว จะพากันเข้าไปในเมืองเซียงอั๋น

๏ ครั้นทำแล้วให้ลิวจิวฉินถือตามหลีสิบิ๋นเข้าไปถวายพระเจ้าถังตี้ อยู่ภายหลังชิ่มงกงดูฤกษ์หาวันดีได้แล้ว ก็ฝังศพหลีมิดเฮงเปกตังทั้งสองศพเสร็จแล้ว ต่างคนต่างเตรียมจะพากันไปเมืองเซียงอั๋น แต่เฮงเนี่ยเหนี่ยเฮงฮูหยินไม่ยอมไป ว่าจะเฝ้าศพอยู่จนหาชีวิตรไม่ ชิ่มงกงทหารทั้งปวงพูดจาเล้าโลมว่ากล่าวเท่าใด ๆ ก็หาฟังไม่ จึง

ให้คน คอย ระวัง รักษา บุตร ภรรยา หลีมิด เฮงเปกตัง อยู่ ที่ น่าโรง ฝั่งศพ ประมาณ สามสิบ สี่สิบ คน พวก ทหาร ทั้งปวง ต่าง คน ก็ พา บ่าวไพร่ ของ ตัว แล้ว ก็ พา กัน มา ถึง เมือง เชียงอั้น เข้าไป หา หลีสิบิ้น ๆ นำ ขุนนาง แล ทหาร พวก หลีมิด เข้า เฝ้า ชี่มงกง ก็ เอา บาญชี คน นายไพร่ ถวาย แก่ พระเจ้า ถังตี้ ๆ รับ มา ดู แจ้ง แล้ว ทรง ยิน ดี เปน อัน มาก จึ่ง ตั้งให้ ชี่มงกง เปน ที่ จ้อปูอ้วยไต้เจียงกุน แปล เปนไทย ว่าเปน ที่นาย ทหารใหญ่ รักษา พระองค์ ฝ่าย ซ้าย ชินซกโป เปน ที่ อิ้วปูอ้วยไต้เจียงกุน นาย ทหารใหญ่ ฝ่าย ขวา ถ่อซือซิน เปน ที่ เปกุนจงกวน พนักงาน ตรวจ ทหาร แลไพร่ พล ม้า อิวจุนตัด เปน ที่ จ้อซาถองกุน สำหรับคุมไพร่พล ที่ สาม ลิมเหมง เปน ที่ อิ้วสีถองกุน สำหรับ คุมไพร่ พล ที่ สี่ ตั้งให้ เฮงโปะ เปน ที่ เปโป้วจงกวน สำหรับ ตรวจ ทหาร แลไพร่ พล ม้า เดิน เท้า เฮงโปะไม่ยอม รับที่ ตั้ง พระเจ้า ถังตี้ จึ่ง รับสั่ง ถาม ว่า เจ้า เห็น อย่างไรไม่ รับ เปน ที่ ขุนนาง เฮงโปะ แจ้ง ว่า ข้าพเจ้า มา ครั้ง นี้ ได้ เห็น ท่าน มี บุญ วาศนา ประกอบ ด้วย ความ เมตตา แก่ คน ทั้งปวง แต่ก่อน ท่านได้ ชุบ เลี้ยง เจ้า นาย ของ ข้าพเจ้า นั้น คุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้า คิด ถึง คุณ ท่าน แทน เจ้า ไม่ มี สิ่งใด จะ สนอง คุณ มี แต่ น้ำใจ ซื่อ ตรง กับ คำนับ กราบไหว้ท่านได้ แต่ เท่า นี้ แล ข้าพเจ้า มี ความ วิตก อยู่ ข้อ หนึ่ง คิด จะ กราบทูลให้ ทราบ ข้าพเจ้า ก็ คง ถึง แก่ ความ ตาย พระเจ้า ถังตี้ จึ่ง ตรัส ว่า เจ้า วิตก ด้วย ความ สิ่งใดให้ พูดไป เถิด เราไม่ เอาโทษ ดอก เฮงโปะ จึ่ง ว่า บันดา คน มี บุญ วาศนา ครอง บ้าน เมือง มา ก่อน ๆ นั้น ย่อม เมตตา แก่ คน ชะรา ทารก แล หญิง หม้าย ซื่อตรง ต่อ สามิโปรด

ให้เลี้ยงดูตามสมควร แลเมื่อหลีมิดยังไม่ตายได้เข้ามาอยู่พึ่งบุญพระองค์ ๆ ก็ทรงพระเมตตาเปนอันมาก ชุบเลี้ยงให้เปนขุนนาง ให้ทั้งภรรยาแก่หลีมิด ๆ คิดไม่ดีเอาใจออกหากหนีไปจนตัวตาย บันดาขุนนางทหารนายไพร่พระองค์ก็ได้มาชุบเลี้ยงไว้อีก คนทั้งปวงก็รักใคร่สรรเสริญว่าพระองค์ประกอบด้วยความเมตตาเปนที่ยิ่ง บัดนี้บุตรภรรยาหลีมิดธรมารกายตากแดดลมอยู่ในกลางป่าจะตายเสียหลายครั้ง ถ้าตายไปแล้วก็สิ้นไป นี่ยังมีชีวิตรอยู่ดูสังเวทนัก ถ้าจะนับเปนไพร่บ้านพลเมือง ๆ ถัง แม้นพิเคราะห์ไปอย่างหนึ่งเห็นว่าเปนญาติอยู่ในเมืองถังด้วย เดี๋ยวนี้ตกโกวกงจูอยู่ที่เฮียฮูนั้นได้อยู่กินกับหลีมิดไม่ได้สักกี่วัน ถึงมิได้อยู่กินด้วยกันเปนแต่นัดแนะกันไว้ ก็ได้ชื่อว่าสามีภรรยากันได้ จะไม่คิดว่าบุตรของหลีมิดเหมือนบุตรของตัวแล้วฤๅ ทิ้งให้ลำบากอยู่กลางป่า พระองค์ก็ทรงพระเมตตาแก่สัตว์ทั่วไป มานิ่งเฉยเสียไม่เอ็นดูแก่คนกำพร้าอนาถา ไปภายน่าคนที่ทำเรื่องลำดับกระษัตริย์นั้นจะจาฤกไว้ตามการที่เปนมา ไหนเลยคนทั้งปวงจะสรรเสริญพระองค์ทั่วกันต่อไปได้ ข้าพเจ้าเห็นการทั้งนี้จึงไม่ยอมเปนขุนนาง ขอเปนแต่ไพร่พลเมืองอยู่ พระเจ้าถังลี้ได้ฟังดังนั้นก็ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า เจ้าเปนแต่ทหารรู้แต่การรบ เหตุใดจึงล่วงรู้ขนบธรรมเนียมการบ้านเมือง แล้วก็ตรัสต่อไปอีกว่า พวกขุนนางแลทหารในเมืองงุยรู้การดีชั่วภิกซึ่งเปนอันมาก จึงให้ขุนนางในเมืองถังออกไปรับบุตรภรรยาหลีมิดเฮ่งเปกตังเข้ามาอยู่ด้วยกันกับนาง

ตูกโกวกงจู ที่เซี่ยฮู แล้วตั้งเฮงโปะเปนที่เห้าเอกใต้เจียงกุนที่ทหาร ปีกซ้าย แล้วตั้งให้โจกุนเอี๋ยนถิวจิวฉิน กับขุนนางนายทหาร ทั้งปวง นอกนั้นเปนขุนนาง มียศศักดิ์ ตามสมควร ฯะ

๏ เฮงโปะกับคนทั้งปวงนั้นก็คำนับลาออกไปอยู่ตามตำแหน่งของตัวทุกคน ขณะเมื่อพระเจ้าถังติ๊ตั้งแต่งขุนนาง แลให้สิ่งของบ้านช่องแก่พวกซิมงกงซินชกไปอยู่นั้น มีคนที่อยู่แขวงเมืองจิวเอี๋ยงขี่ม้าถือหนังสือของเจ้าเมือง ที่เปนเมืองขึ้นกับเมืองจินเอี๋ยงเข้ามาถวายแล้วทูลความว่า เล่าบูจิวให้ยกกองทัพมาล้อมเมืองจินเอี๋ยงไว้แน่นหนา เมืองจินเอี๋ยงเกือบจะแตกเสียกับกองทัพเล่าบูจิวแล้ว ขอให้จัดกองทัพยกไปช่วยโดยเร็ว พระเจ้าถังติ๊ดูหนังสือแจ้งความแล้วตรัสว่า เมืองจินเอี๋ยงเปนต้นทางเมืองเชียงอันที่สำคัญอยู่ จะต้องรักษาไว้ให้ดี อย่าให้แตกเสียไปได้ แต่การเดี๋ยวนี้ก็จวนนัก ซึ่งจะจัดหาคนดีเปนแม่ทัพคุมทหารออกไปให้เร็ว ๆ โดยยากกลัวจะไม่ทันท่วงที ซิมงกงจึงว่าพวกข้าพเจ้าซึ่งสามิภักดิ์เข้ามาอยู่ในเมืองถัง ท่านได้ตั้งแต่งชุบเลี้ยงนั้น จะขอยกออกไปปราบปรามเล่าบุนจิวสนองพระคุณ พระเจ้าถังติ๊จึงตรัสว่าเรารู้มานานแล้ว ว่าตัวท่านมีสติปัญญาเปนแม่ทัพใหญ่ได้ แต่บัดนี้ซองกิมกังแม่ทัพของเล่าบูจิว มีทหารคนหนึ่งชื่ออวยชี่จง เปนคนมีกำลังมาก จะคิดสู้รบก็ยากอยู่ ว่าแล้วจึงชี้มือไปตรงฝาผนัง บอกซิมงกงให้ดูรูปอวยชี่จง ว่าท่านทั้งปวงจงพากันไปดูเถิด หลีสีบินก็พาซิมงกงกับขุนนางแลทหารไปดูรูปเขียน สูงเก้าเซียะหน้าเหมือน

สี่เหลี่ยม ปากกว้าง มีหนวดเครามาก จมูกใหญ่ ตากลม เปนแสง ศีรศะใส่หมวกเหล็กใส่เสื้อเกราะเหล็ก มือถือกระบองเหล็กมีปล้องเหมือนปล้องไม้ ซิมงกงเห็นแล้วพูดว่ารูปพรรณเช่นนี้ดอก ๆ สำคัญว่าจะเปนประหลาดอย่างไรเล่า ชินซกไปว่า คนรูปร่างน่าเกลียดอย่างนี้ ก็เขียนรูปไว้ให้เสียราชบ้านเมือง ท่านได้โปรดขอภู่กันให้ข้าพเจ้า ๆ จะลบเสีย หลีสิบิ่นก็ใช้คนไป เอาภู่กันมาให้ชินซกไป ๆ รับภู่กันมาถือไว้ ถลึงตากัดฟัน เอาภู่กันรบรูปเขียนเสียสิ้น ก็คุกเข่าลงคำนับพระเจ้าถังตี้ แล้วทูลว่า ข้าพเจ้าขอทหารสักสองพันคน จะรีบยกไปเมืองจินเอี๋ยง ฆ่าอวยซิจงเสียให้จงได้ ถ้าไม่มีไชยชนะกลับมา ขอให้ทำโทษข้าพเจ้าให้จงหนัก พระเจ้าถังตี้ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี แล้วตรัสว่า ท่านผู้มีคุณรับอาษาไปครั้งนี้ก็คงจะมีไชยชนะแก่ฆ่าศึก เราก็สิ้นความวิตก จึงให้ซิมงกงเปนแม่ทัพใหญ่ ชินซกไปเปนทหารใหญ่ เฮงโปะเปนทัพน่า ต่อซื้อซินเปนทหารรอง เทียกากิม เปนจงกวนคุมเสบียงอาหารให้หลีสิบิ่นเปนผู้กำกับทัพคุมทหารตามไปข้างหลัง จัดเสร็จแต่ในเวลากลางคืน รุ่งขึ้นหลีสิบิ่นกับนายทัพนายกองพวกสำพิภักดิ์ก็ทูลลา แล้วยกทัพออกจากเมืองเชียงอั้นตรงไปเมืองบีนจิว ครั้นถึงเมืองบีนจิว พูดกับหลีสิบิ่นว่า จะยกกองทัพไปสู้รบกับเล่าบูจิวครั้งนี้ เกลือกว่าเฮงสี่ช่วงรู้จะคุมกองทัพยกมาตีเอาเมืองเชียงอั้นกองทัพเราจะกลับมาช่วยโดยยาก ข้าพเจ้าเห็นว่าจูฉางวิวาทกับเอี๋ยซือหนิมเจ้าเมืองอวยหน่ำ จูฉางเข้ามาพึ่งเมืองถัง พระบิดา

ท่านก็ได้ชุบเลี้ยงตั้งแต่งให้เปนฌ้ออ๋องอยู่เมืองฌ้อ จูฉางพักพลอยู่ที่เกิกถ๋า ขอให้ท่านมีหนังสือใช้คนถือไปเกลี้ยกล่อมจูฉางว่า เฮงสีช่วงเปนคนกระบถฆ่าห้องไทอ๋องเสียตั้งตัวขึ้นเปนเจ้า ให้จูฉางคุมกองทัพแทนเมืองถังยกไปตีเมืองแต้ ฆ่าเฮงสีช่วงผู้เปนคนกระบถเสีย ให้คนทั้งปวงมีความยินดี ถ้าได้เมืองแต้สำเหร็จความปราถนา จะแบ่งปันเขตรแดนเมืองแต้ให้ครึ่งหนึ่ง จูฉางเปนคนโลภถ้าเห็นหนังสือก็คงจะยอมรับทำ หลีสีบิ่นว่าคน ๆ นี้ชอบใจกินเนื้อคนทั้งเปน แล้วก็เปนคนชอบอัธฌาไสยกับเตกซองเตียน ขุนนางเมืองซุยเคยไปมาหากัน ภายหลังจูฉางจับผู้คนที่บ้านเตกซองเตียนกินเสียสิ้นทั้งครัวเรือน คนเช่นนี้เราคิดจะฆ่าเสีย ถึงมาเปนเมืองขึ้นอยู่ในพระบิดาเราก็ไม่คิดเลี้ยงมันไว้ ชีมงกงว่าท่านพูดดังนี้ไม่ถูก ใจของข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจูฉางยอมรับทำตามคำแล้ว ขอให้ท่านจัดไพร่พลสักสามพัน ทำเปนว่าจะยกไปช่วยจูฉางยกไปรบเมืองแต้ พวกเมืองฌ้อรู้ก็จะมีใจสู้กับเฮงสีช่วงแขงแรง เหมือนขอแรงเมืองง่อไปตีเมืองเคียดครั้งแผ่นดินเลียดก๊ก ถ้าจูฉางไม่ยอมทำตามคำเรา ขอให้ท่านแบ่งกองทัพยกไปตีเมืองฌ้อ กิตติศัพท์ก็คงรู้ไปถึงเฮงสีช่วง ๆ ก็คงจะรักษาบ้านเมืองของตัวอยู่ ที่ไหนจะอาจยกมา ด้วยกลัวว่ากองทัพเราตีเมืองฌ้อได้แล้ว จะตีเลยไปถึงเมืองแต้ ถ้าจูฉางยอมเข้าด้วยการต่อไปข้างน่า เมื่อท่านจะไม่เลี้ยงจูฉางเมื่อไรก็ได้ เมื่อนั้นด้วยจูฉางเปนคนพาลอยู่เปนนิจ ข้าพเจ้าคิดเห็นอย่างนี้ท่านจะเห็น

เปนประการใด หลีสิบิ๋นยังตริกตรองอยู่พอตั้งจี๋ขุนนางที่หัดสือพูดขึ้นว่า จูฉางคนนี้แต่ก่อนเปนคนชอบกันกับข้าพเจ้า ๆ ขอรับอาสาถือหนังสือไปหาจูฉาง พูดจาให้จูฉางยกทัพไปตีเมืองแต้ให้จงได้ หลีสิบิ๋นว่าท่านเปนคนเสพย์สุรา มัวเมานักกลัวจะเสียราชการ ตั้งจี๋ว่าราชการครั้งนี้เปนการใหญ่ จะเสพย์สุราเหมือนแต่ก่อนนั้นหาควรไม่ ข้าพเจ้าจะอดเสีย หลีสิบิ๋นว่าท่านตัดสุราเสียได้ เราก็วางใจการคงจะสำเร็จ ว่าแล้วให้ตั้งจี๋ถือหนังสือคุมสิ่งของไปให้กับจูฉาง ตั้งจี๋ไปถึงที่เก๊กถ๋าซึ่งจูฉางตั้งค่ายอยู่ จูฉางนั้นเดิมเปนเพื่อนเสพย์สุราชอบอัชฌาไศรยกันกับตั้งจี๋อยู่ที่เมืองซุย ครั้นรู้ว่าตั้งจี๋มาหาก็รีบออกมารับโดยเร็ว จูฉางพาตั้งจี๋เข้าไปในที่ซึ่งพักอยู่แล้วพูดว่า ข้าพเจ้ากับท่านจากกันไปช้านานคิดว่าจะไม่ได้พบกัน เดี๋ยวนี้ท่านไปอยู่ที่ไหน ตั้งจี๋บอกว่าข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ในเมืองถังเปนขุนนางที่หัดสือ จูฉางถามตั้งจี๋ว่าได้ยินข่าวว่าหลีมิดรบกับเฮงสี่ช่วงเสียทับ หลีมิดหนีเข้าไปอยู่ในเมืองถังจริงฤๅ ตั้งจี๋ก็รับคำแล้วจึงพูดว่า เดี๋ยวนี้เมืองถังก็สนุกนิ์สบายบริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติพลเปนอันมาก ก่อนหน้าข้าพเจ้ามานี้มีทหารแลไพร่พลเติมมาอีกสิบหมื่น หลีสิบิ๋นรู้ว่าเฮงสี่ช่วงเปนกระบถฆ่าสุยหองไทจูที่เฮงสี่ช่วงตั้งขึ้นเปนเจ้าไว้แต่ก่อนนั้นเสีย เฮงสี่ช่วงตั้งตัวขึ้นเปนเจ้า หลีสิบิ๋นมีความโกรธอยู่จึงใช้ข้าพเจ้าให้มาบอกท่าน ให้ท่านยกทัพไปปราบเมืองแต้พวกกระบถ แล้วจะให้กองทัพเมืองถังยกมาสมทบจับตัวเฮงสี่ช่วงฆ่าเสีย ถ้าสำเร็จความปราถนา ทรัพย์

สิ่งของทองเงินในเมืองแต้ มีอยู่มากน้อยเท่าใด ตามแต่ท่านจะเลือกเอาเถิด แต่เขตรแดนกับผู้คนนั้นแบ่งปันกันคนละครึ่ง จูฉางว่าหลีสิบินมีความเมตตาให้ท่านมาบอกข้าพเจ้า ๆ จะทำตามคำสั่ง เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะจัดกองทัพออกไปรบเมืองแต้ แต่ขอให้มีกองทัพเมืองถังหนุนทัพข้าพเจ้าสักพันหนึ่งสองพัน ก็จะได้เมืองแต้โดยง่าย ว่าแล้วให้คนใช้จัดโต๊ะแลสุรามาตั้งไว้จะเลี้ยงกัน จูฉางถามติงจีว่าท่านเดี๋ยวนี้เสพย์สุราได้มากกว่าแต่ก่อนฤๅ ติงจีว่าข้าพเจ้าตัดเสียแล้วหากินไม่ จูฉางว่าแต่ก่อนท่านกับข้าพเจ้าได้กินด้วยกันทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ขาด มาพบกันเดี๋ยวนี้ขอให้ท่านกินด้วยกันให้สนุกนิ์สบายสักครั้งหนึ่งเถิด ซึ่งท่านว่าไม่กินนั้นข้าพเจ้าไม่ยอม ส่วนราชการทั้งปวงท่านว่าให้ทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะปรนิบัติตามทุกสิ่ง ว่าแล้วจูฉางยกเอาถ้วยที่ใส่สุราอันหอมนั้นมาตั้งไว้ตรงหน้าติงจี ๆ เปนคนนักเลงสุรา ครั้นเห็นถ้วยสุราตั้งอยู่ตรงหน้าก็มีความหยากจะกิน เปรียบเหมือนหนึ่งคนชาติอันกล้า ถ้าพบปะสัตรีในที่ลับสองต่อสองแล้วมีความกำหนัดขึ้น สิ้นความละอายไม่เลือกหน้าว่ารูปดีชั่ว ครั้งนั้นติงจีหยากสุราเปนกำลังลืมความที่พูดไว้กับหลีสิบิน จึงหยิบเอาถ้วยสุรามาดื่มเข้าครั้งเดียวก็หมดถ้วย แล้วพูดจายิ้มย่องกับจูฉาง ๆ ก็กินสุราด้วย ต่างคนต่างส่งถ้วยสุราให้กันกินไม่หยุดมือ แลจูฉางคนนี้เมื่อพระเจ้าซุยเอี๋ยนตีรับสั่งให้ขุดคลองครั้งนั้นเข้าแพง จูฉางกินเนื้อคนต่างเข้าทุกวัน ถ้าเสพย์สุรากำลังสนุกนิ์แต่งตาแดงดังไฟ จูฉางกับติงจีเสพย์สุราอยู่ด้วยกันครั้งนั้นต่างคนต่างเมาอยู่ด้วยกัน ติงจีหัวเราะถามจูฉางว่า แต่ก่อนท่าน

ชอบใจกินเนื้อคน เดี๋ยวนี้มีวาศนามากขึ้นแล้วยังกินเนื้อคนอยู่ฤๅ จูฉางได้ยินดังนั้นก็โกรธ นึกว่าความที่ทำไว้แต่ก่อนเราทิ้งเสียแล้ว บัดนี้ดิ่งจี๋ยังมาถามถึงความเก่าประจานขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง นึกแล้วพูดไปว่าเราวันนี้ชอบใจกินคนหนังสือดี เนื้อหนังมันละเอียดมีรศยิ่งกว่าคนทั้งปวง เอามาแกล้มกับสุราเหมือนหนึ่งกินจาวหมู ดิ่งจี๋ตอบว่า ท่านกินได้ก็แต่ไพร่บ้านพลเมือง คนที่รู้หนังสือนั้นจะกินได้ง่าย ๆ ฤๅ จูฉางว่าเราจะกินคนรู้หนังสือเสียสักคนหนึ่งจะเปนอย่างไรที่เดียว ดิ่งจี๋ว่าถ้าท่านกินเราศีร์ษะท่านคงไม่คิดอยู่กับตัว จูฉางมีความโกรธเปนอันมาก เรียกคนใช้ให้จับตัวดิ่งจี๋ฆ่าเสียแล้วมาให้เรากินกับสุรา คนใช้ของจูฉางก็พากันเข้าจับเอาตัวดิ่งจี๋ไปทำตามสั่ง คนที่ไปด้วยกันกับดิ่งจี๋เห็นดังนั้นก็พากันหนีรีบกลับมาทั้งกลางวันกลางคืน ถึงค่ายหลีสิบินแจ้งความให้หลีสิบินฟังแล้ว หลีสิบินมีความโกรธยิ่งนัก คิดจะยกกองทัพไปฆ่าจูฉางแก้แค้นดิ่งจี๋ ฯะ

๏ ครั้งนั้นพระเจ้าถังดี้ให้หลีเจงคุมกองทัพยกไปรบกับซือหนิมหองกลับมาทางเมืองอีจิ๋ว หลีเจงเกลี้ยกล่อมเตียวเซียนยอมเข้าด้วยจึงคุมทหารพลม้าประมาณสองพันสามพัน ตามหลีเจงมาขึ้นกับเมืองถัง หลีเจงรู้ว่าหลีสิบินยกกองทัพมาถึงเมืองบีนจิ๋ว จึงพาเอาเตียวเซียนเข้าไปหาหลีสิบิน ๆ แจ้งความแล้วมีความยินดี จึงเล่าความซึ่งจูฉางฆ่าดิ่งจี๋ให้หลีเจงฟังทุกประการ หลีเจงถามว่าท่านจะคิดเปนประการใด หลีสิบินบอกว่าเราจะยกกองทัพไปจับจูฉางฆ่าเสียให้หายความแค้นที่มันทำกับดิ่งจี๋ หลีเจงว่าคนชาติเดียรฉาน

อย่างนี้ ท่านไม่ควรจะไปสู้รบกับมัน ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าบ้านเล็กเมืองน้อยที่แขวงเมืองเปียจิวแตกเสียแก่กองทัพเล่าปู้จิวหลายแห่ง เมืองอวยจิวก็เกือบจะแตกอยู่แล้ว ท่านจงเร่งยกกองทัพไปช่วยข้างโน้นเถิด ฝ่ายข้างจูฉางนั้น ข้าพเจ้ากับเคียวเซียนเซียจะขอคุมกองทัพยกไปจับจูฉางมาให้ท่านจงได้ หลีสีบินว่าท่านอาษาไปเราก็สิ้นธุระ จึงแบ่งกองทัพหมื่นหนึ่งกับทหารสี่ห้าคนให้ไปกับหลีเจง ตั้งให้หลีเจงเปนแม่ทัพ ให้เคียวเซียนเซียเปนจงกวนคุมพลม้าพลท้าว แปะเหียนเตาเปนทัพหน้ายกไปตีเก๊กถ้าที่จูฉางอยู่ หลีสีบินสั่งหลีเจงว่า ถ้าท่านยกไปกระทำการสำเร็จดังความปรารถนาแล้ว ให้คุมคนไปพักอยู่ท่าเราที่เมืองห้อหน้าที่ต้นทางห้องเต้า เราไปปราบพวกเล่าปู้จิวแล้วจะได้รวบรวมกันยกเลยไปตีเฮงสี่ช่วงที่เมืองแต้ต่อไปอีก หลีเจงกับนายทัพนายกองคำนับลาหลีสีบินยกกองทัพตรงไปเก๊กถ้า ฯะ

๏ ฝ่ายเล่าปู้จิวอยู่เมืองเคียเอียง ให้เอาทรัพย์สิ่งของทองเงินไปให้หัดทราหนาขอกัว เจ้าเมืองไซคุนเคียดขอให้ยกกองทัพมาช่วยสมทบยกไปตีเมืองถัง หัดทราหนาขอกัวคนนี้เปนน้องคีมินอ๋องเจ้าเมืองไซคุนเคียดเก่า ครั้นพี่ชายตายก็ได้เปนเจ้าเมืองขึ้น เมืองไซคุนเคียดนั้นตั้งอยู่ทิศใต้แดนห้อบั๊ก หัดทราหนาขอกัวเปนคนโลภเห็นแต่จะได้เงินทอง ครั้นได้รับสิ่งของ ๆ เล่าปู้จิวแล้วรับว่าจะยกทัพมาช่วย จึงให้จัดแจงตระเตรียมทหารแลรี้พลอยู่ ฯะ

๏ ขณะนั้นมีคนหนึ่งแซ่อวยชื่อเซง เปนนายกองคุมทหารพันหนึ่ง ภรรยาชื่ออวนสี เปนคนชาวเมืองเซียงอั๋นอยู่แต่ก่อน น่าบ้านปลูกต้นไม้ไว้ต้นหนึ่งชื่อบักถัน แต่ปลูกมาหลายปีหามีดอกไม่

วัน เมื่อ นาง อวันสี่ ภรรยา เซงจือ คอด บุตร หญิง ออก มา ต้นไม้ จึ่ง ออก ดอก ทั่ว ทั้ง ต้น บิดา มารดา เห็น อัศจรรย์ อยู่ จึ่ง เอา นาม ต้นไม้ นั้น มา ชื่อ บุตร ของ ตัว ชื่อ นาง บั๊กลัน ๆ รูป ร่าง งด งาม อยู่ ต่อ มา นาง อวนสี่ มี บุตร อีก สอง คน ๆ หนึ่ง เปน หญิง ชื่อ นาง อิวลัน คน หนึ่ง เปน ชาย ชื่อ เที่ยม เปน น้อง สุด ท้อง เมื่อ เซงจื๋อ ยัง ไม่ มี บุตร ชาย สำคัญ ว่า จะ มี แต่ บุตร หญิง จึ่ง ฝึก สอน ให้ นาง บั๊กลัน ขี่ ม้า ยิง เกาทัณฑ์ ดู หนังสือ ตำรา รบ ศึก อยู่ จน อายุศม์ นาง ถึง สิบ ปี ได้ ชำนิ ชำนาญ การ ผู้หญิง หาใคร่ เอา ใจ ใส่ ไม่ บันดา หญิง ชาว เมือง ไซตุนเคียด มัก พอใจ ขี่ ม้า ยิง เกาทัณฑ์ เหมือน ผู้ ชาย ทุก บ้าน เมื่อ เจ้า เมือง ไซตุนเคียด ให้ จัดแจง ประชุม ไพร่ พล นั้น อายุศม์ นาง บั๊กลัน ได้ สิบ เจ็ด ปี มี กำลัง แข็ง แรง เหมือน ผู้ ชาย นาง พอใจ ขี่ ม้า ไป เที่ยว เล่น ใน ป่า เนือง ๆ บิดา มารดา จะ ให้ มี เย่า เรือน นาง ว่า ยัง ไม่ มี ก่อน วัน หนึ่ง เซงจือ บิดา กลับ มา จาก ราชการ พูด กับ บุตร ภรรยา ว่า เดียวนี้ เจ้า เมือง ให้ จัด แจง ตรวจ ตรา ผู้ คน จะ ยก ไป ตี เมือง ถัง เรา จะ ต้อง คุม คน ใน กอง เรา ไป เข้า กอง ทัพ ใหญ่ ยก ไป ด้วย ไม่ มี ผู้ ใด จะ ไป แทน ตัว เรา ได้ บุตร ชาย ผู้ ใหญ่ ก็ ไม่ มี นาง อวนสี่ ภรรยา ว่า ตัว ท่าน ก็ ชรา แล้ว ถ้า จะ คิด เอา เงิน ทอง ไป ให้ กับ ผู้ ตรวจ ตรา ดู แล จะ ไม่ ได้ ฤๅ เซงจือ ว่า ถ้า ให้ เงิน แทน ตัว ได้ จะ เอา คน ที่ ไหน ไป ราชการ เล่า มัง มี เงิน ทอง สัก เท่าใด จะ ได้ เอา ไป ให้ กับ เขา นาง อวนสี่ จึ่ง ว่า ตัว ท่าน กำลัง ถอย ลง แล้ว จะ คุม คน ไป รบ พุ่ง อย่าง ไร ได้ เซงจือ ว่า เมื่อ การ มา ถึง ตัว แล้ว จึ่ง ค่อย คิด ต่อ ไป เถิด อยู่ มา สอง สาม วัน ผู้ ตรวจ มา หา เซงจือ ว่า ให้ เร่ง คุม คน ใน กอง ของ ตัว ไป เข้า กระบวน ทัพ อีก สาม วัน จะ ยก

กอง ทัพ ออก จาก เมือง เซงจื๋อ กับ บุตร ภรรยาแจ้ง ดังนั้น ก็ พา กัน เปน ทุกข์ อยู่ นาง บั๊กลัน คิด ว่า เมื่อ แผ่น ดิน เลียดกก เจ้า เมือง หงอ กับ เจ้า เมือง อวด รบ กัน ฝ่าย ข้าง เมือง หงอ ให้ กอง ทัพ ผู้หญิง ออก สู้รบ กับ กอง ทัพ ผู้ชาย เมือง อวด ก็ มี ทัพ ผู้หญิง ทำศึก กับ ผู้ชาย จน พวก ผู้ชาย สู้ไม่ ได้ หญิง พวก นั้นใช่ จะไม่ มี บิดา มารดา เมื่อไร เขายัง กล้า ออก ทำ ศึก ชื่อ เสียง จึ่งปรากฎ มา แต ครั้งนี้ บิดา เรา จะ ต้อง ไป ทัพ พี่ ชายใหญ่ ก็ ไม่ มี ๆ แต่ เรา ถ้า บิดา เรา ไป เปน อันตราย ไหน เลย กระดูก จะ ได้ มา ถึง บ้าน บุตร ภรรยา ก็ ไม่ ได้ สนอง คุณ จำ เรา จะ แต่ง ตัว เปน ผู้ชายไป จะได้ สนองคุณแทน บิดาอย่าให้ ผู้ใด รู้ว่า เปนผู้หญิง ถ้าไม่ ตาย คง ได้ กลับ มา เห็น หน้า กัน ถึง ตาย ชื่อ ก็ คง ปรากฎ อยู่ ใน แผ่นดิน จึ่ง คิด ต่อ ไป ว่า ถ้า เรา จะ แต่ง เปน ชาย จะ เหมือน ฤๅ ไม่ เหมือน คิด แล้ว นาง บั๊กลัน เข้าไป ใน ห้อง เอา หมวก แล เสื้อ เกราะ รอง เท้า ของ บิดา สวมใส่ ตัว เข้า แล้ว กำลัง นาง ก็ แข็ง แรง อยู่ เหมือน กับ ตัว เปล่า จึ่ง ออก มา มอง ดู เงา ที่ อ่าง น้ำ มี ความ ยินดี จึ่ง นึก ว่า ตัว เรานี้ อย่า ว่า แต่ คุม คน พัน หนึ่ง เลย ถึง จะ ให้ เปน นาย ทหาร ใหญ่ ก็ เปน ได้ เมื่อ มอง ดู ตัว อยู่ ที่ อ่าง น้ำ นั้น บิดา มารดา แล เห็น หัวเราะ แล้ว ว่า เอง นึก อย่าง ไร จึ่ง ทำ ดังนี้ นาง บั๊กลัน ว่า ข้าพเจ้า นึก จะ ไป แทน ตัว บิดา จึ่ง ลอง แต่ง ตัว ดู ว่า จะ เหมือนผู้ชาย ฤๅ ไม่ เหมือน บิดา จึ่ง ว่า ทำไม จะ ไม่ เหมือน เมื่อ เวลา วาน นี้ เขา ตรวจ คน ถึง สาม พัน เศษ บิดา ก็ ไม่ เห็น คน รูป ร่าง ที่ แข็ง แรง เหมือน ดัง เจ้า สัก คน หนึ่ง บิดา เสีย ดาย แต่ เปน ผู้หญิง ถ้า เปน ผู้ชาย ก็ จะ ได้ ไป ว่า ที่ แทน บิดา บิดามารดา แล พี่น้อง อยู่ ข้าง หลัง จะ มี ความ สุข สบาย แล ปู่ย่า ตา ยาย ซึ่ง ตาย ไป

แล้ว นั้น ก็ พลอย มี ชื่อ เสียง ขึ้น ด้วย นาง บั๊กลัน ว่า บิดา อย่า วิตก เลย ครั้ง นี้ ข้าพเจ้า จะ ไป แทน บิดา เอง มารดา สำคัญ ว่า บุตร พูด เล่น จึ่ง พูดว่า คน ที่ เปน ทหาร ขี่ ม้า ไป รบ ศึก นั้น ชีวิตรไม่ไคร่ อยู่ ตัว ตัว เจ้า เปน หญิง จะ ไป ปะปน อยู่ กับ พวก ผู้ชาย ได้ ฤๅ นาง บั๊กลัน ว่า แต่ ก่อน ๆ ก็ มี กอง ทัพ ผู้หญิง สู้ รบ กับ ผู้ชาย แล พวก นาง ฮูหยิน แต่ง ตัว แปลง ปลอม เข้า ไป ปน อยู่ กับ ผู้ชาย เหตุใด จึ่งไป ด้วย กันได้ ข้าพเจ้า ไป สนอง คุณ แทน บิดา ครั้ง นี้ จะ แต่ง ตัว ปลอม ไป มิ ให้ ใคร รู้ว่า เปน หญิง บิดา มารดา อย่า วิตก ถึง ตัว ข้าพเจ้า เลย จง อยู่ ให้ เปน ศุข เถิด ใน เวลา คืน วัน นั้น เซ็งจือ นาง อวนสี่ กับ บุตร สาว ต่าง คน ต่าง ร้องไห้ พูด จา ห้าม ปราม สั่ง เสีย กัน อยู่ ครั้น เวลา รุ่ง เช้า พวก บ่าวใน กอง มา รับ เซ็งจือ ที่ บ้าน จะ ไป ที่ ตรวจ คน เห็น นาง บั๊กลัน แต่ง ตัว เปน ชาย พูด ว่า จะ ไป แทน บิดา พวก บ่าว จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า ไม่ ทราบ เลย ว่า ท่าน มี บุตร ชาย โต ใหญ่ ถึง เพียง นี้ ควร ที่ จะ ไป แทน ตัว ท่าน ถ้า คุม ทหาร ออก สู้ รบ มี ไชย ชนะ กลับ มา คง มี ความ ชอบ บิดา มารดา พี่ น้อง ก็ จะ ได้ พึ่ง นาง บั๊กลัน จัด แจง เสร็จ แล้ว คำนับ ลา บิดา มารดา เอา ห่อ ผ้า สะพาย หลัง มือ ถือ หอก เล่ม หนึ่ง เดิน ออก จาก ประตู บ้าน บิดา จะ ตาม ไป ส่ง นาง บั๊กลัน ห้าม ไว้ หา ให้ ไป ส่ง ไม่ นาง บั๊กลัน ก็ พา คนใน กอง ที่ บิดา ได้ว่ากล่าว พัน คน เดิน ตรง ไป ค่าย ที่ประชุม ทัพ เพื่อน บ้าน รู้ ความ พา กัน ติ เตียน ว่า กล่าว แก่ บิดา มารดา นาง บั๊กลัน ต่าง ๆ ว่า ให้ บุตร สาว ไป แทน ตัว เซ็งจือ กับ นาง อวนสี่ ก็ แกล้ง นิ่ง เสีย อยู่ ไม่ ถึง ปี เซ็งจือ บิดา นาง บั๊กลัน เปน ทุกข์ ถึง บุตร ป่วย ตาย

๑ ฝ่าย หลีสีบิ้น กับ ซึมงกง ยก กอง ทัพ ออก จาก เมืองบินจิว มา ทาง เมืองจินเอี๋ยงให้ทหาร แล ไพร่พล เข้า สู้ รบ กับ กอง ทัพ ซองกิมกัง ได้ เขตร แดน บ้าน เมือง กลับ คืน ทั้ง ห้า ตำบล จึ่ง ตั้ง ค่าย อยู่ ตรง น่า ด่าน แปะเคียกวน แขวง เมือง จินเอี๋ยง ซินซกไป เข้า สู้ รบ กับ อวยชี่จง ห้า ครั้ง ไม่ แพ้ไม่ ชนะ กัน ซองกิมกัง แม่ ทัพ เห็น อวยชี่จง รบ ไม่ ชนะ ซินซกไป สำคัญ ว่า อวยชี่จง จะ คิด นอกใจ จึ่งให้คน มา คอย กำกับ ดู รบ กับ ซินซกไป เห็น อวยชี่จง รบ กัน กับ ซินซกไป กว่า ร้อย เพลง แล้ว ก็ ยัง เสมอ กัน อยู่ หลีสีบิ้น ยืน ดู อยู่ ที่ น่า ค่าย เห็น รูป อวยชี่จง ให้ นึกรัก อยู่ มา จน เวลาใกล้ ค่ำ หลีสีบิ้น กลัว ว่า ซินซกไป จะ เสีย ที กับ อวยชี่จง จึ่งให้ คน ตี ม้า ฬ่อ สัญญา เลิก กอง ทัพ เสีย ต่าง คน ต่าง กับ เข้า ค่าย พอ เวลา ค่ำ ซินซกไป ยัง คิด แค้น อวยชี่จง อยู่ จึ่ง สั่ง ให้คน จุด คบ เพลิง ขึ้น สว่าง เหมือน กลาง วัน จะ ออก ไป รบ อีก หลีสีบิ้น ห้าม ซินซกไป ๆ หา ฟัง ไม่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง เห็น พวก กอง ทัพ ที่ ค่าย อวยชี่จง จุด คบ เพลิง ขึ้น แล้ว พา กัน ยก มา ตรง น่า ค่าย ร้อง เรียก ซินซกไป ว่า ให้ ออก ไปรบ กัน อีก ซินซกไป ได้ ยิน แล้ว นึก ว่า อ้าย คน นี้ ใจ มัน คิด เหมือน กับ กู ซินซกไป เปลี่ยน เอา ม้า ตัวใหม่ มา ขี่ ออก ไป น่า ค่าย แล้ว ร้อง ว่า ใน เวลา ค่ำ วันนี้ ถ้า เรา ไม่ ฆ่า ท่าน เสีย ได้ แล้ว เรา ก็ ไม่ กลับ เข้า ค่าย อวยชี่จง จึ่ง ร้อง ตอบ ว่า เรา ก็ เหมือน กัน ถ้า เรา ไม่ ตัด ศีร์ษะ ท่าน ได้ ก็ ไม่ กลับ เข้า ค่าย ว่า แล้ว เข้า สู้ รบ กัน อยู่ กว่า ร้อย เพลง ยัง หา แพ้ ชนะ กันไม่ อวยชี่จง จึ่ง พูด ว่า ฝีมือ ท่าน กับ เรา พอ รับ รอง ทัด ทาน กัน อยู่ อย่า เพ่อ สู้ รบ กัน ตาม ธรรมเนียม เลย เรา มา พนัน ลอง แรง กัน เถิด ฤๅ ซินซกไป ถาม ว่า จะ พนัน ลอง แรง อย่างไร อวยชี่จง ว่า คน แต่ก่อน นั้น

ย่อม มี กำลัง เปน อัน มาก เมงพุน กับ แฮยก มี กำลัง ถอน เขาโคได้ ทั้ง เปน หงอจูสู ก็ ยก กะทะเหล็ก ได้ หนัก หลาย พัน ชั่ง ฌ้อปาอ๋อง มี กำลัง ยก ถังธูป หนัก ถึง ห้าพัน ชั่ง เรา ทั้ง สอง คน มี กำลัง เสมอ กัน มา ผลัด เปลี่ยน กัน ตี ด้วย อาวุธ ลอง แรง กัน เถิด จะ ได้ รู้ ว่า ใคร มี กำลัง มาก กว่า กัน ซินซกโป ว่า ท่าน แต่ ก่อน มี กำลัง ทำ ได้ เหมือน ดัง ว่า ก็ จริง อยู่ ด้วย โค นั้น เปน สัตว์ เดียรฉาน กะถาง ธูป และ กะทะ ก็ หา มี จิตร วิญญาณไม่ นี่ เรา ทั้ง สอง เปน มนุษย์ มี บิดา มารดา จะ มา ลอง กำลัง ผลัด เปลี่ยน กัน ตี ด้วย อาวุธ ถึง ไม่ ตาย ก็ คง เสีย คน ถ้า สู้ รบ กัน ด้วย เครื่อง ศาตรา อาวุธ ผู้ ใด มี ไชย ชนะ ไป ภาย หน้า ชื่อ เสียง ก็ ปรากฏ อยู่ ใน แผ่น ดิน จะ มิ ดี กว่า ตี กัน ฤๅ. การ อย่าง นี้ เปน การ ของ เด็ก ๆ มัน ลอง แรง กัน เล่น เรา ไม่ เห็น ด้วย อวยชื่จง ก็ เห็น จริง ด้วย แล้ว แล ไป เห็น ก้อน ศิลา อยู่ ที่ ข้าง ทาง สอง ก้อน ๆ หนึ่ง ประมาณ หนัก สอง พัน ชั่ง แล้ว พูด ว่า ถ้า ไม่ เอา อย่าง นั้น เรา จะ เอา อาวุธ ตี ก้อน ศิลาให้แตกใน สามที ถ้า ตี เกิน กำหนด จน สี่ ที่ แตก เอา เปน แพ้ กัน ซินซก โป ว่า อาวุธ ของ ท่าน หนัก เท่าใด อวยชื่จง ว่า อาวุธ ของ เรา อัน เดียว หนัก ร้อย ยี่ สิบ ชั่ง เศษ ซินซกโป ว่า อาวุธ ของ เรา มี สอง อัน ๆ หนึ่ง หนัก หก สิบ ตี ชั่ง ถ้าประสมกันกับอาวุธของ เราสองอัน กับ ของ ท่าน อัน เดียวก็ได้เสียกัน จะไม่ หนัก กว่า กัน สัก กี่ มาก น้อย อวยชื่จง ว่า ถ้า ท่าน สงไสย อยู่ จง เปลี่ยน อาวุธ กัน เสีย เรา จะ เอา อาวุธ ของ ท่าน ๆ เอา อาวุธของ เรา ไป ตี ศิลา ถ้า เรา ตี แตก ใน สาม ที ท่าน ตี ไม่ แตก เปน แพ้ แก เรา ท่าน จง เข้า มา อยู่ เปน ข้า เจ้า นาย เรา ถ้า เรา ตี ไม่ แตกใน สาม ที แล้ว เรา ก็ จะ

ไปเปนข้าเจ้านายของท่าน ๆ ยอมฤๅไม่ยอม ซินซกไปก็เห็นด้วย ต่างคนต่างลงจากม้าเปลี่ยนอาวุธแล้ว อวยชี่จงยกชายเสื้อเกราะขึ้นผูกรัดให้มั่นคง แล้วเอากระบองทองแดงของซินซกไปควบเข้าด้วยกันทั้งสองอัน แล้วตีลงที่ก้อนศิลาโดยกำลังแรง ศิลายังดีอยู่หาร้าวไม่ ตีซ้ำลงไปอีกทีหนึ่ง ศิลาแตกฦกเปนทางลงไปประมาณสามนิ้ว อวยชี่จงเห็นดังนั้นไม่สบายใจกลัวจะไม่แตก ครั้งที่สามอวยชี่จงยกกระบองของตัวตีลงไปสิ้นแรง ศิลาก็แตกออกเปนสองซีก อวยชี่จงก็มีความยินดีแล้วถามว่า ท่านเห็นกำลังเราฤๅไม่ ซินซกไปว่าเห็นแล้วก็จับตัวให้มั่นคง จับเอาอาวุธของอวยชี่จงถือตรงไปที่ก้อนศิลาแล้วตั้งอัทธิฐานในใจว่า ข้าพเจ้าพนันตองแรงตีก้อนศิลาเวลานี้ ขอบุญวาศนาของเจ้าเมืองถังทั้งหลี่สิบินจะได้เปนใหญ่ครองบ้านเมืองไปข้างหน้า และข้าพเจ้าจะได้ทำราชการปราบคนชั่วต่อไปอีก ขอให้เทพยดาจงบันดาลให้ศิลาแตกออกเปนสองซีกกระเด็นไป เมื่อข้าพเจ้าตีลงอย่าให้ถึงสามทีเลย นึกอัทธิถานแล้วยกกระบองเหล็กตีลง ต้องก้อนศิลาร้าวรานเปนทางไปตลอดก้อน ตีซ้ำลงไปอีกครั้งหนึ่ง ก้อนศิลาก็แตกออกเปนสองซีกกระเด็นไป ซินซกไปหัวเราะร้องว่าท่านตีสามทีเราตีสองทีศิลาก็แตกเห็นปรากฏดังนี้ ท่านก็เปนแพ้แก่เรา จงยอมตัวมาเปนข้าเจ้านายของเราเสียโดยดีเถิด อวยชี่จงตอบว่าอาวุธของเราหนักทำไมจะตีไม่แตกในสองทีเล่าเราไม่ยอม คนทั้งสองกำลังเถียงกัน มีคนสี่ห้าคนถือกระบะใส่เนื้อไก่กับสุรามาคุกเข่าชูกระบะอยู่ตรงหน้าคนทั้งสองแล้วบอกว่า หลี่สิบินเห็นท่านพนัน

กัน เหน็จ เหนื่อย นัก จึ่งให้พวก ข้าพเจ้า นำ เอา สิ่ง ของ มาให้ ท่าน ทั้ง สอง กิน จะได้ มี กำลัง แข็ง แรง อวยชี่จง ว่า ใคร จะ กิน ของ เจ้า ว่าแล้ว ส่ง อาวุธ ให้ ซินซก ไป ๆ ส่ง อาวุธ ให้ อวยชี่จง ต่าง คน ขึ้น ม้า ว่า จะ รบ กัน อีก พอ หลีสิบิ้นให้ ตี ม้า ฬ่อ สัญญา เลิก ทัพ ต่าง คน ก็ ชัก ม้า พา ทหาร กลับ เข้า ค่าย และ เมื่อ ซินซก ไป กับ อวยชี่จง ลอง แรง ที่ ตี ก้อน สีลา นั้น เหมือน กัน กับ เล่าปี ซุนก๋วน เอา กระบี่ ฟัน ก้อน สีลา

๏ ขณะ นั้น คนใน ค่าย อวยชี่จง จึ่ง นำ เอา เครื่อง ซึ่ง ซินซก ไป กับ อวยชี่จง ลอง แรง ตี สีลา พนัน และ หลีสิบิ้นให้ เอา สุรา มา เลี้ยง กัน นั้น ไป แจ้ง ความ กับ ซองกิมกัง ๆ รู้ ความ ก็ โกรธ อวยชี่จง เปน อัน มาก ว่า ยก กอง ทัพ มา ทำ ศึก สงคราม กัน นี้ ควร ฤๅ เล่น พนัน เลี้ยง ดู กิน สุรา ด้วย กัน ได้ ชะรอย มัน จะ พูด จา บอก ความ ลับให้ ข้า ศึก ซองกิมกัง เข้า ใจ ว่า อวยชี่จง จะ เอาใจ ออก หาก จึ่ง ไป แจ้ง ความ กับ เล่าบูจิว ๆ โกรธ สั่งให้ ทหาร ซ้าย ขวา ไป ฆ่า อวยชี่จง เสีย พวก ทหาร ทั้ง ปวง ก็ ห้าม ปราม หลาย ครั้ง ขอ ไว้ ไม่ ให้ฆ่า เล่าบูจิว จึ่ง ได้งด ไว้ แล้วให้ ซินเสียง มา เปลี่ยน ตัว อวยชี่จง ให้ อวยชี่จง ไป รับ เสบียง เมือง โกจิว มา ส่ง กอง ทัพ ชี่มงกง แจ้ง ว่า ซินเสียง มา อยู่ รักษา ค่ายแทนอวยชี่จง ก็ มี ความ ยินดี แล้ว พวก กอง ตระเวน มา บอก กับ ชี่มงกง ว่า หัดทราหนาขอกัว เจ้า เมือง ไซคุนเคียด ยก กอง ทัพ มา ช่วย เล่าบูจิว ชี่มงกง จึ่ง เข้า ไป กระซิบ บอก อุบาย ให้ หลีสิบิ้น แล้ว หลีสิบิ้น ให้ เล่าซื่อเอี๋ยง คุม ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน ไป หา เจ้า เมือง ไซคุนเคียด ที่ ค่าย พูด จาให้กอง ทัพ กลับ ไป เสีย แล้ว ชี่มงกง จึ่ง จัด ทหาร แล ไพร่ พล ออก ตี ด่าน แปะเบี้ยกวนที่ซินเสียงรักษาแทน ตัว อวยชี่จง อยู่ นั้น ซินเสียง คน นี้ เดิม เปน ทหาร ของ หลี่มิด เมื่อ

หลิมิด เสีย ทัพ แก่ เฮงสี่ช่วง แล้ว หนี เข้า ไป อยู่ กับ เล่าบุจิว แต่ จิตร์ ของ ซินเสี่ยง นั้น อยาก จะ ใคร่ อยู่ กับ หลีสิบิ้น ซินเสี่ยง กับ พวก ไพร่ พล ซึ่ง รักษา ด่าน แปะเปี่ยกวน เห็น พวก ทหาร และ ไพร่ พล ใน กอง ทัพ หลีสิบิ้น มา มาก ยก เข้า ตี ชิง เอา ด่าน ดัง นี้ เห็น ว่า รักษา ไว้ ไม่ ได้ ก็ พร้อม ใจ กัน ไม่ สู้รบ เปิด ประตู ค่าย รับ กอง ทัพ ให้ เข้า ไป แล้ว ซินเสี่ยง กับ ไพร่ พล พา กัน ฆ่า ฟัน พวก ซองกิมกัง เสีย พวก ซองกิมกัง ไม่ ทัน รู้ ตัว ก็ พา กัน ทิ้ง ค่าย แตก ถอย ออก ไป จาก ด่าน แปะเปี้ยกวน ซินเสี่ยง กับ พัก พวก ไพร่ พล สมัค เข้า ทำ ราชการ อยู่ ด้วย หลีสิบิ้น เล่าบุจิว ตกใจ สั่งให้ ถ่า ทัพ ไป ตั้ง อยู่ ข้าง ที่ใกล้ ด่าน แปะเปี่ยกวน ซึ่มงกง รู้ว่า เล่าบุจิว ให้ ถ่อซื่อซิน กับ เฮงไปะ คุม ไพร่ พล ล่วง หน้า ตาม อวยซี่จง ไป ตัด เสบียง เสีย ก่อน ตัว ซึ่มงกง กับหลีสิบิ้น ค่อย ๆ ตาม ไป ภาย หลัง

๑ ฝ่าย อวยซี่จง ต้อง ถอด ออก จาก ที่ แม่ ทัพ มา จัด แจง บ่าวไพร่ ของ ตัว ตาม สมควร แล้ว ออก จาก แปะเปี่ยกวน ตรงไป เมือง ไกจิว ครั้น ไป ถึง ที่ ฮัวฮอง เห็น คน คุม เกวียน บันทุก เสบียง มา ข้าง หน้า พวก หนึ่ง อวยซี่จง ก็ ตรง เข้า ไป ถึง ตรวจ ดู มี เข้า สาร สาม พัน เจี๊ยะ หญ้า สำ หรับ หุง เข้า กว่า หมื่น มัด บน เกวียน ปัก ธง เหลือง ทุก เล่ม เปน สำคัญ อวยซี่จง แจ้ง ความ กับ คน คุม เสบียง ว่า จะ รับ เอา ไป ส่ง กอง ทัพ เล่าบุจิว เมื่อ พบ เกวียน นั้น เปน เวลา จวน ค่ำ จึ่งให้ พัก เกวียน ตั้ง ล้อม เปน วง ทำ ที่ ท่านอง ค่าย ให้ ไพร่ พล รักษา เกวียนล้อม อยู่ ชั้น นอก ตัวอวยซี่จง ไม่ ได้ ถอด เสื้อ เกราะ เข้า นั่งใน กลาง วง เกวียน ล้อม คอย ระวัง รักษา อยู่ เวลาค่ำ ประมาณ ครู่ หนึ่ง พวก ที่ ล้อม เกวียน ได้ ยิน เสียง คนโห่ร้อง มา ข้าง หน้า เปน อัน มาก สำคัญ ว่าโจร จะ เข้า ปล้น เสบียง อาหาร จึ่ง เข้า

ไปบอกความกับอวยซี่จง ๆ จับอาวุธขึ้นม้าเดินออกมาประมาณสามลี้ ได้ยินเสียงประทัดแลเสียงคนโห่ร้องใกล้เข้ามา แลไปดูเห็นเฮงโปะขี่ม้ามาข้างหน้า แต่หารู้ว่าผู้ใดไม่ด้วยแสงเดือนไม่สู้สว่าง อวยซี่จงถามว่าท่านมาแต่ไหน เฮงโปะบอกว่าซีมงกงใช้ให้เรามาเอาเสบียงของท่าน อวยซี่จงว่าท่านจะกลับมาเอาเสบียงไม่รู้จักเราฤๅ เฮงโปะว่าทำไมเราจะไม่รู้จักตัวท่าน คือเปนโจรที่เขาจะฆ่าเสียแล้วปล่อยมา

๏ อวยซี่จงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ยกอาวุธขึ้นฟาดตีเฮงโปะ ๆ ยกหอกขึ้นรับไว้ เข้าสู้รบกันประมาณห้าสิบเพลงหกสิบเพลง เฮงโปะทำเปนถอยหนี อวยซี่จงก็ไล่ติดตามกันมาห่างที่ประทับเกวียน ต่อซื่อซินก็ให้เอาไฟจุดเกวียนเผาเสบียงเสีย คนที่เฝ้าเกวียนตกใจร้องอื้ออึงขึ้น อวยซี่จงได้ยินเหลียวมาดูเห็นแสงไฟสว่าง ก็ทิ้งเฮงโปะเสีย ควบม้ากลับมาเห็นเกวียนที่บันทุกเข้าหญ้าไฟไหม้สิ้น อวยซี่จงเห็นดังนั้นก็เสียใจแล้วคิดกลัวว่าเฮงโปะจะคุมคนไปตีชิงเอาเมืองไกหิว ก็ควบม้าตรงไปหมายจะรักษาเมืองไว้ ไปถึงน่าเมืองไกหิว พบเฮงโปะกับต่อซื่อซินสกัดหน้าไว้ ก็เข้าสู้รบกันอยู่ เฮงโปะต่อซื่อซินทานกำลังอวยซี่จงไม่ได้หลีกทางให้ไป อวยซี่จงก็ควบม้าตรงเข้าในเมือง เฮงโปะกับต่อซื่อซินรอถ้ากองทัพหลีสิบินซีมงกงอยู่ หลีสิบินซีมงกงยกไปถึงก็ให้กองทัพเข้าล้อมเมืองไกหิวไว้ หลีสิบินใช้ให้สินเสียงเข้าไปพูดจาเกลี้ยกล่อมอวยซี่จงให้มาอยู่กับหลีสิบิน ฯะ

๏ อวยซี่จงตอบว่า เราเปนข้าเก่าบุจิว ๆ ก็ยังมีชีวิตรอยู่

ซึ่ง จะให้ เรา เปน ค่า สอง เจ้า นั้น เรา หา ยอมไม่ ถ้า ท่าน จะ ยก กอง ทัพ เข้า ตี เอา เมืองไกหิว เราก็ คง จะ ต่อรบไป กว่า จะ หา ชีวิตรไม่ ซิน เสียง กลับ ออก มา แจ้ง กับ หลี สิบิน ๆ ก็ มี ความ วิตก อยู่ ด้วย หยาก จะไคร่ได้ อวย ซี จง มา เลี้ยงไว้ ภอ จง ก่วน เล่า ซื้อ เยียง กลับ มา แต่ กอง ทัพ หัด ซา หนา ขอกัว เจ้า เมืองไซ คุน เคียด เอา ศีร์ศะ เล่า บูจิว กับ ซอง กิม กัง ทั้ง สอง ศีร์ศะ เข้าไปให้ หลี สิบิน ๆ มี ความ ยินดี ถาม ว่า ได้ ศีร์ศะ มา แต่ไหน เล่า ซื้อ เยียง แจ้ง ว่า ข้าพเจ้า รับ สิ่ง ของ ๆ ท่าน ออก จาก ค่าย เดิน ลัด ทางไป เมือง เบี่ย จิว ไป ถึง กลาง ทาง เห็น กอง ทัพ เมืองไซ คุน เคียด ตั้ง อยู่ ที่ เชิง เขา ปวน ฮ่อง ซัว ข้าพเจ้า เข้าไป หา หัด ซา หนา ขอกัว ที่ใน ค่าย แล้ว ข้าพเจ้า เอา หนังสือ กับ ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน ของ ท่าน ส่งให้ กับ หัด ซา หนา ขอ กัว รับไว้ แล้ว ข้าพเจ้า จึ่ง บอก ว่า ถังจู หลีเอี้ยน มี ความ โกรธ แก่ เฮง สีช่วงเปน อัน มาก ว่า เฮง สี ช่วง เปน คน กระบถ ฆ่า ซุย ฮยงจู หลาน พระเจ้า ซุย เอี๋ยง ตี้ เสีย ตั้ง ตัว ขึ้น เปน เจ้า อยู่ ใน เมือง แต้ บัดนี้ให้ หลี สิบิน กับ ซีมง กง ยก ทัพ ใหญ่ ออก มา จาก เมือง แต้ ขอให้ ท่าน ยก กอง ทัพ มา ช่วย ด้วย ฯะ

๏ หัด ซาหนา ขอกัว ยิ้ม แล้ว พูด ว่า ตัว ก็ มี ความโกรธ แก่ เล่า บูจิว อยู่ ว่า เดิม เล่า บูจิวไป ขอ กอง ทัพ เมืองไซ คุนเคียด ยก มา ช่วย เล่า บูจิวไป ตี เมือง ถัง สัญญา ว่า จะ ยก กอง ทัพ พร้อม กัน หัด ซา หนา ขอกัว ก็ได้ ยก มา ตาม สัญญา ครั้น มา เล่า บูจิว ยก กอง ทัพ มา เสีย ก่อน ตี เอา บ้าน เมือง ถังได้ หลาย เมือง ได้ เครื่อง สาตรา อาวุธ แล ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน เสบียง อาหาร ครอบ ครัว เปน อัน มาก หา แบ่ง ปันให้ ไม่ หัด ซา หนา ขอกัว ยก กอง ทัพ มา ภาย หลัง ก็ไม่ได้

สิ่งใดเลย ว่าบัดนี้ท่านมีหนังสือให้ส่งของไป ขอเปนทางไมตรีกับหัดซาหนาขอกัวๆ จะยกไปช่วยตีเมืองแต้ด้วย แต่จะขอทำโทษเล่าบูจิวเสียก่อน จึงจะยกตามไปต่อภายหลัง ข้าพเจ้าพักอยู่ที่ค่ายสองวัน ได้ยินว่าท่านให้ยกกองทัพเข้าตีกองทัพเล่าบูจิวซองกิมกังๆ แตกถอยไปหาหัดซาหนาขอกัวๆ ก็คิดอุบายให้คนลอบเข้าไปลักตัดศีร์ศะเล่าบูจิวซองกิมกังได้มาแล้ว สั่งให้ข้าพเจ้าคุมมาให้แก่ท่าน ฯะ

๏ หลีสิบิ๋นว่าการเปนดังนี้ เพราะเทพยดาโปรดเราให้ได้สมดังความปราถนา จึงให้บำเหน็จรางวัลแก่เล่าซือเยียงเปนอันมาก แล้วให้ซินเสียงเอาศีร์ศะทั้งสองเข้าไปในเมืองไถสิวให้อวยชี่จงดู อวยชี่จงเห็นจำได้ก็ร้องให้มีความอาไลยยิ่งนัก จึงให้ทำโลงใส่ศีร์ศะทั้งสอง เอาของเครื่องเส้นมาเส้นศพเอาไปฝังไว้ที่สมควร อวยชี่จงก็พาพวกทหารไพร่พลออกมาสมัคทำราชการอยู่กับหลีสิบิ๋นๆ มีความรักใคร่แก่อวยชี่จงมาก จึงมีหนังสือบอกมากราบทูลกับถังอ๋องตี๋ๆ รู้แล้วมีความยินดี จึงมีหนังสือให้ข้าหลวงถือไป ตั้งให้อวยชี่จงเปนที่โจฮูถองเจียงกุนเปนนายทหารใหญ่ ให้เล่าซือเยียงเปนเจ้าเมืองเบียจิว บันดาพวกทหารนอกนั้นก็ให้เลื่อนที่ขึ้นและให้ทรัพย์สิ่งของตามสมควร ที่มีความชอบมากแลน้อย ฯะ

๏ ฝ่ายหัดซาหนาขอกัวเอาศีร์ศะเล่าบูจิว ซองกิมกังส่งให้เล่าซือเยียงนำมาให้หลีสิบิ๋น แล้วก็ให้ยกกองทัพจะไปช่วยรบเฮงสีซวง เห็นนางบั๊กลันรูปร่างสูงใหญ่ เปนคนฉลาดสมควรจะเปนนายทหาร จึงตั้งให้เปนนายทหาร คุมทหารขี่ม้าหลาย

พัน เปน ทัพ กระบวน หลัง หัด ซาหนา ขอกัว ยกไป ถึง ทาง เอี๋ยน กัง ปลาย แดน เมือง แฮ ที่ นั้น มี ภูเขา แล ต้นไม้ ดู งาม ปลาด อยู่ ครั้ง นั้น นาง ยง อัน กงจู๋ บุตร สาว เตา เกี๋ยน เต๊กไปไหว้ เทพยดา ชื่อ ฮัวจิว ไซงัก อยู่ บน ภูเขาใหญ่ เตาเกี๋ยน เต๊กให้ฮอม หงวน คุม ทหาร ป้อง กัน รักษา นาง มา ด้วย ครั้นไหว้ เทพยดา เสร็จ แล้ว นาง ยงอัน กงจู๋ กลับไป เมืองให้ ฮอม หงวน คุม ทหาร เปน กอง หน้า มา พบ กับ กอง ทัพ หัด ซา หนา ขอกัว ๆ จึ่ง ถาม ว่า ท่าน มา แต่ไหน ฮอม หงวน บอก ว่า เราเปน ทหาร ของ แฮ อ๋อง เตา เกี๋ยน เต๊ก ก็ พวก ท่าน มา แต่ เมืองใด จะไป ข้างไหน เล่า หัด ซาหนา ขอ กัว บอก ว่า เรา เปน เจ้า เมืองไซ คุน เคี๋ยต หลี สิบินให้ ไป เชิญ มา ช่วย รบ เมือง แต้ ฮอม หงวน ว่า เจ้า เมือง ถัง เจ้า เมือง แต้ แต่ ก่อน เขา เคย เปน ขุนนาง เมือง ซุย ด้วย กัน เขา จะ สู้รบ กัน ก็ ชั่งเขา ตัว ท่าน อยู่ นอก เขตร แดน ไม่ รักษา บ้าน เมือง อยู่ ตาม ลำพัง กลับ ยก ทัพ เข้า มาใน แผ่น ดินจีน ช่วย คน ต่าง ชาติ ของ ตัว ตี บ้านเมืองไป ทำไม ฯะ

๏ หัดซาหนา ขอกัวได้ ฟัง นั้น ก็โกรธ จึ่ง ว่า เตา เกี๋ยน เต๊ก นาย ของ ท่าน เดิม ก็ เปนโจร ตัก เกลือ หลวง ขาย แล้ว คบ คิด กับ พวก ผู้ร้าย รวม กัน เข้า ยก ยอ ตั้ง เปน เจ้า นาย แล้ว กลับ มา ว่า เรา เปน คน ต่าง ชาติ ด้วย เล่า พวก ฮอม หงวน เคย เปน โจร ผู้ร้าย มา แต่ ก่อน ครั้นได้ ยิน ดัง นั้น ก็ มี ความ โกรธ เปน อัน มาก ต่าง คน ก็ เข้าไล่ ฆ่า ฟัน พวก เมืองไซ คุนเคี๋ยต พวก เมืองไซ คุนเคี๋ยต ต่อ สู้ ไม่ได้ ก็ แตก หนี กระจัด กระจายไป พวก ฮอม หงวน เข้า ล้อม จะ จับ หัด ซา หนา ขอกัว นาง บั๊กตุน เห็น ก็ รีบ คุม ทหาร มา ถึง รบ ฝ่า เข้าไป ช่วย แก้

หัดซาหนาขอกัวออกจากที่ล้อมได้ แล้วก็เข้าสู้รบกันต่อไป นางบั๊กลั้นให้เอาเกาทัณฑ์ยิง พวกฮอมหงวนๆ ก็ล่าถอยหนี นางบั๊กลั้นคุมทหารไล่ติดตามไปหาได้ระวังตัวไม่ ฝ่ายพวกทหารผู้หญิงของนางยงอันกงจู๊ยกล้วนมาตามข้างทาง เห็นนางบั๊กลั้นควบม้าวิ่งมาก็เข้าล้อมไว้ แล้วพวกผู้หญิงทหารนั้น มือหนึ่งถือโล่มือหนึ่งถือดาบ นอนกลิ้งเข้ามาเอาดาบฟันเท้าม้าๆ ก็ล้มลง นางบั๊กลั้นตกจากหลังม้า พวกทหารผู้หญิงเอาขอเกี่ยวตัวนางบั๊กลั้นออกมา แล้วเอาเชือกมัดไว้มั่นคง ซีก๊กเอี๋ยนซึ่งเปนทหารของหัดซาหนาขอกัว ขี่ม้าถือหอกรีบเข้ามาจะช่วยนางบั๊กลั้น นางยงอันกงจู๊เห็นจึงเอาลูกกระสุนยิงถูกแก้ว ซึ่งติดไว้ที่น่าอกซีก๊กเอี๋ยนแตกกระจายไป ลูกกระสุนตกอยู่ตรงหน้าซีก๊กเอี๋ยนๆ ก้มลงจะหยิบ ทหารผู้หญิงวิ่งเข้ามาจับมัดเอาตัวได้ หัดซาหนาขอกัวเห็นเขาจับเอาทหารเอกไปได้ทั้งสองคนก็ตกใจ พาทหารแตกไพร่พลหนีไป นางยงอันกงจู๊ให้หญิงทหาร คุมเอาตัวนางบั๊กลั้นซีก๊กเอี๋ยนสองคนยกตามฮอมหงวนไปทันกันเข้าตามทาง พอเวลาพลบค่ำจึงให้ตั้งค่ายประทับอยู่ นางยงอันกงจู๊ให้เอาคนโทษสองคนเข้ามาดูตัวหญิงทหารว่ากับนางบั๊กลั้นว่า เราดูหน้าตารูปร่างท่านงดงามเวทนาเจ้านักหนา เจ้านายเรานี้มีอาญาสิทธิ์เรี่ยวแรงนัก เจ้าเข้าไปถึงแล้ว จงพูดจาให้ดีจะได้รอดจากความตาย นางบั๊กลั้นแกล้งนิ่งเสียทำเปนไม่ได้ยิน ครั้นมาถึงทหารผู้หญิงที่คุมตัวมานั้น บอกให้นางบั๊กลั้นซีก๊กเอี๋ยนคำนับ นางบั๊กลั้นซีก๊กเอี๋ยนก็หา

คำนับไม่ยืนนิ่งเสีย นางยงอันกงจู๋เห็นรูปร่างนางบั๊กตันก็มีใจเมตา จึงว่าไม่ควรอยู่กับพวกพาล ท่านจงสมัคอยู่กับเรา ๆ จะชุบเลี้ยงให้เปนที่ขุนนางให้สมกับรูปร่างท่าน ฯะ

๏ นางบั๊กตันว่า บิดามารดาข้าพเจ้าอยู่เมืองไซคุนเคี่ยต บิดาก็ชราอยู่ไม่รู้ว่าจะเปนตายเมื่อใด ขอตาท่านกลับไปเยี่ยมบิดามารดาเสียสักครั้งหนึ่ง แล้วจะกลับมาอยู่เปนค่าท่าน นางยงอันกงจู๋ว่าพูดดังนี้เหมือนกับเราไม่รู้เท่า เมื่อเจ้ายอมอยู่จะชุบเลี้ยง ถ้าไม่ยอมก็จะฆ่าเสีย นางบั๊กตันว่าท่านกับข้าพเจ้าก็เปนหญิงด้วยกัน ถ้าจะยอมอยู่กับท่านข้าพเจ้าก็ไม่สู้มีความอายนักซึ่งท่านจะฆ่าข้าพเจ้า ท่านก็ไม่มีเกียรติยศสักเท่าไร นางยงอันกงจู๋ไม่เชื่อจึงให้ทหารหญิงคุมตัวนางบั๊กตันไปชัณสูตรในที่ลับ ให้รู้แน่ว่าหญิงฤๅชาย พวกหญิงทหารก็พานางบั๊กตันไปแล้ว นางยงอันกงจู๋ถามชี่กึกเอี๋ยนว่า ท่านคนนี้เล่าจะคิดประการใด ฯะ

๏ ชี่กึกเอี๋ยนว่า ข้าพเจ้าเปนชายหาได้เปนหญิงไม่ โดยข้าพเจ้าจะยอมอยู่กับท่าน ๆ ก็เปนผู้หญิง จะอยู่อย่างไรได้ โปรดปล่อยให้ไปเสียดีกว่า ไปภายน่าข้าพเจ้าจะกลับมาสนองคุณท่าน ให้สมที่ความปรารถนาของท่าน นางยงอันกงจู๋ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย พวกทหารเข้ายึดมือชี่กึกเอี๋ยนพาเดินไป ชี่กึกเอี๋ยนแกล้งร้องขึ้นดัง ๆ ว่าถึงตัวจะตายไปก็ไม่เปนทุกข์ แต่วิตกอยู่ด้วยความที่ต่อเสงเขาอ้อนวอนฝากธุระมา เรายังไม่ได้พบกับซึ่งอันจ้าวความของเขาจะสูญเสีย นางยงอันกงจู๋ได้ยินดังนั้น เรียกทหารให้คุมตัวกลับมาถามว่า ท่านพูดเมื่อตะกี้นั้น

ว่าอะไร ซี่ก๊กเอี๋ยนว่าไม่ได้พูดสิ่งใดดอก นางยงอันกงจู๊ว่าเรา
ได้ยินว่าล่อเส็งซึ่งอันจ้าว เราจะถามท่านดูว่าซึ่งอันจ้าวคนไหน
ซี่ก๊กเอี๋ยนว่าชื่อซึ่งอันจ้าวนั้นที่แห่งอื่นไม่มี มีแต่ที่เปนขุนนางอยู่
ในเมืองแฮ่คนเดียว นางยงอันกงจู๊ได้ฟังดังนั้น จึ่งให้แก้มัด
ออกเสีย เรียกให้นั่งที่สมควร แล้วถามว่าท่านชื่อใดเปนอะไรกับ
ซึ่งอันจ้าว ซี่ก๊กเอี๋ยนบอกว่าข้าพเจ้าแซ่ซี่ชื่อก๊กเอี๋ยน เปนชาว
เมืองซัวไซ เปนเพื่อนกันกับซึ่งอันจ้าว บิดาของท่านก็ได้ชอบ
กันมาแต่ก่อน เมื่อปีกลายนี้ซึ่งอันจ้าวมีหนังสือไปชักชวนข้าพเจ้า
กับหลียุกุย ให้เข้ามาเปนขุนนางอยู่ในเมืองท่าน ข้าพเจ้าติดธุระ
อยู่จึ่งไม่ได้มา แต่ซี่ก๊กเอี๋ยนคนนี้เดิมเมื่อหลีมิดยังอยู่ฮัวกั๋ง ตั้ง
ตัวขึ้นเปนเจ้าคิดฆ่าตกเอี๋ยงเสีย แล้วซี่ก๊กเอี๋ยนกับหลียุกุย แตก
ออกจากหลีมิดไปอยู่กับซาเหนี่ยวเมืองไทหงวน เมื่อหลีเอี๋ยนคิด
การจะตั้งตัวขึ้นเปนเจ้า ซาเหนี่ยวพาซี่ก๊กเอี๋ยนหลียุกุยไปช่วยรบตี
บ้านเมืองได้หลายแห่ง หลีเอี๋ยนจึ่งตั้งให้คนทั้งสองเปนนายทหารใหญ่
แล้วพักอยู่งักกุยแขวงเมืองไทหงวน เตียวกงกิ๋นขุนนางเมืองฮื่อจิ๋ว
อายุศม์ได้ห้าสิบปีจะทำบุญวันเกิด ซาเหนี่ยวกับเตียวกงกิ๋นเปน
เพื่อนรักกัน จึ่งให้ซี่ก๊กเอี๋ยนคุมสิ่งของไปส่งช่วยเตียวกงกิ๋นเมือง
ฮื่อจิ๋ว ล่อเส็งบุตรล่อโงยเจ้าเมืองฮื่อจิ๋ว มาเสพย์สุราอยู่ที่บ้าน
เตียวกงกิ๋นเนือง ๆ จึ่งได้คุ้นเคยกับซี่ก๊กเอี๋ยน ล่อเส็งรู้ว่าซี่ก๊ก
เอี๋ยนเปนเพื่อนกับชินซกโป ๆ ก็รักใคร่กันกับตันยองชินเปนอันมาก
ล่อเส็งจึ่งเขียนหนังสือฝากซี่ก๊กเอี๋ยนมาถึงชินซกโป ให้พูดจากับ
ตันยองชิน ๆ กับซึ่งอันจ้าวเคาเกียนเต๊กเปนเพื่อนสนิทกัน ให้ช่วย

ว่า กล่าว ขอ นาง ยงอัน กงจู๊ ให้กับ ต่อเสง ซี กีกเอี๋ยน รับ หนังสือ มา จาก ต่อเสง แล้ว ถา เคี่ยว กงกิ้น กลับ มา พบ กอง ทัพ เจ้า เมืองไซคุนเคี่ยด ที่ กลาง ทาง จับ เอา ตัว ซี กีกเอี๋ยนไปได้ เจ้า เมืองไซ คุนเคี่ยด ตั้งให้เปน นาย ทหาร ยก มาช่วย เล่าบูจิว จนได้ มา สู้รบ กับ นาง ยงอัน กงจู๊ แล เมื่อ นาง ยงอัน กงจู๊ พูด จาไถ่ ถาม ซี กีกเอี๋ยน นาง จึ่ง รู้ ว่า ซี กีกเอี๋ยน กับ บิดา แล ซึ่งอัน จ้าว เปน คน รักใคร่ กัน จึ่ง พูดจา เกลี้ยกล่อม ซี กีกเอี๋ยนให้ ไป อยู่ ใน เมือง แฮ จะได้ พบกับ บิดาแล ซึ่งอัน จ้าว ด้วย แล้ว นาง ยงอัน กงจู๊ ถาม ต่อไป ว่า เมื่อ ตะกี้ ท่าน พูด ว่า ต่อเสง นั้น เปน คน อยู่ ที่ แห่งใด ฯะ

๏ ซี กีกเอี๋ยน บอก ว่า อยู่ ที่ เมือง ฮ่อ จิว บุตร ต่อไงย เปน พี่ น้อง กับ ซิน ซกโป ต่อเสง วานให้ ข้าพเจ้าไป หาซิน ซกโป ให้พูด จา กับ ตัน ยองซิน ด้วย การ ว่า กล่าว บุตร ภรรยา ข้าพเจ้า มา ผะเอิน พบ กับ หัดซา หนา ขอถัว ๆ จับ ข้าพเจ้าไป ยังไม่ได้ ไป หา ซิน ซกโป

๏ นาง ยงอัน กงจู๊ ได้ ฟัง แล้ว นึก ว่า ซึ่ง ต่อเสง จะให้ ซิน ซกโป ตัน ยองซิน ที่ อยู่ ต่าง บ้าน ต่าง เมืองไกลกัน หลาย โยชน์ มาว่ากล่าว สู่ ขอไม่ เห็น จริง ด้วย คิด แล้วจึ่ง ว่า ซึ่ง ท่าน พูด ว่าต่อเสง บอกให้พัค พวกไป ช่วย ทำ การ บุตร ภรรยา นั้นไม่ จริง ซี กีกเอี๋ยน ว่าพูด นี้ เปน ความ จริง หาเท็จไม่ ว่า แล้ว ลุก ขึ้น ยืน หยิบ หนังสือที่ใส่ ไว้ ใน เสื้อ ตรง น่า อก ออก มา ส่งให้ นาง ยงอัน กง จู๊ ๆ ให้ นาง สาวใช้ รับ มาดู เห็น สลัก หลัง หนังสือ ว่าต่อเสง เมือง ฮ่อ จิว ฝาก มา ถึง ซิน ซกโป เมือง ซัวตัง นาง ยงอัน กงจู๊ ยัง หา ฉีก ผนึกไม่ เอา ซ่อนไว้ ที่ ถุง ท้าว แล้ว บอก กับ ซี กีกเอี๋ยนว่า เรา พา กันไป ถึง เมือง พบ ปะพูด จา กับ

ซึ่งยันจ้าว แล้วเราจะส่งหนังสือนี้คืนให้กับท่าน ๆ จงไปอยู่กับฮอมหงวนก่อน ว่าแล้วก็ให้ทหารภาชี่กึกเอี๋ยนไปอยู่ที่ค่ายฮอมหงวน หญิงทหารซึ่งพานางบั๊กลันไปชัณสูตรเปนหญิงแน่แล้ว ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๊ก็พานางบั๊กลันเข้าไปในห้อง แล้วถามว่าเจ้าชื่อแซ่ไรเหตุอย่างไรจึ่งได้มากับกองทัพ นางบั๊กลันก็บอกชื่อแลแซ่แจ้งความแต่หลังให้ฟังทุกประการแล้วร้องไห้ นางยงอันกงจู๊ได้ฟังมีความสังเวศคิดว่าคนมีกระตัญญูรู้คุณบิดามารดานั้นหาได้โดยยาก นางคนนี้ก็อยู่เมืองต่างประเทศ เปนคนกระตัญญูควรจะคำรพนับถือ คิดแล้วจึ่งเรียกนางบั๊กลันให้นั่งที่เสมอกัน ฯะ

๏ นางบั๊กลันจึ่งว่าท่านมีบุญวาศนา ข้าพเจ้าเปนแต่คนชะเลยไม่ควรจะนั่งเสมอท่าน ๆ นับถือเรียกให้นั่งเสมอท่านนั้นเปนบุญข้าพเจ้านัก นางยงอันกงจู๊ว่าตรงยศศักดิ์นั้นหาง่าย จะหาคนที่มีกระตัญญูต่อบิดามารดานั้นหาได้โดยยาก เสียดายเราเปนผู้หญิง ถ้าเปนผู้ชายก็จะเลี้ยงเจ้าไว้เปนภรรยา เจ้ากับเราจงมาสาบาลเปนพี่น้องร่วมศุขทุกข์กันเถิด แล้วถามว่าอายุเจ้าเท่าใด นางบั๊กลันบอกว่าอายุข้าพเจ้าได้สิบเจ็ดปี นางยงอันกงจู๊ได้ยินดังนั้นก็ว่าเราแก่กว่าเจ้าสามปีขอเปนพี่ เจ้าจงเปนน้องเราว่าพลางยกมือขึ้นคำนับเทพยุดา กระทำสัจสาบาลเปนพี่น้องกัน แล้วนางยงอันกงจู๊ถามว่าเจ้ามีสามีแล้วฤๅยัง นางบั๊กลันบอกว่ายังหามีไม่ นางบั๊กลันจึ่งถามว่าอายุท่านก็แก่กว่าข้าพเจ้า เหตุใดจึ่งไม่มีสามี

ถ้าไปภายหน้าท่านจะมีสามี ตัวน้องนี้ท่านจะให้ไปอยู่แห่งใด ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๋ว่า บิดาเราไม่ใคร่จะได้อยู่บ้านเมือง ยกทัพไปเที่ยวปราบปรามโจรผู้ร้าย มารดาเราก็มีธุระจัดแจงบ้านเมืองหาว่างเปล่าไม่ จึ่งยังไม่ได้คิดการที่จะมีเย่าเรือน ต่างคนต่างพูดจากัน นางยงอันกงจู๋เห็นนางบักถันนอนหลับสนิท แล้วจึ่งหยิบเอาหนังสือที่ถุงเท้าขึ้นมาแก้ผนึกออกดู ข้างต้นหนังสือเปนความถามข่าวถึงทุกข์สุขกัน ข้างตอนท้ายใจความว่าล่อเส่งมีความรักใคร่แก่นางยงอันกงจู๋ ได้ไปอ้อนวอนเอี่ยหงีฉินให้ไปว่ากล่าวกับเคาเกี๋ยนเต๊ก เอี่ยหงีฉินติดธุระยังไม่ทันไปพอป่วยตายเสีย ไม่เห็นผู้ใดที่จะพูดต่อไปได้ ขอให้ชินซกไปช่วยพูดกับตันยองชินให้ไปว่ากล่าวสู่ขอนางยงอันกงจู๋ต่อเคาเกี๋ยนเต๊ก ให้ข้าพเจ้าผู้ชื่อว่าล่อเส่งด้วย ก็มีความอาไลยมากจนน้ำตาตกคิดว่าเอี่ยหงีฉินตายเสียแล้ว ที่ไหนล่อเส่งกับเราจะได้อยู่กินด้วยกัน ถึงตันยองชินจะมีหนังสือมาว่ากล่าวต่อบิดา ๆ ก็คงไม่ให้ ครั้นจะพูดจากับนางเซาเฮ่าให้รู้ความก็เปนแต่มารดาเลี้ยง มีความละอายยิ่งหนัก ครั้นจะรอคอยถ้าก็จะพากันแก่ตงทุกวันเมื่อไรจะสำเร็จ เมื่อชาตินี้ไม่ได้กันแล้ว ถ้าชาติหน้าอย่าให้เปนดังนี้เลย ขอให้พบปะอยู่กินด้วยกันโดยสดวกแต่สาวแต่หนุ่มเถิด แล้วคิดต่อไปว่าเมื่อครั้งเราได้ไปอาศรัยอยู่กับตันยองชิน ๆ ให้อยู่กับนางอายเนย ๆ ก็ได้รักใคร่กับเรามาก คุณเขาก็มีอยู่กับเราจำจะคิดสนองคุณนางอายเนยให้ได้กับล่อเส่งจะได้สิ้นธุระตรงตัวเราด้วย คิดแล้ว

จึ่ง ปลุก นาง สาว ใช้ ให้ ลุก ขึ้น เขียน หนังสือ แปลง ความ เก่า เสีย เขียน ลง ใหม่ ว่า ให้ซินซกโปขอนางอายเนย บุตรสาว ตันยองซินให้กับล่อเสง เขียน แล้ว เข้า ผนึก ห่อ ทำ ไว้ เหมือน ดัง เก่า เวลา รุ่ง เช้า นาง ยงอันกงจู๋ ให้ซื้อ ผ้า เครื่อง แต่ง ตัว นาง ปักลัน เหมือน กับ ตัว สั่ง ให้จัดแจง เตรียม ทหาร และ ไพร่ จะ พา กัน ยก กลับ ไป เมือง พอ เตรียม เสร็จ จะ ออก เดิน เห็น คน ขี่ ม้า ห้า คน ถือ ธง มังกร มา ถึง แจ้ง ความ ว่า กอง ทัพ เมือง ถัง ยก มา ตี เมือง แต้ แตก เสีย ไป หลาย เมือง เฮงสี่ช่วง มี หนังสือ ให้คน ถือ มา ขอ กอง ทัพ เมือง แฮ ยกไป ช่วย แฮอ๋อง จะ ยก ไป จึ่ง ให้ ข้าพเจ้า มา เชิญ ท่าน เร่ง กลับ ไป เมือง โดย เร็ว นาง ยงอันกงจู๋ แจ้ง ความ แล้ว แล้ว หยิบ เอา หนังสือ ล่อเสง กับ เงิน เปนเสบียง ยี่ สิบ ตำลึง ส่ง ให้กับ ทหาร กอง กระเวน ให้เอา ไป ให้ซีกึกเอียน สั่งให้ บอก ว่า เรา มี ราชการ ไม่ ได้ พูด กันแล้ว ให้ ปล่อย ตัว ซีกึกเอียน ไป เสีย เถิด แล้ว นาง ยง อันกงจู๋ก็ ให้เลิกทัพ กลับ เข้าเมือง ซีกึกเอียน คิด จะ ไป หา ซึ่งอันจ้าว ที่ เมืองแฮ รู้ว่า มี ราชการหาได้ ไปไม่ ก็ ออกเดิน ตัด ทาง ไป หา ซินซกโป

๑ ฝ่าย หลีสีบิ่น ซีมงกง ครั้น เสร็จ ปราบ เล่าบูจิว แล้ว ปฤกษา กัน ว่า จะ ยก กอง ทัพ ไป ตี เมือง แต้ ซีมงกง ว่า เฮงสี่ช่วง นั้น ได้ บ้าน เมือง ผู้คน ของ หลีมิด ไว้ เปน อัน มาก แผ่ เขตร แดน กว้าง ใหญ่ ออก ไป กว่า แต่ ก่อน ให้ ตั้ง ด่าน ทาง สำหรับ เข้า ออก กัน ข้า ศึก อยู่ ทั้ง สี่ ทิศ จะ ไว้ ให้ ช้า อยู่ มิได้ ข้าศึก จะ มี ใจ กำเริบ ขึ้น ทุก วัน ภายหลัง จะ คิด ทำ ยาก ขอ ให้ ท่าน จัด นาย ทหาร คุม ทัพ ยก ไป ตี ด่าน ทาง ทั้ง สี่ตำบล ตัด เสบียง กำลัง นั้น เสีย ก่อน เปรียบ เหมือน ปู ผู้ใด หัก เท้า ทั้ง แปด เสีย ยัง แต่ ก้าม ใหญ่ สอง ก้าม ถึง จะ ดุร้าย ประการ ใด หัก เท้า ทั้ง แปด เสีย ยัง แต่ ก้าม

ใหญ่สองก้ามถึงจะดุร้ายประการใด จะเดินไปข้างไหนได้ ถ้าตีได้ด่านทั้งสี่แห่งแล้วรักษามั่นไว้ จึงค่อยยกตีกระหนาบตรงเข้าไปเมืองใหญ่คงจะได้โดยง่าย หลีสิบิ๋นเห็นชอบด้วยจึงให้ธาญาสิทธิ์แก่ชี่มงกงแล้วสั่งว่าให้ทำตามสติปัญญาท่านเถิด ชี่มงกงจึงให้ซือบั๋วนไปคุมทหารยกไปทางงุยเอี๋ยงกุย ตีเมืองเตียงหมิ่งตำบลหนึ่ง ให้เล่าเต๊กอุยคุมทหารยกไปทางไทฮังซัว ตีเมืองห้อหลายตำบลหนึ่ง ให้เทงกุนกัวคุมทหารไปตัดเสบียงอาหาร ทางเมืองลกเขาซึ่งตำบลหนึ่ง ให้อื้อกุนอันคุมทหารไปทางฮัวอิน ตีเมืองฮวยลกเสียตำบลหนึ่ง ให้คุตตุดทองกับเต้าซุยนายทหารใหญ่สองคนคุมไพร่พลไปซุ่มอยู่ที่ทางรวม สำหรับให้คอยช่วยคนทั้งสี่ตำบล ให้เฮงโปะเทียกากิมอิวจุนตัดลิมเหนง สี่คนคุมไพร่พลยกไปเมืองลิเอี๋ยงตีคืนเอาบ้านเมืองของหลีมิดได้แล้วให้คนรักษาไว้ ต่อซื่อซินกับซินเตี๋ยงสองคนคุมทหารไปตีเมืองเซ้ยกิมเกาด่านเฮาล่อกวน หลีสิบิ๋นกับชี่มงกงซินซกไปอวยชี่จงยกทัพใหญ่ไปตัดทางเมืองห้อนำ ย้อนหลังตลบไปต้นทางหองเกาสมทบกับหลีเจง พวกทหารซึ่งชี่มงกงจัดแจงไว้ต่างคนก็ยกไปตามสั่ง ฯะ

๏ ฝ่ายหลีเจงเมื่อหลีสิบิ๋นชี่มงกงยังไม่ได้ยกมานั้น หลีเจงยกกองทัพเข้าสู้รบกับจูฉางที่เก๊กถ่าแขวงเมืองฌ้อ สู้รบกันสามารถจูฉางสู้ฝีมือทหารและสติปัญญาหลีเจงไม่ได้ อดอาหารจึงได้จับเอาบ่าวไพร่รุ่นหนุ่มมาต้มกินเสียหลายคน แล้วจูฉางกับบ่าวสี่ห้าคนขึ้นม้าพากันหนีไปอยู่ด้วยหลีช่วงที่เมืองเต้ หลีเจงมีไชยชนะ

ให้รวบรวมผู้คนเสบียงอาหารไว้เสร็จแล้ว ให้ทหารตั้งรักษาที่เก็กถ่ำไว้ หลีเจงก็ยกทัพมาคอยถ้าหลีสิบินอยู่ที่ต้นทางเก่าประมาณสิบห้าวัน หลีสิบินจึงยกทัพใหญ่ไปถึง หลีเจงเข้าหาหลีสิบินแจ้งความให้ฟังทุกประการ หลีสิบินว่าจูนางนั้นแตกหนีไปครั้งนี้ ก็เพราะกำลังและสติปัญญาของท่าน แต่เดี๋ยวนี้เราจะพากันยกไปปราบเมืองแต้ แต่ไม่รู้ว่าเฮงสี่ช่วงนั้นคิดรักษาบ้านเมืองไว้ประการใด หลีเจงว่าข้าพเจ้าให้คนไปสืบราชการได้ความว่า เฮงสี่ช่วงนั้นรู้ว่าท่านยกกองทัพใหญ่จะไปตีเมืองแต้ เขาจัดแจงบ้านเมืองไว้มั่นคง ตั้งให้พวกญาติพี่น้องเปนเจ้าแล้วให้รักษาบ้านเมืองเซียงเอี๋ยง เฮงเกี๋ยเปนเกงอ๋องรักษาเมืองโหหลอ เฮงซินเปนซองอ๋องรักษาเมืองห้วยจิว เฮงสี่ช่วงเปนชื่ออ๋องรักษาเมืองน่ำเกีย เฮงสื่อยุเปนฌ้ออ๋องรักษาเมืองบั้วเสีย เฮงกุนไตเปนฮวดอ๋องรักษาเมืองตั้งเสีย เฮงเหียมสูเปนฮั่นอ๋องรักษาเมืองฮ่ำเกียเสีย เฮงเตาสูเปนหลูอ๋องรักษาเมืองเอี๋ยวจีเสีย แล้วแต่งกองตระเวนเที่ยวตรวจอยู่ทั้งกลางคืนกลางวันไม่ขาด หลีสิบินหัวเราะแล้วว่า เฮงสี่ช่วงนั้นเปนคนหาปัญญามิได้ จัดให้บุตรหลานญาติพี่น้องมารักษาบ้านเมืองนั้น มันจะดีไปทุกคนฤๅ แต่ผู้มีสติปัญญาฝีมือดีมาสามิภักดิ์อยู่ด้วยก็คงจะเสียใจ เราเห็นว่ายกเข้าตีเมืองใดก็จะได้บ้านเมืองโดยง่าย จึงสั่งให้ยกทัพใหญ่รบฝ่าเข้าไปเมืองลกเอี๋ยงที่เฮงสี่ช่วงอยู่ เฮงสี่ช่วงครั้นรู้ว่ากองทัพหลีสิบินยกมา จึงจัดทหารม้าสองหมื่นยกออกจากเมืองตั้งค่ายคอยรับอยู่ที่ริมแม่น้ำซือกกจุย กองทัพหลีสิบินตั้งค่ายยังไม่ทัน

แล้ว พวกทหารกลัวว่า พวกเฮงสี่ช่วงจะจู่โจมเข้ามาตีเสียก่อน แต่หลีสีบิ้นหากลัวไม่ เชื่อตัวอยู่ว่าเคยใช้ปัญญาคนน้อยสู้กับคนมาก มีไชยชนะมาหลายครั้ง จึงพูดว่าพวกเฮงสี่ช่วงมันมาตั้งค่ายอยู่ก่อนนั้น เราคิดเห็นว่าใจไพร่พลในกองทัพไม่ปรกติ กลัวฝีมือทหารฝ่ายเราอยู่ หลีสีบิ้นให้ชินซกโปอวยซี่จงยกไปตีข้างหน้าค่าย หลีสีบิ้นกับเทียกากิม ล่อซื่อซิน คิ้วเฮง กอยงตั๋ง จี๋เหียนยกตัดเข้าตีข้างหลังค่ายเฮงสี่ช่วง ฯะ

๑ ฝ่ายพวกทหารม้าของเฮงสี่ช่วงเห็นหลีสีบิ้นยกมาข้างหลังค่ายมีทหารมาด้วยน้อย จึงพากันออกจากค่ายเข้าล้อมกองทัพหลีสีบิ้นไว้ ซื่องักกับเฮงเสี่ยงและพวกทหารซึ่งไปด้วยหลีสีบิ้นเห็นดั่งนั้นเข้าสู้รบไล่ฆ่าฟันพวกทหารม้าตายหลายร้อย แต่ยังออกจากที่ล้อมไม่ได้ พอม้าหลีสีบิ้นถูกอาวุธล้มลง หลีสีบิ้นพลัดตกจากหลังม้า ทหารม้าข้างเฮงสี่ช่วงมาสองคนขับม้ามาถึงยกทวนขึ้นจะแทง ซื่องักขับม้าสวนเข้าไปกันไว้แล้วร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง ทหารม้าสองคนตกใจ จึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกทหารตายคนหนึ่ง เอาดาบฟันตายคนหนึ่ง แล้วเอาม้ามาให้หลีสีบิ้นขี่เข้าสู้รบตลุมบอนกันอยู่ ฯะ

๑ ฝ่ายชินซกโปกับอวยซี่จง ยกตรงเข้ามาตีกระหนาบเข้าไปในค่ายไล่ฆ่าฟันพวกทหารเฮงสี่ช่วง สู้รบกันอยู่ประมาณสี่ชั่วโมง ทหารม้าในค่ายเห็นจะสู้ไม่ได้ก็พากันทิ้งค่ายเสีย พวกที่สู้รบกับหลีสีบิ้นเห็นดังนั้นก็แตกหนีไปสิ้น หลีสีบิ้นกับทหารทั้งปวงไล่ติดตามไปจนถึงเมืองที่เฮงสี่ช่วงสร้างขึ้นไว้ใหม่ ฆ่าฟันทหารเฮงสี่ช่วง

ล้มตายประมาณเจ็ดพันเศษ แล้วหลีสิบินได้ไชยชนะพากันกลับมาค่าย คอยถ้ากองทัพเฮงสีช่วงอยู่แปดวันไม่เห็นยกออกมาสู้รบ เวลาวันหนึ่งหลีสิบินกับชีมงถงออกมาเที่ยวเดินเล่นที่นอกค่าย เห็นพวกชาวเมืองถือธนูแลจ่ายเครื่องมือดักนก เดินมาประมาณยี่สิบคนสามสิบคน หลีสิบินให้คนเรียกเข้ามาถามว่าพากันไปข้างไหน พวกชาวเมืองแจ้งความว่ามีคนมาบอกว่า ที่งุยซองบูเหลงมีหงษ์ตัวหนึ่งมาจับอยู่ที่ต้นไม้ชื่อเดงชื่อ พวกข้าพเจ้าเปนพรานจะพากันไปจับหงษ์ตัวนั้นไปถวายแต่อ๋อง หลีสิบินถามว่าแต่นี้ไปถึงงุยซองบูเหลงหนทางจะใกล้ไกลสักเท่าใด พวกพรานนกแจ้งว่าทางประมาณยี่สิบลี้ หลีสิบินว่าจะไปด้วยพวกเจ้าจงนำเราไป ถ้าพบปะจับตัวหงษ์ได้แล้วจะให้รางวัลแก่เจ้า ชีมงถงห้ามไว้ว่าที่งุยซองบูเหลงนั้นใกล้กับหลังเมืองเฮงสีช่วง ฉวยว่าเขาแต่งกองทัพมาซุ่มอยู่ที่นั้นจะคิดประการใด

๏ หลีสิบินว่าเฮงสีช่วงนั้น ยกออกมาสู้รบกับพวกเรายับเยินเสียทัพหลายครั้ง เห็นจะไม่อาจออกมานอกเมืองดอก ว่าแล้วหลีสิบินเรียกเอาทหารที่ใส่เสื้อเกราะเหล็กขี่ม้าห้าสิบคน ไปกับหลีสิบิน ให้พวกพรานนกนำทางไปถึงที่ยูเฉา เปนที่เตียนราบกว้างใหญ่ มีภูเขาอยู่ข้างซ้ายข้างขวา มีหนองน้ำ ฝูงสัตว์ทั้งปวงพากันมาอยู่ที่ตำบลนั้นมากกว่ามาก แลที่นั้นพระเจ้าแผ่นดินแต่ก่อนชื่ออึ้งตี้ มาสร้างเก๋งศิลาไว้บนเขาหลังหนึ่ง แล้วก็เปนที่ฝังศพงุยซองบูเจ้าเมืองเก่าอยู่ที่ตำบลนั้นด้วย หลีสิบินไปถึงเที่ยวดูไม้แลภูเขาเพลิดเพลินอยู่ ได้ยินพวกพรานร้องบอกกันว่าหงษ์

บินมาแล้ว หลีสิบินดูขึ้นไปเห็นนกใหญ่ตัวหนึ่ง ตัวยาวหะอนลายขนปีกสีสลับกันห้าอย่าง ดูงามนักหนาบินมา มีนกเล็ก ๆ บินตามมาข้างหลังประมาณเจ็ดสิบแปดสิบ มาจับอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่ หลีสิบินว่านกนี้เปนนกอยู่นอกทะเลชื่อหงษ์ตาน มิใช่หงษ์ดอก พวกพรานเห็นนกดังนั้น จัดแจงข่ายออกดักกำลังชุนละมุนอยู่ แต่คนหนึ่งยกมือขึ้นชี้ร้องบอกว่ากองทัพยกมาข้างหน้าแล้ว พวกพรานเห็นตกใจพากันหนีไปสิ้น ชีมงกงรีบตามหลีสิบินมาข้างหลังบอกว่าให้กลับไปเสียเถิดทัพเฮงสี่ช่วงยกมาแล้ว หลีสิบินไม่มีความพรั่นพรึงก็เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกปีกนกใหญ่ ลูกเกาทัณฑ์ติดปีกนก ๆ ก็บินไป หลีสิบินก็รีบขับม้าตามนกไปแต่ผู้เดียวจนถึงซอกเขาเห็นกองทัพยกตามมามีธงยี่ห้อเมืองแต้ แล้วมีทหารคนหนึ่งขี่ม้าวิ่งเข้าใกล้แล้วร้องบอกว่า เราชื่อเอี๋ยนอี้เปนทหารเฮงสี่ช่วงจะมาจับเจ้า หลีสิบินก็ควบม้ากระโดดข้ามคลองกว้างประมาณสามสิบวาเศษถึงฝั่งข้างหนึ่ง แล้วเอาเกาทัณฑ์ยิงมาถูกคอเอี๋ยนอี้ตกม้าตาย แล้วดูขึ้นไปบนอากาศเห็นนกใหญ่ยังกระพือปีกบินร่อนอยู่ แลไปข้างหน้าได้ยินเสียงนกเล็กร้องอื้ออึงเหมือนเรียกนกใหญ่ให้บินไปทางนั้น หลีสิบินดูมาข้างหลังเห็นกองทัพเฮงสี่ช่วงยกตามมา ชีมงกงกับพวกทหารก็ยังอยู่ข้างหลังตามมาหาทันไม่ หลีสิบินควบม้าตามเสียงนกไปแต่ผู้เดียว เห็นนกใหญ่ร่อนลงจับกิ่งไม้สกัดหน้าอยู่ หลีสิบินได้ยินเสียงคนโห่ร้องตามมาข้างหลังอื้ออึงยิ่งนัก แล้วหลีสิบินพูดกับนกว่า ถ้าเจ้าจะช่วยทุกข์เราได้ครั้งนี้จงร้องขึ้นเปนสามเสียง พอพูดขาดคำนกก็ร้อง

ขึ้นเหมือนดังว่า แล้วก็บินไปบนยอดเขา หลีสิบินเห็นอัศจรรย์ดังนั้นจึงลงจากม้า เอาม้าผูกไว้กับต้นไม้แล้วค่อยปีนขึ้นไปตามนกถึงยอดเขา แลลงมาเห็นฟากคลองข้างหนึ่ง มีคนรูปร่างโตใหญ่ขี่ม้าวิ่งมาข้างหน้า ก็จำได้ว่าคันยองซิน ซึ่งมงกงขี่ม้าตามมาข้างหลังด้วย กำลังดูอยู่ได้ยินเสียงนกร้องขึ้นข้างหลังอีกครั้งหนึ่ง หลีสิบินแลไปเห็นนกร่อนลอยอยู่ จึงนึกว่าชะรอยเขานี้จะมีทางขึ้นลงได้ คิดแล้วก็เดินตามนกไปถึงเก่งศิลา เห็นพระองค์หนึ่งยืนอยู่ที่ประตูรูปร่างดูงดงาม ยกมือขึ้นกวักเรียกนก ๆ ก็โผลงมาเข้าในเก่งพระก็เข้าไป หลีสิบินก็รีบตามนกเข้าไปที่ในเก่งเห็นพระองค์นั้นนั่งอยู่ จึงถามพระว่านกที่บินมาเมื่อตะกี้นั้นท่านเอาไว้ไหนจงส่งมาให้ข้าพเจ้า ฯะ

๑ พระบอกว่าเห็นท่านหนีเคราะห์ร้าย เราจึงไปขอต่อพระไตยลิวบนสวรรค์มาปรารถนาจะให้ช่วยท่าน ๆ จะดูฤๅ ว่าแล้วเอามือล้วงเข้าไปในมือเสื้อ จับนกออกมาให้ดู นกนั้นตัวเล็กเท่านกสาริกา ลูกเกาทัณฑ์ก็ยังติดอยู่ที่ปีก พระจึงถอดลูกเกาทัณฑ์ออกจากปีกนกส่งให้หลีสิบินแล้วก็แบมือออก นกนั้นก็บินออกจากเก่งศิลาหายไป หลีสิบินเห็นดังนั้นก็อัศจรรย์ใจก็รับเอาลูกเกาทัณฑ์มาเหน็บไว้กับตัว แล้วจึงถามพระว่าข้าพเจ้าสิ้นเคราะห์แล้วฤๅยัง พระบอกว่าเดี๋ยวนี้ยังกำลังเคราะห์อยู่ สักครู่หนึ่งจึงจะสิ้นเคราะห์ พระจึงว่าท่านจงนอนอยู่ข้างหลังเรา ๆ จะทำให้สัตรูนั้นถอยไปเสีย หลีสิบินก็เดินเข้าไปข้างหลังพระ ๆ ก็นั่ง

บริกรรม อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง ควัน พลุ่ง ออก จาก ศีร์ศะ พระ เปน หมอก มืด คลุ้ม กลุ้ม ตัว หลีสิบิ้น ไว้ ฯะ

๏ ฝ่าย ตันยองซิน ชำนาญ ทาง ชัด เจน เคย เที่ยว ที่ เขา เงา เฮ่าก๊ก แปล คำไทย ว่า เปน ที่ ซอก เขา เสือ ห้า ตัว ทาง ที่ จะ ไป ข้าง หน้า นั้น เปนหนอง น้ำ ชื่อ คึงฮุนพัน ใหญ่ ยาว ขวาง หน้า มี หลุม หล ตาม เชิง เขาหลาย แห่ง แต เมื่อ ตาม หลีสิบิ้น มา นั้น เห็น เอี๋ยนอี ขี่ ม้า ข้าง หน้าตันยองซิน ๆ กลัว ว่า เอี๋ยนอี จะ จับ ตัว หลีสิบิ้น เสียก่อน จึง รีบ ขึ้น ม้า ตัด ทาง วิ่ง มา แต่ ผู้ เดียว หมาย จะ ชิง ความ ชอบ เอี๋ยนอี ครั้น มา ถึง เขา เห็น เอี๋ยนอี ถูก เกาทัณฑ์ ตาย อยู่ ตันยองซิน ก็ โกรธ ว่า ถ้า เราได้ หลีสิบิ้น แก้ แค้น เอี๋ยนอีได้ ครั้ง นี้ ก็ จะ มิใช่ คน มี ฝี มือ จึง ควบ ม้า เที่ยว เดิน ค้น ดู มา ตาม ทาง ซอก เขา ชีมงกง ควบ ม้า ตาม ติด มา ข้าง หลัง ร้อง ว่า พี่ ตันยองซิน อย่า ทำ อัน ตะราย เจ้า นาย ของ เรา ชีมงกง เอา มือ ฉุด ชาย เสื้อ ตัน ยองซิน ยึดไว้ แล้ว ถาม ว่า ท่าน มา อยู่ นี้ มี ความ ศุข อยู่ หรือ เมื่อ เรา อยู่ กับ หลีมิด นั้น ท่าน ก็ได้ พูดจา สั่ง สอน เรา คุณ ท่าน มี อยู่ กับ เรา มาก วัน นี้ มา พบ ท่าน ๆ จง เอนดู เรา เหมือน อย่าง ก่อน อย่า ติด ตามไป ทำ ร้าย แก่ เจ้า นาย เราเลย ตัน ยองซิน ตอบ ว่า แต่ ก่อน เรา อยู่ แห่ง เดียว กัน จริง อยู่ เดี๋ยว นี้ ต่าง คน ต่าง มี เจ้า เจ้า ต่อ เจ้า ก็ เปน ข้า ศึก กัน ประการ หนึ่ง เจ้า นาย ท่าน ก็ เปน อริ อยู่ กับ เรา ด้วย เรา จะ ฆ่า หลีสิบิ้น แก้ แค้น พี่ ชาย เรา เสียให้ จงได้ ชีมงกง ว่า ท่าน ลืม เสีย แล้ว หรือ ได้ จุด ธูป เทียน สาบาล กันไว้ เจ้า นาย ของ เรา ก็ เหมือน เจ้า นาย ของ ท่าน ๆ ไม่ คิด ถึง ความ แต่ หลัง บ้าง เลย หรือ ฯะ

๏ ตันยองซิน ว่า การ ศึก นี้ เปน การ ของ เจ้านาย มิ ใช่ การ ของเรา ๆ กับ ท่าน ไม่ ทำ ร้าย กัน เพราะ ว่า ได้ สาบาล กัน ไว้ แต่ นาย ของ ท่าน นั้น เรา จะ จับ ฆ่า เสีย พูด พลาง ตันยองซิน ชัก กระบี่ ออก ตัด ชาย เสื้อ ที่ ชิ่มงกง ยึดไว้ นั้น ขาด ออก แล้ว ก็ ควบ ม้า เที่ยว ค้น หา ต่อไป ชิ่มงกง เหน เหลือ กำลัง ที่ จะ ช่วย แก้ ไข จึ่ง ควบ ม้า รีบ กลับ มา ค่าย ร้อง เรียก พวก ทหาร ว่า เจ้า เรา มี เคราะห์ ให้ เร่ง รีบ ไป ที่ เงาเฮ่าถึก ช่วย เจ้านาย เราโดย เร็ว ขณะ นั้น อวยซี่จง อาบ น้ำ อยู่ ที่ คลอง หลอดซุย ได้ ยิน เสียง ร้อง จึ่ง แล ดู ไป เหน ชิ่มงกง ร้อง บอก มาดัง นั้น ก็ ตกใจ ขึ้น จาก น้ำ หาทันจะใส่ เสื้อ กางเกงไม่ ม้า ก็ ไม่ ได้ ผูก เครื่อง อวยซี่จง ฉวยได แต่ แซ่ กับ อาวุธ โดด ขึ้น หลัง ม้า วิ่งไป ฯะ

๏ ฝ่าย ตันยองซิน เที่ยว ตาม หา หลี่สีบิน หา พบไม่ ได้ ยิน เสียง ม้า ร้อง อื้อ อึงไป แล ดู เหน ม้า ผูก ไว้ ม้า หนึ่ง นึก ประหลาด ใจ จึ่ง ลง จาก ม้า เอา ม้า ผูก ไว้ กับ ต้นไม้ แล้ว ปีน ขึ้น ไป บน ภู เขา เที่ยว ค้น ไป เหน เสือ ตัว หนึ่ง ฟุบ หมอบ แหงน หน้า อยู่ ที่ ประตู เก๋ง เสือ เหน ตันยองซิน มอง ดู อยู่ ตรง ประตู ก็ ร้อง ขึ้น ขึ้น ภูเขา แล ห้วย หนอง ตาม เชิง เขา ไหว กระเทือน ทั่วกัน ตันยองซิน ตกใจ กลับ ลง มา ถึง เชิง เขา นึก ว่า ชะรอย เสือ จะ กิน หลี่สีบิน เสีย แล้ว ถ้าไม่ ตาย ด้วย เสือ ก็ คง ตก หนอง ตาย คิด แล้ว กลับ ลง มา ขึ้น ม้า จูง เอา ม้า หลี่สีบิน ไป ด้วย พอ อวย ซี่จง ขี่ ม้า กระโดด ข้าม คลอง มา ถึง เชิง เขา ร้อง ว่า อย่า ทำ อัน ตราย เจ้า ของ เรา ตันยองซิน เหน ดัง นั้น ปล่อย ม้า หลี่สีบิน เสีย เข้า ต่อ สู้ กับ อวยซี่จง เอา อาวุธ ทุเรียน ตี อวยซี่จง ๆ หลบ ทัน หา ถูก ไม่ แล้ว จึ่ง เอา

กระบองเหล็กซิวปีตีถูกต้นแขนคันยองซิน ชิงเอาอาวุธถูกทุรียนได้ คันยองซินเสียทีก็ควบม้าหนีกลับไป ฯะ

๏ ฝ่ายหลีสิบินเมื่อนอนอยู่หลังพระในเก๋งนั้นเหนคันยองซินมองดูอยู่ที่ประตูหลายครั้งแต่หาเข้าไปไม่ ได้ยินเสียงช้างนอกอื้ออึงนัก พระก็นั่งบริกรรมว่านะโมอ่อนที่ถอหุดอยู่แล้วว่าท่านสิ้นเคราะห์ มีคนมาช่วยคอยรับที่เชิงเขาแล้วท่านจงกลับไปเถิด หลีสิบินลุกขึ้นคำนับถามพระว่าท่านชื่อไร พระบอกว่าชื่อทังสำจัง หลีสิบินว่าท่านพระอันวิเศษ มีคุณกับข้าพเจ้ายิ่งนัก ข้าพเจ้ากลับไปถึงเมืองเชียงอั๋นแล้ว จะให้ขุนนางมารับท่านไปปรนิบัติไว้ในเมือง ฯะ

๏ พระว่าเราอยู่ที่นี่เทพยดาที่ภูเขาก็ปรนิบัติอยู่ ท่านอย่าวิตกเลย ท่านจงกลับไปครองบ้านเมือง ทำนุบำรุงข้าราชการไพร่พลแลราษฎร ให้อยู่เย็นเปนศุขตั้งอยู่ในยุติธรรมเถิด ว่าแล้วพระก็หลับตานิ่งอยู่ แลพระทังสำจังองค์นี้เนียหอม ภายหลังท่านได้รับอาษาหลีสิบิน ไปร่ำเรียนเอาสาสนาพระพุทธเจ้าอีก ครั้งนั้นสาสนาพระพุทธเจ้าล่วงไปได้พันปีเศษแล้ว สาสนาตกไปอยู่เกาะลังกา พระทังสำจังเดินไปถึงแผ่นดินพราหมณ์ ต้องข้ามไปเรียนสาสนาที่เกาะลังกา พาเอาสาสนาพระพุทธเจ้ามาปรากฏไว้ที่เมืองจีนอีก ฯะ

๏ ฝ่ายหลีสิบินเหนพระทังสำจังหลับตานิ่งอยู่ ก็เดินออกจากเก๋งลงมาจากภูเขา เที่ยวตามหาม้าพบแล้วขึ้นม้ามาพบอวยซี่จง ๆ ถามว่าท่านตกใจกลัวหนักหนาหรือ หลีสิบินบอกว่าไม่ตกใจดอก บัดนี้คันยองซินไปไหนเล่า อวยซี่จงก็แจ้งความให้ฟังว่า ชินมงกงไปบอกให้ข้าพเจ้ามาช่วยท่านโดยเร็ว ข้าพเจ้าตกใจจึงขึ้นมาจากน้ำ

โตดซิ้นม้ารีบมาโดยเร็ว พบคันยองซินได้สู้รบกับคันยองซินๆ สู้ข้าพเจ้าไม่ได้หนีไป แล้วคันยองซินไปพาพวกทหารมาอีก จะอยู่ที่นี่ช้าไม่ได้เชิญท่านกลับไปเสียเร็วๆ หลี่สี่บิ๋นกับอวยชี่จงก็พากันไปถึงต้นทางเงาเฮ่ากีก พบนายทหารเฮ่งสี่ช่วงชื่อฮวนอิวคนหนึ่ง คันคิเลียดคนหนึ่ง คุมทหารเดวมาตั้งสกัดทางอยู่ อวยชี่จงนำหน้าเอาอาวุธตีถูกฮวนอิวคันคิเลียด นายทหารสองคนสู้ไม่ได้แตกล่าถอยไป หลี่สี่บิ๋นกับอวยชี่จงพากันมาได้ เหนหลี่เจงชี่มงกงซินซกไปคุมทหารมาตามรับหลี่สี่บิ๋น พบกับกองทัพเฮ่งสี่ช่วงที่กลางทางก็เข้าสู้รบกันอยู่ ฯะ

๏ อวยชี่จงพูดกับหลี่เจงว่า ท่านจงพาหลี่สี่บิ๋นกลับไปค่ายก่อนเถิด พวกข้าพเจ้าจะเข้าสู้รบกับเฮ่งสี่ช่วงเอง หลี่เจงจึ่งพาหลี่สี่บิ๋นกลับไปค่าย ชี่มงกงซินซกไปอวยชี่จง ก็คุมทหารเข้าสู้รบกับกองทัพเฮ่งสี่ช่วง อวยชี่จงเหนเฮ่งสี่ช่วงแต่งตัวใส่เสื้อหมวกทองคำ ขี่ม้ายืนกำกับดูทหารสู้รบ ก็ควบม้าตรงเข้าไปใกล้หมายจะจับตัวเฮ่งสี่ช่วงๆ ตกใจควบม้าหนีเข้าเมือง กองทัพก็แตกกระจัดกระจายไป ซินซกไปอวยชี่จงกับพวกทหารก็ไล่ติดตามไปจนถึงประตูเมืองแล้วกลับมา ชี่มงกงให้ตีม้าฬ่อสัญญาเรียกคนกลับมาเข้าค่าย ขุนนางแลทหารผู้ใหญ่เข้ามาคำนับชมบุญหลี่สี่บิ๋นอยู่พร้อมกัน หลี่สี่บิ๋นพูดว่าครั้งนี้ถ้าอวยชี่จงไม่รีบไปช่วยเราทันพวกเฮ่งสี่ช่วงมันคงจับเราไปได้ จึ่งเอาทองเงินใส่หีบๆ หนึ่งให้

แก่ อวยชี่จง เปน รางวัล ตั้ง แต่ นั้น มา หลีสิบิ่น รักใคร่ อวยชี่จง ยิ่ง
กว่า แต่ ก่อน ฯะ

๏ ฝ่าย เฮงสี่ช่วง ครั้น แตก ทัพ หนี เข้า เมือง ได้ แล้ว เหน ว่า พวก
ทหาร หลีสิบิ่น กล้า หาญ แขงแรง ให้ ตั้ง มั่น รักษาเมือง ไว้ หา ออก มา
สู้รบ ไม่ หลีสิบิ่น กับ นาย ทัพ นาย กอง คอย รอ ฟัง ข่าว อยู่ ที่ ค่าย ประ
มาณ สิบ สี่ สิบ ห้า วัน บรรดา ทหาร ซึ่ง ชีมงกง แต่งให้ ไป เกลี้ย กล่อม
ผู้คน และ ตี บ้าน เมือง ต่าง ทาง แต่ ก่อน นั้น มี หนังสือ บอก มา ว่า
เมืองยงจิว เมือง บินจิว เมือง ตูจิว เมือง ห้วยจิว ก็ ยอม เข้า ด้วยแล้ว
เอียงเลง นาย ทหาร ซึ่ง เฮงสี่ช่วง ให้ รักษา เมือง เหียนจิว นำ เอา หัวเมือง
ขึ้น กับ เมือง เหียนจิว ยี่ สิบ ห้า ตำบล ก็ มา สำพภักดิ์ อยู่ ด้วย แลซีเต๊ก
ยอน เจ้าเมือง งุยจิว กับ เมือง บิน เมือง กี เมือง แฮ เมือง ซุย เมือง ตัน เมือง โค
เมือง เทง เจ็ด หัว เมือง สมัค เข้า อยู่ ทั้ง สิ้น เฮงโปะ กับ เที่ยกากิน ก็
บอก หนังสือ มา ว่า เมือง อีจิว เมือง ถีเยีย เมือง ซังเลีย เกลี้ย กล่อมไว้
ได้ แล้ว แต่ เมือง เซีย กิมเกา เมือง เซาหลอ นั้น ได้ ข่าว ว่า ล่อซือจิน
จินเสียง ตี ยัง หา แตก ไม่ คุดตุด ทอง ซึ่ง ตั้ง อยู่ ทางใหญ่ เมือง ถกเอียง
แต่ง คน ไป ลาด ตระเวน จับ ได้ คนใช้ พวก เฮงสี่ช่วง สอง คน มา ถาม ได้
ความ ว่า เฮงสี่ช่วง ใช้ คน ถือ หนังสือ ไป ถึง เคาเกียนเต๊ก ขอ กองทัพ
ให้ ยก มา ช่วย แต่ คน ถือ หนังสือ นั้น เดิน ตัดไป ทาง เมือง ถักซือ แดน
เมือง แฮ ไป หลาย วัน แล้ว หลีสิบิ่น แจ้ง ความ แล้ว ก็ มี ความ ยินดี ฯะ

๏ ชีมงกง ว่าเขตร แดน เฮงสี่ช่วง นั้น สาม ส่วน โดย อำนาจ บุญ
ของ ท่าน พวก ทหาร ตี ได้ และ สมัค เข้า มา ได้ สอง ส่วน ยัง ส่วน หนึ่ง

แต่เมือง เซ้ยกิมเภา เมือง เฮาหลอ สองตำบลนั้น เปน ทาง รวม แก่เมือง ทั้งปวง ที่ ทาง นั้น คง สำคัญ อยู่ ถ้า เรา ตี ไม่ ได้ ถึง ตี บ้าน เมือง อื่น ๆ ไว้ จะ ให้รักษา อยู่ โดย ยาก ถ้า ตี ได้ ที่ สอง ตำบล นี้ แล้ว ถึง จะ รักษา เมือง อื่น ๆ ก็ ง่าย ข้าพเจ้า จะ ขอ ไป ช่วย ต่อซือซินกับซิน เสียง ด้วย หลีสิบิ้น ก็ เหน ชอบ ขึ้มงกง กับ พวก ทหาร นาย ไพร่หมื่น หนึ่ง ยกไป เข้าใจ ว่า ต่อซือซิน ยัง ตี เมือง เซ้ยกิมเภาไม่ได้ ครั้น ไป ถึง รู้ว่า ต่อซือซิน ตี ได้ เมือง เสีย ก่อน แล้ว ต่อซือซิน มี ความโกรธ เพราะ ตี เมือง ได้ โดย ยาก จึ่งให้ฆ่า เจ้า เมือง แล ทหารไพร่ พลครอบ ครัว ราษฎร เสีย สิ้น ครั้น ขึ้มงกง ไป ถึง เหน แต่เมือง เปล่าติด สังเวช ยิ่ง นัก ก็ หา ว่า ประการใด ไม่ ฯะ

๑ ฝ่าย เฮงโป๊ะ ยก มา ตี เมือง เฮาหลอ ก่อย เวลา กลาง คืน เฮงโป๊ะ ก็ คุม ไพร่ พล ของ ตัว แปลง ปลอม เปน พล เมือง แล้ว ร้อง เรียก ให้คน ใน เมือง เปิด ประตู รับ พวก ทหาร ที่ รักษา เมือง เข้าใจ ว่า เปน พวก เดียว กัน ก็ เปิด ประตู เมือง ให้ เฮงโป๊ะ ก็ คุม ทหาร เข้าไป เฮงเกี๋ยบุนหลาน เฮงสี่ช่วง ผู้รักษา เมือง เฮาหลอ นอน หลับ อยู่ เฮงโป๊ะ ให้ ทหาร จับ มัดไว้แล้ว ไล่ ฆ่าฟัน พวกใน เมือง แตก กระจัด กระจาย คุม กันไม่ ติด เฮงโป๊ะ ให้ ตั้ง มั่น รักษา เมือง เฮาหลอไว้ ขึ้มงกง จึ่ง พูด กับ ต่อซือซิน เฮงโป๊ะ ว่า ท่าน ตี ได้ เมือง เซ้ยกิมเภา เมืองเฮาหลอ สอง เมือง นี้ ดี หนัก หนา ด้วย เปน ที่ สำคัญ ของ เมือง ลกเอี๋ยง เหมือน กับ ตัด กำลัง เฮงสี่ช่วง ให้ย่น ลง แต่ เดี๋ยว นี้ เรา รู้ ว่า เฮงสี่ช่วง ให้ เจี๋ยง ซุน อ๋วสี ผู้หลาน ถือหนังสือ ไป ขอ กอง ทัพ เตาเกี๋ยนเต๊ก มา ช่วย เตาเกี๋ยนเต๊ก จะ ยก มามาก

น้อย เท่าใด ยัง ไม่ รู้ ท่าน ทั้ง สอง จง รักษา บ้าน เมือง ไว้ เรา จะ นำ เอา ความ ชอบ ไป แจ้ง แก่ หลี่สิบิ๋น ให้ ทราบ จะ ได้ คิด ราชการ ต่อไป ว่า แล้ว ชื่มงกง ก็ กลับ มา หา หลี่สิบิ๋น ที่ ค่ายใหญ่ ฯะ

๏ ฝ่าย เจี๋ยงซุนอัวสี ซึ่ง เฮงสีช่วง ให้ ถือ หนังสือ คุม ทรัพย์ สิ่ง ของทอง เงิน ไป ให้ เตาเกียนเต๊ก ณะเมือง แฮ นั้น ครั้น ไป ถึง ก็ เอา ทรัพย์ สิ่ง ของ แจก ให้ ตาม บรรดา ขุนนาง ทหาร ผู้ ใหญ่ เมือง แฮ ปรารถนา จะ ให้ ช่วย ว่า กล่าว กับ เตาเกียนเต๊ก ยก กอง ทัพ ไป ช่วย เฮงสีช่วง ขุนนาง แล ทหาร ทั้งปวง รับ สิ่งของ ไว้ มี ความ ยินดี รับ คำ ว่า จะ ช่วย พูดจา กับ เตาเกียนเต๊ก แต่ เลงเก๋ง กับ เซาตัน ขุนนาง สอง คน หา รับ เอา สิ่งของไม่ ครั้น เวลา เช้า เจี๋ยงซุนอัวสี ก็ เอา ทรัพย์ สิ่ง ของ เข้าไป ให้แฮอ๋อง เตาเกียนเต๊ก ๆ รับไว้ แจ้ง ความ แล้ว ว่า เรา กับ เมือง ถัง ก็ ชอบ อัชฌาไสย กัน มา นาน ประการ หนึ่ง เรา ยก ทัพไป ตี เมือง เมง ไป ทาง ไกล พึ่ง กลับ มา ทแกล้ว ทหาร ไพร่ พล ยัง บอบ ช้ำ อยู่ ไป ยัง ไม่ ได้ เจี๋ยงซุนอัวสี ว่า เมือง แฮ กับ เมือง แต้ อยู่ ใกล้ กัน เปรียบ เหมือน ฟัน กับ ลิ้นริมฝีปาก ปาก แตก เสีย แล้ว คน ทั้งปวง จะ มิ เหน ฟัน หรือ ถ้า เมืองแฮ กับ เมือง แต้ ๆ เสีย แก่ ข้า ศึก ๆ ก็ จะ ยก มา ตี เมือง แฮ ๆ ก็ คงแตกยับ ด้วย ท่าน เปน คน มี สติปัญญา ตรึก ตรอง ดู ให้ ตลอด ก่อน ฯะ

๏ เตาเกียนเต๊ก ว่า เรา ขอ ทุเลา ปฤกษา กับ ขุนนาง ทั้งปวง จะ เหน ประการ ใด จึ่ง จะ บอก ให้ รู้ เจี๋ยงซุนอัวสี ก็ ลา กลับ มา พัก อยู่ ข้าง นอก เตาเกียนเต๊ก จึ่ง ปฤกษา กับ ขุนนาง ทั้งปวง ขุนนาง ที่ ได้ ของ กำนัล เฮงสีช่วง จึ่ง ว่า เมือง ซุย เปน จุลาจล แผ่นดิน แยก ออก เปน หก ก๊ก

เดี๋ยวนี้ก็ยังอยู่แต่สามก๊ก คือกวนตงได้แก่เมืองถัง ห้อหน้าได้แก่เมืองแต้ ห้อปักได้แก่เมืองแฮ เปรียบเหมือนโต๊ะสามท้าวยันกันอยู่ บัดนี้เมืองถังยกมาตีเมืองแต้ได้สองส่วน ถ้าเมืองถังตีเมืองได้สิ้นทั้งสามส่วนคงจะกำเริบ ยกมากระทำแก่เมืองเรา ๆ จะทานกำลังเมืองถังที่ไหนได้ ถ้าท่านคิดช่วยเอาเมืองแต้ไว้ ยกทัพตัดทางไปตั้งสกัดหลังทัพเมืองถังไว้ กองทัพเมืองเรากับเมืองแต้ตีกระหนาบทัพเมืองถัง ๆ ก็คงจะแตกเสียกับเรา ชื่อเสียงท่านก็จะฟุ้งเฟื่องปรากฏขึ้น ถ้าเห็นการเปนทีตีเอาเมืองแต้เสียด้วย ได้เมืองแต้แล้วจึงสมทบยกไปตีเอาเมืองถังก็เห็นจะได้โดยง่าย ท่านก็จะได้เปนใหญ่แต่ผู้เดียว ข้าพเจ้าเห็นการดังนี้ เตาเกี้ยนเต๊กได้ยินดังนั้นก็ตบมือหัวเราะแล้วว่า ท่านทั้งปวงพูดถูกต้องกับใจเรา แต่เราเห็นว่ากำลังยังน้อยอยู่จะทำไปไม่ตลอด จะ

๑ เลงเก่งว่าท่านพูดอย่างนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ใจข้าพเจ้าคิดเห็นว่า กองทัพหลีสีบิ๋นก็ตั้งมั่นล้อมเมืองลกเอี๋ยงไว้แล้ว ก็ให้ทหารที่แขงแรงตั้งอยู่ที่รวมเมืองเซี่ยกิม เภาเมืองเฮาหลอรักษามั่นคงอยู่ ท่านจะมีผู้คนสักเท่าไรไปสู้รบเขา ถ้าคิดยกทัพไปตามน้ำอ้อมไปตีเมืองฮวยจิว เมืองห้อเอี๋ยงแดนเมืองถังได้แล้ว ยกทัพใหญ่ขึ้นไปตั้งเกลี้ยกล่อมผู้คน ในเขตรแดนเมืองถังได้มากแล้ว ยกทัพใหญ่ไปทางเมืองฮุนเซา ชาวเมืองภูจิ๋นก็คงตกใจกลัวพากันแตกตื่นไป จึงยกเข้าตีเอาเมืองหอตังก็คงจะได้โดยง่าย เหมือนดังหยิบหญ้าแลฟางทิ้งเสียเหมือนกัน ข้าพเจ้าเห็นมีคุณสามประการ ๆ หนึ่ง

ขุนนาง นาย ทหาร ไพร่พล ที่ แขงแรง พา กัน มา อยู่ กับ หลีสีบิ๋น ที่ เมือง ตกเอี๋ยง เปน อัน มาก เรา ยก ทัพ ใหญ่ เข้า ไป ใน เขตร แดน เมือง ถัง ก็ จะ ได้ บ้าน เมือง โดย สดวก แล้ว ก็ จะ ไม่ ลำบาก เหน็จเหนื่อย แก่ ไพร่ พล ประการ หนึ่ง หลีสีบิ๋น รู้ ความ ก็ คง จะ เลิก ทัพ กลับ มา เมือง ถัง เมือง แต้ คง ได้ เขตร แดน คืน อีก ประการ หนึ่ง เฮ่งสี่ช่วง ก็ จะ รู้ คุณ นับถือ ยำเกรง สติปัญญา ท่าน เคาเกี๋ยนเต๊ก ก็ นิ่ง อยู่ พวก ขุนนาง แล ทหาร ทั้งปวง จึ่ง ว่า จะ ยก ไป ช่วย เฮ่งสี่ช่วง ครั้ง นี้ เปรียบ เหมือน ไป ช่วย ดับ เพลิง ถ้า คิด การ เหมือน ถ้อย คำ เลงเก่ง ว่า ดัง นั้น เหน จะ ช้านัก ถ้า แม้น ว่า เรา ยก กองทัพ ใหญ่ ไป ข้าง โน้น ฝ่าย ว่า กอง ทัพ หลีสีบิ๋น ตี เมืองตกเอี๋ยง แตก จับ เอา ตัว เฮ่งสี่ช่วง ได้ แล้ว จะ ยก เลย มา ตี เอา บ้าน เมือง เรา ๆ จะ ทำ ประการ ใด จะมิ ต้อง เลิก กอง ทัพ กลับ มา อีก หรือ เคาเกี๋ยนเต๊ก ก็ นิ่ง ตริก ตรอง อยู่ ลุก ขึ้น จาก ที่ ว่า ราชการ เดิน กลับไป ข้าง ใน ฯะ

๑ นาง เซาเฮา ภรรยา ถาม ว่า ท่าน ออกไป ข้าง นอก เวลา วัน นี้ ปฤกษา ด้วย ราชการ สิ่ง ใด เคาเกี๋ยนเต๊ก เล่า ความ ให้ ฟัง ทุก ประการ นาง เซาเฮา ว่า พวก ขุนนาง ทั้งปวง พูด นั้น ข้าพเจ้าไม่ เหน ด้วย แต่ ความ คิด ของ เลงเก่ง ข้าพเจ้า เหน ชอบ กล อยู่ ขอ ให้ ทำ ตาม ถ้อย คำ เลงเก่ง เถิด เคาเกี๋ยนเต๊ก ว่า เลงเก่ง พูด เปน น้ำ ท่วมทุ่ง เรา หา ชอบ ใจไม่ นาง เซาเฮา ว่า ถ้า มิ เอา อย่าง นั้น ท่าน วิตก อยู่ กลัว หลีสีบิ๋น จะ ยก ทัพ เลย มา ตี เอา เมือง เรา ก็ ขอ ให้ ท่าน จัด กอง ทัพ ทำ เหมือน จะ ไป ตี เมือง ซัว บั๊ก แขวง เมือง ดุนเกี๋ยด เกลี้ย กล่อม เจ้า เมือง ไซ ดุนเกี๋ยด ได้ ให้ ยก ไป ตี กวนตง ต้น ทาง เมือง ถัง หลีสีบิ๋น รู้ ความ แล้ว ก็ จะ ยก กลับ

ไปเมืองถัง ก็เหมือนเราแก้เอาเจ้าเมืองแต้ไว้ก็เหมือนกัน ถึงมาทว่าหลี่สิบิ่นจะตีเอาเมืองแต้ได้ แล้วจะยกเลยมาเมืองเราตัวท่านแลนายทหาร ก็ยังอยู่พร้อมพร้อมจะกลัวอันใด ฯะ

๏ เคาเกียนเต๊กว่า การซึ่งจะยกกองทัพไปช่วยเมืองแต้นั้นอยู่ในปัญญาของเราๆ คิดไว้แล้ว ไม่ต้องให้เจ้าว่ากล่าวสั่งสอนดอก รุ่งขึ้นเวลาเช้าเจียงซุนอั๋วสี่เข้ามาอ้อนวอนเคาเกียนเต๊ก ขอให้ยกกองทัพไปช่วยเมืองแต้อีก เคาเกียนเต๊กก็รับคำจึ่งสั่งให้จัดแจงกองทัพ ให้เซาคันเปนทัพหน้า เล่าเฮงคัดเปนทัพกลาง เคาเกียนเต๊กกับซึงอันจ้าวเปนทัพหลัง นางยงอันกงจู๋นั้นตั้งแต่วันได้หนังสือต่อเฮง ไม่มีความสบายป่วยเปนไข้ใจอยู่ เคาเกียนเต๊กให้นางยงอันกงจู๋นางเซาเฮาเลงเก๋งอยู่รักษาเมือง เคาเกียนเต๊กกับขุนนางนายทหารไพร่พล สิบห้าหมื่นยกทัพคัดทางไปด่านเฮาหละกวน พวกกองตระเวนรู้ความจึ่งมาแจ้งแก่หลี่สิบิ่นว่า เคาเกียนเต๊กยกมา พวกทหารทั้งปวงแจ้งดังนั้นคิดหวาดหวั่นอยู่ แต่หลี่สิบิ่นหาพรั่นพรึงไม่ ให้ประชุมแม่ทัพนายกองมาปฤกษากัน หลีเจงหัวเราะแล้วพูดกับหลี่สิบิ่นว่า ท่านครั้งนี้ยกเกาทัณฑ์ขึ้นยิงไปครั้งเดียวคงจะถูกนกสองตัว ก๊วยเฮาขุนนางนายบาญชีนั้นพูดว่า เมืองลกเอี๋ยงก็จะแตกอยู่เช้าค่ำ เคาเกียนเต๊กไม่เจียมตัวอยู่กับบ้านเมือง ยกทัพมาช่วยเฮงสี่ช่วงครั้งนี้ ฤๅเทพยุดาบันดาลจะให้ท่านปราบเมืองทั้งสองเสียในครั้งนี้ด้วยกัน ฯะ

๏ ซี่ซื่อขุนนางจึ่งพูดว่า พวกทหารของเฮงสี่ช่วงที่แขงแรงนั้นตั้งรักษาเมืองกังห้วยอยู่ เมืองกังห้วยเสบียงอาหารไม่บริบูรณ์ ถ้า

ท่านไม่จัดให้ทหารไปชิงตีเสียก่อน เตาเกี๋ยนเต๊กยกมาถึงเมืองกงห้วยแล้วจะเจือจานให้เสบียงอาหารจะมีกำลังขึ้น ภายหลังจะตีเอาได้โดยยาก หลีเจงว่าให้แบ่งกองทัพยกเข้าล้อมเมืองลกเอี๋ยงไว้ แล้วจัดเอาพวกทหารที่แขงแรงยกไปตั้งรับอยู่ที่ด่านเฮาหลอกวน ถ้าเตาเกี๋ยนเต๊กยกมาถึงข้าพเจ้าจะคิดกลอุบาย ให้เตาเกี๋ยนเต๊กเสียทีกับข้าพเจ้าให้จงได้ ถ้าเตาเกี๋ยนเต๊กเสียทีแล้ว พวกในเมืองลกเอี๋ยงรู้ความก็จะตื่นตกใจ หลีสีบิ๋นเหนชอบแล้วว่า การครั้งนี้เปนการใหญ่ ตัวท่านจงคุมพวกทหารล้อมเมืองไว้ให้มั่นคง เราจะยกไปด่านเฮาหลอกวนเอง

๑ หลีเจงว่าท่านอย่าวิตกเลย โดยอำนาจบุญท่านเตาเกี๋ยนเต๊กและเฮงสี่ช่วง ก็จงจับได้ในครั้งนี้ หลีสีบิ๋นจึงแบ่งทหารแลไพร่พลให้หลีเจงยกเข้าล้อมเมืองไว้แล้ว หลีสีบิ๋นกับชี่มงกงซินซกโปอวยชี่จงกับทหารเสื้อเกราะห้าพันไปถึงด่านเฮาหลอกวน หลีสีบิ๋นถามชี่มงกงว่า ได้ยินว่าเตาเกี๋ยนเต๊กยกทัพมาครั้งนี้ทหารถึงสิบห้าหมื่นจะจริงฤๅ ชี่มงกงว่าจะมาสักเท่าใด ๆ ก็ตามเถิด เวลาค่ำวันนี้จะใช้ทหารสามพันทำเปนอุบายให้พวกเตาเกี๋ยนเต๊กตกใจกลัว ไม่ให้ตั้งรวบรวมกันอยู่ได้ พูดดังนั้นแล้วเข้ากระซิบที่หูหลีสีบิ๋น ๆ ตบมือหัวเราะว่าชอบแล้ว ครั้นเวลาค่ำชี่มงกงจึงหยิบเอาธงอาญาสิทธิ์ กับหนังสือฉบับหนึ่งส่งให้ล่อซื่อซินกับกอเจงเซงคุมพลม้าพันหนึ่ง ยกลอบไปซุ่มอยู่ที่เชิงเขาเซียกซัว ถึงแล้วให้เปิดหนังสือออกดูทำตามหนังสือ แล้วเอาธงอาญาสิทธิ์กับทั้งหนังสือส่งให้ซินซกโปกับเตียงเกี๋ยนหองคุมทหารม้าพันหนึ่ง ยกไปซุ่มอยู่ที่ริมคลองน้ำกิจุยข้างภูเขาดินทิศเหนือ

ถึง แล้วให้ เปิด หนังสือ ดู ทำ ตาม หนังสือ แล้ว เอา ธง อาญา สิทธิ์ กับ หนังสือ อีก ฉบับ หนึ่ง ให้ อวยซี่จง กับ แปะซิวเยี่ยง ทหาร รอง คุม พล ม้า พัน หนึ่ง ยกไป ซุ่ม อยู่ ทิศใต้ นอก ด่าน เหาหลอกวน แล้ว สั่ง ว่า ถ้า สู้ รบ พวกเตา เกียนเต๊กไป ถึง เขา ซิดซัว พบ กับ ลอซือซิน แล้วให้ ตี ตลบ กลับ เข้า มา ต่าง คน ก็ พา กันไปซุ่ม อยู่ ตาม สั่ง ฯะ

๏ อวยซี่จง กับ แปะ ซิวเยี่ยง ครั้น ยกไป ถึง หน้า ค่าย เซาคัน เปิด หนังสือ ออก ดู รู้ ความ แล้ว จึ่งให้ พวก ทหาร เอา คบ เพลิง ผูก กับ ปลาย ทวน ขี่ ม้า เตรียมไว้ คอย ฟัง ประทัด สัญญา ได้ ยิน เสียง ประทัดใหญ่ จุด ขึ้น ที่ ค่าย หลวง นัด หนึ่ง ก็ พา กัน ยก เข้า ตี ค่าย เซาคัน ล่อซือซิน กับ ถอเจง เซงเปิด หนังสือ ดู แล้วให้ ทหาร จุดโคม ถือ กระดิ่ง อยู่ ทุก คน ได้ ยิน เสียงประทัด สัญญาใน ค่ายใหญ่ สองนัด ก็ให้ ทหาร ขี่ ม้า ถือโคม สั่น กระดิ่ง ตี ตัด ออก มา สมทบ กับ อวยซี่จง ซินซกไป กับ เถี่ยงเกี๋ยนหอง ก็ เปิดหนังสือ ออก ดู รู้ ความ แล้ว ได้ ยิน เสียง ประทัดใหญ่ สัญญา ขึ้น สาม นัด ให้ ทหาร ขี่ ม้า ถือคบ เพลิง ยก ตี บัน จบ เข้าไป ซีมงกงให้ ปัก เสาโคม ขึ้น บน ยอด เขา ข้าง ทิศ เหนือ นอก ค่ายใหญ่ให้ แขวนโคมไว้ แล้วให้ โอบุน ซือ กิบ กับ ทหาร เสือ เกราะ สอง พัน รักษา อยู่ ฯะ

๏ ฝ่าย เตาเกี๋ยนเต๊ก เมื่อ ยก ทัพ มาใกล้ ด่าน เหาหลอกวน ประมาณ ยี่ สิบ หลี่ ตั้ง มั่น อยู่ เซาคัน ทัพ หน้า ออก มา ชวน พวก กอง ทัพ หลีสิบิ้น ที่ รักษา ค่าย เหาหลอกวน ให้ ออกไป สู้ รบ ก็ไม่ เห็น ผู้ ใด ออกไป เซาคัน สำคัญ ว่า พวก หลีสิบิ้น รู้ ว่า เมือง แฮ ยก กอง ทัพใหญ่ มา กลัว จึ่งไม่ อาจออกไปสู้รบตั้ง มั่น รักษา ค่ายไว้ เซาคัน คิด ประมาท หา สู้ ตรวจ ตรา

รักษาค่ายไม่ เวลาค่ำวันนั้น เซาคันถอดเสื้อเกราะนอนอยู่ในค่าย ได้ยินเสียงประทัดใหญ่ขึ้นนัดหนึ่ง เสียงคนโห่ร้องมาข้างหน้าค่าย เซาคันจึงขึ้นม้าออกมาดูที่หน้าค่าย เหนคนถือทวนไฟมีนายทหารหน้าดำขี่ม้าควบตรงเข้าไป เซาคันเอาทวนแทงเอาอวยซีจง ๆ เอากระบี่ปัดทวนเสีย แล้วยกกระบี่ขึ้นตีเซาคัน ๆ หลบทันหาถูกไม่ หน้าเซาคันไปถูกทวนไฟ ๆ ก็ไหม้หนวดสิ้น เซาคันตกใจหนีกลับเข้าค่าย อวยซีจงคุมทหารตีเลยไปถึงหน้าค่ายกลางใกล้เขาเซียกซัว ได้ยินเสียงประทัดสัญญาขึ้นสองนัด เหนต่อซื้อชินกับกอเจงเซงคุมทหารถือโคมสั่นกระดิ่งยกมาสมทบด้วย เกาเงี่ยเหียนอยู่ในค่ายกลาง คุมทหารออกมาสู้รบกับต่อซื้อชิน ๆ ถือทวนไล่ทิ่มแทงพวกเงี่ยเหียน ครั้งนั้นเหมือนมังกรสำแดงฤทธิ์ เกาเงี่ยเหียนทานกำลังต่อซื้อชินไม่ได้ ก็ทิ้งค่ายหนีไปพบเล่าเฮกตัดพากันซุ่มแอบอยู่ เกาเงี่ยเหียนแลมาดูโคมแขวนอยู่บนยอดเขา จึงพูดกับเล่าเฮกตัดว่า โคมนี้เหนจะเปนโคมสำคัญของพวกเมืองถัง ถ้าเราคิดทำให้ดับเสีย แล้วพวกเมืองถังก็คงฆ่าฟันรบพุ่งกันขึ้นเอง พูดกันแล้วเล่าเฮกตัดกับเกาเงี่ยเหียนก็คุมทหารมาใกล้เชิงเขา เล่าเฮกตัดยกเกาทัณฑ์ขึ้นยิงไปถูกโคมพลัดตกลงมา โอบุ่นซื่อกินให้เอาโคมผูกสายชักขึ้นไปแขวนไว้อีก เกาเงี่ยเหียนเหนดังนั้นยกเกาทัณฑ์ขึ้นจะยิง พอได้ยินเสียงประทัดที่ค่ายหลังสีบินยิงครบสามนัด เหนนายทหารใหญ่คุมทหารม้าเข้ามาใกล้ร้องว่าซินซกไปอยู่ที่นี่ จงดูอาวุธของเราเถิด เกาเงี่ยเหียนก็ตรงเข้าเอาทวนแทงซินซกไป ๆ รับด้วยอาวุธมือหนึ่ง ๆ เอาคันทวนตีถูกตัวเกาเงี่ยเหียนตกจากม้า เสียงเกียนห้องยกทวนขึ้นจะแทงซ้ำ เล่าเฮก

ตัดวิ่งมาช่วยแก้เอาเกาเง่ยเหียนไว้ พากันหนีไป ซินซกโป อวยซี่จง ต่อซื่อซิน คุมทหารบันจบกันเข้าทั้งสามกอง ดูเหมือนคนมากหลายหมื่น เข้าไล่ฆ่าฟัน พวกเตาเกี่ยนเต๊กกระจัดกระจายพลัดกันไป บ้างตาย บ้างหนีเข้าค่าย บ้างกำลังไล่กันอยู่ ได้ยินเสียงกลองสัญญาซึ่งซึ่มงกงให้ตีขึ้นที่ค่ายใหญ่ ซินซกโป อวยซี่จง ต่อซื่อซิน ก็คุมทหารพากันกลับมาค่าย ซึ่มงกงให้ตรวจดูพวกทหารทั้งสามพันคน ก็ไม่มีผู้ใดเจ็บป่วยเปนอันตรายสักคนหนึ่ง แล้วให้จัดโต๊ะมาเลี้ยงดูกันอยู่ หลีสีบิ๋นจึงเอาเงินแผ่นกับสุราเนื้อแพะมาแจกให้แก่ทหารเลวทั้งสามพันคน แล้วต่างคนก็พากันกลับมาค่ายของตัว ซึ่มงกงพูดกับหลีสีบิ๋นว่า คิดอุบายดังนี้เหมือนบอกให้พวกเมืองแฮรู้ว่า พวกทหารแลไพร่พลเมืองถังกล้าหาญไม่มีใครสู้ได้ เวลาพรุ่งนี้ท่านจงคิดอ่านเอาใจพวกทหารให้สู้รบอีกสักครั้งหนึ่ง การของเราก็คงจะสำเร็จครั้งนี้ หลีสีบิ๋นนิ่งอยู่แต่ใคร่ดูฝีมือทหารเตาเกี่ยนเต๊กสักครั้งหนึ่ง ฯะ

๏ ฝ่ายเตาเกี่ยนเต๊กเห็นกองทัพหน้าหลังสู้รบกับกองทัพหลีสีบิ๋นอยู่ประมาณสองยาม กองทัพหลีสีบิ๋นกลับไปแล้ว พวกเตาเกี่ยนเต๊กก็รวบรวมกันเข้าได้ เวลาใกล้รุ่งเตาเกี่ยนเต๊กสั่งให้เตรียมไพร่พลเสร็จ จึงให้เล่าเฮกตัดเปนกองหน้า ให้เซาคันเปนกองกลาง ยกออกจากที่ปั้นซุมาถึงงูเตาก๊กตั้งค่ายใหญ่มั่นอยู่ แล้วแบ่งทหารเปนสองพวกแยกเปนสองทาง พวกหนึ่งให้เปนกองหน้า ตั้งค่ายอยู่ต้นทางห้อหน่ำเปนระยะกันมาจนถึงทัพใหญ่ พวกหนึ่งเปนกองหน้าให้ตั้งอยู่ริมเชิงเขาเซี่ยกซัว เปนลำดับกันมาจนถึงงูเตาก๊กประมาณทางช้างตะยี่สิบสี่ เตาเกี่ยนเต๊กเห็นพวกเมืองถังนิ่งเฉยอยู่ไม่ออกสู้รบ จึงให้ทหาร

ข้างหน้าที่แข็งแรงสามร้อยข้ามคลองน้ำกิซุย มาตรงหน้าค่ายพวกเมืองถังๆ ออกสู้รบกันอยู่ หลีสิบิ๋นกับซีมงกงและนายทหารใหญ่พากันขึ้นไปดูอยู่บนเนินเขา ซีมงกงดูไปเห็นเตาเกียนเต๊กให้ตั้งค่ายรายกันเป็นระยะเข้ามาดังนั้น จึงพูดว่าเตาเกียนเต๊กเคยสู้รบกับกองทัพเล็กน้อย หาได้เคยสู้กับกองทัพใหญ่ไม่ จะตั้งค่ายก็ไม่ถูกต้องด้วยกระบวนศึก และบังคับบัญชาให้ช่วยเหลือกันไม่ทันท่วงที เราให้กองทัพออกไปกระทำเสียให้แตกยับครั้งนี้เห็นจะได้โดยง่าย แล้วดูไปเห็นไต้อ๋องอวนหลานเฮงสี่ซ่งแต่งตัวงดงามมาในกองทัพนั้นด้วย ไต้อ๋องอวนขี่ม้าของพระเจ้าซุยเอี๋ยงตี้ยืนอยู่ใต้ธงใหญ่ ดูพวกกองทัพสู้รบกัน มีบ่าวไพร่ยืนล้อมเป็นอันมาก ฯะ

๏ หลีสิบิ๋นเห็นออกปากชมว่า ม้าที่อ้ายทหารคนเด็กขี่อยู่นั้นงามหนักหนา อวยชี่จงอยู่ใกล้ได้ยินดังนั้นก็รับว่าข้าพเจ้าจะลงไปชิงเอาม้ามาให้ท่าน หลีสิบิ๋นห้ามไม่ให้ลงไป อวยชี่จงไม่ฟังจึงควบม้าลงจากเนินเขาตัดตรงไปที่ไต้อ๋องอวน กอเจงเซงกับเคียงเกียนห้องก็ขี่ม้ารีบตามไปด้วย ไต้อ๋องอวนดูพวกกองทัพสู้รบกันกำลังเพลินอยู่ อวยชี่จงตรงไปถึงเอามือฉวยรวบตัวไต้อ๋องอวนไว้มั่นแล้ว เอาเท้าสอดเกี่ยวบังเหียนม้าวิ่งกลับมา พอกอเจงเซงเคียงเกียนห้องตามไปทันรับจูงเอาม้ามาส่งให้หลีสิบิ๋น พวกทหารเมืองแฮเห็นทหารเมืองถังจับเอาตัวไต้อ๋องอวนกับม้าไปได้ ก็พากันตื่นตกใจหาคิดจะสู้รบไม่ ต่างคนหันหน้ากลับจะพากันหนี ฯะ

๏ ซีมงกงเห็นดังนั้นจึงร้องลงมาว่า การเป็นที่แล้วเหตุใดจึงไม่ไล่ติดตามไปฆ่าเสียเล่า ซีมงกงฉวยไม้ตีกลองสัญญาขึ้น

แปะชิวเยี่ยง เอี๋ยงบุอุย เหงโปะเอี๋ยวบู๊คิม ก็คุม พวก ทหารไล่ ติดตามฆ่าฟั้น พวก เมืองแฮ่ไป หลีสิบิ๋น กับ ชินชก โปอวยซี่จง ต่อซือชิน กับ ทหาร ไพร่ พลพา กัน ข้าม คลอง กิจุย ตัด มา ถึง ค่าย เคาเกี่ยนเต๊ก พั้น พัง ค่าย เข้าไป ได้ พวก เคาเกี่ยนเต๊ก ตื่น ตก ออก จาก ค่าย หลีสิบิ๋นให้ยกธง ยี่ ห้อขึ้น พวก ทหาร ที่ สู้รบ อยู่ ข้าง หน้า ค่าย นั้น เห็น ธง ยี่ ห้อ แล้ว ก็ ตี กระหนาบ เข้าไป พวก เมืองแฮ่ไม่ ทัน รู้ตัว ภา กัน แตก หนี กระจัด กระจายไป พวก เมือง ถังไล่ คิด ตาม ฆ่า ฟั้นไป ประมาณ ทาง สาม สิบ ลี้ พวก เคาเกี่ยนเต๊ก ตาย กว่า หมื่น เคาเกี่ยนเต๊ก ถอด เสื้อ มังกร ทอง ชั้น นอก ออก เสีย เอา เสื้อ ทหาร ใส่ แล้ว ขี่ ม้า คุม ทหารเข้า สู้ รบ อยู่ ฯะ

๑ ฝ่าย ซาเฉี่ยว กับ ภรรยา ยก ทหารมา ช่วย หลีสิบิ๋น พอ มา ถึง เห็น ทัพ เคาเกี่ยนเต๊ก สู้รบ กัน อยู่ กับ กอง ทัพ หลีสิบิ๋น ก็ ตรง เข้า ตี ตัด หลัง ภรรยา ซาเฉี่ยว เอา ทวน แทง ถูก เคาเกี่ยนเต๊ก ๆ เหลียว ดู พวก ทหาร ของ ตัว หายไป สิ้น เห็น แต่ ทหาร ผู้หญิง ทั้ง นั้น เหลือ กำลัง จะ ต่อ สู้ จึ่ง ชัก ม้า หนี เข้า ซ่อน อยู่ ใน พุ่มไม้ ภรรยา ซาเฉี่ยวไม่ รู้ จัก เคาเกี่ยนเต๊ก จึ่ง คุม ทหาร หญิงไล่ ฆ่า ฟั้น เลยไป จาก ที่ รบ และ เคาเกี่ยนเต๊ก ซ่อน อยู่ ใน พุ่มไม้ ครั้ง นั้นใส่ เสื้อ เกราะ ทอง คำ ประดับ พลอย แสงแดดส่อง ลง ไป ต้อง เสื้อ เกราะ เปน เงา วาบ ออก มา แปะชิวเยี่ยงเอี๋ยง บู๊อุย ทหาร หลีสิบิ๋น แล เห็น สำคัญ ว่า ทหาร เมืองแฮ่ หนี เข้าไป ซ่อน อยู่ จึ่ง เอาทวน แทง เข้าไป ถาม แสง เงา เคาเกี่ยนเต๊ก ตกใจ กลัว คิด จะหนี ก็ไม่ พ้น ครั้น จะ ต่อ สู้ ตัว ก็ ต้อง อาวุธ เจ็บ ปวด จึ่ง ร้อง ออก มา ว่า เราคือ แฮ่อ๋อง เคาเกี่ยนเต๊ก ท่าน อย่า ทำ อันตราย เราเลย จง ช่วยชีวิตรไว้ ให้ เรา กลับไป บ้าน เมือง จะแบ่ง สมบัติใน เมืองแฮ่ให้ กึ่งหนึ่ง ฯะ

๑ เอี๋ยงบู๊อุยว่าถ้าจริงดังนั้น จงออกมาเถิดเราจะช่วย เตาเกี๋ยนเต๊กก็ออกมา แปะซิวเยี่ยงเอี๋ยงบู๊อุยให้ทหารจับตัวเตาเกี๋ยนเต๊กมัดมาถึงค่ายใหญ่ เหนอวยซี่จงหั๊วศีร์ศะเล่าเซกคัด ซินซกไปหั๊วศีร์ศะเซาคันเหงไปะหั๊วศีร์ศะหอมหงวน ต่อซื่อซินจับเอาตัวเจี๋ยงซุนยัวสี่ ซึ่งเฮงสี่ช่วงให้ถือหนังสือไปขอกองทัพเมืองแฮ่นั้นมัดมาให้หลีสีบิ๋น แต่ซึ่งอันเจ้ากับไพร่ประมาณยี่สิบคนสามสิบคน หนีไปเมืองลักซิวเข้าเขตรแดนเมืองแฮ่ได้ ครั้งนั้นทหารแลไพร่พลของเตาเกี๋ยนเต๊กยกมาถึงสิบห้าหมื่น กองทัพจับได้ประมาณห้าหมื่นเศษ ฆ่าตายเสียมากกว่ามาก ที่เหลือตายก็แตกกระจัดกระจายไป หลีสีบิ๋นอยู่ในค่ายมีคนมาบอกว่าจับได้ตัวเตาเกี๋ยนเต๊ก หลีสีบิ๋นกับทหารทั้งปวงหาเชื่อไม่ ประมาณครู่หนึ่งแปะซิวเยี่ยงเอี๋ยงบู๊อุย คุมเอาตัวเตาเกี๋ยนเต๊กเข้าไปตรงหน้าหลีสีบิ๋น ๆ มีความยินดี แล้วถามว่าเรายกทัพมาปราบเฮงสิช่วงที่เมืองแฮ่ เหตุใดจึงยกทัพล่วงเขตรแดนของตัวมาสู้รบกับเรา เตาเกี๋ยนเต๊กว่าถ้าข้าพเจ้าไม่ยกมา ก็จะต้องลำบากแก่ไพร่พลของท่าน หลีสีบิ๋นหัวเราะแล้วถามแปะซิวเยี่ยงเอี๋ยงบู๊อุยว่าทำหย่างไรจึงจับตัวได้โดยง่าย แปะซิวเยี่ยงเอี๋ยงบู๊อุยก็เล่าความให้ฟังแล้วว่า ซาเฉียวกับภรรยาคุมกองทัพผู้หญิงมาช่วยรบแล้วไล่พวกเมืองแฮ่เลยไป เตาเกี๋ยนเต๊กหนีซ่อนอยู่ที่งูเตากัก ๆ นั้นแปลคำไทยว่าที่ปากวัว เตาเกี๋ยนเต๊กนั้นเปนแซ่ถั่วธรรมดาถั่วเข้าปากโคแล้วก็ละเอียด ข้าพเจ้าจึงจับได้โดยง่าย ฯะ

๑ หลีสีบิ๋นสั่งว่าบันดาคนพวกเมืองแฮ่ที่จับได้นั้นให้ปล่อยเสีย พวกทหารทั้งปวงว่าถ้าปล่อยไปภายหลังมันจะกลับมาทำร้ายอีก ชีมงกงว่าเตาเกี๋ยนเต๊ก

มิใช่คนมีบุญวาศนาเปนแต่องอาจคุมผู้คนพวกนี้ไว้ บัดนี้เตาเกียนเต๊กก็จับตัวได้แล้ว ผู้ใดจะควบคุมมาสู้รบอีกเล่าซึ่งโปรดให้ปล่อยไปดีกว่าเอาไว้ ชาวเมืองชัวตั๋งเมืองห้อปักจะได้คิดถึงบุญคุณท่านคงพากันเข้ามาอยู่กับท่านสิ้นไม่ต้องสู้รบดอก พวกทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย หลีสิบิ๋นคิดอยู่ในใจว่าชาเฉียวกับภรรยายกทัพมาถึงนี้แล้ว ทำไมจึงไม่มาหาเราเหตุผลเปนประการใด จึงให้คนมาสืบถามที่กองทัพน่าได้ความว่าชาเฉียวกับภรรยาไปเมืองลกเอี๋ยงแล้ว หลีสิบิ๋นว่ากับชีมงกงว่า เราจะยกทัพไปคอยอยู่เมืองลกเอี๋ยงท่านจงคุมทหารไปเกลี้ยกล่อมผู้คนบ้านเมืองซึ่งขึ้นอยู่กับเตาเกียนเต๊กได้เสร็จแล้วให้เก็บเอาบาญชีรวบรวมผู้คนทรัพย์สิ่งของเสบียงอาหารที่เมืองตักซิวให้เสร็จสิ้นแล้วรีบกลับมาเมืองลกเอี๋ยง ชีมงกงคำนับลาหลีสิบิ๋นคุมทหารไปถึงเมืองตักซิว ให้เฮงไปะล่วงน่าไปเที่ยวเกลี้ยกล่อมผู้คนชาวบ้านชาวเมือง รวบรวมเข้าไว้มิให้สดุ้งเสทือนแล้วกำชับสั่งว่า แต่บันดาพวกทหารไม่ให้ผู้ใดทำอันตรายแก่ราษฎรทั้งปวง ถ้ามิฟังจะตัดศีร์ศะ เฮงไปะก็เข้าไปทำตามคำสั่งบันดาชาวเมืองแต่รู้ข่าวว่ากองทัพจับเตาเกียนเต๊กได้แล้ว พวกทหารยกเข้าไปในเมืองก็ตื่นตกใจ ครั้นรู้ว่ากองทัพไม่กระทำอันตรายก็มีความยินดี จึงพากันออกมาต้อนรับชีมงกงเข้าไปในเมืองตักซิว ชีมงกงให้เบิดคลังตรวจตราทรัพย์สิ่งของทองเงินทั้งปวงรวบรวมไว้แล้ว ให้ทำบาญชีสำมโนครัวในแขวงจังหวัดเมืองตักซิวเบิดยุ้งฉางจับจ่ายเข้าแจกแก่ราษฎร มีคนแก่สี่ห้าคนมาคำนับ

ชี่มงกงแล้วว่า เคาเกี่ยนเต๊กแต่ก่อนก็ได้รักษาบ้านเมือง ทนุบำรุงราษฎรให้อยู่เย็นเปนเปนศุข มีคุณเปรียบเหมือนหนึ่งบิดามารดาเหมือนกัน บัดนี้ท่านคุมทหารเข้ามาในบ้านเมือง ประกอบไปด้วยเมตตา ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำร้ายข่มเหงราษฎรแล้ว กลับเอาเข้าในยุ้งออกแจกจ่ายให้ชาวเมือง คุณท่านหาที่สุดมิได้ ขอท่านอย่าได้แจกเข้าแก่ราษฎรเลย จงเอาไว้แจกจ่ายให้แก่ไพร่พลในกองทัพกินต่อไปเถิด ฯะ

๏ ชี่มงกงได้ยินดังนั้นก็ยิ้มอยู่ จึงสั่งให้เปิดประตูยุ้งฉางเสีย แล้วเดินเข้าไปในเก๋ง ที่เคาเกี่ยนเต๊กออกว่าราชการ เห็นศพเตงเก๋งใส่เสื้อหมวกงดงามผูกคอตายห้อยอยู่ แล้วเขียนหนังสือไว้ที่ฝาผนังเก๋ง บอกว่าชื่อเตงเก๋งตายสนองคุณแฮ่อ๋อง ชี่มงกงให้เอาศพนั้นใส่โลงฝังเสีย แล้วเดินเข้าไปข้างในเห็นประตูแลน่าต่างเปิดอยู่ ดูไปเห็นศพนางเซาเฮ่ากับศพนางสาวใช้สี่ศพ แต่งตัวใส่เสื้อกางเกงตามตำแหน่ง ผูกคอตายแขวนอยู่กับขื่อเก๋ง ชี่มงกงให้เอาศพนางเซาเฮ่าใส่โรงไว้ แล้วนึกว่าเคาเกี่ยนเต๊กมีบุตรสาวอยู่คนหนึ่งชำนาญทัพศึกแขงแรงไปเสียข้างไหน จะตายเปนประการใด หยากจะรู้ จึงซักถามนางสาวใช้คนแก่ประมาณเก้าคนสิบคนแจ้งว่า นางยงอั้นกงจู๊แจ้งความว่ากองทัพจับบิดาไปได้ เวลากลางคืนนางยงอั้นจู๊กับนางบั๊กลั้นขึ้นม้าพากันออกจากเมือง แต่จะไปข้างไหนไม่แจ้ง ชี่มงกงพูดกับเฮงโปะว่า เคาเกี่ยนเต๊กมีทแกล้วทหารบุตรภรรยา กล้าหาญซื่อตรงยิ่งนัก เหตุด้วยสิ้นวาสนาชะตาเมืองขาดเทพยุดาให้โทษ จึ่ง

เสียบ้านเมืองถึงบุตรภรรยา ว่าเล้วจึงเอาบาญชีผู้คนกับตราหยก ของพระเจ้า ซุย เอี๋ยนตี้ แล สิ่ง ของ ที่ ดี ๆ มา รวบ รวม ใส่ หีบไว้ พร้อม เสร็จ แล้ว จะ เอาให้ หลี่ สิบิน จึง เห็น ว่า ซีเซียนฮั่ง ขุนนางใน เมือง เปน คน ซื่อ ตรง จึงให้ หา มา จะให้ อยู่ รักษา เมืองลักซิว ซีเซียนฮั่งว่า ข้าพเจ้าเปนคนชะรา ไข้ เจ็บ อยู่ จะ ตาย วันใด ก็ไม่ แจ้ง ขอให้ ท่าน จัด หา คน อื่น ที่ มี สติปัญญา มา รักษา บ้าน เมือง เถิด ตัว ข้าพเจ้าจะขออยู่ เปนไพร่ พลเมือง พอ มี ความ สุขไป กว่า จะ ตาย ซีมงกง ว่า เราไม่ เห็นผู้ ใด ที่ จะ ดี กว่า ท่าน ซีเซียนฮั่ง ว่า มี อยู่ คน หนึ่ง ข้าพเจ้า รู้จัก ชื่อ แล แซ่ ได้ ยิน คน ทั้งปวง เขา เรียก ว่าไซปวยเล่ง เปน หมอ ดู อยู่ ที่ บุนเจี๋ยซึ่ง นอกเมือง ลักซิว เคย เปน ขุนนาง ที่ ปฤกษา หลีมิด มา แต่ ก่อน ถ้า ท่านได้ คน นั้น มา รักษา บ้าน เมือง ราษฎร ก็ จะ มี ความ ยินดี ซีมงกง ว่า เรา ยังไม่ รู้จัก ท่าน จง รักษา เมืองไว้ ก่อน ถ้า เราไป พบ พูดจา กัน ตก ลง แล้ว เรา จึง จะให้ เปลี่ยน ต่อ ภาย หลัง ซีเซียนฮั่ง ขัด มิได้ ก็ รับ ตรา แล หนังสือ ตั้ง รักษา เมือง ลักซิว อยู่ ซีมงกง จึงให้ ขน ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน บันทุก เกวียน เสร็จ แล้ว ให้ เฮงโปะ คุม เกวียนไป ข้าง น่า จะ กลับ มา เมือง ลกเอี๋ยง ตัว ซีมงกง ขี่ ม้า กับ พวก ทหาร ตาม มา ข้าง หลัง ครั้น ออก จาก เมือง มา แล้ว ถาม ชาว เมือง ว่า ที่ บ้าน บุนเจี๋ยซึ่ง อยู่ ที่ แห่งใด ชาว เมือง จึง บอก ว่า พ้นจาก ที่ลุยแฮไปประมาณ สาม สี่ ลี้ มี ตลาด ขาย สิ่ง ของ นั้น และ ที่ บ้าน บุนเจี๋ยซึ่ง ซีมงกง จึง สั่งให้ เฮงโปะ คุม เกวียน มา ตาม ชาว เมือง บอก ครั้น มา ถึง ที่ บุนเจี๋ยซึ่ง

ก็พักเกวียน อาไศรยอยู่ที่วัดใหญ่ ซึ่มงกงถอดเสื้อออกเสีย ใส่เสื้อแต่งตัวเหมือนชาวเมือง พาบ่าวเด็ก ๆ สองคนเข้าไปที่ตรงทางบุนเจี่ยซึ้ง แต่ที่บุนเจี่ยซึ้งนั้นมีบ้านอยู่ประมาณสองร้อยสามร้อยเรือน เห็นมีกระดานป้ายปักไว้ที่ปากตรอกแผ่นหนึ่ง ในป้ายเขียนไว้ว่าไซปวยเซงผู้มีปัญญา เปนที่นับถือแก่เจ้าเมืองดูแม่นนักถึงเทพยุดาแลภูตปีศาจก็เกรงกลัว ถ้าคนยากจนมาดูเราไม่เอาเงิน ซึ่มงกงถามพวกตลาดว่าเรือนไซปวยเซงอยู่ตรงไหน ชาวตลาดบอกว่าเข้าไปทางตรอกนี้ ถึงเรือนที่สามนั้นแลคือเรือนไซปวยเซง ซึ่มงกงก็เดินเข้าไปถึงประตูเรือน ผลักบานประตูเข้าไปเห็นเด็กคนหนึ่งบอกว่า ให้นั่งคอยท่าอยู่ครู่หนึ่ง ไซปวยเซงเปิดมุ้งออกมาจากประตูห้อง ซึ่มงกงเห็นจำได้ว่ากายุนหุก็ตบมือหัวเราะแล้วพูดว่าไม่รู้เลยว่าเพื่อนเรามาอยู่ที่นี่ กายุนหุว่าข้าพเจ้าปักป้ายเลี้ยงทายดู แจ้งว่าท่านจะมาถึงที่นี่ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้ไปเที่ยวคอยท่าท่านอยู่ ว่าแล้วฉวยข้อมือซึ่มงกงพาไปที่ห้องดูหนังสือ กายุนหุว่าท่านเข้าไปอยู่ในเมืองถัง ทำราชการเที่ยวตีบ้านเมืองได้ดังใจ มีบำเหน็จความชอบ เปนขุนนางมียศศักดิ์มากได้ชื่อว่าเปนกุนซูผู้ใหญ่ ซึ่มงกงว่าท่านกับเราก็เปนเพื่อนกันมาแต่ก่อน ทำไมจึงทำถ่อมตัวพูดจายกยอเราดังนี้หาควรไม่ เราคิดว่าไม่มีเจ้านายแล้ว เห็นว่าถังจูหลีเอี๋ยนจะเปนที่พึ่งได้ ก็เข้าอยู่พึ่งบุญเขา พอมีความศุขไปกว่าจะตาย ต่างคนปราไสยกันอยู่ กายุนหุให้บ่าวจัดโต๊ะแลสุรามาเลี้ยงซึ่มงกง กายุนหุถามว่าศึกก็ยังไม่

สำเร็จธุระสิ่งใดจึงมาถึงบ้านข้าพเจ้า ซินงกงจึงเล่าความแต่หลังซึ่งได้สู้รบกับเคาเกียนเต๊ก จนซีเซียนฮังบอกให้มาหาให้กายุนหูฟังทุกประการ กายุนหูพูดตั้งแต่ต้นบุญหลีมิด ใจข้าพเจ้าเหมือนต้นไม้แห้งไม่คิดทำราชการหายศศักดิ์ หยากแต่จะเที่ยวเล่นตามอำเพอใจไม่หยากอยู่ในบังคับผู้ใด พอเปนศุขไปชาติหนึ่ง ครั้นเที่ยวมาพบคนวิเศษบอกวิชาดูเดือนดาวให้ ข้าพเจ้าเห็นว่าวิชานี้พอจะเลี้ยงชีวิตรได้ จึงพาครอบครัวมาอยู่ที่นี้ ซินงกงว่าความรู้ของท่านเราเห็นประเสริฐนักหนา ท่านเรียนมาจากผู้ใดเราจะใคร่รู้

๏ กายุนหูว่าเชิญกินสุราเสียก่อนเถิดจะเล่าให้ฟัง ถ้าแจ้งความแล้วท่านก็จะต้องรักใคร่เขา ซินงกงหยิบถ้วยสุรากินสิ้นสามถ้วยแล้ว กายุนหูบอกว่าเมื่อครั้งเมืองซุยมีขุนนางทหารแก่คนหนึ่ง อยู่ที่ตุยแฮแดนเมืองนี้ ชื่อเอียหงีฉินมีความรู้วิชามากเห็นว่าพระเจ้าซุยเอียนตี่ไม่เอาพระไทยใส่ในราชการแผ่นดิน เอียหงีฉินจึงออกจากที่ขุนนางกลับมาอยู่บ้าน ซินงกงว่าเอียหงีฉินนั้นแต่ก่อนก็รู้จักกัน เขาได้พูดจาสั่งสอนเราบ้าง ความรู้นี้ท่านได้มาแต่เขาฤๅ กายุนหูว่าหามิได้ เอียหงีฉินมีหลานผู้หญิงคนหนึ่งชื่ออวนจีอิน ได้เปนสนมเอกของพระเจ้าซุยเอียนตี่ นางอวนจีอินนั้น เมื่อเล็ก ๆ ไม่พอใจหัดปักเย็บพอใจดูฤกษ์บนแลดาวเดือนควัน จะดีร้ายแก่บ้านเมืองประการใดรู้สิ้น เมื่อครั้งไอบุนหวยกิบจะคิดทำร้ายพระเจ้าซุยเอียนตี่ นางอวนจีอินรู้จึงคิดอุบายลอบหนีมาอยู่กับเอียหงีฉิน จะบวชเปนชีเอียหงีฉินห้ามไม่ให้บวช จึง

ทำนายไว้ว่า ไปภายน่า นางอวนจิอินจะได้สามีที่เปนขุนนางผู้ใหญ่ และเมื่อปีก่อนนี้ ข้าพเจ้าไปพักอยู่ที่ตุยแชใกล้กับเรือนเอี๋ยหงีฉิน ชอบอัชฌาไสยกัน ภรรยาข้าพเจ้าก็ได้รักใคร่กับนางอวนจิอินด้วย ข้าพเจ้าจึ่งได้เรียนความรู้อันนี้มาแต่นางอวนจิอิน ฯะ

๏ ซิ๋นมงกงถามว่าเดี๋ยวเอี๋ยหงีฉินยังอยู่ฤๅ กายุนหูบอกว่าตายเสียแล้ว นางอวนจิอินกับบุตรภรรยาเอี๋ยหงีฉินตั้งเรือนอยู่ที่ฝังศพ เฝ้าศพเอี๋ยหงีฉินอยู่ ซิ๋นมงกงถามว่าอยู่ตรงไหน กายุนหูเปิดน่าต่างชี้บอกพุ่มไม้ที่สำคัญฝังศพเอี๋ยหงีฉินให้ซิ๋นมงกง ๆ ว่าเอี๋ยหงีฉินกับเราได้รู้จักคุ้นเคยกันมาแต่ก่อน จะขอไปเซ่นศพ แล้วจะขอไปพูดจากันกับนางอวนจิอินให้รู้กันไว้จะได้ฤๅมิได้ กายุนหูก็ว่าจะพาไปให้พบกัน ซิ๋นมงกงสั่งให้บ่าวไปซื้อเครื่องเซ่นสำรับหนึ่งแล้ว ซิ๋นมงกงกับกายุนหูก็พากันไปที่ฝังศพเอี๋ยหงีฉิน ซิ๋นมงกงเอาเครื่องเซ่น ๆ ศพแล้ว คิดสังเวชนึกว่าเมื่อยังมีชีวิตรอยู่นั้นกล้าหาญแขงแรงนัก ครั้นตายแล้วศพก็จมดินอยู่ กายุนหูเข้าไปในบ้านบอกนางอวนจิอินว่า ซิ๋นมงกงเซ่นศพเอี๋ยหงีฉินแล้วจะมาหาท่านด้วย ฯะ

๏ นางอวนจิอินรู้ความแล้ว ให้เฮงยี่บุตรชายเอี๋ยหงีฉินออกมาคำนับตอบแล้ว รับซิ๋นมงกงเข้าไปนั่งอยู่ในโรง แล้วนางอวนจิอินออกมาคำนับซิ๋นมงกง ๆ เห็นรูปงามสมเปนคนมีปัญญา มีความรักมากแล้ว พูดว่าซินอ๋องให้เรามาตรวจทรัพย์สิ่งของในเมืองตักชิว พบกับหญิงสาวใช้ที่เก่งข้างในคนหนึ่งชื่อแซขิม บอกว่าเปนคนใช้ของท่านอยู่แต่ก่อน แล้วพูดสรรเสริญถึงท่านว่าเปนผู้มีวิชาการมาก ถึง

ผู้ชาย ก็ สู้ ไม่ได้ ใจ เรา จะให้ นาง แซอิม มา ปฏิบัติ อยู่ กับ ท่าน เหมือน แต่ ก่อน เราก็ไม่ รู้ อัชฌาไศย ว่า จะให้ มา ฤๅ จะไม่ให้ มา นาง อวนจีอิน จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า กับ นาง แซอิม พลัด กันไป ช้า นานไม่ ทราบ ว่า ตก มา อยู่ เมือง ลักซิว ท่าน จะ โปรด ให้ มา ปฏิบัติ ข้าพเจ้า นั้น ขอบ คุณ ท่าน นัก หนา แต่ ข้าพเจ้า นี้ เปน คน ขัด สน จะ หา เลี้ยง ตัว ก็โดย ยาก ท่าน อย่าให้ มา เลย ว่า แล้ว นาง คำนับ ลา เข้าไปใน ห้อง ชิ่นงกง กับ กายุนหู พา กัน ออก มา พัก อยู่ นอก บ้านใกล้ ศพ เอี๋ยหงิฉิน ชิ่นงกง พูด ว่า เรา เที่ยว มาใน แผ่น ดิน พบ ผู้หญิง ก็ มาก นัก หนา คิดจะหาไว้ เปนภรรยา สัก คน หนึ่ง แต่ ยังไม่ ชอบใจ บัด นี้ เรา เห็น นาง อวนจีอินให้ มี ความ รัก จะใคร่ได้ เปน ภรรยา กลัว ว่า จะไม่ สม ความ คิด ท่านได้ เอนดู จง ช่วย สงเคราะห์ พูดจา ชักนำให้กับ เรา จะได้ ฤๅไม่ ฯะ

๑ กายุนหู หัวเราะ แล้ว ว่า ข้าพเจ้า ทำ นายไว้ ว่า ถ้า ปะ ครู รู้จัก ตัว เจ้า ของ ตำรา หมอ ดู ท่าน ก็ คง จะรักเขา บัด นี้ ก็ จริง เหมือน หนึ่ง ข้าพเจ้า ทำ นายไว้ ถ้า ชอบใจ ข้าพเจ้า จะ ช่วย ชัก นำให้ สม ความ ปรารถนา กายุนหู ว่า เชิญ ท่านไป พัก อยู่ ที่ บ้าน ข้าพเจ้า ก่อน เถิด ข้าพเจ้า จะ กลับ เข้าไป หา นาง อวนจีอิน พูดจาได้ ความ ประการใด จึ่ง จะ กลับ มาบอกให้รู้ ว่า แล้ว เดิน เข้าไปใน บ้าน นาง อวนจีอิน พูดจา กัน อยู่ ชิ่นงกง กลับ มา คอย ถ้า อยู่ ที่ บ้าน กายุนหู ประมาณ ครู่หนึ่ง เห็น กายุนหู เดิน ยิ้ม แล้ว พูด ว่า เดิม ข้าพเจ้า พูด ความ ขึ้น นางอวนจีอิน ก็ พูด บิด พลิ้ว ว่า จะ ครอง ตัว อยู่ จน หา ชีวิตรไม่ ข้าพเจ้า พูด ว่า กล่าว รำพรรณ ชี้ แจงให้ ความ ทุกข์ แล สุข จน นาง เห็น ความ จริง ด้วย ก็

รับคำ แต่นางขอความสัญญาสามข้อ ข้อหนึ่งว่า ท่านจะรับเอานางไปเลี้ยงเปนภรรยา เดี๋ยวนี้นางนุ่งขาวมาได้ ปีเศษแล้ว ขอทุเลาให้นุ่งขาวไปให้ครบสามปีตามกำหนดเสียก่อน จึ่งจะยอม ข้อสองว่า บุตรภรรยาเอี๋ยหงีฉินนั้น ขอให้ท่านรับเอาไปเลี้ยงดู ทำนุบำรุงไว้อย่าให้อดหยาก ข้อสามว่า นางฮูหยินชีสี่คนซึ่งบวชอยู่ในวัดนั้น แต่ก่อนได้สาบาลเปนพี่น้องกัน เมื่อเอี๋ยหงีฉินยังมีชีวิตรอยู่ได้เลี้ยงดูมิได้ให้อดหยาก ขอให้ท่านรับเลี้ยงนางชีสี่คนให้เหมือนเอี๋ยหงีฉินด้วย ความสามข้อนี้ถ้าท่านรับได้ก็จะยอมเปนภรรยา ถ้ารับไม่ได้ก็ไม่ยอม ฯะ

๑ ชิ๋นซกหัวเราะแล้วว่า ถึงจะมากกว่าสามข้อสักกองสามเท่า การควรกับวาศนาของเราแล้ว ก็จะยอมรับธระทำตามได้ทุกสิ่ง ชิ๋นซกใช้ให้บ่าวไปเอาเงินสองร้อยตำลึงแพรต่วนแดงสิบม้วน มาจากเอ๋งโปะซึ่งคุมเกวียนทรัพย์สิ่งของอยู่ที่วัดใหญ่แล้ว ชิ๋นซกแก้เอาหยกที่ผูกอยู่กับตัวส่งให้กายุนหู แล้วพูดว่าเรามาครั้งนี้ก็เปนการทัพศึกเร่งรีบอยู่ ไม่มีสิ่งอันใดจะให้บั้นไว้ ท่านจงเอาหยกนี้กับเงินสองร้อยตำลึงแพรต่วนแดงสิบม้วน ช่วยนำไปให้กับนางอวนจิอินต่างขันหมากมั่นไว้ด้วย กายุนหูรับเอาสิ่งของแล้วให้บ่าวของตัว กับคนใช้ชิ๋นซกถือไปถึงบ้านนางอวนจิอิน กายุนหูก็เอาของส่งให้แจ้งความให้ฟังแล้ว นางอวนจิอินจึ่งชักเอาปิ่นที่ปักมวยผม ส่งให้กายุนหูนำมาให้ชิ๋นซก ต่างคนปราไสยนัดหมายกันแล้ว กายุนหูกลับมาเอาปิ่นทองคำส่งให้ชิ๋นซก ๆ รับ

แล้ว มี ความ ยินดี เปน อัน มาก จึ่ง พูด ว่า การ ท่าน ช่วย สงเคราะห์ ครั้ง นี้ บุญคุณ นัก หนา เวลา พรุ่ง นี้ เรา จะ นำ เอา สิ่ง ของ มา สนองคุณ ท่าน ตาม มี ตาม จน แล้ว เรา จะให้ ท่านไป อยู่รักษา เมือง ลักซิว เปลี่ยน ตัว ชีเซียนฮัง ด้วย ฯะ

๏ กายุนหูว่า ความ อัน นี้ ยกไว้ ก่อน จึ่ง ว่า ตันยองซิน ตกไป อยู่ เมือง ลกเอี๋ยง ๆ ก็ จะ แตก อยู่ เช้า ค่ำ ถ้า กอง ทัพ จับไปได้ จง ช่วย สงเคราะห์ ให้ จง มาก ชิ้มงกง จึ่ง ว่า เรา คิด อยู่ แต่ ว่า จะ แก้ ไขได้ โดย ยาก ด้วย หลีสิบิ้น มี ความ โกรธ อยู่ ชิ้มงกง ก็ เล่า ความ เมื่อ ตันยองซิน เที่ยวได้ จับ หลีสิบิ้นให้ พึ่ง ทุก ประการ แล้ว ว่า จน ตัว เรา ไป ตาม ห้าม ปราม ตันยองซินไม่ ฟัง เอา กระบี่ ตัด ชาย เสื้อ ที่ เรา ยุดไว้ ขาด ออก กายุนหูได้ ยิน ดั่ง นั้น ยก เท้า กระทืบ ลง กับ พื้น เรือน ว่า ตันยองซินไม่ ควร เลย จะ ทำ อย่าง นี้ แล้ว จึ่ง ว่า ท่าน กับ ซินซก ไป ตันยองซินได้ สาบาล กันไว้ ถึง ตันยองซิน จะได้ ความ ทุกข์ ยากประการใด ขอให้ ท่าน ทั้ง สอง ช่วย สงเคราะห์ ให้ แขง แรง ด้วย เถิด ชิ้มงกง ว่า ท่าน ไม่ พัก สั่ง ดอก ต้อง ช่วย กัน อยู่ เอง ชิ้มงกง กายุนหู พูด กัน อยู่ จน เวลา ใกล้ ค่ำ เห็น ทหาร ตาม มา รับ ชิ้มงกง ๆ ก็ ลา กายุนหู กลับไป ที่ พัก ใน วัดใหญ่ รุ่ง ขึ้น เวลา เช้า ชิ้มงกง เอา เงิน อีก สอง ร้อย ตำลึง กับ หนังสือ ที่ จะให้ กายุนหูไป ว่า ราชการ เมือง ลักซิว นั้น ให้ ทหาร นำ มาให้ กายุนหู ที่ บ้าน แล้วให้ คนใช้ สนิท คุม เงิน ร้อย ตำลึงไปให้ นาง แซริม ให้ ชีเซียนฮัง ส่ง นาง แซริม ให้ ไป อยู่กับ นาง อวนจือิน ๆ ก็ รับไว้ ฯะ

๏ ฝ่าย ทหาร ที่ คุม เงิน กับ ตรา ตั้ง นั้น ครั้นไปถึง บ้าน กายุนหู เห็น ประตู เรือน ลั่น กุญแจไม่ มี คน อยู่ จึ่งคุมเอา เงิน กับ หนังสือตราตั้ง กลับ มา ส่งให้ ชีมงกง แจ้งความให้ฟัง แล้ว ชีมงกงคิดว่าเห็นกายุนหูจะไม่ เต็มใจทำราชการจึ่ง หลบ เสีย ชีมงกงพูดแล้วขึ้นม้าไปที่บ้านกายุนหู เห็น ประตูเรือนลั่นกุญแจอยู่ จึ่งสืบถามชาวบ้านเรือนใกล้เคียงบอกว่า เมื่อ เวลา ใกล้ รุ่ง กายุนหู พา ครอบ ครัว ออก จาก บ้าน ว่า จะ ไป ไหว้ พระ ที่ เขา เทียนไทซัว ชีมงกง ถอนใจใหญ่ คิด สงไสย อยู่ แล้ว ควบ ม้า เลย ไป ที่ ศพ เอี๋ยหงีฉิน ทำ ที่ เหมือน จะ ไป คำนับ ศพ แล้ว ตรง ไป หา นาง ฮวนจือิน ที่ บ้าน นาง ฮวนจือินให้ เอี๋ยเฮงยี่ บุตร เอี๋ยหงีฉิน ออก มา คำนับ รับ ชีมงกง ๆ ก็ จับ มือ เอี๋ยเฮงยี่ ถาม ถึง กายุนหู ก็ ไม่ ได้ ความ แล้ว ก็ กลับ มา ที่ พัก จึ่ง ให้ ทหาร คุม เกวียน ทรัพย์ สิ่ง ของ มา หา หลี่ซิบิ้น ที่ เมือง ถกเอี๋ยง ฯะ

๏ ฝ่าย หลี่เจง ตั้ง ล้อม เมือง ถกเอี๋ยง ไว้ มั่น คง พวก เฮงสี่ช่วง คอย ระวัง รักษา น่า ที่ อยู่ ตาม กำแพง เมือง ก็ อิดโรย ทั้ง เสบียง อาหาร ขาด ลง ด้วย ใจ พวก ทหาร แล ไพร่ พล ยอม ยก เมืองให้หลี่เจง เว้น แต่ ตันยองซิน ไม่ ยอม ยัง พูด จา แขง แรง ดื้อ ดึง อยู่ ตันยองซินตั้งรักษา ประตู น้ำหนึ่ง ด้าน ข้าง ทิศใต้ ไว้ มั่น คง ฯะ

๏ ฝ่าย ข้าง ชาเฉี๋ยว กับ ภรรยา ยกทัพมาช่วย รบ เตาเกียนเต๊ก แตกแล้ว ยก ตัด มา เมือง ถกเอี๋ยง ปฤกษา ราชการ กับ หลี่เจง ๆ เห็น ได้ ที จึ่ง คิด กลอุบายให้ภรรยา ชาเฉี๋ยว แต่งให้เหมือน นาง ยงอันกงจู๋ จึ่ง เก็บ เอา พวก ธงเสีย และ เครื่อง ศาสตรา อาวุธ ของ เตาเกียนเต๊ก แต่ง เปน กระบวน ทัพ ยก เข้าไป ถึง เชิง กำแพง ประตูน้ำหนึ่ง แล้ว บอก ว่า แซอ๋อง เตาเกียนเต๊ก

ให้เรามาช่วย จงเปิดประตูรับเร็ว ๆ พวกทหารซึ่งรักษาน่าที่เห็นดังนั้นจึงมาบอกกับ ตันยองซิน ๆ ก็ขึ้นไปดูบนเชิงเทินกำแพงเห็นไพร่พลผู้หญิงถือธงยี่ห้อเมืองแฮ ล้อมนางยงอันกงจู๋ประโคมแห่เข้ามา ดังนั้นสำคัญว่าบุตรเตาเกียนเต๊ก จึงให้คนไปแจ้งความแก่เฮงสี่ช่วง แล้วตันยองซินให้คนเปิดประตูเมืองออกรับ ภรรยาซาเฉียวก็คุมทหารผู้หญิงล่วงเข้าไปในเมือง ซาเฉียวคุมทหารผู้ชายตามภรรยาเข้าไปที่ประตูไล่ฆ่าพวกเฝ้าประตูตายแล้วเข้าไปในเมือง หลีเจงก็รีบคุมทหารตามเข้าไป พวกชาวเมืองร้องบอกกันว่า มิใช่ทหารเมืองแฮเปนพวกข้าศึกยกเข้ามา ตันยองซินได้ยินก็ขึ้นม้ารีบมาพบกับ คุดตุดทอง หินไซซัว ซินเสง ทหารหลีเจงเข้าล้อมตันยองซินไว้ พวกทหารผู้หญิงมือหนึ่งถือดาบมือหนึ่งถือโล่ โดดลงจากม้านอนกลิ้งเข้าไปเอาดาบฟันเท้าล้มลง ตันยองซินพลัดตกลงจากม้า พวกผู้หญิงก็จับเอาตัวไปได้ จูฉางตรงเข้ามาจะแก้ตันยองซิน พอพวกทหารจับเอาตัวไว้ได้ ซาเฉียวกับภรรยาคุมทหารเข้าไปในเก๋งข้างในจะจับตัวเฮงสี่ช่วง พอเฮงสี่ช่วงถือเอาบาญชีผู้คนกับตราสำหรับเมืองเดินออกมาจะสามิภักดิ์ หลีเจงก็ให้ทหารจับเอาตัวเฮงสี่ช่วงได้แล้ว ให้เที่ยวไล่จับพวกญาติพี่น้องเฮงสี่ช่วงที่เปนนายทัพนายกองนั้นมาใส่กรงเหล็กไว้สิ้น หลีเจงให้ทำหนังสือประกาศปิดไว้ที่ประตูเมือง แลปักไว้ตามทางใหญ่ใจความว่า อย่าให้ราษฎรชาวเมืองตื่นตกใจให้อยู่เย็นเปนปรกติตามเคยเถิด แล้วไม่ให้พวกกองทัพกระทำข่มเหงแก่ชาวบ้านชาวเมือง ถ้าผู้ใดไม่ฟังจะเอา

โทษ ถึง ชีวิตร ราษฎร ชาว เมือง รู้ ความใน หนังสือ ประกาศ แล้ว ต่าง คน มี ความ ยินดี ก็ หา สเทือน สตุ้ง ไม่ หลีเจง ให้ ชาเฉียวกับ ภรรยา เข้าไป เก็บ ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน ของ เฮงสี่ช่วง รวบ รวม ไว้ พอ หลีสีบิ้น ยก กอง ทัพ มา แต่ ด่าน เหาตอกวน ถึง เมือง ตกเอี๋ยง มี คน มา บอก กับ หลีเจง ๆ ก็ นำ ทหาร กับราษฎรชาว เมืองไป รับ หลีสีบิ้น เข้าไปในเมือง พัก อยู่ ที่ เก๋ง เฮงสี่ช่วง หลีเจง กับ ทหาร ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ทั้ง ปวง ก็ พา กัน มา คำนับ ทั้ง สิ้น หลีสีบิ้น พูด กับ หลีเจง ว่า เมื่อ แรก เรา จะ ยก ไป รบ เคาเกี๋ยนเต๊ก นั้น ท่าน ก็ ได้ ทำ นาย ไว้ ว่า ทัพ เคาเกี๋ยนเต๊ก แล้ว เมื่อใด เมือง ตกเอี๋ยง ก็ คง ได้ ด้วย กัน สม ดัง คำ ท่าน พูด ไว้ หลีเจง ว่า เฮงสี่ช่วง ให้ ทหาร ตั้ง รักษา เมือง ไว้ มั่น คง พอ ชาเฉียว กับ ภรรยา ยก มา ช่วย เมือง ตกเอี๋ยง จึ่ง แตก จับ ตัวเฮงสี่ช่วง กับ พวก ทหาร ได้ โดย ง่าย หลีสีบิ้น ก็ ให้ คุม เอา ตัว เฮงสี่ช่วง เข้า มา ว่า ท่าน ถือ ตัว ว่าเปน คน แข็ง แรง มี พัค พวก มาก ประมาท ตัว เรา เปน เด็ก ถึง ท่าน จะ คิด อ่าน ไป อย่างไร ก็ ไม่ พ้น มือ พวก ทหาร ของ เรา ได้ เฮงสี่ช่วง ว่า ข้าพเจ้า คิด จะ ออก ไป สามิภักดิ์ กับ ท่าน หลาย วัน แล้ว ปฤกษา กับ พวก ทหาร ยัง ไม่ ตก ลง ประการ หนึ่ง ทราบ ว่า ท่าน ยัง ไม่ อยู่ ใน ค่าย พอ กอง ทัพ ตี เข้า มาใน เมือง ข้าพเจ้า ก็ ออก มา หา ขอ ท่าน ได้ โปรด ให้ ชีวิต ไว้ ด้วย เถิด หลีสีบิ้น หัวเราะ แล้ว สั่งให้ พวก ทหาร ไป ตรวจ ตรา อาวุธ แล ทรัพย์ สิ่ง ของ ทอง เงิน ของ เฮงสี่ช่วง รวบ รวม ไว้ แล้วให้ เปิด คุก ปล่อย คนโทษ เก่า ของ เฮงสี่ช่วง จน สิ้น หลีสีบิ้น ก็ เข้าไป ข้างใน บอกให้ ชาเฉียว กับ พี่ สาว เลือก เอา ทรัพย์ สิ่ง ของ ที่ ดี ๆ ตาม ชอบใจ เหลือ นั้น ปูน บำเหน็จ รางวัล แม่ ทัพ นาย กอง ทแกล้ว ทหาร ตาม สมควร

๑ ขณะนั้น ทหาร ที่คุม คนโทษ ยก เอา กรง เหล็ก ที่ ใส่ เฮงสี่ช่วง กับ เคาเกี้ยนตึก ใต้อ๋องอวน จูฉาง เจี่ยงซุน อ้วสี่ หลาน เฮงสี่ช่วง สอง คน กับ นาย ทหาร เฮงสี่ช่วง แล นาย ทหาร เคาเกียนเคิก ที่จับ มาได้ ใส่กรง ตั้ง ประจาน ไว้ห่าง ขั้วลุก เกาทัณฑ์ หนึ่ง แล้วก็ ให้คน ยก กรง เข้ามา รวม กันไว้ เฮงสี่ช่วง เห็น เคาเกียนเคิก ต้อง ขัง อยู่ ใน กรง เหล็ก ก็ ร้องไห้ แล้ว พูด ว่า ท่าน แฮอ๋อง ไม่ พอ ที่ เลย เพราะ เรา ทำ ความ ทุกข์ ให้กับ ท่าน ๆ จึ่ง ได้ ความ ยาก ลำบาก ดังนี้ เคาเกียนเคิก หลับ ตา นิ่ง อยู่ หา พูด ไม่ ใต้อ๋องอวน ก็ ร้องไห้ เรียก เฮงสี่ช่วง ว่า อา ไม่ ช่วย หลาน ด้วย ฤๅ เฮงสี่ช่วง ว่า ตัว เรา ก็ ต้อง โทษ อยู่ ใน ที่ ขัง เหมือนกับ เจ้า จะ ช่วย กัน อย่างไรได้ พวก พี่ น้อง เจ้า ก็ ต้อง อยู่ ใน กรง ด้วย กัน ทั้งสิ้น ยัง แต่ ครอบ ครัว ซึ่ง อยู่ ที่ ข้างใน จะ เปน ตาย ประการ ใด ก็ ยังไม่ รู้ พูด พลาง เฮงสี่ช่วง ก็ ร้องไห้ เคาเกียนเคิก ได้ ยิน ดังนั้น มี ความโกรธ ยิ่ง นัก จึ่ง ร้อง ขึ้น ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า ถ้า เรา รู้ ว่า พวก ท่าน ใจ เปน ใจ สัตรี ดังนี้ เรา ก็ จะ ไม่ ยก มา ช่วย เกิด มา เปน ชาย จะ มา ทำ ใจ เสาะ ไม่ มี มานะ นั่ง ร้องไห้ เหมือน กับ ผู้ หญิง หา ควร ไม่ นิสัย กระทำ ศึก สงคราม ก็ ย่อม มี ความ แพ้ ชนะ ชื่อ เสียง ก็ ปรากฏไป ตาม ดี แล ชั่ว ถ้า ดี ก็ หอม แม้น ไม่ ดี ก็ เหม็น อยู่ ว่า แล้ว ร้อง บอก กับ พวก ผู้ คุม ให้ ช่วย ลาก กรง เหล็กไป เสียให้ พ้น เรา รำคาญ หู หนัก พวก ชาว เมือง มา เที่ยว ดู ชี้ บอก กัน ว่า คน นั้น ฤๅ แฮอ๋อง เคาเกียนเคิก ๆ เปน คน ซื่อ ตรง รักใคร่ แก่ ราษฎร และ รักษา บ้าน เมือง ดี กว่า เฮงสี่ช่วง แล้ว ก็ มี บุตร ภรรยา กล้า หาญ แข็ง แรง ไม่ พอ ที่ จะ มา พลอย เสีย ชื่อ กับ เฮงสี่ช่วง ด้วย ต่าง คน ก็ พูด จา บอก เล่า กัน อยู่

๑ ฝ่าย ซินซกโป คุม คน เปน ทัพ หลัง ยก ตาม หลีสีบิน เข้า มาใน เมือง ใจผูก พัน อยู่ ที่ ตันยองซิน พอ รู้ ความ ว่า เขา เอา คน โทษใส่ กรง เหล็ก ไป ประจาน ไว้ ที่ กลาง เมือง จึง รีบ ไป เที่ยว ดู ไม่ เห็น ตันยองซิน จึงไถ่ ถาม พวก กอง ทัพ แจ้ง ความ ว่า เทียกากิม ประกัน รับ ตัว ไป จาก หลีสีบิน พาไป ข้าง ทิศ เหนือ ซินซกโป ได้ ยิน ดังนั้น รีบ ตามไป พบ บ่าว เทียกากิม ถามได้ ความ ว่า เทียกากิม พา ตันยองซิน ไป พัก อยู่ ที่ ศาล เจ้า ซินซกโป ตามไป ถึง เห็น ตันยองซิน ต้อง จำ จองใส่ โซ่ ตรวน อยู่ ซินซกโป ตรง เข้าไป กอด ตันยองซิน ไว้ แล้ว ร้องไห้ ตันยองซิน ห้าม ว่า ท่าน อย่า ร้องไห้เลย เรา เห็น ความ สัจ แล้ว ว่า ตั้ง แต่ หลีสีบิน ยก กอง ทัพ มา ตี เมือง แต้ ก็ ถอดใจ ออก จาก กาย ปลง ชีวิตร ว่าครั้งนี้ คง ไม่ รอด อยู่ เปน คน สืบไป แต่ เหตุใด เคาเกียนเต๊ก จึง เสีย ทัพ เร็ว นัก หนา ซินซกโป ว่า ท่าน พูด อะไร อย่าง นั้น เล่า เดิม ข้าพเจ้า กับ ท่าน แล พรรค พวก ก็ ได้ สาบาล กัน ไว้ ว่า ทุกข์ อย่างไร ให้ช่วย กัน ครั้น หลีมิด เฮงเปกตัง ตาย ไป แล้ว ต่าง คน แตก กัน ไป บัดนี้ ได้ รวม เข้า อยู่ ที่ เดียว กัน แล้ว ตัว ท่าน มี ความ ทุกข์ ก็ ต้อง ช่วย แก้ไข กว่า จะ สิ้น สติ กำลัง ท่าน จง สมัค เข้า ทำ ราชการ ใน เมือง ถังเถิด ไป ภาย หน้า มี ความ ชอบ ก็ คง จะ ได้ ที่ ทาง กับ เขา บ้าง ซินซกโป ก็ เล่า ความ ซึ่ง เคาเกียนเต๊ก สู้รบ กับ กอง ทัพ จน จับ เอา ตัว ได้ ให้ ตันยองซิน ฟัง ทุก ประการ ตันยองซิน ว่า เรา ไม่ สมัค อยู่ เปน ข้า ผู้ ใด อีก แล้ว พอ ตันฉวน เปิด ประตู เข้า ไป ตันยองซิน แล เห็น แล้ว ถาม ว่า ทำไม จึง ไม่ รักษา ครอบ ครัว อยู่ ที่ บ้าน ฤๅ มี เหตุ สิ่ง ไร จึง มา ตันฉวน แจ้ง ว่า เมื่อ เวลาใกล้ รุ่ง กายุนหู มา ที่ บ้าน บอก ว่า ท่าน ให้รับ เอา บุตร ภรรยาไปไว้ กับ มารดาซินซกโป ข้าพเจ้า

รู้ว่าซินซกไปอยู่ที่นี่ก็รีบมาถามบอกความให้รู้ด้วย เดี๋ยวนี้กายุนหูรับเอาบุตรภรรยาครอบครัวท่านไปแล้ว คันยองซินพูดกับซินซกไปเที่ยกากิมว่า กายุนหูกับข้าพเจ้าก็ไม่พบกันนานแล้ว เหตุใดการจึงเปนดังนี้ ซินซกไปกับเที่ยกากิมว่า กายุนหุเปนคนซื่อตรงต่อเพื่อนมีปัญญาเห็นตลอด จึงคิดอุบายมารับเอาบุตรภรรยาท่านไปก่อนท่านอย่าวิตกเลย คันยองซินจึงสั่งคันฉวนว่าให้รีบตามไปอยู่กับบุตรภรรยาเราเถิด อย่าให้วิตกถึงตัวเราเลย คันฉวนร้องไห้ลาคันยองซินซินซกไปเที่ยกากิมไปตามกายุนหู คนใช้ชนิทของซินซกไปสี่คน ซึ่งซินซกไปใช้ไปจัดแจงหาที่จะให้คันยองซินพักอยู่นั้นเข้ามาแจ้งความแก่ซินซกไปว่า ข้าพเจ้าไปเที่ยวข้างทิศใต้ริมคลองเห็นเรือนเตี๋ยกิมถองว่างเปล่าอยู่ ข้าพเจ้าได้จัดแจงทำไว้เสร็จ พวกเที่ยกากิมก็เข้าอยู่ที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นเก่งใหญ่ที่ว่าราชการจัดแจงโต๊ะตั้งไว้เปนอันมาก เห็นทีซินอ๋องจะให้หาขุนนางนายทัพนายกองกับท่านทั้งสองไปกินโต๊ะด้วย เที่ยกากิมว่าเจ้าไปจัดแจงไว้ที่เรือนเตี๋ยกิมถองนั้นให้ดี แล้วซินซกไปพูดกับคันยองซินว่า จะอยู่ที่นี่ไม่ได้เชิญท่านไปอยู่ด้วยกันเถิด คันยองซินว่าข้าพเจ้าเปนคนโทษอยู่ที่นี่ดีนักหนาแล้ว ถ้าท่านทั้งสองมีธุระเชิญท่านไปราชการเสียก่อน อย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย เที่ยกากิมพูดดังขึ้นว่าทำไมท่านจึงพูดดังนี้ ตัวท่านก็มีสติปัญญากลับเห็นข้าพเจ้าทั้งสองเปนคนอิ่หหาควรไม่ ว่าแล้วเข้าปลดเอาโซ่ที่ใส่คอแลเครื่องจำออกจากตัวคันยองซินให้บ่าวถือไว้ ซินซกไปก็จูงมือคันยองซินให้ลุกขึ้นพากันไปถึงที่เรือนซึ่งบ่าวจัดแจงไว้แล้ว สั่งคนใช้ให้

บำรุงบัติรักษาอยู่ ซินซกไปกับเทียกากิมก็รีบมาที่บัวหัวเตย เห็นหลีเจงจัดแจงให้ผู้คนไปรักษาประตูเมือง เที่ยวตรวจตราลาดตระเวนอยู่ตามถนนหนทางทุกตำบล ซินซกไปกับเทียกากิมมาพบหลีเจง ๆ จึงบอกกับซินซกไปเทียกากิมว่า ซินอ๋องสั่งให้ท่านเอาเข้าในยุ้งฉางเมืองตกเอียงไปเที่ยวแจกให้กับราษฎร ซินซกไปว่าไม่ต้องขนเข้าไปเที่ยวแจกจ่ายให้ป่วยการผู้คนดอก ทำแต่หนังสือปิดประกาศไว้ตามตรอกบ้านหนทางใหญ่ ราษฎรชาวบ้านรู้ก็จะพากันมา เราจึงให้ตวงเข้าแจกจ่ายที่ยุ้งจะมิดีฤๅ หลีเจงก็เห็นด้วย ซินซกไปแลเทียกากิมจึงให้คนเขียนหนังสือไปเที่ยวปิดไว้ว่า ผู้ใดขัดสนเข้าก็ให้มาเอาที่ฉางหลวง ราษฎรทั้งปวงมีความยินดีพากันมารับเข้าแล้วพูดจาสรรเสริญให้พรแก่หลีสิบินทุกคน ๆ พอเวลาบ่ายคุดคุดทองเดินมาพบซินซกไปจึงถามว่าคันยองซินอยู่แห่งใด ซินอ๋องมีหนังสือให้ข้าพเจ้ามาคุมคนโทษตรวจเอาตัวไปใส่คุกเสียให้สิ้น คนเหล่านั้นก็มีตัวพร้อมแล้ว แต่คันยองซินหาเห็นไม่ ซินซกไปจึงขอดูหนังสือรับสั่งแก่คุดคุดทอง ๆ จึงหยิบหนังสือออกจากมือเสื้อส่งให้ซินซกไป ๆ รับมาดูในหนังสือนั้นว่า คิงตัดเปนขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองซุย คบคิดกับเฮงสีซ่วยเปนกระบถต่อแผ่นดินฆ่าเจ้านายเสีย จูฉางเปนคนใจบาปฆ่าคนหาโทษมิได้มากินเปนอาหาร แล้วจับข้าหลวงเมืองถังกินเสียด้วย แลคันยองซิน เอี้ยกงเกง กอยซีห้องเตียกิมถอง กวยเซียนฉาย คนเหล่านี้ให้เอาโซ่ตรวนจำจองให้มั่นคงใส่ไว้ในคุก ให้ทหารคอยระวังรักษาอยู่อย่าให้หนีได้ กว่าจะยกกองทัพไปเมืองเซียงอั๋น จะเอาคนโทษเหล่านี้ให้พระเจ้าถังดีตัดสิน

ทำโทษ ซินซกไปแจ้งความในหนังสือแล้วตกใจตะลึงอยู่ เที่ยกากิมจึ่งพูดกับคุดคุดทองว่า ตันยองซินนั้นเปนพี่น้องกับเราทั้งสองคน ท่านจงเอ็นดูกับเรา ๆ ทั้งสองขอรับเอาตัวไว้ อย่าให้เอาตัวตันยองซินไปใส่คุกไว้เลย ถ้าไปถึงเมืองเชียงอั๋นเมื่อใดเราจะส่งตัวให้ ขณะนั้นซีกกเอี๋ยนหลี่ยุกยอิวจุนคัดอยู่ที่นั่นด้วย หลี่ยุกยจึ่งพูดว่า พวกพี่น้องเราได้สู้รบกับข้าศึกมีความชอบเปนอันมาก ตันยองซินคนเดียวเท่านั้นจะรับไว้ไม่ได้ฤๅ คุดคุดทองตอบว่า ซินอ๋องให้เรามาตรวจเราจึ่งบอกให้ท่านรู้ ถ้าท่านทั้งปวงรับไว้จะเปนไรมี เราก็จะทำคุณไว้กับท่าน พูดกันแล้วคุดคุดทองก็กลับไป ในเวลาค่ำวันนั้น หลีสิบินให้หาขุนนางทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยมาเลี้ยงโต๊ะเปนการสนุกนี้ยิ่งนัก เวลารุ่งเช้าหลีสิบินสั่งให้ซาเนี่ยวกับพี่สาวให้คุมกองทัพยกกลับไปบ้านเมืองก่อน ซีกกเอี๋ยนหลี่ยุกยก็ตาซินซกไปเที่ยกากิมตันยองซินตามซาเนี่ยวกลับไปเมืองงักกุย ฯะ

๑ ชีมงกงกับทหารคุมเกวียนบันทุกทรัพย์สิ่งของทองเงินเตาเกี๋ยนเต๊กกลับมาแต่เมืองลักซินถึงเมืองลกเอี๋ยง ชีมงกงก็นำเอาบาญชีและสิ่งของทั้งปวงให้กับหลีสิบินแล้ว หลีสิบินก็ไต่ถามถึงการงานและจัดแจงบ้านเมืองไว้เรียบร้อยแล้วฤๅจึ่งกลับมา ชีมงกงเล่าความแต่หลังซึ่งได้จัดแจงการบ้านเมือง เกลี้ยกล่อมผู้คนแต่งให้ขุนนางรักษาเมืองลักซิวไว้นั้นเล่าให้หลีสิบินฟังทุกประการ หลีสิบินมีความยินดีจึ่งสรรเสริญปัญญาชีมงกงว่า จัดแจงการงานชอบด้วยราชการ แล้วหลีสิบินสั่งให้ เฮงเคาเหี๋ยน โอนุนซือกิบ คุดคุดทองสามคนนี้อยู่รักษาเมืองลกเอี๋ยง แล้วให้ยกเลิกทัพใหญ่กลับไปเมือง

เชียงอั้น ซี่มงกงรู้ว่าซินซกไปรับเอาคันยองซินมาไว้ ซี่มงกงจึงมาหาคันยองซินเล่าความให้ฟังว่า เมื่อข้าพเจ้ามาจากตักซิวใกล้จะถึงเมืองถกเอียงพบกับเพื่อนบอกว่า กายุนหุพาเอาบุตรภรรยาของท่านไป ว่าจะให้ไปอยู่กับมารดาซินซกไป ข้าพเจ้ารู้ความแล้วกลัวจะเปนอันตราย จึงใช้ให้ขุนนางคนหนึ่งคุมไพร่ยี่สิบคนรีบตามไปป้องกันรักษากว่าจะถึงบ้านมารดาซินซกไป ข้าพเจ้าได้ให้เงินกับขุนนางคนนั้นไปซื้อเสบียงอาหารเลี้ยงครอบครัวท่านตามทางสามร้อยตำลึง เดี๋ยวนี้หลีสิบิ๋นสั่งให้คุมพวกคนโทษไปเมืองเชียงอั้น หลีสิบิ๋นก็จะไปด้วย

ฯะ

๑ คันยองซินพูดว่าคำโบราณท่านว่า นกกาเมื่อใกล้จะตายนั้นย่อมทำเสียงกระเส่า ๆ คนใกล้จะตายก็พูดจาอ่อนหวาน พวกท่านทั้งหลายเอ็นดูแก่ข้าพเจ้า ได้รักษาบุตรภรรยาไว้เปนอันดีแล้ว ถึงตัวข้าพเจ้าตายก็สิ้นความวิตกเปรียบเหมือนยังเปนอยู่ ซินซกไปจึงเอาผ้ามาให้คันยองซินผืนหนึ่ง ให้คนคุมรักษาไปต่างหากพวกหนึ่ง ตัวซี่มงกงซินซกไปเที่ยกากิมคุมทหารตามเข้ากระบวนทัพหลีสิบิ๋นกลับไปเมืองเชียงอั้น ถังจูหลีเอี๋ยนรู้ความจึงให้ขุนนางผู้ใหญ่ออกมารับหลีสิบิ๋น ๆ ขี่ม้าของพระเจ้าซุยเอี๋ยนตีซึ่งอวยซี่จงชิงมาจากกองทัพ พวกทหารใส่เกราะเดินหน้าหลังเปนกระบวนแห่ประโคมเข้าไปถึงหอไทเบี๋ยว ที่ไว้รูปปู่ย่าตายายของหลีสิบิ๋น ๆ ให้เอากรงเหล็กใส่คนโทษไปตั้งไว้ตรงหน้าหอ หลีสิบิ๋นกับขุนนางนายทหารก็เข้าไปไหว้ปู่ย่าตายายแล้ว พาขุนนางผู้ใหญ่ขึ้นเฝ้าพระเจ้าถังตี่ ๆ ให้ถวางถักยี่ขุนนางจัดโต๊ะมาเลี้ยงเสร็จแล้ว สั่งให้ได้หลี่

พนักงาน กรมเมือง เอา ตัว พวก กระบถ ที่ จับ มา ได้ นั้น ไป ใส่ คุกไว้ หลี่สีบิน เลย เข้าไป เฝ้า เตาฮองเฮา ที่ ข้าง ใน พวก ขุนนาง ทั้งปวง กี่ ลา ออก มา ที่ อยู่ ของ ตัว ได้ หลี่ย ให้ ทำ บาญชี ชื่อ คน โทษ ทั้งปวง ให้ คน คุมไป ส่ง ไว้ ใน คุก ผู้คุม ก็ รับ ตรวจ ถ้วน แล้ว ไล่ เข้า ขังไว้ ใน ที่ มืด ตันยองซิน ได้ ความ เวทนา จะ ใคร่ ตาย เสีย เร็ว ๆ ประมาณ ครู่ หนึ่ง มี คน สูง ใหญ่ มา ยืน อยู่ ที่ประตู คุก ร้องถามว่า ผู้ ใด ชื่อ ตันยองซิน เตาเกียนเต็ก ตันยองซิน สำคัญ ว่า เขา จะ เอา ตัว ไป ฆ่า จึ่ง ร้อง ออก มา ว่า เรา นี้ ชื่อ ตันยองซิน ท่าน จะ เอา ไป ทำ อย่าง ไร จง เอา ไป ฆ่า เสีย เร็ว ๆ เถิด ผู้คุม คน นั้น จึ่ง พา เอา ตันยองซิน เตาเกียนเต็ก ออก จาก ที่ มืด มา ไว้ ที่ ห้อง สว่าง หลัง หนึ่ง มี เตียง ที่ นั่ง นอน สบาย ผู้คุม บอก ว่า ชีมงกงซินซกโป เรียก เรา ไป สั่ง ว่า ให้ เรา รับ ท่าน มา ไว้ ที่ ห้อง นี้ เรา ตาม มา ไม่ ทัน ช้า ไป คน ที่ คุม มา ก่อน นั้น ไม่ รู้ จึ่ง ส่ง ท่าน มา ไว้ ที่ มืด แล้ว ผู้คุม จึ่ง ชี้ มือ บอก ว่า เตียง ที่ มี มุ้ง ม่าน พร้อม ให้ เตาเกียนเต็ก อยู่ เตียง ที่ ยัง ไม่ มี ที่ นอน เปน ของ ตันยองซิน สัก ครู่ หนึ่ง ซินซกโป จะ ให้ คน เอา ที่ นอน มุ้ง ม่าน มา ให้ ฯะ

๏ เตาเกียนเต็ก ว่า ตันยองซิน มี เพื่อน ประคับ ประคอง จัดแจง ที่ทาง ให้ อยู่ เปน สุข ตัว เรา นี้ ผู้ ใด จัด แจง ให้ เล่า ผู้คุม บอกว่า เมื่อ ก่อน หน้า สาม วัน มี คน ๆ หนึ่ง ชื่อ ซึ่งอันจ้าว เอา สิ่ง ของ มา ให้ แก่ เรา บอก ว่า ตัว ท่าน ก็ คง จะ ตก มา อยู่ ที่ เมือง นี้ ให้ เรา ช่วย สงเคราะห์ จัด แจง ที่ ทาง ให้ อยู่ ด้วย ถ้า รู้ ว่า ท่าน มา อยู่ ที่ นี้ แล้ว จะ เข้า มา เยี่ยมท่าน เรา จึ่ง ได้ จัด แจงที่ ทาง ให้ ท่าน อยู่ ฯะ

๑ เตาเกี่ยนเต็กได้ยินดังนั้น นึกว่าซึ่งอินจ้าวนั้นได้ข่าวว่าหนีกลับไปบ้านเมืองแล้ว เหตุใดกลับมาถึงเมืองเชียงอั้น นึกสงไสยอยู่ประมาณครู่หนึ่ง มีคนเจ็ดคนพาเอาที่นอนมุ้งม่าน กับของกินเข้าไปส่งให้ผู้คุม แล้วบอกว่าพวกพี่น้องของตันยองซินมีราชการติดตัวอยู่มายังไม่ได้ ให้พวกข้าพเจ้าเอาสิ่งของทั้งนี้มาให้ท่านจัดแจงปรนิบัติเลี้ยงดู รักษาตันยองซินด้วย บอกแล้วลากลับไป ผู้คุมจึ่งเอาที่นอนมุ้งม่านขึ้นกางกั้นบนเตียงให้ตันยองซิน แล้วจัดโต๊ะตั้งไว้เชิญให้คนทั้งสองกิน ตันยองซินเตาเกี่ยนเต็กก็เข้านั่งกินโต๊ะเสพย์สุราพูดจากันอยู่ ปรากนาจะให้ลืมความทุกข์ แล้วภากันนอน ฯะ

๑ เวลาวันหนึ่ง นางเคาฮองเฮามารดาหลีสิบินนอนหลับฝันเห็นว่า มีพระรูปเป็นทององค์หนึ่งมาบอกว่า หลีสิบินนำเอาสิษมาด้วยคนหนึ่ง ขอให้เอาสิษคนนั้นโกนศีร์ศะเสียแล้วส่งไปให้เราๆ จะได้ให้รักษาศีลสวดมนต์ พูดเท่านั้นแล้วพระก็หายไป นางเคาฮองเฮาก็ตื่นขึ้น แล้วแจ้งความฝันให้พระเจ้าถังคีพึง พระเจ้าถังคีว่าตั้งแต่บุตรเรากลับมาจากทัพยังหาได้ได่ถามถ้วนถี่ไม่ เวลาพรุ่งนี้จึงจะหาหลีสิบินมาซักถามให้ได้ความจะแจ้งสิ้นสงไสย ในเวลากลางคืนวันนั้น นางเคาฮองเฮาไม่มีความสบายจนเวลาใกล้รุ่ง ครั้นเวลารุ่งเช้าให้ขันที มาหาหลีสิบินเข้าไปที่ข้างใน ครั้นเวลาเช้าหลีสิบินตื่นขึ้นจัดแจงจะไปเฝ้าบิดา พอขันทีมาแจ้งว่ามารดาให้หา ก็มากับขันทีเข้าไปหามารดาเห็นบิดาอยู่ที่นั่นด้วย ฯะ

๑ เตาฮองเฮา จึงว่า เจ้าคุมกองทัพ ออกไปสู้รบกับข้าศึกครั้งนี้ เจ้าทำอย่างไร จึงได้เมืองแต้เมืองแฮโดยง่าย หลีสิบิ๋น จึงเอาความแต่หลังทูลมารดาทุกประการ นางเตาฮองเฮา จึงว่า เพราะเจ้าได้ไปพบกับผู้วิเศษ ที่เขาดังนั้น เมื่อคืนนี้พระจึงเข้าฝันขอสึษกับมารดา ฯะ

๑ หลีสิบิ๋น ถามว่า มารดาฝันเหนประการใด นางเตาฮองเฮาก็เล่าความฝันให้หลีสิบิ๋นฟัง แล้วว่าคนที่เจ้าจับมานั้น คงจะมีคนที่เปนสึษพระติดมาด้วย แต่ไม่รู้ว่าเปนคนใด ซึ่งเจ้าว่าพระบอกคาถาให้มานั้น เจ้าจงเขียนให้มารดาดู เพื่อจะพิเคราะห์เอาความได้บ้าง หลีสิบิ๋น ก็เขียนคาถาพระให้มารดาทั้งสี่คำ ๆ หนึ่งว่า เกี๋ยมเงียบยุยซุมเต๊ก แปลเปนคำไทยว่า ท่านจะตั้งตัวขึ้นเปนใหญ่ ให้มีเมตตาแก่สัตว์ คำหนึ่งว่า ติดสิ่งฉวนเหา แปลว่า คนมีคุณอยู่แล้วอย่าให้ทำร้าย คำหนึ่งว่า เตี๋ยงฮ่อ เถงนันเนง แปลเปนคำไทยว่า ยากที่จะให้ความดีทั้งสองข้าง คำหนึ่งว่า ปึงหงวนติ๋งซุนโป แปลเปนคำไทยว่า ทำการสิ่งใด ให้คิดแต่ปลายไปถึงต้น ฯะ

๑ นางเตาฮองเฮา กับหลีสิบิ๋น พิเคราะห์ดูไม่รู้ว่าสิ่งใดเปนแน่ ต่างก็เถียงกันไม่ตกลง พอนาง โอบุญเจียวหงี ถนันเดินแวบเข้ามาที่นั้น นางโอบุญเจียวหงี คนนี้เปนคนมีปัญญา นางเตาฮองเฮา รักใคร่มากกว่านางสนมทั้งปวง ครั้นเหนนางโอบุญเจียวหงีเดินมา จึงร้องเรียกเข้าไปเล่าความฝันให้ฟัง แล้วเอาคาถาสี่คำให้ดูด้วย นางโอบุญเจียวหงีพิเคราะห์ดูแล้วว่า ความในคาถาคำที่หนึ่งที่สองประโยค ความถึงเตาเกียนเต๊ก คำที่สามนั้นดีความหาแตกไม่

คำที่สี่ เปนคำง่าย แก้ไม่ ยาก ดอก เตาฮองเฮา ว่า เจ้า เหน อย่างไร จง ว่า ไป เถิด อย่า เกรงใจ เลย นาง โอ บุญเจียวหงี จึ่ง ว่า ท่าน เปน แซ่เตา เตาเกี่ยนเต๊ก ก็ แซ่ เตา แซ่ เดียว กัน พิเคราะห์ ดู ทั้ง สี่ คำ ข้าพเจ้า เหน ว่า คือ จะให้ท่าน โปรด เตาเกี่ยนเต๊ก พ้น จากโทษ เตาฮองเฮา ก็ เหน จริงด้วย

๏ หลีสี่บิ๋น ว่า เตาเกี่ยนเต๊ก เปน คน กล้า หาญ มี อำนาจ เปรียบ เหมือน เสือ ร้าย จะจับ กุม ก็ ได้ โดย ยาก นี่ หาก ว่า บุญ ปู่ย่า ตา ยาย ของ เรา แต่ก่อน มา ช่วย จึ่ง จับ ตัวได้ โดย ง่าย ถ้า ปล่อย ไป ภายหลัง กลับ ประทุษฐร้าย แก่ เรา ๆ จะ คิด ประการใด ฯะ

๏ พระเจ้า ถังไท้จง จึ่ง ว่า ความ ราย นี้ นิ่งไว้ ก่อน เรา จะ เอา ตัว เฮงสี่ช่วง มา ซัก ถาม ได้ เสียง ดู เกลือก ว่า ญาติ พี่ น้อง และ ทหาร ของ มัน เพื่อ จะ เปน คน มี กะตัญญู อยู่ บ้าง ก็ ยัง ไม่ รู้ พระ เจ้า ถังไท้จง กับ หลีสี่บิ๋น ก็ ออก มา ข้าง น่า หลีสี่บิ๋น จึ่ง สั่ง กับ พวก ทหาร ให้ เอา ตัว จูฉาง ไป ฆ่าเสีย แล้ว ให้คุม เอา ตัว เฮงสี่ช่วง เข้า มา พวก ทหาร ก็ ออก ไป ที่ คุก ขัง คนโทษ ฯะ

๏ ขณะ นั้น เตาเกี่ยนเต๊ก ตันยองซิน นอน พูด กัน อยู่ ได้ ยิน เสียง คน มา ร้อง เรียก ที่ ประตูคุก ต่าง คน ตกใจ มอง ดู ตาม ช่อง ฝา เหน ทหาร ใส่เสื้อ แดง หมวก แดง เข้า ไป เอา ตัว จูฉาง กับ เฮงสี่ช่วง ออกมา เตาเกี่ยนเต๊ก พูด ว่า สัก ประเดี๋ยว เขา ก็ เอา ตัว เรา สอง คน ไป ดอก ตันยองซิน ว่า จะ ทุก ร้อน ไป ทำ ไม กำลัง พูด กัน อยู่ ตันฉวน เข้าไปถึง แล้ว เข้า กอด เท้า ตันยองซินไว้ ร้อง ให้ อยู่ ฯะ

๏ ตันยองซิน ห้าม ว่า อย่า ร้องไห้ ไป เลย บุตร ภรรยา ของ เราอยู่ แห่งใด ตันฉวน ก็ ลุก ขึ้น กระซิบ บอก ตันยองซิน ๆ ว่า เรา รู้ ความได้

ทำนายไว้แต่ก่อนแน่แล้ว เจ้าอย่าอยู่ทำให้ใจเราไม่สบาย เจ้าจงกลับไปรักษาบุตรภรรยาของเราไว้อย่าวิตกถึงเราเลย พวกพี่น้องทั้งปวงเขาให้คนมาคอยระวังรักษาอยู่ ตันฉวนขัดไม่ได้คำนับลากลับไป ฯะ

๏ ผู้คุมบอกเคาเกียนเต๊กว่าซึ่งอันจ้าวมาถึงแล้ว เคาเกียนเต๊กยังไม่ทันถาม พอซึ่งอันจ้าวเข้ามาถึงต่างคนก็ร้องไห้อยู่ด้วยกัน เคาเกียนเต๊กถามว่าท่านกลับไปเมืองลักชิวแล้วเหตุใดจึงกลับมา ซึ่งอันจ้าวจึงกระซิบที่ริมหูเคาเกียนเต๊ก ๆ ทำหน้านิ่วแล้วพูดว่า เกิดมาเปนชายแล้วก็คงจะตาย ไม่พอที่คิดให้มากความเสียเปล่า ท่านจงกลับไปบอกกับบุตรเรา อย่าให้คิดวุ่นวายไป ให้กลับไปฝังศพภรรยาเรากับบ่าวไพร่เสียเถิด ซึ่งอันจ้าวว่านางไม่ยอมไป จะมาปรนิบัติท่าน ฯะ

๏ ฝ่ายพวกทหารพาจูฉางไปถึงที่ตลาดใหญ่ จึงตัดศีร์ศะจูฉางเสียบประจานไว้ แล้วพาเอาตัวเฮงสี่ช่วงเข้าไปถึงหน้าที่นั่งพระเจ้าถังตี๋ จึงเอาความซึ่งทำความผิดแต่หลังมาซักถาม เฮงสี่ช่วงก็สารภาพรับผิดทุกประการ แล้วว่าโทษข้าพเจ้าถึงตาย แต่ข้าพเจ้าได้ขอโทษตัวแก่ซินอ๋องไว้แต่ก่อน ก็ได้รับปากให้ชีวิตรแก่ข้าพเจ้าขอท่านได้โปรดอย่าให้ตายเลย พระเจ้าถังตี๋คิดว่าบุตรเราได้พูดกับมันไว้ ครั้นจะให้ฆ่าเสียคนทั้งปวงเขาก็จะติเตียนบุตรเราได้ คิดแล้วสั่งให้ปล่อยเฮงสี่ช่วงกับครอบครัว เนระเทศไปอยู่เสียนอกเขตรแดน เฮงสี่ช่วงก็คำนับลาไป พระเจ้าถังตี๋จึงให้ทหารไปเอาตัวเคาเกียนเต๊กมาซักถาม พวกทหารก็ออกไปตามสั่ง ขุนนางเฝ้า

ประตูหน้าที่นั่งเข้ามาแจ้งความ มีหญิงสองคนมัดมือไพล่หลัง ปากคาบดาบมาอยู่ที่หน้าประตูว่า จะขอเข้ามาเฝ้า พระเจ้าถังตี้นึกประหลาดใจ จึ่งให้พาตัวเข้ามาหน้าที่นั่ง พระเจ้าถังตี้พิเคราะห์ดูรูปร่างงดงาม ไม่ได้ใส่เสื้อ เอาแต่ผ้าคาดอกเข้ามามีความสังเวช สั่งให้คนเอาดาบออกจากปากเสียแล้ว เรียกเข้ามาใกล้ นางยงอันกงจู๋กับนางบักลันก็เข้าไปคำนับหมอบอยู่ พระเจ้าถังตี้ถามว่าเจ้าสองคนนี้ชื่อแซ่เปนบุตรหลานของใคร บ้านเมืองอยู่ที่ไหน เหตุใดจึ่งทำมาดังนี้ นางยงอันกงจู๋ว่าข้าพระองค์แซ่เตาชื่อซัวเหนี่ยเปนบุตรเตาเกียนเต๊กคนโทษ ทราบว่าท่านจับบิดามาไว้ จึ่งตามมาขอชีวิตรไว้ ข้าพระองค์จะขอตายแทนบิดา พระเจ้าถังตี้ว่าเตาเกียนเต๊กบุตรผู้ชายแลทแกล้วทหารที่สัตย์ซื่อไม่มีหรือ นางยงอันกงจู๋ว่าบิดาข้าพระองค์นั้น หามีบุตรหลานไม่ มีแต่ข้าพระองค์คนเดียว ขุนนางแลทหารที่ซื่อตรงกองทัพจับฆ่าเสียเปนอันมาก ที่ยังเหลืออยู่ก็ตายแทนคุณไปสิ้น ยังแต่ข้าพระองค์ผู้เดียวจึ่งเข้ามาสนองคุณ ด้วยบิดาข้าพระองค์มีโทษก็จริงอยู่ แต่โทษเบากว่าเฮงสี่ช่วง ๆ เปนคนกระบถต่อแผ่นดิน ท่านก็ได้เมตตาโปรดยกโทษให้รอดชีวิตรอยู่ บิดาข้าพระองค์ก็ได้มีคุณกับแผ่นดินมาแต่ก่อน จับโอบุนฮ่วยกิบผู้เปนคนอกตัญญูฆ่าเสีย แล้วได้ทำศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ด้วย เมื่อครั้งบิดาข้าพระองค์ตั้งอยู่เมืองหลิเอี๋ยงนั้น หลีซินทองกับนางตันฮัวกงจู๋น้องท่านเสียทัพหนีไป บิดาข้าพระองค์ได้ต้อนรับพามาส่งให้กับท่าน คุณกับโทษก็ยังระคนปนกันอยู่ ขอท่านได้ปรดไว้ชีวิตรบิดาข้าพระองค์ จงให้เอาตัวข้าพระองค์ไปฆ่าแทน

เสียเถิด ประโยชน์จะได้มีทั้งสองฝ่าย ราชการก็ไม่เสีย ชื่อเสียงท่านก็คงปรากฏไปภายหน้า ข้าพระองค์ก็จะได้สนองคุณบิดาด้วย ถึงตายไปเปรียบเหมือนยังเปนอยู่ พระเจ้าถังตี้ถามว่านางคนนั้นคือผู้ใด นางยงอันกงจู๊ยังหาทันพูดไม่ นางบักลันจึงทูลความแต่หลังให้ฟังทุกประการ ฯะ

๏ พระเจ้าถังตี้ได้ฟังนางทั้งสองพูดดังนั้น นึกว่าหญิงสองคนนี้มีกะตัญญูต่อบิดามารดา มีความยินดีเปนอันมาก จึงคิดว่าในคาถาของพระที่ว่ายากจะให้ดีทั้งสองฝ่ายนั้น จะต้องกับนางทั้งสองดอกกระมัง พอขันทีเข้ามาคำนับแจ้งว่าฮองเฮาให้มาเชิญซินอ๋องเข้าไปข้างใน หลีสีบิ๋นก็ลาบิดาเข้าไปหามารดา ฯะ

๏ ขณะนั้นทหารพาตัวเตาเกียนเต๊กมาหมอบอยู่หน้าที่นั่ง เตาเกียนเต๊กได้ฟังนางทั้งสองพูดอยู่ด้วย พระเจ้าถังตี้จึงพูดกับเตาเกียนเต๊กว่า ตัวเจ้าคบคิดด้วยกันกับพวกขบถ โทษถึงตัดศีรษะ บัดนี้บุตรเจ้ามาขอโทษว่าจะตายแทน เราเห็นกับเทพยดาที่เมตตาแก่คนทั้งปวง กับเวทนาบุตรของเจ้าด้วย เราจะยกโทษให้ชีวิตรไว้ จึงสั่งให้ทหารถอดเครื่องจองจำมัดผูกเตาเกียนเต๊กออกจากตัว แล้วว่าตัวเจ้าเปนคนกล้าหาญ เราจะชุบเลี้ยงให้เปนเจ้านายขึ้นดังเก่า กลัวจะถือตัวอยู่เหมือนแต่ก่อนไม่ยอมขึ้นกับผู้ใด ครั้นจะให้เปนไพร่บ้านพลเมือง เกลือกจะเกลี้ยกล่อมผู้คนมาทำร้ายต่อเราอีก เจ้าจะให้ทำประการใด ฯะ

๏ เตาเกียนเต๊กว่าพระองค์ได้โปรดไว้ชีวิตรครั้งนี้ พระคุณหาที่สุดมิได้ ตั้งแต่วันนี้ไปข้าพระองค์ไม่คิดหาลาภและยศศักดิ์อยู่ใน

บ้านเมืองต่อไปแล้ว จะขอโกนศีรศะบวชเปนหลวงจีน รักษาศีล อยู่ในป่าดงสนองคุณพระองค์กว่าจะหาชีวิตรไม่ พระเจ้าถังดี้ได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงว่า กลัวแต่จะไม่จริงเหมือนอย่างว่า ถ้าจริงดังถ้อยคำแล้ว เราจะหาครูที่วิเศษให้เจ้าไปเปนสิษอยู่ด้วย เคาเกี๋ยนเต๊กว่า ข้าพระองค์ถอดใจทิ้งอาวุธออกจากมือ ไม่ประพฤติเหมือนแต่ก่อนแล้ว ข้าพระองค์ทูลดังนี้เปนความสัตย์ความจริง พระองค์อย่าได้สงไสยเลย พระเจ้าถังดี้ว่าถ้าเจ้ามีน้ำใจอ่อนน้อมดังนั้น เราจะเปลี่ยนชื่อเสียใหม่ให้ชื่อว่า เคาถึอเต๊ก จึงให้หลี่ไปขุนนางทำหนังสือให้กับเคาถึอเต๊กฉบับหนึ่ง ว่าพระเจ้าถังดี้โปรดยกโทษให้แล้ว ให้โกนศีรศะเคาถึอเต๊กเสีย จัดเสื้อหมวกเครื่องสำหรับหลวงจีนมาให้ แล้วพระเจ้าถังดี้ก็บวชเคาถึอเต๊กเปนหลวงจีนในที่เก่งว่าราชการ ฯะ

๏ หลี่สี่บิ้นออกมาแต่ข้างใน กราบทูลกับพระเจ้าถังดี้ว่า มารดารู้ความว่าเคาถึอเต๊กบวชเปนหลวงจีนมีความยินดี จะขอให้พาเอาตัวนางยงอันถงจู กับนางบั๊กลันเข้าไปข้างใน พระเจ้าถังดี้จึงสั่งให้ขันทีพาเอาตัวนางทั้งสองเข้าไปถึงแล้ว เคาฮองเฮาเหนรูปร่างงามก็มีจิตรรักใคร่ จึงให้เอาเสื้อกางเกงสองสำรับมาให้นางยงอันถงจูนางบั๊กลันใส่แล้วถามว่า อายุเจ้าได้สักเท่าใด ใครมาสู่ขอแล้วหรือยัง นางยงอันถงจูแจ้งว่าอายุได้ยี่สิบเอ็ดปี นางบั๊กลันน้องคนนี้อายุได้สิบแปดปี บอกเท่านั้นแล้วก็นิ่งอยู่ นางบั๊กลันจึงพูดต่อไปว่า พี่สาวข้าพเจ้านี้ได้พูดจารักใคร่กับล่อเส่งบุตรเจ้าเมืองฮื่อจิ๋ว แต่ยังหาได้อยู่กินด้วยกันไม่ เคาฮองเฮาว่าล่อโงยเจ้าเมืองฮื่อจิ๋ว ก็มาสาพิภักดิ์แก่เมืองถังเปนอัน

มาก พระเจ้าถังตี้ทรงพระเมตตาชุบเลี้ยงประทานให้ล่อโงยเปนแซ่หลี่ตั้งให้เปนที่กุนอ๋องอยู่รักษาเมืองฮือจิวต่อไป เรารู้ว่าบุตรชายเขามีอยู่คนหนึ่งกล้าหาญแลแขงแรง ถ้าเจ้าได้กันกับเขาก็สมควรกัน เจ้าเปนคนกระตัญญูรู้จักธรรมเนียมหลายอย่าง เราก็แซ่เตาเจ้าก็แซ่เตาจะเอาเจ้าเปนหลาน นางยงอันกงจู๋ก็ลุกขึ้นคำนับแล้ว เตาฮองเฮาจึงพูดจาไต่ถามนางบั๊กลัน ๆ ก็แจ้งความแต่หลังทุกประการ เตาฮองเฮาก็มีความรักใคร่แก่นางทั้งสองเปนอันมาก จึงให้สาวใช้เอาเงินพันตำลึงกับแพรต่วนสีแดงร้อยม้วนให้กับนางยงอันกงจู๋ไปแต่งการอยู่กินด้วยกันกับล่อเสง แล้วให้เอาเงินพันตำลึงแพรต่วนสี่สิบม้วน ให้นางบั๊กลันไปปรนิบัติบิดามารดา แล้วให้ขันทีนำนางทั้งสองออกมา แล้วให้พาไปส่งจนถึงบ้านเมือง ขะ

๏ นางยงอันกงจู๋นางบั๊กลัน ก็คำนับลาเตาฮองเฮาออกมา ขณะนั้นเตากือเต๊กแต่งตัวใส่เสื้อหมวกอย่างหลวงขึ้นเสร็จแล้ว จะลาพระเจ้าถังตี้ไป พอขันทีคุมเงินกับผ้า พาตัวนางยงอันกงจู๋นางบั๊กลันไปถึงหน้าที่นั่ง ทูลความว่าพระมะเหษีมีความเมตตาแก่นางทั้งสองขอเอาเปนหลาน แล้วให้พวกข้าพเจ้าพาไปส่งถึงบ้านเมือง พระเจ้าถังตี้แจ้งความดังนั้นมีความยินดีจึงตรัสกับเตากือเต๊กว่า บุตรเจ้าภรรยาเราก็รักใคร่เอาเปนหลาน แล้วจะให้ไปแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับล่อเสงบุตรล่อโงย บุตรสาวเจ้าเปนคนดีแล้วก็ได้ด้วยบุตรเขยที่ดีด้วย ก็สิ้นความวิตกของเจ้าแล้ว เตากือเต๊กไม่รู้ความว่าบุตรสาวได้รักใคร่กับล่อเสงมาแต่ก่อน สำคัญ

ว่า เตาฮอง เฮ่า ยก บุตร์ สาว ให้ต่อเสง พระเจ้าถังตี้ จึง ให้เอา เงิน สอง พัน ตำลึง เสื้อ ผ้า หีบ หนึ่ง ให้แก่ เตากือเตียก แล้ว ให้ขุนนาง พา เตากือเตียก ไป ส่ง ถึง เขา ที่ พระ ทัง สำจัง อยู่ เตากือเตียก นางยงอันกงจู๊ นางบ๊กถัน คำนับ ลา พระเจ้าถังตี้ แล้ว พา กัน ออก มา ถึง นอก ประตู วัง เตากือเตียก เห็น หลวงจีน คน หนึ่ง หาบ ที่ นอน แล สิ่ง ของ มา คอย ถ้า อยู่ ครั้น ดู ไป ก็ จำ ได้ว่า ซิ่งอันจ้าว เตากือเตียก ตก ใจ กลัว คน ทั้งปวง จะ รู้จัก จับ ตัว ไป ให้ พระเจ้า ถังตี้ ทำ โทษ จึ่ง ไป กระซิบ ถาม ว่า เหตุ ใด จึ่งมา ทำ ดังนี้ ซิ่งอันจ้าว จึ่ง ว่า เดิม ท่าน อยู่ ที่ บ้าน ตันยองซิน ก็ ปรกติ ดี อยู่ เพราะ ข้าพเจ้า ได้ ไป พูดจา ชักซอน ให้ คิด การ ใหญ่ ท่าน ก็ มา เที่ยว ตี บ้าน เมือง ไม่ สำเร็จ ความ ปรารถนา ข้าพเจ้า รู้ว่า พระเจ้าถังตี้ ยก โทษ บวช ท่าน ส่ง ไป อยู่ ที่ ภูเขา อึ้นเตงซัว ข้าพเจ้า ก็ บวช จะ ตาม ท่าน ไป ปรนิบัติ อยู่ ด้วย กัน เมื่อ มี ความ สุข ก็ ได้ สบาย ด้วย กัน ครั้น มี ความ ทุกข์ จะ มา ทิ้ง กัน เสีย นั้น หา ชอบ ไม่ แล้ว เตากือเตียก พูด กับ บุตร์ สาว ว่า เจ้า ก็ ได้ เป็น ถึง หลาน สาว เตาฮองเฮ่า ทั้ง จะ ได้ อยู่ กับ ต่อเสง บิดา สิ้น ห่วงใย แล้ว จง อุส่าห์ สนอง คุณ ท่าน ผู้มีคุณ ไป อย่า ให้มี ความ วิตก ถึง บิดา เลย ฯะ

๑ นางยงอันกงจู๊ว่า จะ ไป ส่ง บิดา ให้ถึง ที่ อยู่ ก่อน แล้วจึ่ง จะไป พวก ขันทีว่า เตาฮองเฮ่าให้ พวก ข้าพเจ้า พา ท่าน ไป ส่ง ให้ถึง เมือง ตักซิว บิดา ท่าน ก็ มี ขุนนาง ไป ส่ง แล้ว ไม่ ต้อง ไป ส่ง ด้วย ดอก ท่าน จง ไป เมือง ตักซิว เถิด นางยงอันกงจู๊ ได้ฟัง ดังนั้น ครั้น จะ ไป ส่ง บิดา ก็ กลัว พวก ขันที เขา จะ ไม่ยอม นาง หาได้ ไป ส่งไม่ ก็ร้อง ให้ คำนับ ลา บิดา ไป กับ พวก ขันที แยก ทาง ตรง ไป เมือง ตักซิว เตากือเตียก

แล ซึ่ง อันจ้าว กับ ขุนนาง พา กัน ตัด ทาง ไป ถึง เขาอึนเถงซัว เคาก๊อเต๊ก กับ ซึ่ง อันจ้าว ก็ อยู่ กับ ทัง ลำจัง พระวิเสศ แล้ว ขุนนาง ผู้ไป ส่ง นั้น ก็ กลับ มา ฯะ

๏ ฝ่าย พระ เจ้าถังตี้ สั่ง ให้เทียโป พนักงาน คนโทษ เอา ตัว ตันยองซิน ติ้งตัด เอี๋ยกงเกง กวยซีฮอง เคียกิมถอง กวยเซี่ยนฉาย พวก ญาติ พี่ น้อง ขุนนาง นาย ทหาร พวก เฮงสี่ช่วง เจ็ด คน ไป ฆ่า เสีย ซีมงกง ซินซกโป เทียกากิม อยู่ ที่ นั่น ได้ ยิน พระ เจ้าถังตี้ สั่ง ดัง นั้น ถอย ออก มา ครั้น เห็น หลีสิบิ๋น ออก จาก ที่ เฝ้า แล้ว พา กัน ตาม ออก ไป ถึงไซฮู คน ทั้ง สาม เข้า ไป คำนับ หลีสิบิ๋น แล้ว ซินซกโป จึ่ง ว่า ตันยองซิน เปน คน แขง แรง มี ฝี มือ และ ใช้ สรอย สิ่งใด ดี กว่า ข้าพะเจ้า ได้ ทำ ความ ผิด ไว้ กับ ท่าน เมื่อ ไป จับ นก ที่ เขา ซองบูเหลง นั้น ก็ จริง แต่ คน ๆ นี้ กับ ข้าพเจ้า ได้ สาบาล ต่อ กัน ไว้ ว่า จะ ร่วม ทุกข์ สุข ด้วย กัน ข้าพเจ้า ขอ รับ ประทาน โทษ ตันยองซิน ไว้ ครั้ง หนึ่ง เถิด อย่า เพ่อ ฆ่า เสียเลย โปรด เอา ไว้ ให้ อยู่ ทำราชการ กับ ข้าพเจ้า สนอง คุณ ท่าน ฯะ

๏ หลีสิบิ๋น ได้ ฟัง ดัง นั้น จึ่ง คิด ตรึก ตรอง ดู เห็น ว่า ตันยองซิน เปน คน พยาบาท ถือ ทิฐิ มานะ มาก หนัก ถ้า จะ เลี้ยง ไว้ นาน ไป ก็ จะ พา ให้ พี่ น้อง น้ำ สบถ ให้ กลับ ใจ ไป ไม่ สุจริต จึ่ง ไม่ ไว้ ใจตันยองซิน จึ่งตอบ ซินซกโป ว่า เมื่อครั้ง ตันยองซิน จะ จับ เรา ที่ ซองบูเหลง นั้น เรา หา มี ความ พยาบาท ไม่ ด้วย อยู่ ต่าง เจ้า นาย เขา ก็ จะ มา หา ความ ชอบ ไว้ กับ ตัว เปน อย่าง ธรรมเนียม คน ซื่อ ตรง ต่อ เจ้า แต่ เรา พิเคราะห์ ดู ตันยองซิน คน นี้ เปน คน ใจ กลับ กลอก ไม่ ยั่ง ยืน มัก เชื่อ คำ คน โดย จะ อยู่ กับ เรา ก็ แต่ เมื่อ เวลา ต้อง ทุกข์ ภัย นาน ไป จะ กลับ เปน อื่น อีก

เอาไว้ไม่ได้ เที่ยกากิมจึ่งว่าขอท่านได้โปรดข้าพเจ้า ถ้าคันยองซินไม่คิดถึงคุณคิดนอกใจไม่ซื่อสัจต่อท่าน ๆ จงเอาตัวข้าพเจ้าพี่น้องทั้งสามกับบุตรภรรยา ไปทำโทษให้จงหนัก หลีสิบินว่ามีรับสั่งออกมาเปนอันขาดแล้ว จะเข้าไปทูลทัดทานได้ฤๅ ซึ่มงกงว่าพวกข้าพเจ้าเดิมก็อยู่ก๊กอื่นสมัคมาอยู่กับท่าน และพวกกระบถทั้งปวงซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อม จับได้ในที่รบท่านก็มิได้เคืองแคลงสงไสย กลับเมตตาชุบเลี้ยงให้มียศศักดิ์เอามาใช้สอยเปนคนสนิทไว้ข้างเคียงก็มีโดยมาก ถ้าท่านฆ่าคันยองซินเสียครั้งนี้ ภายหลังคนที่สมัคเข้ามาพึ่งบุญท่าน รู้ความจะเข็ดขยาดเสียจะไม่มีผู้ใดเข้ามา เมื่อการควรฆ่าต้องจำฆ่าถ้าเห็นว่าการไม่ควรจะฆ่าขอได้โปรดไว้สักครั้งหนึ่ง ท่านอย่าได้ระแวงสงไสยเลย ซะ

๑ หลีสิบินว่าคันยองซินนั้น เปรียบเหมือนเสือร้ายอยู่ในกรงถ้าหลุดออกจากที่ขังเมื่อใด ที่ไหนจะละพยศนั้นคงกลับทำร้ายเราอีกเปนแน่ ไปภายหน้าเรากับท่านจะได้ความโทมนัศเพราะปล่อยเสือ ซึ่มงกงซินซกไปเที่ยกากิมว่า เครื่องยศซึ่งโปรดประทานให้ข้าพเจ้าทั้งสามคนนั้น ขอคืนถวายแลกเอาชีวิตรคันยองซินไว้ ตัวซินซกไปจะขอตายแทนด้วย หลีสิบินจึ่งว่าโทษคันยองซินนี้เปนการแผ่นดิน มิใช่ผิดพลั้งด้วยความนครบาล จะได้ใช้ชีวิตรกันได้ ท่านทั้งสามมาอ้อนวอนขอโทษกับเราเปนแต่การของตัว เหลือกำลังที่เราจะเพททูลแก้ไขให้ได้ ไหน ๆ ท่านกับเราได้รักใคร่กันมามาก แต่พวกกระบถคนโทษทั้งปวงนั้น รับสั่งให้ตัดศีรศะเสียบประจานไว้ บุตรภรรยาต้องจับได้ให้ไปอยู่นอกเขตรแดน ที่ตัว

ตันยองซินนั้นเอาไว้ไม่ได้ จำจะฆ่าเสียให้เหมือนกัน อย่าให้เสียประเพณีย์ แต่บุตรภรรยาครอบครัวตันยองซินนั้นเรายกให้แก่ท่านทั้งสามตามแต่จะเลี้ยงรักษากันไว้ แล้วจะทำการศพกันให้สมยศศักดิ์ที่แห่งใด เราไม่ห้ามสุดแต่ใจท่านเถิด ชิ่มงกงซินซกโปเทียกากิมได้ฟังดังนั้นเห็นเหลือกำลังจะช่วยแก้ไขต่อไป จึ่งคำนับลาออกจากไซฮู มาถึงข้างนอก ชิ่มงกงว่ากับซินซกโปให้รีบกลับไปบ้าน กำชับมารดาแลครอบครัวกับบ่าวไพร่ของท่าน อย่าให้พูดจาบอกความกับบุตรภรรยาตันยองซินให้รู้ แล้วสั่งให้เทียกากิมจัดโต๊ะแลสุราไปให้ตันยองซินเอาใจไว้ก่อน เราจะไปหาลิบปุนให้ช่วยพูดจากับนางฮุยหุยบุตรสาว อ้อนวอนขอโทษตันยองซินแก่หลีสิบิ๋น เผื่อจะมีความเมตตาบ้าง สักครู่หนึ่งเรากับซินซกโปจะตามไปที่คุกพร้อมกัน พูดดังนั้นแล้วชิ่มงกงก็ไปหาลิบปุน ๆ รับธุระว่าจะช่วย แล้วลิบปุนให้นางฮุยหุยบุตรสาวอ้อนวอนขอโทษตันยองซินแก่หลีสิบิ๋น ๆ จึ่งพูดจาชี้แจงบอกความลับให้นางฮุยหุยภรรยาฟังว่า ตันยองซินเปนคนพยาบาทกับบิดามาแต่ก่อน ถ้าไม่ฆ่าเสียให้ตาย ก็คงประทุษฐร้ายแก่พระบิดาแลบ้านเมืองทำต่าง ๆ ซึ่งจะยกโทษให้นั้นไม่ได้ ฯะ

๏ นางฮุยหุยก็กลับมาแจ้งความแก่บิดาทุกประการ ลิบปุนรู้ความแล้ว หาได้เล่าความลับให้ชิ่มงกงรู้ไม่ บอกแต่ว่าให้บุตรสาวอ้อนวอนขอโทษตันยองซินแก่หลีสิบิ๋น ๆ ก็ไม่ยอมยกโทษให้ ชิ่มงกงจึ่งลาลิบปุนกลับมา ขณะนั้นตันยองซินอยู่ในคุกเห็นทหารแลพวกผู้คุมจัดแจงพาเอาคนโทษ พัคพวกเฮงสี่ช่วงจะไปฆ่า

ตันยองซิน คิด ว่า โทษ ตัว ก็ ถึง ตาย เหมือน กัน แต่ ทำ เฉย อยู่ ไม่ ทุกข์ ไม่ ร้อน พอ เห็น เที่ยกากิม ให้ คน หาม โต๊ะ ของ กิน กับ สุรา เข้า ไป ก็ เข้า ใจ ว่า คง จะ ตาย เปน แน่ ครั้น เที่ยกากิม เข้า ไป ถึง จึ่ง จัด แจง ตั้ง โต๊ะ รินสุรา เสร็จ แล้ว พูด ว่า เมื่อ เวลา คืน นี้ ข้าพเจ้า กับ ซินซกโป จะ เข้า มา เยี่ยม ก็ ติด ธุระ มี ราชการ อยู่ หา ได้ เข้า มา ไม่ ฯะ

๏ ตันยองซินว่า เมื่อ คืน นี้ เรา กับ เตาเกียน เต๊ก เปน เพื่อน พูด อยู่ ด้วย กัน เที่ยกากิม ถอน ใจ ใหญ่ แล้ว พูด ว่า เมื่อ แรก พวก เรา อยู่ ที่ เมือง ซัวตั๋ง ยัง ไม่ ได้ มา ทำ ราชการนั้น ก็ ได้ เลี้ยงดู เสพย์สุรามี ความ ศุข อยู่ ด้วย กัน บัด นี้ มี เจ้า นาย มี ราชการ ติด ตัว ไม่ เหมือน แต่ ก่อน จะ ไป เที่ยว ตาม อำเภอ ใจ ก็ ไม่ ได้ พวก พี่ น้อง เรา ต่าง คน แตก กัน ไป หา ได้ รวบ รวม กัน อยู่ เหมือน แต่ ก่อน ไม่ พูด พลาง ดู หน้า ตันยองซิน แล้ว ก็ ร้อง ไห้ ตันยองซิน เห็น กิริยา เที่ยกากิม ไม่ ปรกติ ก็ นิ่ง เฉย อยู่ จับ ถ้วย สุรา ดื่ม กิน ร่ำ ไป ซินซกโป เข้า ไป ถึง ว่า กับ เที่ยกากิม ว่า ให้ พา เอา สิ่ง ของ มาให้ ตันยองซิน กิน เหตุ ใด มานั่ง นิ่ง เสีย

๏ ตันยองซิน ว่า ท่าน สอง คน นี้ มี ราชการ ติด ตัว อยู่ ต้อง เปน ห่วง มา เยี่ยม เยือน ข้าพเจ้า ด้วย แล้ว ซินซกโป ว่า เกิด มา เปน ตัว ข้าพเจ้า มี เพื่อน มา พบ พูดจา กัน ครู่ หนึ่ง ยาม หนึ่ง ก็ โดย ยาก ทุกข์ ของ ท่าน ครั้ง นี้ พวก พี่ น้อง ทั้งปวง จะ เอา ชีวิตร เข้า แลก ไม่ ได้ ถ้า ช่วย ได้ ก็ คง จะ ตาย แทน ท่าน ว่า แล้ว ซินซกโป ก็ ร้อง ไห้ หยิบ ถ้วย ใหญ่ รินสุรา ส่ง ให้ ตันยองซิน ๆ รับ มา ดื่ม กิน จน เมา แล้ว ซึ่มงกง เข้า ไป ถึง เที่ยกากิม กระซิบ ถาม ซึ่มงกง ว่า เปน อย่าง ไร บ้าง ได้ หรือไม่ ได้ ซึ่มงกง สั่น ศีร์ษะ แล้วหยิบ เอาถ้วย สุรา ส่ง ให้ ตันยองซิน ๆ ก็รับ ดื่ม กินอีก ฯะ

๏ ตันยองซินได้ยินเสียงคนร้องอื้ออึงอยู่ข้างนอกคุก ก็เข้าใจว่าจะพาเอาตัวไปฆ่า ก็หาสดุ้งตกใจกลัวแก่ความตายไม่ จึงยกมือขึ้นลูบหนวดไปมาแล้วว่า ขอบคุณท่านทั้งสามคนหนัก จงเอาถ้วยที่ใหญ่รินสุรามาให้ข้าพเจ้าจะกินสักสามถ้วย ท่านจงกินด้วยข้าพเจ้าให้มีความสนุกนี้ด้วยกัน วันนี้ข้าพเจ้าได้กินอยู่กับท่าน เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปกินสุรากับหลีมิตเฮ่งเปกตั้งแล้ว ฯะ

๏ ซินซกโปว่าท่านพูดอะไรอย่างนั้นเล่า ตันยองซินว่าท่านอย่าบิดความเลย ข้าพเจ้ารู้อยู่ดอกว่าโทษข้าพเจ้าถึงที่ตายแต่หากลัวไม่ ด้วยคิดไว้ตั้งแต่ออกจากบ้านยี่เหียพึ่งมาได้เปนนายทัพนายกองก็คงจะตายวันหนึ่งเปนแน่ ว่าแล้วก็ดื่มสุราสิ้นสามถ้วย แต่ซินซกโปชีมงกงเทียกากิมดื่มสุราหาเข้าไม่ ตันยองซินเห็นพวกทหารโพกศีร์ษะผ้าแดง ยืนมองดูที่ประตูคุกหลายคนกับเห็นพวกผู้คุมเข้าไปอยู่ตรงหน้า จึ่งถามว่าพวกเจ้าจะมาเอาตัวเราฤๅ พวกผู้คุมคำนับแล้วก็รับคำ ตันยองซินจึงว่ากับชีมงกงซินซกโปเทียกากิมว่า ท่านจงไปทำราชการตามที่ทางของตัวเถิด ข้าพเจ้าจะลาไปทำราชการของข้าพเจ้าแล้ว ชีมงกงเทียกากิมได้ฟังดังนั้นก็พากันร้องไห้เสียงดังขึ้น ตันยองซินห้ามว่า เกิดมาเปนชายไม่ควรจะมาทำใจท้อแท้เหมือนกระสัตรี ให้คนเขาหัวเราะไปภายหน้าไม่ต้องการ ฯะ

๏ ชีมงกงเรียกนายเพ็ชฆาฏเข้าใกล้แล้วสั่งว่า ตันยองซินคนนี้เปนพี่น้องกับเรา เจ้าจงทำให้ดีอย่าทำให้เหมือนคนทั้งปวง พวกเพ็ชฆาฏก็รับคำว่าข้าพเจ้าทราบแล้ว ชีมงกงว่ากับซินซกโปว่าเรา

พา กัน ไป จัด แจง ที่ ทาง เสีย ก่อน เถิดซินซกโป เห็นชอบ ด้วย เที่ยกากิม จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า จะ ไป กับ ตันยองซิน ชีมงกง ซินซกโป ก็ ออก จาก ประตู ขึ้น ม้า ไป ถึง ที่ เขา ฆ่า คน เห็น เขาฆ่าพวก เฮงสี่ช่วง แล้ว เอาศีร์ศะ เสียบ ประจาน ไว้ แล้ว เห็น เขา ทำ ที่ ปลูก โรง ไว้ สอง หลัง มี ขุนนาง ผู้ กำ กับ ฆ่า คน นั่ง คอย ถ้า อยู่ ที่ โรง นั้น ด้วย ชีมงกง ซินซกโป ใช้ ให้ บ่าว บั่ด กวาด จัด แจง ที่ ซึ่ง จะ ฆ่า ตันยองซิน ให้ สอาด ดี แล้ว ซินซกโป จึ่ง ให้ ไป เอา ที่ นอน ซึ่ง ตันยองซิน ให้ เมื่อ ตัว เปน โทษ ไป นอน ตาม ทาง นั้น มา ปู ลง ที่ นั้น ด้วย ขณะนั้น บุตร์ ภรรยา ตันยองซิน รู้ ความ ว่า เขา จะฆ่า ตันยองซิน เพราะ ตันฉวน บอก จึ่ง อ้อนวอน กับมารดาซินซกโป ว่า ถึง จะ เปน ประการ ใด ขอ ให้ ไป เห็น หน้า ตันยองซิน สัก ครั้ง หนึ่ง เถิด มารดา ซินซกโป รู้ ความ ก็ ถ่าภูถึง คุณ ตันยองซิน ที่ มี คุณ กับ บุตร์ ของ ตัว มา แต่ ก่อน อยาก จะ ไคร่ ไป คำนับ เขา ด้วย จึ่ง พา บุตร์ ภรรยา ตันยองซิน กับ บุตร์ ซินซกโป ไป ถึง ที่ ฆ่า คน ซินซกโป เห็น มารดา มา จึ่ง ให้ เข้า อยู่ ใน โรงพัก ประมาณ ครู่ หนึ่ง พอ เห็น ผู้ คุม ๆ เอา ตัว ตันยองซิน มา เที่ยกากิม ยุด มือ ตันยองซิน เดิน มา ด้วย กัน มา ถึง ที่ ซินซกโป ให้ จัดแจง ไว้ นั้น เที่ยกากิม ก็ ร้อง ให้ ชีมงกง ซินซกโป กับ คน ทั้งปวง ก็ พา กัน ร้องไห้ดัง ขึ้น มารดา ซินซกโป ใช้ คน ไป เรียก ซินซกโป กับ เที่ยกากิม เข้า มา ใกล้ แล้ว พูด ว่า ตันยองซิน คน นี้ เขา มี คุณ กับ เรา มา มาก เวลา วัน นี้ เขา จะ ตาย ไม่ ได้ เห็น กัน ต่อ ไป แล้ว เรา จะ ไป คำนับ ไหว้ คุณ เขา คน ทั้งปวง จะ ไม่ ได้ นินทา เรา ซินซกโป ว่า มารดา เปน คน สูง อายุ ได้ มา รับ ส่ง ถึง นี่ ก็ ดี อยู่ แล้ว จะ ไป คำนับ ที่ เขา ฆ่า พื้น นั้น ไม่ ต้อง การ อย่า ไป เลย

ขะ

๏ มารดาซินซกโปว่า เมื่อตัวเจ้าอยู่ที่ลู่จิวเปนโทษป่วยเจ็บแทบบันดาตาย ถ้าไม่ได้เขาที่ไหนเราจะได้เห็นหน้ากันอยู่ดังนี้ เทียกากิมพูดกับซินซกโปว่า มารดาจะไปก็ตามใจเถิด ซินซกโปจึงไปบอกกับตันยองซินว่า มารดาบุตรข้าพเจ้ากับบุตรภรรยาท่านจะมาคำนับท่าน พอบอกแล้วมารดาบุตรภรรยาซินซกโปกับบุตรภรรยาตันยองซินพากันเดินไปถึง ซินซกโปก็จูงมือมารดาเข้าไปตรงหน้าตันยองซินแล้ว มารดาซินซกโปว่าท่านเศรษฐีผู้มีคุณแก่เรา ขอท่านไปเปนศุขบนสวรรค์เถิด ว่าแล้วมารดากับภรรยาซินซกโปคำนับตันยองซิน ๆ ก็คำนับเหมือนกัน แล้วบุตรสาวกับภรรยาตันยองซินก็กอดตันยองซินไว้ แล้วร้องไห้กลิ้งเกลือกอยู่ ฯะ

๏ ขุนนางพวกเพ็ชฆาฏและราษฎร ซึ่งไปดูเห็นดังนั้นต่างคนต่างคิดสลดใจนึกสังเวช กลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้พากันร้องไห้ทั้งสิ้น ตันยองซินพูดกับซินซกโปว่า ท่านจงพาเอามารดาภรรยาของท่าน กับบุตรภรรยาข้าพเจ้ากลับไปบ้านเรือนเสียเถิด ข้าพเจ้าจะตั้งสติอารมณ์ให้สบายใจ มารดาซินซกโปได้ยินดังนั้น จึงให้คนใช้ของตัวเอาเกวียนมาแล้ว ปลอบโยนให้ภรรยาตันยองซินขึ้นบนเกวียนแล้ว มารดาแลภรรยาซินซกโปก็ขึ้นบนเกวียนพากันกลับไปที่อยู่ ซินซกโปจึงให้บ่าวติดไฟขึ้นกองหนึ่ง ซึ่งมงกงซินซกโปเทียกากิม ต่างคนก็เอามีดเชือดเนื้อที่ลำแขนของตัวออกคนละชิ้นย่างไฟให้สุกแล้วเอามาส่งให้ตันยองซินแล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งสามได้กินสุราสาบาลกันไว้แต่ก่อนว่าจะร่วมศุขทุกข์ด้วยกัน เวลา

วันนี้ ข้าพเจ้า จะ ตาย ตาม ท่าน ไป ก็ ไม่ได้ ด้วย เปน ห่วง มารดา แก่ ชรา แล้ว บุตร ภรรยา ของ ท่าน อยู่ ข้าง หลัง ข้าพเจ้า จะ ช่วยกัน เลี้ยง ดู รักษา ไป กว่า จะ หา ชีวิตรไม่ ถ้า ไม่ สัจ จริง เหมือน ถ้อย คำ ข้าพเจ้า ทั้ง สาม คน ว่า ดังนี้ ไป ภาย น่า ขอให้ มี ผู้ใด ผู้ หนึ่ง มา เอา ตัว ข้าพเจ้า ทั้ง สาม คน ไป ตัด เปน ท่อน น้อย ท่อนใหญ่ เผาไฟ เหมือน ชิ้น เนื้อ นี้ เถิด ตันยองซิน ก็ รับ เอา เนื้อ นั้น มา กิน สิ้น แล้ว นั่ง นิ่ง อยู่ ซินซกโป พิเคราะห์ ดู กิริยา ตันยองซิน เห็น ว่า ยัง มี ความ วิตก ด้วย นาง อายเนย บุตร สาว ซึ่ง ซินซกโป จึ่ง เรียก ซินอวยเง็ก มาใกล้ แล้ว ว่า เจ้า จง คำนับ กราบไหว้ พ่อ ตา เสีย ซินอวยเง็ก ก็ เข้าไป ตรง หน้า ตันยองซิน คำนับ ลง สี่ ครั้ง ตันยองซิน พิจารณา ดู หน้าตา เนื้อ ตัว ซินอวยเง็ก แล้ว ก็ หัวเราะ ดัง ขึ้น ว่า ครั้งนี้ เรา มี ความ ยินดี ยิ่ง นัก คน ๆ นี้ คือ ว่า บุตร เขย ของ เรา แท้ ๆ ว่า เท่านั้น แล้ว ตันยองซิน ก็ ยื่น ศีร์ษะ ออก มา ร้อง ว่า เรา จะไป แล้ว พวก ท่าน จง ลง มือ เถิด นาย เพ็ชฆาฏ ก็ เอา ดาบ ฟัน คอ ตันยองซิน ขาด ตาย พวก พี่ น้อง ร่วม สาบาล ทั้ง ปวง พา กัน ร้องไห้ ขึ้น มี คำใน ภังเกย ว่า ตันยองซิน คน นี้ ถึง หลีสีบิน จะ เลี้ยง ไว้ ก็ คง ไม่ ยอม อยู่ ตาย ด้วย พยาบาท ก็ ไป เกิด เปน ไกซัวหุน ได้ มา รบ กับ หลีสีบิน อีก ฯะ

๏ ฝ่าย ตัน ฉวน ก็ สยาย ผม จึ่ง ร้องไห้ เข้า มา กอด ศพ ตัน ยอง ซิน ว่า ท่าน อย่า เพ่อ ไป ก่อน ข้าพเจ้า จะ ตาม ไปปรนิบัติ ด้วย ว่า แล้ว ชัก เอา กระบี่ ที่ เหน็บ อยู่ กับ ตัว ออก มา จะ เชือด คอ ตาย เที่ยกากิม เห็น จึ่ง วิ่ง เข้า ไป ชิง เอา กระบี่ ไว้ หา ทัน เชือด ไม่ ชีมงกง จึ่ง ว่า เหตุใด ท่าน จึ่ง มา คิดใจ สั้น ไป ก่อน เล่า นาย เจ้า ตาย แล้ว ยัง ไม่ได้ ทำ การ ศพ การ ข้าง น่า มี อยู่ มาก จะ มา ด่วน ฆ่า ตัว ตาย ไป เสีย นั้น ไม่ ชอบ ซินซกโป

จึ่งให้เอาศีร์ษะ ตันยองซิน มา ต่อ เอา ป่าน เย็บ ติด กับ คอ สนิท แล้ว ยก ศพ ขึ้นใส่ เสื้อ กังเกงใส่ ลงในโลง ยก ขึ้น บน เกวียน ไป ให้ คน พิทักษ์ รักษา ไว้ ที่ วัด นอก เมือง พอ งุยเคง อิวจุนตัด ลิมเหมง ต่อซือซิน กับ หลี่ซิม บุตร ของ หลี่มิต มา ถึง ก็ ตามไป จะ ช่วย ส่ง ศพ บุตร ภรรยา ของ เฮงเปกคัง ให้ คน เอา กระดาษ เงิน กระดาษ ทอง มา เผา เส้น ศพ ด้วย ต่าง คน ต่าง ร้องให้ อยู่ แล้ว พา กัน เอา ศพ ตันยองซิน ไป ฝาก ไว้ กับ หลวง จีน ที่ วัด เสร็จ แล้ว ต่าง คน ก็ พา กัน กลับ มา ที่ อยู่ มี คำ ใน ภังเภย ว่า เมื่อ ซิ่มงกง ซินซกไป เที่ยกากิม อ้อน วอน ขอ โทษ ตันยองซิน แก่ หลี่สิบิน ครั้ง นั้น พระเจ้า ถังตี้ กับ หลี่สิบิน รู้ กัน ว่า ตันยองซิน คน นี้ เปน คน พยาบาท แก่ พระเจ้า ถังตี้ แล หลี่สิบิน ยิ่ง นัก ถ้า ไม่ คิด ฆ่าให้ ตาย ชีวิตร ยัง อยู่ แล้ว ก็ คง จะ คิด ร้าย แก่ พระเจ้า ถังตี้ และ หลี่สิบิน ประการ หนึ่ง จะ พูด จา เกลี้ย กล่อม ชัก ชวน เอา ซิ่มงกง ซินซกไป เที่ยกากิม แล พรรค พวก ของ ตัว ซึ่ง เข้า มา อยู่ ใน เมือง ถัง คน เหล่า นั้น จะ เสีย กัน ไม่ ได้ ด้วย รักใคร่ ร่วม สำบาล กัน ก็ จะ พา กัน คิด รวนเรไป ไม่ ปลงใจ ลง เปน หนึ่ง เพราะ คิด เห็น การ ดัง นั้น จึ่ง ไม่ โปรด ยกโทษ ให้ กับ พี่ น้อง น้ำ สบถ จะ

๑ ฝ่าย นาง ยงอันกงจู๋ กับ นาง ปักลัน ไป ถึง เมือง ลักชิว มี ข่าว คน หนึ่ง เข้า ไป แจ้ง ความ กับ ซีเซี้ยนอั๋ง ผู้ รักษา เมือง ว่า พระ เจ้า ถังตี้ โปรด ประทาน ยกโทษ เคาเกี่ยนเต๊กให้ ไป บวช อยู่ ที่ ภูเขา แล้ว เคาฮองเซ้า ก็ รักใคร่ เอา นาง ยงอันกงจู๋ ไว้ เปน หลาน ให้ ขุนที่ และ คน มา ส่ง เปน เกียรติยศ มา ด้วย นักหนา ซีเซี้ยนอั๋ง รู้ ความ ดัง นั้น จึ่ง ออก มา รับ นาง ยงอันกงจู๋ เข้าไปใน เมือง นาง เห็น ประตู เก๋ง ข้างใน ลั่น กุญแจ ไว้ มี หญิง สาวใช้ ที่ แก่ ๆ รักษา อยู่ ประมาณ ยี่ สิบ คน ซึ่ง ซิ่มงกง จัดแจง

ไว้แต่ก่อน นางยงอันกงจู๋จึงให้ไขกุญแจเปิดประตูเข้าไปในเก๋ง เห็นศพนางเซาเฮามารดาเลี้ยงกับศพนางสาวใช้อยู่ในโรงตั้งไว้ในเก๋ง นางก็ร้องไห้แล้วกลับออกมานั่งอยู่ข้างนอก ซีเซียนฮังผู้รักษาเมือง เข้าไปแจ้งความแต่หลังซึ่งซีมงกงเก็บทรัพย์สิ่งของทองเงินที่คลังไป ให้ข้าพเจ้ารักษาเมืองไว้ก็ถ้วนทุกประการแล้ว บัดนี้พระเจ้าถังตี้ ก็ทรงพระเมตตาโปรดให้กลับออกมาอยู่บ้านเมืองตามเดิม ข้าพเจ้า จะขอลาออกจากที่เจ้าเมือง ท่านจงหาคนที่มีสติปัญญามารักษา บ้านเมืองต่อไปเถิด นางยงอันกงจู๋ว่า ซีมงกงเปนขุนนางผู้ใหญ่ มีสติปัญญามาก เห็นว่าท่านควรจะรักษาเมืองได้ จึงมอบบ้านเมือง ไว้แก่ท่าน ซึ่งท่านจะให้เราจัดแจงตามอำเภอใจได้ฤๅ ซีมงกง จัดแจงการไว้แต่ก่อนอย่างไรก็อยู่ไปอย่างนั้นเถิด แต่ศพมารดา เราอยู่ในเก๋งนั้นดูสังเวชนักหนา ท่านจงช่วยจัดแจงหาที่ให้เรา ฝังศพมารดาด้วยซีเซียนฮังว่าที่เมืองลักซิวเปนที่ลุ่ม ขุดลงไปหน่อย หนึ่งก็เปนน้ำ ข้าพเจ้าเห็นที่อันหนึ่งเปนที่ดอนสอาดดีอยู่ใกล้ภูเขา เรียกว่าบ้านลุยเฮไม่สู้ไกลนัก ทางตั้งแต่เมืองลักซิวไปสามวัน ก็ถึง แล้วศพเอี้ยหงันก็ฝังอยู่ที่นั้นด้วย นางยงอันกงจู๋ว่าเอี้ย หงันเมื่อยังมีชีวิตรอยู่ กับบิดาเราก็ได้รักใคร่กันมาก ท่าน ช่วยไปจัดแจงหาที่ตำบลนั้นให้แก่เรา ๆ จะได้เอาศพมารดาไปฝังไว้ ถึงราคาที่จะแพงอย่างไรก็ไม่ว่า ซีเซียนฮังก็รับคำ จึงสั่งให้บ่าว ไปจัดแจงดูที่ได้แล้วให้กลับมาบอกความ แลเมื่อครั้งเมืองแฮเสีย กับกองทัพนั้น พวกทหารผู้หญิงของนางยงอันกงจู๋ที่ฝึกหัดไว้แต่ ก่อนกระจัดกระจาย ต่างคนต่างไปมีผัวบ้างไปอยู่กับญาติพี่น้อง

บ้าง ครั้นรู้ความว่า นางยงอันกงจู๋ นายของตัวกลับมาถึงเมืองถักซิว ต่างคนก็มีความยินดีเข้าอยู่กับนางดังเก่า นางยงอันกงจู๋เลือกเอาแต่คนที่สัจซื่อมีสติบัญญาไว้ นอกนั้นให้กลับไปกับพี่น้องลูกผัวดังเก่า อยู่มาประมาณสามวัน คนใช้ของซีเซียนฮัง ซึ่งให้ไปดูที่ฝังศพนั้นกลับมาแจ้งว่า ไปหาที่ฝังศพที่บ้านลุยแฮได้แล้ว ซีเซียนฮังก็เอาความมาแจ้งกับนางยงอันกงจู๋ ๆ ให้คนไปทำขุดที่ฝังศพกับให้ตั้งบ้านปลูกเรือนโรงไว้ที่ใกล้ฝังศพ สำหรับนางจะไปอยู่ เสร็จแล้ว นางยงอันกงจู๋จึงให้เอาศพนางเซาเฮามารดา กับศพนางสาวใช้ แห่แหนออกไปทำบุญให้ทานฝังศพแล้ว นางก็พากันไปอยู่ณะบ้านลุยแฮ นางยงอันกงจู๋จึงมีหนังสือคำนับขอบพระคุณให้ขันทีที่มาส่งกลับเข้าไปทูลแก่พระเจ้าถังตี้ กับเคาฮองเฮาแลหลีสิบินณะเมืองถัง ฯะ

๑ ฝ่ายนางบั๊กลันอยู่กับนางยงอันกงจู๋ที่บ้านลุยแฮ คิดถึงบิดามารดาจึงพูดกับนางยงอันกงจู๋ว่า ข้าพเจ้าจะขอลากลับไปบ้านเมือง นางยงอันกงจู๋เดิมคิดว่าจะไม่ให้ไป ภายหลังคิดได้ว่านางบั๊กลันเปนคนกระตัญญูต่อบิดามารดาก็ยอมให้ไปจึงสั่งว่า ถ้าเจ้าไปถึงบ้านเมืองแล้ว จงรับบิดามารดามาอยู่ที่บ้านแฮด้วยกัน แล้วว่า แต่แดนห้อบั๊กกับเมืองฮือจิวก็ไม่ใกล้ไกลกันนัก เราจะฝากหนังสือไปถึงล่อเสงบุตรล่อโงยเจ้าเมืองฮือจิวด้วยฉบับหนึ่ง เจ้าจงสงเคราะห์พี่เอาหนังสือนี้ส่งให้กับมือล่อเสงเอง อย่าส่งให้กับผู้ใด ถ้าไม่พบตัวจงสั่งคนเข้าไปบอก ถ้ามีออกมาจงเอาลูกเกาทัณฑ์เล่มนี้ส่งให้กับผู้นั้นพาเข้าไปให้กับล่อเสง ๆ เห็นลูกเกาทัณฑ์ก็คงจะ

ออกมา เจ้าจงเอาหนังสือส่งให้ พูดพลางต่างคนต่างร้องให้อาไลยต่อกัน ครั้นพูดจาสั่งเสียกันแล้ว นางยงอันกงจู๋จึงเอาเงินให้กับนางบั๊กลันไปซื้อกินตามทาง แล้วส่งหนังสือกับลูกเกาทัณฑ์ให้แล้วจัดหญิงซึ่งเปนทหารสองคน ๆ หนึ่งชื่อกิมเหลงคนหนึ่งชื่อเงาเหลียงให้ไปกับนางบั๊กลันด้วย นางบั๊กลันรับหนังสือแลลูกเกาทัณฑ์กับเงินซื้อเสบียงและสิ่งของตัวแล้ว นางบั๊กลันกับนางคนใช้สองคนแต่งตัวเปนผู้ชายคำนับลานางยงอันกงจู๋ออกจากบ้าน นางยงอันกงจู๋ตามมาส่งสิ้นทางสามลี้ ต่างคนต่างร้องให้สั่งเสียกันอีกครั้งหนึ่ง แล้วนางยงอันกงจู๋ก็กลับมาบ้าน นางบั๊กลันกับนางกิมเหลงนางเงาเหลียงแรมนอนไปตามทางหลายวัน จึงไปถึงเมืองไซตุนเกี๋ยดบ้านเดิมของนางบั๊กลัน ๆ ไม่เห็นบิดามารดา แต่เพื่อนบ้านเห็นจำได้ว่านางบั๊กลัน ๆ ก็ไต่ถามถึงบิดามารดาว่าพากันไปอยู่ที่ไหน เพื่อนบ้านบอกว่าบิดาท่านตายเสียนานแล้ว มารดาท่านยากจนตองไปได้ผัวใหม่แซ่จุยเปนคนชาวนา พากันไปปลูกเรือนอยู่ที่ชายทุ่ง นางบั๊กลันได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้คิดถึงอวยเซงจือผู้บิดา แล้วลาเพื่อนบ้านไปที่บ้านชายทุ่ง เห็นนางอวยสี่มารดามาตักน้ำอยู่ที่บ่อ นางบั๊กลันเข้าไปใกล้คำนับแล้วร้องให้ นางอวยสี่เห็นบุตรสาวกลับมาก็ดีใจ จึ่งพาบุตรกับนางสาวใช้สองคนไปถึงเรือน นางอวยสี่กับนางบั๊กลันนางอิวลัน ต่างคนต่างร้องให้แล้วพูดจาไต่ถามทุกข์ยากกัน ต่างคนก็เล่าความแต่หลังให้ฟังทุกประการ ครั้นเวลารุ่งเช้านางบั๊กลันไปที่หลุมฝังศพ กราบไหว้คำนับเส้นศพบิดาแล้วกลับมาอยู่ที่เรือนหลายวัน จะคิดไปหาล่อเส่งที่เมืองฮ่อจิว พอ

หัดซาหนาขอกัว เจ้า เมืองไซคุนเคียด รู้ความ ว่า นาง บั๊กลัน กลับ มา ถึง เมือง แล้ว เติม สำคัญ ว่า นาง บั๊กลัน เปน ผู้ชาย จึ่ง ตั้งให้เปน นาย ทหาร คิด ถึ่ง คุณ นาง บั๊กลัน เมื่อ ครั้ง ไป รบ กับ หวมหงวน กอง ทัพ เมือง แฮ นาง บั๊กลัน ช่วย แก้ไข จึ่ง รอด ความ ตาย หนี มา ได้ หัดซานาขอกัว จะ รับ ชุบ เลี้ยง ตั้ง แต่งให้เปน นาย ทหารใหญ่ ขึ้น อีก ครั้น รู้ว่า นาง บั๊กลัน เปน ผู้หญิง ก็ยิ่ง มี ความ ยิน ดี จะใคร่ รับ มา ไว้เปน ภรรยา นาง บั๊กลัน รู้ความ ดัง นั้น ก็ไม่ สบายใจ ครั้ง นั้น นาง อิวลัน น้อง สาว นาง บั๊กลัน อายุศม์ ได้ ๑๗ ปี เวลา ค่ำ นาง บั๊กลัน เรียก น้อง สาว เข้า มาใกล้ แล้ว เล่า ความ ที่ นาง ยงอันกงจู้ สั่ง มาให้ ไป หา ล่อเส่ง กับเรื่อง หัดซาหนาขอกัว จะ รับ ไป เปน ภรรยาให้ นาง อิวลัน ฟังทุก ประการ แล้ว ว่า พี่ จะ ลัด ลอบ หนี ไป เห็น จะ ไม่ พ้น ด้วย คน เขา รู้จัก มาก ความ ยาก จะ ตก อยู่กับ มารดา เจ้า จง แต่งตัว เปน ผู้ชาย เหมือน กับ พี่ เอา หนังสือ นี้ไป ส่ง ให้ล่อเส่ง ที่ เมือง ฮ่อจิว ช่วย สงเคราะห์ นาง ยงอันกงจู้ ให้ สิ้น ธุระ ของ พี่ ด้วย พี่ อยู่ ภาย หลัง ถึงโดย จะ ตาย ก็ คง เปน สุข นาง อิวลัน ว่า ตั้ง แต่ เด็ก มา ข้าพเจ้า หา ได้ ไป เที่ยว ทาง ไกล ไม่ กลัว จะ ไป ไม่ ถูก นาง บั๊กลัน ว่า ไม่ เปน ไร เจ้า คง ไป ได้ ดอก ว่า แล้ว นาง บั๊กลัน เอา หนังสือ แล ลูก เกาทัณฑ์ กับ เงิน ซื้อ กิน ตาม ทาง ห้าสิบ ตำลึง ส่งให้ นาง อิวลัน น้อง สาว แล้ว เรียก นาง คนใช้ สอง คน เข้า ไป ปฤกษา สั่ง ว่า ให้ นาง กิมเหลง ไป เมือง ฮ่อจิว กับ นาง อิวลัน ครั้น เวลา รุ่ง เช้าหัดซาหนาขอกัว ให้ จัด ผู้คน ม้า เกวียน มา รับ นาง บั๊กลัน ถึง ประตู บ้าน นางอวนสี มารดา แจ้ง ความ ดัง นั้น จึ่ง วิ่ง เข้า ไป บอก กับ บุตร ว่า ตัว เจ้า มา อยู่กับ มารดา ไม่ ได้ สัก กี่ วัน หา ทัน คลาย ทุกข์ ไม่ จะ พลัด กัน ต่อ ไป อีก บอก พลาง

กอดบุตรร้องไห้อยู่ในห้องโรง นางบั๊กลันห้ามมารดาว่าอย่าร้องไห้ไปเลย เมื่อกรรมมาถึงแล้วต้องจำเปน นางจึ่งแต่งตัวให้งดงามแช่มใจออกมาต้อนรับพูดจาปราไสยกับนางเฒ่าแก่ข้าหลวงที่หน้าโรง แล้วนางเฒ่าแก่บอกความว่า มีรับสั่งให้ออกมารับท่านเข้าไปอยู่ในเก่ง นางบั๊กลันจึ่งพูดว่า มีรับสั่งออกมาแล้วข้าพเจ้าไม่ขัดได้ จะขอตาท่านไปคำนับศพเสียก่อนแล้วจึ่งจะเข้ามาไปกับท่าน คนที่มารับก็ยอมให้ไป นางบั๊กลันจึ่งเรียกนางเงาเหลียงขึ้นเกวียนไปด้วยกัน มารดากับบิดาเลี้ยงก็ตามไปส่งด้วย ครั้นไปถึงที่ฝังศพ นางบั๊กลันเดินตรงเข้าไปคำนับกราบไหว้ศพบิดา ๔ ครั้ง แล้วร้องไห้รำพรรณไปต่าง ๆ ชักมีดออกจากเสื้อเชือดคอตายอยู่ที่หน้าหลุมฝังศพ นางเงาเหลียงเห็นดังนั้นก็ตกใจ หนีลัดลอบกลับมาแจ้งความกับนางยงอันกงจู๋ที่บ้านลุยเฮ่ ฯะ

๏ ฝ่ายนางอวนสี่มารดากับบิดาเลี้ยงเอาศพนางบั๊กลันฝังไว้เคียงกับศพบิดา แล้วกลับมาบ้านบอกกับข้าหลวง ๆ ก็พากันเข้าไปแจ้งความกับหัดซาหนาชอกัว ๆ มีความเสียดายนัก ฯะ

๏ ฝ่ายนางอิวลันรู้ความว่าพี่สาวตาย มีความอาไลยนัก จึ่งคิดว่าเหตุทั้งนี้ก็เพราะหัดซาหนาชอกัว มันจะรับตัวไปเปนภรรยา ถ้ามันรู้ว่าเรารูปร่างงดงามเปนน้องสาวนางบั๊กลัน มันก็จะรับเราไปอีก จะมิตายตามกันไปอีกฤๅ ถ้าเราคิดเอาหนังสือไปส่งให้ส่อเส่งที่ฮื่อจิวช่วยสงเคราะห์นางยงอันกงจู๋ผู้มีคุณแก่พี่เรา อย่าให้เสียวาจาที่พี่เรารับธุระเห็นจะดีกว่าอยู่ที่นี่ ไปภายหน้าจะได้พึ่งบุญนางยงอันกงจู๋เพื่อจะได้ความศุขบ้าง คิดแล้วนางก็เขียนหนังสือบอก

ความ ไว้ให้มารดา รู้ฉบับ หนึ่งวาง ไว้ ใน ห้อง นาง อิวลัน จึ่ง เรียก นาง กิมเหลง เข้า มา บอก ความ แล้ว แต่ง ตัว เปน ชาย ทำ เปน ที่ ข้า หลวง พา กัน หนี ออก จาก บ้าน ไป เมื่อ เวลาใกล้ จะ รุ่ง ถึง ร้านโรง เตี๊ยม ขาย อาหาร ตาม ทาง พัก ซื้อ อาหาร กิน แล้ว จึ่ง ซื้อ พา ขี่ ได้ คน ละ ตัว ออก จากโรง เตี๊ยม ตัด ทาง ตรง ไป ถึง เมืองฮ๊อจิว เข้าไป พัก อยู่ ที่ โรง เตี๊ยม ใน เมือง จึ่ง ถาม เจ้า ของโรง เตี๊ยมว่า ตึก ที่ อยู่ เอี๋ยนกุนอ๋อง ล่อไงย เจ้า เมือง ๆ นี้ อยู่ ที่ แห่งใด เจ้า ของโรง เตี๊ยม ชี้ บอกให้แล้ว นาง อิวลัน แต่ง ตัว เปน คน เรียน หนังสือ จึ่ง เรียก นาง กิมเหลง พา กัน เดินไป ถึง หน้า ประตู บ้าน ล่อไงย คน นั้นเปน คน มี สติปัญญา จัด แจงให้คน รักษา บ้าน เมือง และ ประตู แข็ง แรง คน เข้า ออก ก็ ซัก ถาม เอง หา ให้ ผู้ ใด ได้ถาม ไม่ นาง กิมเหลง เปน คน เคย อยู่ ใน วัง รู้จัก ธรรมเนียม จึ่ง ปฤกษา กับ นาง อิวลัน ว่า หนังสือ ของ นาง ยงอันกงจู นั้น ไม่ ทราบ ว่า จะ ว่าด้วย สิ่งใด ครั้น จะ ส่งให้ผู้อื่น เข้าไปให้ ล่อเส็ง เกลือก ว่า จะไม่ ถึง ความ รู้ ไป ถึง ล่อไงย ๆ จะ ขุ่น เคือง ประการใด ก็ ไม่ รู้ เมื่อ แรก นางยงอัน กงจู ส่ง หนังสือให้พี่ สาว ท่าน มา นั้น สั่งว่าให้ส่ง หนังสือให้ กับมือ ล่อเส็ง เดี๋ยว นี้ ถ้า มี ผู้ ใด ออก มา รับ เรา จะ ส่ง หนังสือให้ก็ไม่ ชอบ นางอิวลันว่า เรา จะ ทำ อย่างไร ดี จะ พบ กับ ตัว ล่อเส็ง นาง กิมเหลงว่า ท่าน จง ไป นั่ง คอยถ้าข้าพเจ้าอยู่ ที่โรงขายน้ำชาหน้าประตูตึกเถิด ข้าพเจ้า อยู่ ที่นี่ถ้า ผู้ ใด ออก มา สั่งความ เข้าไป บอก กับ ล่อเส็ง ๆ ออก มาแล้ว ข้าพเจ้า จึ่ง จะไป บอก ความ นางอิวลัน ก็ มา นั่ง ซื้อ น้ำชา กิน อยู่ ประมาณ ครู่หนึ่ง เห็น นาง กิมเหลง พา เอา นาง ตี๋ไป๋คน หนึ่ง มาที่ โรงน้ำชา

นาง จึ่งถาม คี่ไป ว่าท่าน ชื่อใดแซ่ใด คี่ไป่ บอกว่าแซ่ บึ่ง ชื่อ เฮงหึ่ง แล้ว ถาม วา ธุระ สิ่งใด บอกไป เถิด นาง อิวตัน บอก ว่าเรามีธุระ อยู่ อย่างหนึ่ง แต่ ยัง บอกไม่ได้ เชิญ ท่าน กิน น้ำ เสีย ก่อน เถิด จึ่ง จะ บอก ความ เฮงหึ่ง ก็ กิน น้ำ ชา แล้ว พูด ว่า ท่าน จะ บอก ความ สิ่งใด เชิญ บอก มาให้ แจ้ง

๏ นาง อิวตัน พูด ว่า เรา อยู่ เขตร แดน ห้อปั๊ก เปน คน ชอบ กับ ถ่อเส็ง มา แต่ ก่อน บัดนี้ เพื่อน เรา คน หนึ่ง ฝาก ของ สำคัญ มาให้ กับ ถ่อเส็ง เรา จะ ขอ พบ กับ ถ่อเส็ง จะได้ ฤๅไม่ได้ เฮงหึ่ง บอก ว่า ถ่อเส็ง ดู แต่ หนังสือ อยู่ ใน ห้อง หาใคร่ จะ ออก มาไม่ ถ้า จะ มี ธุระ เห็น แต่ไป เที่ยว ยิง สัตว์ ใน ป่า กับไป กิน อาหาร กับ บิดา เท่า นั้น แต่ นาน ๆ ไป ครั้ง หนึ่ง ถ้า ท่าน จะ ฝาก หนังสือ ฤๅ สิ่งใด เรา จะ ช่วย รับ เอาไป ให้ กับ คนใช้ สนิท นำ ส่ง เข้าไปให้ กับ ถ่อเส็ง

๏ นาง อิวตัน ว่า หนังสือ นั้น จะ ส่งให้กับ มือ ถ่อเส็ง เอง แต่ มี ของ สำคัญ สิ่ง หนึ่ง ท่าน จง ส่ง เข้าไปให้ ถึง ถ่อเส็ง ด้วย เฮง หึ่ง จึ่ง ว่า ท่าน จะ ฝาก สิ่งใดให้ เร่ง เอา มา ข้าพเจ้า มี ธุระ ติด ตัว อยู่ นาง อิวตัน จึ่งให้ นาง กิมเหลง หยิบ ถุง ลูก เกาทัณฑ์ ส่งให้ นางเฮงหึ่ง ๆ รับมาพิเคราะห์ ดู เห็น ว่า จาฤก ชื่อ ถ่อเส็งไว้ ที่ ลูก เกาทัณฑ์ เฮงหึ่ง ก็ ลา นาง อิวตัน กลับ มา พบ กับ พ้อมุย คนใช้ สนิท ของ ถ่อเส็ง เฮงหึ่ง บอก ความให้ ฟัง แล้ว ส่ง ลูก เกาทัณฑ์ ให้ พ้อมุย รับ เอา ลูก เกาทัณฑ์ สั่งให้ เฮงหึ่ง คอย ถ้า อยู่ พ้อมุย จึ่ง เอา ลูก เกาทัณฑ์ ซ่อนใส่ไว้ ใน เสื้อ แล้ว เข้า ไปใน ห้อง ตึก เรียน หนังสือ แจ้ง ความ แล้ว ส่ง ลูกเกาทัณฑ์ ให้ถ่อเส็ง ๆ ตั้ง แต่ ฝาก หนังสือให้ชีกกเอี๋ยน ถือไป ให้ ซินซก ไป ครั้ง นั้นไม่ได้ ยิน

ข่าวสิ่งใดเลย คิดวิตกถึงนางยงอันกงจู๋ อยู่ พอ พ้อมุยเอาลูก เกาทัณฑ์ มา ส่งให้รับ มาดู ก็ จำได้ ว่า ของ ตัว นั่ง นิ่ง อยู่ แล้ว ถามว่า คน ที่ ถือ ลูก เกาทัณฑ์ มา ส่งให้ นั้น อยู่ ที่ไหน พ้อมุย บอก ว่า เขา พัก อยู่ ที่ เตียม นอก ตึก ว่า นี่ หนังสือ อีก ฉบับ หนึ่ง จะ ส่งให้ กับ มือ ท่าน เอง

๏ ต่อเส็ง จึง กระซิบ พูด ความ ลับ กับ พ้อมุย ๆ ก็ ออก มา สั่งให้ เฮงหึ่ง พา ผู้ ถือ หนังสือ นั้นไป คอย ถ้า อยู่ ที่ ประตู ข้าง ทิศ เหนือ ต่อเส็ง จะ ออกไป เที่ยว เล่น ป่า เฮงหึ่ง ก็ ออก มา บอก ความ กับ นาง อิวลัน ๆ จึ่ง คิด เงิน ค่า กินให้ กับ เจ้า ของ เตียม แล้ว เฮงหึ่ง พา นาง อิวลัน นาง กิมเหลงไป คอย ถ้า อยู่ ที่ ประตู ทิศ เหนือ ตาม คำ พ้อมุยสั่ง ประมาณ ครู่ หนึ่ง ต่อเส็ง แต่ง ตัว งด งาม ขี่ ม้า พา พวก บ่าวไพร่ เดินเปนกระบวนมา

๏ นาง อิวลัน เห็น ดัง นั้น จึ่ง นึก ว่า รูป ร่าง ต่อเส็ง งาม นัก กระนี้ ฤๅ นาง ยงอันกงจู๋ จะไม่ คิด ถึง อยู่ เช้า ค่ำ ครั้น ต่อเส็ง ออก จาก ประตู เมือง เลยไป นาง อิวลัน นาง กิมเหลง ก็ เข้า ม้า ขี่ไป กับ เฮงหึ่ง ตามต่อเส็ง ไป ครั้ง นั้น ต่อเส็ง แกล้ง ทำ อุบาย จะไปเที่ยว ยิง สัตว์ จับ สัตว์เล่น ปราถนา จะให้ พบ ผู้ ถือ หนังสือ จะได้ พูดจาไต่ถามให้ รู้ ความ ครั้น ไป ถึง ป่า แห่ง หนึ่ง สั่งให้ พวก บ่าวไพร่ ทั้งปวง กาง ข่าย แยก ย้าย กัน ไป เที่ยวค้น หา เนื้อ อยู่ ตาม เชิง เขา แล้ว พ้อมุย รับ ผู้ ถือ หนังสือ เข้าไปใกล้ นาง อิวลัน จึ่ง ส่ง หนังสือให้ ต่อเส็ง ๆ รับ มา พิเคราะห์ ดู ที่ สลัก หลัง หนังสือ ว่า ฝาก มี มา ถึง ต่อเส็ง ให้ เปิด หนังสือ ดู เอา ต่อเส็ง ครั้น จะ ฉีก ผนึก ออก อ่าน ดู ที่ นั้น เห็น ผู้คนยัง อยู่ มาก กลัว ความ จะ รู้ ไป ถึง บิดา จึ่ง ส่ง หนังสือให้พ้อมุย ถือไว้แล้ว ถาม ว่า ท่าน ชื่อ แซ่ไร เหตุใด จึ่ง รู้จัก กับ นาง ยงอันกงจู๋ จะ

๑ นางอิวลันบอกว่า ข้าพเจ้าแซ่อวย ชื่ออิวลัน นางบั๊กลัน พี่สาวข้าพเจ้าเปนคนรักใคร่ ได้เปนพี่น้องกับนางยงอันกงจู๋ ตัวข้าพเจ้านี้หารู้จักกันไม่ พูดดังนั้นแล้ว นางอิวลันก็เล่าความแต่หลังตั้งแต่นางบั๊กลันไปทัพแทนบิดา จนได้กลับมาฆ่าตัวตาย ใช้ให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมาให้ล่อเส่งฟังทุกประการ แต่หาบอกความว่านางเปนหญิงไม่ พอเห็นพวกทหารเข้ามาใกล้เปนอันมาก นางก็นิ่งเสีย ล่อเส่งถามว่าท่านอยู่ที่แห่งใด นางกิมเหลงอยู่ข้างหลังพูดแทนต่อไปว่า ข้าพเจ้าสองคนนี้พักอยู่เตียมน่าบ้านท่าน ล่อเส่งว่าเวลาค่ำวันนี้ท่านจงไปนอนพูดกันที่ตึกสักคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นเวลาเช้าจะส่งท่านกลับไป นางอิวลันก็พูดจาบิดพลิ้วไม่ยอมไปหลายครั้ง ล่อเส่งก็หาฟังไม่ จึ่งสั่งพ้อมุยไปบอกเจ้าของเตียมว่า คนทั้งสองนี้เรารับไปอยู่ที่บ้านเรา เข้าของสิ่งใดให้รักษาไว้อย่าให้หาย ว่าแล้วจับมืออิวลันให้ลุกยืนขึ้น เรียกให้บ่าวเอาม้ามาสองม้า ให้นางอิวลันนางกิมเหลงขี่ม้ามาด้วยกันกับล่อเส่ง ๆ สั่งให้เลิก แล้วพากันกลับเข้าไปในเมือง ล่อเส่งให้พ้อมุยพาคนทั้งสองไปพักอยู่ที่หอหนังสือ ๆ นั้นทำไว้เปนสามห้อง ๆ หนึ่งเปนที่ล่อเส่งอยู่ ห้องหนึ่งเปนที่สำหรับรับแขก พ้อมุยก็พานางอิวลันนางกิมเหลง ไปอยู่ที่หอหนังสือตามสั่ง ล่อเส่งก็เลยไปคำนับมารดาที่เก๋งข้างใน

๑ ล่อไท้ฮูหยินเห็นบุตรมาหา จึ่งเล่าความให้บุตรฟังว่า เมื่อวันก่อนเจ้าพูดจาสรรเสริญถึงบุตรสาวเคาเกียนเต๊ก ว่ามีสติปัญญาแรงทัพศึก เมื่อตะกี้บิดาเจ้าพูดว่า คนที่ใช้ให้ไปสืบ

ข่าว ราชการ ณะ เมืองถังนั้น กลับ มา แจ้งความ ว่า เตาเกี๋ยนเต๊กยกทัพ ไปช่วยเฮ่งลี่ช่วง กองทัพเมืองถังจับได้ ให้ทำโทษถึงตัดศีร์ศะ นางยงอันกงจู๊ ไม่กลัวแก่ความตาย เข้าไปเฝ้าพระเจ้าถังตี๋ ขอให้ทำโทษแทนเตาเกี๋ยนเต๊กผู้บิดา พระเจ้าถังตี๋ก็ทรงพระเมตตา ยกโทษโปรดปล่อยเตาเกี๋ยนเต๊กให้ไปบวชเสีย เตาฮองเฮาก็รักใคร่ เอาบุตรสาวเตาเกี๋ยนเต๊กเปนหลาน ประทานทรัพย์สิ่งของให้ขันที สองคนพากลับมาส่งถึงบ้าน หญิงคนนี้มีกะตัญญู ครั้งก่อนเมื่อตั้งกิกเปนเมืองใหญ่อยู่เปนคู่วิวาทกับเมืองเรา บัดนี้ก็เปนเมืองขึ้นของเมืองถัง เปนกึกเดียวกับเมืองเราแล้ว ได้ยินว่าบิดาเจ้าจะมีหนังสือไปเมืองถังชมบุญพระเจ้าถังตี๋ แล้วว่าจะขอเอานางยงอันกงจู๊บุตรสาวเตาเกี๋ยนเต๊กมาให้กับเจ้า ถ้าเจ้าได้บุตรสาวเตาเกี๋ยนเต๊กมาอยู่กินเปนภรรยาสามีด้วยกันแล้ว มารดากับบิดาของเจ้าก็จะสิ้นห่วงด้วยวิตกอยู่ด้วยเจ้า ฯะ

๏ ล่อเส่งว่าเวลาวันนี้ข้าพเจ้าออกไปยิงเนื้อ พบคนมาแต่เมืองลักซิว บอกว่านางยงอันกงจู๊บุตรสาวเตาเกี๋ยนเต๊กมีหนังสือฝากมาถึงข้าพเจ้า ล่อไท้ฮูหยินถามว่าคนที่ถือหนังสือมานั้นเดียวนี้อยู่ที่ไหน ล่อเส่งบอกว่าข้าพเจ้าให้พ้อมุยพาไปพักไว้ที่ห้องเรียนหนังสือ ล่อไท้ฮูหยินจึงให้นางคนใช้ไปเอาหนังสือที่พ้อมุยมา ล่อไท้ฮูหยินฉีกผนึกออกอ่านดูใจความว่า เมื่อครั้งพูดกันบนหลังม้าท่ามกลางทัพแล้ว ต่างคนต่างจากกันไป ถ้อยคำของท่านนั้นยังประจักษ์อยู่กับหูข้าพเจ้า เห็นที่ท่านจะลืมความอันนั้นเสียจึงเฉยอยู่ ข้าพเจ้าคอยฟัง

ข่าว แต่ฤดูหนาวจนถึงฤดูร้อน ก็ไม่ได้ข่าว ประการใด ตั้งแต่กินน้ำตาอยู่ทุกเวลาเช้าค่ำ จนบ้านเมืองก็เสียยับเยิน คนซึ่งว่าที่จะให้มาพูดจาว่ากล่าวนั้นก็ตายเสียแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าได้ความยากจนอยู่แต่ผู้เดียว เปรียบเหมือนจอกแหนลอยกลางมหาสมุท ตัวท่านก็ยังหนุ่มอยู่ บิดาก็ได้เปนถึงเจ้าเมืองใหญ่ ไม่ควรที่ท่านจะมาเลี้ยงดูข้าพเจ้า แลความที่พูดกันแต่ครั้งก่อนนั้น ยกเลิกเสียเถิด คิดแต่การต่อไปข้างน่า ถ้าท่านจะรักใคร่ผูกพันผู้ใด เห็นการเหลือกำลังแล้ว บอกให้ทราบด้วย ข้าพเจ้าจะได้ช่วยสงเคราะห์ตามสติปัญญา พูดมาทั้งนี้มิใช่ว่าเล่น เปนความสัจจริง วาศนาท่านกับข้าพเจ้านี้ เปรียบเหมือนเงาอยู่ในกระจก เหลือที่จะหยิบยกออกมาได้ แลความตื้นฦกหนักเบา ข้าพเจ้าได้ความศุขทุกข์ประการใด ก็ได้สั่งมากับนางบักถันน้องข้าพเจ้าแล้ว ถ้าท่านทราบความในหนังสือ ขอท่านอย่าได้ถือโทษแก่ข้าพเจ้าเลย ฯะ

๏ ต่อเส็งนั้นเดิมคิดว่า นางยงอันกงจู๊มีหนังสือนัดหมายสั่งให้ไปทำการงาน ครั้นแจ้งความในหนังสือว่ากล่าวตัดรอนมาดังนั้น ก็เสียใจยิ่งหนักซบลงกับตักมารดา แล้วร้องให้อยู่ ต่อไท้ฮูหยินจึ่งประคองบุตรให้ลุกขึ้น แล้วปลอบถามว่า เดิมเหตุอย่างไรเจ้าจึ่งได้รักใคร่รู้จักกันกับนางยงอันกงจู๊ ต่อเส็งร้องให้เล่าความแต่หลังให้มารดาฟังแล้วว่า เอี้ยหงี่ฉินเปนคนรักใคร่กับบิดา ทั้งชอบอัชฌาไสยกับเตาเกียนเต๊กด้วย เมื่อขณะข้าพเจ้าได้รักใคร่กับนาง ๆ สั่งความไว้ว่า ให้ย้อนวอนเอี้ยหงี่ฉินไปสู่ขอแก่เตาเกียนเต๊ก

ข้าพเจ้าก็ได้ลับ คำไว้ พอ ทราบ ความ ว่า เอี๋ยหงึ่งฉิน ตาย ความ จึ่งได้ เริด ร้าง มา หลาย ปี่ นาง จึ่ง มี หนังสือ มา ตัด รอน เสีย เพราะ เห็น ว่า ข้าพเจ้า มิให้ผู้ ใดไปสู่ขอ ตาม สัญญา ใช่ นาง จะ คิด นอกใจ ทิ้ง ข้าพเจ้า ก่อน ก็ หาไม่ เพราะ ตัว ข้าพเจ้า ชั่ว เอง พูด พลาง ร้องไห้ พลาง ล่อโงย ออก จาก เก๋ง เดินไป เล่น ที่ เก๋ง ล่อไท้ฮูหยิน เห็น บุตร นั่ง ร้องไห้ จึ่ง ซัก ถาม ล่อไท้ฮูหยิน จึ่ง เล่า ความให้ฟัง แล้วส่ง หนังสือ นาง ยงอันกงจู๋ ให้ ล่อโงย ดู รู้ความ แล้ว หัวเราะ ว่า บุตร เราโง่ ไม่ รู้เท่า ผู้หญิง เอา แต่ ร้องไห้ หนังสือ นี้ เขาไม่ ตัด รอน ดอก เขา ให้ มา ตัก เตือน นั้น ฤๅ การ แต่ เพียง นี้ไม่ สู้ยาก นัก เรา จะคิดให้ สำเร็จ ความปรารถนา จึ่ง ปลอบ ว่า เจ้า อย่า วิตก เลย บิดาจะให้ ขุนนาง ถือหนังสือ ไป เมือง หลวง สรรเสริญ ชม บุญ พระเจ้าถังตี๋ ฉบับ หนึ่ง แล้ว บิดา จะ ทำ เรื่อง ราว ที่ เจ้า พูดจา กับ นาง ยงอันกงจู๋ ไว้ ฉบับ หนึ่ง ให้ กับ ขุนนาง ถือไป ทูล ขอ กับ พระเจ้า ถังตี๋ ก็ คง จะ โปรด ประทานให้ ถึง นางไม่ ยอม จะ ขัดรับ สั่ง ที่ไหนได้ ประการ หนึ่ง บิดา สงไสย ใน หนังสือ นางยงอันกงจู๋ มี มา ว่า ความ ลับ ประการใด ก็ได้ สั่ง มา กับ น้อง สาว เหตุใด ผู้ ถือ หนังสือ เปน ผู้ชายไป เล่า ฯ

๏ ล่อเสงได้ฟัง บิดา ว่า ดังนั้น มี ความ ยินดี จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า ยัง หาได้ ถาม ผู้ ถือ หนังสือให้ถ้วน ถี่ไม่ ว่าแล้ว ก็ ลา บิดา มารดา กลับ มา ที่ อยู่ ของ ตัว พอ เวลา พลบ ค่ำ ล่อเสงให้ บ่าว จัด โต๊ะ และ สุรา มา ตั้งไว้ แล้วเชิญ อิวลัน มา กินโต๊ะเสพย์สุราด้วยกัน ล่อเสงเสพย์สุรา พลาง ถาม ถึง เรื่อง นาง ยงอันกงจู๋ อีก นาง อิวลัน ก็ เล่า ความแต่ หลัง ให้ฟัง ทุก ประการ ฯ

๏ ต่อเสงครั้นได้ฟังนางอิวลันเล่าความว่า นางยงอันกงจู๋เข้าไปรับโทษแทนบิดา ต่อเสงก็ร้องไห้ ครั้นฟังไปถึงพระเจ้าถังคีทรงพระเมตตามิให้ทำโทษ เดาเฮาก็รักใคร่เอานางยงอันกงจู๋เปนหลานก็ยินดีแล้วว่านางยงอันกงจู๋ทำศพเซเฮามารดาเลี้ยงแล้ว มาตั้งบ้านเรือนอยู่ใกล้ที่ฝังศพ ก็มีความสังเวชยิ่งนัก ครั้นต่อไปว่านางบักลันกลับไปหาบิดามารดา ณะเมืองไซคุนเคี้ยด หัดซาหนาขอกัวรู้ความให้คนมารับจะเอาไปเลี้ยงเปนภรรยา นางไม่ยอม จึ่งเชือดคอตายที่หลุมฝังศพบิดาดังนั้น ต่อเสงเอามือคบลงที่โต๊ะแล้วว่า เสียดายพี่สาวของเจ้าการเปนแต่เพียงนี้ ไม่ควรจะฆ่าตัวตายเสียเลยน่าแค้นใจ เราไม่ได้พบพี่สาวของเจ้าเมื่อยังมีชีวิตรอยู่ ต่อเสงกับนางอิวลันพูดจาปราไสยกันอยู่ประมาณยามเศษ ต่างคนต่างก็นอน

๏ ครั้นเวลาเช้านางอิวลันพูดกับต่อเสงว่า ท่านจะมีหนังสือตอบฝากไปให้กับนางยงอันกงจู๋นั้น ท่านจะให้ข้าพเจ้าถือไปฤๅ ๆ จะให้คนสนิทของท่านถือไปให้กับนางเอง ตัวข้าพเจ้ามาอยู่หลายวันนักไม่ได้ จะลาท่านออกไปคอยฟังข่าวอยู่ที่เดียม ต่อเสงว่าหนังสือที่เจ้าถือมานั้น บิดาเราเอาไปดูรู้ความแล้ว ไม่ช้าบิดาเราจะให้ขุนนางถือหนังสือไปเมืองหลวงกับตัวเราด้วย เจ้าจงคอยถ้าเราอยู่ที่นี่เถิด จะได้ไปเปนเพื่อนกันกลางทาง ไปถึงเมืองลักซิวเจ้าจะได้ช่วยสงเคราะห์พูดจากับนางยงอันกงจู๋ให้มีความเมตตาสำเร็จความปราถนาจะมิดีฤๅ

๏ นางอิวฉันจึ่งบอกว่า สิ่งของ ๆ ข้าพเจ้ายังฝากไว้ที่เตี๋ยม ข้าพเจ้าจะตาท่านออกไปก่อน ต่อเส่งจับมือนางอิวฉันไว้แล้วว่า สิ่งของ ๆ เจ้าเราใช้คนไปมอบฝากเจ้าของเตี๋ยมแล้วอย่าออกไปเลย นาอิวฉันได้ฟังต่อเส่งห้ามมิให้ออกไปยึดเอามือไว้ ให้มีความประดิพัทรักใคร่แก่ต่อเส่งอยู่ นางกิมเหลงได้ยินต่อเส่งพูดดังนั้น ด้วยนางกิมเหลงรักใคร่อยู่แก่พ้อมุย จึ่งพูดกับนางอิวฉันว่ากงจื้อท่านจับมือไว้ก็อย่าออกไปเลย ข้าพเจ้าจะออกไปเอาสิ่งของมาเอง ฯะ

๏ ต่อเส่งได้ฟังนางกิมเหลงพูดถูกใจก็ยินดี จึ่งว่าท่านคนนั้นพูดชอบอยู่ แล้วต่อเส่งให้คนใช้ไปกับนางกิมเหลง ออกไปรับสิ่งของที่ร้านเตี๋ยมเข้ามาไว้ ตั้งแต่วันนั้นต่อเส่งกับนางอิวฉันก็รักใคร่กันสนิท ถึงจะพูดจาหาฤๅการงานสิ่งใดก็ถูกใจกัน ฯะ

๏ อยู่มาวันหนึ่งเวลาเช้ามืด ต่อเส่งตื่นจากที่นอนค่อยย่องเดินมาเปิดประตูมิให้ดัง ด้วยมีความเกรงใจอิวฉันยังนอนหลับอยู่ ครั้นออกมาถึงประตูห้องนางกิมเหลงอยู่ ได้ยินเสียงพ้อมุยกับนางกิมเหลงพูดจาหัวเราะหยอกกันอยู่ในห้อง ก็แอบฟังอยู่รู้ว่าหาใช่ผู้ชายไม่ เปนหญิงปลอมมาเน่แล้ว ต่อเส่งก็เดินเลยไปคำนับบิดามารดาตามธรรมเนียม แล้วกลับมาพบพ้อมุยที่กลางทางถามว่าเมื่อเวลาใกล้รุ่งนั้น พูดอะไรกันกับกิมเหลง พ้อมุยก็แจ้งความจริงให้ฟังทุกประการ ต่อเส่งรู้ว่านางอิวฉันเปนหญิงก็ดีใจ

ครั้นเวลาค่ำจึ่งให้คนใช้เอาสุรามาเลี้ยง ปรารถนาจะพูดจาแพละโลมเอานางอิวลันเปนภรรยา คนใช้ยกโต๊ะสุรามาตั้งแล้ว ต่อเส็งจึ่งเรียกนางอิวลันเข้ามานั่งเสพย์สุราด้วยกัน นางอิวลันคิดแต่ในใจว่าถ้ากินสุราเมาแล้ว ต่อเส็งก็จะรู้แยบคายหากินสุราไม่ กินแต่แกล้มตามธรรมเนียม ต่อเส็งแกล้งทำเมายกมือขึ้นพาดบ่านางอิวลันแล้วขึ้นนอนบนเตียง ว่าจะได้ปฤกษากันถึงเรื่องนางยงอันกงจู๊ นางอิวลันมีความละอายยกมือขึ้นผลักเสียมิให้พาดบ่า แล้วท่านมีธุระสิ่งใดเวลาพรุ่งนี้จึ่งค่อยปฤกษากันเถิด

๏ ต่อเส็งยิ้มแล้วแกล้งทำเปนตอบว่า ไปข้างน่าถ้าเจ้ามีภรรยาเห็นจะนอนด้วยกันไม่ได้ นางอิวลันตอบว่าอันการประเพณีนั้นย่อมบังเกิดสำหรับชายหญิง ถ้าถึงกาลกำหนดควรจะกินเปนผัวเมียกันแล้ว ก็ต้องปราศจากความละอาย บัดนี้ตัวข้าพเจ้าก็เปนชายต่ำศักดิ์ ไม่ควรจะขึ้นนั่งนอนร่วมกันกับท่าน เมื่อเวลาวันนั้นต่อเส็งขัดกลอนประตูไว้มั่นคงแล้ว พูดว่าตัวเรากับเจ้าชาติก่อนได้เคยพบกัน ชาตินี้จึ่งได้มาพบปะกันอีก ไม่ควรจะมาทำถ่อมตัวเราไม่ถือดอก นางอิวลันเห็นต่อเส็งเมาสุราพูดจาเกี้ยวพาล เข้ากอดรัดก็ผลักไสมิให้จับต้องตัว แล้วว่าท่านอย่าทำเช่นนี้ ถ้าความรู้ไปถึงนางยงอันกงจู๊จะมีความโทมนัศน้อยใจแก่ท่าน ๆ จงตริกตรองดูเถิด

๏ ต่อเส็งได้ฟังดังนั้นจึ่งคิดว่า ถ้าเราจะคิดหักหาญเอาด้วยกำลังตัวก็คงจะได้ แต่เกลือกว่านางอิวลันจะเก็บเอาความฟ้อง

กับนางยงอันกงจู๊ กลัวการจะเสียไป แต่มีใจรักนางอิวลันอยู่ จึงพูดว่าเวลาก่อนนี้เราได้ยินพ้อมุยคนใช้ของเรา กับกิมเหลงเพื่อนของเจ้าพูดกันว่า ตัวของเจ้ากับกิมเหลงเปนผู้หญิง เรามีความรักใคร่แก่เจ้ายิ่งหนัก ยากจะใคร่ได้เปนภรรยา นางอิวลันว่าข้าพเจ้า เปนคนต่ำวาศนาอยู่เมืองต่างประเทศ ไม่ควรจะร่วมกับท่านผู้มีบันดาศักดิ์ในเมืองใหญ่ ข้าพเจ้ามาหาท่านครั้งนี้ เพราะคิดถึงคุณนางยงอันกงจู๊ที่ได้มีคุณไว้กับพี่สาวข้าพเจ้า ตัวข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้เหมือนลูกไก่อยู่ในมือท่าน ๆ จะทำประการใดก็ได้ดังความปรารถนา แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าใจคอไม่พร้อมกันแล้ว ถึงจะได้ก็ไม่งาม ข้าพเจ้ามีความละอายแก่เทพยุดา และคนทั้งปวงที่ล่วงรู้เข้าจะติเตียนได้

๏ ล่อเส็งตอบว่าเจ้าพูดตัดรอนดังนี้ เหมือนหนึ่งเจ้าไม่เอ็นดูเรา นิไสยชายกับหญิงได้พบเห็นพูดจากันสองต่อสอง ก็ย่อมมีความเมตตากัน โดยว่าเจ้าเปนชายเหมือนดังนี้ เจ้าจะอดใจไปได้แล้วฤๅ นางอิวลันว่าใจของท่านผู้อื่นนั้น ข้าพเจ้าประมาณไม่ถูก แต่ตัวข้าพเจ้านี้คงห้ามใจไว้ได้ ให้มีคนสรรเสริญ ในเวลาคืนวันนั้นพูดจากันแล้วต่างคนต่างนอน ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าล่อเส็งพูดกับนางอิวลันว่า ถ้าเจ้าไปถึงเมืองลักชิวเจ้าอย่าลืมความรักของเราเสีย นางอิวลันว่าท่านมีคุณกับข้าพเจ้าครั้งนี้เปนที่ยิ่งแล้วยังมีจิตรเมตตาข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าไม่ลืมคุณคงจะเปนข้าท่านไปกว่าจะหาชีวิตรไม่ แต่ครั้งนี้ขอท่านได้เอ็นดูโปรดปล่อยให้ข้าพเจ้ากลับไปเมืองลักชิวช่วยธุระของนางยงอันกงจู๊ ให้สำเร็จความปรารถนาเสียก่อน นางยงอันกงจู๊จะได้รู้ว่านางบักลันพี่สาว

ข้าพเจ้า กับ ตัว ข้าพเจ้า เปน คน กระตัญญู ซื่อ ตรงต่อนางโดย สัจสุจริต ภาย หลัง ข้าพเจ้า จึง จะ ฉลอง คุณ อยู่ ปรนิบัติ ท่าน ตาม แต่ จะ ใช้ สอย เถิด ถ้า ท่าน ไม่ เมตตา จะ หักโหม เอาโดย ตำ พังใจ ไป ภาย หน้า คน ทั้งปวง ซึ่ง จะ ไป มา หา ท่าน คง จะ ติเตียน เย็ด ขยาด เสีย ฯะ

๏ ล่อเส็งจึงว่า เจ้า ได้ เข้า มา ร่วม ห้อง อยู่ กับ เรา แล้ว ก็ ไม่ พ้น ความ นินทา ถ้า จะ รักใคร่ รู้จัก กัน ไว้เดี๋ยวนี้ มิ ดี ฤๅ นาง อิวลัน ว่า แต่ เทพา รักษ์ อยู่ ใน สวรรค์ ก็ ไม่ พ้น คน นินทา แต่ ข้าพเจ้า ดี อยู่ แล้ว ก็ แล้ว ไป ล่อเส็ง ได้ ฟัง ดังนั้น เห็น ใจ ตอ นาง อิวลัน ยัง มั่น คง อยู่ จึง พูด ว่า ถ้า กระนั้น เรา จะ ยอม ประพฤติ ตาม คำ เจ้า แต่ เรา จะ ขอ คำ สัญญา เจ้า ไว้ ไป ภาย หน้า ขอ ให้ เหมือน นาง หองเจียวชุ้น ซึ่ง ให้ สัญญา ไว้ กับ เจ้า ฮั่นอ๋อง ไม่ละความ ปะฏิญาณ เสีย นางอิวลัน ก็ รับ คำ ครั้น พูดจา ให้ สัญญา กัน แล้ว ตั้ง แต่ นั้น มา ล่อเส็ง กับ นางอิวลัน ก็ รัก ใคร่ หลับ นอน ร่วม ที่ นอน อัน เดียว กัน มา แต่ หาได้ เปน ผัว เมียกันไม่

๏ อยู่ มา วัน หนึ่ง ล่อโงย ทำ หนังสือ สอง ฉบับ ให้ เตียวกงกิน ถือ ไป กราบ ทูล แก่ พระ เจ้า ถังตี สรรเสริญ พระ เกียรติยศ ฉบับ หนึ่ง ขอ นาง ยงอัน กงจู ให้ แก่ ล่อเส็ง ฉบับ หนึ่ง ล่อโงย ให้ อุตินำ อุติบัก สอง คน พี่ น้อง ไป เปน เพื่อน ล่อเส็ง ด้วย ล่อเส็ง เตียวกงกิน คำนับ ลา ล่อ โงย ออก มา ล่อเส็ง จึง เข้า ไป ลา มารดา ที่ ใน เก๋ง แล้ว กลับ มา ที่ อยู่ ให้ นาง อิวลัน กับ พ้อมุย คน ใช้ นาง กิมเหลง ขึ้น ม้า พร้อม ด้วย กัน เตียว กงกิน อุตินำ อุติบัก กับ บ่าว ไพร่ พา กัน ออก จาก เมือง ฮือจิว ไป เมืองเชียงอั้น ฯะ

๏ ครั้น ไป ถึง กลาง ทาง นาง อิวลัน ถาม ล่อเส็ง ว่า ท่าน จะ แวะ

ไปบ้านลุยเฮก่อนฤๅ ๆ จะเลยไปเมืองเซี่ยงอั๋น ถ่อเสงว่าใจเรานี้คิดจะไปเมืองเซี่ยงอั๋น เอาหนังสือขึ้นถวายพระเจ้าถังตี่ ๆ จะมีรับสั่งโปรดประการใดแล้วจึ่งจะกลับมาบ้านลุยเฮ นางอิวลันว่าท่านคิดดังนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย นางยงอันกงจู๋มีจิตรรักใคร่แก่ท่านเปนอันมาก เดิมท่านกับนางกระทำศึกสงครามกัน จนม้าต่อม้าเข้าประเชินหน้ากันในที่รบ ต่างก็มีจิตรผูกพันให้สัญญากันไว้ ภายหลังบ้านเมืองเกิดจุลาจลขึ้นท่านก็ละเลยเสีย จนนางตกทุกข์ได้ยากสู้เขียนหนังสือ และเอาลูกเกาทัณฑ์ฝากให้พี่ข้าพเจ้าไปคืนให้ท่าน คือจะลองใจดูว่ายังรักใคร่อยู่ฤๅประการใด แต่ใจของนางนั้นยังผูกพันถึงท่านอยู่ ท่านจะเอาบุญพระเจ้าถังตี่เข้ากดขี่ก็จะเปนการข่มเหงไป ฉวยว่านางมีความโทมนัสทิฐิมานะบังเกิดขึ้นเห็นจะเสียการ อย่าว่าแต่นางยงอันกงจู๋เลยถึงตัวข้าพเจ้าเปนคนอธนาถา ถ้าการเปนดังนั้นก็หายอมไม่ ท่านเปนคนมีสติปัญญามากการแต่เพียงนี้จงตฤกตรองดูเถิด ฯะ

๑ ถ่อเสงได้ฟังนางอิวลันพูดดังนั้นกลั้นน้ำตามิได้ จึ่งออกปากว่าเจ้าจะสอนให้ทำอย่างไรพี่ก็จะทำตาม นางอิวลันว่าข้าพเจ้าเปนคนโง่คิดได้แต่เพียงอย่างนี้ ท่านจงไปบ้านลุยเฮเส้นศพนางเซาเฮามารดานางเสียก่อนจะได้ดูใจนางว่าจะคิดประการใด ด้วยจากกันมาหลายปี่แล้ว ถ้าเห็นนางเพิกเฉยตัดรอนเสียแล้ว จึ่งจะค่อยเอาบุญพระเจ้าถังตี่มากดขี่เอา ข้าพเจ้าเห็นดังนี้สุดแล้วแต่ปัญญาท่านจะคิดเถิด ถ่อเสงได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย จึ่งสั่งให้เตี่ยวกงกึ๋นตัดทางพากันตรงไปเมืองลักซิว ฯะ

๏ ฝ่ายนางยงอันกงจู๋ ตั้งแต่นางบั๊กลันออกจากบ้านตุยเฮไปแล้ว นางคอยถ้าอยู่ช้านานไม่รู้ข่าวร้ายประการใด พอวันหนึ่งนางเงาเหลี่ยงกลับแจ้งความแต่หลัง ให้นางยงอันกงจู๋ฟังทุกประการ นางยงอันกงจู๋ รู้ว่านางบั๊กลันเชือดคอตาย มีความทุกข์ร้อนเปนอันมาก หามีความสบายไม่ ได้เห็นหน้าแต่นางอวนจิอิน และบุตรเอี๋ยหงีฉินเพื่อนบ้านกับนางชื่อฮูหยินสี่คน มาพูดจากันเล่นพอคลายทุกข์ และทรัพย์สิ่งของซึ่งประทานให้นางยงอันกงจู๋ มาแต่งงานกับต่อเส็งนั้น นางยงอันกงจู๋ได้เอาเงินทองมาแต่งการทำศพนางเซาเฮามารดาเลี้ยงแล้ว ให้กายุนหูช่วยซื้อเรือกสวนไร่นาที่ใกล้เคียงบ้าน ให้กับนาง ๆ ให้บ่าวไพร่ทำมาหากินเลี้ยงดูกันพอไม่อดหยาก ฯะ

๏ เวลาวันหนึ่งนางยงอันกงจู๋ นั่งพูดกับนางอวนจิอินในห้องโรง เห็นนางกิมเหลงแต่งตัวเปนผู้ชายเดินตรงเข้ามา นางยงอันกงจู๋จำได้ว่า เปนผู้หญิงคนใช้ของตัว มีความยินดีจึงถามว่า บัดนี้เจ้ามากับผู้ใด นางกิมเหลงคำนับแล้วเล่าความซึดหลัง ตั้งแต่นางบั๊กลันใช้ให้น้องสาว กับข้าพเจ้าถือหนังสือของท่านไปเมืองฮือจิว ให้กับต่อเส็ง ๆ พานางอิวลันกับข้าพเจ้า จะไปเฝ้าพระเจ้าถังติเมืองเซี่ยงอั๋น เดินมาทางเมืองลักซิว ชีเซียนฮังผู้รักษาเมืองทราบความแล้วออกมารับต่อเส็งเข้าไปพักอยู่ที่เมืองลักซิว เวลาพรุ่งนี้ต่อเส็งจะมาเส้นศพเซาเฮาแล้วจะเลยมาหาท่านด้วย เดี๋ยวนี้นางอิวลันมาอยู่ที่ประตูบ้านท่าน นางคนนี้เปนคนดีมีสติปัญญาขอท่านได้ออกไปต้อนรับเข้ามาตามทำเนียม จะได้พูดจาไต่ถามให้รู้ความจะแจ้ง ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๋ได้ฟังดังนั้น จึงเรียกสาวใช้ห้าคน ตามนางออกมารับนางอิวลัน นางกิมเหลงก็รีบออกมาเอกนางอิวลันให้รู้ตัว นางยงอันกงจู๋ออกมาจากประตูบ้านแลเห็นรูปร่างนางอิวลันงดงามเหมือนกับล่อเส็งเมื่อนั่งอยู่บนหลังม้า จึงคิดแต่ในใจว่าประหลาดหนักหนา แล้วก็เดินเข้ามาพิจารณาดูเห็นเปนหญิง ฯะ

๏ นางอิวลันเห็นนางยงอันกงจู๋เข้ามา แล้วก็คำนับ นางยงอันกงจู๋หัวเราะแล้วว่าขอบใจเจ้าไม่ทิ้งกันได้มาถึงนี่ เชิญเจ้าเข้าไปในโรงก่อนจะได้ผลัดเสื้อกังเกงเสีย จึงใช้ให้บ่าวนำนางอิวลันเข้าไปในห้องผลัดเสื้อกังเกงเสร็จแล้ว ออกมาคำนับนางยงอันกงจู๋ ๆ คิดแต่ในใจว่า นางอิวลันรูปร่างงดงามกว่านางบั๊กลันพี่สาวเปนอันมาก แล้วนางยงอันกงจู๋จึงบอกกับนางอิวลันว่า นางอวนจีอินได้สาบาลกันไว้เปนพี่น้องกัน เมื่อนางบั๊กลันพี่สาวของเจ้าอยู่ที่นี่ เราก็ได้ชักชวนให้รักใคร่เปนพี่น้องกัน เดี๋ยวนี้ตัวเจ้ามาแทนพี่สาว เราอยากจะใคร่ได้เจ้าไว้ด้วยเหมือนกับพี่สาว เจ้า ๆ จะยอมอยู่ฤๅไม่ ฯะ

๏ นางอิวลันจึงตอบว่า ท่านพูดดังนี้พระคุณหนักหนา แต่ข้าพเจ้าเปนคนอะนาถาจะไม่สมควรอยู่กับท่าน นางยงอันกงจู๋ว่าเจ้าพูดดังนั้นหาควรไม่ ว่าแล้วจึงให้บ่าวเอาเสื่อมาปู นางอวนจีอิน นางยงอันกงจู๋ นางอิวลัน ต่างคนต่างคำนับกันสี่ครั้ง นางอวนจีอินอายุแก่กว่าคนทั้งสอง ๆ ยอมให้เปนพี่ แต่นางอิวลันอายุน้อยยอมเปนน้อง นางอวนจีอิน นางยงอันกงจู๋จึงเล่าความให้นางอิวลันฟังว่า เมื่อวันเงาเหลียงมาบอกกับเราว่านางบั๊กลันพี่

สาวเจ้าตาย ด้วยความแค้นนั้นเหมือนใครแหวะเอาดวงใจเราออกเสียจากร่าง ด้วยนางบั๊กตันเปนคนซื่อมีกระตัญญูจะหาคนเหมือนดังนางบั๊กตันนี้ยากหนักหนา เรามีความสงสารแก่นางเปนอันมาก นางยงอันกงจู๊ว่า ซึ่งเจ้าไม่คิดแก่ความลำบากรับธุระเราอุสาห์ไปจนพบกับล่อเสงนั้น เราขอบคุณเจ้าหนักหนา ฯะ

๏ นางอิวตันว่าข้าพเจ้าพี่น้อง ถึงเปนหญิงก็จริงแต่รู้การงานอยู่บ้าง ท่านได้สั่งพี่สาวข้าพเจ้าไปแล้วพี่สาวข้าพเจ้ารู้ว่าจะมีเหตุจะรับธุระท่านไปไม่ตลอด จึงสั่งข้าพเจ้าให้เอาความของท่านไปแจ้งกับล่อเสง ข้าพเจ้ากลัวว่าการของท่านจะช้าไปจึงเอาหนังสือกับลูกเกาทัณฑ์รีบไปส่งให้กับล่อเสง ๆ เห็นลูกเกาทัณฑ์กับหนังสือรู้ความแล้ว มีความโศกเศร้าคิดถึงท่านเปนอันมาก และเอียนกุนอ๋องล่อโงยผู้บิดาล่อเสงนั้นก็รู้อยู่ว่าล่อเสงรักใคร่กับท่าน เดี๋ยวนี้ใช้ขุนนางถือหนังสือไปทูลพระเจ้าถังตี้ จะให้ล่อเสงมาแต่งงานกับท่านด้วยกันทีเดียว ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๊ได้ฟังก็หาว่าประการใดไม่ นางอวนจีอินจึงว่าล่อเสงก็มาง้อนง้อขอแต่งงานกับเจ้าก็สมควรอยู่แล้ว อย่ายกความที่ขัดเคืองนั้นขึ้นว่าเลย นางยงอันกงจู๊หัวเราะแล้วจึงว่า ถ้าท่านได้ไปอยู่กับซีมงกงแล้วเมื่อใด ข้าพเจ้าจึงจะคิดการของข้าพเจ้าต่อภายหลัง ฯะ

๏ นางอวนจีอินว่า เจ้าพูดอะไรอย่างนั้นถ้าเอี๋ยหงีฉินน้าเราไม่ได้ทำนายไว้เราก็จะบวชเปนชีเสียแล้ว นี้นี่เราครองตัวอยู่เพราะถ้อยคำเอี๋ยหงีฉิน ภายหลังซีมงกงใช้ให้กายุนหูมาพูดจาอ้อนวอน

ชักทำเนียบมาให้ฟังต่าง ๆ เราพิเคราะห์ดูเห็นว่าถูกกับถ้อยคำเอี๋ยหงฉินทำนายไว้ เราจึงยอมกับกายุนหู ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๊ได้ยินดังนั้นก็หัวเราะคิดแต่ในใจว่านางฮวนจีอินก็ได้กับชื่นงกงตัว เราจะได้กับล่อเสงส่งสารแต่นางอิวลันยังหามีคู่ไม่ จึงแลดูหน้านางอิวลัน ๆ ก็นึกว่า ซรอยนางยงอันกงจู๊จะมีความสงไสยว่าเราอยู่ที่บ้านล่อเสงช้านานถึงสองเดือน จะสำคัญว่าเราเสียตัวกับล่อเสงดอกกระมัง ความที่เราดีอยู่ยากที่ใครจะเชื่อ จึงทำเปนพูดว่าถ้าคนผู้ใดไม่คิดว่าจะมีผัว ต้องมีความอดทนจึงจะครองตัวอยู่ได้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่บ้านล่อเสง ๆ สงไสยข้าพเจ้าให้แต่งโต๊ะมาเลี้ยงชวนข้าพเจ้าให้เสพย์สุราด้วยเนือง ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าเสพย์สุราเมาแล้วก็ย่อมจะเสียที จึงอดเสียไม่เสพย์สุราด้วยล่อเสงกินแต่กับแกล้ม ล่อเสงก็หาอาจดูหมิ่นได้ไม่ ถ้าเดี๋ยวนี้พร้อมพี่น้องกัน ถึงจะกินสุราก็หาเปนไรไม่ แล้วสามคนก็ชวนกันเสพย์สุราอยู่ด้วยกันเสร็จแล้ว นางฮวนจีอินก็ลากลับไปเรือน นางอิวลันเมาสุราซบหน้าลงกับโต๊ะ นางยงอันกงจู๊ให้คนใช้เข้าไปประคองยกนางอิวลันขึ้นไว้บนที่นอนของนางยงอันกงจู๊แล้ว เรียกนางกิมเหลงเข้ามาใกล้ไต่ถามความแต่หลังถ้วนถี่

๏ นางกิมเหลงแจ้งว่า เดิมล่อเสงไม่รู้ว่านางอิวลันเปนหญิง ต่ออยู่นานจึงรู้ว่าเปนหญิงแล้วพูดจาเกี้ยวพานนางอิวลัน แต่จะยอมกันฤๅไม่ยอมข้าพเจ้าไม่แจ้ง ด้วยนางอิวลันอยู่กับล่อเสงห้องเดียวกัน นางยงอันกงจู๊ได้ฟังดังนั้น จึงว่าธรรมดาชายกับหญิงชาย

ถึหนุ่มหญิงถึสาว เข้าหลับนอนอยู่ด้วยกัน สองต่อสองเปนนิจที่จะไม่ทำอะไรกันนั้นไม่มีเลย มีแต่ในเรื่องนิทานเขากล่าวมาว่ามีคน ๆ หนึ่งชื่อเหียหุยไม่รักกับผู้หญิง บิดามารดาจัดแจงหาภรรยาที่รูปงามมาให้ก็ไม่มีใจรักใคร่เพิกเฉยเสีย นึกแล้วก็ลุกเข้าไปในห้อง หยิบเอาเทียนจุดไฟส่องดูหน้านางอิวลันเห็นเมาสุรานอนหลับ พิเคราะห์ดูก็หน้ารักนางยงอันกงจู๊จึงถอดเสื้อและเครื่องแต่งตัวออกวางไว้ที่สมควรแล้ว ขึ้นไปเอามือสอดลองเข้าไปในที่ลับของนางอิวลัน คลำดูสนิทเรียบร้อยดีอยู่เหมือนกับของตัวนางก็เชื่อคิดสรรเสริญว่า ล่อเสงกับนางอิวลันมีอัชฌาไศรยดีเสมอกัน ถ้าตัวเราเปนดังนั้นเห็นจะสู้เขาไม่ได้ นางอิวลันนี้มีคุณอยู่กับเรามาก เราจะต้องแทนคุณเขา ให้ได้กับล่อเสงจึงจะชอบและบัดนี้ล่อเสงเคี่ยวทงถันถือหนังสือมา ยังหาได้ไปถึงเมืองหลวงไม่เราจะมีหนังสือบอกความรายนางอิวลันให้คนถือไปทูลแก่เตาฮองเฮาเสียก่อน ให้ทราบว่าเรากระตัญญูต่อนางอิวลัน คิดแล้วนางก็ร่างหนังสือให้คนใช้เขียนสองฉบับ ๆ หนึ่งถวายเตาฮองเฮา ฉบับหนึ่งคำนับไปถึงโอบุนเจี่ยวหงี่ให้นำหนังสือถวายแก่เตาฮองเฮา เขียนแล้วจัดของดี ๆ มีราคาสองสำรับ ๆ ใหญ่ถวายเตาฮองเฮา สำรับเล็กให้นางโอบุนเจี่ยวหงี่ และนางโอบุนเจี่ยวหงี่คนนี้เมื่อครั้งเตาเกียนเต๊กเปนโทษซึ่งอันจ๊าว กับนางยงอันกงจู๊ได้เอาสิ่งของเข้าไปบนบานจึงรู้จักกันตั้งแต่นั้นมา นางยงอันกงจู๊เรียกนางเงากิมเหลงคนใช้สนิทสองคนเข้ามาใกล้สั่งความแล้ว มอบหนังสือแลสิ่งของกับให้เงินไปซื้อกินกลางทางเสร็จแล้ว กิมเหลงนั้นใจผูกพันอยู่

ด้วย พ้อมุย คน ใช้ ของ ล่อเส็ง รู้ว่า ล่อเส็ง คง จะ มา บ้าน กายุนหุ นาง กิมเหลง รีบ ไป ที่ บ้าน กายุนหุ แจ้ง ความ ให้ กายุนหุ ฟัง แล้ว สั่ง ว่า ถ้าล่อเส็ง มา ถึง ให้ บอกความกับล่อเส็ง ด้วย ว่านาง ยงอันกงจู๋ ให้ข้าพเจ้า กับ นาง เงาเหลี่ยงถือหนังสือ คุม สิ่ง ของไป เมืองหลวง สั่ง แล้ว นางกิมเหลง ก็กลับมา นาง กิมเหลงนาง เงาเหลี่ยง ก็พากัน ขึ้นม้า ตัดทาง ไปเมืองเซียงอั๋น แล เมื่อ ล่อเส็งมา ถึง เมืองลักซิว ชี่เซี่ยนฮั่ง ผู้ว่าราชการเมือง ออกมา ต้อน รับ พา ล่อเส็ง เข้าไปใน เมือง จัดโต๊ะ และ สุรา มาเลี้ยง กัน เตียวกงกิ๋น ถาม ชี่เซี่ยนฮั่ง ว่า เดี๋ยว นี้ นาง ยงอันกงจู๋ เปน ประการใด บ้าง ชี่เซี่ยนฮั่ง บอก ว่า นาง ยงอันกงจู๋ คน นี้ มี สติปัญญา กระตัญญู รู้การ รอบ คอบ เปรียบ เหมือน นางเซาเฮา มารดา เหมือนกัน ตั้ง แต่ ไป รับโทษ แทน บิดา โปรด ให้กลับ มา เมือง นาง ก็ ไป สร้าง บ้านเรือน เผ้า ศพ มารดา อยู่ ณบ้าน ฉุยแฮ นาน แล้ว มี เพื่อน บ้าน อยู่ คน หนึ่ง ชื่อ กายุนหุ เปน ที่ นับถือ ของ นาง แต่ การ สิ่ง หนึ่ง สิ่งใด กายุนหุ พูด นาง ก็ ยอม เชื่อ ฟัง ฯะ

๏ เตียวกงกิ๋นได้ ฟัง ก็ ดีใจ แล้ว ถาม ว่า กายุนหุ ตั้ง บ้าน อยู่ ที่ ตำบลใด ชี่เซี่ยนฮั่ง บอก ว่า กายุนหุ ตั้ง บ้าน เรือน อยู่ บ้าน ฉุยแฮ ที่ คุน เจีย หลีสิบินได้ ใช้ ให้ คน มา เกลี้ย กล่อม ชัก ชวน หลาย ครั้ง แล้ว เขา ไม่ รัก ทำ ราชการ จึ่งไป ตั้ง บ้าน เรือน ทำ มา หา กิน อยู่ ที่ นั้น ฯะ

๏ อุดิน่า ว่า เมื่อ ครั้ง ก่อน ข้าพเจ้าไปไหว้ วัน เกิด ซินโป มารดา ซินซกโป ข้าพเจ้า ก็ได้ ไป พัก อยู่ ที่ บ้าน กายุนหุ หลาย เวลา น้ำใจ คน ๆ นี้ ดี รักใคร่ เพื่อน ฝูง เปน อัน มาก คน ที่ มี สติปัญญา แล ฝี มือใน เขตร์ แดน นั้น ก็ นับถือ กายุนหุ ว่า เปน คน ซื่อ ตรง ถ้า ท่านไป แวะ เข้า หา จะได้ เปน ทางไมตรีไว้ ฯะ

๏ ล่อเส็งได้ฟังอุตินำพูดดังนั้น จึ่งสั่งทหารกับบ่าวไพร่ทั้งปวง ให้จัดเครื่องจะไปเซ่นศพสองสำรับ สำรับหนึ่งเซ่นเอี้ยหงีฉิน สำรับหนึ่งเซ่นเซาเฮา ล่อเส็งชี่เซี้ยนฮัง กับไพร่พลพากันออกจากเมืองลักซิว ตัดทางไปบ้านกายุนหู ฯะ

๏ ขณะนั้นนางยงอันกงจู๋กับกายุนหูคิดกันทำโรงพักไว้สำหรับ ล่อเส็งกับทหารไพร่พลทั้งปวง จะได้อาไศรยสองโรงสำเร็จแล้ว ต่างคนต่างกลับไปเรือน กายุนหูแลเหนพลเกวียนพลม้านำหน้าล่อเส็งมาบ้านกายุนหู กายุนหูนึกขึ้นได้ว่านางกิมเหลงมาสั่งไว้ จึ่งออกไปต้อนรับเข้าไปในเรือน เชิญให้นั่งที่สมควร ต่างคนก็คำนับกันแล้วถามถึงทุกข์ศุขกัน ล่อเส็งว่าข้าพเจ้ามาครั้งนี้จะมาเซ่นศพเอี้ยหงีฉินกับเซาเฮาแล้ว จะมานัดกับนางยงอันกงจู๋ด้วย ท่านจะเหนประการใด ฯะ

๏ กายุนหูจึ่งว่านางยงอันกงจู๋คนนี้ เปนคนมีสติปัญญา ข้าพเจ้าหาเหนในน้ำใจนางไม่ แต่ใจผู้อื่นข้าพเจ้าพอจะตรองเหนอยู่บ้าง นางทราบว่าท่านจะมาขอแต่งงาน นางก็รีบเขียนหนังสือในเวลากลางคืนเสร็จแล้ว รุ่งเช้าใช้ให้นางกิมเหลงนางเงาเหลี้ยง ถือหนังสือเข้าไปกราบถวายเคาฮองเฮาเสียก่อน ไม่รู้ว่านางจะคิดเปนประการใด ฯะ

๏ ล่อเส็งได้ฟังดังนั้น ก็ตกใจนักตรองความอยู่ เดียวกงกึนว่า หนังสือเราถือมายังไม่ทันไปถึง เขากลับมีหนังสือไปถวายก่อนเราอีก เราต้องจัดแจงไปให้ถึงเมืองเซียงอั๋นก่อนเขา จึ่งจะต้องกายุนหูว่าท่านไปเซ่นศพเสีย แล้วจึ่งรีบถือหนังสือตามไปต่อภายหลัง

ก็ได้ พูดกันแล้วก็พากันไปที่ฝั่งศพเอี๋ยหงี่ฉิน เอี๋ยเฮงหยี่บุตร์เอี๋ยหงี่ฉินรู้ความว่าถ่อเส็งกับคนทั้งปวง พากันมาไหว้ศพบิดาก็ไปคอยคำนับไหว้ตอบอยู่ ถ่อเส็งกับคนทั้งปวงเส้นศพเอี๋ยหงี่ฉิน แล้วพากันมาที่ฝั่งศพเซาเฮา เหนมีคนทั้งชายหญิง ใส่เสื้อขาวกังเกงขาวอยู่ที่โรงปลูกใหม่ประมาณหลายสิบคน ตาแก่บ่าวนางยงอันกงจู๊คนหนึ่งอยู่ที่โรงนั้น เข้ามาคำนับถ่อเส็งแล้วแจ้งว่านายของข้าพเจ้าชื่อเคาเกียนเต๊กอยู่ที่ซัวตัง ซึ่งท่านมาแต่เมืองไกลจะคำนับศพครั้งนี้ ขอบพระคุณท่านหนักหนา แต่หามีผู้ใดจะตอบคำนับไม่ ท่านอย่าต้องไปเส้นศพเลย ฯะ

๏ ถ่อเส็งว่าท่านจงไปบอกแก่นางยงอันกงจู๊ นายท่านเถิดว่าอย่าถือโกรธเลย ด้วยเรามีราชการติดตัวอยู่จึงมาช้าไป ได้เข้ามาถึงนี่แล้วขอให้เข้าไปคำนับศพด้วย ถึงจะไม่มีใครผู้ใดไหว้ตอบจะเปนอะไรมี ด้วยเปนคนกันเอง ชายแก่กลับมาแจ้งกับนางยงอันกงจู๊ นางยงอันกงจู๊ผลัดเสื้อขาวเสียใหม่ พาหญิงบ่าวสี่คนห้าคนเดินตามออกมาถึงที่ฝั่งศพ พอถ่อเส็งแต่งตัวใส่เสื้อขาวเดินเข้ามาเส้นศพ แล้วนางยงอันกงจู๊ก็เดินออกมาคำนับตอบถ่อเส็งแล้วก็ร้องไห้ ฯะ

๏ ถ่อเส็งเหนดังนั้น ก็มีความอาไลยคิดสังเวชต่างคนต่างคำนับแล้ว ถ่อเส็งนึกว่าจะพูดกับนางสักสี่คำห้าคำก็หาทันพูดไม่ นางก้มหน้าร้องไห้กลับเข้าไปในห้องโรงเสีย ถ่อเส็งเดินออกมาผลัดเสื้อขาว คิดว่าชรอยนางจะโทมนัศขัดเคืองเรามาก เดียวกงถึนอุดิน่าอุดิบั๊กจะเข้าไปเส้นศพ กายุนหูห้ามไว้ว่าเคาเกียนเต๊กไม่

ได้ อยู่ ที่ นี่ ซึ่ง ท่าน ทั้ง สาม จะ เข้าไป เส้น ศพ นั้น หา มี ผู้ ใด จะ คำนับ ตอบ แทน เหมือน ดัง ต่อเสง ไม่ จะ ไม่ อาย แก่ใจ ฤๅ เตียวกงกิน อุดินำ อุดิบั๊ก ก็ไม่ เข้าไป เส้น ศพ นาง เซาเฮา มี ชาย คน หนึ่ง บ่าว นาง ยงอันกงจู๋ มา เชิญ ต่อเสง กับ คน ทั้ง นั้นไป กินโต๊ะ กายุนหุ ก็ พา ต่อเสง เตียวกงกิน อุดินำ อุดิบั๊กไป ที่ เรือน หลัง นอก เห็น ตั้งโต๊ะ เรียงไว้ สี่โต๊ะ จึงให้ ต่อเสง นั่ง ที่ หนึ่ง เตียวกงกิน ซีเซียนฮั่ง นั่ง ที่ สอง อุดินำ อุดิบั๊ก นั่ง ที่ สาม กายุนหุ กับ เอี๋ยเฮงหยี่ บุตร์ เอี๋ยหงี่ฉิน นั่ง ที่ สี่ พร้อม กัน เข้า นั่ง กิน โต๊ะ เสพ สุรา แล้ว ชาย บ่าว นางยงอันกงจู๋ ประมาณ เก้า คน สิบ คน หาม สุกร สอง ตัว แพะ สอง ตัว สุรา สี่ไห กับ อี่แปะ ทอง เหลือง สาม สิบ พวง พวง ตะพัน แม่น ออก มา คำนับ ต่อเสง แจ้ง ว่า นาง ยงอันกงจู๋ ให้ ข้าพเจ้า เอา สิ่ง ของ ทั้ง นี้ มาให้ จะได้ แจก จ่ายให้ แก่ไพร่ พล ที่ มา กับ ท่าน ท่าน อย่า ติเตียน เลย ว่า สิ่ง ของ น้อย ฯะ

๏ ต่อเสง หัวเราะ แล้ว ว่า คน ที่ มา นี้ มิใช่ คน อื่น ล้วน แต่ บ่าวไพร่ ของ เรา ทั้ง นั้น เจ้า จง กลับไป บอก แก่ นาง เถิด ว่า เรา ขอบใจ หนัก หนา ว่า แล้ว สั่งให้ พวก บ่าว เข้าไป คำนับ นาง ที่ ข้างใน นางยงอันกงจู๋ เห็น บ่าวไพร่ ของ ต่อเสง จะ เข้า มา คำนับ จึงให้ หญิง คนใช้ สอง คน ออก มา ห้ามไว้ ไม่ ให้ เข้าไป พวก บ่าว ต่อเสง ว่า กับ นาง สาวใช้ ว่า นาง คน นี้ปาก กล้า หนัก จำ เราไม่ได้ ฤๅ เมื่อ ครั้งไป ทัพ หญิง คนใช้ บอก ว่า ทำ ไม เรา จะ จำไม่ได้ กับ ผี เฝ้า ต้น ลำภู ว่า แล้ว ต่าง คน ก็ หัวเราะ พา กัน ออก มา พวก บ่าว ต่อเสง ก็ ขน ของ ที่ นางยงอันกงจู๋ ให้ นั้น เอา มา แบ่ง ปัน กัน ตาม มาก แล น้อย ต่อเสงให้ คนใช้ เอา เงิน ห้า สิบ ตำลึง จีน เข้าไปให้ แก่ นางยงอันกงจู๋ แจกให้ แก่ บ่าวไพร่ ของ นาง นาง ก็ให้

หญิง ทั้งปวง ออก มา คำนับ ล่อเสง ล่อเสง เรียก ตา แก่ คนใช้ สนิท ของ นางยงอันกงจู๋ เข้า มาใกล้ ให้ ไป บอก แก่ นาง ว่า เรา มา ครั้งนี้ ปรารถนา ไหว้ ศพ กับ จะ ขอ แต่ง งาน ด้วย สิ่ง ของ ทั้งปวง เรา จัด แจง มา พร้อม แล้ว อย่าให้ นาง โทมนัศ ขัด เคือง เลย ชาย แก่ เข้าไป บอก ความ แล้ว กลับ ออก มา แจ้ง ว่า นางยงอันกงจู๋ นาย ข้าพเจ้า ว่า ตัว นาง อยู่ ใน บังคับ เคาฮองเฮา กับ เคาเกียนเต๊ก ผู้ บิดา ซึ่ง จะ มา พูดจา รับ ถ้อย คำ ตาม อำเภอใจ นั้นไม่ได้ ด้วย เปน งานใหญ่ สำคัญ อยู่ ท่าน ก็ เปน คน มี สติปัญญา จง ตรึก ตรอง ดู เถิด ฯะ

๏ เตียวกงกินได้ ยิน ดัง นั้น จึ่งพูดว่า ซึ่ง นาง อยู่ ใน บังคับ เคาฮองเฮา เคาเกียนเต๊ก ก็ แจ้ง อยู่ แล้ว เรา ก็ได้ มี หนังสือ มา กราบ ทูล จะ มา พูด กัน อยู่ ดังนี้ไม่ ควร กายุนหพูด กับ ล่อเสง ว่า การ ของ ท่าน ที่ คิดไว้นั้น เหน จะไม่ ช้า ประมาณ สัก ครึ่ง เดือน ก็ จะ สำเร็จ ความ ปรารถนา ล่อเสง เปนใจ เด็ก เมื่อได้ ฟัง ตา แก่ ออก มา เล่า ความ ก็ ไม่ สบายใจ แล้ว คิดไป ว่า นางยงอันกงจู๋นี้ พูดจา เช้า ซี้ หนักไม่ได้ จึ่งให้ ตา แก่ กลับไป บอก กับ นางยงอันกงจู๋ ว่า นางอิวลัน นั้นได้ สัญญา กัน กับ เราไว้ ว่า จะไป เมือง เซียงอั๋น ด้วย กัน บัดนี้ เรา จะขอ เอาไป ด้วย ตา แก่ ก็ เข้าไป แจ้ง ความ กับ นางยงอันกงจู๋ นางยงอันกงจู๋ จึ่ง เรียก นาง อิวลัน มา ถาม ว่า เจ้า จะไป เมือง เซียงอั๋น ด้วยเขา ฤๅ บัดนี้ ล่อเสง ใช้ คน มา บอก ว่า จะ ขอ เอาไป เปน เพื่อน เจ้า จะ คิด ประการใด ฯะ

๏ นางอิวลันจึ่ง ว่า เดิม ข้าพเจ้า พูด พ่อ ดวง ปรารถนา จะให้ มา ส่ง ถึงนี่ นางยงอันกงจู๋ว่า เจาจะให้ พูด กับ เขา อย่างไร ตาม แต่ ปัญญา เจ้า เถิด นาง อิวลัน จึ่ง ว่า ความ ข้อ นี้ไม่ ยาก หนัก แล้ว นางอิวลัน ก็ เข้าไป เขียน

หนังสือ สิบ หก ตัว พับ ส่งให้ คนใช้ เอาไปให้ ล่อเส็ง บอก ว่า ตัว ข้าพเจ้า ครั้งนี้ไม่ได้ ไป กับ ท่าน แล้ว ให้ ท่านไป เปน ศุข เถิด สั่ง แล้ว ตา แก่ ก็ รับ เอา หนังสือไป ส่งให้แจ้ง ความให้ ล่อเส็ง ฟัง ล่อเส็ง รับ หนังสือ มา พิเคราะห์ ดู ว่า มา ด้วย กัน ง่ายไป ด้วย กัน ยาก หนัก อนึ่ง การ ของ ท่าน จวน กำหนด อย่านิ่ง นอนใจ ขอให้เร่ง รีบไปให้ทัน การ ล่อเส็ง จึงให้ ตา แก่ กลับ เข้าไป บอก กับ นางยงอันกงจู๊ ว่า จะ ขอ ลาไป เมือง หลวงไม่ ช้า ก็ จะ กลับ มา อีก ขอ ฝาก นางอิวลันไว้ด้วย สั่ง แล้ว ล่อเส็ง คิด จะไป พูดจา กับ กายุนหู ที่ บ้านก่อน ก็ จวน หนัก จึง สั่งให้ ทหาร จัดไพร่ พล ม้า เกวียน พร้อม แล้ว ล่อเส็ง กับ เตียวกงกิ๋น อุดิน่า อุดิบัก พา กัน ขึ้น ม้า ตรงไป เมือง เซียงอั๋น ตา แก่ ก็ เข้าไป แจ้ง ความ ให้ นางยงอันกงจู๊ ฟัง ก็ หัวเราะ ยิ้ม แย้ม อยู่ พอ นางชินฮูหยิน เต๊กฮูหยิน แฮฮูหยิน ลีฮูหยิน ซี่ สี่ คน มา ถึง หน้า บ้าน นางยงอันกงจู๊ นาง อวนจีอิน นางอิวลัน สาม คน ออก มา ต้อนรับ นาง ซี่ สี่ คน เข้าไปใน เรือน แล้ว คำนับ เชิญให้นั่ง ที่ สมควร นางยงอันกงจู๊ ถาม นาง ฮูหยิน สี่ คน ว่า มี ธุระสิ่งใด จึง มา ฯะ

๏ นาง ซี่ จึง ว่า ดอกไม้ ส่ง กลิ่นไกล หลาย หลี่ เรา ดีใจ จึง พา กัน มา ปรารถนา จะได้ พูดจา กับ นาง อิวลัน แล จะได้ ดู ตัว เจ้า บ่าว ด้วย นางยงอันกงจู๊ ว่า การ ครั้ง นี้ มิใช่ ของ ข้าพเจ้า เช่น การ ของ นางอิวลัน ถ้าไม่ เชื่อ ข้าพเจ้า จะ เอา พยาน มาให้ ท่าน ดู นาง จึง เข้าไป หยิบ เอา ร่าง หนังสือ ซึ่ง มีไป ถวาย แก่ เคาฮองเฮา ออก มาให้ ฮูหยิน สี่ คน ดู แล้ว เต๊กฮูหยิน ว่า ท่าน พูด ดังนั้น เหมือน หนึ่ง นางอิวลันได้ เสีย ตัว กับ ล่อเส็ง นางยงอันกงจู๊ ว่า นางอิวลัน นี้ เปน คน มี สติปัญญา ซื่อ

ครอง อด ทนไม่ เสีย ตัว แก่ ต่อเส่ง นาง อวนจิอิน ว่า เดิม ข้าพเจ้า ก็ไม่ เชื่อ ว่า นางอิวลัน จะ ครอง ตัว อยู่ ได้ ถึง เพียง นี้ ต่อเส่ง กับ นางอิวลัน เปน คน มี อัชฌาไสย มาก นางยงอันกงจู๋ เล่าใจ ก็ หนัก แน่น คน ทั้ง สามนี้ ไป ภาย หน้า จะ เปน ที่ สรรเสริญ แก่ คน ทั้งปวง ฯ

๏ นาง ชี สี่ คน ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ เหน จริง แล้ว เข้า มา คำนับ นาง อิวลัน ขอ เปน พี่ น้อง กัน ต่าง พูดจา ปราไส แล้ว นาง ชี พัก อยู่ ที่ เรือน นางยงอันกงจู๋ คืน หนึ่ง รุ่ง ขึ้น เช้า ชี ฮูหยิน พูด กับ นางยงอันกงจู๋ ว่า เรา จะ ลา กลับไป วัด ก่อน เวลา อื่น จึ่ง จะ มา พูด กัน เล่น อีก บอก แล้ว จับ มือ นางอิวลัน สั่ง ว่า ถ้า เวลาใด เจ้า ว่าง เปล่า อยู่ จง พา นางอวนจิอิน ไปไหว้ พระ สวด มนต์ แล พูดจา กัน เล่น ที่ วัด บ้าง นางอิวลัน รับ คำ ว่า ข้าพเจ้า คง จะไป หา ท่าน นาง ชี ก็ ลา ขึ้น เกวียน กลับไป ฯ

๏ ฝ่าย ต่อเส่ง เคี่ยวกงกิน กับ บ่าวไพร่ พา กัน เดินไป ตาม ทาง ต่อเส่ง วิตก กลัว ว่า หนังสือ ของ นางยงอันกงจู๋ จะไป ถึง เสีย ก่อน จึ่ง พา กัน รีบ เดินไป ทั้ง กลางวัน กลาง คืน ประมาณ ยี่ สิบ วัน ถึง เมือง เซียงอัน ต่อเส่งใช้ ให้ บ่าว ล่วง หน้า เข้าไป บอก กับ ซินซกโป ซินซกโป รู้ ว่า ต่อเส่ง กับ เคี่ยวกงกิน พา กัน มา จึ่ง สั่งให้จัดโต๊ะ แล สุราไว้ ซินซกโป กับ ซินอวยเงก บุตร ก็ ขึ้น ม้าไป ทาง ประมาณ สี่ เส้น พอ ต่อเส่ง เคี่ยว กงกิน มา ถึง พบ กัน ที่ กลาง ทาง ซินซกโป ก็ พาเข้า มา บ้านให้ประทับ อยู่ ที่ ตึก หลัง นอก แล้ว ต่าง คน ต่าง คำนับ กัน ต่อเส่ง จะ ขอ เข้า ไป คำนับ ซินโป มารดา ซินซกโป ๆ จึ่ง พา ต่อเส่ง เข้าไปใน ห้อง ที่ มารดา อยู่ ต่อเส่ง ก็ คำนับ สี่ ครั้ง ซินโป เหน หลาน ชาย มี ความ ยินดี จึ่ง

ถามว่าบิดามารดาเจ้ายังมีกำลังว่องไวเปนศุขอยู่ฤๅ อนึ่งเจ้ามีหนังสือให้ซีกิกเอี๋ยนถือมาให้ชินซกโปๆหาอยู่ไม่ไปราชการ จึงไม่ได้ให้ข่าวไปถึงเจ้า แล้วชินซกโปพูดต่อไปว่า เมื่อขณะเจ้ามีหนังสือมาให้เรา ขอนางตันอายเนยบุตร์สาวตันยองชินนั้น เราไม่อยู่คุมกองทัพไปสู้รบกับเฮงสี่ช่วง ที่เมืองแต้จับเฮงสี่ช่วงได้ พระเจ้าถังตี้โปรดให้เนระเทศไปอยู่นอกเขตร์แดน แต่ตัวตันยองชินนั้นสั่งให้ฆ่าเสีย ตันยองชินความอาไลยห่วงอยู่ด้วยบุตร์ภรรยา เราเหนว่าตันยองชินกับเราก็เปนพี่น้องร่วมสาบาล ว่าจะร่วมศุขร่วมทุกข์ด้วยกัน จึงรับเอาบุตร์ภรรยาตันยองชินมาเลี้ยงรักษาไว้ แต่นางตันอายเนยนั้น เรารักใคร่เปนบุตร์สะใภ้เพราะได้พูดจาสัญญากับตันยองชินไว้แต่เดิม ตันยองชินจึงเสื่อมทุกข์สิ้นวิตก หลับตาตายโดยสดวก แล้วชินซกโปว่าตัวเจ้ายังเปนหนุ่ม บิดาได้เปนถึงเจ้าเมือง ราษฎรกลัวเกรงนับถือโดยมาก จะวิตกไปไยกับสตรีมีทั่วไปทั้งแผ่นดิน ถ้าจัดหารูปที่ดีมีสติบัญญาคงจะได้โดยง่าย แล้วชินซกโปว่าเมื่อเวลาวานซืนนี้ เราคิดจะทำหนังสือตอบบอกความไปให้รู้ พอเจ้ามาถึงเรา ดีใจหนัก เจ้าอย่าถือโกรธเลย ฯะ

๏ ล่อเส่งได้ฟังดังนั้น แล้วก็นึกสงไสยตอบไปว่า ท่านมาทำไมให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้โกรธแค้นแก่ท่าน แต่ข้อที่ว่าข้าพเจ้ามีหนังสือมาให้ท่าน ขอนางตันอายเนยบุตร์สาวตันยองชินนั้นหามิได้ ข้าพเจ้ามีหนังสือมาว่าด้วยเรื่องนางยงอันกงจู๋ต่างหาก ว่าแล้วล่อเส่งก็เล่าความแต่หลัง ซึ่งได้สู้รบรักใคร่กันกับนางยงอันกงจู๋ และได้ให้สัญญากันไว้นั้นให้ชินซกโปฟัง แล้วว่า ท่านกับตันยองชินเตาเกี๋ยนเตี๊ยกเปนคนรักใคร่สนิทกันมาก ข้าพเจ้าจึงได้มีหนังสือมา

ถึงให้ท่าน ช่วย ว่ากับ ตันยองซิน ไป ขอ นางยงอันกงจู๋ให้กับ ข้าพเจ้า แต่ นางตันอายเนย บุตร์สาว ตันยองซิน นั้น ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้อง ซินซกโป จึงว่าเดิม เจ้า มี หนังสือ มาให้ เราไป ขอ นาง ตันอายเนย ถ้าไม่ เชื่อ เรา จะ หยิบหนังสือ มาให้ดู ซินซกโป เข้าไป เอาหนังสือมาส่งให้ ล่อเส่งพิเคราะห์ดู แล้ว ล่อเส่ง ว่า หนังสือ ฉบับ นี้ มิใช่ ลายมือ ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าเขียนนั้น ต่อ หน้าซี่กึกเอี๋ยน เขียน แล้ว ก็ ส่งให้ ฤๅ ผู้ ใด เขียน แปลง เสียใหม่ ก็ไม่ทราบ

๑ ซินซกโป ว่า เรา จะ ใช้ ให้คน ไป หา ซี่กึกเอี๋ยน หลี่ยุกุย เที่ยกากิม ลิมเหมง มา ไต่ ถามให้เห็น เท็จ แล จริง จึ่งให้คนใช้ ไป หา ตัว สี่ คน มา ล่อเส่ง ว่า เดิม ซี่กึกเอี๋ยน อยู่ กับ ซาเฉียวที่งักกุย ทำไม จึง มา อยู่ ที่ นี่ เล่า ซินซกโป บอก ว่า ซี่กึกเอี๋ยน หลี่ยุกุย สองคน นี้ ซาเฉียว กราบ ทูล พระเจ้า ถังติ์ ขอ ที่ ให้ เปน ขุนนาง ก็ โปรด ประทาน ให้ ซี่กึกเอี๋ยน ว่า ที่ ได้หลี่ หลี่ยุกุย ว่า ที่ กาหลี่ รักษา พระองค์ แล้ว ล่อเส่ง จึ่ง ถาม ต่อ ไป ว่า น้องชาย เลี้ยง ท่าน มี คน หนึ่ง ชื่อ ล่อซื่อซิน มี กำลัง แข็ง แรง มาก บัดนี้ ไป อยู่ ที่ ไหน จึ่ง ไม่ เห็น ซินซกโป บอก ว่า พระเจ้า ถังติ์ รับ สั่ง ให้ ไป รักษา เมือง เตียจิว กำลัง พูด กัน อยู่ คนใช้ มา บอก ว่า ท่าน ทั้ง สี่ คน มา แล้ว ซินซกโป ล่อเส่ง ก็ มา ที่ ตึก หลัง นอก ต่าง คน ต่าง คำนับ กัน แล้ว เชิญให้นั่ง ที่ สมควร ล่อเส่ง จึ่ง ถาม ซี่กึกเอี๋ยน ด้วย เรื่อง หนังสือ ฝาก มา ถึง ซินซกโป ซี่กึกเอี๋ยน จึ่ง เล่า ความ แต่ หลังให้ฟัง ทุกประการ ล่อเส่ง ได้ฟัง ซี่กึกเอี๋ยน เล่า ความ ถึง นาง ยงอันกงจู๋เสร็จแล้ว จึ่ง เรียก บ่าว คน สนิท ให้ ไป เอา หนังสือ ที่ นาง ยงอัน กงจู๋ใช้ ให้ อิวลัน กิมเหลง เอา ไปให้ นั้น มา เทียบ กับ หนังสือ นี้ ดู จะ เปน ลาย มือ เดียว กัน ฤๅ มิใช่ ถ้า เปน ลาย มือ เดียว กับ หนังสือ นั้น เห็น ว่า นาง ยงอันกงจู๋ คง คิด ตัด

แปลงเสีย ซินซกโป ว่าเห็นที่นางยงอันกงจู๋จะคิดแปลง ปรารถนาจะให้ความเรื่องนี้รู้ไปถึงเจ้า ถ้าเจ้าได้เขามาเปนภรรยาดูสมควรกันเดียวกงถึงจึงว่า นางยงอันกงจู๋นี้ ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเปนคนมีสติปัญญามากยากที่ใครจะล่วงรู้ในใจ เมื่อนางกิมเหลงมาแจ้งความว่าต่อเส็งมาเส้นศพนางเซาเฮา นางก็ออกมาต้อนรับรับคำนับตอบแล้วมีหนังสือถับให้นางกิมเหลงนางเงาเหลียงถือมาทูลแก่พระมะเหษีพระเจ้าถังตี๋ ความจะว่าประการใดก็ยังไม่รู้ พูดกันพลางต่างก็สรรเสริญสติปัญญานางยงอันกงจู๋ พอคนใช้ซินซกโปมาแจ้งความว่า ตั้งแต่วานนี้พระเจ้าถังตี๋ไม่สบายพระไทยหาได้ออกมาว่าราชการไม่ ซินซกโปจึงพูดกับต่อเส็งว่า หนังสือของบิดาท่านกับขุนนางผู้ถือหนังสือที่มาด้วยท่านนั้น ข้าพเจ้าจะจดหมายรายชื่อให้ทงเจงซิมขันทีกราบทูลข้างใน ท่านจะเห็นประการใด ต่อเส็งจึงว่าตามแต่ท่านเถิด พูดกันเสร็จแล้วก็ชวนกันกินโต๊ะเสพย์สุรา ฯะ

๏ ฝ่ายนางกิมเหลงนางเงาเหลียงถือหนังสือกับสิ่งของมาถึงเมืองหลวง แล้วไปหาโอบุนซือกิบแจ้งความว่านางยงอันกงจู๋ให้ถือหนังสือคุมสิ่งของมาถวายแก่เตาฮองเฮาฉบับหนึ่ง คำนับมายังโอบุนเจียวหงี่น้องท่านฉบับหนึ่ง ขอให้ท่านช่วยบอกกับโอบุนเจียวหงี่ช่วยนำเอาหนังสือแลสิ่งของเข้าถวายแก่เตาฮองเฮาด้วย โอบุนซือกิบแจ้งความแล้ว ให้บ่าวไปเชิญขันทีคนสนิทออกมาจึงมอบหนังสือกับสิ่งของให้เอาไปให้โอบุนเจียวหงี่ที่ในวัง โอบุนเจียวหงี่รับเอาสิ่งของกับหนังสือมาอ่านดูแจ้งความแล้ว จึงนำเอาหนังสือกับรายสิ่งของส่วนเตาฮองเฮาไปให้เตาฮองเฮา พบพระเจ้าถังตี๋เสด็จออกมา

เล่น หมากรุก อยู่ ที่ นั้น ด้วย นางโอบุนเจี๋ยวหงี่ เข้า ไป เฝ้า พระเจ้า ถังศี กับ เคาฮองเฮา แล้ว เอา หนังสือ กับ สิ่ง ของ ๆ นาง ยงอันกงจู๊ ถวาย แก่ เซาฮองเฮา ๆ ดู ราย สิ่ง ของ ที่ ฝาก มา นั้น เคาฮองเฮา จึ่ง ว่า นาง ยงอันกงจู๊ นี้ ตัว คน เดียว มี น้ำใจ กระตัญญู นับถือ ให้ เอา สิ่งของมาให้ พระเจ้า ถังศี จึ่ง ตรัส ว่า เขา จะ มี หนังสือ มา ว่า ด้วย การ สิ่งใด ดอก กระมัง ขันที เจ้าพนักงาน จึ่ง เอา หนังสือ ของ นาง ยงอันกงจู๊ ฉีก ผนึก วาง ไว้ ที่ บน โต๊ะ พระเจ้า ถังศี ทรง ทอด พระเนตรใน หนังสือ นาง ยงอันกงจู๊ นั้น ว่า ซึ่ง โปรด ประทาน สิ่ง ของให้ข้า พระองค์ ไป แต่ง งาน อยู่ กิน กับ ต่อเสง นั้น พระเดช พระคุณ หา ที่ สุด มิได้ กราบ ถวาย บังคม ลา ไป ถึง เมือง ลักซิว ไป จัด แจง ทำบุญให้ ทาน ฝัง ศพ มารดา ข้า พระองค์ เสร็จ แล้ว หา มี ผู้ ใด จะ รักษา ศพไม่ ข้า พระองค์ จึ่ง อยู่ รักษา ศพ มารดา ด้วย ข้า พระองค์ ก็ ยาก จน ขัด สน นัก ซึ่ง โปรด จะ ให้ อยู่ กิน ด้วย กับ ต่อเสง นั้น ก็ เปน ข้อ ขัด รับ สั่ง ขอ พระราชทาน โทษ ได้ โปรด ด้วย บิดา ข้า พระองค์ ก็ ต้อง โทษ ออก บวช อยู่ ที่ เขา เฮ่า โกเค้ก ข้า พระองค์ จะ ขอ ลา โกน ผม บวช เปน ชี ไป อยู่ ปรนิบัติ บิดา จะ ได้ สวด มนต์ ไหว้ พระ แบ่ง ส่วน บุญ มา สนอง คุณพระองค์ ถ้า สิ้น ชีวิตร แล้วให้ ฝัง ศพใกล้ กับ ศพ มารดา อนึ่ง นาง อิวลัน น้อง สาว นาง บั๊กลัน ซึ่ง เชือด คอ ตาย แทน คุณ บิดา นั้น ได้ มี คุณ แก่ ข้าพเจ้า มาก รูป ร่าง นาง อิวลัน ก็ งด งาม ควร จะ เปน ภรรยา ต่อเสง ได้ ขอ ได้ โปรด แต่ง นาง อิวลันให้ เปน ภรรยา ต่อเสง เปลี่ยน ตัว ข้า พระองค์ เหมือน หนึ่ง ข้า พระองค์ แทน คุณ นาง บั๊กลัน ข้า พระองค์ กราบ ทูล มา ครั้งนี้ โดย สุจริต เปน ความ สัจ ความ จริง ของ ข้า พระองค์ เคาฮองเฮา ได้ ฟัง ใน หนังสือ แล้ว ว่า การ ทั้งนี้ ก็ ได้ จัด แจง สิ่ง ของ ไป

แต่ง งานให้ อยู่ กิน ด้วย กัน กับ ล่อเสง ก็ ช้า นาน แล้ว เหตุใด จึ่ง ไม่ ทำ ตาม สั่ง พระเจ้า ถังตี้ ตรัส ว่า ฤๅ ล่อโงย มี ความ รังเกียจ ว่า นางยงอันกงจู๋ เปน คน เสีย บ้านเมือง เขา หา เมียให้ กับ ลูก เขาเสีย ใหม่ ดอก กระมัง นางโอบุนเจียวหงี่ จึ่ง กราบ ทูล ว่า แต่ ก่อน ได้ ยิน ว่า รักใคร่ ผูก พันธ์ กัน มาก อยู่ คง จะ มี เหตุ อย่างไร จึ่ง มี หนังสือ มา เช่น นี้ ถึง มาท แม้น ล่อโงย ไม่ เอา เปน บุตร สะใภ้ นาง ก็ ยัง จะ มี ผัว ที่ ดี ได้ อยู่ หา ขาย หน้า ท่าน ไม่ เคาฮองเฮา จึ่ง กราบ ทูล แก่ พระเจ้า ถังตี้ ว่า พระองค์ จง ได้ โปรด นาง ยงอันกงจู๋ ให้ ได้ กัน กับ ล่อเสง เถิด พระเกียรติยศ จะ ได้ ปรากฏไป ภาย หน้า พระเจ้า ถังตี้ ตรัส ว่า นาง ยงอันกงจู๋ เปน คน ซื่อ ตรง ต่อ บิดา มารดา เรา มี ความ เอ็น ดู มาก แล้ว นางบักลั้น ที่ ไป ทัพ แทน บิดา นั้น ก็ เปน คน กระตัญญู ยิ่ง นัก สู้ อุส่าห์ ฆ่า ตัว ตาย ตาม บิดา ไป ไม่ เสีย ดาย ชีวิตร เรา จะ ปลูก ศาล เขียน ชื่อ ให้ปรากฏ ไว้ นางโอบุนเจียวหงี่ จึ่ง ทูล ว่า ข้า พระองค์ ได้ ยิน ว่า นาง อวนจ๊อิน เปน ที่ ฮูหยิน ครั้ง พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ ซึ่งมงกง สู่ขอ ไว้ เปน ภรรยา นาง อวนจ๊อิน อยู่ บ้าน เดียว กัน กับ นาง ยงอันกงจู๋ หนังสือ ซึ่ง มี มา ถึง พระมะเหษี นี้ ชรอย จะ เปน สติปัญญา นาง อวนจ๊อิน จะ ช่วย คิด อ่านให้ ฯะ

๑ ฝ่าย ซินซกไปไม่ เห็น พระเจ้าถังตี้ เสด็จ ออก ว่า ราชการหลายเวลา จะ พา ล่อเสง เข้าไป เฝ้า ก็ ไม่ ได้ วิตก อยู่ ด้วย นาง ยงอันกงจู๋ มี หนังสือ เข้าไป ถวาย แก่ เคาฮองเฮา จะ ว่า ด้วย ความ ประการใด ก็ ไม่ แจ้ง พอ ขันที ผู้ ใหญ่ ออก มา ซินซกไป ก็ ส่ง หนังสือ ล่อโงย เข้า ไป ถวาย พอ ประจวบ นางโอบุนเจียวหงี่ ถวาย หนังสือ กับ สิ่ง ของ ๆ นาง ยงอันกงจู๋ อยู่ พระเจ้า ถังตี้ ฉีก ผนึก หนังสือ ล่อโงย ออก อ่าน ดู ฉบับ หนึ่ง เปน การ สรรเสริญ

พระเกียรติยศ ฉบับ หนึ่ง ขอ นาง ยงอันกงจู๋ ให้ เปน ภรรยา ต่อเส่ง ใจ ความ ใน หนังสือ ว่า พระ มหา กระษัตรา ธิราช เจ้า แต่ บุราณ ประกอบ ด้วย ความ เมตตา แก่ ไพร่ ฟ้า ข้า แผ่นดิน ข้า พระองค์ ผู้ ชื่อ ต่อโงย นี้ พระองค์ ได้ ชุบ เลี้ยงให้ อยู่ รักษา เมือง น่า ศึก ข้า พระองค์ ตั้งใจ ฉลอง พระเดช พระคุณ โดย สัตย์ สุจริต ป้อง กัน ปะจา มิตร รักษา อนาเขตร ปราบ ปราม ข้า ศึก ต่าง ประเทศ ไม่ ให้ ล่วง เข้า มาได้ เพราะ อำนาจ พระบารมี ครั้งนั้น เตาเกียนเต๊ก ยก กอง ทัพ รบ เข้า มาใน เขตร แดน ข้า พระองค์ กับ ต่อเส่ง บุตร ของ ข้า พระองค์ คุม กอง ทัพ ออก มา ต่อ สู้ กับ เตาเกียนเต๊ก ๆ กับ ทหาร และ ไพร่ พล มา รบ สู้ พวก ข้า พระองค์ ไม่ ได้ พา กัน ล่า ถอยไป แต่ นาง ยงอันกงจู๋ บุตร สาว เตาเกียนเต๊ก เปน คน กล้า หาญ ขี่ ม้า คุมไพร่พล เข้า มา สู้ รบ พบ กับ ต่อเส่ง ข้า พระองค์ ยก ทัพ สกัด หลังไว้ ต่าง คน ต่าง มี ใจ รักใคร่ ได้ พูดจา นัด หมาย กัน ไว้ ข้า พระองค์ จะ จัด แจง การ ตาม ลำภังใจ ก็ กลัว จะ ล่วง เกิน ด้วย ว่า เมือง เปน ข้าศึก กัน บัด นี้ ทราบ ว่า กอง ทัพ หลวง จับ เตาเกียนเต๊ก ได้ นาง ยงอันกงจู๋ ตาม เข้า มา รับโทษ แทน บิดา พระองค์ ก็ ยก โทษ ให้ เตาเกียนเต๊ก ให้ ไป บวช เสีย แล้ว พระราชทาน โทษ นาง ยงอันกงจู๋ ให้ ด้วย พระ มะเหษี ก็ รักใคร่ เอา นาง เปน หลาน นาง ยงอันกงจู๋ คน นี้ เปน คน กระตัญญู รู้ จัก คุณ บิดา มารดา ยิ่ง นัก ข้า พระองค์ กับ ภรรยา ข้า พระองค์ ก็ ชรา แล้ว ต่อเส่ง บุตร ข้า พระองค์ อายุศม์ ได้ ยี่ สิบ สี่ ปี ปรารถนา จะ แต่ง การ งาน เสียให้ ทัน ตา เห็น ขอ พระราชทาน นาง ยงอันกงจู๋ ให้ เปน ภรรยา ต่อเส่ง ราษฎร จะ ได้ เลื่อง ฦๅ ว่า ทรง พระ เมตตา แก่ ข้า พระ องค์ และ บุตร ข้า พระองค์ เปน อัน มาก พระเจ้า ถังติ้ แจ้งใน หนังสือ แล้ว ตรัส ว่า เมื่อ ตะกี้ เราคิด ว่า

ต่อโงย จะ ไม่ รักใคร่ นาง ยงอันกงจู๋ จะ หา ภรรยาให้ บุตร เสียใหม่ เดี๋ยว นี้ กลับ มี หนังสือ เข้า มา ขอ นาง ยงอันกงจู๋ ไปเปน ภรรยา ต่อเส็ง แต่ พระเจ้า ถัง ตี้ ทรง ทราบ ความใน หนังสือ แล้ว ดี พระไทย จึ่ง ตรัสว่า เวลา พรุ่ง นี้ เรา จะ ออก ว่า ราชการให้ พบ เตียวกงกิ้น ต่อเส็ง ใน เวลานั้น หลีสิบิ้น เข้าไป เฝ้า อยู่ ที่ นั้น พระเจ้า ถัง ตี้ เห็น หลีสิบิ้น เข้า มา จึ่ง หยิบ เอา หนังสือ สอง ฉบับ ส่งให้หลีสิบิ้น ดู หลีสิบิ้น ดู แล้ว ทูล ว่า บุตร สาว เตาเกียนเต๊ก นี้ มี สติ บัญญา แล ฝี มือ ถ้า ได้ กับ ต่อเส็ง บุตร ของ ต่อโงย ก็ สมควรกัน พระเจ้า ถัง ตี้ ตรัส ว่า โอบุนเจียวหงี เขา ส่งไส้ย หนังสือ นาง ยงอันกงจู๋ นั้นว่า เปน สติ บัญญา นาง อวนจ๊อิน แต่งให้ แล นาง อวนจ๊อิน คน นี้ ซึ่มงกง ได้ สู่ ขอไว้ นั้น แล้ว ทำไม เจ้า ไม่ ช่วย จัด แจงให้ อยู่ กิน ด้วย กัน หลีสิบิ้น ทูล ว่า ดู ท่านอง ซึ่มงกง ยัง กลัว อยู่ ด้วย นาง อวนจ๊อิน เปน ฮุหยิน ของ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ไม่ อาจ ที่ จะ ทำ ตาม อำเภอใจ ของ ตัว พระเจ้า ถัง ตี้ ตรัส ว่า เมื่อ ครั้ง พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ครอง ราช สมบัติ นั้น มี สนม เอก ที่โปรด ถึง สิบ หก คน เดี๋ยว นี้ หายไปไหน สิ้นไม่ ได้ ยิน ข่าว คราว เลย หลีสิบิ้น ทูล ว่า เมื่อ ครั้ง เตาเกียนเต๊ก คุม ทหาร ปราบ ปราม โอบุนหวยกิบ เสร็จ แล้ว เซียวฮองเฮา พา นาง ห้าม ไป เปน อัน มาก พวก ฮุหยิน เห็น จะ อยู่ ที่ เซียวฮองเฮา เดี๋ยว นี้ ต่อเส็ง เข้า มา ทูล ขอ นาง ยงอันกงจู๋ ขอ พระองค์ ได้ โปรด ใช้ ให้คน ไป เอา ตัว นาง ยงอัน กงจู๋ นาง อิวลัน นางอวนจ๊อิน มาให้ พร้อม กัน จะ ได้ ไต่ ถาม ว่า กล่าว เกลี้ย กล่อมให้ ยิน ยอม กัน แล้ว จะ ได้ พระราชทานให้ ต่อเส็ง กับ ซึ่มงกง จะ ได้ ทราบ ความ ว่า นาง ฮุหยิน มุยหยิน เหล่า นั้น จะไป อยู่ ที่ใด พระเจ้า ถัง ตี้ เห็น ชอบ ด้วย จึ่ง สั่ง ให้ โอบุนซือกิบ กับ ขันที แก่ สอง คน ถือ หนังสือ

รับ สั่ง ไป ที่ ฉุยเฮ เอา ตัว นาง ยงอันกงจู๋ นาง อิวฉัน นาง อวนจีอิน สาม คน เข้า มา เฝ้า ฯะ

๑ ฝ่าย ฉ่อเส่ง เตียวกงกิ้น กับ บ่าวไพร่ ทั้ง ปวง อยู่ ที่ เรือน ซินซกโป ฉ่อเส่ง เตียวกงกิ้น ทราบ ความ ว่า พระเจ้า ถังติ๋ ไม่ ได้ ว่า ราชการ จึ่ง ชวน กัน กิน โต๊ะ เสพย์ สุรา แล้ว จัด แจง สิ่ง ของ ไว้ พร้อม ซินซกโป จึ่ง พา ฉ่อเส่ง เตียวกงกิ้น อุติหน่ำ อุติบั๊ก จะ มา เฝ้า หลีสิบิ้น ฉ่อเส่ง เห็น พ้อมุย มา แจ้ง ความ กับ ฉ่อเส่ง ว่า เวลา คืน นี้ พระเจ้า ถังติ๋ มี รับ สั่ง ใช้ ให้ โอบุนซือกิบ กับ ซันที่ สอง คน ถือ หนังสือ รับสั่ง ไป ฉุยเฮ เอา ตัว นาง ยงอันกงจู๋ นาง อิวฉัน นาง อวนจีอิน เข้า มา เฝ้า ฉ่อเส่ง ได้ ฟัง แล้ว ว่า เรื่อง นี้ เห็น จะ ไม่ จริง พ้อมุย จึ่ง ว่า นาง กิมเหลง บ่าว นาง ยงอัน กงจู๋ อุส่าห์ สืบ เสาะ มา บอก ความ กับ ข้าพเจ้า แล้ว กลับ ไป แจ้ง ความ กับ นาง ยงอันกงจู๋ ที่ ฉุยเฮ ซินซกโป ว่า พา กัน ไป ฟัง ข่าว ที่ บ้าน ซิ่มงกง ก็ จะ ได้ เห็น เท็จ แล จริง เตียวกงกิ้น ว่า ข้าพเจ้า คิด จะ ไป คำนับ ซิ่มงกง ด้วย แล้ว จึ่ง พา กัน มา ถึง บ้าน ซิ่มงกง ถาม นาย ประตู ๆ บอก ว่า ซิ่มงกง เข้า ไป ที่ ไซฮู เมื่อ ตะกี้ ซินซกโป ก็ พา กัน ตาม ไป ถึง ที่ ไซฮู แล้ว บอก กับ นาย ประตู ว่า ฉ่อเส่ง เตียวกงกิ้น อุติหน่ำ อุติบั๊ก พา สิ่ง ของ จะ มา คำนับ หลีสิบิ้น ซินซกโป จึ่ง นำ เตียวกงกิ้น ฉ่อเส่ง เข้า ไป หา นาย ประตู ๆ ก็ เข้า ไป แจ้ง ความ กับ ขุนนาง เจ้าพนักงาน ๆ ออก มา บอก ซินซกโป ว่า ซินอ๋อง ออก ไป ว่า ราชการ ที่ ห่อซองเจงติ๊ก เชิญ ท่าน พา กัน ไป หา ที่ นั้น เถิด ซินซกโป คิด ใน ใจ ว่า เตียวกงกิ้น เปน ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ควร จะ พา เข้า ไป คำนับ หลีสิบิ้น แต่ อุติหน่ำ อุติบั๊ก เปน ขุนนาง ผู้ น้อย ไม่ ควร

จะพาเข้าไปให้กลับไปบ้านเสีย แล้วซินซกโปเตียวกงกิ้นต่อเส็งไปห่อซองเจงคิ้ก ซินซกโปให้เตียวกงกิ้นกับต่อเส็งพักอยู่ที่นอกประตู แล้วซินซกโปเข้าไปในห่อซองเจงคิ้ก เห็นหลีสิบินนั่งอยู่บนเตียงมีขุนนางภายในไซฮูประมาณยี่สิบคนนั่งอยู่ข้างเตียงสองแถว หลีสิบินเห็นซินซกโปเข้ามาจะคำนับ หลีสิบินยืนขึ้นแล้วห้ามว่าอย่าคำนับเลย นั่งให้สบายเถิด ซินซกโปแจ้งว่าเตียวกงกิ้นกับต่อเส็งบุตรต่อโงยที่เปนเอี๋ยนกุนอ๋องจะเข้ามาคำนับท่าน บัดนี้ข้าพเจ้าให้พักอยู่ข้างนอก หลีสิบินสั่งให้คนใช้ออกมานำเตียวกงกิ้นต่อเส็งเข้าไป เตียวกงกิ้นต่อเส็งก็คำนับหลีสิบิน ๆ พิจารณาดูรูปร่างเตียวกงกิ้นต่อเส็งงดงาม แต่รูปร่างต่อเส็งนั้นงามกว่าเตียวกงกิ้น หลีสิบินมีความรักใคร่มาก เรียกให้นั่งที่สมควร เตียวกงกิ้นต่อเส็งจึ่งลุกขึ้นคำนับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยแล้วก็นั่งลงตามที่ตำแหน่ง หลีสิบินจึ่งพูดกับเตียวกงกิ้นว่าท่านเปนคนมีสติปัญญาแลฝีมือ เราอยากจะได้พบกับท่าน ในเวลาวันนี้ท่านได้มาถึงนี่เรายินดีเปนอันมาก เตียวกงกิ้นจึ่งว่าข้าพเจ้าได้เปนที่ขุนนางผู้ใหญ่ เพราะพระเจ้าถังตี้กับท่านซุบเตียงเอี๋ยนกุนอ๋องต่อโงย ๆ จึ่งได้ตั้งแต่งข้าพเจ้าต่อมา ซึ่งท่านเมตตาสรรเสริญข้าพเจ้า ๆ ก็หาได้มีความชอบสิ่งใดไม่ หลีสิบินพูดกับต่อเส็งว่าบิดาเจ้าซื่อตรงต่อแผ่นดินมีความชอบแก่บ้านเมืองเปนอันมาก ท่านก็กล้าหาญชำนาญทัพศึกรูปร่างก็งดงาม ถ้าได้กับนางยงอันกงจู๊แล้วดูสมควรนักหนา ไปภายน่าท่านจะมีวาศนากว่าเอี๋ยนกุนอ๋องบิดาท่านเสียอีก ต่อเส็งว่าบิดาข้าพเจ้าคิดถึงพระคุณพระเจ้าถังตี้กับท่านอยู่ทุกเวลาเช้าค่ำ เพราะท่านซุบเตียงชื่อเสียงจึ่งได้ปรากฎ

เดือง ฤๅ เปน อัน มาก หลีสิบิ้น ว่า เมื่อ เวลาคืน นี้ เรา เข้า ไป เฝ้า พระบิดา ที่ เก๋ง ข้างใน ได้ เห็น หนังสือ ของ นาง ยงอันกงจู๊ มี มา ถวาย แก่ พระมารดาว่า จะ ขอ ลา บวช อยู่ปรนิบัติ บิดา ไม่ ยอม มี สามี เดิม ท่าน กับ นาง ยงอันกงจู๊ รักใคร่ พูดจา นัด แนะ กัน ไว้ อย่างไร เดี๋ยว นี้ ความ จริง กลาย เปน อื่น ไป ล่อเสง ก็ เล่า ความ ให้ หลีสิ บิ้น ทุก ประการ หลีสิบิ้น ว่า นาง ยงอันกงจู๊ เปน คน มี สติปัญญา ครั้น จะ พูด โดย จริงใจ เกลือก ว่า คน ทั้ง ปวง จะ ล่วง รู้ ว่า อยาก มี ผัว จึ่ง มี หนังสือ เปน อุบาย ออก ตัว เสีย พูด กัน อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง ชิมงกง เข้า ไป คำนับ หลีสิบิ้น พบ กับ ซินซก ไป เตียวกงกิ๋น ล่อเสง ต่าง คน ต่าง คำนับ กัน แล้ว หลีสิบิ้น หัวเราะ แล้ว พูด กับ ชิมงกง ว่า การ ของ เรา ก็ จวน อยู่ แล้ว จง ตระเตรียม ตัว ไว้ คอย รับ เถิด ชิมงกง แจ้ง ว่า เมื่อ เวลา วาน นี้ โอบุนซือกิบ หา ตัว ข้าพเจ้า ไป ที่ บ้าน โอบุนซือกิบ ๆ เล่า ความ ให้ ข้าพเจ้า ฟัง ว่า มี รับ สั่ง ให้ ออก ไป รับ นางยงอันกงจู๊ นางอิวลัน นาง อวนจือิน เข้า มา จะ พระราชทาน ให้ ล่อเสง กับ ข้าพเจ้า ๆ เห็น ว่า การ ครั้ง นี้ ก็ พลอย ได้ พระราชทาน กับ ด้วย ล่อเสง หลีสิบิ้น บอก ว่า เวลาคืน นี้ เรา เข้า ไป เฝ้า ได้ ยิน รับ สั่ง ว่า หนังสือ ของ นางยงอันกงจู๊ ซึ่ง มีมาถวายแก่พระราชมารดานั้น พระราชบิดา แล มารดา เรา แคลง พระไทย ว่า คง จะ เปน นาง อวนจือิน แต่ง ดัด แปลง แล้ว ตรัส ถาม เรา ว่า ท่าน ขอ นาง อวนจือินไว้ เหตุใดจึ่งไม่ อยู่ กิน ด้วย กัน เรา ทูล ว่า ท่าน เห็น นาง อวนจือิน เปน ฮูหยิน เก่า ของ พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี ครั้น จะ อยู่ กิน เปน ภรรยา ตาม อำเภอใจ ไม่ เพ็ททูลให้ทรง ทราบ เกลือก ว่า จะ มีโทษ จึ่ง นิ่ง อยู่ พระบิดา จึ่ง มี รับสั่งให้

โอบุนซื้อกิบ ไปหาตัวนางยงอันกงจู๋ นางอิวลัน กับนางอวนจือิน เข้ามาประทานให้กับต่อเส็ง ต่อหน้าที่นั่งพร้อมกัน ฯะ

๏ ซึ่มงกงได้ฟังดังนั้นยกมือขึ้นคำนับแล้วว่า ท่านช่วยทูลแก้ไขข้าพเจ้าครั้งนี้ พระคุณท่านหาที่สุดมิได้ หลีสิบินจึ่งชวนซินซกไปเที่ยวกงกึนต่อเส็งไปสวนดอกไม้ แล้วสั่งให้เจ้าหน้าที่งานจัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน ฯะ

๏ ฝ่ายนางอิวลันอยู่กับนางยงอันกงจู๋ที่บ้านตุยแฮ ครั้นถึงฤดูผลไม้ออกดอก นางอวนจือินชวนนางอิวลันขี้เกวียนไปเที่ยวเล่นที่วัดหนึ่งเจงอ๋า เรียกนางแซซิมคนใช้ไปด้วย ฮูหยินชีสี่คนรู้ความออกมารับ นางอวนจือินเข้าไปในวัด ต่างคนคำนับกันแล้ว นางชีสี่คนพูดว่า พี่น้องเราอยู่ที่ตำบลเดียวกัน ได้ไปมาพูดจากันเล่นก็มีความสบาย ครั้งนี้เราเห็นว่าจะห่างไกลไม่ได้พูดจากันเหมือนแต่ก่อน พวกเราไม่มีความสบาย นางอวนจือินว่า ถ้ามีรับสั่งมา จะเปนแต่นางยงอันกงจู๋ นางอิวลันสองคน ตัวข้าพเจ้าคงอยู่ที่นี่ นางเต็กฮูหยินชีจึ่งพูดว่า ท่านพูดอะไรอย่างนั้นเราไม่เห็นจริงด้วย ซึ่มงกงก็อยู่ในเมืองหลวง เห็นต่อเส็งมากราบทูลนางยงอันกงจู๋ ซึ่มงกงเห็นเปนทีก็จะไม่นิ่งอยู่ได้ คงจะจัดแจงมารับท่านเข้าไปบ้าง ฯะ

๏ นางอิวลันว่า พี่ยงอันกงจู๋จะคิดอ่านบิดพลิ้วประการใดก็ไม่ได้ ต้องจำไปเปนแน่ แต่ตัวน้องนี้ไม่มีท่านผู้ใดบังคับ คงจะได้อยู่กับท่านที่วัดช่วยจุดธูปเทียนบูชาพระแลตักน้ำรดต้นไม้อยู่ที่นี่ นางชี

แฮฮูหยินว่า เมื่อวันก่อนนี้ นางยงอันกงจู๊มีหนังสือเข้าไปถวายพระเจ้าถังคี้ จะขอให้อยู่กินกับต่อเส็ง แต่ตัวนางยงอันกงจู๊คิดจะหลีกตัวออกเสีย เราเห็นว่าการอันนี้คงจะตกลงอยู่กับเจ้า นางอิวลันจึงถามว่าท่านเห็นอย่างไรจึงพูดดังนี้ ฯะ

๏ นางชี่แฮฮูหยินว่า นางยงอันกงจู๊เปนคนกะตัญญูต่อบิดามารดายิ่งนัก บิดาเขาอยู่ที่เขาฮื่อเลงซัว นางได้ให้คนเอาเสื้อกางเกงแลสิ่งของไปให้ แลไปมาเยี่ยมเยียนอยู่เนือง ๆ ที่ไหนเขาจะทิ้งบิดาตามไปอยู่กับต่อเส็งถึงเมืองฮ่อจิว โดยจะมีหนังสือรับสั่งลงมาแต่เมืองหลวงเห็นนางคงจะไม่ยอม คงอุบายพูดจาบิดพลิ้วต่อไป นางอวนจีอินจึงว่าท่านพูดดังนี้ชอบอยู่ นางอิวลันจึงถามว่า ตั้งแต่วัดนี้ไปถึงเขาอื่นเลงซัวหนทางจะใกล้สักเท่าใด ฯะ

๏ นางชี่ตี่ฮูหยินจึงว่า มีเฮียกงอยู่ที่วัดนี้คนหนึ่งแซ่เดียเดิมเขาอยู่ที่เขาอื่นเลงซัว เจ้าจงถามเขาดูเถิด นางอวนจีอินกับนางอิวลันอยู่ที่วัดคืนหนึ่ง นางอิวลันได้ยินพวกนางชี่พูดว่า นางยงอันกงจู๊คนนี้ถ้าบิดาไม่บังคับให้มีสามี นางคงไม่ยอมไปอยู่กินกับต่อเส็ง ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า นางอิวลันแต่งตัวเปนผู้ชาย แล้วเอาเงินจ้างเฮียกงให้พาไปเขาอื่นเลงซัว พวกนางชี่ฮูหยินไม่เห็นนางอิวลัน จึงพากันไปหาเฮียกง ๆ ก็หายไปด้วย นางอวนจีอินว่านางอิวลันคงจะให้เฮียกงพาไปหาเตาเกียนเต๊กที่เขาอื่นเลงซัวเปนมั่นคง นางชี่ตี่ฮูหยินจึงว่าเปนหญิงจะไปอย่างไรได้ นางอวนจีอินจึงว่าพวกท่านยังไม่รู้ถึงเขา ๆ พูดกับข้าพเจ้าอยู่ว่า เครื่อง

ที่แต่งตัวเปนผู้ชายเขาไม่เอาไว้ใกลตัว คนทั้งหลายจึ่งเข้าไปในห้องตรวจดูห่อผ้าไม่เห็นเครื่องที่นางอิวลันแต่งตัวเปนผู้ชายหายไป อยู่แต่เครื่องที่แต่งตัวเปนผู้หญิง คนทั้งนั้นจึ่งสรรเสริญว่า นางอิวลันอายุก็น้อยดอกแต่ใจกล้าหาญเหมือนผู้ชาย นางอวนจีอินคิดประหลาดใจ จึ่งรีบกลับมาบ้านแจ้งความกับนางยงอันกงจู๊ ฯะ

๏ ฝ่ายนางอิวลันกับเฮียกง เดินไปหลายวันถึงเขาอึ้นเลงซัว เห็นหลวงจีนคนหนึ่งสูงใหญ่พรวนดินทำสวนอยู่ เฮียกงจึ่งถามหลวงจีนว่า เตาเกียนเต๊กอยู่ที่วัดฤๅไม่ หลวงจีนวางจอบลงแล้วจึ่งถามว่าท่านมาแต่แห่งใด เฮียกงบอกว่ามาแต่ลุยแฮ หลวงจีนถามว่านางยงอันกงจู๊ให้มาฤๅ นางอิวลันบอกว่ากายุนหูใช้ให้มาแจ้งความกับเตาเกียนเต๊ก หลวงจีนจึ่งว่าถ้ากระนั้นจงตามเรามา เราจะพาไปหาเตาเกียนเต๊ก ซึงอันจ้าวจึ่งพานางอิวลันกับเฮียกงเดินไปถึงเก๋งศิลา ข้างหลังเก๋งศิลานั้นมีศาลาหลังหนึ่งสามห้องสำหรับไว้พระพุทธรูปแลเปนที่อยู่ของหลวงจีนด้วย มีโรงหลังคามุงแฝกอยู่สองข้าง มีศาลาหลังหนึ่งสำหรับใส่สิ่งของทั้งปวง ซึงอันจ้าวเข้าไปแจ้งความแก่เตาเกียนเต๊ก ๆ ก็ออกมาจากที่อยู่ นางอิวลันเห็นแล้วเข้าไปคำนับ เตาเกียนเต๊กยุดมือไว้ว่าอย่าคำนับเลย แล้วถามอิวลันว่ากายุนหูสบายอยู่ฤๅ ให้เจ้ามาหาเราครั้งนี้ธุระสิ่งใด ฯะ

๏ นางอิวลันจึ่งว่า นายข้าพเจ้าให้มาแจ้งความกับท่านว่าถ่อเส่งบุตรถ่อโงยเจ้าเมืองฮ่อจิว มาเส้นศพนางเซาฮ๋าที่บ้านลุยแฮ

หอสมุดแห่งชาติ กรุงเทพ

แล้ว ว่า จะไป เฝ้า พระเจ้า ถัง ตี ขอ แต่ง งาน กับ นางยงอันกงจู๋ แล้ว จะ รับ นางไป อยู่ เมือง ซีอจิว นาง ยงอันกงจู๋ ว่า ท่านไม่ บังคับ ก็ไม่ ยอม แต่ง งาน กับ ล่อเส่ง บัด นี้ นางยงอันกงจู๋ มี หนังสือไป กราบ ทูลเคาซองเฮาแล้ว นาย ของ ข้าพเจ้า เห็น นางยงอันกงจู๋ เปน คน กะตัญญู ถ้า รับสั่ง มา แล้ว ไม่ ยอม ก็ จะ หา ดีไม่ นาย ข้าพเจ้า จะ เขียน หนังสือให้ ข้าพเจ้า ก็ กลัว จะช้า จึ่งส่งร่างหนังสือที่นางยงอันกงจู๋ มีขึ้นไปทูลเคาซองเฮานั้นให้ ข้าพเจ้า เอามาให้ ท่าน ดู ขอเชิญท่านไป ที่ เรือน ช่วย สอน นาง ยงอันกงจู๋ เสีย การ จึ่ง จะ เรียบ ร้อย เคาเกี๋ยนเต๊ก รับ เอา ร่าง หนังสือ มา ดู แล้ว พูด ว่า บัด นี้ เรา สมณะ รักษา ศีล อยู่ การ สิ่งใดใน ฆะราวาสใช่ ธุระ ของ เรา สุด แต่ใจ ของ นางยงอันกงจู๋ เถิด อย่าให้ เกี่ยว ข้องใน เรา เลย นาง อิวลัน ว่า นางยงอันกงจู๋ นั้น เดิมก็ได้ ไป รับ โทษ แทน ท่าน จน สำเร็จ ความ ปราถนา แล้ว กลับ มา ฝัง ศพ มารดาไม่ คิด แก่ ความ ลำบาก สู้ ธรมาร กาย เฝ้า ศพ อยู่ เพราะ ว่า กะตัญญู ต่อ บิดา มารดา แล การ ซึ่ง จะ แต่ง งาน ครั้ง นี้ เปน การใหญ่ ท่าน ต้อง เอา ธุระ บังคับ ว่า กล่าว จึ่ง จะ ชอบ ถ้า ท่านไม่ไปให้ โอวาท สั่ง สอน ครั้ง นี้ เห็น การ จะไม่ สำเร็จ แล บุตร หญิง มี กะตัญญู ดัง นี้ ท่าน จะ นิ่งไว้ ให้อยู่ จน แก่ ถึง คน ที่ ยาก จนก็ไม่ ทิ้งไว้ ดังนี้ได้ ฯ

๏ เคาเกี๋ยนเต๊กได้ ฟัง ถอนใจใหญ่ แล้ว ว่า ถ้า ดัง นั้น แล้ว เจ้า จง กิน เข้า เสีย พัก สัก คืน หนึ่ง พรุ่ง นี้ เจ้า จึ่ง กลับไป บอก กายุนหูก่อน เถิด แล้ว เราจึ่ง จะไป นาง อิวลัน คิด ว่า ตัว เปน หญิง จะ มา อยู่ ใน วัด

ไม่สมควร จึ่งว่ากับเตาเกี๋ยนเต๊กว่า ข้าพเจ้ากินเข้ามาจากเคียม ที่คืนเขาแล้ว ข้าพเจ้าจะลาไป ขอให้ท่านรีบไปจงเร็ว อย่าให้เสียการของนางยงอันกงจู๋เลย เตาเกี๋ยนเต๊กจึ่งว่า ตั้งแต่ก่อนมาเราได้รับคำผู้ใดแล้วไม่ให้เปนเท็จ บัดนี้เราก็ได้บวชแล้วจะพูดเท็จอย่างไรได้ เราได้รับคำไว้แล้ว พรุ่งนี้เราจะรีบไป นางอิวลันจึ่งลามาจากภูเขา รีบมาถึงเคียมจ้างม้า รีบเดินมากับเฮี่ยกงเดินทั้งกลางวันกลางคืนได้สองสามวัน ถึงกลางทางควันยอแสงฝนตกลงมา นางอิวลันว่า วันนี้รีบไปไม่ถึงเคียมแล้ว ดูที่นี่มีบ้านเรือนผู้ใดมี ขอหยุดอาไศรยสักคืนหนึ่งเถิด เฮี่ยกงชี้มือบอกไปว่า ที่ตรงนั้นมีควันไฟก็คงจะมีเรือนดอก เรารีบเดินไปเถิด ฯะ

๏ นางอิวลันกับเฮี่ยกงเดินมาถึงที่นั้น เปนบ้านดอนมีเรือนอยู่ประมาณยี่สิบสามสิบเรือน ได้ยินเสียงเด็กเรียนหนังสือที่เรือนหลังหนึ่ง จึ่งลงจากหลังม้าแวะมาที่เรือนหลังนั้น เฮี่ยกงจึ่งผลักประตูเข้าไปเห็นเด็กเรียนหนังสืออยู่ประมาณเจ็ดคนแปดคน มีหญิงคนหนึ่งอายุประมามาณสามสิบปีเศษ รูปร่างหมดจดงดงามสอนหนังสือเด็กอยู่ หญิงคนนั้นเห็นเฮี่ยกงผลักประตูเข้ามา จึ่งถามเฮี่ยกงว่า ท่านมาธุระสิ่งอันใด เฮี่ยกงจึ่งว่าข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่น้องกลับมาปะฝนตกจะขอพักอาไศรยอยู่สักคืนหนึ่ง หญิงผู้นั้นจึงว่า เราอยู่เรือนนี้เปนหญิงหม้ายทั้งนั้น ไม่ควรที่จะให้ท่านอยู่ ไปอาไศรยอยู่ที่เรือนอื่นเถิด นางอิวลันอยู่นอกประตูได้ยินก็มีความยินดีเปนอันมาก จึ่งผลักประตูเข้าไปแล้วพูดว่า ท่านจงเอ็นดู

ข้าพเจ้า อย่าได้ ผลัก เสีย เลย ข้าพเจ้า ก็ เปน หญิง เหมือนกัน หญิงนั้น เห็น อิวลัน เปน ผู้ชาย รูปร่าง งาม จึ่งโกรธ แล้ว ว่า เจ้า มา รบ กวน เรา ทำไม เจ้า จงไป เสีย เร็ว ๆ ถ้าไม่ ออกไป เรา บอก นาย บ้านให้ จับ ส่งไป ถึง เจ้าเมือง เจ้า ก็ จะ มี ความ ผิด พอ พูด สิ้น คำ ลง แล้ว เห็น หญิง สอง คน ออก มา จาก ข้างใน รูปร่าง งาม อิวลัน ถอด ถุง เท้า ออกให้ หญิง สอง คน เห็น ว่า เปน หญิง ๆ สอง คน จึ่ง เชิญ อิวลัน เข้าไป ใน เรือน ต่าง คน คำนับ กัน แล้ว เชิญ ให้ นั่ง ที่ สมควร ต่าง คน พูดจา ได้ ถาม กัน หญิง สอง คน เจ้า ของ เรือน นี้ คือฮูหยินของพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ คน หนึ่ง ชื่อ กาฮูหยิน คน หนึ่ง ชื่อ ล่อฮูหยิน คน หนึ่ง ชื่อ กังฮูหยิน ๆ สาม คน นี้ เมื่อ เมือง ซุย แตก พา กัน หนี มา ถึง ที่ นี่ พบ พี่ สะใภ้ กา ฮูหยิน ชื่อ หินสี่ นาง ฮูหยิน สาม คน นี้ จึ่งได้ อยู่ กับ หินสี่ กัง ฮูหยิน ล่อฮูหยิน สอง คน ทำการ จ้าง เย็บ เสื้อ กางเกง เลี้ยง ชีวิตร แต่ กา ฮูหยิน รู้จัก หนังสือ เปน ครู รับ จ้าง สอน หนังสือ เด็ก อิวลัน กับ ฮูหยิน สาม คน พูดจา แจ้ง ความ กัน แล้ว มี ความ รักใคร่ กัน เปนอันมาก อิวลัน อยู่ คืน หนึ่ง รุ่ง เช้า จะ ลาไป นาง ฮูหยิน สาม คนไม่ให้ ไป ซัก ชวนไว้ กา ฮูหยิน หัวเราะ แล้ว จึ่ง ว่า การ ขันหมาก นี้ ก็ ยัง ช้า อยู่ จะ เร่ง รีบไป ทำไม พัก อยู่ สัก สอง สาม วัน แล้ว พวก เรา ก็ จะ พา กันไป หา ซี่ ฮูหยิน ด้วย จะได้ พบ ปะ พูดจา กัน ตาม พี่ ตาม น้อง ที่ได้ รักใคร่ มา แต่ ก่อน อิวลัน ขัด ไม่ได้ จึ่ง สั่งให้ เฮ่ยกง กลับ มา แต่ ผู้เดียว ก่อน ฯ

๏ ฝ่าย นาง ยงอันกงจู๊ ครั้น อวนจีอินไป แจ้ง ความ ว่า อิวลันไป หา เคาเกียนเต็ก ที่ เขา อิ้นเตงซัว นาง ยงอันกงจู๊ คิด แต่ในใจ ว่า อิวลัน

คนนี้ลำบากยากเหนื่อยด้วยธุระของเรามีคุณกับเราเปนอันมาก แต่เรายังไม่รู้ว่าบิดาจะคิดเปนประการใด ด้วยอิวถันไปครั้งนี้จะว่ากล่าวกับบิดาเราด้วยประการใดก็ไม่รู้ ฯ

๑ ฝ่ายนางเหงาเหลี่ยงกิมเหลงกลับมาแจ้งความกับนางยงอันกงจูว่า หนังสือกับของที่ท่านให้ไปครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้มอบให้ไอบุนซือกินนำเอาไปให้ไอบุนเจี่ยวหงี่ ๆ ยังไม่ทันกราบทูลพระเจ้าถังตี่ พอต่อเสงไปถึงมีรับสั่งให้ไอบุนซือกินกับขันที่สองคน ถือหนังสือรับสั่งมาให้หาท่านกับนางอิวถันให้เข้าไปเฝ้า ข้าพเจ้าจึงได้รีบมาแจ้งความแก่ท่านเสียโดยเร็ว ท่านจงจัดแจงสิ่งของไว้ให้เสร็จเถิด ไม่ช้าสักสองเวลาผู้ถือหนังสือก็คงจะมาถึง นางยงอันกงจูจึงว่าเวลาวานซืนนี้ อิวถันออกไปวัดหาฮูหยินชีสี่คน แล้วอิวถันกับเฮียกงที่สำหรับวัดก็พากันไปเขาอื๋นเตงซัวหาบิดาเราด้วยเหตุอันใดเราหารู้ไม่ เหงาเหลี่ยงจึงว่าเวลาพรุ่งนี้มีผู้ถือรับสั่งจะมาถึง นางอิวถันไม่อยู่ท่านจะออกไปรับเขาจะพูดประการใด พอคนที่รักษาประตูบ้านเข้ามาแจ้งว่า กายุนหูสั่งข้าพเจ้าว่าเวลาพรุ่งนี้ ผู้ถือหนังสือคงมาถึงตุยแฮ ให้นางยงอันกงจูเร่งตระเตรียมตัว แลสิ่งของที่จะเอาไปนั้นไว้ให้เสร็จ การก็จวนอยู่แล้วเมื่อจะไปจะไม่ได้ลำบาก นางยงอันกงจูจึงว่าถ้าบิดาเราไม่ได้บังคับให้ไป ถึงจะมีรับสั่งมาเราจะบิดพลิ้วไปต่าง ๆ พูดกันประมาณครู่หนึ่ง หญิงคนใช้วิ่งเข้ามาแจ้งความว่าเคาเกี๋ยนเต๊กเจ้านายเรามาแล้ว นางยงอันกงจูแจ้งว่าบิดามามีความยินดีนัก จึงออกมาต้อนรับเชิญเข้าไปในเรือน คำนับลงที่เท้าบิดาแล้วร้องไห้ หลวงจีนเคาเกี๋ยนเต๊กเห็นบุตรมาร้องไห้

มีความสังเวชน้ำตาตก แล้วก็ฉุดมือบุตรให้ลุกขึ้นนั่ง จึงถามว่า เหตุใดพระเจ้าถังตี้จึงทรงทราบว่า ล่อเสงกับเจ้ารักใคร่กัน เจ้าจงเล่าให้บิดาฟัง นางยงอันกงจู๊เล่าความแต่หลัง ตั้งแต่ไปรบศึกกับล่อเสง ได้พูดนัดกันบนหลังม้าว่าจะมาขอต่อบิดาสิ้นทุกประการ

๑ เดาเกียนเต๊กจึงว่า ต่อโงยเขาได้เปนทหารใหญ่มาแต่ครั้งพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ เดี๋ยวนี้ล่อเสงบุตรเขามีสติปัญญาแลกำลังมาก นานไปจะได้แทนบิดาเขา บิดามาครั้งนี้ถ้าไม่เปนห่วงใยด้วยเจ้า บิดาก็ไม่เข้ามาให้คนทั้งปวงเห็น เจ้าเปนคนมีสติปัญญาแลกะตัญญูเปนอันมาก แต่การของเจ้าครั้งนี้เสร็จแล้วบิดาก็จะสิ้นห่วง จะปฏิบัติการสมณะต่อไป ประการหนึ่งนางบั๊กลันที่เข้ามาเฝ้ากับเจ้า เปนคนกะตัญญูซื่อตรงจนตัวตาย ยังนางอิวลันน้องสาวอีกคนหนึ่ง เขาได้ทำคุณไว้กับเจ้าเปนอันมาก แต่บิดายังหารู้จักไม่ นางยงอันกงจู๊จึงว่า นางอิวลันได้ไปถึงที่อยู่บิดาแล้ว ทำไมบิดาไม่เห็นตัวเล่า เดาเกียนเต๊กจึงว่าหญิงที่ไปนั้นเราไม่เห็น ๆ แต่ตาแก่กับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ถือหนังสือคู่ร่างที่เจ้าทำไปถวายนั้นส่งให้เรา แล้วพูดจาอ้อนวอนให้เรามาผิดกับคนใช้ทั้งปวง นางยงอันกงจู๊ว่าเดี๋ยวนี้เขาไปไหนจึงไม่ได้มาด้วยบิดาเล่า ฯะ

๑ เดาเกียนเต๊กจึงว่า เขาไปที่ซัวตั๋งพบปะกับบิดาแล้ว ตัวเขาก็พากันกลับมาก่อน ทำไมจึงไม่เห็น นางยงอันกงจู๊จึงให้กิมเหลงออกไปดูที่วัด ถ้าพบนางอิวลันให้พากันมา เดาเกียนเต๊กนึกว่าซึ่งอันเจ้ามาด้วยเราจะไปเที่ยวเสียจึงร้องเรียกให้เข้าไปอยู่ด้วย นางยงอันกงจู๊จึงให้บ่าวไปเชิญกายุนหูมา ให้พบบิดากับซึ่งอันเจ้าจะได้

พูดจา กัน เล่น พอ เวลา เย็น นาง กิมเหลง กลับ มาแจ้งกับนางยงอันกงจู๋ ว่า นาง อิวลัน กับ เฮี่ยกง ยัง หา กลับ มาไม่ นาง ยงอันกงจู๋ ได้ ฟัง มี ความ ทุกข์ อยู่ ว่า เวลา พรุ่ง นี้ ขุนนาง ที่ ถือ รับสั่ง จะ มา ถึง พูด กัน แล้ว รุ่ง เวลา เที่ยง ซี่เซียนฮัง นำโอบุนซือกิบ กับ ขันที สอง คน มี ทหารไพร่ พล ให้ร้อง มา ตาม ทาง จน ถึง ที่ ฝัง ศพ เซา ฮองเฮา เตาเกียนเต็ก ซึ่งอันเจ้า ปฤกษา กัน ว่า เรา สอง คนไม่ ควร ที่ จะ ออกไปให้ คนทั้งหลาย เห็น จึ่ง ชวน กันไป ซ่อน อยู่ ใน เรือน เล็ก แล้ว นาง ยงอันกงจู๋ ให้ กายุนหูไป เชิญ ขุนนาง กับ ขันที แล ซี่เซียนฮัง มา ที่ เรือนใหญ่ ซี่เซียนฮัง จึ่ง สั่งให้ บ่าวไพร่ ของ ตัว ช่วย จัด แจง ตั้งโต๊ะ ที่ บูชา ขันที จึ่ง ถาม กายุนหู ว่า นาง ยงอันกงจู๋ นาง อิวลัน นาง อวนจือิน สาม คน นี้ อยู่ เรือน เดียว กัน ฤๅ ต่าง คน ต่าง อยู่ ฯะ

๏ กายุนหู ว่า นาง ยงอันกงจู๋ นาง อิวลัน อยู่ เรือน เดียว กัน แต่ นาง อวนจือิน อยู่ ที่ อื่น กายุนหู คิด แต่ในใจ ว่า รับ สั่ง มา ทั้ง นี้ จะ เอา นาง อวนจือินไป ประ ทานให้ซิ่มงกง แล้วใช้ กิมเหลงไป แจ้ง ความ กับ นาง อวน จือิน ๆ ก็ ตก แต่ง ตัว เสร็จ แล้ว จึ่ง เรียก นาง แซชิม เดิน ตาม หลัง มา ถึง เรือน นาง ยงอันกงจู๋ แล้ว แซชิม เข้า มา ช่วย ผลัดเสื้อ ขาว ที่ นาง ยงอันกงจู๋ ใส่ ออก แล้ว ตก แต่ง เครื่องใหม่ งดงาม แล้ว นาง อวนจือิน นาง ยงอันกงจู๋ กับ คนใช้ ห้อม ล้อม ออก มา คำ นับ พึ่ง ท้องตรา โอ บุนซือกิบ เชิญ ท้อง ตรา ออก มา อ่านให้ นาง ทั้ง สอง คน ฟัง แล้ว นาง อวนจือิน นางยงอันกงจู๋ กราบไหว้ ลุก ขึ้น คำนับ ขุน นาง ที่ มา เสร็จ แล้ว ขันที พิจารณา ดู นาง อวนจือิน หัว เราะ แล้ว ว่า สำ คัญ ว่าใคร คือ นาย เก่า ของ เรา นาง อวนจือิน แลไป พิจารณา ดู ก็ จำได้ ว่า เตีย ขันที ต่อ

ขันที ครั้ง อยู่ ใน พระ เจ้า ซุยเอี้ยงตี่ ด้วย กัน ครั้น พูด จา ปราไสย ไถ่ ถาม ถึง ความ แต่ หลัง กัน แล้ว ต่อขันที่ จึง ว่าใน กระแส รับ สั่ง นั้น มี ฮูหยิน สาม คน เห็น มา รับ หนังสือ แต่ สอง คน ยัง อีก คน หนึ่งนั้น อยู่ไหน ไม่ เห็น มา นาง อวนจืออิน จึง ตอบ ว่า นาง อิวลันไป เยี่ยม พี่ น้อง สัก ครู่หนึ่ง ก็ จะ กลับมา ถึง อวนจืออิน พูด แล้ว ก็ กลับ เข้าไปใน เรือน พวก พนัก งาน ก็ ตั้งโต๊ะ เลี้ยง ขุน นาง ข้า หลวง เลี้ยง กัน เกือบ จะ อิ่ม เห็น เฮี่ยกง กลับ มา บ่าว นาง ยงอันกงจู๊ จึง ถาม เฮี่ยกง ว่า นาง อิวลันไป เสีย ข้างไหน เฮี่ยกง บอก ว่า สัก วัน หนึ่ง สอง วัน จึง จะ มา ให้ เรา มา แจ้ง ความ กับ นาง ยงอันกงจู๊ ก่อน ถายุนหูได้ ยิน จึง ถาม พวก พนักงาน ตั้งโต๊ะ ว่า เฮี่ยกง คน นี้ ฤๅ ที่ไป กับ นาง อิวลัน ให้ เรียก ตัว เข้า มา เรา จะ ถาม พวก ตั้งโต๊ะ จึง มา เรียก เฮี่ยกง เข้าไป หา ถายุนหู ๆ จึง ว่า เฮี่ยกงไป กับ นาง อิวลัน ทำไม จึง กลับ มา แต่ คน เดียว เฮี่ยกง จึง ว่าเมื่อ วันก่อน นี้ มา จาก อื่นเตงซัว ด้วย กัน ครั้น มา ถึง ครึ่ง ทาง เวลา พลบ ค่ำ ฝน ตก หน ทาง เดิน ยากไป อาไศรย อยู่ที่ เรือน หินสี เปน ม่าย ใน เรือน นั้น ยัง มี ฮูหยิน อีก สาม คน ชวน นาง อิวลันไว้ ให้เรา กลับ มา ก่อน อีก สองวัน ฮูหยิน สาม คน จึ่ง จะ ส่ง ตัว นาง อิวลัน มา ให้ ถึง วัด ฯะ

๏ เตียขันที่ได้ ฟัง แล้ว จึง ว่า เฮี่ยกง คน นี้ ฤๅ ที่ไป กับ นางอิวลัน บัด นี้ รับ สั่งให้มา เอา ตัว นาง อิวลัน เอา นาง อิวลันไป ซ่อนไว้ ที่ไหน ยังไม่ มี ความ ทุกข์ อีก เตียขันที่ จึงให้คน คุม ตัว เฮี่ยกงให้ ไป ตาม นาง อิว ลัน กับ ตัว ถ้า ตามไม่ พบ นาง อิวลัน จะ ทำโทษ เฮี่ยกงให้ถึง ตาย พวก ขันทีไพร่ สาม คน เอาโซ่ใส่ คอ เฮี่ยกง ๆ ตกใจ ร้องไห้ เตีย ขันที จึง ว่า กับโอบุนซือกิบ ว่า ท่าน จงไป กับ ซีเซียนฮังไป พักอยู่ ใน เมืองถักซิวก่อน

ให้ข้าพเจ้าไป ตาม นาง อิวลัน กับ เฮี่ยกง โอบุนซื่อกิบ จึ่งว่าให้แต่ผู้อื่น ไป ตาม นาง อิวลัน เถิด ท่าน จะไปให้เหนื่อย ลำ บาก ทำไม เตี่ยขันที กระ ซิบ พูด กับโอบุนซื่อกิบ ว่า ฮูหยิน ครั้ง พระ เจ้า ซุยเอี่ยงต๋ มี อยู่ ที่ นั้น หลาย คน ข้าพเจ้า จะ เที่ยว สืบ หาไป ถวาย โอบุนซื่อกิบ เห็น ชอบ ด้วยกลับ ไป อยู่ ใน เมือง ลักชิว กับ ซี่เซียนฮัง เตี่ยขันที ล่อขันที เฮี่ยกง กับ พวก บ่าวก็ไป ตาม นาง อิวลัน ยงอันกงจู๋ เอาเงิน มอบให้กับ เงาเหลี่ยง ให้ ไปซื้อเสบียง เลี้ยง ข้า หลวง สืบ ค่ำ ถึง แล้ว ก็ พา กัน ขึ้น ม้าไป ฯะ

๑ ขณะ เมื่อ นาง อิวลัน สำนักนี้ อยู่ ที่ เรือน หินสี่ นั้น อาไศรย อยู่ ได้ สอง วัน สาม วัน นาง อิวลัน กลัว จะ มี รับ สั่ง มา ถึง บ้าน ฉุยแฮ มี ความ ทุกข์ เปน อัน มาก ครั้น จะ กลับ มา บ้าน ฮูหยิน สาม คน ก็ ชัก ชวน ไว้ ยังไม่ให้มา วัน หนึ่ง นาง อิวลัน ลา ฮูหยิน สาม คน แล้ว ออก มา ถึง ประ ตูโรงได้ ยิน เสียง ท้าว ม้า แล เสียง ม้า ร้อง ตาม ทาง แล้ว มี คน หลาย คน ขี่ ม้า เข้าไป ที่ ประ ตู บ้าน พวก เด็ก ที่ เรียน หนังสือ เห็น ก็ ตก ใจ พา กัน หลบ หนีไป กาฮูหยิน จึ่ง ออก มา ถาม ว่า ทำไม พวก นี้ จึ่ง ทำ บัง อาจ เข้า มา ถึง นี่ เฮี่ยกง จึ่ง เข้าไป บอก กับ กาฮูหยินว่า นางอิวลัน มา สำนักนี้ อยู่ ที่ นี่ ช้า หลาย วัน ทำให้ เรา ต้องโทษ ลำ บาก เชิญนาง อิวลัน กลับไป กับ เรา เร็ว ๆ เถิด เตี่ยขันที กับ ล่อขันที ได้ เห็น ฮูหยิน แล้ว จึ่ง ว่า พวก ฮูหยิน ทั้งหลาย นี้ มา อยู่ ที่ นี่ ตลอด ฤๅ กาฮูหยิน ก็ จำได้ว่า เตี่ยขันที ล่อขันที จะ หลบ เสีย ก็ไม่ ทัน กาฮูหยิน จึ่ง ออก มา พูด จา เล่า ความ ทุก ที่ พรัด พราก จาก กัน นั้นให้ ฟัง กาฮูหยิน จึ่ง ร้องให้ เตี่ย ขันที จึ่ง ถาม ว่า เดี๋ยว นี้ บันดา ฮูหยิน อยู่ ด้วย กัน กี่ คน กาฮูหยิน บอก ว่า เรา กับ ล่อฮูหยิน กังฮูหยิน พี่ น้อง สาม คน หา เลี้ยง ชีวิตร อยู่ ด้วย

กันที่นี่ เคี้ยขันที่จึงว่า ดีแล้ว พระเจ้าถังตี้รับสั่งกับเรา ให้สืบหาฮูหยินสืบหาคนที่เคยอยู่ บัดนี้มาพบท่านอยู่ที่นี่ดีหนักหนา จงจัดแจงตัวไปกับเราเถิด ฮูหยินสองคนนั้นอยู่ที่ไหน ให้เชิญมาหาเรา เงาเหลี่ยงอยู่ที่นั่นด้วยจึงพูดว่า ท่านเอ็นดูช่วยบอกกับนางอิวตันให้ออกมา ให้พบกับขันทีทั้งสองคนด้วย ประมาณครู่หนึ่งกังฮูหยินต่อฮูหยินกับอิวตัน ออกมาคำนับขันที แล้วเชิญเข้าไปนั่งในเรือน ฮูหยินสามคนจึงเข้าไปปฤกษากันในห้องว่า เราอยู่ที่นี่ได้ความทุกข์ความยาก เราไปด้วยกันกับเขา เพื่อจะได้เปนศุขบ้าง ปฤกษากันแล้วเก็บทรัพย์สิ่งของที่ดี ๆ จ้างเกวียนสองเล่มบันทุก แล้วฮูหยินสามคนกับนางอิวตันก็ถาหินสี่ขึ้นเกวียนมากับขันที เดินมาสามวันสี่วันถึงเมืองตั๊กจิว ขันทีสองคนกับกังฮูหยินต่อฮูหยินถาฮูหยินก็แวะเข้าไปอยู่ที่เรือนชีเซียนฮั่งผู้รักษาเมือง แต่นางเงาเหลี่ยงกับกิมเหลงอิวตันมาถึงเรือนนางยงอันกงจู๋ ๆ ก็ชวนนางอิวตันจัดแจงเข้าของ แล้วนางอวนจิอินพาภรรยาพาบุตรของเอี้ยงฉินมาถึงเรือนนางยงอันกงจู๋ ชีเซียงฮั่งใช้ให้คนมาเตือนนางยงอันกงจู๋ อิวตันอวนจิอินให้เร่งไป นางยงอันกงจู๋บอกกับบิดาว่าให้กลับไปที่วัดเถิด ยงอันกงจู๋จัดแจงเข้าของแล้ว ก็คำนับลาบิดาออกจากเรือนเรียกนางเงาเหลี่ยงกิมเหลงตามไปด้วย นางชีสี่คนที่อยู่ที่วัดรู้ความว่าขันที พาเอากังฮูหยินต่อฮูหยินถาฮูหยินสามคนไป ก็ไม่อาจมาส่งนางยงอันกงจู๋นางอวนจิอิน ให้แต่เฮียกงมาส่งแทน ฯะ

๏ ขณะนั้นโอบุนซือกับกับขันทีสองคน ฮูหยินสามคนมาด้วยนางยงอันกงจู๋อยู่ที่คั่นทาง เห็นนางอวนจิอินยงอันกงจู๋อิวตันมาถึง

แล้ว โอบุนซื่อกิบ ขันที ก็ พา นาง อวนจ๊อิน ยงอันกงจู๋ อิวลัน รีบ มา ประมาณ ยี่ สิบ ห้า วัน เกือบ จะ ถึง เมือง เซียงอั๋น เตียวกงกึน กับ ต่อเสง อุตินำ อุติบั๊กอยู่ เรือน ซินซกโป ได้ ข่าว ว่า ยงอันกงจู๋ ใกล้ จะมา ถึง เมือง เซียงอั๋น ก็มี ความ ยินดี พอ แล เห็น ซีมงกง มา ปฤกษา ซินซกโป ว่า พวก นาง ยงอันกงจู๋ อวนจ๊อิน จะ มา เร็ว อยู่ แล้ว จะ ต้อง ทำโรงให้ พัก อยู่ นอก ฤา ๆ จะ รับ มาไว้ ที่ เรือน ของ ตัว ที่ เดียว ซินซกโป ว่า แต่ ก่อน นาง ยงอันกงจู๋ เคาเกียนเต๊ก บิดา เอาไป ฝากไว้ บ้าน ตันยองซิน ยง อันกงจู๋ กับ บุตร์ สะใภ้ ข้าพเจ้า ปติญาณ เปน พี่ น้อง กัน เดียว นี้ ภรรยา ตันยองซิน กับ บุตร์ ตันยองซิน อยู่ ใน เรือน ข้าพเจ้า เห็น ว่า พา กัน ออก ไป รับ นาง ยงอันกงจู๋ มา ที่ เรือน ข้าพเจ้า จะได้ พูด จา กัน เล่น กับ ตัน อายเหนย แล นาง อวนจ๊อิน นั้น ก็ให้รับ มาไว้ ที่ เรือน ข้าพเจ้า ด้วย การไม่ ช้า นัก สัก วัน หนึ่ง สอง วัน พอได้ เฝ้า ก็ จะโปรด ประทานให้ ต่าง คน จึ่ง รับไป อยู่กิน ที่ บ้าน ของ ตัว เถิด ไม่ ต้อง ทำโรง รับให้ ลำ บาก ซีมงกงได้ ฟัง ซินซกโป ว่า ดังนั้น เห็น ชอบ ด้วย ก็ ลา กลับไป บ้าน จัด บ่าว ชาย หญิง หลาย สิบ คน เอา เกียว ๆ หนึ่งไป คอย รับ นาง อวนจ๊อิน ต่อเสง กับ เตียวกงกึน อุตินำ อุติบั๊ก ซินอวย เงก กับ บ่าวไพร่ พากัน ออก ไป คอย รับ นาง ยงอันกงจู๋ อิวลัน พร้อม กับ พวก บ่าว ซีมงกง อยู่ ที่ ทาง ใกล้ เมือง สิบ ลี้ ฯะ

๏ ฝ่าย โอบุนซื่อกิบ กับ ขันที พา นาง ฮูหยิน สาม คน กับ นาง อวน จ๊อิน นาง ยงอันกงจู๋ อิวลัน มา ถึง ที่ พัก ทาง สิบลี้ เห็น ผู้คน ม้า พา เกวียน แล เกียว มา อยู่ ที่ นั้น เปน อัน มาก จึ่ง สั่งให้ พวก เกวียน ของ ตัว ให้หยุด อยู่ ต่อเสง กับ เตียวกงกึน เข้าไป คำนับ โอบุนซื่อกิบ กับ ขัน

ทั้ง สอง แล้ว จึ่ง พูด ว่า ท่านไป ครั้งนี้ มี ความ ลำ บาก มาก โอบุนซือกิบ กับ ขันที ตอบ ว่า เปน ข้า ราชการ ได้ รับ เบี้ยหวัด เงิน เดือนโปรด ให้ ไป ราชการ แล้ว จะ ว่า ลำ บาก ยาก เหนื่อย อย่างไรได้ เดี๋ยวกงกีน จึ่ง ว่า ที่ นี่ เปน นอก เมือง จะ หยุด พักให้ช้า อยู่ ไม่ ต้อง การ จะ ขอ รับ เอา นาง อวนจีอิน นาง ยงอันกงจู๋ อิวลัน กับ ครอบ ครัว เข้าไป พัก อยู่ ที่ บ้าน ซินซกโป ก่อน

๑ โอบุนซือกิบ เห็น ชวบ ด้วย ก็ ยอมให้รับ เข้า มา นาง กิมเหลง แจ้ง ดัง นั้น ก็ เข้า มา บอก กับ นาง ยงอันกงจู๋ ๆ รู้ว่า ถ่อเสง ออก มา รับ ก็มี ความยินดี จึ่ง ชวน นาง อิวลัน ลง จาก เกวียน แล้ว นาง ยงอันกงจู๋ เห็น ถ่อเสง ขี่ ม้า ยืน อยู่ รูป ร่าง งด งาม คิด แต่ในใจ ว่า ถ้า เราได้ อยู่ กิน กับ ถ่อเสง ก็ จะไม่ อาย แก่ คน ทั้งปวง แล้ว นาง ยงอันกงจู๋ ขึ้น บน เกวียนใหญ่ นาง อิวลัน ขึ้น บน เกวียน เล็ก แต่ นาง อวนจีอิน นั้น มี บ่าว ผู้หญิง ของ ซีมงกง สี่ คน เข้า มา ประ คอง ให้ ลง จาก เกวียน เล็ก ขึ้น เกี้ยวให้ มี คน หาม พา กัน รับ เข้า มาใน เมือง เซียงอั๋น ถึง บ้าน ซินซกโป ๆ ให้รับ ขึ้น พัก อยู่ บน เรือนใหญ่ เคียขันที ถ่อขันทีให้ นาง กังฮูหยิน ถ่อฮูหยิน กาฮูหยิน สาม คน กับ บ่าวไพร่ พัก อยู่ ที่ ทาง สิบ ลี้ ก่อน ขันที ทั้ง สอง กับ โอบุนซือกิบ เข้า มาใน เมือง พบ กับ หลีสิบิน เดิน มาจะ ไป เฝ้า พระ เจ้า ถังตี้ โอบุนซือกิบ กับ ขันที แจ้ง ความ ที่ไป รับ นาง ยงอันกงจู๋ ให้ หลีสิบิน ฟัง แล้ว หลีสิบิน จึ่ง บอก ว่า อ้าย เฮงสี่ช่วง ซึ่ง โปรดให้เนระเทศ ไป อยู่ นอก เขตร์ แดน บัดนี้ มันไป อยู่ ที่ เมือง เคียจิว กลับ เปน ขบถ ขึ้น อีก เรา จะ เข้าไป เฝ้า กราบ ทูล เดียวนี้

พูดกันแล้ว หลีสิบิน กับโอบุนซือกิบ ขันที ทั้งสอง พากันไปที่เก่งออก ว่าราชการ ทราบว่าพระเจ้าถังตี้เสด็จไปชมสวนดอกไม้ เตาฮองเฮา กับเคียฮูหยิน อินฮูหยิน นางโอบุนเจี่ยวหงี ก็ตามเสด็จไปด้วย หลีสิบิน จึงพาขันที โอบุนซือกิบ ตามไปเฝ้าที่สวนดอกไม้ เคียขันทีจึงทูลความที่ไปรับนางอวนจือิน นางยงอันกงจู๋ นางอิวถัน แล้วว่า ได้พบนางถังฮูหยิน ต่อฮูหยิน กาฮูหยิน พาเข้ามาถวายด้วย พระเจ้าถังอ๋องทราบแล้วก็มีความยินดี จึงตรัสถามว่าฮูหยินสามคนอายุ มากน้อยเท่าใด เคียขันทีได้ยินเตาฮองเฮาพูดขึ้นเป็นที่หึงหวง เคียขันทีจึงแจ้งความ ว่าเดิมมีรับสั่งให้ไปจัดหาหญิงที่รูปงามอายุ สิบหกสิบเจ็ดปีเข้ามาอยู่ในเก่ง ฮูหยินที่ข้าพเจ้าพามานี้ อายุ ถังฮูหยินยี่สิบเอ็ดปี อายุกาฮูหยินได้ยี่สิบปี ต่อฮูหยินสิบเก้าปี รูปร่างงดงามกว่าฮูหยินที่อยู่ในเก่ง นางเคียฮูหยินจึงทูลว่าพระองค์ ได้รับสั่งให้เขาพามาแล้ว ท่านจงสร้างเก่งขึ้นข้างทิศตวันตกให้ ขาอยู่ จะได้มีความสบายด้วยกัน พระเจ้าถังตี้ได้ยินมะเหสี กับ พวกฮูหยินพูดจาเกียจกันดังนั้น จึงตรัสกับเตาฮองเฮากับพวกฮูหยิน ว่า เจ้าอย่ามีความวิตกเลย เราไม่คิดเอามาไว้ที่ในเก่งดอก ใจเราจะต้องการอย่างหนึ่ง ตรัสดังนั้นแล้ว ถามซินอ๋องหลีสิบินว่า พวกทหารที่เราตั้งให้เป็นขุนนางนั้น ผู้ใดยังไม่มีภรรยาบ้าง ซินอ๋องจึงทูลว่างุยเตง ต่อซือซิน อวยซีจง เทียกากิมสี่คนนี้ยังไม่มีภรรยา เตาฮองเฮาจึงถามขันทีสองคนว่า นางยงอันกงจู๋ อิวถันกับอวนจือิน นั้นบัดนี้มาอยู่ที่ไหน เคียขันทีจึงแจ้งว่าพักอยู่ที่บ้านซินซกโป แต่ ฮูหยินสามคนนั้นยังพักอยู่ที่กงกอนทางสิบลี้ นางโอบุนเจี่ยวหงีทูล

ว่า ยงอันกงจู๋ นั้น พระ มะเหษี ก็ได้ นับ ถือ ว่า เปน หลาน ขอให้ มี่ รับ สั่ง เอา หญิง สาม คน เข้า มา เฝ้า เสีย ก่อน พระ เจ้า ถังอ๋อง จึ่ง สั่งให้ ขันที ไป บอก นาง ยงอันกงจู๋ อิวลัน อวนจีอิน เข้า มา เฝ้า ที่ สวน ดอกไม้ ต่อ ขันที่ คือ รับ สั่ง ออกไป แล้ว ชินอ๋อง จึ่ง ทูล ว่า บัดนี้ อ้าย เฮงสี่ช่วงไป ถึง เคียเจียว กลับ คิด กระบถ ขึ้น อีก พระ เจ้า ถังตี้ จึ่ง ตรัส ว่า อ้าย เฮงสี่ช่วง มัน เปน คน อักตัญญู หา คิด ถึง คุณ เราไม่ มัน คิด กระบถ ขึ้น ที่ไหน เจ้า จง มี่ หนังสือไป ถึง จง ก๋วน ผู้รักษา เมือง นั้น กับ หัว เมือง ที่ อยู่ ใกล้ เคียง ช่วย กัน คิด ปราบ ปราม เสียให้ จงได้ ฯะ

๏ ฝ่าย ต่อขันที ออกไป รับ นาง ยงอันกงจู๋ นาง อวนจีอิน นาง อิวลัน เข้า มา ทัน เฝ้า ที่ใน สวน ดอกไม้ พระเจ้า ถังตี้ ทอด พระ เนตร์ เห็น หญิง สาม คน เข้า มา เฝ้า อยู่ จึ่ง ประ สาท พร ให้ แก่ หญิง ทั้ง สาม ว่า เพงสินแปร เปนไท ว่า ให้ มี ความ ศุข เจริญ เสมอ เหมือน ดัง แต่ ก่อน เถิด หญิง ทั้ง สาม ก็ ลุก ขึ้น คำนับ แล้ว นาง อวนจีอิน นาง อิวลัน ยืน อยู่ ข้าง หนึ่ง แต่ นาง ยงอันกงจู๋ เดิน ก้ม หน้า ตรงเข้ามา คำนับ เคาฮองเฮา ๆ ให้ หญิง เจ้าพนักงานไป ประคอง นาง ให้ ลุก ยืน ขึ้น แล้ว พระ เจ้า ถังอ๋อง ทอดพระ เนตร์ พิ เคราะห์ ดูหญิง สามคน รูป ร่าง งด งาม ประ กอบไป ด้วย สติปัญญา แล กะตัญญู ซื่อ ตรง ยิ่ง นัก จึ่ง ตรัสใช้ เจ้า พนัก งาน ให้จัด เอา เบาะ แดง ขลิบ ทอง มา ประ ทานให้ นาง สาม คน นั้น นั่งแล้ว เคาฮองเฮา พูด กับ นาง ยงอันกงจู๋ ว่า เรา ขอบใจ เจ้า ฝาก สิ่ง ของ มาให้ เรา เมื่อ ครั้ง ก่อน เรา คิด จะ ฝาก ของ ตอบ แทนไปให้ กับ เจ้า หอ มี่ รับ สั่ง ให้ เจ้า เข้า มา เฝ้า จึ่ง หาได้ ฝากไปไม่ นาง ยงอันกงจู๋ ว่า อัน สิ่ง ของ เล็ก น้อย ที่ ข้าพเจ้า ถวาย มา ก็ หา สม กับ พระ คุณ ที่ ชุบ เลี้ยง ข้าพเจ้าไม่

เคาฮองเฮาจึงว่าหนังสือที่เจ้ามีมานั้น ประกอบด้วยสติปัญญาเฉลียวฉลาดหนัก พระเจ้าถังอ๋องทรงพระสรวนแล้วถามว่า ในเรื่องราวหนังสือเจ้ามีมาตัดทางไมตรีกับต่อเส่งนั้น น้ำใจของเจ้าจะตัดเสียจริงฤๅ นางยงอันกงจู๋คำนับแล้วจึงทูลว่า เดิมต่อเส่งวานให้ซีกึกเอี๋ยนถือหนังสือฉบับหนึ่งมาให้ซินซกโป พอมาถึงกลางทางเจ้าเมืองไซตุดเขียด จับเอาตัวซีกึกเอี๋ยนมาทำศึก พบกับข้าพระองค์ ๆ จับได้ตัวซีกึกเอี๋ยนทราบความว่า ต่อเส่งวานให้ซีกึกเอี๋ยนถือหนังสือมาให้ซินซกโปให้พูดจากับตันยองซินไปว่ากล่าวสู่ขอ ตันอายเหนยบุตรตันยองซินให้กับต่อเส่ง แล้วนางยงอันกงจู๋อุบายทูลต่อไปว่า ต่อเส่งทราบความว่าตันอายเหนยได้กับซินอวยเง็กบุตรซินซกโป เปนภรรยาเสียแล้วมีความเสียใจ มีมานะหันกลับมาทูลขอข้าพระองค์ ๆ ทราบความจึงได้มีหนังสือกราบทูลให้ทราบ พระเจ้าถังอ๋องจึงว่า อันความข้อนี้ยกเสียเถิด แต่อิวตันว่าได้นอนร่วมเตียงกับต่อเส่ง ไม่ได้เสียตัวนั้นเปนข้อสงไสยอยู่ นางยงอันกงจู๋จึงทูลว่าอันความเรื่องนี้ ข้าพระองค์มิได้เอาเท็จมากราบทูล ถ้าพระองค์กับเคาฮองเฮาไม่ทรงเชื่อ ขอให้หญิงคนใช้ที่เก่งชัณณะสูตดูให้เห็นเท็จแลจริง

ฯะ

๑ เคาฮองเฮาจึงว่าความข้อนี้ จะให้เห็นเท็จแลจริงนั้นก็ได้ จึงสั่งให้เจ้าพนักงานไปเอาหยกอย่างหนึ่ง ที่สำหรับชัณณะสูตของสิ่งใด ๆ มา เคาฮองเฮาเรียกอิวตันเข้ามาใกล้แล้ว หยิบเอาหยกมาจดลงที่คิ้วนางอิวตันสามครั้งแล้ว พิจารณาดูขนคิ้วก็เรียบร้อยเปนปรกติอยู่หาแตกกระจัดกระจายรายเส้นออกจากกันไม่ เคาฮอง

เฮ่า สรร เสริญ นาง อิวตัน ว่า เปน หญิง บริสุทธิ์ พระ เจ้า ถังอ๋อง ก็ พลอย ชม ว่า อิวตันครอง ตัว มาได้ ถึง เพียง นี้ ดี หนัก หนา แล้ว ต่อเสง ก็ เปน คน ดี มี อัชฌาไศรย นัก เดี๋ยว นี้ ถ้า นาง ยงอันกงจู๋ กับ เจ้าได้ อยู่ กิน กับ ต่อเสง ก็ สม ควร ฯะ

๏ นาง อิวตันได้ ฟัง พระ เจ้า ถังอ๋อง ตรัส ดัง นั้น ก็ นึกอาย หมอบ ลง ก้ม หน้า นิ่ง อยู่ เคาฮองเฮ่า กับ ซินอ๋อง และ พวก ฮูหยิน ใน เก๋ง พา กัน หัว เราะ พระ เจ้า ถังตี้ จึ่ง ตรัส กับ นาง อวนจิอิน ว่า เจ้า รู้จัก ดู เมฆ แล ลักขณะ คน บัดนี้ เจ้า จะได้ เปน ภรรยา ซึ่มงกง ราชการ ของ เรา ทั้งใน เมือง นอก เมือง ก็ จะได้ พึ่ง เจ้า เปน อันมาก จึ่งใช้ เตียขันที่ไป หา นางฮูหยิน สาม คน เข้า มา แล้ว จึ่งให้ ขันที่ไป บอก งุยเตง ซึ่มงกง อวยซี่จง เข้า มา เฝ้า แล้ว ให้ ขันที่ไป บอก ซินซกโป ให้ พา ต่อเสงกับ ซินอวยเง็ก แล ตัน อายเนย เข้า มา เฝ้า แล้ว สั่งให้ เตีย ไปขุนนาง จัด แจง ดอกไม้ ทอง กับ แพร แดง สิบ สาม สำรับ กับ ฆ้อง กลอง สำหรับ ประโคม หก สำ รับ ครั้น ตรัส สั่ง แล้ว พระ เจ้า ถังตี้ ก็ เสด็จ จาก สวน ดอกไม้ รุ่ง ขึ้น พระ เจ้า ถังตี้ ออก ที่ ว่า ราชการ ซินอ๋อง กับ งุยเตง ซึ่มงกงอวยซี่ จงเที่ยกากิม เข้า มา เฝ้า ฯะ

๏ พระ เจ้า ถังตี้ จึ่ง ตรัส กับ ซึ่มงกง ว่า ภรรยา เจ้า เราให้ คนไป เอา มา แล้ว เรา คิด ว่า พระ เจ้า บุนอ๋องได้ ครอง สมบัติ จัด แจงไม่ ให้ หญิง กับ ชาย อยู่ ตัว เปล่า ควร ที่จะ เปน คู่กันได้ ให้ อยู่ ด้วย กัน เสีย ครั้ง นี้ไม่ ควร จะ นิ่ง ให้ ขุน นาง ที่ มีความ ชอบ แก่ แผ่นดิน นั้น อยู่ ผู้เดียว จึ่ง สั่ง ขันที่ คน สนิทให้ พา นาง ฮูหยิน สาม คน เข้า มาไว้ แล้ว ตรัส กับ งุยเตง เที่ยกากิม อวยซี่จง ว่า เรา จะให้ เจ้า ทั้ง สาม หยิบ ฉลาก ถูก ชื่อ ผู้

ใดเคยเปนคู่สร้างกันมา เราจะยกให้อยู่กินเปนสามีภรรยากัน แล้วงุยเคงซึ่มงกงอวยซี่จงก็คำนับถงทูลว่า พวกข้าพระองค์กตัญญูคิดทำราชการฉลองพระคุณท่าน บัดนี้แผ่นดินยังไม่ปรกติ พวกข้าพระองค์ยังไม่ควรจะคิด พระเจ้าถังอ่อง จึ่งว่านักปราชว่าไว้แต่โบราณว่า การมีภรรยาเย่าเรือนครอบครัวพร้อมแล้วถึงจะทำราชการก็เปนศุข หลีสิบิ้นจึ่งพูดกับงุยเคงซึ่มงกงเที่ยกากิมอวยซี่จงว่า ซึ่งทรงพระเมตาถามทั้งนี้ ปราถนาจะให้ท่านทั้งปวงได้ความศุข ท่านอย่าพูดจาบิดพลิ้วไปเลย พระเจ้าถังตี้จึ่งตรัสเรียกเจ้าพนักงาน ให้ไปเอาถ้วยแก้วใบหนึ่งมาแล้ว หยิบภู่กันมาเขียนชื่อ กังฮูหยินถ่อฮูหยินกาฮูหยินสามคนลงในกระดาษเสร็จแล้ว จึ่งม้วนกลมเปนสามเม็ดใส่ลงในถ้วย แล้วให้งุยเคงเที่ยกากิมอวยซี่จงพิศถานต่อเทพยุดา แล้วหยิบฉลากขึ้นมาคนละเม็ดแล้วถวายพระเจ้าถังตี้ๆ คลี่กระดาษออกทอดพระเนตร์แล้ว ทรงพระสรวนแล้วจึ่งตรัสว่า กาฮูหยินได้กับงุยเคง ถ่อฮูหยินได้กับอวยซี่จง กังฮูหยินได้กับเที่ยกากิม พอตรัสเท่านั้นแล้ว ขุนนางสามคนก็คำนับถงพร้อมกัน ขันทีนำฮูหยินสามคนเข้ามาเฝ้าพระเจ้าถังตี้ๆ ตรัสถามชื่อเดิมแก่ฮูหยินทั้งสามคนว่าคนไหนชื่อกาฮูเจง ถ่อเสียวเง็กกงเซงฮูหยินสามคน จึ่งคำนับทูลบอกชื่อของตัวแล้ว พระเจ้าถังตี้ตรัสกับงุยเคงเที่ยกากิมอวยซี่จงว่า หญิงสามคนนี้รูปร่างขาวก็ดีมีสติบัญญา จะได้เอาไว้เปนที่ปฤกษาหาฤๅ ตรัสแล้วสั่งฮูหยินสามคนให้ไปหาเคาฮองเฮาที่ข้างใน แล้วกลับออกมาเราจะให้ดอกไม้ทอง และแพรติ๋วกับเจ้าจะได้ไปอยู่กินด้วยกัน หญิงพนักงานนำฮูหยินสามคนเข้าไปแล้ว ซินซกโป

พา ซินอวยเง็ก ตันอายเหนย บุตร์ สะใภ้ เข้า มา เฝ้า พระ เจ้า ถังตี๋ ๆ ทอด พระ เนตร์ เห็น ซินซกโป มี ความ เกรงใจ ด้วย เขา มี คุณ มา แต่ ก่อนเปน อัน มาก จึ่ง ตรัส ว่าเจ้า พ่อ ลูก จง เพ่งสิน เถิด แล้ว ยก พระหัตถ ชี้ ไป ตรง ตัว ตันอายเหนย ถาม ซินซกโป ว่า หญิง คน นี้ ฤๅ เปน บุตร์ สะใภ้ เจ้าให้อยู่ กิน ด้วย กัน กับ บุตร์ เจ้า แล้ว ฤๅ ยัง ฯะ

๏ ซินซกโป ทูล ว่า ยัง หาได้ อยู่กิน ด้วย กันไม่ พระ เจ้า ถังตี๋ ทอด พระ เนตร์ พิ เคราะห์ ดู ลักขณะ ตัน อายเหนย รูปร่างงาม ประกอบ ด้วย กิริยา ดี ทุก สิ่ง นานไป พาย หน้า หญิง คน นี้ จะ มี วาศนา คิด แล้ว พระ เจ้าถังอ่อง ออก พระโอฐษ ชม ว่า นาง ตัน อายเหนย กับ ซินอวยเง็ก บุตร์ เจ้า สม ควร ที่ จะ เปน คู่ กัน แล้วสั่งเจ้าพนักงานนำตันอายเหนย เข้าไป เฝ้า เคาฮองเฮาๆ จึ่ง ตรัส กับ ซินซนโป ว่า นาง ยงอันกงจู๊ ว่า นาง ตันอายเหนย เจ้าได้ รักใคร่ เปน พี่ น้อง กัน ประ การ หนึ่ง นาง ยงอันกงจู๊ ว่า ส่อเสง ฝาก หนังสือ มา ถึง เจ้า ฉบับ หนึ่งให้ ขอ ตันอายเหนย จริง ฤๅ ซินซกโป กลาบ ทูล ว่า หนังสือ ฉบับ นี้ นาง ยงอันกงจู๊ แปลง เปลี่ยน ชื่อ ของ ตัว ออก เสีย แล้ว เขียน ชื่อ ตันอายเหนย ลง เมื่อ หนังสือ นี้ มา ถึง ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้ ขอ ตันอายเหนย บุตร์สาวตันยองซินไว้ ให้ กับซินอวยเง็ก เสียแล้ว ฯะ

๏ พระ เจ้า ถังตี๋ ตรัส ว่า ทำไมไม่ให้มัน อยู่ กิน เสีย ด้วย กัน เล่า ซินซกโปจึ่ง ทูล ว่า ตันอายเหนย บุตร์ สะใภ้ พูด กับ ข้าพระองค์ ว่า จะกลับ ไป บ้าน จัด แจง การ ฝั่ง ศพ บิดา เสีย ก่อน ต่อ พาย หลัง จึ่งจะมา อยู่ ด้วย กัน พระเจ้า ถังตี๋ จึ่งตรัส ว่า คน นี้กตัญญู อย่าง นี้ หายาก ประ เดี๋ยวเราจะ เปนผู้ บังคับ จะ ให้อยู่ กินเสียด้วยกันให้พร้อมกับขุนนาง เหล่านี้ถ้าตันอายเหนย อยู่ กินด้วยกันกับซินอวยเง็กถึงกำหนด เดือนหนึ่ง จึ่งจะโปรดให้ ไป ทำการ

ฝัง ศพ บิดา ตรัส แล้ว สั่ง เจ้า พนักงาน จัด เอา เครื่อง ยศ มา ประทานให้ หญิง เจ็ด คน นาง ยงอันกงจู๋ นั้นให้ เครื่อง ยศ ตำแหน่ง ที่ยี่พื้น แปร เปน คำไทย ว่า เปน เครื่อง ยศ อย่าง โท หญิง หก คน นั้นโปรด ให้ เอา เครื่อง ยศ ตำแหน่ง ที่ซำพื้นมา ประทาน ครั้นวัน ดี ได้ ฤกษ แล้ว เจ้าพนักงาน นำ เอา หญิง เจ็ด คน ออก มา จาก เก๋ง ข้างใน แล้ว ขุนนาง คำนับ พระเจ้า ถังตี๋ แล้ว ยืน อยู่ พระเจ้า ถังตี๋ จึ่ง รับสั่ง ให้เจ้า บ่าว กับ เจ้าสาว ยืน เคียง เปน คู่ ๆ ตาม ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย งุยเตง กาฮูหยิน ยืน ที่ หนึ่ง ซึ่มงถง อวน จีอิน ที่ สอง อวยซี่จง ต่อฮูหยิน ที่ สาม เทียกากิม ถังฮูหยิน ที่ สี่ ชินอวยเง็ก ตันอ้าย เหนย ที่ ห้า ต่อเสง ยงอันกงจู๋ ที่ หก แล้ว ประทาน ดอกไม้ ทองให้ชันที่ ไป ปักหมวกให้ เปน คู่ ๆ แล้ว เอา แพร ศรี ทับทิม พาด บ่า คาด ตพาย แล่ง ให้ เจ้า บ่าว แล้ว ก็ คำนับ พร้อม กัน เจ้า พนักงาน ประ โคม ขึ้น พร้อม กัน งุยเตง กาฮูหยิน ซึ่มงถง อวนจีอิน อวยซี่จง ต่อ ฮูหยิน เทียกากิม ถังฮูหยิน คำนับ ถอย ออกไป จาก ที่ เฝ้า แล้ว เจ้าพนักงาน ที่ สอง ก็ ประโคม ขึ้น อีก ชินอวยเง็ก ตันอาย เหนย ออกไป อีก ครั้ง หนึ่ง แล้ว ยงอันกงจู๋ ต่อเสง อิวตัน สาม คน เข้า มา คำนับ พระเจ้า ถังตี๋ ๆ จึ่ง ตรัส กับ ต่อเสง ว่า มิเสีย แรง เจ้า เปน คน ดี มา ครั้ง นี้ ได้ ภรรยา ถึง สอง คน สม ความ ปราถนา แล้ว ต่อเสง คำนับ แล้ว จึ่ง ทูล ว่า ข้าพระองค์ ได้ ความ ศุข ครั้ง นี้ เพราะทรง พระเมตตา ข้าพระองค์ เห็นว่า นาง ยงอันกงจู๋ เปน ญาติ กับ เคาฮองเฮา ข้าพระองค์ จะ ขอ เข้าไป คำนับ ฉลองพระคุณ ท่าน ซะ

๑ พระเจ้า ถังตี๋ ตรัส ว่า จะ เปนไร มี ตรัส แล้ว เสด็จ ลุก ขึ้น จาก ที่ นั่ง เรียก ยงอันกงจู๋ ต่อเสง อิวตันให้ เดิน ตาม เสด็จ เข้า ไป ถึง ข้างใน แล้ว สาม คน ก็ คำนับ เคาฮองเฮา ๆ นึก แต่ ในใจ ว่า ต่อเสง เปน เด็ก ก็ จริง

แต่ว่า มีปัญญา รู้คำนับ ตาม ธรรมเนียม เรียบร้อย มีความ เอ็นดู จึ่งให้ เครื่อง ยศ สำรับ หนึ่ง กับ ขันที สอง คน หญิง คนใช้ ที่ ใน เก๋ง สอง คน แล สิ่ง ของ ภาชนะใช้ สรอย แล้ว ต่อเสง ยงอันกงจู๊ อิวถัน สาม คน ก็ คำนับ ลา ออก มา เคาฮองเฮา จึ่งให้จัด รถ ตำแหน่ง ที่ หลาน เธอ คัน หนึ่ง ให้ ยงอันกงจู๊ อิวถัน สอง คน ขี่ ไป ตาม ทาง เจ้าพนักงาน ส่ง ออก มา จาก เก๋ง ข้างใน ถึง ข้าง นอก แล้ว ยงอันกงจู๊ อิวถัน สอง คน ขึ้น ขี่ รถ ต่อเสง ขึ้น ม้า เจ้าพนักงาน ก็ ประโคม พิณพาทย์ ฆ้องกลอง ตาม ส่ง มา จน ถึง เรือน ชินซกโป พวก ราษฎร พา กัน มา ดู เปน อัน มาก ชวนกัน สรรเสริญ ทุก คน ฯะ

๏ ครั้น พระเจ้า ถัง อ๋อง จัดแจง ดบ แต่ง การ เสร็จ แล้ว ทรง คิดโทมนัศ พระไทย ว่า เดิม เรา สั่งให้ ขันทีไป เที่ยว หา นาง ฮูหยิน รูป งาม มา ปรารถนา จะ เลี้ยง ไว้ ใน เก๋ง หา สม ดังคิด ไม่ เพราะ เคาฮองเฮา เกียด กัน จึ่งได้ ยก ฮูหยินให้ เปน ภรรยา ขุนนาง เสีย ถ้าใจ เคา ฮองเฮา เหมือน ดัง ใจ เซียวฮองเฮา มะเหษี พระเจ้า ซุย เอี๋ยงตี้ แล้ว ไหน เลย เรา จะ ยก นาง ฮูหยิน ให้ ไป เปน ภรรยา ขุนนาง แล้ว ทรง คิด ต่อไป ว่า เรา จัดแจง การ ครั้งนี้ ขุนนาง แล ราษฎ ทั้ง ปวง มี ความ ยินดี เปน อัน มาก คิด ดัง นั้น แล้ว ก็ โทมนัศ ยิ้ม อยู่ แต่ ใน พระไทย เสด็จ กลับ เข้าไปในเก๋ง เอา ความ ที่ ได้ จัดแจง การ บ่าวสาว แลความ ซึ่ง ตัน อายเหนย ขอให้ ไป ทำ การ ศพ ตันยองซิน แล้ว จึ่ง จะ กลับ มา อยู่กิน กับ ชิน อวยเจ๊ก นั้น เล่าให้ นาง ข้างใน ฟัง ทุก ประการ ฯะ

๏ นางไอบุน เจียวหงี อยู่ ที่ นั่น ด้วย ได้ ยิน ดัง นั้น ก็ ร้องไห้

พระเจ้าถังอ๋องจึ่งถามว่าเจ้าคิดแค้นสิ่งใดจึ่งร้องไห้ นางโอบุนเจียวหงีจึ่งทูลว่าศพมารดาข้าพระองค์อยู่ที่เมืองลกเอี๋ยงนั้น โอบุนซื่อกิบพี่ชายข้าพระองค์ก็ยังหาได้จัดแจงฝังไม่ พระเจ้าถังอ๋องตรัสว่าเวลาพรุ่งนี้โอบุนซื่อกิบเข้ามาแล้วจึ่งจะถามดูก่อน ฯะ

๏ ฝ่ายเตียวกงกิ้นสำนักอยู่ที่เรือนชินซกโป กับล่อเสงหลายเวลา ครั้นจะตักเตือนให้ล่อเสงกลับไปเมืองฮ่อจิว ก็คิดว่าล่อเสงพึ่งอยู่กับเมียใหม่ ๆ ประการหนึ่งเคาฮองเฮานับถือว่า นางยงอันกงจู๋นั้นเปนหลานก็เกรงอยู่ แลภรรยาขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงยังกำลังรักใคร่ให้สิ่งของไปมาเยี่ยมเยียนนางยงอันกงจู๋อิวลันอยู่เนือง ๆ เตียวกงกิ้นกลัวว่าที่เมืองฮ่อจิวจะมีราชการ เตียวกงกิ้นจึ่งเข้าเฝ้าทูลลาจะกลับไปเมืองฮ่อจิวก่อน วันนั้นหลีสีบิ๋นเฝ้าอยู่นั้นด้วย คิดรักเตียวกงกิ้นว่าเปนคนมีสติปัญญาหยากได้ไว้ หลีสีบิ๋นจึ่งทูลกับพระเจ้าถังตี้ว่า ให้ตั้งเตียวกงกิ้นเปนขุนนางทำราชการในเมืองเชียงอั๋น พระเจ้าถังตี้จึ่งตั้งให้เตียวกงกิ้นเปนที่ชิวม้าสำหรับกำกับโจรผู้ร้าย กับให้ตรวจตรารักษาประตูวัง กระทำราชการอยู่ในเมืองเชียงอั๋น ราชการที่เมืองฮ่อจิวนั้นให้ล่อเสงทำแทนเตียวกงกิ้น ๆ กลับไปแจ้งกับล่อโฉยว่า บัดนี้พระเจ้าถังตี้ตั้งให้ข้าพเจ้าเปนชิวม้าขุนนางทำราชการในเมืองหลวง ข้าพเจ้าจะขอรับบุตรภรรยาเอามาไว้ด้วย ฯะ

๏ ฝ่ายล่อเสงกับภรรยา มาสำนักอยู่ที่บ้านชินซกโปประมาณยี่สิบห้าวัน คิดถึงบิดามารดาแล้วได้รับสั่งให้ทำราชการแทนเตียวกงกิ้นก็มีความวิตกอยู่ จึ่งเข้าไปทูลลาพระเจ้าถังตี้เคาฮองเฮา กับหลีสีบิ๋น แลขุนนางที่ไซซูแล้วก็ไปลาโอบุนซื่อกิบ ครั้นไปถึง

บ้าน เห็น บ่าวไพร่ โอบุนซื่อกิบ จัดแจง เกวียน แล ม้าบันทุก ของ อยู่ ที่บ้าน ต่อเสง เข้าไป พบ โอบุนซื่อกิบ จึ่ง ถาม ว่า ท่าน จัดแจง เกวียน แล ม้าไป ข้างไหน โอบุนซื่นกิบ จึ่ง ว่า ศพ มารดา เรา ยัง อยู่ ที่ ลกเอี๋ยง เรา หลุด ลา จะไป ทำการ ฝั่ง ศพ มารดา สักสอง เดือน เรา จะไป เสีย เดี๋ยวนี้ แล้ว เห็น จะไม่ ได้ อยู่ ส่ง ท่าน ต่อเสง จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า มา หา จะลา กลับ ไป เวลา พรุ่งนี้ พูด กัน แล้ว ต่อเสง ก็ ลา โอบุนซื่อกิบ มา ที่ อยู่ ให้จัดแจง เก็บ เข้า ของ เสร็จ แต่ ใน เวลา กลาง คืน ครั้น รุ่ง เช้า ต่อเสง พา ยงอันกงจู๊ อิวลัน มา ลา นาง ซีน ไป กับ ซีน ซกไป นาง เคียวสี ซีนอวยเง็ก นาง ตันอายเหนย แล้ว เที่ยว ลา ขุน นาง ผู้ ใหญ่ ต่าง คน ต่าง คำนับ พา กัน ออก มา ส่ง ต่อเสง ยงอันกงจู๊ อิวลัน จาก ประตู บ้าน ต่อเสง จัดให้ อุติน่ำ อุติบั๊ก พ้อมุ้ย กับ ขันทีสอง คนออก เดิน เปน กระบวน น่าไป ก่อน ต่อเสง ยงอันกงจู๊ อิวลัน กับ หญิง สอง คน ที่ เถาซองเฮา ประทาน นาง กิมเหลง นาง เงาเหลี่ยง แล บ่าว ไพร่ เดิน เปน กระบวน หลังไป ฯะ

๑ ต่อเสง คิด จะ รับ เอา เถาเคียนเต็ก ไปไว้ เมือง ซื่อจิว แล้ว จะ แวะ บ้าน ลุยแฮ ที่ ฝั่ง ศพ นาง เซาเฮา ด้วย ต่อเสง จึ่ง สั่งให้ รีบ เดิน ทั้ง กลาง วัน กลางคืน ไป ประมาณ หลาย วัน พวก อุติน่ำ อุติบั๊ก นั้น เดินไป ข้าง น่า พา กัน ออก จาก ต่าน ทองก๋วน ไป ถึง ต้น ทาง เมือง เซี่ยวจิว เห็น มี่ ตลาด ผู้ คน ดู เปน อัน มาก วัน นั้น เดิน มา แต่ เช้า ก่อน กิน เข้า อุติน่ำ อุติบั๊ก จะ หา ที่ เตี๊ยม ใหญ่ สำนัก ซื้อ อาหาร กิน ก็ หา พบไม่ แล้ว รีบ เดินไป ประมาณ ลี้ เศษ พบ เตี๊ยม ขาย สุรา อาหาร โรง หนึ่ง อยู่ ตรง น่า วัด มี หนังสือ เขียน ใน กระดาน ป้าย ปัก ไว้ ว่า ถ้า ท่าน ผู้ ใด เดินไป มา ทางนี้ เชิญ หยุด พัก ซื้อ สุรา อาหาร กิน เถิด อุติน่ำ อุติบั๊ก กับไพร่

พลทั้งปวง มาถึงลงจากม้าพากันเดินเข้าไปในเคียมเห็นที่ทางกว้างใหญ่สอาดดี ก็ดีใจว่าพวกเรามาถึงก่อน คนทั้งปวงยังหามีผู้ใดพักซื้อกินไม่ อุตินำอุติบั๊กจึงสั่งเจ้าของเคียมให้จัดแจงสิ่งของกับที่จะนั่งให้หมดจดตั้งโต๊ะแลสุราไว้ สั่งแล้วอุตินำอุติบั๊กออกมาจากเคียม แลดูมาข้างหลังยังหาเห็นพวกล่อเส็งมาไม่ เห็นแต่ผู้คนชายหญิงเดินไปมาที่น่าวัดเปนอันมาก อุตินำอุติบั๊กถามชาวบ้านแลคนเดินทางว่า ที่น่าวัดผู้คนมามากเขาทำการสิ่งใด คนเดินทางบอกว่า ท่านหยากจะใคร่รู้เข้าไปดูในวัดเถิด อุตินำอุติบั๊กก็เดินหลีกคนเข้าไปในวัด เห็นมีตึกสามหลังมีพระพุทธรูปแลตั้งเครื่องบูชาไว้ อุตินำอุติบั๊กเข้าไปถึงหลังที่สาม เห็นน่าต่างแลโต๊ะเครื่องบูชาแตกหักยับเยิน เห็นนางชีแก่สามคนสี่คนนั่งร้องไห้อยู่ อุตินำอุติบั๊กก็พูดจาซักถามนางชี ๆ หาบอกความไม่ อุตินำอุติบั๊กได้ยินเสียงคนพูดกันข้างนอกอื้ออึงเปนอันมาก แล้วได้ยินคำคนพูดว่า นางนำเอี้ยงถังจูคนนี้ แต่ก่อนเขาเปนบุตรหลานเจ้าอยู่ในเมืองซุย ครั้นบ้านเมืองเปนจลาจลเสียแก่ข้าศึก คนทั้งปวงจึงข่มเหงได้ อุตินำอุติบั๊กกลัวว่าล่อเส็งจะมาถึงเคียม จึงไม่ได้พูดจาซักถามคนเหล่านั้นต่อไป จึงเดินกลับออกมาจากวัด พอล่อเส็งกับภรรยาพาบ่าวไพร่มาถึงเคียม นางยงอันกงจู๊อิวลันลงจากรถเดินเข้าไปในเคียม แต่ล่อเส็งนั้นลงจากม้ายืนอยู่ที่น่าเคียมเรียกอุตินำอุติบั๊กเข้าไปในเคียม แล้วถามว่า เมื่อตะกี้เราเดินมาเห็นผู้คนอยู่ที่วัดนั้นมากเขาทำการสิ่งใด อุตินำอุติบั๊กจึงเล่าความที่เข้าไปเห็นแลได้ยินให้ล่อเส็งฟัง

๑ นางยงอันกงจู๊ได้ยินดังนั้น จึงคิดว่าพวกเมืองแต้งุ่ยจะตกอยู่ที่นี่บ้างดอกกระมัง จึ่งให้กิมเหลงเงาเหลี่ยงไปเรียกชีแก่มาถาม เงาเหลี่ยงกิมเหลงไปถึงวัด บอกกับชีแก่ว่าต่อเส่งกับนางยงอันกงจู๊ นายของเราให้เชิญท่านไปหาเร็วๆ ชีแก่ได้ฟังแล้วถามว่า นายของท่านมาแต่ไหน เงาเหลี่ยงกิมเหลงบอกว่าท่านไปถึงก็คงจะรู้ดอก นางชีแก่ก็เดินมาพลางถามเงาเหลี่ยงกิมเหลงว่า นายของเจ้าใช้มาเรียกข้าไปด้วยถ้อยความสิ่งใด กิมเหลงเงาเหลี่ยงตอบว่าหารู้ไม่ พูดกันแล้วก็พาเดินมาถึงเตี่ยม นางชีแก่เข้าไปยืนคำนับแล้ว นางยงอันกงจู๊จึ่งถามว่าผู้ใดมารบกวนพวกท่าน แลนางน่าเอี๋ยงกงจู ที่อยู่ในวัดเปนบุตรหลานผู้ใด ชีแก่บอกว่านางน่าเอี๋ยงกงจูเปนเชื้อวงษพระเจ้าซุยเอี๋ยงตี่ เมื่อครั้งเตาเกี๋ยนเต๊กไปปราบโอบุ้นฮ่วยกิบที่เมืองถังโต๊ะ ซือเถงทหารของเตาเกี๋ยนเต๊กเห็นนางน่าเอี๋ยงกงจูรูปงามจะเอาเปนภรรยา นางน่าเอี๋ยงกงจูไม่ยอม ซือเถงจึ่งพาลพโลว่า เจ้าวัดเปนพรรคพวกของโอบุ้นฮ่วยกิบ ซือเถงจึ่งฆ่าเจ้าวัดเสีย นางน่าเอี๋ยงกงจูอ้อนวอนขอชีวิตรกับเตาเกี๋ยนเต๊ก ขอบวชเปนชีอยู่ที่เมืองถกเอี๋ยง แล้วไปเยี่ยมพี่น้องที่เซี่ยงอั๋น ไปถึงกลางทางพวกโจรป่าตีชิงเก็บเอาทรัพย์สิ่งของไปสิ้น นางน่าเอี๋ยงกงจูจึ่งได้มาสำนักอาไศรยอยู่ในวัดที่ข้าพเจ้าอยู่ แล้วเมื่อเวลาคืนนี้โอบุ้นซือกิบขุนนางมาอยู่ที่เตี่ยมกลางทางนั้น ไม่รู้ว่าผู้ใดไปส่อเสียดขึ้นว่านางน่าเอี๋ยงกงจูมาอยู่ที่ในวัด โอบุ้นซือกิบมาที่วัดจะให้พบกับนางน่าเอี๋ยงกงจูๆ ก็ไม่ออกไปหาโอบุ้นซือกิบๆ ยืนอยู่ที่ประตูวัด แล้วพูดให้นางน่าเอี๋ยงกงจูได้ยินว่า ตัวโอบุ้นซือกิบภรรยาตายยังหามี

ภรรยาไม่ ตัวนำเอี๋ยงกงจู ก็ เปน แม่ ม่าย เหมือน กัน ถ้า นำเอี๋ยงกงจู ยอม เปน ภรรยา เรา จะ ทำ เรือน ฝาทองให้อยู่ ข้าพเจ้า คิด เห็น ว่า นาง นำเอี๋ยงกงจู ยอมไป เปน ภรรยาโอบุนซือกิบ จะได้ พึ่ง บุญ เขาไป ภาย น่า นาง นำเอี๋ยงกงจู หา คิด เหมือน ข้าพเจ้า ไม่ แต่ พอได้ ยินโอบุน ซือกิบ พูด ดัง นั้น มี ความ โกรธ เปน อันมา ร้อง ตอบ ออกมา ว่า เรา กับ ท่าน เปน คน พยาบาท กัน พวก ท่าน คิด กระบถ ต่อ แผ่นดิน ถ้า ขึ้นจะ เอา แล้ว เรา จะเอา อาวุธ แทง ท่าน ให้ ตาย ด้วย มือ เรา วันนี้ ถ้า ท่าน เข้า มา ข่ม เหง เรา ๆ ก็ ไม่ เสีย ดาย แก่ ชีวิตร แล้ว โอบุนซือกิบ เห็น ว่า ไม่ สม ความ คิด ก็ กลับ ไป ประมาณ ครู่หนึ่ง พวก บ่าวโอบุนซือกิบ กลับ มา พูดจา ตะคอก ขู่ ข้าพเจ้า ว่า คบ ญาติ พี่ น้อง พวก เมืองซุยไว้ จะ เอาเงิน กับ ข้าพเจ้า ๆ ไม่ มี เงิน จะให้ พวก บ่าว โอบุนซือกิบ พา กัน ทุบ ต่อย เครื่อง บูชา ยับ เยิน สิ้น นาง ยงอันกงจู๋ จึง ว่า โอบุนซือกิบ แต่ ก่อน ก็ เปน คน ดี เรียบร้อย แล้ว รู้ หนังสือ แล กฎหมาย อย่าง ธรรมเนียม เอี๋ยหงึฉิน จึง ได้ สั่งสอนให้ ไป ถวาย ตัว อยู่ ใน เมืองถัง แล้วให้ เอา น้อง สาว มา ถวาย กับ พระเจ้า ถังดี้ ๆ จึงได้ โปรดปราน เปน อัน มาก บัดนี้ กลับ มา ทำความ ชั่ว ดังนี้ หาดีไม่ นางยงอันกงจู๋ แกล้ง อุบาย พูด ว่า งดไว้ก่อน ให้ โอบุนซือกิบ ไป ทำการ ฝังศพมารดา แล้ว เรา จึ่ง จะต่อว่าให้ พูด แล้ว จึ่งให้ บ่าว หญิง สี่ คน กลับไป วัด กับ ชี แก่ ให้ เชิญ นาง นำเอี๋ยงกงจูมา นาง ยงอันกงจู๋ เห็น นางนำเอี๋ยงกงจู รูป ร่าง งดงาม อายุ ประมาณ ยี่สิบปี เศษ ยงอันกงจู๋ กับ ยิวสิน ออก มา รับนาง นำเอี๋ยงกงจูเข้าไปใน เตี๋ยม ต่าง คน ต่าง คำนับ กัน แล้ว เชิญ ให้นั่ง ที่ สมควร แล้ว ยงอันกงจู๋ พูด กับ นำเอี๋ยงกงจู ว่า ชี แก่ บอก ว่า ท่านไป หา พี่ น้อง ที่ เชียงอั๋น ข้าพเจ้าไม่ รู้ว่า ผู้ ใด เปน

ญาติ กับ ท่าน นำเอี้ยงกงจู บอก ว่า ชื่อ เล่าบุ่นแจ ซึ่ง เปน กวังลกไต้ฮู ขุนนาง ผู้ ใหญ่ อยู่ ใน เมือง ถัง นั้น เปน ญาติ กับ สามี ข้าพเจ้า ที่ ถึง แก่ กรรม ข้าพเจ้า หมาย จะไป พึ่ง เขา อยู่ กว่า จะ หา ชีวิตรไม่ ข้าพเจ้า ได้ ความ ว่า ท้าย ก่ำ ขันที เปน อหริ กับ เล่าบุ่นแจ แกล้ง เพ็ชทูล กล่าวโทษ ว่า เล่าบุ่นแจ คบคิด เข้า กับ พวก กระบถ พระเจ้า ถังอ๋อง จึ่งให้ประหาร ชีวิตร เล่าบุ่นแจ เสีย ครั้ง นั้น ข้าพเจ้า ก็ เปน คน บ้าน แตก เมือง เสีย ญาติ พี่ น้อง ก็ไม่ มี ข้าพเจ้า จึ่ง ได้ ความ ทุกข์ ยาก มา สำนัก อาไศรย อยู่ ใน วัด นี้ พูด แล้วก็ ร้องให้ นางยงอันกงจู๋ เห็นนางนำเอี้ยงกงจูร้องให้ ก็มีความ สังเวช จึ่ง ว่า ถ้า ท่าน จะบวช เปน ชี อยู่ อย่าง นี้ แล้ว อยู่ ที่ นี่ หา สม ควรไม่ ข้าพเจ้า จะพา ท่านไป อยู่ ที่ วัด แห่ง หนึ่ง แต่ไม่ รู้ว่า ท่าน จะ ชอบ ฤๅ ไม่ ชอบ นาง นำเอี้ยงกงจู จึ่ง ว่า ถ้า ท่าน สมเคราะห์ ดัง นั้น แล้ว เปน บุญ ของ ข้าพเจ้า หนักหนา นางยงอันกงจู๋ จึ่งว่า ที่ ลุยเฮ มี วัด อยู่ วัด หนึ่ง ชื่อ หมิ่งเจง อำ แปล เปนไทย ว่า วัด หลวง พรมจัน เดี๋ยว นี้ พวก ฮูหยิน ของ พระเจ้า ซุยเอี้ยงตี้ บวช เปน ชี อยู่ ที่ วัด นั้น สี่ คน ถ้า ท่าน ยอม ไป อยู่ ข้าพเจ้า จะ พาไป นำเอี้ยงกงจู จึ่ง ว่า ท่าน สมเคราะห์ พา ข้าพเจ้า ไป อยู่ ที่ นั้น แล้ว ข้าพเจ้าจะรักษา ศีล สวด มนต์ ไหว้ พระ แบ่ง ส่วนบุญ ไป ให้กับ ท่าน ทุก เวลา นาง ยงอันกงจู๋ จึ่ง ว่า เดี๋ยว นี้ ข้าพเจ้า จะไป ลุยเฮ ถ้า ท่าน จะไป ด้วย ก็ ให้ ไป เก็บ เอา ทรัพย์ สิ่งของ มาไป ด้วย ข้าพเจ้า เร็ว ๆ เถิด นาง นำเอี้ยงกงจู มี ความ ยินดี จึ่งไป เก็บ ทรัพย์ สิ่ง ของ แล้ว ลา พวก ชี ทั้งหลาย ที่ วัด แล้ว กลับ มา ที่ เตียม ยงอันกงจู๋ เอา เงิน ให้กับ ชี แก่ สิบ ตำลึง แล้ว สั่งให้บ่าวไป จ้าง ม้าตัว หนึ่ง จะให้ นาง นำ เอี้ยงกงจู ขี่ แล้ว สั่งให้พ้อมุ้ยกิมเหลง เอาเงินไป คิดให้ กับ เจ้าของเตียม

เจ้า ของ เตี่ยม รูปร่าง สูงใหญ่ หนวด เครา ดู หน้ากลัว หัวเราะ แล้วจึ่ง พูด กับ พ้อมุ้ย กิมเหลง ว่า อย่าเพ่อ คิด เงิน ให้ เรา เลย เราจะ ถาม สัก หน่อย หนึ่ง นาง ที่ ขึ้น เกวียนไป นั้น เปน บุตร สาว เคาเกียนเต๊ก ฤๅมิ ใช่ พ้อมุ้ย ก็รับ คำ เจ้า ของ เตี่ยม จึ่ง ถาม ต่อไป ว่า คนที่ หนุ่ม น้อย ขี่ ม้า ไป นั้น คือใคร และ ซิ่งอันเจ้า ที่ เปน ขุนนาง ของ แฮ่อ๋องไป เสีย ข้างไหน กิมเหลง จึ่ง บอกว่า คนที่ ขี่ ม้าคือ ล่อเส่ง บุตรล่อโงย เจ้าเมือง ฮือจิว เปน สามี นางยงอันกงจู๋ แต่ ซิ่งอันเจ้า บวช เปน หลวงจีน ไป อยู่ กับ เคาเกียนเต๊ก ที่ ตำบล ฮือเลงซัว ด้วย กัน เจ้า ของ เตี่ยม แจ้ง ความ แล้ว จึ่ง ว่าเรา มี ความ เวทนา บุตร ภรรยา ตันยองซิน ไม่ รู้ว่า จะ เปน ประการใด พ้อมุ้ย จึ่ง ว่า บุตร สาว ตันยองซิน เมื่อ ก่อน นั้น พระเจ้า ถังตี่ โปรด ประทานให้ เปน ภรรยา ซินอวยเง็ก บุตรซินซกโป พร้อม กับ ล่อเส่ง นางยงอันกงจู๋ วัน เดียวกัน ประเดียว นี้ พระเจ้า ถังอ๋องโปรดให้ ตันอายเหนย บุตร สาว ตันยองซิน มา ทำการ ศพ บิดา ไม่ ช้า ก็ จะ มา ถึง เมืองลูจิว เจ้า ของ เตี่ยม ได้ ฟัง แล้ว ตบ มือ หัวเราะ สรรเสริญ ว่า พระ เจ้าถังอ๋อง ครอง สมบัติ ตั้ง อยู่ ใน ยุติธรรม ประกอบไป ด้วย เมตา แก่ อาณา ประชา ราษฎร ทั้งปวง เปน ที่ ยิ่ง พูด แล้ว พ้อมุ้ยหยิบ เอา เงินออก มา นับให้ เจ้าของ เตี่ยม จึ่งว่า พวก ท่าน มา สำนัก กิน อยู่ เล็ก น้อย ไม่ ต้อง คิด เงิน ให้เรา ดอก ด้วย เรา กับ แฮ่ อ๋อง ซิ่งอัน เจ้า ได้ เปน เพื่อน รัก กัน มา แต่ ก่อน แล้ว เจ้าของ เตี่ยม ว่า ตันอายเหนย จะ พาศพตันยองซินออก มาทำการศพที่แขวง เมืองลูจิว นั้น จะ จริง ฤๅไม่จริง ซะ

๏ กิมเหลง จึ่ง ตอบ ว่า ท่าน จง คอย อยู่ เถิด ไม่ช้า สัก สองสามเวลา

ก็จะมาถึงนี้ เจ้าของเตี๊ยมจึงว่าถ้าจริงเหมือนเจ้าพูดดังนั้น เจ้าจงเอาเงินนี้รีบตามนายไปให้ทันเถิดไม่เอาแล้ว พ้อมุ้ยจึงถามแซ่แลชื่อแก่เจ้าของเตี๊ยมๆ ก็นิ่งอยู่หาบอกไม่ ยกแต่มือคำนับแล้วกลับเข้าไปในห้องของตัว พ้อมุ้ยก็มเหลงจึงหยิบเอาเงินที่เจ้าของเตี๊ยมคืนให้มานั้น แล้วขึ้นม้ารีบไปตามนาย และเจ้าของเตี๊ยมนั้นเดิมเกิดอยู่ที่เมืองเตียวคัง แซ่กวนชื่อตัวคอเปนหลานกวนอู ครั้งแผ่นดินสามก๊ก กวนตัวคอคนนี้มีกำลังถือตัวว่าเปนคนเชื้อสายกับกวนอูจึงไม่ยอมอยู่ในบังคับผู้ใด เที่ยวทำโจรผู้ร้ายตอบตีกขายเกลือไม่ให้เจ้าภาษีรู้อยู่ที่ไหน ราษฎรชาวบ้านชาวเมืองก็กลัวเกรงนับถือโดยมาก ครั้นรู้ความว่าหลีมิตตันยองซินตายมีความสังเวชสลดใจลงก็ทิ้งความชั่วที่ตัวได้กระทำแต่ก่อน ๆ นั้นเสียสิ้น จึงมาตั้งร้านเตี๊ยมขายสุราอาหาร และทำที่อยู่ให้คนเดินทางพักอาไศรยอยู่ท่ามกลางหนทางแขวงเมืองเซียมจิว พวกโจรผู้ร้ายแลราษฎรที่มีกำลังซึ่งอยู่ใกล้เคียงในแขวงจังหวัดนั้นกลัวเกรงนับถือกวนตัวคอเปนอันมาก ฯะ

๏ ฝ่ายนางยงอันกงจู๋คิดจะรับบิดาไปเมืองฮ่อจิว จึงสั่งให้นางอิวสันกับอุตนำอคิบัก แลคนทั้งปวงเลยไปพักคอยถ้าอยู่ที่บ้านตุยแฮ่ก่อน เราจะไปเยี่ยมเยือนบิดาที่เขาอินเลงซัว สั่งแล้วต่อเส่งยงอันกงจู๋กับบ่าวไพร่คนสนิทเดินตัดทางไปถึงเขาอินเลงซัว ต่อเส่งยงอันกงจู๋เข้าไปคำนับเคาเกี๋ยนเต๊ก แล้วอ้อนวอนให้เข้าไปอยู่เมืองฮ่อจิว เคาเกี๋ยนเต๊กได้ยินบุตรเขยบุตรสาวมาอ้อนวอนดังนั้น มีความอาไลยแก่บุตรสาวอยู่ แต่คิดถึงทั่งซำจั๋งอาจารย์ผู้วิเศษได้สั่งสอนทุกเวลา ว่า

เกิด มาเปน รูปกายไม่ เปน แก่น สาร อุส่าห์ จำศีล สวดมนต์ ภาวนา อยู่ ที่ นี่ ดี กว่า คิด แล้วจึ่ง พูด ว่า เจ้า ทั้งสอง คน จงพากันไป อยู่ ให้ เปนสุข เถิด บิดา อยู่ ที่ นี่ ก็มี ความ สุข อยู่ แล้ว นางยงอันกงจู๊ ร้องให้อาไลย แก่บิดา ยิ่งนัก แล้ว ถ่อเสง กับ นาง ยงอันกงจู๊ คำนับ ก็ พา กัน กลับไปบ้าน ฉุยแซ ซีเซียนซัง ผู้ รักษา เมือง ตังซิว กับ กายุนหู แจ้งความ ก็ ออกมา ต้อน รับ ที่ กลาง ทางกับนาง ซิวฮูหยิน แต่ บุตร ภรรยา เอียงกิน นั้น ซิ่มงกง ใช้ให้คน มา รับไป เสีย ก่อน แล้ว นางยงอันกงจู๊ ก็ เข้าไป เส้นศพ นาง เซาเฮา มารดา เลี้ยง จัดให้บ่าว เดิม คน สนิท สอง คนซึ่ง อยู่ บ้าน ฉุยแซ ด้วย กัน แต่ ก่อน นั้น ให้ อยู่ รักษา บ้าน เรือน เรือก สวนไร่ นา อยู่ ที่ นั้น แล้ว มอบให้ นาง น่ำเอี้ยงกงจู๊ ให้ อยู่ กับ ซีฮูหยินสี่ คน ที่ วัด นั้น ด้วย ถ่อเสง นาง ยงอันกงจู๊ นาง อ้วสิน จัดแจง การ เสร็จ แล้ว พา กัน ออกจาก บ้านฉุยแซ ไปเมือง ฮ่อจิ๋ว กายุนหู ตาม ส่ง ถ่อเสงไป พ้นบ้าน ฉุยแซ แล้วก็ กลับ มา

๑ ภายหลัง กายุนหู รู้ว่าบุตร ภรรยา ตันยองซิน จะ พา เอา ศพ ตัน ยองซิน มา ทำ การ ศพ ที่ แขวงเมือง ฉุจิ๋ว กายุนหู คิด แต่ในใจ ว่า ตัน ยองซิน นั้นได้เปน เพื่อน ร่วม สำบาก รักใคร่ กัน มาก จะ

๑ เมื่อ ตันยองซินต้อง โทษ ซินซกไป ซิ่มงกง เทียกากิม ก็ได้ เชือดเนื้อ แทน คุณ เขา แล้ว แต่ เรา นี้ ยัง หาได้ แทน คุณ ตันยองซินไม่ วัน นี้ รู้ ข่าว ว่า บุตรสาว บุตร เขย ของ ตันยองซิน จะ เอา ศพ มาฝั้ง เรา จะ ต้องไป เส้น ศพ จึ่ง จะ ชอบ คิด แล้ว จึ่ง จัด แจง สิ่งของ ทั้งปวง จะไป เส้นศพ ตันยองซิน แล้ว ก็ เรียก คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใกล้ เคียง กัน ซึ่ง ตันยองซิน ทำ คุณไว้ แต่ ก่อน นั้นไป ด้วย ฝ่ายซินอวยเง็ก นั้น พระ เจ้า ถังอ๋อง ทรง พระเมตตา เปน อันมาก เพราะ เห็น กับ ซินซก ไป ผู้บิดา จึ่ง ตั้งให้ ซินอวยเง็ก

เปน ที่ขุน นาง รักษาองค์ ซินอวยเง็ก อยู่ กิน กับตันอายเหนยเปนสามีภริยา ได้ ประมาณ เดือนเศษ ซินอวยเง็ก กับ บุตรภรรยา ตันยองซิน จึ่ง ลา ซินซกไป นาง เตียวศรี จะไปจัดแจง ทำการ ศพตันยองซิน ที่ บ้าน ยี่เหียนจึ้ง แขวง เมือง ถูจิว ฯะ

๏ ซินซกไปจัด ทหาร ใน เรือน ของ ตัว สี่ คน กับไพร่ ประมาณห้า ร้อย คน ให้ ไป ด้วยพวก ขุนนางใน เมืองถัง รู้ ความ จึ่งพา กันมาส่งซินอวยเง็ก เปน อัน มาก ซินอวยเง็ก ออก มา ที่ วัดให้ ยกโลงใส่ศพ ตันยองซิน ขึ้นใส่ เกวียน ตัด ทางไปหลาย วันถึง แขวง เมือง เซียมจิว เปน เวลาใกล้ ค่ำ ทหาร สี่ คน ซึ่ง เปน กอง หน้า รีบขับม้าไป เที่ยว หา เดียมจะ หยุดภัก แล เห็นคนพวก หนึ่ง สูงใหญ่ ประ มาณ เจ็ด คน แปด คนใส่ เสื้อ ขาว โพก ศีรษะ ขาว เดิน ตรง เข้า มาใกล้ ถาม ว่า ศพ ตันยองซิน ที่ อยู่ บ้าน ยี่เหียนจึ้ง นั้น มา ถึงไหน นาย ทหาร สี่คน บอก ว่า ยัง มาข้างหลัง พวก ที่ สูงใหญ่ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็รีบ เดิน เลย มา ประมาณ ทาง สี่ เศษ พบ พวก กอง หลัง มี คน ถือกระดานป้าย ทาแดง แล ธง กระดาษ นำ น่า มา เขียน หนังสือ ตัว บีด ทอง ที่ใน กระดาน ป้ายใจ ความ ว่า มี รับสั่ง พระเจ้าถังอ๋องให้เอาศพ มาฝัง หนังสือในธง นั้น ว่า ศพ ตันยองซิน พวก ที่ สูงใหญ่ เจ็ด คน แปดคน เห็น ดังนั้นพา กันตบมือ ร้องว่า มาถึ แล้ว ๆ เดินตรง เข้าไป ที่ หน้าเกวียนใส่ ศพ คำนับ ลง แล้ว ร้องไห้ อยู่พร้อม กัน เสียงอื้ออึง ทหาร กอง หน้า สี่ คน สำคัญ ว่าพวก ที่ สูงใหญ่ เปนโจร ผู้ร้าย จึ่ง ชวน กัน ควบม้า ย้อน หลัง ตาม มา เห็น ดังนั้น ก็ รู้ว่า มิใช่ พวกโจร เห็น ซินอวยเง็ก ลง จากม้า คำนับ กับ พวก นั้น อยู่ ด้วย ฯะ

๏ ฝ่ายภรรยา ตันยองซิน ขี่ เกวียน ทำ อย่าง หลังคา เกียว ตามเกวียน ศพ มา ข้าง หลังได้ ยิน เสียงร้องไห้ จึ่ง เปิด ประตู เกียว มองดู เห็น คน

เจ็ดคน แปดคน นั่งร้องไห้รู้จักจำได้ ชื่อเตียมมังน่ำหยี่ เมื่อแต่ก่อนนั้นฆ่าคนตาย ตันยองซินเอาไปซ่อนไว้ที่บ้าน แล้วได้ช่วยเสียเงินทองจึ่งได้พ้นโทษ แลคนที่ภรรยาตันยองซินไม่รู้จักนั้น แต่ก่อนตันยองซินก็ได้มีคุณไว้ทุกคน ภรรยาตันยองซินคิดถึงตันยองซินก็ร้องไห้ พวกเจ็ดคนแปดคนนั้นร้องไห้แลคำนับศพ แล้วลุกขึ้นถามว่าท่านผู้ใดเปนบุตรเขยตันยองซิน ซินอวยเง็กจึ่งรับว่า คือตัวเรานี้เปนบุตรเขยตันยองซิน คนเจ็ดคนแปดคนจึ่งเข้าไปใกล้ซินอวยเง็ก แล้วจับมือเข้าแล้วชมว่าตันยองซินได้บุตรเขยอันประเสริฐ ต่างคนต่างสรรเสริญ แล้วถามซินอวยเง็กว่า มารดากับภรรยาท่านมาด้วยฤๅไม่ ฯะ

๏ ซินอวยเง็กบอกว่า มาด้วยแต่พักหยุดอยู่ข้างหลัง พวกนั้นจึ่งพากันไปถึงเกวียนภรรยาตันยองซิน แล้วคำนับภรรยาตันยองซิน ภรรยาตันยองซินจึ่งลงจากเกวียนคำนับตอบ พวกนั้นพูดกับภรรยาตันยองซินว่า ข้าพเจ้านี้ได้ข่าวว่าตันยองซินเปนโทษถึงตาย พวกข้าพเจ้าพี่น้องนี้คิดถึงมิได้ขาด แต่ไม่อาจถามข่าวคราวถึง บัดนี้ท่านมีบุตรเขยอันประเสริฐ ท่านก็ได้พึ่งแล้ว ภรรยาตันยองซินตอบว่า สามีข้าพเจ้าถึงแก่กรรม ท่านทั้งหลายมาเยี่ยมข้าพเจ้าครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอบใจท่านเปนอันมาก ฯะ

๏ มังน่ำหยี่จึ่งว่าเวลานี้ก็พลบค่ำ แล้วให้จัดแจงเอาเกวียนศพไปไว้ที่เตียมก่อน กายุนหูก็มาคอยอยู่ที่เตียมนานแล้ว ซินอวยเง็กจึ่งถามมังน่ำหยี่ว่า ผู้ใดชื่อกายุนหู มังน่ำหยี่บอกว่า คนที่ชักนำชาวบ้านฉุยแฮ มาคอยศพอยู่ที่เยีตม กวนตั๋วต๋อนั้น คือตัวกายุนหูๆ กับพัคพวกมาด้วยกันนั้น คอยเส้นศพตันยองซินอยู่ พอพูดกันแล้ว มังน่ำหยี่กับพวกก็พากันลากเอาเกวียนศพไปที่เตียม ฯะ

๑ ฝ่าย กายุนหู กับพวกที่ มี ฝีมือเห็นเกวียนศพมาเกือบจะ ถึงเคียมแล้ว ก็พา กัน มา กราบไหว้ ที่น่าศพแล้วร้องไห้ ภรรยาคันยองซินกับ ซินอวยเง็ก ก็คำนับ ตอบ พวก กายุนหู ทุก คน แล้ว กวนตัวต่อ แล คน ทั้งหลาย พา กัน ลาก เกวียน ศพไปไว้ ที่โรง ข้าง เคียม กายุนหู จึ่ง นำบุตร ภรรยา คันยองซิน กับ ซินอวนเง็กให้ ไป สำนัก อยู่ ที่โรงสามห้อง หลังเคียม ครั้นไปถึงแล้ว กายุนหู พูด กับ ภรรยา คันยองซินว่า โรงสามห้องนี้ จัดแจงไว้ ดี ได้ให้ นางยงอันกงจู๋ มา สำนัก อยู่ แต่ ที่ นี่ ก่อนให้ ท่าน กับ บุตรสาว สำนัก อยู่ ใน นี้ พวก ที่ ตาม มา นั้นให้อยู่ ที่โรง สองข้าง เถิด ภรรยา คันยองซิน จึ่ง ถาม กายุนหูว่า พวก ท่าน ที่ มี ฝีมือ ทำไม จึ่งรู้ว่า เรามา จึ่งได้ พา กันมา ชุมนุม อยู่ ที่ นี่ กายุนหูว่า คน เหล่า นี้รู้ ข่าว เพราะ กวนตัวต่อ พวก บ้าน ถุยฬ ที่ ข้าพเจ้า ชักชวน มา พวก ทั้ง นี้ แต ก่อน คันยองซินได้ มี คุณไว้ กับ เขา ทั้งนั้น เขาจึ่งได้ พา กัน ชุมนุมพร้อม กัน อยู่ ที่ นี่ กายุนหู พูดจาปราไส กับ ภรรยา คันยองซิน แล้ว กายุนหู นำ ซินอวยเง็ก ออก มา ที่ เคียม หลัง นอก เห็น กระดาน ป้าย แผ่น หนึ่ง ซึ่ง กวนตัวต่อเขียน เปนตัวอักษร ลงไว้ ว่า คันยองซิน เปน เพื่อน สนิท ตั้งไว้ ที่ สมควร แล้ว กวนตัวต่อให้จัด เครื่อง โต๊ะแล สุรา มา ตั้ง เรียงไว้ ที่ น่า ป้าย จึ่ง นำ พวก เพื่อน ทั้งปวง เข้า คำนับ ป้ายชื่อ คันยองซิน ซินอวยเง็ก ก็ คอย คำนับ ตอบ อยู่ ทุก คน กวนตัวต่อ จึ่ง เอา สุรา แล ตะเกียบ วางลง ตรง น่า ป้าย แล้ว กวนตัวต่อ เชิญให้ กายุนหู นั่ง เสมอ กับ ป้าย คันยองซิน เปน ที่ หนึ่ง ซิน อวยเง็ก นั่ง ที่ สอง กายุนหูไม่ ยอม นั่ง จึ่ง พูด ว่า เมื่อ ครั้ง คันยองซิน ยัง มี ชีวิต อยู่ ข้าพเจ้า ก็ไม่นั่ง เสมอ กับ คันยองซิน ครั้ง นี้ ชอบ แต่ซินอวยเง็ก บุตรเขย นั่งเสมอกับป้าย บิดา ภรรยา จึ่งจะ ควร ซินอวยเง็กไม่ ยอม นั่ง เสมอ ป้าย กายุนหู กวนตัวต่อ

มั่งน่ายี กับ คน นั้น เปน น้ำ สบถ กับ ซินซกโป มา แต่ ก่อน จึ่งให้ซินอวยเง็ก กับ กายุนหู นั่งคู่ กัน ถัด ต่ำ กว่า ป้าย ลง มา หน่อย หนึ่ง พวก ทั้ง นั้น ก็ นั่ง เรียง กัน เปน อัน ดับ ลง มา ฯะ

๏ กวนตั๋วต่อ จึ่งว่า พวก เรา ที่ บรรดา มา พร้อม กัน อยู่ ที่ นี่ เปน เพื่อน รัก มี ความ กะตัญญู ต่อ กัน มา แต่ ก่อน ไม่ ได้ ถือ ยศ ศักดิ์ พา กัน นั่ง เปน ลำดับ กัน ตาม ธรรมเนียม พี่ น้อง เถิดอย่าถือกันเลย คนทั้งหลาย จึ่ง ว่า พูด ถูก ต้องชอบ แล้ว กวนตั๋วต่อ จึ่ง ยก ถ้วย สุรา ขึ้น แล้ว ร้อง ด้วย เสียง อัน ดังว่า เวลา ค่ำวัน นี้ พวกพี่น้อง มา ต่าง ทิศ พร้อม กัน อยู่ ที่ นี่ แล้ว ให้ เชิญ พี่ ฅันยองชิน มา กิน สุรา ด้วย กันให้ มี ความ สุข กวนตั๋วต่อ ร้องเชิญ ฅันยองชิน ดัง นั้น แล้ว คน เหล่า นั้น ต่าง คน ก็ ยก ถ้วย สุรา ขึ้น กิน แล้ว มีใจ คิด ว่า ฅันยองชินได้ มา กิน ด้วย พร้อมกัน คน ทั้ง นั้น กิน สุรา พลาง แล้ว พูด กัน ถึง ความ ที่ รัก ใคร่ กับ ฅันยองชิน มา แต่ ก่อน ครั้น พูดจา เมื่อ ครั้งมี ความสุข ต่าง คน ก็ ลุก ขึ้นขับรำ ต่าง ๆ ครั้น พูดไปถึง เมื่อ ครั้ง มี ความ ทุกข์ ต่าง คน ก็ ตี อก กระทืบ เท้า ร้องไห้เสียง ดังขึ้น มั่งน่ายี พูด กับซินอวยเง็กว่า เรา คิด ถึง เมื่อ ครั้ง เดือน เก้าปี ก่อน นี้ ย่าของท่าน ที่ มี อายุ หก สิบปี ทำแซยิด ฅันยองชิน บิดา ภรรยา ท่าน บอกไปถึง พวก ข้าพเจ้า ๆ แต่ก่อน นั้น เปน คน เที่ยว ซุกซน ออก หน้า ไม่ได้ ไม่ เหมือน เดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้า พี่น้อง สามคน จึ่ง เอา ทองคำ ของ ตัว มา ประสม กัน เข้าได้ มาก หลาย ตำลึง ประมาณราคา สัก หก ร้อย เหรียญ พา กันไปถึง เมือง ซีจิ๋ว บ้าน บิดา ของ ท่าน เปน เวลา กลาง วัน พวก ข้าพเจ้า อาย กับ คน ทั้งปวง หาได้ เข้าไป กิน เลี้ยงใน บ้านไม่ กลัวพวก เหล่านั้น เห็น จะจำ หน้าได้ ต้อง คอย อยู่ ถึง สองยาม แล้ว เดิน เข้าไป ถึง ที่ ประตู หลัง บ้าน

ข้าพเจ้า ปีนประตู เข้าไปใน เรือน ท่าน ข้าพเจ้า เอา ทองคำ ห่อ ผ้าโยน เข้า ไปไว้ ใน ห้องเรือนให้กับ ย่า ของ ท่าน เมื่อวัน เกิด ข้าพเจ้า ทำ ดังนี้ มารดา ท่าน ก็รู้ จะไม่ เล่าให้ฟัง บ้าง ฤๅ

๑ ชินอวยเง็ก จึงว่า ท่าน ทำดังนี้ มารดา ก็ได้ เล่า ความให้ ข้าพเจ้า ฟัง แล้ว มังน่าย กับ ชินอวยเง็ก กำลัง พูดจา กัน อยู่ ได้ ยิน เสียง คนมา เฉาะ เรียกให้ เปิดประตู กวนตัวต๋อ ก็รีบ ลุก เดิน มา เปิด ประตู พบตันฉวน กวนตัวต๋อ จึง พูด ว่า เจ้า มา ที่นี่ ก็ดี แล้ว เกวียน ศพ ตันยองชิน แล บุตร ภรรยากับ บุตรเขย มา พร้อม กัน อยู่ ในนี้ แล ตันฉวน คนนี้ เดิม ตาม บุตร ภรรยา ตันยองชิน เข้าไป อยู่ ใน เมืองหลวง ครั้น ตันยองชิน ตายแล้ว ชินซก ไปชี้มงกง จึงว่า กับ ตันฉวน ว่า ท่าน เปน คน มี กะตัญญู เรา จะ สงเคราะห์ กราบ ทูล ขอให้ ท่านได้ เปน ขุนนาง ตันฉวนไม่ ยอม จะ ขอ กลับไป ยิเหียนจึง ตันฉวนจึงไปหาภรรยาตันยองชินขอมาอยู่ บ้าน ยิเหียน จึง เมื่อ ครั้ง ตันยองชิน ต้องโทษ เรือกสวน ไร่ นา ของ ตันยองชิน ที่ ยิเหียนจึง นั้น พวก ชาว บ้าน ยิเหียนจึง มีจิตร รักใคร่ ตันยองชิน ทุกคน จึง พิทักษ รักษา ไว้ ครั้น ตันฉวน กลับไปถึง ยิเหียนจึง คน ทั้งนั้น เห็นว่า ตันฉวน เปน คน ต้น เรือน ของ ตันยองชิน คน ทั้งหลาย จึง เอา เรือกสวนไร่นา ทรัพย สิ่งของ ๆ ตันยองชิน มา มอบให้ ตันฉวน ตันฉวน จึง ทำ บาญชี เรือกสวนไร่นาทรัพย์ สิ่งของ ตันยองชินไว้ ทุก สิ่ง แล้ว ตันฉวน รู้ความ ว่า บุตร ภรรยา ของ ตันยองชิน นำ เอา ศพ ตันยองชิน มา จาก เมือง เชียงอัน จะมา ทำ การ ที่ บ้าน ยิเหียนจึง จึงรีบ เดิน มา รีบทั้ง กลางวัน กลาง คืน มาถึง กลาง ทาง ได้ ยิน ข่าวว่า ศพ ตันยองชิน มา พัก อยู่ ที่ เตียม กวนตัวต๋อ ตันฉวน รีบ เดิน มาถึง เตียม แล้ว กวนตัวต๋อ พาตันฉวน เข้า มาใน เตียม กายนห เห็น ตันฉวน มา มี ความ ยินดี เปนอันมาก ตันฉวนแลไป เห็น ชื่อตันยองชิน

เขียนไว้ในป้าย ตันฉวนก็ขึ้นไปคำนับสี่ครั้ง แล้วจะมาคำนับตอบคนทั้งปวง คนทั้งปวงจึงว่าเจ้าเป็นคนมีกะตัญญูต่อเจ้านาย อย่าต้องมาคำนับเราเลย ตันฉวนก็ไปคำนับซินอวยเง็ก ซินอวยเง็กจึงมือตันฉวนฉุดขึ้น แล้วคนทั้งนั้นจึงเรียกให้ตันฉวนกินสุราด้วยกัน ตันฉวนจึงว่าเชิญท่านกินให้สบายเถิด ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาบุตรภรรยานายข้าพเจ้าเสียก่อน พูดแล้วตันฉวนก็เข้าไปหาบุตรภรรยาตันยองซิน แล้วกลับออกมานั่งที่เตียงโต๊ะ ฯะ

๏ กายุนหูจึงพูดกับตันฉวนว่า บรรดาพวกพี่น้องเหล่านี้คิดถึงคุณนายของท่านเมื่อยังมีชีวิตรอยู่ จึงชวนกันสนองคุณช่วยพาศพไปส่งให้ถึงบ้านยี่เหียนจึง เพราะเห็นว่าทางแต่นี้ไปกว่าจะถึงก็หลายวันอยู่ ไม่รู้ว่าที่บ้านยี่เหียนจึงจะเป็นประการใดบ้าง ตันฉวนจึงว่าการงานที่บ้านนั้น ข้าพเจ้าก็จัดแจงไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่ได้หาที่ฝังศพ บัดนี้ได้ยินข่าวว่าเฮงสี่ช่วงไปคบคิดกับเปงงวนจิ้นกลับคิดขบถขึ้น ใช้อุบายฆ่าต่อซือซินผู้รักษาเมืองเปียจิวตายเสียแล้ว คุมพวกตีต่อมาได้หัวเมืองไว้หลายเมือง ได้ข่าวว่าเฮงสี่ช่วงกับเปงงวนจิ้นจะยกมาตีเมืองตูจิว เดี๋ยวนี้กองทัพยกมาใกล้เมืองเพงเอี๋ยงแล้ว ข้าพเจ้ากลัวว่าหนทางเดินยากจะคิดประการใดดี กายุนหูว่าเดิมหลี่มิดเฮงเปกตังอยู่ที่เมืองกิมหยง เพราะเฮงสี่ช่วงมันใช้ปัญญาจนหลี่มิดเฮงเปกตังตาย ตันยองซินก็ตายเพราะมัน พวกพี่น้องของเราได้เกิดเหตุล้มตายแตกกระจัดกระจายพลัดกันไปก็เพราะเฮงสี่ช่วง ถ้าว่าตัวเราได้พบกับมันแล้ว จะแทงมันเสียด้วยมือเราจึงจะหายความแค้น ฯะ

๏ ซินอวยเง็กได้ฟัง ว่าเฮงสี่ช่วง ใช้อุบาย มาลวง ฆ่าล่อซื่อซิน ตาย ก็ร้องไห้แล้วว่า ล่อซื่อซินนี้ได้ร่วม สำบาตรรักใคร่ กับ บิดา ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ก็ ได้ อยู่ กับ ล่อซื่อซิน มา หลาย ปี ตัว ข้าพเจ้านี้ ก็ คิด ว่า เปน หลาน ล่อซื่อซิน บัดนี้ อ้าย เฮงสี่ช่วง มัน ฆ่า ล่อซื่อซิน เสีย ถ้า บิดา ข้าพเจ้า รู้ความ แล้ว ก็ คง จะทูล กับ พระเจ้า ถังบูต๊ ขอ กองทัพ ยกไป ฆ่า อ้าย เฮงสี่ช่วง แก้แค้น แทน ล่อซื่อซิน เปน มั่นคน ฯ

๏ ตันฉวน บอกว่า เมื่อ เวลา คืนนี้ ข้าพเจ้า มานอน ค้าง อยู่ ที่ ตำบล ซิดหลี่กัง ประมาณ สาม ยาม เสศ เห็น เปน รูป ตันยองซิน นาย ของ ข้าพเจ้า มา เรียกชื่อ ข้าพเจ้า แล้ว บอก ว่า มี ความ แค้น ว่า แต่ ก่อน ก็ได้ รักใคร่ กัน เปน อัน มาก ไม่ ควรมาคิดประทุษร้าย ฆ่า ล่อซื่อซิน ผู้เปน พี่น้อง ร่วม สำบาตร กัน ถ้า ตันยองซิน ยัง มี ชีวิตร อยู่ ที่ไหน เฮงสี่ช่วง จะทำ อย่างนี้ ได้ เดี๋ยวนี้ เฮงสี่ช่วง เปงง่วนจิ้น ก็ สิ้น อายุ อยู่ แล้ว ให้ ข้าพเจ้า บอก กับ ซิน อวยเง็ก บุตร เขย พา พัคพวก ยกไป ปราบ กองทัพ พวก เฮงสี่ช่วง กระทำ ความ ชอบไว้ ใน เมือง ถังเถิด คง จะมีไชย ชนะโดย ง่าย ฯ

๏ กวนตัวค่อ จึ่งว่า พวก เรา ทั้งปวง จงพากันไป ฆ่า เฮงสี่ช่วง แก้แค้น ล่อซื่อซิน เสียให้จงได้ ท่าน ทั้งปวง จะ เห็น ประการใด กายุนหู ตอบ ว่า ถ้า พวก พี่น้อง เรา เปนใจ เดียว กัน แล้ว การ ที่จะไป ปราบปราม พวก ขบถนี้ ไม่ ยาก ดอก บันดา คน ทั้ง นั้น จึ่ง พูด ขึ้น ว่า จะคิด ประการใด จึ่ง จะทำร้าย เขาได้ กายุนหู บอก ว่า อุบาย นี้ เรา คิดไว้ แล้ว แต่ เดี๋ยวนี้ ยัง พูดไม่ ได้ ให้การ จวน เข้า แล้ว จึ่ง จะบอกให้รู้ความ การ ครั้งนี้ จะต้องให้ กวนตัวค่อไป จึ่ง จะดี แต่ หา มี ผู้ใด ที่ จะขาย ของ อยู่ ที่ เตียม

แทน กวนตัวต่อไม่ กวนตัวต่อจึงว่า การ ซื้อ ขาย ที่ เตียม นี้ จะ หยุด เสีย สัก สอง สาม วัน ก็ไม่ เปนไร ดอก แต่ จะ ขอให้ ตันฉวน อยู่ ที่ นี่ ก่อน ตันฉวนจึง ว่า ข้าพเจ้า จะตาม บุตร ภรรยา ตันยองซิน กลับไป บ้าน ยเหี่ยน จิ๋ง ฯะ

๑ กายุนหูจึง ว่า พวก เรา พี่ น้อง ซึ่ง จะพากันไป ปราบปราม เฮงสี่ช่วง ครั้ง นี้ ขอ อำนาจ บีศาจ ตันยองซินไป ด้วย การ จึง จะสำเร็จ ง่ายไม่ ช้า วัน ให้ ตันฉวน กับ บุตร ภรรยา ตันยองซิน สำนักนี้ อยู่ ที่ นี่ ก่อน การศึก เสร็จ แล้ว กลับมา เตี้ยม เราจะได้ ช่วย กัน ชักศพ พา บุตร ภรรยา ตันยองซินไป ส่งให้ ถึง บ้าน ยเหี่ยนจิ๋ง คน อยู่ ใน ที่ ประชุม ก็ เห็น พร้อม กัน ภรรยา ตันยองซิน อยู่ ข้าง ในได้ ยิน กายุนหู พูด ดัง นั้น ก็ให้ คน ออก มา เชิญ กายุนหูเข้าไป หา แล้ว พูด ว่า ซินอวยเง็ก บุตร เขย เรา นี้ เปน เด็ก อายุน้อย ยังไม่ เคย ทำศึกใหญ่ ให้งดไว้ ก่อน เถิด คอย ฟัง ข่าว ให้ เฮงสี่ช่วง ยก กองทัพ เลยไป เสีย จาก ทาง ที่ เราจะ พากันไป บ้าน ยเหี่ยน จิ๋ง เสีย แล้ว จึง ค่อย ยกไป กายุนหูจึง พูด กับ ภรรยา ตันยองซิน ว่า จะ ไป ทำการ ศึก ครั้ง นี้ พวก พี่น้อง ทั้งปวง เขา จะไป กระทำ แต่ ตาม กำลัง พวก เขา บุตร เขย ท่าน กับ ข้าพเจ้า นั้น จะไป คอย รับ กองทัพ ที่ กลาง ทาง แล้ว การ จะ หนัก เบา เปน ประการใด ข้าพเจ้า จะเอา เปนธุระ อย่า วิตก เลย ว่า แล้ว กายุนหู ออก มา พูดกับ คน ทั้ง นั้น ว่า เวลาพรุ่ง นี้ พวก เรา จะพา กันไป กระทำความ ชอบให้ กับ ซินอวยเง็ก จึง พา กัน นอน เสีย แต่ เวลา หัว ค่ำให้ สบาย สัก คืน หนึ่ง เถิด พูด แล้ว ต่าง คน ก็ พา กัน นอน ครั้น เวลา รุ่ง เช้า กายุนหู กระซิบ บอก กับ กวนตัวต่อ เปน ความ ลับ แล้ว กำชับ สั่ง ตันฉวนให้ อยู่ เฝ้า เตี้ยม รักษา บุตร ภรรยา ตันยองซินไว้ ให้ ดี กวน

ตัวต่อ จึ่ง พา พวก พี่ น้อง ที่ มี ฝี มือ ประมาณ ยี่ สิบ คน ใส่ เสื้อ ขาว กังเกง ขาว ออก จาก เตียม ลอบ เดิรไปไม่ ให้ผู้ใด สงไสย ว่าไป แห่งใด แล้ว กายุนหู กับ ซินอวยเง็ก ก็ จัด แจง ทหาร กับ บ่าวไพร่ ของ ตัว ออก จาก เตียม จะไป คอย รับ พวก กวนตัวต่อ ที่ กลาง ทาง ฯะ

๏ ฝ่า กวนตัวต่อ กับมังน้ำหยี่ พาพวก ที่ มี ฝี มือ เดิร ทางไปได้ สาม วัน ถึง แขวง เมือง กุยจิ๋ว พบ ทหาร ม้า กองทัพ น่า เฮงสี่ช่วง ทหาร กอง น่า ถาม พวก กวนตัวต่อ ว่า พวก เจ้าเหล่านี้ มา แต่ไหน มังน้ำหยี่ ตอบ ว่าบันดา พวก เราที่ มานี้ ไป รับ ศพ ตันเจี๋ยงกูน ทหาร กอง น่าถาม ว่า ตันเจี๋ยงกูน นั้น คือ ผู้ใด มังน้ำหยี่ ว่า ตันเจี๋ยงกูน นั้น คือ ตันยองซิน ทหาร พวก เฮงสี่ช่วง จึ่ง ว่า ตันยองซิน เดิม เปน ทหารใหญ่ ของ นาย เรา บัด นี้ เจ้าเมือง ถัง ฆ่า เสีย แล้ว พวก เจ้า เปน อไร กัน กับ ตันยองซิน จึ่ง ได้ มา รับ ศพ ฯะ

๏ มังน้ำหยี่ จึ่ง ว่า บันดา พวก ข้าพเจ้านี้ มาแต่ไกลไม่ คิดกับ ความ ลำบาก ปรารถนา คอย รับ ศพ สนอง คุณ ตันยองซิน ด้วย แต่ ก่อน พวก ข้าพเจ้า เปนไพร่ พล ของ ตันยองซิน แล้ว ตันยองซินได้ มีคุณ กับ พวก ข้าพเจ้า ทั้ง นี้ ทุก คน แล้ว มังน้ำหยี่ ถาม พวก ทหาร กอง น่าว่า เฮงสี่ ช่วง ยก กองทัพ มา ครั้งนี้ ตัว เฮงสี่ช่วง มาใน กองทัพ ด้วย ฤๅไม่ ทหาร กอง น่า บอก ว่า เฮงสี่ช่วง นั้น มา กับ กอง หลัง ให้ท่าน คอย อยู่สัก ครู่หนึ่ง ก็ จะ พบ ดอก พอ พูด ขาด คำลง เฮงสี่ช่วง คุม ทหาร มา ถึง ที่ นั้น เปน อัน มาก พวก กวนตัวต่อ เห็น แกล้ง ทำ เปน อุบาย ดี ใจ ตบ มือ หัว เราะ แล้ว ว่าเจ้า นาย เก่า ของ เรา มาแล้ว ทหาร กอง น่า จึ่ง นำ พวก กวน ตัวต่อ ยี่ สิบ คน เข้าไป หา เฮงสี่ช่วงแจ้ง ความ ว่า กวนตัวต่อ กับ พัค

พวก พากัน มา รับ ศพ ตันยองซิน เฮงสี่ช่วง แจ้ง ความ แล้ว ถาม กวนตัวต่อ ว่า ศพ ตันยองซิน นั้น เจ้า พา เอาไปไว้ ที่ไหน กวนตัวต่อ บอก ว่า รับ เอา ศพไป ถึง ยี่เหียนจึ่ง แล้ว ฯะ

๏ เปงง่วนจิ้น ขี่ ม้า ยืน อยู่ ริม เฮงสี่ช่วง กลัว ว่า พวก กวนตัวต่อ จะ ทำ อุบาย เปนไส้ ศึก มา จึ่งให้ บ่าว เข้า ค้น คว้า พวก กวนตัวต่อ ดู ว่า จะมี อาวุธ เหน็บ ซ่อนมาใน เสื้อ กังเกง ก็หา เห็นไม่ เฮงสี่ช่วง กับ เปงง่วนจิ้น พิเคราะห์ ดู กิริยา พวก กวนตัวต่อ ทำ สนิทไม่ มี ความ สดุ้ง ตกใจ ก็สิ้น สงไสย แล้ว เฮงสี่ช่วง ถาม กวนตัวต่อ ว่า พวก เจ้า ก็ เปน คน เคย ได้ ทำการ ศึก เปนไร จึ่งไม่ ไป ทำ ราชการ ใน เมือง ถัง จะได้ มีความ ชอบ บ้าง พวก กวนตัวต่อ ตอบ ว่า เจ้า เมือง ถัง ฆ่า ตันยองซิน ผู้มี คุณ กับ ข้าพเจ้า เสีย พวก ข้าพเจ้า มีใจ เจ็บ แค้น จึ่งไม่ สมัคไป ทำ ราชการใน เมือง ถัง ฯะ

๏ เฮงสี่ช่วง จึ่ง ว่า ครั้งนี้ เรา จัด สัน คน ที่ จะ ใช้ สอย พวก เจ้าได้ เคย ทำ ราชการ อยู่ ใน เรา แต่ ก่อน กลับ เข้า ทำ ราชการ ด้วย เรา จะมิ ดี ฤๅ พวก กวนตัวต่อ แกล้ง ทำ อุบาย ตอบ ว่า ท่าน มี จิตร เม็ตตา จะชุบ เลี้ยง พวก ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ก็ ยอม สมัค เข้า ทำ ราชการ สนอง คุณ ท่าน ต่อไป ทั้ง จะได้ แก้ แค้น แทน ตันยองซิน ด้วย เฮงสี่ช่วง ถาม ว่า เจ้า ทำ ราชการ ด้วย เรา มา แต่ ก่อน นั้น เปน พล เท้า ฤๅ พลม้า กวน ตัวต่อ ตอบ ว่า พวก ข้าพเจ้า เคย เปน พลม้า เฮงสี่ช่วง จึ่งให้พนักงาน จด หมาย ราย ชื่อ และ แซ่ พวก กวนตัวต่อ ลง ชื่อไว้ ใน บาญชี แล้ว เอา หมวก เสื้อ เกราะ ม้า และ เครื่อง อาวุธให้ กับ พวก กวนตัวต่อ ทุก คน เฮงสี่ช่วง จึ่ง ตั้ง ให้ พวก กวนตัวต่อ เปน กอง หลัง ฯะ

๏ ฝ่าย กายุนหู ซินอวยเง็ก กับ ทหาร สองคน แลไพร่ พล ที่ มา จาก เคียม กวนตัวต่อ นั้น เดิร ทาง มาได้ สาม วัน เกือบ จะ ถึง แขวง เมืองไทจิ๋ว กายุนหู กับ ซินอวยเง็ก จึ่งใช้ คนที่กล้า หาญ มีสติปัญญา แปลง ตัว ปลอม เปน คนโซไป สืบ ข่าว ราชการ ที่ กวนตัวต่อ ว่า จะ สำเร็จ ฤๅ ยัง แต่ กา ยุนหู ซินอวยเง็ก พวก ทหารไพร่ พล พัก คอย อยู่ที่ ศาล เจ้า แขวง เมือง ไทจิ๋ว คนใช้ ที่ไป สืบข่าว กวนตัวต่อ นั้น ครั้นไปได้ สอง วัน กลับมา แจ้ง ความ กับ กายุนหู ว่า เฮงสีช่วงไม่ ตั้งใจ นับ ถือ ว่า เปน บ่าวไพร่ พัคพวก ของ ตัว มา แต่ เดิม ไว้ ใจ ตั้งให้เปน กอง หลัง แล้ว สืบได้ ความ ว่า กองทัพ เฮงสีช่วง ยกมา ตี เมือง เพงเอี๋ยง แตกแล้ว จะ ยก เลย มา ตี เมือง ไทจิ๋ว พวก ราษฎร ที่ อยู่ ตาม ทาง แขวง เมืองไทจิ๋ว รู้ ข่าว ว่า กองทัพ พวก ขบถ จะยก มา ตี เมือง ก็ พา กัน ทิ้ง บ้าน เมือง แตก ตื่น หนีไป สิ้น บัดนี้ กองทัพ เฮงสีช่วง ยกมา ตั้ง ค่าย อยู่ ที่ ตำบล เง็กอวย ซึ่ง แขวง เมืองไทจิ๋ว แปร เปน คำไทย ว่า ที่ ตำบล นั้น รูป เหมือน แมว เมื่อ เวลาใกล้ รุ่ง ข้าพเจ้า ได้ ยิน เสียง พวก ค่าย เฮงสีช่วง ร้อง ตั้ง ขึ้นว่า มี ผู้ร้าย เข้า ปล้น ค่าย แต่ หา รู้ว่า จะ เปน ประการ ใดไม่ ข้าพเจ้าได้ ความ แต่ เท่า นี้ จึ่ง รีบ กลับ มา แจ้ง ความให้ ทราบ กายุนหูได้ ฟัง ดัง นั้น จึ่ง ยก มือ ขึ้น จับ ยาม พิเคราะห์ ดู เห็น แน่ แก่ใจ มั่นคง ก็ ยินดี กายุนหู พูด กับ ซินอวยเง็ก ว่า บันดา พวก พี่น้อง เราซึ่งไป ทำการ ครั้ง นี้ได้ สำเร็จ ความ ปรารถนา แล้ว กา ยุนหู ซินอวยเง็ก สั่งทหาร สอง คนให้ จัดแจง ม้าแลไพร่ พล พร้อม แล้ว กา ยุนหู ซินอวยเง็ก กับ ทหาร สอง คน ก็ ขึ้น ม้า พา พวกไป ประมาณ ทาง สอง ลี้ แล เห็น พวก กวนตัวต่อ ยี่ สิบคน นั้น สู้ รบ กับ พวก เฮงสีช่วงอยู่ แต่ มังน่าหย ที่ หัว คี่ศะ เฮงสีช่วง คี่ศะ เปงง่วนจิ้น วิ่ง กลับมา ร้อง บอก กับ

กายุนหูว่า ข้าพเจ้า ตัด เอา ศีศะ เฮ่งสี่ช่วง เปงง่วนจิ้น มาได้ แล้ว พวก เฮ่งสี่ช่วง ยัง กำลังไล่ ติด ตาม สู้รบ กับ พวก กวนตัวต่อ อยู่ ท่าน จง รีบ คุมไพร่ ไป ช่วย กวนตัวต่อ โดย เร็ว กายุนหูได้ ยิน ดัง นั้น ก็ เข้า รับเอา ศีศะ เฮ่งสี่ช่วง เปงง่วนจิ้น มาจาก มือ มังน่าหยี่ แล้วให้ เสียบ เข้ากับ ปลาย หอกให้ คน ถือชู ประจาน ไป ปราถนา จะให้ ไพร่ พล พวก กองทัพ เฮ่ง สี่ช่วง เห็น กายุนหู ซินอวยเง็ก กับ มังน่าหยี่ ร้องไป ว่า กองทัพ ใหญ่ เมือง ถัง มา ถึง แล้ว ซินอวยเง็ก จึ่ง ยิง เกาทัณฑ์ ไป ถูก พวก เฮ่งสี่ช่วง ตาย หลาย คน กายุนหูร้อง บอก ว่า เปงง่วนจิ้น นั้น พวก เรา ตัด ศีศะ มาไว้ ที่ นี่ แล้ว พวก เอ็ง ยัง เฉมอ สู้รบ อยู่ จะพา กัน ตาย ตามนาย เสีย เปล่า ๆ พวก กองทัพ เฮ่งสี่ช่วง เปงง่วนจิ้นได้ ยิน ดัง นั้น เห็น ศีศะ ทั้ง สอง ก็ จำได้ ตกใจ พา กัน แตก ตื่น กระจัด กระจาย หนีไป กวนตัวต่อ มังน่าหยี่ กายุนหู ซินอวยเง็ก ก็ คุมไพร่ ไล่ ติดตามไป ถึง ที่ เมียวยี่ซึ่ง ซึ่ง เฮ่งสี่ช่วง เปง ง่วนจิ้น ตั้ง ค่าย อยู่ แต่ ก่อน นั้นไม่ เห็น มี ผู้คน อยู่ ใน ค่าย กายุนหูให้ คน เก็บ เอา ทรัพย์ สิ่งของ เครื่อง สาตราวุธ เสบียง อาหาร ใน ค่าย บันทุก เกวียน หลาย เล่ม แล้ว กลัว ว่า พวก เฮ่งสี่ช่วง จะ ซุ่ม ซ่อน แอบ แฝง อยู่ จึ่ง พา กัน เที่ยว ค้น หา ไล่ ติด ตามไป ประมาณ ทาง สาม สิบ ลี้ ก็ หา พบปะ ผู้คนไม่ พา กัน กลับ มา ที่ ค่าย จะให้ คุม เกวียน ที่ บันทุก ทรัพย์ สิ่ง ของ กลับ มา เตียม กวนตัวต่อ พอ มี คน มา บอก ว่า พวก ชาว บ้าน ยี่เหียนจึ่ง มา รับ เกวียน ศพ กับ บุตร ภรรยา ตันยองซิน จาก เตียม เข้า เมือง ลูจิว ไป แล้ว กวนตัวต่อ กายุนห ซินอวยเง็ก กับ พวก พล ทั้งปวง จึ่ง พา กัน ขึ้น ม้า คุม เกวียน ตัด ทาง มา พบ เกวียน ศพ กับ บุตร ภรรยา ตันยอง ซิน พร้อม กัน ที่ ตาม ทาง แล้ว พา กันไป ถึง บ้านยี่เหียนจึ่ง ขุนนาง

ที่รักษาเมืองตูจิ๋วแจ้งความว่า ซินชกไปเปนขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองถังซินอวยเง็กผู้บุตร ก็เปนขุนนางรักษาองค์ของพระเจ้าถังอ๋อง ซินอวยเง็กออกมาทำการศพตันยงซิน แล้วมีความชอบปราบกองทัพเฮงสี่ช่วงพวกขบถได้แล้ว พาเอาศพตันยงซินมาถึงบ้านยี่เหียนจึ๋ง ขุนนางผู้รักษาเมืองตูจิ๋วคิดจะมาช่วยทำการศพด้วย จะ

๑ กายุนหูจึงให้คนจัดแจงหาที่จะปลูกโรงจะฝังศพตันยงซินอยู่ กวนคัวต๋อพูดกับกายุนหูว่า ข้าพเจ้าพาพักพวกไปตัดศีศะเฮงสี่ช่วงเปงง่วนจิ้น กำจัดพวกขบถสำเร็จได้สมความปราถนา ด้วยเฮงสี่ช่วงเปงง่วนจิ้นมันกินสุราเมานอนหลับอยู่ในค่าย ข้าพเจ้ากับมังน่าหยี่สองคนปลอมเข้าไปในห้องค่าย ตัดเอาศีศะเฮงสี่ช่วงเปงง่วนจิ้นได้แล้ว ออกมาพาพวกพี่น้องขึ้นม้ากลับมา พวกเฮงสี่ช่วงตกใจสำคัญว่า มีผู้ร้ายเข้าปล้นค่ายจึงได้ติดตามออกมา คืนวันนั้นเปนเวลาใกล้รุ่ง พวกข้าพเจ้าจำทางไม่ได้สนัด หารู้ว่าจะมาทางไหนไม่ ข้าพเจ้าเหลียวไปแลมาเห็นคนๆหนึ่งขี่ม้าเดิรนำหน้ามา พวกข้าพเจ้านั้นสำคัญว่าตัวข้าพเจ้าไม่อาจร้องไถ่ถาม กลัวคนทั้งปวงจะได้ยินก็รีบตามผู้นั้นล่วงทางมาประมาณสามลี้ พอรุ่งสว่างคนที่ขี่ม้านำน่ามานั้นก็หายไป พวกข้าพเจ้าจึงบอกความกับข้าพเจ้าๆเห็นว่าคนที่ขี่ม้านำน่านั้น คือตันยงซินมาช่วย แลสิ่งของๆเฮงสี่ช่วงซึ่งพากันเก็บเอามานี้ จึงทำเปนสองส่วนๆหนึ่งยกให้แก่ซินอวยเง็กจะได้ทำการศพ ส่วนหนึ่งยกให้กับพวกชาวบ้านยี่เหียนจึ๋งที่มีคุณกับตันยงซิน ซึ่งพิทักษ์รักษาบ้านเรือนทรัพย์สิ่งของเรือกสวนไร่นา แลพากันไปรับบุตรภรรยาตันยงซิน

มา นั้นให้ แบ่ง ปั่น กัน มังน่าหยี กายุนหู กับ พวก ที่ มี ฝี มือ ทั้ง นั้นจึ่ง ว่า กวนตัวต่อ คิด ดั่ง นี้ ชอบ หนักหนา ฯะ

๏ ซินอวยเง็กจึ่ง ว่า เข้า ของ ทั้ง นี้ พวก กวนตัวต่อไป ตี ทัพ มาได้ ให้ พวก กวนตัวต่อ เอาไป แบ่ง ปั่น กัน เถิด พวก ชาว บ้าน แล ตัว ข้าพ เจ้าไม่ ควร จะได้ ส่วน แบ่ง ปั่น ทรัพย์ สิ่ง ของ ดอก ซินอวยเง็ก กวน ตัวต่อ พูด จา จัด แจง จะ แบ่ง ปั่น ทรัพย์ สิ่ง ของ ยัง ไม่ ตก ลง พอ ขุนนาง เมือง ตูจิ๋ว เอา สุรา สุกร แพะไก่ เป็ด ธูป เทียน มา เส้น ศพ ตันยองซิน กา ยุนหู ซินอวยเง็ก ก็ ออกมา รับ เข้าไป เส้น ที่ในโรง ขุนนาง ที่ มา เส้น ศพ เห็น ทอง เงิน เสื้อ กังเกง กับ สิ่ง ของ วางไว้ ส่อง กอง จึ่ง ถาม กายุนหู ซิน อวยเง็กว่า ขน เอา ทอง เงิน ทรัพย์ สิ่ง ของ ทั้ง นั้น กองไว้ ทำ ไม ฯะ

๏ กายุนหู จึ่ง บอก ว่า พวก พ่อ ค้า เหล่า นี้ แต่ ก่อน เขาได้ รักใคร่ กับ ตันยองซิน มา ถึง กลาง ทาง รู้ว่า เฮ่งสี่ช่วง เปน ขบถ พวก พ่อ ค้า จึ่ง พา กันไป สู้รบ ฆ่า เฮ่งสี่ช่วง ตาย ได้ ทรัพย์ สิ่ง ของ มา ก็ไม่ เอา เปน อนา ประโยชน์ ให้ ขน เอา มา กองไว้ จะ แจก จ่ายให้ กับ พวก ชาว บ้าน ยี่เหี้ยนจึ่ง ขุนนาง เมือง ตูจิว หัว เราะไม่ รู้ว่า ชาว บ้าน ยีเหี้ยนจึ่ง มีคุณ กับ ตันยองซิน จึ่งว่า พวกท่าน กตัญญู ซื่อตรง หนักหนา พวก เพื่อนเหล่า นี้ ไม่ มี บุญคุณ สิ่งใด ก็ หาควร จะมา รับ เอา ทรัพย์ สิ่งของไป แบ่ง ปั่นกันไม่ เรา เห็น ว่าให้มอบ ทรัพย์ สิ่ง ของ ทั้ง นี้ ให้ ขุนนางผู้ รักษา เมืองไว้ แล้ว พวก ท่านไป ทูล พระเจ้า ถังบูตี่ว่า จะ ขอ ตั้งศาลให้ ตันยองซิน จะได้ เอา ทรัพย์ สิ่ง ของ ทั้งนี้ มาจำหน่ายใช้ สอย แล้วจะได้ จัดให้ คนอยู่ รักษาต่อไปจะ มี ดี ฤๅ แล้ว ขุน นาง ยี่เหี้ยนจึ่ง คิด แต่ ในใจ ว่า ตัวเรา เปน ขุน นาง จะ ได้เงิน มาศัก ตำลึง หนึ่ง ฤๅ ห้าสิบตำลึง ก็ ต้องชำระความได้ โดย ยาก ครั้ง

นี้ เงิน ทอง ทรัพย์ สิ่ง ของ ก็ เปน อันมาก พวก เหล่า นี้ ไม่ ยิน ดี นั้น ใจ เขา จะคิด เห็น อย่างไร ก็ไม่ รู้ อยู่ มา ประมาณ ครู่ หนึ่ง พวก ขุน นาง ทั้งปวง ก็ ลา กา ยุนหู ซินอวยเง็ก กลับไป ที่ อยู่ กวน ตัวต่อให้ ไป บอก พวก ชาว บ้าน ยี่เหียน จึ่งมา พร้อมกัน แล้วพูดว่า ทรัพย์ สิ่งของ กองนี้ ซินอวยเง็ก บุตร เขย ตัน ยองซิน คิด ถึง คุณ พวก เจ้าให้ เจ้า เอาไป แบ่ง ปันให้ทั่ว ถึง กัน ตาม มาก แล น้อย อย่าให้ ช่วงชิง วิวาทกัน พวก ขุน นาง เขา จะจับไป ทำ โทษ ตั้ง แต่ นี้ไป พวก เจ้า จง คิด รักใคร่ ซิน อวยเง็ก บุตร เขย ตัน ยองซิน ให้เหมือน กับรักใคร่ ตันยองซิน เมื่อ ยังมี ชีวิตร อยู่ พวก ชาวบ้านยี่เหียน จึง ก็ ดี ใจ จึ่ง คำนับ กราบ ลง พร้อม ๆ กัน แล้ว ขน เอาทรัพย์ สิ่งของ ไป แจก จ่าย แบ่ง ปั่น ฯะ

๏ กวน ตัวต่อ บอก กับ กายุนหูว่า พวก ข้าพเจ้า มา ช่วย ท่าน ครั้ง นี้ ก็ สำ เร็จ แล้ว จะ ลา กลับไป ก่อน กวน ตัวต่อ พูด กับ ซิน อวยเง็ก ว่า มารดา กับ ภรรยา ท่าน อยู่ ใน เรือน พวก เรา จะกลับไปไม่ ได้ คำ นับ ลา แล้ว ท่าน อยู่ ข้าง หลัง จง ช่วย บอก ด้วย เถิด กวน ตัวต่อ กับ พวก พ้อง ก็ ยก มือ ขึ้น คำนับ ซินอวยเง็ก ซินอวยเง็ก ว่า สิ่ง ของ ทั้งปวง ที่ ทำศึก มาได้ นี้ พวก ท่าน ยอม ยกให้ ข้าพเจ้า หา ควรไม่ แต่ ท่านไม่ เอา ต้อง รับไว้ พวก ท่าน จะกลับไป บ้าน ครั้ง นี้ พา กัน เดิน ท้าวไป นั้น ลำบาก นัก จง เอา ม้า ขี่ ไป คน ละตัว เถิด พวกตัวต่อ ตอบ ว่า อย่า วิตก ถึง เรา เลย แต่ ก่อน เรา มา อย่างไร ก็ จะไป อย่างนั้น ว่า แล้ว ก็ ลาพา กันกลับไป บ้านของ ตัว บันดา พวก อยู่ ที่ นั่น ด้วย กัน ก็ สรรเสริญ พวก กวน ตัวต่อ ว่า เปน คน ดี หา มี ความ โลภไม่ ฯะ

๏ ซินอวยเง็กจึ่งให้บ่าวไพร่ พักพวกของตัว ขุดหลุมฝังศพตันยองซิน ทำบุญให้ทานกระทำการให้เสร็จแล้ว ซินอวยเง็กพูดกับมารดาภรรยาว่า ตันฉวนเปนคนกระตัญญูซื่อตรงต่อบิดายิ่งหนัก ขอให้มารดาจงรักเหมือนกับบุตรอันบังเกิดมาจากครรภ์ แลที่บ้านเรือนเรือกสวนไร่นา แลทรัพย์สิ่งของ ๆ ท่านบิดาที่ถึงแก่กรรมนั้นจงยกให้แก่ตันฉวนทั้งสิ้นเถิด ถึงเทศกาลหนาวแลร้อน ตันฉวนจะได้กระทำเส้นศพบิดาสนองคุณแทนเราสืบต่อไป ภรรยาตันยองซินก็เห็นด้วยจึงเรียกตันฉวนเข้ามาใกล้ มอบที่บ้านเรือนบ่าวไพร่ทรัพย์สิ่งของทั้งปวงให้ แล้วสั่งให้อยู่ที่บ้านเรือนยี่เหียนจึ่งแทนตัวตันยองซินไป ฯะ

๏ ตันฉวนก็คำนับกราบลาแล้วรับคำว่า จะอยู่รักษาศพไปกว่าจะหาชีวิตรไม่ ครั้นสั่งเสียกันเสร็จแล้ว ถายุนหูลาซินอวยเง็กกับภรรยาตันยองซินไปที่อยู่ ซินอวยเง็กกับมารดาภรรยา ก็พากันกลับมาเมืองเซียงอั๋น ซินอวยเง็กให้ทหารเอาศีร์ษะเฮ่งสี่ช่วงเปงงวนจินใส่ถังคุมตามเข้ามาด้วย ครั้นมาถึงเมืองเซียงอั๋น ซินอวยเง็กขึ้นเฝ้าทูลความแต่หลัง ซึ่งได้ไปสู้รบกับเฮ่งสี่ช่วงเปงงวนจินพวกกระบถ ให้ฟังทุกประการ แล้วเอาศีร์ษะทั้งสองถวายแก่พระเจ้าถังบูตี๋ๆ มีความยินดีโปรดประทานบำเหน็จความชอบ แก่ซินอวยเง็กเปนอันมาก ซินอวยเง็กก็คำนับลาออกมาที่อยู่ของตัว ครั้งนั้นพระเจ้าถังบูตี๋ตั้งแต่ยกตัวขึ้นเปนกระษัตรครองสมบัติอยู่ในเมืองเซียงอั๋นได้เจ็ดปี ให้หลีสิบินเที่ยวปราบปรามพวกกระบถโจรผู้ร้าย ซึ่งตั้งเปนก๊กใหญ่ ๆ ก็ราบคาบไปหลายตำบล พระเจ้าถังบูตี๋ก็ชะราลง ครั้งนั้นเตาฮองเฮาก็ถึงแก่

กรรมแล้ว มีนางฮุยหยินมุยหยินเปนอันมาก แต่ที่ได้มีบุตรด้วยกันนั้นประมาณยี่สิบคนที่ไม่มีบุตรก็มากกว่ามาก พระเจ้าถังบูตี่ไม่คิดว่าพระองค์ทรงพระชรา ยังคิดหานางฮุยหยินเข้ามาเพิ่มเติมไว้ต่อไปอีก พวกฮูหยินในเก๋งที่มีอุบายในการสัตรีนั้น ต่างคนก็คิดทำอุบายต่าง ๆ ปรารถนาจะให้พระเจ้าถังบูตี่ทรงพระเมตตา แต่เตียฮูหยินอินฮูหยินสองคนนี้เปนฮูหยินมาแต่ครั้งพระเจ้าซุยบุนตี่ ครั้นพระเจ้าซุยเอี๋ยงตี้ได้ครองราชสมบัติก็ได้เปนฮูหยินต่อมา จนถึงพระเจ้าถังบูตี่ ๆ ก็โปรดปรานเปนอันมาก นางจะพูดจาเพททูลประการใด พระเจ้าถังบูตี่ก็ย่อมเชื่อถือตามใจทุกสิ่ง ครั้นเตาฮองเฮาถึงแก่กรรมแล้ว พระเจ้าถังบูตี่เลี้ยงนางเตียฮูหยินอินฮูหยินให้เปนใหญ่ขึ้นดูแลรั้ววังสืบต่อไป ครั้งนั้นพระเจ้าถังบูตี่ประชวรอยู่ในตำหนักเซี่ยวเก๋ง รับสั่งประกาศแก่นางสนมทั้งปวงว่า ถ้าไม่มีรับสั่งให้หาแล้วก็อย่าให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้า พวกนางสนมทั้งปวงก็พากันอยู่ในเก๋งของตัวทุกคน ฯะ

๏ ฝ่ายเตียฮูหยินอินฮูหยินกับเกียนเสงงวนกิดราชบุตรมีใจผูกพันรักใคร่กันมาแต่ก่อน แต่หาได้พูดจาถึงตัวกันไม่ ครั้นทราบว่าพระเจ้าถังบูตี่ประชวรอยู่เกียนเสงงวนกิดเข้ามาเยี่ยมประชวร วันนั้นนางอินฮูหยินใช้ให้นางเซี่ยวเอ๋งไปเชิญนางเอียฮูหยินมาเล่นตะกร้อ นางเซี่ยวเอ๋งเดินมากลางทางพบเกียนเสงงวนกิดถามว่าท่านสองคนนี้จะไปไหน เกียนเสงงวนกิดรู้ว่านางเซี่ยวเอ๋งเปนบ่าวของอินฮูหยินจึงบอกว่า เราสองคนนี้จะไปหาเตียฮูหยินอินฮูหยิน นายของเจ้าเดี๋ยวนี้เจ้าจะไปแห่งใด นางเซี่ยวเอ๋งเปนคนฉลาดรู้แยบคายได้ยินดังนั้น จึงสั่นศีรษะหัวเราะแล้วพูดว่าท่านหวังเอียสององค์ พึ่งออกมาจากตำหนักเซี่ยวเก๋งจะกลับ

ไปบ้าน เหตุใดท่านกลับมาบอกว่าจะไปหาเตียซูหยินอินซูหยินนายของข้าพเจ้าเล่า ถ้าท่านมีธุระจะไปหาเตียซูหยินนายข้าพเจ้าจริง เมื่อวันวานแลวันก่อนนั้นทำไมจึ่งไม่มา เดี๋ยวนี้ท่านมาเยาะเย้ยข้าพเจ้าเล่นฤๅ

๏ เกี๋ยนเส่งได้ฟังแล้วหัวเราะ จึ่งถามนางเซี่ยวเอ่งว่าเมื่อตะกี้พูดว่าวันวานวันก่อนนี้ทำไม เราไม่ไปหานั้นเหตุอย่างไร นางเซี่ยวเอ่งยิ้มแล้วจึ่งว่าเชิญท่านกลับไปก่อนเถิด ซ้ำอยู่ที่นี่ไม่ได้จะมีผู้ใดมาพบเห็นเข้าจะเกิดความ ข้าพเจ้าจะลาท่านไปธุระของข้าพเจ้าแล้ว เกี๋ยนเส่งเปนคนเจ้าชู้แลนักเลงเสพสุรา ครั้นเห็นนางเซี่ยวเอ่งพูดจาชอบกลเปนหญิงมีปัญญา จึ่งฉุดมือนางเซี่ยวเอ่งเข้าไปในพุ่มต้นไม้ริมทางในวัง สั่งให้ขันทีสองคนคอยระวังดูคนที่ตามทาง แล้วเกี๋ยนเส่งพูดกับนางเซี่ยวเอ่งว่า เจ้าจงพูดกับเราให้จริง ๆ เถิดเราจะให้บำเหน็จรางวัล

๏ นางเซี่ยวเอ่งหัวเราะแล้วคอยว่าบำเหน็จรางวัลนั้นข้าพเจ้าไม่อาจรับของท่าน ท่านจะถามความสิ่งใดข้าพเจ้าจะพูดไปตามความจริง แต่เมื่อวันก่อนขึ้นสิบเบดค่ำนั้นเตียซูหยินทำแซยิดวานนี้อินซูหยินนายของข้าพเจ้าทำแซยิดอีกในสองวันสามวันนี้ พวกซูหยินทั้งหลายเอาสิ่งของมาช่วยนายข้าพเจ้าต้องรับเหนื่อยเหนื่อยหนัก วันนี้เปนวันว่างอยู่เตียซูหยินพูดกับนายข้าพเจ้าว่าไม่มีการสิ่งใดจะเล่นจึ่งใช้ข้าพเจ้ามาเรียกนางเอี๋ยมุยหยินไปเล่นตะกร้อด้วยกัน ข้าพเจ้าก็ออกมาจะไปหาเอี๋ยมุยหยินไปเล่นตะกร้อด้วยกันแลการธุระสิ่งใดที่ท่านหวังเอี๋ยทั้งสองจะพูดจากับนายข้าพเจ้า แลเตียซูหยินนั้นถ้ามาพูดจากัน เมื่อสอง

วัน สาม วัน ก่อน นั้น เห็น ว่า ดี กว่า วัน นี้ งวนกิด จึ่ง ว่า เมื่อ สอง วัน สาม วัน ก่อน พวก ฮูหยินทั้งปวง มา ช่วย ทำ แซยิด กับ เตียฮูหยิน แล นาย ของ เจ้า ผู้คน มา ช่วย มาก หา ควร ที่จะไป หาไม่ วัน นี้ เปน วัน ว่าง เปล่า เรา จะไป พูดจา กับ เตียฮูหยิน นาย ของ เจ้า ตอบ แทน วันก่อน จะไม่ ได้ ฤๅ เกียนเสง จึ่ง ว่า น้อง พูด ถูก แล้ว จึ่ง พูด กับ เซียวเอ่งว่า เรา พี่ น้อง สอง คน กลับไป บ้าน แล้ว จะจัด แจง สิ่ง ของ มาช่วย ตอบ แทน ที่ เตียฮูหยิน แล นาย ของ เจ้า ทำ แซยิด เมื่อ วัน ก่อน เจ้า จง ช่วย แจ้ง ความ กับ เตีย ฮูหยิน แล นาย เจ้า ด้วย เถิด ว่า สักครู่ หนึ่ง เราจะไป หา นาง เซียวเอ่ง จึ่ง ว่า ถ้าท่าน สอง คน จะมา จริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าไม่ไป เชิญ นาง เอียมุยหยิน ข้าพเจ้า จะไป คอย ท่า ท่าน อยู่ ใน เก๋ง ถ้า ท่านไม่ ไป เตีย ฮูหยิน แล นาย ข้าพเจ้า จะ ด่า ข้าพเจ้า ว่า เอา ความไม่ จริงไป บอก เล่า เกียนเสง จึ่ง ตอบ ว่า เจ้า กลัว เรา ทั้ง สอง จะพูด ปด เจ้า เรา จะเอา สิ่ง ของเรา ฝากไปให้กับ เตีย ฮูหยิน แล นาย ของ เจ้า จะเห็น ประการ ใด นาง เซียวเอ่ง จึ่งว่า ถ้าท่านฝาก สิ่ง ของไปให้ เตียฮูหยิน แลนาย ข้าพเจ้าเสียก่อน แล้ว ท่าน จึ่ง ค่อยไปให้ พบ กัน ดี แล้ว เกียนเสง กับ งวนกิด จึ่ง แก้ สาย เขมขัด ที่ คาด เอว ประดับ แก้ว ที่ พระเจ้า ถังบูดี ประทาน นั้น มอบให้ กับ เซียวเอ่ง เอาไปให้ กับ นาง เตียฮูหยิน นาง อินฮูหยิน แล้ว พูด กับ เซียวเอ่ง ว่า ส่วน ตัว เจ้า นั้น เดียวนี้ เรา ยังไม่ มีสิ่งใด จะให้ วัน อื่น เจ้า จง ออกไป หา เรา ที่ เก๋ง เถิด เราจะให้ สิ่ง ของ กับ เจ้าไม่ พ่อ ลวงดอก พูด กัน แล้ว เกียนเสง งวนกิด ก็พา กันออก ไป จาก วังไป ที่ อยู่ นาง เซียวเอ่ง นั้น ก็ กลับ มา เก๋ง เตียฮูหยิน อินฮูหยิน แล้ว เอา ของที่ เกียน เสง ที่ งวน กิด ฝาก มา นั้น ส่งให้ กับ นาง เตีย ฮูหยิน อินฮูหยิน แจ้ง ความ ตาม เกียนเสง งวนกิด สั่ง มาให้นาง เตีย ฮูหยิน อินฮู

หยิน ฟัง ทุกประการ แล้ว ก็ ออก มา คอย ท่า เกียน เสง งวน กิด ที่ประตู หลังเก๋ง ฯะ

๏ ฝ่าย เกียนเสง กับ งวนกิด กลับ ออกมา ถึง ที่ อยู่ แล้ว ต่าง คนต่าง จัด สิ่ง ของ แก้ว แหวน และ เครื่อง ประดับ ที่ ดี ใส่ ลงใน อับไม้ สลัก ตัว มังกร เกี่ยว กระหวัด กัน ลดอับ แล้ว เกียนเสง งวนกิน ก็ ขึ้น ม้า มา กับ บ่าว ถึง ประตูวัง นาย ประตู เห็น ว่า เกียน เสง งวน กิด เปน บุตร พระ เจ้า ถัง บุตร์ สำคัญ ว่า จะเข้า ไป เฝ้า เยี่ยม ประชวร จึ่ง เปิด ประตูให้ เข้าไป เกียน เสง งวน กิด จึ่ง เรียก ขันที่ คน สนิท ของ ตัว มา รับ เอา ตะลับ ใส่ สิ่ง ของ ตาม เข้า ไป ด้วย แต่ ม้า นั้นให้ บ่าว รักษา คอย ถ้า อยู่ ที่ ประตูวัง ครั้น ไป ถึง เก๋ง แล้ว เกียนเสง งวนกิด แล เห็น นาง เซียวเอ๋ง เอาปาก กัดมือ เสือ ยืนคอย อยู่ ที่ ประตู เก๋ง เซียวเอ๋ง เห็น เกียนเสง งวนกิด ก็ ดี ใจ เดิน เข้า ใกล้ เกียน เสง ถาม นาง เซียวเอ๋งว่า เจ้าได้ แจ้ง ความ ที่ เรา สั่ง มาให้ บอก กับนาง ฮูหยิน ทั้ง สอง แล้ว ฤๅ นาง เซียวเอ๋ง พะยัก หน้า แล้ว ก็ พา เกียน เสง งวนกิด เข้า ไป นั่ง ที่ ชั้น กลาง หุนเก๋ง เหล่า เกียน เสง งวนกิด จึ่ง เรียก คนใช้ ของ นาง เตียฮูหยิน อินฮูหยิน มารับ เอาอับ สิ่งของ เข้าไปให้เตียฮูหยิน อินฮูหยิน ประ มาณ ครู่ หนึ่ง เตีย ฮูหยิน อิน ฮูหยิน กับ คนใช้ สนิท สอง คน ออก มา จาก ห้อง เกียน เสง งวน กิด เห็น แล้ว เรียก หญิง คนใช้ ให้ เอาเจียม มา ปู ที่ ตรง หน้า จะคำนับ เตียฮูหยิน อินฮูหยิน ๆ จึ่ง จับ มือ เกียน เสง งวนกิดให้ ยืน ขึ้น เสีย แล้วว่า ท่าน ทั้ง สอง เปน เจ้า นาย จะมา คำนับ ข้าพเจ้า จะให้ ข้าพเจ้า สิ้น วาศนา เสีย แล้ว ฤๅ งวนกิด ตอบ ว่า ท่าน เปน มารดา ข้าพเจ้า ทั้ง สอง เปน บุตร ประการ หนึ่ง ข้าพเจ้า พี่น้อง เอา สิ่ง ของ มาให้ แก่ ท่าน ทำวัน แซยิด ก็ ต้อง คำนับ จึ่ง จะชอบ อินฮูหยิน จึ่ง ว่า อย่า คำนับ เหมือน ดังมารดา

กับ บุตร เลย ให้ คำนับ กัน ตาม ธรรม เนียม คน ชอบ กัน เถิด ข้าพเจ้า จึ่ง จะสบายใจ เกียนเส็ง งวนกิด ก็ทำ ตาม นางว่า ต่าง คน ต่าง คำนับ กันแล้ว เตียฮูหยิน จึ่ง ว่า เชิญ ท่าน ทั้ง สอง ขึ้นไป บน เก๋าเต๋ง ชั้น สูง นั่ง อยู่ ชั้น กลางนี้ ไม่ สมควร แล้ว เกียนเส็ง งวนกิด เตียฮูหยิน อินฮูหยิน ก็ พา กัน ขึ้นไป บน เก๋าเต๋ง ชั้น สูง มี เครื่อง ตก แต่ง ห้อง ต่าง ๆ ดูงดงาม หนัก หนา เกียนเส็ง งวนกิด นั่ง อยู่ ที่ เก้าอี้ เตียฮูหยิน จึ่ง พูด กับ เกียนเส็ง งวนกิด ว่า ถึง เวลา กลาง คืน แล้ว ข้าพเจ้า ทั้ง สอง คน นอน ฝัน เห็น ถึง ท่าน มิ ได้ ขาด เพราะ ท่าน มี จิตร เมตา กับ ข้าพเจ้า วัน นี้ ท่าน มา ถึง นี่ เปน บุญ ของ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง คน เกียนเส็ง จึ่ง พูด กับ เตียฮูหยิน อินฮูหยิน ว่า ใจ ข้าพเจ้า นี้ คิด จะมา เยี่ยม เยียน พูดจาไถ่ ถาม ถึง ทุกข์สุขท่าน อยู่ ทุก เวลา แต่หาก เกรง พระบิดา กับ กลัว ท่าน จะไม่ พูดจา เมตา เอ็นดู เกลือก ว่าท่าน จะขัด เคือง ข้าพเจ้า จึ่ง หาได้ ไป มาไม่ นี่ ข้าพเจ้าได้ พบ กับ นาง เซียว เอ่งได้ ให้นาง เซียวเอ่ง มาแจ้ง ความ กับ ท่าน ทั้ง สอง ก่อน ข้าพเจ้า สอง คน จึ่ง ได้ มา ต่อ ภาย หลัง อินฮูหยิน จึ่ง พูด ว่า ข้าพเจ้าได้ ปฤกษา กัน อยู่ ว่า ท่าน สาม คน พี่ น้อง เปน บุตร ที่ รัก ของ พระเจ้า ถังบูตี้ คิด จะเอา เปน ที่ พึ่ง ต่อไป แต่ หลีสิบิ้น เห็น ข้าพเจ้า เข้า แล้ว ก็ เพิก เฉย เสีย หาใคร่ จะ ทัก ทายไม่ ถึง จะคำนับ ก็โดย เสียไม่ได้ ถือ ว่า ตัว บิดา รักใคร่ มาก แต่ เมื่อ วัน ก่อน นั้น พระเจ้า ถังบูตี้ จะตั้งให้ หลีสิบิ้นไป เปน เจ้า เมือง ตกเอี๋ยง ท่าน ทั้งสอง รู้ ความให้ คน มาบอก กับ ข้าพเจ้าว่า ให้ ทูล ทัด ทานไว้ อย่า ให้ หลีสิบิ้นไป เปน เจ้า เมือง ตกเอี๋ยงได้ ข้าพเจ้า พี่ น้อง สอง คน ก็ได้ ทูล ทัด ทาน แก่ พระเจ้า ถังบูตี้ จึ่งไม่ โปรด ให้ หลีสิบิ้นไป ครอง เมือง ตก เอี๋ยง เตียฮูหยิน จึ่ง ว่า ถ้า เรา สี่ คน นี้ เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว กัน แล้ว ช่วย กัน

เกบความผิดของหลี่สิบิ้นทูลยุยงแก่พระเจ้าถังบูตี่ก็จะขัดเคือง ถึงหลี่สิบิ้นจะมีปากปิ้นได้ก็คงไปไม่พ้นความคิดเรา งวนกิดจึงว่า ถ้าฮูหยินสองคนเมตาเรา ดังนั้นก็จะนับถือว่าเปนมารดา เคี่ยฮูหยินอินฮูหยินได้ฟังก็หัวเราะอยู่ แล้วให้หญิงคนใช้อนิทจัดแจงสุราแลเครื่องโต๊ะขึ้นมาตั้ง เกี๋ยนเสงงวนกิดเคี่ยฮูหยินอินฮูหยินก็เสพสุราอาหารอยู่ด้วยกัน ต่างคนก็หัวเราะแล้วพูดจาเย้ายวนกันไปมาแกล้งทำเปนเมา เข้าจับต้องตัวถองใจดูเห็นนางทั้งสองไม่ว่ากล่าวสิ่งใด เคี่ยฮูหยินกับเกี๋ยนเสงอินฮูหยินกับงวนกิด ต่างคนก็ต่างพากันไปในห้องนอนอยู่ที่นั้น เกี๋ยนเสงงวนกิดก็ค้างอยู่บนเต่าเตั้งหลายวัน ลืมกลัวพระบิดาหาคิดว่าจะมีโทษถึงตัวไม่ เกี๋ยนเสงงวนกิดได้ร่วมรศกับนางเคี่ยฮูหยินอินฮูหยินผิดกว่าที่ได้พบกับหญิงอื่นๆ จึงมาเล่ากระซิบสู่กันฟัง เกี๋ยนเสงว่าการชั้นเชิงนางเคี่ยฮูหยินนี้ดีกว่าสัตรีที่เราได้เคยพบเห็นมาแต่ก่อน งวนกิดยิ้มแล้วพูดกับเกี๋ยนเสงว่านางอินฮูหยินเล่าก็แยบคายยิ่งนักเหลือที่จะพรรณาให้ท่านฟัง ครั้นเวลาค่ำลงนางฮูหยินทั้งสองก็เรียกพวกมะโหรีมาให้ขับรำบำเรอเล่นไปจนดึก ฝ่ายหลี่สิบิ้นเข้ามารักษาพยาบาลปรนิบัติพระเจ้าถังบูตี่อยู่ประมาณหกวันเจ็ดวัน ฯะ

๑ พระเจ้าถังบูตี่ค่อยคลายประชวรขึ้น จึงตรัสกับหลี่สิบิ้นว่า วันนี้บิดาค่อยคลายป่วยเข้าแล้ว เจ้าจงไปดูที่ไซฮูบ้างเถิด หลี่สิบิ้นได้ยินรับสั่งดังนั้นก็ลาบิดาออกมาจากเก๋ง เดินมาถึงหุนเก๋งเหลาที่อยู่เคี่ยฮูหยินอินฮูหยินได้ยินเสียงกระจับปี่สีซอ หลี่สิบิ้นจึงคิดว่า พระเจ้าถังบูตี่ประชวรอยู่ ชอบแต่เคี่ยฮูหยินอินฮูหยินจะมีความทุกข์ร้อน หาควรจะเล่นกระจับปี่สีซอดังนี้ไม่ แล้วหลี่สิบิ้นยืน

หยุดฟัง ได้ยินเสียงหญิง กับ ชาย พูดกันอยู่บนเล่าเต๋งก็นึกสงใสย แล้วคิดว่า แต่ก่อนก็ได้ข่าวว่า เกียนเส่งหงวนกิด รักใคร่กับ เตียฮูหยินอินฮูหยิน มา นาน แล้วพึ่งได้เห็นจริง วันนี้ จะนิ่ง ความ เสีย ก็ไม่ควร ครั้น จะจับกุมว่ากล่าว ขึ้น พระบิดาก็ยัง ประชวรอยู่ คิดแล้ว เอาสายเขม ขัด ประดับ หยก แขวน ไว้ ที่ ซุ้ง ประตู ปราถนา จะ ให้ คน ทั้ง สี่ รู้ สึก ตัว ว่า ทำ ผิด มี ผู้ รู้ เห็น จะ ได้ ละ วาง เสีย ไม่ กระทำ ความ ชั่ว ต่อไป หลีสิบิน ทำ ดัง นั้น แล้ว ก็ ออก จาก วัง ไป ยัง ที่ อยู่ ฯะ

๑ ครั้น เวลา เช้า เกียนเส่งหงวนกิด ลุก ขึ้น ล้าง หน้า หวี ผม เสร็จ แล้ว นาง เซียวเอ่ง คน ใช้ ของ นาง อินฮูหยิน ก็ยก เอา เครื่อง โต๊ะ และ สุรา น้ำ ชา มา ปรนิบัติ อยู่ เกียนเส่งพูด กับ เตียฮูหยิน อินฮูหยินว่า ท่าน ทั้ง สองนี้ มี ใจรักข้าพเจ้า เปน อันมาก ถ้านาน ไป ได้ ดี ขึ้น ก็ จะ ทดแทน คุณ ท่าน ให้ถึงขนาด แล ทุก วัน นี้ มี สัตรู อยู่ แต่ หลีสิบินคน เดียว ถ้าเรา คิด อ่าน กำจัด เสีย ได้ ก็ จะ มี ความ สุข ด้วย กัน นาง เตียฮูหยิน อินฮูหยิน จึ่ง รับ คำ ว่าเปน ธุระ ข้าพเจ้า เอง ท่าน อย่า วิตกเลย แต่ เดียว นี้ การ ที่ท่าน กับ ข้าพเจ้า จะ ไป มา หา กัน นั้น ไม่ มี ช่อง โอกาศ จะ คิด ประการใด จะ ได้ พบ กัน ทุก วัน เกียนเส่งหงวนกิด จึ่ง ว่า จะ ฟัง ดู ก่อน ถ้า แม้น พระบิดา ยัง ประชวร ก็ คง จะ เข้า มา ได้ ทุก วัน ถ้า หาย ประชวร แล้ว ก็ จน ใจ อยู่ เกียนเส่งหงวนกิด กับ นาง ฮูหยิน ทั้ง สอง พูดจา สั่งเสีย มี ความ อาไลย ต่อ กัน นาง เตียฮูหยิน อินฮูหยิน ก็ พา เกียนเส่งหงวนกิด ออก มา ถึงประตู เก๋ง นาง เตียฮูหยิน เปิด ประตู ออก มาพอ ขันที ที่ เฝ้า ประตู เอา สาย เขมขัด ประดับ หยก ส่ง ให้ เกียนเส่งหงวนกิด เตียฮูหยิน อินฮูหยินแล้ว แจ้ง ว่า เวลา

คืนนี้ มีผู้เอา สาย เขมขัด มา แขวน ไว้ ที่ ประตู แต่ หาทราบ ว่า ผู้ใด เอา มา ไว้ ไม่ เกียนเส่ง จึ่ง รับ เอา มา ดู จำ ได้ ว่าเปน สาย เขม ขัด ของ หลีสีบิ้น เกียนเส่งหงวนกิด ตก ใจ แล้ว พูด ว่า ของ นี้ เปน ของ หลีสีบิ้น ฉะรอย ว่า เมื่อ เวลา คืน นี้ หลีสีบิ้น จะ ไป ไซฮู เดิน มา ทาง นี้ รู้ ว่า พวก เรา เข้า มา พูดจา กัน อยู่ ใน เก๋ง จึ่ง ได้ เอา สาย เขมขัด พาด ไว้ ปราถนาจะ ให้ เรา รู้ เดี๋ยว นี้ เรา จะ คิด อย่าง ไร เตียฮูหยิน จึ่ง ว่า ท่าน อย่า ตกใจเลย ปัญญา หลีสีบิ้น เปน ปัญญา ชั้น เดียว เรา จะ คิด ซ้อน ปัญญา เอา ชนะให้จงได้ คิด แล้ว เตียฮูหยิน จึ่ง กระ ซิบ บอก ความ ลับ กับ เกียนเส่ง ๆ ก็ ยินดี สิ้น ความ วิตก เกียนเส่งหงวน กิด ก็ ลา ฮูหยิน ออก จาก วัง กลับ ไป บ้าน เตีย ฮูหยิน กับอินฮูหยิน ก็ กลับ เข้า ไป ใน เก๋ง จัดแจง แต่ง ตัว แล้ว เอา สาย เขม ขัด ของ หลีสีบิ้น นั้น ตัด เสีย ให้ ขาด หลาย แห่ง เตียฮูหยิน อินฮูหยิน พา กัน ขึ้น ขี่ เกี้ยว มี ล้อ หญิง พนักงาน ลาก ไป ที่ ตั้น เสียว เก๋ง นาง เซียว เอ๋ง คน ใช้ ก็ ตาม ไป ด้วย ฮูหยิน ทั้งสอง เข้า ไป เฝ้า พระ เจ้าถังบูตี้ ๆ ทอด พระเนตร์ เห็น จึ่ง ตรัส ว่าเราได้ ห้าม ไว้ แต่ ก่อน ว่า ไม่ ได้ เรียก แล้ว ห้าม มิให้ ผู้ใด เข้า มา วันนี้ เหตุ ใด เจ้า จึ่ง เข้า มา ที่นี่ เตียฮูหยิน อินฮูหยิน ทูล ว่า ข้า พระองค์ คิด ถึงพระ องค์ ว่า จะ ค่อย คลาย ประ ชวร แล้ว ฤๅยัง อีก ประการ หนึ่ง ข้าพระองค์ อด ทน ไม่ ได้ จึ่ง เข้า มา เฝ้า พระ เจ้าถังบูตี้ ตรัส ว่า ธุระ ด้วย สิ่ง ใด นาง เตียฮูหยิน อินฮูหยิน แซ่ง ทำ ร้องไห้ แล้ว ทูลว่า เมื่อ คืน นี้ เวลา ดึก หลีสีบิ้น เสพสุรา เมา เดิน เข้า ไป ใน เก๋ง ข้าพระ องค์ พูดจา เกี้ยว พาล ทำข่มเหง ข้าพระองค์ ๆ ไม่ ยอม หลีสีบิ้น ขัด ใจด่า ข้าพระองค์ ว่า ถ้า แผ่นดิน เปน ของ กู แล้ว กูจะ ฆ่า มึง เสีย ข้าพระองค์ จะ จับ กุม ยึด เอา ตัว ไว้ ก็ เปน ผู้ หญิง สู้ กำลัง หลีสีบิ้น ไม่ ได้ จึ่ง แยง ได้

ไว้แต่สายเขมขัดเอามาถวายพอเปนพยาน พระเจ้าถังบูตจึงตรัสว่า หลีสิบินเข้ามาพยาบาลเราอยู่ที่นี่หลายวัน ไม่ได้ไปข้างไหนสักเวลาหนึ่ง เมื่อคืนนี้เราค่อยคลายจึงให้หลีสิบินกลับไปไซฮู หลีสิบินไปจากเราก็ไม่ได้กินสุรา ทำไมจึงว่าหลีสิบินกินสุราเมาไป แล้วจึงเรียกเอาสายเขมขัดมาทอดพระเนตรก็จำได้ว่าของหลีสิบินจริง จึงตรัสว่า สายเขมขัดสายนี้ก็เปนของหลีสิบิน แต่หลีสิบินจะมีการสิ่งใดสักอย่างหนึ่ง ถ้ามีดังนั้นหลีสิบินจะด่วนไปบ้าน สายเขมขัดจะไปเกี่ยวติดอยู่ที่ไหนบ่าวเจ้าไปเก็บมาได้ เจ้าก็จะเอาสายเขมขัดมาแกล้งใส่ความเอาเขาตอกกระมัง ความอันนี้เราไม่เห็นจริงด้วย

๏ นางเตียฮูหยินอินฮูหยินทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งสองคนนี้เปนข้าใช้ของพระองค์มาช้านาน ไม่ได้เก็บเอาถ้อยความที่เท็จมาพาลพาโลทูลยุยงให้ทรงขัดเคืองเลย แต่การครั้งนี้เปนความสัตย์จริงของข้าพระองค์ ทูลพลางนางทั้งสองแซ่งทำมารยาร้องไห้ร่ำไรเปนอันมาก พระเจ้าถังบูตจึงตรัสว่า เจ้าทั้งสองพากันกลับไปเสียก่อนเถิด เปนธุระของเราจะชำระให้ ตรัสแล้วทรงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งส่งให้ขันที แล้วสั่งว่าเอาไปให้หลีกังขุนนางไปไต่ถามหลีสิบินด้วยเรื่องความที่เข้าไปหานางเตียฮูหยินอินฮูหยินที่ในเก๋ง เมื่อเวลาคืนนี้ ได้ความประการใดให้หลีกังกลับมาบอกเราให้รู้ แต่หนังสือนี้ให้หลีกังพาไปให้หลีสิบินด้วย ขันทีรับหนังสือออกมาให้แก่หลีกังแจ้งความตามรับสั่งให้ฟังแล้ว หลีกังก็ไปไซฮูที่อยู่หลีสิบิน

๏ ฝ่ายหลีสิบินกลับไปถึงที่อยู่ในเวลากลางคืนวันนั้น มีความโกรธเกียนเสงหงวนกิต แลนางฮูหยินทั้งสองยิ่งนัก นอนไม่หลับจน

เวลา สว่าง ขึ้น กิน อาหาร เสร็จ แล้ว จะ มา เฝ้า พระ เจ้า ถังบู๊ตี๋ ขอ คน ใช้ เข้า ไป แจ้ง ว่า หลี่กัง มา คอย อยู่ ที่ นอก ประตู ว่า จะ เข้า มา หา หลี่สิบิ๋น รู้ ความ ดี ใจ ก็ ออก มา รับ ที่ เก๋ง หลัง นอก หลี่กัง เข้า ไป คำนับ แล้ว ถาม หลี่สิบิ๋น ถึง อาการ พระ เจ้า ถังบูเต้ ว่า เปน อย่าง ไร บ้าง หลี่สิบิ๋น ตอบ ว่า เมื่อ เวลา คืน นี้ ดู อาการ ค่อย เบา ลง กว่า แต่ ก่อน แต่ เวลา วัน นี้ จะ หนัก เบา อย่าง ไร ไม่ รู้ เรา จะ เข้า ไป เฝ้า เดียว นี้ หลี่กัง แจ้ง ความ ว่า เมื่อ เวลา เช้า ขันที ถือ หนังสือ รับ สั่ง ออก มา ส่ง ให้ ข้าพเจ้า พา มา ให้ ท่าน หลี่สิบิ๋น ใช้ ให้ บ่าว เอา โต๊ะ มา ตั้ง จุด ธูปเทียน บูชา แล้ว รับ หนังสือ มา วาง บน โต๊ะ เปิด ออก อ่าน ดู แจ้ง ความ แล้ว แค้น นัก คิด แล้ว จึ่ง เล่า ความ แต่ หลัง ให้ หลี่กัง ฟัง ทุก ประการ แล้ว หลี่สิบิ๋น จึ่ง พูด ว่า ครั้น เรา จะ พูดจา เพ็ททูล ให้ พระ บิดา ทรง ทราบ คน ทั้ง สี่ จะ ได้ ความ อัปยศ แก่ คน ทั้งปวง แล้ว ก็ จะ เสีย เกียรติยศ พระ บิดา เรา ด้วย เรา ก็ หา พูด จา บอก เล่า กับ ผู้ ใด ให้ ความ อื้อฉิง ไม่ จึ่ง เอา สาย เขมขัด แขวน ไว้ หมาย จะ ให้ คน ทั้ง สี่ รู้ สึก ความ ชั่ว ละพยศ เสีย การ หา เปน ดัง คิด ไม่ กลับ มาใส่ โทษ ว่า เรา รัก ใคร่ เจ้า พูดจา เพทะ โลม ข่มขืน ทูลยุยง แก่ พระ บิดา ต่าง ๆ ยาก ที่ จะ หยิบยก เอา หัว ใจออก มา ตั้ง วาง ให้ ท่าน เห็น ท่าน จง พิเคราะห์ การ ดู เถิด หลี่กัง จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า ทราบ แล้ว ว่า ท่าน ซื่อ ตรง ต่อ พระ บิดา ทำ ความ ชอบ ไว้ เปน อันมาก จน ทรง พระ เมตา ชุบ เลี้ยงให้ เปน ใหญ่ ไว้วาง พระ ไทย ทุก สิ่ง ขุนนาง ผู้ใหญ่ ผู้น้อย ทั้งปวง ก็ หมาย จะ พึ่ง บุญ ท่าน ต่อ ไป ข้าง น่า จะ ใช้ สอย ผู้ใด ใคร ก็ ไม่ อาจ ขัด ได้ ซึ่ง ความ เกียวข้อง มา ถึงท่าน อย่าง นี้ ท่าน จง เข้า ไปเฝ้า ทูล ชี้ แจง ให้ท่าน ทรงทราบ เพราะมี รับ สั่งให้ หา ขอให้ ท่าน เขียนหนังสือ

แจ้ง ความ โดย จริง ตาม รู้เห็น ได้ ยิน แต่ทำกลอุบายไว้ ให้ข้าพเจ้า ถือ ไป ทูล ให้ ทราบ ก็ คง เห็น ความ จริง ความ ซื่อ ท่าน หลีสิบิน เห็น ชอบ ด้วย จึง เขียน หนังสือ ส่ง ให้ หลีกัง ไป ถวาย หลีกัง รับ หนังสือ คำนับ ลา หลีสิบิน ไป เฝ้า พระ เจ้า ถังบูติ๋ ๆ รู้ว่า หลีกัง กลับ มา จึง ให้ ขันที พะยุง พระองค์ ออก มา จาก เก๋ง ข้าง ใน มา ประทับ อยู่ ที่ เฉลียง เก๋ง ที่ ว่า ราชการ แล้ว รับ สั่ง ให้ ขันที ออก มา พา หลีกัง เข้า ไป เฝ้า หลีกัง เข้า ไป ถึง คำนับ ทูล ถาม ถึง พระ อาการ แล้ว ส่ง หนังสือ ถวาย ต่อ พระ หัตถ์ พระ เจ้าถังบูติ๋ รับ มา ฉีก ผนึก ออก อ่าน ดู มี ความ ใน หนังสือ ว่า แกเกย เอี๋ยเจี่ยวกี่ก ดิเฉา ซือ หมี่ ห่อซู้ฉือ เคย เที่ยว นั้น ช่วย ติ๋ง ศรีเฉง อือ เกง งัน เหมง ขยง เยีย เซีย ซิน เคี้ยว แปร เปน คำ ไทย ว่า ไก่ บ้าน นก ร้าย ต้อง ออก จาก รัง ความ ชั่ว ไม่ ต้อง ถาม ปิดไว้ ไม่ ได้ เมื่อ ขณะ หยอก เอิน กัน อย่าง ไร เหลือ ที่ จะ กล่าว ให้ ทรงทราบ ครั้น จะระบุ ความ ให้ ชัด จะ แจ้ง กลัว ว่า พระองค์ จะ ไม่ สบาย พระ ไทย พระ เจ้าถัง บูติ๋ ทรง พิเคราะห์ หนังสือ แล้ว ตรัส ถาม ว่า ความ ใน หนังสือ เปน คำเพลง ภูกซี้ง ยิ่ง หนัก ไม่ รู้ ว่า จะ เปน ประการ ใด หลีกัง ทูล ว่า ซินอ๋อง ซื่อ สัตย์ ต่อ พระองค์ ยิ่ง หนัก ประกอบ ด้วย สติปัญญา ทำ การ สิ่งใด ก็ เรียบ ร้อย โดย สุจริต พระองค์ ย่อม ทรง ทราบ ถ้า ไม่ มี เหตุ แล้ว ก็ ไม่ อาจ ที่ จะ เขียน หนังสือ ภูกซี้ง มา ดังนี้ ข้าพระองค์ ได้ ยิน ว่า สาย เขมขัด ของ ซินอ๋อง นั้น พาด ไว้ ที่ ประตู เก๋ง หุนเก๋ง เหลา ข้าพระองค์ พิเคราะห์ เห็นว่า คง จะ มี เหตุ สัก อย่าง หนึ่ง พระองค์ พึ่ง คลาย ประชวร ขอ ให้ เอา สาย เขม ขัด นี้ ไว้ ทรง พิเคราะห์ ความ ต่อ ไป ก็ คง จะ ทราบ ความ ฯ

๏ พระเจ้าถังบูติ๋ ตรัส ว่า ถ้า อย่าง นั้น แล้ว เจ้า กลับ ออก ไป เถิด เรา

จะค่อยตรึกตรองดู หลีถังก็ไม่อาจทูลความต่อไปอีก จึงคำนับลากลับออกมาจากที่เฝ้า แล้วพระเจ้าถังบูติ์ทรงพิเคราะห์ความ เมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจ เซียวห่อขุนนางผู้ใหญ่ทำกฎหมายไว้สำหรับแผ่นดินว่า ถ้าผู้ใดจะจับชู้สาวให้จับได้ทั้งชายหญิง ถ้าจับโจรผู้ร้ายก็ให้ได้สิ่งของรูปประพรรณ จึ่งจะเอาความเปนแน่ ถ้าจะพิเคราะห์เอาแต่ถ้อยคำพูดจาโดยเชิงสำนวนแล้วไม่ใคร่จะได้ความจริง อย่าว่าแต่ความฎีกซึ่งเปนการของเจ้าแผ่นดินเกิดขึ้นในบ้านเมืองเลย ถึงความเกิดขึ้นในบ้านเรือนเศรษฐีแลราษฎรที่มีบุตรภรรยามาก กระทำให้เจ้าของเรือนสงไสยจับค้นเงื่อนไม่ถูก แต่เท่านั้นจะชำระตัดสินให้เห็นจริงก็โดยยาก พระเจ้าถังบูติ์พิเคราะดูความในหนังสืออยู่ เห็นนางโอบุนเจียวหงี กับนางเล่าเจียบฮ่อผู้เปนสนมโทออกมาเฝ้า จึ่งตรัสถามนางทั้งสองว่าตามออกมาถึงนี่มีธุระสิ่งใดฤๅ นางโอบุญเจียวหงี นางเล่าเจียบฮ่อทูลว่า ข้าพระองค์ทราบความว่าเคียสูหยินอินสูหยินเข้าเฝ้าได้ ก็เข้าใจว่าพระองค์คลายประชวรแล้ว ข้าพระองค์จึงพากันตามออกมาเยี่ยมประชวร ขอปรนิบัติพระองค์บ้าง พระเจ้าถังบูติ์ได้ยินดังนั้นหาตรัสประการใดไม่ ถอนใจใหญ่แล้วนิ่งอยู่ ฯะ

๑ นางโอบุญเจียวหงี นางเล่าเจียบฮ่อ เห็นหนังสือฎีกาวางอยู่บนโต๊ะ นางพิเคราะห์ดูแจ้งความแล้ว จึ่งทูลถามว่าถ้อยคำในหนังสือนี้เปนคำเพลงเมืองแต้เมืองอวยระคนกันอยู่ทั้งสองเมือง พระองค์เขียนไว้ทำไม พระเจ้าถังบูติ์ตรัสว่า เหตุไรเจ้าจึงรู้ว่าเปนถ้อยคำเมืองแต้อวย โอบุญเจียวหงีทูลว่า ข้าพระองค์เห็นตัวหนังสือเขียนไว้ที่ค้นคำว่า เกยซือนันหงันสี่อักษรนั้นระบุชักความเก่าจึ่งได้ทราบ

พระเจ้าถังบูติ์ก็ตรัสเล่าความเตียฮูหยินอินฮูหยิน ซึ่งกล่าวโทษหลีสิบิน แล้วรับสั่งให้หลีถังไปซักถามหลีสิบิน ๆ เขียนหนังสือนี้ให้หลีกังถือมา

๏ นางโอบุญเจียวหงี ทราบความแล้วทูลว่า ซึ่งนางเตียฮูหยินอินฮูหยินนี้ เมื่อครั้งอยู่เมืองซุยก็ได้ทำความชั่วคบชู้สาวหลายครั้ง จนตกมาเปนข้าไช้ของพระองค์ ที่ไหนจะละพยศอดความชั่วได้ ชรอยจะคบกันทำความชั่วกับผู้อื่น กลัวซินอ๋องจะพูดจาเพ็ททูลขึ้นจึงเอาความเท็จมาพาดพาโลแอบแฝงใส่โทษแก่ซินอ๋องเสียก่อน ปรารถนาจะยกตนให้ดีไว้ท่านองความจะเปนดังนี้ ประการหนึ่งซินอ๋องก็มีสติปัญญาซื่อตรงต่อแผ่นดินยิ่งหนัก ชื่อเสียงก็เลื่องฦๅปรากฏคนทั้งปวงย่อมกลัวเกรงนับถือโดยมาก จะหาหญิงที่รูปงามให้ดีกว่านางฮูหยินทั้งสองคนจะไม่ได้ฤๅ ซึ่งว่าซินอ๋องเข้าไปพูดจาแทะโลมข่มขื่นนางฮูหยินทั้งสองคนนั้น ข้าพระองค์ยังสงไสยหนักหาเห็นด้วยไม่ เมื่อซินอ๋องไปปราบปรามได้เมืองลกเอี๋ยงครั้งนั้น พระองค์ก็รับสั่งให้ไปเลือกคัดพวกฮูหยินรูปงามครั้งเมืองซุย ซึ่งอยู่ในเก่งเมืองลกเอี๋ยง กับเอาทรัพย์สิ่งของทองเงินเครื่องดี ๆ มีราคามาเปนอันมาก ถ้าซินอ๋องเปนคนโลภไม่ซื่อตรงต่อพระองค์แล้ว การทั้งปวงก็สำเร็จอยู่ในบังคับทั้งสิ้น น่าที่จะเลือกคัดเอาหญิงที่รูปงามแบ่งเอาสิ่งของที่มีราคาไว้บ้าง นี่ก็หาแบ่งปันเอาไว้ไม่ แต่ในตาก็ไม่ดู จะเปนอยู่บ้างก็แต่ขอเอาสิ่งของเล็กน้อยไว้แจกปันเปนบำเหน็จรางวัล ให้แก่ทแกล้วทหารที่มีความชอบ ซะ

๏ นางเล่าเจี๋ยบอ๋อจึงทูลไปว่า ที่ในวังนั้นมีฮูหยินสนมเอกสามสิบหกสนม โทสี่สิบแปดถึงสามสิบหกเก่งสี่สิบแปดอี๋ แล้ว

มี หญิงสาว ที่ มี รูป เปน อัน งาม อยู่ ใน หวัง ก็ หลาย พัน ยัง ไม่ ได้ ยิน ข่าว ว่าซินอ๋อง รัก ใคร่ กับ ผู้ใด ซึ่ง พระองค์ จะ เชื่อ ฟัง ถ้อย คำ เตียฮูหยิน อิน ฮูหยิน แล้ว เคาฮองเฮา ผู้ ถึง แก่ กรรม ไป อยู่ เมือง ผี นั้น จะ มี ความ โทมนัส น้อย ใจ แก่ พระองค์ พระเจ้า ถังบุตี ได้ ทรง ฟัง นาง โอบุญเจียวหงี เต่าเจียบฮ่อ ทูล ดังนั้น ถูก ต้อง กับ พระ ไทย ที่ คิด ไว้ จึง ตรัส ว่า ความ ราย นี้ เรา ไม่ ซักถาม ชำระ พิจารณา แล้ว เจ้า ทั้ง สอง คน ก็ อย่า ได้ พูด ถึง ความ เรื่องนี้ ต่อ ไป อีก เลย อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง ขันที มา ทูลว่า เพงเอียนกงจู ซึ่ง เปนภรรยา ซาเฉียว อยู่ ที่ เมือง งักกุยนั้น ถึง แก่ กรรม เสีย แล้ว พระเจ้า ถังบูตี เสีย พระไทย จึง ตรัส ว่า เมื่อ ครั้ง ยก ทัพ ใหญ่ ไป เที่ยว ปราบปราม พวก ข้าศึก ทั้งปวง เพงเอียงกงจู ได้ ตี กลอง สัญญา บอก ให้พวก ทหาร แล ไพร่ พล เข้า สู้ รบ กับ ข้าศึก ถ้า เห็น เสีย ที แล ถึง กำหนด จะ หยุด แล้ว ก็ ตี ม้าฬ่อ สัญญา ให้ พวกทหาร นาย ไพร่ หยุด แล้ว ตัว ก็ ได้ เข้า สู้ รบ ข้าศึก ด้วย จน เรา ได้ ตั้ง ตัว ขึ้น เปน ใหญ่ ครั้งนี้ มา หนีตาย ไปเสีย ก่อน ตรัส แล้ว ก็ ทรง พระ กรรแสง เศร้าโศก เปน อันมาก โอบุญเจียวหงี กับ นาง เต่าเจียบฮ่อ ทูลว่า เพงเอียงกงจู ก็ สิ้น วาศนา ถึง แก่ กรรม ไป แล้ว พระองค์ ทั้ง คลาย ประชวร ขึ้น ยัง ไม่ หาย สนิท จะทรง พระอาไลย เศร้าโศก ถึง เพงเอียงกงจู สัก เท่าใด ๆ เพงเอียงกงจู ก็ ไม่ กลับ เปน คืน มา ได้ การ เปน ดัง นี้ ก็ เปน วาศกา ของ ผู้ตาย อย่าง นั้น เอง มิ ใช่ ผู้ ใด แกล้ง ทำ ให้ จงอุส่าห์ แข็ง พระไทย หัก ความ โศกรักษา พระองค์ ไป ดี กว่า ถ้าคิด ถึง เพงเอียงกงจู อยู่แล้ว ขอ ให้ พระองค์ ทรง เมตา แก่ พระ ราชบุตร์ ทั้ง สาม ให้ มาก ๆ ต่อ ไป เถิด พระเจ้า ถังบูตี เห็น ชอบ ด้วย ไม่ ตรัส ตอบ ประการ ใด

โดย อาใลย แก่ บุตร ยิ่ง หนัก เปน แต่ พยัก พระ ภักตรอยู่ โอบุญเจียวหงี่กับ เล่าเจียบฮ่อ เว้าประคององค์ พระเจ้าถังบูตี้ จะให้ เสด็จกลับเข้าไป ตันเตียว เก่ง พอ เบียโปย ขุนนาง นาย ทหาร มี หนังสือ ส่งให้ ขันที เข้า ทูล ว่า พวก โจร โทกึกฮุย คบคิด กับ หัดทราหนา ซอกัว เจ้า เมืองไซกุตเคียต คุม พล มา ตี เมือง บินจิว ขอให้ จัด ทหาร นายไพร่ ยก ออกไป ช่วย ฯะ

๏ พระเจ้า ถังบูตี้ ทรง ทราบ แล้ว จับ ภู่กัน ทรง เขียน หนังสือ รับสั่ง ว่า ให้ อู๋ม้าจงกวน ซาเนียว เร่ง รีบ ทำ การ ศพ เพงเอียง กงจู๋ ภรรยา เสีย โดย เร็ว แล้วให้ คุม กองทัพ หมื่น หนึ่งไป สมทบ กับ ล่อเสง เมืองฮือจิว ยกไป เมือง บินจิว ปราบปราม พวก ขบถ ทั้ง สอง พวก นั้น เสีย เขียน แล้ว ส่งให้ ขันที ถือ หนังสือ รับสั่ง ออก มาให้ เบียโปย แล้ว พระเจ้า ถังตี้ ก็ เสด็จ กลับ เข้า ข้างใน ประทับ รักษา พระองค์ อยู่ ที่ ตันเตียว เก่ง จน หาย ประชวร เวลา วัน หนึ่ง พระเจ้า ถังบูตี้ เสด็จ ออก มา ทอด พระเนตร สวน ดอกไม้ เกียนเสง งวนกิด ขี่ม้า วิ่งไล่ ลอง ดาบ กัน อยู่ ที่นั่น ด้วย หลีสิบิน ก็ พา ขุนนาง ทหาร ที่ไซฮู มา เฝ้าใน สวน ดอกไม้ แล้ว เกียนเสง งวนกิด กับ หลีสิบิน ก็ หมอบ เฝ้า อยู่ ที่ใน สวน พี่ น้อง สาม คน ต่าง คน ต่าง พูดจา อวด ฝีมือ ว่า ดี กว่า กัน ฯะ

๏ อวยชี่จงได้ ยิน ดังนั้นจึงว่า ถ้า จะ ว่า ผู้ ใด มี กำลัง แขง แรง แล ใช้ อาวุธ สู้ รบ บน หลัง ม้า น้อย ตัว ที่ จะ ทำได้ เหมือน ดัง ข้าพเจ้า พระ เจ้า ถังบูตี้ ตรัส ว่า แต่ ก่อน มา จน เดี๋ยว นี้ จะ หา คน ที่ มีกำลังว่องไว เหมือน อย่าง อวยชี่จง นี้ มี น้อย งวนกิด ทูล ว่า อัน ถ้อย คำ ของ อวยชี่จง พูดจา อวด ตัว ว่า มี กำลัง แขง แรง ว่องไว นั้น หา จริงไม่ อวยชี่จง

ดูถูกพวกทหารที่ในเมืองเรากับพวกข้าพเจ้าว่าสู้ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะขอลองดูฝีมือกับอวยชี่จงให้รู้ว่าดีแลชั่ว พระเจ้าถังบูตี้ตรัสกับอวยชี่จงว่าบุตรเราจะลองฝีมือกับเจ้านั้น ใจของเจ้าจะให้ลองกันอย่างไร อวยชี่จงจึ่งพูดกับงวนกิดว่า ข้าพเจ้าได้หัดขี่ม้าในการรบพุ่งได้ถึงสิบแปดอย่าง ถ้าจะตีสู้ใดให้ถูกที่ตรงไหนก็ถูกตามหมายพูดดังนั้นแล้วทูลพระเจ้าถังบูตี้ว่า ข้าพเจ้าเปนบ่าวไม่ควรจะลองฝีมือกับเจ้านาย งวนกิดตอบว่าเปนแต่จะลองดูฝีมือกัน จะมาถือว่ามีวาศนาเปนเจ้านายไพร่นั้นหาควรไม่ แต่งวนกิดเปนคนชำนาญใช้อาวุธบนหลังม้า เมื่อได้ยินอวยชี่จงว่าดังนั้น มีใจหยากจะลองดูฝีมือกับอวยชี่จงให้ปรากฏจนถึงแพ้แลชนะ จึ่งพูดกับหลีสี่บินว่าให้พี่แต่งตัวใส่เสื้อเกราะขี่ม้า ทำให้เหมือนหนีตันยองชินที่ตำบลยูเฉาเขาเตงซัว ข้าพเจ้าจะทำเปนตันยองชินควบม้าไล่ติดตาม ดูปัญญาลองกำลังอวยชี่จงที่จะถืออาวุธควบม้าตามมาช่วยอย่างไร จึ่งจะชิงเอาอาวุธที่มือข้าพเจ้าผู้เปนตันยองชินไปได้ ให้เหนเท็จแลจริง อวยชี่จงจึ่งตอบว่า ท่านจงโปรดโทษตายข้าพเจ้าก่อน ด้วยมือข้าพเจ้าคิดจะหนักอยู่ ถ้าข้าพเจ้าตีฟันแทงถูกท่านก็เจ็บป่วย จงพากันถอดเอาตัวอาวุธออกเสีย เอาแต่ด้ามอาวุธเปล่ามาลองดูฝีมือกัน ข้าพเจ้าจึ่งจะยอมให้เปนคนทุบตีแทงฟันตามแต่จะถนัดเถิด ข้าพเจ้าคอยรับหลบหลีกมิให้อาวุธถูกตัวข้าพเจ้าได้ ครั้งนั้นงวนกิดมีความโกรธยิ่งนัก จึ่งกระซิบสั่งความลับกับอึ้งท้ายสวยทหารของตัว แล้วถืออาวุธด้ามเหล็กอันใหญ่มาร้องเชิญหลีสี่บิน แลอวยชี่จงว่าให้มาลองฝีมือกัน หลีสี่บินได้ยินดังนั้นก็ขึ้นม้าควบหนี

ไปข้างน่า งวนกิดก็ควบม้าถืออาวุธด้ำเหล็กไล่ตามไปประมาณ ถึเศษ ใกล้จะทันหลีสีบิ้น งวนกิดยกอาวุธด้ำเหล็กขึ้นจะแทง อวยชี่จงควบม้าตามติดหลังมาจึงร้องว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่อย่าทำเจ้านายของข้าพเจ้า งวนกิดก็ทิ้งหลีสีบิ้นเสียหันหน้าเลี้ยวกลับมา เอาด้ำอาวุธแทงอวยชี่จง ๆ เอี้ยวตัวแล้วชิงเอาด้ำทวนที่มืองวนกิดได้ งวนกิดก็ตกม้าลงวิ่งหนีไป อึ้งท้ายสวยยืนคอยสกัดอยู่ เหนดังนั้นหลีกม้าให้งวนกิดไปพ้นแล้ว อึ้งท้ายสวยก็รีบควบม้าตามมาทันหลีสีบิ้นยกทวนขึ้นแทงหลีสีบิ้น หลีสีบิ้นก็บิดป้องสู้รบกับอึ้งท้ายสวย หลีสีบิ้นเกือบจะเสียที อวยชี่จงรีบควบม้าตามมาทัน อึ้งท้ายสวยก็หันกลับมายกอาวุธขึ้นแทงอวยชี่จง ๆ หลบแล้วเอาอาวุธที่มือตีไป อึ้งท้ายสวยเอาทวนแทงซ้ำมาอีก อวยชี่จงชิงเอาทวนได้แล้วเอาทวนนั้นกลับแทงไปถูกอึ้งท้ายสวยตกม้าตาย หลีสีบิ้นกับอวยชี่จงก็รีบกลับมา อวยชี่จงทูลพระเจ้าถังบูติว่า อึ้งท้ายสวยจะทำร้ายกับซินอ๋องเจ้าของข้าพเจ้า ๆ จึงได้ฆ่าอึ้งท้ายสวยเสีย แล้วงวนกิดเข้ามาทูลพระเจ้าถังบูติว่า หลีสีบิ้นแกล้งใช้ให้อวยชี่จงฆ่าอึ้งท้ายสวย ทหารของข้าพเจ้าเสียนอกรับสั่ง ขอให้ฆ่าอวยชี่จงใช้ชีวิตรแทนอึ้งท้ายสวย หลีสีบิ้นก็เถียงกับงวนกิดต่อน่าที่นั่งว่า เมื่อกี้เจ้าใช้อึ้งท้ายสวยไปทำร้ายเรา เจ้าก็มีโทษกับตัวแล้วกลับมาบิดบังเสีย ถ้าอวยชี่จงไม่ฆ่าอึ้งท้ายสวยชีวิตรเราคงตายด้วยมืออึ้งท้ายสวย พระเจ้าถังบูติจึงตรัสว่า อึ้งท้ายสวยนี้เราไม่ได้ใช้เหตุใดจึงทำบังอาจถือทวนไปไล่แทงหลีสีบิ้น อวยชี่จงได้ไปช่วยหลีสีบิ้นครั้งนี้มีความชอบเปนอันมากเรามีความรักใคร่ยิ่งนัก แล้วตรัสกับงวนกิดว่า เมื่อเจ้าจะหยากลอง

ฝีมือ กับ เขา ต้อง ยก โทษ เขา เสีย ด้วย เขา เปน คน กระตัญญู ต่อ เจ้านาย แต่ นี้ไป เจ้า กับ พี่ น้องให้ มี ความ รักใคร่ อย่าได้ มี ความ รังเกียจ กัน ไป ภายน่า ถึง ที่ อับ จน ก็ให้ช่วย กันโดย ฉัน พี่ น้อง เรา ผู้ เปน บิดา ก็ จะได้ มี ความ ศุขในใจ ดี กว่า เจ้า เข้า มา เฝ้า ทุก เช้า ค่ำ เสีย อีก ตรัส แล้ว ก็ เสด็จ ขึ้น คน ทั้ง นั้นก็ ต่าง กันกลับไป ที่อยู่ ของ ตัว ฯะ

๑ ฝ่าย หัดทราหนาขอกัว เจ้า เมืองไซตุดเคี๊ยด อายุได้ ประมาณ ห้า สิบ ปี หลงไป ด้วย การ กระสัตรี ยิ่ง นัก โรคไภย ก็ บังเกิด ขึ้น ต่าง ๆ เมื่อ นาง เซี๊ยวฮองเฮา กับ นางซาฮูหยิน นางฮันจูหงอ นางเงียเหนี่ย นางซี่เอี๊ยหยี่ ไป อยู่ ด้วย เตียวอ๋อง บุตร พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี่ ที่ เมืองไซตุดเคี๊ยด หัดทราหนา ขอกัว มี ความ รักใคร่ กับ หญิง ทั้งปวง จะ เอา เปน ภรรยา นางเซี๊ยวฮองเฮา นาง ฮันจูหงอ นาง เงียเหนี่ย สาม คน ยอม เปน ภรรยาเจ้า เมือง ไซตุดเคี๊ยด แต่ นาง ซาฮูหยิน กับ นางซี่เอี๊ยหยี่ สาวใช้ ไม่ ยอม ถ้า หัดทราหนา ขอกัว เข้ามา พูดจา เกี้ยว พาล ครั้งใด นาง ทั้ง สอง มี ความ โกรธ แค้นว่าเปรียบ เปน ข้อ หยาบ ช้า ต่าง ๆ จน เจ้า เมืองไซตุดเคี๊ยด มี ความ ละอาย หาได้ นาง ทั้ง สอง เปนภรรยาไม่ แต่เจ้าเมืองไซตุดเคี๊ยด ได้ เซี๊ยวฮองเฮา ฮันจูหงอ เงียเหนี่ย เปน ภรรยา โรค ที่ กำเริบ หนัก ขึ้น รักษา พยาบาลไม่ หาย หัดทราหนาขอกัว ก็ ถึง แก่ กรรม ฮันจูหงอ เงียเหนี่ย อยู่ ใน เมืองไซตุดเคี๊ยดได้ ปี เศษ ก็ ถึง แก่ กรรม แต่ นาง หงี่เสง กงจู๋ น้อง สาว พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี่ ซึ่ง เปน ภรรยา หลวง ตีมินอ๋อง พี่ ชาย หัดทราหนาขอกัว นั้น ก็ ป่วย ถึง แก่ กรรม นาง เกียงเตงเต่ง ภรรยา เฮงหงี่ คลอดบุตร ก็ ถึง แก่ กรรม ตาย แล้ว นาง ซาฮูหยิน จึง ยก นาง ซี่เอี๊ยหยี่ให้ เปน ภรรยา เฮงหงี่ อยู่ กิน ด้วย กัน ต่อ มา แต่ นาง ลี่อหลอ

อายุแก่กว่าเคียวอ๋อง ประมาณ หกปี เปน คน สุภาพ เรียบร้อย แล้ว ก็ รู้จัก หนังสือ แล อย่างธรรมเนียม เจ้า ซาฮูหยิน จึง ยก นาง ต่อหลอให้เปน ภรรยา เคียวอ๋อง แล เคียวอ๋อง นั้น ครั้น ตุดเคียด ถึง แก่ กรรม ตุดเคียด ไม่มี บุตร ชาย ที่ จะ เปน เจ้า เมือง แทน ต่อไป เคียวอ๋อง ก็ได้ เปน เจ้า เมือง แทน ตุดเคียด ต่อ มา เคียวอ๋อง ตั้งยี่ห้อ ชื่อ ว่า เจี่ยทองขอกัว แล้ว ให้ สร้าง เมือง ขึ้นใหม่ ที่ เลงห่อกวัน ทาง ร่วม อีก เมือง หนึ่ง จัดให้ ไพร่ พล อยู่รักษา มั่น คง กว่า แต่ ก่อน สำหรับ ป้อง กัน ข้าศึก ศัตรู กลัวจะ เข้า มา ทำ ร้าย แก่ เมืองใหญ่

ฯะ

๑ เจี่ยทองขอกัว จะ ว่า ราชการ แล ตัด สิน ถ้อย ความ สิ่งใด ก็ อยู่ ใน ยุติธรรม แล้ว ก็ มี กระตัญญู อุส่าห์ ปฏิบัติ ซาฮูหยิน มารดา เลี้ยง กับ เซียวฮองเฮา ซึ่ง เปน ภรรยา พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี่ บิดา ของ ตัว มา แต่ ก่อน เมื่อ ว่าง ราชการ แล้ว เจี่ยทองขอกัว ก็ พา ซาฮูหยินไป เที่ยว เล่น ตาม สวน ดอกไม้ เวลา วัน หนึ่ง เปน ฤดู หนาว เซียวฮองเฮา เดิน เล่น อยู่บน พื้น เฉลียง เก๋ง ข้างใน แลไป ข้าง นอก เก๋ง เหน มีโรง ม้า อยู่ ที่ หว่าง ต้น ไม้ โรง หนึ่ง มี ชาย หนุ่ม คน หนึ่ง เอา หญ้า ทิ้งให้ ม้า กิน แล้ว ยืน ดู ม้า อยู่ เซียวฮองเฮา เหน ชาย หนุ่มนั้น รูป เหมือน คน เกิดใน แผ่นดิน จีน จึง ให้หญิง คนใช้ ไปเรียก ชาย นั้น มา ถาม ว่า ชื่อ แซ่ไร เปน คน มาแต่ เมืองไหน ชาย ผู้นั้น จึง บอก ว่าชื่อ หยอง แซ่ อิว เปน คน เกิด ที่ เมือง เอี๋ยงจิวใน แผ่นดิน จีน เซียวฮองเฮา ถาม ว่า เจ้า มี บุตร ภรรยา แล้วฤๅยัง ทำไม เจ้าจึงได้ มา ถึง เมือง นี้ ชาย ผู้นั้น จึง ตอบว่าข้าพเจ้าตามเฮงสี่ซ่วง ไปรบศึก แล้ว พลัด มา สำนัก อยู่กับ จิวหองซุน เปน คน รักใคร่ กัน ที่ เมือง เสี่ยวเสี่ย ต่อ แดน ตุดเคียด แล้ว ข้าพเจ้า พบ ฮูหยิน สาม คน

ซึ่งหนีมาแต่เก่งโอบุนหอยกิบ มาถึงบ้านจิวหวงซุน ฮูหยินสามคนนั้น บอกว่าชื่อจิวฮูหยิน ฮวนฮูหยิน เอี๋ยฮูหยิน ว่าเมื่อครั้งแผ่นดินซุยนั้น จิวฮูหยินอยู่ในสำนักวังอี้ ฮวนฮูหยินนั้นอยู่ในเตี่ยนอี้ เอี๋ยฮูหยินอยู่ในเมงเหียอี้ จิวหองซุนจึงรู้ว่าจิวฮูหยินนั้นเปนพี่น้องกับจิวหองซุน ๆ จึงยกจิวฮูหยินให้เปนภรรยาข้าพเจ้า แต่ฮวนฮูหยินกับเงี๋ยฮูหยินนั้น จิวหองซุนเอาเปนภรรยา ฯะ

๑ เซียวฮองเฮาได้ฟังดังนั้นจึงถามอิวหยองว่า บัดนี้ฮูหยินสามคนไปอยู่แห่งใด อิวหยองบอกว่าจิวฮูหยินนั้นอยู่กินกับข้าพเจ้า ได้ประมาณปีเศษคลอดบุตรถึงแก่กรรม ฮวนฮูหยินนั้นก็ป่วยถึงกรรมเสียแล้ว ยังแต่เอี๋ยฮูหยินตามจิวหองซุนไปตั้งเตียมขายสุราอาหารอยู่ที่นิมเสงอวนเอี๋ยตีน เซียวฮองเฮาถามอิวหยองว่า เจ้าอยู่กับจิวหองซุนแล้ว ทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ผู้เดียว อิวหยองจึงว่าตั้งแต่ภรรยาข้าพเจ้าตายเสียแล้ว ข้าพเจ้าเที่ยวอยู่แต่ผู้เดียว พวกเพื่อนที่เข้ามาถวายตัวอยู่กับเจียหองขอกัว พบกับข้าพเจ้า ชวนข้าพเจ้ามาไว้ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เมืองนี้ เซียวฮองเฮาถามอิวหยองว่าอายุเจ้าได้เท่าไร อิวหยองบอกว่าอายุข้าพเจ้าได้สามสิบปี เซียวฮองเฮาคิดแล้วจึงบอกว่า เรานี้คือเซียวฮองเฮา เราเวทนาเจ้าว่าเปนคนเกิดในแผ่นดินจีน แลคิดถึงจิวฮูหยินที่เปนภรรยาเจ้า แต่เวลานี้ยังเปนเวลากลางวันจะพูดจากันที่นี่ไม่สมควร เวลาค่ำเราจึงจะใช้ให้คนไปเรียกเจ้าเข้ามาพูดจากัน อิวหยองรับคำแล้วคำนับลากลับไป

๑ ครั้นเวลาค่ำ เซียวฮองเฮาจึงใช้คนไปเรียกอิวหยอง มีผู้รู้เหนเอาเนื้อความไปแจ้งแก่เจียหองขอกัว ๆ สงไสยว่าอิวหยองกับเซียวฮองเฮา

ห้องสมุด
กรุงเทพ

รักใคร่ เปน ชู้ กัน เจียทองขอกัว มี ความโกรธ เปนอันมาก ใช้ ให้ คน ไป จับ อิวหยอง ฆ่า เสีย แล้ว เจียทองขอกัวไป ว่า กล่าว กับ เซียวฮองเฮา ว่า ท่าน เปน ผู้หญิง เวลา กลาง คืนไม่ ควร จะให้ คน เรียก เอา ผู้ ชาย เข้า มา พูดจาใน เก๋ง ว่า แล้ว สั่ง กำชับ กับ พวก พนักงาน เฝ้า ประตู ว่า ถ้าผู้ ใด จะ เข้า มาใน เก๋ง ก็ให้ ตรวจตรา ดู ถ้า เหน ผิดใจไม่ ควรจะให้ เข้า มา ก็ อย่าให้ เข้า มา เปน อัน ขาด ฯะ

๏ ฝ่าย ซาเฉียว ครั้น แจ้ง ความใน หนังสือ รับสั่ง พระเจ้า ถังบูตี้ จึง กระทำ การ ปลงศพ ภรรยา เสร็จ แล้ว ให้ หลียุกุย ถือ หนังสือ รับสั่ง คุม กองทัพ พัน หนึ่ง ยก ล่วง น่าไป เมือง ฮือจิว สม ทบ กับ กองทัพ ต่อเสง บุตร ต่อโงย แล้วให้ ยกไป ปิ่นจิว ปราบ ปราม พวก โทกึกซุย ก่อน ซาเฉียว จะ คุม ทหาร นายไพร่ ยก ตามไป ภาย หลัง หลียุกุย ถือ หนังสือ คุม คนไป ตาม สั่ง ครั้น ถึง เมือง ฮือจิว หลียุกุย เอา หนังสือ ส่งให้ ต่อเสง ต่อเสง รับ หนังสือ มา ดู รู้ ความ แล้ว แจ้ง ความ กับ เอี๋ยนกุนอ๋อง ต่อโงย ผู้ บิดา ต่อโงย พูด กับ ต่อเสง ว่า ทาง จะไป เมือง ปิ่นจิว นั้นไกล ไป เมืองไซตุดเคี้ยดใกล้ ได้ ข่าว ว่า เซียวฮองเฮา เตียวอ๋อง ซาฮูหยิน เฮงหงี่ บุตร ภรรยา บ่าวไพร่ ของ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ก็ไป อยู่ ที่ นั้น หลาย คน เฮงหงี่ ก็ได้ เปน ขุนนาง มี ชื่อ เสียง คน เหล่า นั้น เคย รู้จัก ชอบอัธยาไศย กับ บิดา มา แต่ ครั้ง แผ่นดิน ซุย บัดนี้ เตียวอ๋อง บุตร พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ เปน เจ้าเมืองไซตุดเคี้ยด ตั้ง ยี่ห้อ ว่า เจียทองขอกัว เจ้า ยกกองทัพไป ครั้งนี้ จง ตัด ตรงไป เมืองไซตุดเคี้ยด พูดจา ห้าม ปราม อย่าให้ เจียทอง ขอกัว ยก กองทัพไป ช่วยโทกึกซุย แล้ว ค่อย ยก กองทัพไป เมือง ปิ่นจิว โทกึกซุยไม่ เหน พวก เมืองไซตุดเคี้ยด มา ช่วย คง พา กัน แตก ตื่น หนีไป

การศึกจะสำเร็จโดยง่าย ล่อเสงได้ฟังบิดาสั่งสอนดังนั้น เห็นชอบด้วย จึงคำนับลาบิดากลับมาที่อยู่ แล้วเล่าความตามคำบิดาให้นางยงอันกงจู๋ฟังทุกประการ นางยงอันกงจู๋ว่าเซียวฮองเฮารูปร่างงดงาม แต่ก่อนก็ได้มาอยู่ที่บ้านเมืองข้าพ.เจ้า นางซาฮุหยินเปนคนใจหนักแน่นซื่อตรง ข้าพ.เจ้าขอตามท่านไปด้วย จะได้พบพูดจากันตามประสาผู้หญิง ช่วยว่ากล่าวเจียทองขอกัวมิให้ยกกองทัพไปช่วยโท๊กกุฮุย ล่อเสงว่าถ้าเจ้าไปด้วยกับเรา เราก็จะมีสง่าทัพศึกมากขึ้น นางอิวลันว่าข้าพเจ้าจะขอพาเอาบุตรเลี้ยงสองคนไปด้วย จะได้คำนับเส้นศพบิดามารดา แลเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องของข้าพเจ้า ที่ในเมืองไซคุดเคียด แลบุตรเลี้ยงสองคนนั้นเปนชายอายุได้แปดขวบ ขอเขามาเลี้ยงไว้แต่เล็ก ๆ ชื่ออะคัวคนหนึ่ง เปนบุตรเลี้ยงนางยงอันกงจู๋ ชื่ออะยี่คนหนึ่งเปนบุตรเลี้ยงนางอิวลัน เด็กสองคนอายุคราวกัน แต่อะคัวนั้นแก่อะยี่สิบห้าวัน ล่อเสงก็ยอมให้นางอิวลันพาบุตรเลี้ยงไปด้วย ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๋สั่งให้นางเหงาเหลียงกิมเหลงจัดแจงสิ่งของเสร็จแล้ว ล่อเสงกับภรรยาคำนับลาเอี้ยนกุนอ๋องล่อโงย คุมทหารไพร่นายสิบมทบกับกองทัพหลีฮุกุยออกจากเมืองฮือจิวไปหลายวัน ถึงปลายแดนต้นทางเมืองไซคุดเคียดตั้งค่ายพักอยู่ ฯะ

๏ ฝ่ายเจียทองขอกัวเจ้าเมืองไซคุดเคียด รู้ความว่าล่อเสงยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่ต้นทาง จึงปฤกษากับซาฮูหยินมารดาว่า โท๊กกุฮุยนัดกับข้าพเจ้าไว้แต่ก่อนว่า ให้ยกกองทัพไปช่วยรบเมืองถัง ข้าพเจ้ากำลังจัดทแกล้วทหารจะยกไป เดียวนี้รู้ไปถึงเมืองถังให้ล่อเสง

บุตร ต่อโงย ยก กองทัพ มา ตี เมือง เรา เสีย ก่อน จะ คิด อย่างไร ดี ซาฮูหยิน ว่า ต่อโงย บิดา ต่อเสง นั้น แต่ ก่อน เปน เมือง ขึ้น แก่ เมือง ซุย บัดนี้ ต่อเสง ผู้ บุตร เปน คน แขง แรง ชำนาญ ศึก สงคราม จึ่งได้ เปนขุนนางใน เมืองถัง แล้ว นาง ยงอันกงจู บุตร เคาเกียนเต๊ก ผู้ เปน ภรรยา ต่อเสง ก็ มีฝีมือ ใน การ ศึก ยิ่ง กว่า หญิง ทั้งปวง เดี๋ยวนี้ ก็ได้ ยิน ว่า มา ด้วย ต่อเสง เจ้า อย่า ประมาท จง คิด อ่าน ตฤก ตรอง ดูให้ ดี เซียวฮองเฮา ว่า เจ้าเมือง ถัง นั้น เปน คน ซื่อ ตรง ต่อ แผ่นดินไม่ได้ ทำ อันตราย แก่ เจ้า เขา ตั้งตัว ขึ้น เปนใหญ่ได้ บ้าน เมือง ก็ เพราะ โอบุนหวยกิบ คิด ประทุษฐร้าย ต่อ แผ่นดิน ก่อน เขา กับ เรา ก็ หา มี พยาบาท กันไม่ ถ้า เขาไม่ ซื่อ ตรง กระทำให้ พวก เรา พรัด พราก จาก บ้าน เมือง เหมือน โอบุนหวยกิบ กระทำ ดัง นั้น เรา ก็ จะได้ มีใจ เจ็บ แค้น ถึง เขาไม่ ยก กองทัพ มา เรา ก็ คง จะ คุมไพร่ พล ทหาร ยกไป สู้รบ แก้ แค้น แทน คุณ เจ้า นาย สัก ครั้ง หนึ่ง ซึ่ง กองทัพ ใหญ่ ยก มา ครั้งนี้จะ ดี ร้าย ประการ ใดไม่ รู้ แต่ นาง ตกเคาฮองเฮา มเหษี ของ พระเจ้า ซุยบุนตี้ เปน พี่ น้อง กัน กับ เคา ฮองเฮา ของเจ้า เมืองถัง เจ้า เมือง ถัง กับ เรา ก็ นับ เนื่องอยู่ ใน วงษ ญาติ กัน นางยงอันกงจู ภรรยา ต่อ เสง นั้น ก็ได้ รู้จัก คุ้น เคย กับ เรา มา แต่ ก่อน คน ๆ นี้ไม่ สู้ มี บัญญาเปน แต่ ปาก เราะ ราย ได้ เข้า มาถึงนี่แล้ว เราอยากจะใคร่พบปะ พูดจา กับ เขา ด้วย เจ้าเมือง ไซตุดเคียดแจ้ง ดังนั้น แล้วออก มาที่ว่า ราชการ ให้ หา เฮงหงี่มา ปฤกษา แล้ว ให้ เฮง หงี่ คุม กอง ทัพ ยก ออก ไป รับ ไว้ ก่อน เจ้า เมือง ไซตุดเคียด จะ ยก ตาม ออก ไป ภายหลัง ฯะ

๑ ฝ่าย หลีฮุกุ่ย เปน ทัพน่า ต่อเสง ยก มา พบ กับ กองทัพ เฮงหงี่

เข้าสู้รบกัน เฮงหงี่ทำอุบายเปนที่จะไม่สู้รบ พอเห็นหลียุกุ่ยเสียทีก็ควบม้าไล่ตามไปหลียุกุ่ยก็ถอยหลังสู้มา นางยงอันกงจู๋เปนทัพรองเห็นกองทัพน่าถ่าถอยมาดังนั้น นางรีบควบม้าตรงเข้าช่วยหลียุกุ่ย แลเห็นเฮงหงี่นายทหารเอาทวนแทงหลียุกุ่ยๆ หลบหลีกอยู่หาถูกตัวไม่ นางยงอันกงจู๋ยกเกาทัณฑ์ยิงไปถูกเกาทัณฑ์ถูกปลายทวนเฮงหงี่ๆ ตกใจกลัวไม่อาจติดตามมา นางซีเอียหยี่ภรรยาเฮงหงี่ขี่ม้าถือกระบี่สองมือวิ่งตรงเข้ามา นางยงอันกงจู๋เอาเกาทัณฑ์ตะพายไว้ จับทวนเข้าสู้รบกับภรรยาเฮงหงี่ได้ยี่สิบเพลง ภรรยาเฮงหงี่ทานกำลังมิได้จึงเอาขาหนีบตัวม้าๆ กระโดดถอยหลังห่างออกไปจากที่รบหน่อยหนึ่ง แล้วนางซีเอียหยี่ภรรยาเฮงหงี่ร้องถามไปว่าท่านชื่อนางยงอันกงจู๋ฤๅมิใช่ นางยงอันกงจู๋ตอบว่าเจ้ารู้จักชื่อเราแล้ว เหตุใดเจ้าจึงจะเข้ามาหาที่ตาย นางซีเอียหยี่ถามต่อไปว่า ท่านรู้จักเซียวฮองเฮาภรรยาพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ฤๅไม่ นางยงอันกงจู๋ว่าทำไมเราจะไม่รู้จัก เมื่อครั้งก่อนนั้นบิดาเรายกกองทัพไปปราบไอบุนหวยกิบ อ้ายพวกกระบถสำเร็จแล้วเซียวฮองเฮาได้ไปถึงเมืองเราครั้งหนึ่ง นางซีเอียหยี่ได้ฟังแล้วจึงว่าถ้ากระนั้นข้าพเจ้ายังไม่สู้รบกับท่านก่อน เจียทองขอกัวเจ้าของข้าพเจ้ายกกองทัพมานั้นแล้ว นางยงอันกงจู๋หัวเราะพลางตอบว่าเจ้าไม่สู้เราๆ ก็ไม่จับเอาตัวเจ้าไว้ จนนางแม่ทัพใหญ่ของเรายกมาถึงแล้ว ครั้นพูดจากันแล้วต่างคนต่างกลับไป นางซีเอียหยี่ไปถึงค่าย แจ้งความซึ่งได้พูดจาสู้รบกับนางยงอันกงจู๋ให้เจียทองขอกัวฟังทุกประการ

๏ นางยงอันกงจู๊ควบม้ากลับมายังหาทันถึงค่ายไม่ เห็นล่อเส็งขี่ม้าตามมาถึงกลางทาง นางก็แจ้งความที่ได้สู้รบพูดจากับภรรยาให้สามีฟัง ล่อเส็งว่าถ้าเจียทองขอกั๋วยกออกมา เราจะไปให้พบจะพูดจากัน ว่าดังนั้นแล้ว นางยงอันกงจู๊กลับไปค่าย ล่อเส็งจึงควบม้าพาทหารมาถึงหน้าค่ายเจียทองขอกั๋ว สั่งให้คนใช้เข้าไปเชิญเจียทองขอกั๋วออกมาพูดจากันที่หน้าค่าย ฯะ

๏ เจียทองขอกั๋วแจ้งความแล้ว แต่งตัวขึ้นม้าพาทหารนายไพร่ยกเปนกระบวนออกจากค่ายมาถึงที่ประทับล่อเส็ง ๆ ขี่ม้ายืนอยู่ ยกมือขึ้นคำนับแล้วถามว่า ท่านชื่อเตียวอ๋องเปนบุตรพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่ฤๅมิใช่ เจียทองขอกั๋วก็รับคำแล้วถามล่อเส็งว่าตัวท่านชื่อล่อเส็งบุตรเอี๋ยนกุนอ๋องล่อโงยฤๅ ล่อเส็งก็รับคำแล้วพูดว่าแต่ก่อนท่านก็ได้เปนเจ้านายของข้าพเจ้า ครั้งนี้ท่านกับข้าพเจ้าเปรียบเหมือนกับเมืองจีนเมืองมอญกระทำศึกกันครั้งแผ่นดินเลียดก๊ก บัดนี้มีรับสั่งพระเจ้าถังบู๊ตี๋ให้ข้าพเจ้ายกกองทัพมาปราบปรามเมืองท่าน ข้าพเจ้าขัดรับสั่งไม่ได้จึงได้ยกมา ข้าพเจ้าขอถามสักคำหนึ่งว่า เหตุอย่างไรท่านจะยกทัพไปช่วยโท๊กกุยประทุษฐร้ายแก่เมืองถัง เจียทองขอกั๋วจึงพูดแก้ตัวว่า โท๊กกุยเอาแต่ชื่อเสียงเราไปกล่าวให้เปนสง่า เราไม่ได้ยกกองทัพไปช่วยโท๊กกุยรบกวนเมืองถัง แต่พระเจ้าถังบู๊ตี๋ได้เปนใหญ่ขึ้นครั้งนี้ ก็หาได้กระทำร้ายแก่บิดาเราไม่ โอบุนหวยกิบมันคิดกระบถต่อบิดาเรา เคาเกี๋ยนเต๊กจับโอบุนหวยกิบฆ่าเสียแล้ว พระเจ้าถังบู๊ตี๋จึงได้ครองราชสมบัติต่อมา พระเจ้าถังบู๊ตี๋กับเราก็หาได้มีความโกรธแค้นกันไม่ บัดนี้เซียวฮองเฮามารดาเราก็อยู่ที่เมืองนี้ด้วย นางยงอันกงจู๊

ภรรยาท่านก็มาด้วยเรา ขอเชิญภรรยาท่านให้เข้าไปพูดจากับเซี่ยวฮองเฮาที่ในเก๋งก็จะแจ้งความจริงแต่เท็จดอก ต่อเสงจึงถามว่าเฮงหงี่ที่เปนคนซื่อตรงมีกะตัญญูต่อพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่นั้น มาอยู่ที่นี้ด้วยฤๅไม่ เจี๋ยทองขอกั๋วชี้มือบอกว่าท่านที่ใส่หมวกทองขี่ม้ายืนอยู่ข้างหลังนั้น คือเฮงหงี่ ๆ ได้ยินต่อเสงถามถึงตัวก็ตรงเข้ามายกมือขึ้นคำนับต่อเสง ๆ คิดแต่ในใจว่า ครั้นจะเข้าไปในเมืองเล่า เจี๋ยทองขอกั๋วก็จะไม่ไว้ใจการที่คิดจะเกลี้ยกล่อมโดยดีจะไม่ได้สมคิด ถ้าเข้าไปในเมืองเจี๋ยทองขอกั๋วจะประทุษฐร้ายอย่างไรคงจะคิดอ่านแก้ไขเอาตัวรอดออกมาให้จงได้ คิดแล้วจึงพูดกับเจี๋ยทองขอกั๋วว่า เชิญท่านกลับไปในเมืองก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะให้เฮงหงี่นำข้าพเจ้าไปต่อภายหลัง ฯะ

๏ เจี๋ยทองขอกั๋วได้ฟังดังนั้น ก็ให้เลิกทัพกลับเข้าเมืองแล้ว เฮงหงี่จึงให้นางซีเอี๋ยหยีภรรยานำนางยงอันกงจู๋ แล้วเฮงหงี่นำต่อเสงเข้าไปในเมืองด้วย ต่อเสงสั่งให้หลียุกุ้ยคุมทหารพักอยู่นอกเมือง แล้วจัดบ่าวไพร่ให้เดินเปนกระบวน ตามเฮงหงี่ซีเอี๋ยหยีเข้าไปในเมือง ต่อเสงเห็นไพร่บ้านพลเมืองตั้งโต๊ะเครื่องบูชาจุดธูปเทียน ตั้งวางเรียงรายไปตามทางถนนใหญ่ แล้วแขวนโคมผูกผ้าแดงที่ประตูบ้าน ขุนนางแลราษฎรเปนอันมาก ฯะ

๏ ฝ่ายเจี๋ยทองขอกั๋ว ครั้นเข้าไปถึงเก๋งข้างในแจ้งความที่เฮงหงี่ซีเอี๋ยหยีสู้รบกับกองทัพเมืองถัง แลเจี๋ยทองขอกั๋วได้พูดจาปราไสยกันกับต่อเสง ให้เซี่ยวฮองเฮานางซาฮูหยินฟังถี่ถ้วนทุกประการ แล้วบอกว่าต่อเสงนางยงอันกงจู๋ ตามเข้ามาจะมาหามารดาที่ในเก๋ง

๏ เซี่ยวฮองเฮาพูดกับเจี๋ยทองขอกั๋วว่า เจ้าจงให้เจ้าพนักงานจัด

แจงโต๊ะหาสิ่งของอย่างที่ดีกับสุราไว้ให้พรักพร้อม เขาเข้ามาถึงแล้วจะได้เลี้ยงดูรับเขา เจียทองขอกั๋วว่าการข้อนั้นไม่ต้องสั่งดอก ข้าพเจ้าได้จัดแจงไว้แล้ว เจียทองขอกั๋วออกมาที่เก๋งทหารยืนรายทางเปนกระบวนคอยรับที่เก๋ง แล้วให้ตั้งโต๊ะเครื่องบูชารายทางชั้นใน แขวนโคมผูกผ้าแดงที่ประตูเก๋ง แล้วให้นางสาวใช้ออกไปบอกกับเฮงหงี่ว่า ถ้านางยงอันกงจู๋มาถึงจะเข้าไปที่เก๋งข้างใน นางซี่เอี๋ยหยีภรรยาเฮงหงี่นำเข้าไป นางสาวใช้คำนับรับคำแล้วออกมาบอกกับเฮงหงี่ ประมาณครู่หนึ่งคนใช้สี่คนเข้าไปแจ้งว่า พวกข้าหลวงเข้ามาถึงประตูชั้นนอกแล้ว เจียทองขอกั๋วนั้นคือว่าต่อเสงเปนข้าหลวงใหญ่ จึงออกมารับต่อเสงเข้าไปที่เก๋งว่าราชการ ให้นั่งที่สมควร แล้วนางต่อหลอภรรยาเจียทองขอกั๋ว พาน้องสาวออกมารับนางยงอันกงจู๋ภรรยาต่อเสงเข้าไปที่เก๋งข้างใน นางซี่เอี๋ยหยีกับภรรยาเฮงหงี่ก็ตามเข้าไปด้วย ๑ เซี่ยวฮองเฮา นางซาสูหยินกับนางยงอันกงจู๋ต่างคนต่างคำนับกันอยู่ ต่อเสงเข้าไปถึงเก๋งชื่อว่าเตงเซงเคยเปนที่นั่งสำหรับว่าราชการของเจียทองขอกั๋ว จึงเอาหนังสือรับสั่งของพระเจ้าถังอ๋องขึ้นวางบนโต๊ะที่บูชา แล้วเจียทองขอกั๋วก็คำนับหนังสือรับสั่ง ต่อเสงจึงคำนับเจียทองขอกั๋ว แล้วว่าให้เข้าไปถามเซี่ยวฮองเฮาว่าจะออกมาคำนับหนังสือรับสั่งฤๅไม่ ฯะ

๑ เจียทองขอกั๋วก็เข้าไปถามเซี่ยวฮองเฮา ๆ ถอนใจใหญ่ว่าเดิมเต๋ก่อนเขาไหว้เรา เดี๋ยวนี้เราจะต้องไหว้เขา คิดมาอีกอย่างหนึ่งว่าเขาก็มิได้เปนกระบถ เขาตั้งตัวขึ้นเปนใหญ่ก็เพราะบุญวาศนาของเขา อีกประการหนึ่งเล่าเขากับเราก็มิใช่ผู้อื่น เดียวนี้บ้านเมือง

ก็อ่อนน้อมอยู่ในบังคับเขาเปนอันมาก เขามีหนังสือรับสั่งมาถึงเรา เราก็ควรที่จะไปคำนับตอก แต่ว่าหามีเสื้อสำหรับที่จะใส่เข้าเฝ้าคำนับหนังสือรับสั่งไม่จนใจหนักหนา เจี่ยทองขอกัวว่าเสื้อกังเกงเครื่องแต่งตัวสำหรับของงีเส่งกงจู๋ อาข้าพเจ้าที่ถึงแก่กรรมนั้น ยังมีอยู่ที่ในหีบจะเอาใส่ไม่ได้ฤๅ ว่าแล้วก็ให้สาวใช้พนักงานเข้าไปในเก๋ง เอาเสื้อกังเกงออกมาส่งให้เซี่ยวฮองเฮา ๆ ก็ใส่เสื้อกังเกงแต่งตัวแล้วออกมาที่เก๋งหลังนอกถึงที่โต๊ะบูชา นางฮองเฮาก็คำนับหนังสือรับสั่ง ถ่อเส่งเชิญให้เซี่ยวฮองเฮาขึ้นนั่งบนที่สูง ถ่อเส่งจะคำนับเซี่ยวฮองเฮา ๆ ก็คิดถึงความหลัง เมื่อครั้งตัวยังมีวาศนาน้ำตาตกพูดว่า เดี๋ยวนี้ก็ปราศจากยศศักดิ์ไม่เหมือนแต่ก่อน ท่านอย่าคำนับกราบไหว้เราเลย เจี่ยทองขอกัวกับเฮงหงี่พูดกับถ่อเส่งว่าจงคำนับกันตามธรรมเนียมเถิด ฯะ

๏ ถ่อเส่งได้ยินดังนั้น ก็คำนับเซี่ยวฮองเฮาตามธรรมเนียม แล้วเซี่ยวฮองเฮากลับเข้าไปข้างใน สั่งให้นางสาวใช้พนักงานยกเอาโต๊ะมาตั้ง จึ่งเชิญนางยงอันกงจู๋เข้านั่งกินโต๊ะ เซี่ยวฮองเฮาจึ่งพูดว่าเมื่อครั้งบ้านเมืองวุ่นวายยังไม่เปนปรกติ เราก็ไปถึงเก๋งบ้านเมืองท่าน ครั้งนั้นอายุได้สิบแปดปี เดี๋ยวนี้อายุจะมิถึงสามสิบปีฤๅ ไม่รู้ว่าท่านจะมีบุตรสักกี่คน ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๋ว่า อายุข้าพเจ้าได้สามสิบปีนี้ มีบุตรชายสองคน อายุได้แปดขวบ คนหนึ่งเปนบุตรตัวข้าพเจ้า คนหนึ่งเปนบุตรนางอิวลันภรรยาน้อยข้าพเจ้า นางซาฮูหยินว่านางอิวลันเปนหญิงกะตัญญูซื่อตรง เรารู้อยู่ว่าเปนน้องสาวของนางบั๊กตันไปเปน

ภรรยาน้อยท่าน บัดนี้ท่านให้เลี้ยงบุตรสองคนอยู่ที่เมืองฮือจิ๋วฤา นางยงอันกงจู๋บอกว่าอิวลันกับบุตรทั้งสองนั้นก็พากันมาด้วย เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าให้นางอิวลันรักษาบุตรอยู่ที่ค่ายใหญ่ ฯะ

๏ เซี่ยวฮองเฮาว่าให้รับเข้ามา จะได้พูดจาชมเชยให้รู้จักกันไว้ นางซาฮูหยินกับนางล่อหลอสั่งให้หญิงคนใช้เอารถสองรถ ออกไปรับนางอิวลันกับบุตรชายสองคนที่ค่ายใหญ่เข้ามา หญิงคนใช้คำนับลาออกไปกระทำตามสั่ง นางยงอันกงจู๋จึงให้กิมเหลงสาวใช้ของตัวออกมาที่เก๋งหลังนอก บอกกับล่อเสงว่าให้ล่อเสงใช้ทหารออกไปรับนางอิวลันกับบุตรชายทั้งสองส่งเข้ามาที่เก๋งข้างในด้วย แล้วเซี่ยวฮองเฮาพูดกับนางยงอันกงจู๋ว่า ตั้งแต่บ้านเมืองเปนจลาจลมาถึงเดี๋ยวนี้ พวกท่านทั้งชายหญิงก็ทรงอยู่ได้ทุกคน แต่นางฮูหยินชี่สี่คนซึ่งอยู่ที่วัดหนึ่งเจงอี่นั้น มีความทุกข์ศุขเปนประการใดบ้าง

๏ นางยงอันกงจู๋บอกว่า นางชี่สี่คนนั้นเดิมเอียหงฉินยังมีชีวิตรอยู่ ก็ได้พิทักษรักษาปรนิบัติอยู่มิได้ขาด ครั้นเอียหงฉินถึงแก่กรรมแล้ว ชิ่มงกงได้นางอวนจือินไปเปนภรรยา ชิ่มงกงกับซินซกโปก็ได้ให้ผู้คนปรนิบัติเลี้ยงดูอยู่ แล้วนางกาฮูหยิน นางกงฮูหยิน นางล่อฮูหยิน สามคนนั้นก็ได้เปนภรรยาขุนนางอยู่ในเมืองถัง พระเจ้าถังอ๋องโปรดประทานนางกาฮูหยินให้เปนภรรยางุยเตง นางกงฮูหยินเปนภรรยาเที่ยกากิม นางล่อฮูหยินเปนภรรยาอวยซี่จง งุยเตง เที่ยกากิม อวยซี่จง สามคนเปนพี่น้องร่วมสาบาลรักใคร่กับชิ่มงกงซินซกโป คนทั้งสามออกเงินซื้อเรือกสวนไร่นาที่ใกล้วัด สำหรับเลี้ยงปรนิบัตินางฮูหยินชี่สี่คน ๆ ก็มีความศุขสบาย นางซาฮูหยินถามว่า นางฮูหยินสามคน

นั้น มา ตั้ง บ้าน เรือน อยู่ ที่ ไหน เหตุใด พระเจ้าถังอ๋อง ทรงทราบ จึ่ง ได้ ประทาน ให้ แก่ ขุนนาง ทั้งสาม นางยงอันกงจู๋ ก็ เล่า ความ แต่ หลัง ให้ ฟัง ทุก ประการ ฯะ

๑ นางซาฮูหยิน จึ่ง ว่า ถ้า แต่ ก่อน นางกังฮูหยิน นาง กาฮูหยิน นาง ต่อ ฮูหยิน สาม คน นี้ มา ด้วย กัน แล้ว ก็ จะ ได้ อยู่ ด้วย กัน ที่ นี่ เปน วาศนา ของ เขา จึ่ง พเอิน ให้ พลัด พราก จาก กัน ไป จน ได้ ผัว ที่ เปน ขุนนาง อยู่ ใน เมือง ถัง นางล่อหลอ ที่ เปน ภรรยา เจียทองขอกัว ถาม นาง ยงอันกงจู๋ ว่า นาง ฮูหยิน ทั้ง สาม คน กับ นาง อวนจิอิน สี่ คน ด้วย กัน เดี๋ยว นี้ เปน ศุข สบาย อยู่ ฤๅ ฯะ

๑ นางยงอันกงจู๋ บอก ว่า คน ทั้ง สี่ เขา มี ความ ศุข กว่า แต่ ก่อนแล้ว ต่าง คน ต่าง มี บุตร์ ชาย หญิง ด้วย กัน ได้ ยิน ข่าว ว่า นาง อวนจิอิน ขอ บุตร์ สาว นาง กาฮูหยิน ให้ เปน ภรรยา บุตร์ ชาย ของ ตัว นาง กังฮูหยิน มี บุตร์ หญิง คน หนึ่ง ยก ให้ บุตร์ชาย นาง ต่อฮูหยิน เปน เกี่ยว ดอง พัว พัน รัก ใคร่ กัน มาก ฯะ

๑ เซียวฮองเฮา ได้ ฟัง ดัง นั้น จึ่ง คิด ว่า เรา มา อยู่ เมือง นี้ หา เปน ศุข เหมือน ฮูหยิน เหล่า นั้น ไม่ ด้วย เตียวอ๋อง คอย ระวัง ไม่ ให้ เรา ไป เที่ยว ได้ ตาม อำเภอ ใจ คิด แล้ว จึ่ง ทำ เปน ว่า เรา คิด อยู่ บ่อย ๆ อยาก จะ ใคร่ ให้ คน ใน แผ่นดิน จีน มา ถึง นี่ จะ ได้ พลอย ไป กับ เขา ไป คำนับ ศพ พระ เจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ เจ้า มา ครั้ง นี้ ดี หนักหนา เรา จะ ไป ด้วย เจ้า ถึง จะ ตาย ก็ ให้ ตาย ใน บ้าน เมือง แผ่นดิน จีน กำลัง พูดจา กัน อยู่ พอ สาว ใช้ ที่ ไป รับ นาง อิวลัน เข้า มา แจ้ง ว่า นาง อิวลัน กับ บุตร์ ชาย สอง

คน มา ถึง ประตู เก๋ง แล้ว นาง ซาฮูหยิน นาง ต๋อหลอ ก็ ออก มา รับ เข้า ไป ข้าง ใน เก๋ง ฯะ

๑ นางยงอันกงจู๋ บอก นาง อิวลัน กับ บุตร ชาย สองคน ว่า ให้คำนับ เซี่ยวฮองเฮา นาง ซาฮูหยิน นาง ต๋อหลอ เสีย นาง อิวลัน เชิญ ให้เซี่ยว ฮองเฮา ขึ้น นั่ง บน ที่ สูง นาง จะ คำนับ เซี่ยวฮองเฮา ไม่ ยอม ขึ้น นั่ง ว่า ให้คำนับ กันตามธรรมเนียม เถิดจะได้ พูดจากัน นางอิวลัน ตอบว่า ข้าพเจ้า เปน แต่ ผู้น้อย ท่าน เรียก ให้ เข้า ไป นั่ง ด้วย นั้น ไม่ สมควร แล้ว นาง อิวลัน กับ บุตร์ สอง คน จึ่ง คำนับ เซี่ยวฮองเฮา นาง ซาฮูหยิน นางต๋อหลอ นาง ซี่เอี๋ยหยี่ ตามธรรมเนียม นางทั้ง สี่ ก็รับ คำนับตอบ เซี่ยวฮองเฮา เห็น เด็ก ๆ สองคน รู้จัก คำนับ ถูก ระบบ ธรรมเนียม จึ่ง เรียก ให้ นาง สาว ใช้ อุ้ม เข้า มา ส่ง ให้ เซี่ยวฮองเฮา ๆ รับ มา นั่ง ตัก ข้าง ละคน แล้ว ชมว่า เด็ก ทั้งสอง นี้ เปรียบ เหมือน แก้ว สอง ดวง ดู น่ารัก หนักหนา นาง ยงอัน กงจู๋ จึ่ง พูด กับ เซี่ยวฮองเฮา ว่า ท่าน จง ปล่อย ให้เด็ก สอง คน ออกไป คำนับ เจี๋ยทองซอกัว ที่ เก๋งข้าง นอก นาง ต๋อหลอ ว่า ข้าพเจ้า จะ ออก ไป ดู เด็ก ทั้ง สอง คน จะ คำนับ อย่างไร พวก เรา จง พา กัน ไปดู ด้วย กัน ว่า แล้ว เซี่ยวฮองเฮา บอก ให้เด็ก สอง คน ออก ไป ที่ เก๋ง ข้าง นอก คน ทั้ง นั้น ก็ ตาม ออก มา แอบ ดู อยู่ ข้างใน ฝา ขณะ นั้น เจี๋ยทอง ซอกัว กับ ต๋อเสง นั่ง กินโต๊ะ เสพ สุรา อยู่ ครั้น เห็น เด็ก สอง คน ออก มา คำ นับ เจี๋ย ทอง ซอกัว จึ่งให้ คนใช้ ยก เอา เก้าอี้ มา ตั้ง เรียกให้เด็ก ทั้ง สอง ขึ้น นั่ง กิน โต๊ะอยู่ ด้วย กัน เซี่ยวฮองเฮา แล พวก หญิง ที่ พา กัน ตาม ออก มาดู นั้น ก็ พา กัน กลับ เข้าไป นั่ง กินโต๊ะอยู่ ที่ เก๋ง ข้างใน พร้อม กัน จึ่ง ชม ว่า มี เสีย ที

ที่ มี บุตร ฝึก สอนได้ ระเบียบ ธรรม เนียม เซียวฮองเฮา พิเคราะห์ ดู รูปร่าง นาง ยง อันกงจู๋ กับ อิวลัน งาม คล้าย ครึ่ง กัน แต่ นาง ยง อันกงจู๋ เอว บางร่าง น้อย รูปพรรณ ขาว เท้า เล็ก กว่า นาง อิวลัน หน่อย หนึ่ง พิเคราะห์ ดู อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง จึงให้ นาง สาวใช้ เข้า ไป เอา หนังสือ ตำรา ถ่ายิด มา ส่งให้ แล้ว นาง ยงอันกงจู๋ ว่า ท่าน จะไป กับ ข้าพเจ้า นั้น ถ้า คน ซึ่ง อยู่ ใน แผ่น ดินจีน รู้ หยุด หน่วง กักขังไว้ มิให้ ท่าน กลับมา ท่าน จะคิด ประการใด ฯะ

๏ เซียวฮองเฮา ตอบ ว่า ท่าน ผู้ใด จะมา ห้าม ปราม บังคับ เราได้ ถ้า เว้นไว้ แต่ ซุยเอี๋ยนตี้ ที่ ถึง แก่ กรรม กลับ เปน ขึ้น มา กัก ขัง หน่วง เหนี่ยว ไว้ นั้น และเรา จึงจะอยู่ ครั้น กินโต๊ะเสพสุรา ทั้งข้างใน ข้างนอก เสร็จแล้ว เจียทองขอกัว จึง พา เขา เด็ก สอง คน เข้า มา ที่ เก๋ง ข้างใน เซียวฮองเฮา บอก กับ เจียทองขอกัว ว่า เรา จะกลับไปใน แผ่นดิน จีน เยี่ยมศพ เจ้าซุยเอี๋ยนตี้ นาง ซาฮูหยินไม่ ยอมให้ ไป เจียทองขอกัว ก็ไม่ พูดประการใด พอ เซียว ฮองเฮา พา นาง ยงอันกงจู๋ นางอิวลัน กับบุตร ชาย สองคน เข้าไปใน ห้อง แล้ว เจียทองขอกัว จึง พูด กับ นาง ซาฮูหยิน ว่า เซียวฮองเฮา อยู่ด้วย กัน ที่ เมืองนี้ ก็ ยก ย่องให้ เปนใหญ่ กว่า คน ทั้งปวง แล้ว ยัง จะคิด วุ่นวาย เข้าไปในแผ่น ดิน จีน อีก ข้าพเจ้า คิด เห็น อย่าง หนึ่ง ว่า ถึง จะ หน่วง เหนี่ยวไว้ ให้ อยู่ ที่ นี่ มิให้ ไป ก็ไม่ เปน ประโยชน์ สิ่งใด เมื่อไม่ อยู่ จะสมัคไป จงให้ ไป เถิด จะห้าม ปราม หน่วง เหนี่ยวไว้ ทำไม ว่า แล้ว ออก มา ข้าง นอก บอก ความให้ ฮงหงี่ ฟัง เฮงหงี่ จึง ว่า เซียวฮองเฮา จะไป เยี่ยม ศพ พระเจ้า ซุย เอี๋ยนตี้ ครั้งนี้ ก็ได้ ชื่อ ว่า เปน คน กระตัญญู ต่อ ท่าน ผู้มี คุณ ข้าพเจ้า จะ ขอ ตาม ไป คำนับ ศพ ด้วย เจียทองขอกัว ก็ กลับ เข้ามา ข้างใน นาง ยง อันกงจู๋ จึง ถาม เจียทองขอกัว จะกลับ ออกไป เจียทองขอกัว ว่า เซียวฮอง

เฮาเขาจะตามไปกับท่านด้วย ท่านจงหยุดท่าสักสองวันจะได้ไปพร้อมกันทีเดียว เซี่ยวฮองเฮากับนางซาฮูหยินก็อ่อนวอนไว้ให้รอถ้าอยู่ นางยงอันกงจู๊ก็พักอยู่ในเก๋งเซี่ยวฮองเฮา ๆ พูดว่าเมื่อแต่ก่อนเราเห็นท่าน ยกทัพออกสู้รบกับข้าศึกดูสง่ากล้าหาญยิ่งหนัก เมื่อยามอยู่ในบ้านเมืองก็จัดแจงการบ้านเมืองถูกต้องตามระเบียบธรรมเนียม ผู้ใดรู้เห็นก็ย่ำเกรงมาก มาเดี๋ยวนี้เล่าเราเห็นเจ้าจะพูดจาสิ่งใด ๆ ก็อ่อนหวานไพเราะเปนที่เจริญใจ ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๊ว่าแต่ก่อนข้าพเจ้าประพฤติตามบิดามารดา ถ้าบิดายกกองทัพไปกระทำศึกสงคราม ข้าพเจ้าก็กระทำสิงหนาทตามบิดา เมื่ออยู่ในบ้านเมืองด้วยมารดา ๆ สั่งสอนให้จัดแจงกระทำการงานอย่างไร ข้าพเจ้าก็กระทำตามมารดาสั่งสอน ครั้นไปอยู่กินกับล่อเสง ๆ สั่งสอนให้ข้าพเจ้าพูดจาอ่อนน้อมปราศจากความอิจฉาหึงหวง ข้าพเจ้าจึงประพฤติตามถ้อยคำ ฯะ

๏ เซี่ยวฮองเฮาได้ยินดังนั้นจึงออกปากสรรเสริญว่าเจ้านี้มิเสียทีที่เกิดมาเปนหญิง ย่อมประพฤติฝึกหัดหัวใจได้ทุกอย่าง พูดพลางเซี่ยวฮองเฮาหวลคำนึกถึงความหลังจึงว่า เมื่อครั้งอยู่กับพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้มีคนกลัวเกรงมาก พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ทิ้งเราไว้เปรียบเหมือนต้นไม้แห้งได้มีความยากเมื่อแก่ ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๊จึงว่า พระเจ้าถังอ๋องครองสมบัติบ้านเมืองเรียบร้อยพระไทยรักสนุกขนขวายให้หาหญิงรูปงาม แต่นางห้ามครั้งแผ่นดินซุยเข้าไปเลี้ยงไว้เปนอันมาก เซี่ยวฮองเฮาแจ้งดังนั้นสั่งให้บ่าวไพร่จัดแจงสิ่งของที่จะเอาไปด้วยมารวบรวมไว้เสร็จ อยู่ในสองวัน

ต่อเสง มี หนังสือ ลับให้ พ้อมุ้ย คนใช้ สนิท ถือไป นัดกับ ซาเฉียว แล้วต่อเสง จึ่งให้ จัด กระบวน ทัพ จะยกไป ปราบ โทกึกฮุย ที่ เมือง มินจิวนั้น เปน สอง กอง ต่อเสง กับนาง ยงอันกงจู๊ เปน กองน่า หลี่ยุกุ้ย กับ เฮงหงี นางซีเอี๋ยหยี เปน กอง หลัง ครั้น จัด กอง ทัพ เสร็จ แล้ว ต่อเสง กับ นาง ยงอันกงจู๊ กับ คน ทั้ง นั้น ลา เจี๋ยทองขอกัว พา กันไป จาก เมือง คุนเคียด เซียว ฮองเฮา นาง ซาฮุหยิน นาง ต่อหลอ ต่าง คน ต่าง ร้องให้ รัก กัน เซียวฮองเฮา ออก มา ขึ้น เกวียนไป กับ ต่อเสง ครั้น ยก กองทัพไป ถึง กลาง ทาง ต่อเสง ทำ อุบาย เอา ธงยี่ห้อ ของ ตัว เก็บไว้เสีย ให้ ทำ ธง ยี่ห้อ ของ เจี๋ยทอง ขอ กัว เปลี่ยน ถือไป ปราถนา จะให้ พวกโทกึกฮุย เห็นว่า เปน กองทัพ พวก เจี๋ยทองขอกัว ยกไป ช่วย ฯะ

๏ ฝ่าย ซาเฉียว ยก กองทัพ มาถึง เมืองมินจิว เอา แผน ที่ตำบลแขวง เมือง มินจิว มา ดู แล้วให้เอา ตัว ชาวเมือง มา ซัก ถาม ที่ ทาง แดน เมือง มินจิว ชาว เมือง แจ้ง ความ ถูก ต้อง กันกับ แผน ที่ ซาเฉียว ก็ ให้ยก กองทัพ เดิน ต่อไป โทกึกฮุย แจ้ง ความ ว่า กองทัพใหญ่ ยก มา โทกึก ฮุยให้ ตั้งค่าย รับ อยู่ บน ภูเขา เหงากัวซัว คำไทย เรียก ว่า เขา หลวงซี ห้า คน บน ยอด เขา นั้น กว้าง ขวาง สูงใหญ่ ซาเฉียว ยกไป ถึงให้ ตั้งค่ายห่าง เขา เหงากัวซัว สอง ชั่ว ยิง ถูก เกาทัณฑ์ ซาเฉียว กระซิบ สั่ง ความ ลับให้ พวก ทหาร ของ ตัว รู้ ความ แล้วให้ ยก เตียง มา ตั้งกลาง สนาม น่าค่าย ให้พวก ทหาร ยืน ขี่ ม้าอยู่ ที่ นั่น ด้วย เปน อันมาก ซาเฉียว นั่ง พิจารณา ดู เห็น ภูเขา นั้น สูงใหญ่ มี ต้นไม้ เปน ชั้น ๆ เหมือน ดัง คน แกล้ง ปลูกไว้ ดู งดงาม โทกึกฮุย เห็น พวก กองทัพ อะอาจ หนักหนา กลัว ว่าจะบุกบ่าย ขึ้นไป หัก ค่ายบน ภูเขา จึ่ง สั่งให้ พวก ทหารไพร่ พล ของตัว ยิงเกาทัณฑ์

ระดมลงมา พวกทหารซาเฉี่ยวก็เอาอาวุธบัดถูกเกาทัณฑ์เสียหาถูกผู้ใดไม่ ซาเฉี่ยวเห็นดังนั้นให้จัดหญิงสาว ๆ พวกมะโหรี่มาขับร้องฟ้อนรำเล่นต่าง ๆ พวกโท้กกฮุยแลตูลงมาคิดสงไสยว่าจะเปนกลอุบายประการใดก็พากันรักษาตัวถืออาวุธมั่นอยู่ แต่ซาเฉี่ยวให้มีการเล่นอยู่ที่น่าค่ายประมาณห้าชั่วโมง ได้ยินเสียงประทัดใหญ่สัญญาดังขึ้นข้างหลังเขาหนัดหนึ่งเสียงผู้คนโห่ร้องอื้ออึงมา ซาเฉี่ยวรู้ว่าต่อเสงยกกองทัพมาถึงจึงให้หยุดการเล่นเสีย ซาเฉี่ยวขึ้นม้าถืออาวุธนำทหารนายไพร่ยกขึ้นไปทางข้างน่าเขา ต่อเสงขี่ม้านำน่าพลยกขึ้นทางหลังเขารบกระนาบเข้ามา พวกโท้กกฮุยเห็นดังนั้นก็ตกใจกลัวพากันแตกหนีกระจัดกระจายไปนอกเขตรแดนสิ้น ซาเฉี่ยวต่อเสงสมทบทัพรวมกันเข้า ยกติดตามไล่ฆ่าฟันไปประมาณทางสี่สิบหลี่แล้วกลับมาพักอยู่ที่ค่ายใหญ่ เฮงหงี่เข้าไปหาซาเฉี่ยวแจ้งความว่าเซี่ยวฮองเฮากับตัวข้าพเจ้านางซีเอี๋ยหยี่ภรรยาข้าพเจ้า พากันตามต่อเสงมาจะไปคำนับศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ ฯะ

๑ ซาเฉี่ยวรู้ดังนั้นก็ไปหาเซี่ยวฮองเฮา แล้วซาเฉี่ยวกล่าวว่าพระเจ้าถังตี้ จะทรงทราบความเสียก่อนว่า เซี่ยวฮองเฮาพวกที่ไปอยู่เมืองไซคุนเคี๊ยดกลับมาในแผ่นดินจีนไม่บอกไปจะทรงขัดเคือง ซาเฉี่ยวจึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่ง บอกความที่ได้สู้รบกับโท้กกฮุย กับความต่อเสงไปเมืองไซคุนเคี๊ยดจนเซี่ยวฮองเฮาตามเข้ามา เขียนแล้วส่งให้หลี่ยุกุ่ยถือเข้าไปทูลพระเจ้าถังอ๋อง ณเมืองถัง ซาเฉี่ยวกับต่อเสงยกทัพไปหาซี่กกเอี๋ยนผู้รักษาเมืองซัวตั้ง นางยงอันกงจู๊ก็ตามไปไหว้ศพมารดาเลี้ยงที่บ้านลุยเฮ่ด้วย วันหนึ่งยกทัพไปถึงแขวงเมืองนิมเซง

เวลาใกล้ค่ำ เซี่ยวฮองเฮา พูด กับ เฮงหงี ว่า เราได้ข่าวว่า จิวฮองซุน มา ตั้ง เตี้ยม ขายสุรา อาหาร อยู่ ที่ อวนเอี๋ยคิน แขวง นิมเซง เกือบ จะถึง ฤายัง เฮงหงี ไม่ พูด ประการใด พวก บ่าว บอกว่า ทาง ซึ่ง จะไป เดี๋ยวนี้ ก็ไป ทางอวน เอี๋ยคิน เซี่ยวฮองเฮาว่า ถ้าไป ถึง แล้ว พวก เรา จงพัก หยุด อยู่ ที่ เตี้ยม จิวฮองซุน เถิด พวก บ่าว ทั้งปวง ก็ รับ คำแล้ว เดิน มา น่อย หนึ่ง แล เห็น กระดาน ป้าย ปักไว้ ที่ น่า เตี้ยม แผ่น หนึ่ง ใน ป้าย เขียน หนังสือไว้ ว่า เตี้ยม ของ จิวฮองซุน ตั้ง ไว้ สำหรับ ผู้คน เดิน ทาง พัก อาไศรย คน ทั้งนั้นรู้ ความ แล้ว ก็ หยุด อยู่ ซาเฉียว กับ ต่อเสง เห็น ว่า เตี้ยม จิวฮองซุน จะไม่ พอ กัน อยู่ ต่าง คน ก็ หาที่ อื่น เข้าพัก อาไศรย เซี่ยวฮองเฮา นั่ง มาใน เกวี้ยน ถึง น่าเตี้ยม เห็น ชาย คน หนึ่ง สูงใหญ่ อายุศม์ สาม สิบ ปี เสศ ยืน อยู่ ที่ น่า ประตูใน เตี้ยม หญิง คน หนึ่ง นั่ง อยู่ ที่ ตู้ บาญชี หญิง คน นั้น เรียก ชาย ที่ สูงใหญ่ เข้าไป ถาม ว่า ครอบ ครัว ของใคร ให้ รับ เข้าไปใน เตี้ยม เซี่ยวฮองเฮา พิเคราะห์ ดู ก็ จำได้ ว่า เอี๋ยฮูหยิน ขณะนั้น นาง ซี เอี๋ยหยี ลง จาก ม้า เดินเข้าไป ถึง ประตู เอี๋ยฮูหยิน นั่ง อยู่ใน เตี้ยม จึงถาม ว่า เหตุใด ท่าน มา อยู่ ที่นี่ นาง เอี๋ยฮูหยินได้ ยิน ก็ ลุก ออก มา ถึง ประตู ต่าง คน ต่าง คำนับ กัน จึง ถาม ว่า เดี๋ยว นี้ เจ้าไป อยู่ ที่ ไหน คน ข้าง หน้า นั้น คือ ผู้ใด ซีเอี๋ยหยี บอก ว่า เซี่ยวฮองเฮา เอี๋ยฮูหยิน เรียก คนใช้ ที่ ใน เตี้ยม ออก มา รับ เอา สิ่ง ของ ๆ เซี่ยวฮองเฮา เข้าไปไว้ ใน เตี้ยม เอี๋ย ฮูหยิน ก็ พา เซี่ยวฮองเฮา นาง ซีเอี๋ยหยี เข้า ไป แล้ว เอี๋ยฮูหยิน จะ คำนับ เซี่ยวฮองเฮาเซี่ยวฮองเฮาไม่ ยอมให้ คำนับ จับ มือไว้ ให้คำนับ แต่ ตาม ธรรม เนียม แล้ว ต่าง คน พูดจาไถ่ ถาม ถึง ทุกข์ สุข กัน เซี่ยวฮองเฮา ว่า คน ที่ สูงใหญ่ ยืน พูด กับ เจ้า อยู่ ที่ น่า ประตู เมื่อตะกี้ นั้น สามี ของ เจ้า ฤๅ

นาง เอี่ยฮุหยิน ก็ รับ คำ แล้ว ว่า สามี ของ ข้าพเจ้า นี้ มี กำลัง กล้า หาญ แต่ ก่อน ก็ได้ ฝึก หัด ซ้อม ฝี มือไว้ แต่ ตัว ข้าพเจ้าได้ มา อยู่กิน เปนภรรยา เขาได้ประมาณ เจ็ด ปี แล้ว เซี่ยวฮองเฮา แกล้ง ถาม ว่า เจ้า มา อยู่ ที่ นี่ แต่ ผู้เดียว ฤๅ ฮูหยิน อื่น มา อยู่ บ้าง นาง เอี่ยฮุหยิน ก็ เล่า ความ แต่ หลัง เหมือน ถ้อย คำ อิวหยอง แจ้ง ความ แต่ ก่อนให้ เซี่ยวฮองเฮา ฟัง ทุก ประ การ แล้ว เซี่ยวฮองเฮา ถาม ว่า ห้อง เจ้า อยู่ ที่ ไหน นาง เอี่ยฮุหยิน จึ่ง ชี้ บอก ที่ ห้อง นอนให้ แล้ว พา เซี่ยวฮองเฮา เข้าไปใน ห้อง ฯะ

๏ จิวฮองซุน เรียก นาง เอี่ยฮุหยิน มา ถาม ว่า คน พวกนี้ มา แต่ ไหน เปน ญาติ พี่ น้อง ของ เจ้า ฤๅ นาง เอี่ยฮุหยิน บอก ว่า เซี่ยวฮองเฮา นี้ เปน มะเหษี พระเจ้า ซุยเอี่ยนตี้ นาง ก็ เล่า ความ แต่ หลัง ครั้ง อยู่ ใน เมือง ซุย ให้จิวฮองซุน ฟัง แล้ว คืน วัน นั้นเซี่ยวฮองเฮาคิด ถึง เมื่อ ความ ศุข อยู่ กับ พระเจ้า ซุยเอี่ยนตี้แล้ว ก็ร้องไห้นอนไม่ หลับ ยังรุ่ง ครั้น เวลา เช้า ตัว ก็ ร้อน จัด ให้สบัด ร้อน สบัดหนาว ป่วย เปนไข้ พวก หญิง ทั้งปวง ที่ มา ด้วย กัน ก็ เข้าไป เยี่ยม เยือนได้ ถาม อาการ ซาเฉียว กับ ล่อเสงใช้ ให้ คนไป รับ หมอ เข้า มา รักษา พยาบาลได้ สอง วัน อา การ ก็ ยัง ไม่ คลาย ให้จุกเสียด แน่น น่าอก ลุก ขึ้น เดินไม่ได้ กำลัง รักษา กัน อยู่ พอมี คนมา แจ้ง ความ แก่ ซาเฉียว ว่าใน เมือง ถัง นั้น เกียนเสงงวน กิด กับ หลีสิบิน วิวาท กัน ซาเฉียวจึ่ง ลา ล่อเสง พา กองทัพ พวก ของ ตัว กลับไป ถึง เมืองถัง ฯะ

๏ ฝ่าย หลีสิบิน ตั้ง แต่ ให้ ลีถัง เอา หนังสือ เข้าไป ถวาย แล้ว คอย ฟัง กระ แสรับ สั่ง อยู่ ก็ ไม่ เห็น รับ สั่งให้ หา จะเข้าไป เฝ้า ทูลให้ ทราบ ความ ก็ กลัว จะผิด ด้วย กฎหมาย ครั้ง นี้ หลีสิบินไม่ รู้ ที่ จะพูดจา เพ็ททูลให้ เห็น ความ จริง นางโอบุญ เจียวหงี กับ นาง เล่า เจียบฮ่อ แต่ ก่อน ก็ พูดจา

ด้วย ครั้นได้ ของ กำนัน เกี๋ยนเสง งวนกิด แล้ว กลับ มา เพ็ททูล ยุยงให้ กลบ เกลื่อน ความ เสีย พระเจ้า ถังบูตี้ ไม่ พิจารณา เอา ความ จริง นิ่ง อยู่ ฯ

๏ หลีสิบิ๋น เห็น ว่า บิดาไม่ ชำระ ก็ไม่ ทูล ความให้ทราบ เกี๋ยนเสง งวนกิด คบ คิด กับ นางฮูหยิน ข้างในให้ คอย สืบ ฟัง ความ ดี ร้าย บอกให้รู้ถึง กัน นาง เตียฮูหยิน อินฮูหยิน รู้ ความ ว่า เมื่อ ซำเฉียว ยังไม่ ยกกองทัพ ไป จะทำ การ ศพ เพงเอี๋ยงกงจู พวก ญาติ พี่ น้อง แล ขุน นางผู้ ใหญ่ ในเมือง หลวง ทั้ง ตัว หลีสิบิ๋น จะออกไป ทำ การ ศพ นาง เตียฮูหยิน นาง อิน ฮูหยิน จึ่งใช้ นาง สาวใช้ คน สนิท มา บอก แก่ เกี๋ยนเสง งวนกิด ให้ คิด อุบาย ฆ่า หลีสิบิ๋น เสีย เกี๋ยนเสง งวนกิด รู้ ความ แล้วไป กระทำการ ศพพี่ สาวแล้ว ก็รีบ กลับ มา เสีย ก่อน มา พัก อยู่ ที่วัดโผกิวเซี่ยนยี่ คำไทย ว่า วัดโปรดสัตว์ ครั้น หลีสิบิ๋น กลับ มาถึง ที่วัด เกี๋ยนเสง งวนกิด แกล้ง ทำ กลัว เกรง ต้อนรับ เชิญ เข้าไป นั่ง ที่ แห่ง เดียว กัน แล้วให้ บ่าว ยก โต๊ะ สุรา อาหาร มา เลี้ยง หลีสิ บิ๋น ๆ ทำ เปน พูดจา นบนอบโดย ฉัน พี่น้อง เหมือน แต่ ก่อน หลีสิบิ๋น จึ่ง รับ เอาถ้วย สุรา มา ดื่ม เข้าไป ประมาณ ครึ่ง ถ้วย เด็ก พอ นก ตัว หนึ่ง ซึ่ง จับ อยู่ บน ช่อ บิน มา ตรง ศีรษะหลีสิบิ๋น ถ่าย อุจาระลง มาใน ถ้วย สุรา แล ถูก เสื้อ มังกร ตรง หน้า อก เปื้อน อยู่ หลีสิบิ๋น ถุกขึ้น สบัด เสื้อ ก็ปวดท้อง แน่น หน้า อก ขึ้น มา ทัน ที หลีสิบิ๋น แจงใจ มาขึ้น เกี้ยวให้ คน หาม กลับมา บ้านใน เวลา ค่ำ วัน นั้น หลีสิบิ๋น ลง แล เปนโลหิต ออก มา หลาย ทะนาน กระสับ กระส่าย อยู่ ยัง รุ่ง เกือบ จะถึง แก่ กรรม พวก ขุนนาง ที่ไซฮูพา กัน มาเยี่ยม เยือน ช่วย กัน หา หมอ มา รักษา พยาบาล ครั้น เวลา รุ่ง เช้าอา การ ค่อย คลาย ขึ้น ขุนนาง ทั้งปวงจึ่ง ว่า ขอให้ ท่าน จับ เกี๋ยนเสง งวนกิด

ฆ่าเสียเถิด คนสนิทพระเจ้าถังคีซึ่งมีความรักแก่หลีสิบินนั้น จึงนำเอาความขึ้นทูลแก่พระเจ้าถังอ๋องทราบแล้วตกพระไทย ดำริห์ว่า เรากู้แผ่นดินขึ้นจนได้เปนกระษัตรครั้งนี้ เพราะหลีสิบินกระทำความชอบเที่ยวปราบโจรผู้ร้าย ได้ทแกล้วทหารไพร่พลมาใส่บ้านเมืองเปนอันมาก เราจึงตั้งตัวเปนใหญ่ได้ แล้วรีบเสด็จมาถึงไซฮูเข้าไปในที่อยู่หลีสิบิน ยกพระหัดถ์จับมือหลีสิบินขึ้นแล้วตรัสถามว่า แต่เจ้าเกิดก็ยังไม่เคยป่วยถึงเพียงนี้ มาครั้งนี้เจ้าป่วยหนักเกือบจะถึงแก่ชีวิตร เหตุใดจึงมาเปนดังนี้ ซินอ๋องร้องไห้แล้วทูลความตั้งแต่ออกไปฝังศพ กลับมากินโต๊ะเสพสุรากับเกียนเสงงวนกิด ป่วยมาแต่เวลาวานนี้ให้บิดาฟังแล้ว ถอนใจใหญ่ทูลความต่อไปว่า เกียนเสงงวนกิดคิดจะทำร้ายข้าพเจ้าหลายครั้งแล้ว ก็ทูลความหลังตั้งแต่เข้าไปรักษาพยาบาลบิดา จนเกียนเสงงวนกิดเอาสุราใส่ยาพิศม์ให้กินนั้นมากราบทูลให้บิดาฟังถี่ถ้วนทุกประการ แล้วว่าข้าพระองค์รอดจากความตายครั้งนี้ เพราะอำนาจพระมารดาที่ไปอยู่บนเมืองฟ้ามาช่วยไว้ จึงได้มีชีวิตรอยู่ปรนิบัติพระองค์ต่อไป หลีสิบินทูลความแล้วก็ร้องไห้ พระเจ้าถังอ๋องได้ทราบดังนั้นแล้วก็ไม่สบายพระไทยด้วยเปนบุตรเตาฮองเฮาไม่รู้ที่จะทำอย่างไร จึงตรัสกับหลีสิบินว่า เมื่อแรกเราได้ราชสมบัติตั้งตัวขึ้นเปนใหญ่ แลปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดินได้ดังนี้ก็เพราะบุญของเจ้า บิดาจะตั้งเจ้าให้เปนที่ไทจือไว้รับสมบัติต่อไป เจ้าก็ไม่ยอม บิดาจึงได้ตั้งเกียนเสงพี่ชายของเจ้าขึ้นเปนที่ไทจือก็นานมาแล้ว ครั้นจะถอดเกียนเสงออกเสียจากที่ก็ไม่

ควร บัดนี้เราเห็นเจ้าพี่น้องสามคนไม่รักใคร่ชอบพอกัน ถ้าจะอยู่ไปในเมืองนี้ด้วยกันนานไปก็จะเกิดวิวาทกันขึ้น บิดาจะให้เจ้าไปเปนเจ้าเมืองถกเอี๋ยง ยกธงขึ้นเปนกระษัตรเหมือนพระเจ้าเอี๋ยงถัง ตั้งเซียงเฮาอ๋องลูกเลี้ยงไปเปนเจ้าครองราชสมบัติอยู่หัวเมือง ฯ

๏ หลีสิบิ๋นร้องไห้แล้วทูลว่า บิดากับบุตร ๆ ก็ต้องอยู่ปรนิบัติบิดามารดาทุกเช้าค่ำ หาควรที่จะไปอยู่ให้ห่างไกลไม่ พระเจ้าถังอ๋องจึงว่าเดี๋ยวนี้บ้านเมืองก็เรียบร้อยแล้ว ถึงเจ้าจะไปเปนเจ้าอยู่เมืองถกเอี๋ยงทางก็ไม่ไกลกันหนัก ถ้าเราคิดถึงเจ้าแล้วเราก็จะไปเยี่ยมเยียน เจ้าอย่าโทมนัศร้องไห้วิตกถึงบิดาเลย พระเจ้าถังอ๋องตรัสแล้วก็เสด็จกลับไป ฯ

๏ ฝ่ายพวกพ้องบ่าวไพร่หลีสิบิ๋น ได้ฟังพระเจ้าถังอ๋องตรัสดังนั้นแล้วก็ดีใจว่าจะได้พ้นสัตรู เกียนเสงรู้ข่าวว่าพระเจ้าถังอ๋องมีรับสั่งให้หลีสิบิ๋นไปเปนเจ้าอยู่เมืองถกเอี๋ยง มีความยินดีว่าเสี้ยนหนามไปเสียไกลตัวแล้วจะได้มีความศุข จึงรีบมาบอกความให้งวนกิดรู้ งวนกิดแจ้งดังนั้นก็ตกใจกระทืบเท้าแล้วจึงว่า ถ้าหลีสิบิ๋นไปเปนเจ้าอยู่เมืองถกเอี๋ยงแล้ว พวกเราก็ไม่เปนตัว เกียนเสงตกใจถามว่าเหตุจะเปนประการใด งวนกิดจึงว่าหลีสิบิ๋นเปนคนมีสติปัญญา ถ้าหลีสิบิ๋นอยู่ที่นี่ด้วยกัน ถึงจะมีสติปัญญาคิดทำร้ายแก่เราสิ่งใด ๆ ก็กระทำไม่ได้ต้องนิ่งอยู่ แต่ที่เมืองถกเอี๋ยงนั้นก็กว้างขวางผู้คนเสบียงอาหารก็มีมาก เห็นการเปนทีแล้วจะคุมทหารยกมาทำร้ายในเมืองถัง อย่าว่าแต่พี่ได้เปนไทจื๋อเลย ถึงพระบิดาเปนเจ้าแผ่นดินอยู่เขาจะคิดเอาสมบัติเมื่อใดก็คงจะได้เมื่อนั้น เกียนเสง

ก็เห็นด้วย แล้วว่า บัดนี้เราจะคิดอุบายอย่างไรจึ่งจะห้ามพระบิดาได้ งวนกิดจึ่งว่าจะต้องคิดอุบายกราบทูลว่า พวกขุนนางแลบ่าวไพร่ของหลี่สิบินรู้ความมีรับสั่งให้หลี่สิบินไปอยู่เมืองลกเอี๋ยง จะคิดขบถต่อแผ่นดิน พระบิดาก็จะทรงเชื่อ แล้วเราเข้าไปหาเตียยฮุหยินอินฮุหยิน ให้ทูลยุยงพระบิดาอย่าให้หลี่สิบินไปอยู่เมืองลกเอี๋ยงได้ ภายหลังเราจึ่งคอยหยิบเอาความผิดทูลใส่โทษแก่หลี่สิบินก็จะได้โดยง่าย เกียนเสงได้ฟังแล้วหัวเราะ พูดว่าเจ้าคิดดังนี้ดีหนักหนา ตั้งแต่นั้นมาเกียนเสงงวนกิดพากันเข้ามาเฝ้าอุบายทูลยุยงต่าง ๆ แล้วก็ไปเที่ยวสอบบนบานกับพวกนางฮุหยินที่คนโปรด ให้ทูลยุยงอย่าให้หลี่สิบินได้ไปอยู่เมืองลกเอี๋ยง ฯ ะ

๏ ครั้งนั้นพระเจ้าถังก๊ดทรงพระชราลงมาก ได้ทรงฟังเกียนเสงงวนกิดกับพวกนางฮุหยินที่รับสินบน ทูลทัดทานมิให้หลี่สิบินไปอยู่เมืองลกเอี๋ยง แลทูลยุยงให้ฆ่าหลี่สิบินอยู่เนือง ๆ พระเจ้าถังก๊ดก็ไม่ตรัสประการใด พระไทยไม่สบายหยากจะใคร่อยู่แต่พระองค์เดียว ความซึ่งจะรับสั่งให้หลี่สิบินไปอยู่เมืองลกเอี๋ยงนั้น ก็ยังไม่รับสั่งซ้ำอีก ขุนนางแลบ่าวไพร่หลี่สิบินต่างคนก็ฟังกระแสรับสั่งอยู่ ฯ ะ

๏ ครั้งนั้นเปนระดูร้อน หลี่สิบินออกเดินอยู่ที่สวนดอกไม้ เห็นเตายุหวยเซียงซุนบอกี๋ตามเข้าไปในสวนดอกไม้ หลี่สิบินคิดปลาดใจจึ่งถามว่ามีธุระสิ่งใด เซียงซุนบอกี๋แจ้งว่า เกียนเสงงวนกิดจะคิดทำร้ายแก่ท่าน การอันนี้ไม่ช้าแล้ว ข้าพเจ้าจะอยู่เปนข้าท่านไปก็จะไม่ได้สักกี่วัน หลี่สิบินว่าท่านรู้เห็นอย่างไรฤๅจึ่งมาพูดดังนี้ เตายุหวยจึ่งว่าเกียนเสงใช้ให้บ่าวคนสนิทไปที่แขวงเมืองฌ้อ , เกลี้ย

กล่อม คน ที่ กล้า หาญไม่กลัวตาย ได้ประมาณ สาม สิบ คน เอา เลี้ยง ไว้ ใน บ้าน แล้วให้ โลซื่อเลี่ยง ขุนนาง เมือง ห้อจิว เกลี้ย กล่อม คน มี กำลัง สูงใหญ่ ส่ง เข้า มาให้ เกี๋ยนเส่ง ประมาณ ยี่ สิบ คน กับ เมื่อ วาน นี้ เวลา พลบ ค่ำ มี คน มา แต่ นอก กำวน ประมาณ สี่ สิบ คน เดิน พูด กัน มา ว่า จะ เข้า มา อยู่ ด้วย เกี๋ยนเส่ง ข้าพเจ้า ทราบ ความ ดังนี้ ท่าน จง ตฤก ตรอง ดู เถิด เกี๋ยนเส่ง ก็มิได้ เปน พนักงาน สำหรับ คุม ทหาร ยกไป ปราบ ปราม เมืองใด เกี๋ยนเส่ง มา คิด เกลี้ย กล่อม เอา ผู้คน เข้า มา ซ่องสุมไว้ ดังนี้ ข้าพเจ้าเห็นผิด ท่านอง อยู่ หลีสิบิน ยังไม่ ทัน พูด ประการใด พอ ลิบปุน กับ เที่ยกากิม อวยซี่จง เข้า มา คำนับ แล้ว เที่ย กากิม พูด ว่า ฤดู นี้ เปน เทศการ ร้อน บัดนี้ ความ ร้อน ก็ บัง เกิด ขึ้น เกือบ จะมา ถึง แล้ว ท่าน ยัง มา นั่ง สบาย อยู่ ไม่ คิด จัดแจง การ ที่ จะ กำจัด พวก สัตรู เสีย หลีสิบิน จึงว่า เมื่อ ตะกี้ เตายุหวย เข้ามา ปฤกษา กับ เรา ๆ รู้ว่า การ นี้ จะ เกิด ขึ้นใน ค่ำ เช้า วันนี้ แล้ว แต่ เราคิด ว่า เขา กับ เรา เปน พี่ น้อง ร่วม บิดา มารดา กัน ครั้น เรา จะ กระทำ กับ เขา ก่อน กลัว ว่า ความ ครหา นินทา จะ มี กับ เรา ว่า ข่มเหง พี่ น้อง ใจ ของ เรานี้ หมาย จะให้ เขา กระทำ กับ เรา ก่อน ให้ ปรากฏ กับ คน ทั้งปวง แล้ว เรา จึ่ง ค่อย กระทำ ตอบ ต่อ ภาย หลัง คน ทั้ง หลาย จึ่ง จะไม่ นินทาได้ อวย ซี่จง ว่า ท่าน พูด อย่าง นั้น ข้าพเจ้าไม่ เห็น ด้วย ธรรมดา เกิด มา เปน รูป กาย มี ชีวิตร แล้ว ใคร จะ นิ่งให้ ตาย ก่อน บ้าง พวก ข้าพเจ้า นี้ เหมือน หนึ่ง เทพยดาให้ อยู่ กับ ท่าน รู้ว่า อันตราย จะ มา ถึง ท่าน ก็ ไม่ เสีย ตาย ชีวิตร สู้ คิด จะ ทำการ สนอง คุณ ท่าน เหตุใด ท่าน มา นั่ง นิ่ง เสีย ให้ เขา คิด กระทำ ร้าย ข้าง เดียว ถึง จะไม่ เสีย ตาย

ชีวิตรคิดแต่บาปกำม์อยู่ ก็บ้านเมืองแลญาติพี่น้องที่ได้ตั้งศาล บูชาไว้นั้นจะมิอันตรายเสียฤๅ ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้า ต่างคนพากันระส่ำระสายไป ยังอยู่แต่ท่านผู้เดียว ข้าพเจ้าเห็น ว่าการคงจะเสียที่แก่เขาเปนมั่นคง เซี่ยงซุนบอกิจึงพูดว่า ถ้า ท่านไม่เชื่อถ้อยคำอวยชี่จงแล้ว ข้าพเจ้าก็จะต้องลาหนีไภยไม่ได้ อยู่เปนข้าท่านแล้ว หลีสิบินจึงว่าการร้อนอันนี้เราก็คิดตฤกตรอง อยู่แต่ให้ช้า ๆ ไว้สักหน่อยเถิด เทียกากิมจึงว่าเมื่อเวลาเช้านี้ เทียงวนบ่าวของข้าพเจ้าเดิรไปที่เตียมขายอาหารในเมือง เห็นคน สูงใหญ่พวกหนึ่งประมาณแปดคนนั่งกินอาหารอยู่ในเตียม เทียงวน สงไสยจึงเดิรเข้าไปแอบดูอยู่ ได้ยินคนพวกนั้นพูดจาสรรเสริญ ยกย่องเกี๋ยนเส่งต่าง ๆ ว่าเปนคนใจดีรักใคร่ให้ทรัพย์สิ่งของ ลาง คนก็ว่าเกี๋ยนเส่งเปนคนมีคุณเอาเรามาเลี้ยงไว้ กำลังพูดกันอยู่ ขัดซัวเปนคนจ่ายกับเข้าของเกี๋ยนเส่งวิ่งไปถึงร้านเตียม ร้องบอก กับคนแปดคนว่า เราเที่ยวตามท่านมาหลายบ้านหาพบไม่ ไม่ รู้ว่ามาเที่ยวอยู่ที่นี่ คนนั้นบอกว่าบัดนี้อ๋องเอี๋ยเกี๋ยนเส่งตื่นจาก นอนแล้ว จงพากันไปเร็ว ๆ เถิด คนแปดคนจึงชวนขัดซัวให้กิน หมี่เสพสุรา ขัดซัวหากินไม่ พาคนแปดคนไปหาเกี๋ยนเส่ง เทียงวน บ่าวข้าพเจ้าก็กลับมา เทียกากิมว่าการร้อนจะบังเกิดในเวลาเช้า ค่ำแล้ว ท่านมานิ่งเฉยเสียนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ลิบปุนว่า เกี๋ยนเส่งกับงวนกิดคิดประทุศฐร้ายแก่ท่านแน่แล้ว เกี๋ยนเส่งงวนกิดเอา เงินทองบันทุกเกวียนมาเล่มหนึ่งให้แก่อวยชี่จง จะให้อวยชี่จงไป เสียจากท่าน อวยชี่จงไม่รับเงินทองไว้ เกี๋ยนเส่งงวนกิดก็เอาเงิน

ทองไปให้กับ ตั้งจี่เหี้ยนตึก ๆ ก็ ไม่รับ เกี้ยนเสง งวนกิด จึ่ง ว่าไป กับ เที่ยกากิม ว่า จะช่วย เพททูล แก่ พระ บิดา ให้เที่ยกากิมไป รักษา เมือง กังจิว เที่ยกากิม ก็ไม่ ยอม ว่า ถึง จะ มิ รับ สั่งให้ เอาไป ฆ่าเสีย ก็ ไม่ ไป จาก ท่าน แต คน ทั้ง นี้ ล้วน เปน มือ เท้า พาหนะ ของ ท่าน ถึง จะ เปน ตาย แต ผู้ ได จะ พูดจา ยุงยง ประการ ใด ก็ คงไม่ไป ห่าง ท่าน ถ้า คน เหล่า นี้ ไม่ ซื่อ ตรง รักใคร่ใน ท่าน แล้ว ก็ หา มา รบ กวนไม่ พูด พลาง ลิบปุน ก็ ร้องไห้ หลี่สิบิ้น จึ่ง พูด กับ ลิบปุน ว่า ถ้า กระนั้น ท่าน กับ เที่ยกากิมไป หา ชี่มงกง ให้ เซี่ยงซุนบอกี้ กับ เตายุหวยไป หา หลี่เจง จง เอา ความ ทั้ง นี้ ไป ปฤกษา เรา ๆ จะ เห็น ประการ ใด ลิบปุน เที่ยกากิม กับ เซี่ยงซุนบอกี้ เตายุหวย ก็ คำ นับ ลาไป หา ชี่มงกง หลี่เจง ตาม สั่ง เซี่ยงซุนบอกี้ เตายุหวย ก็ไป หา หลี่เจง ณ เมือง อ้วจิว ครั้ง นั้น แต่ง ตัว ปลอม เปน คน เรียน หนังสือ พา บ่าว คน สนิทไป ด้วย สอง คน พา กัน รีบไป ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน ประมาณ หลาย วัน ถึง เมือง อ้วจิว เข้า หา หลี่เจง ๆ เห็น คน ทั้ง สอง มา ก็ ตกใจ ด้วย แต่ง ตัว ปลอม เปน คน เรียน หนังสือ มา ครั้น เซี่ยงซุนบอกี้ เตายุหวย เข้าไป ถึง ตัว ก็ ดี ใจ ว่าได้ เห็น หน้า เพื่อน กัน เซี่ยงซุนบอกี้ เตายุหวย กับ หลี่เจง ต่าง คน ต่าง คำนับ กัน แล้ว หลี่เจง พา คน ทั้ง สอง เข้าไป ที่ ห้อง ดู หนังสือ ให้ จัด โต๊ะ สุรา มา เลี้ยง กัน เตายุหวย จึ่ง เอา ความ หลี่สิบิ้น กับ เกี้ยนเสง งวนกิด เกิด อริห์ กัน นั้น เล่าให้ หลี่เจง ฟัง แล้ว ว่า หลี่สิบิ้น สั่ง มาให้ ปฤกษา กับ ท่าน หลี่เจง จึ่ง ว่า ข้าพเจ้า เปน แต่ ขุนนาง ข้า แผ่น ดิน ถ้า ข้าศึก ศัตรู มัน คิด ประทุศร้าย ต่อ เจ้า นาย แล บ้าน เมือง เปน การ ข้าง ภาย นอก โปรด จะ กระทำ อย่างไร ก็ คง รับ อาษา สู้รบไป กว่า จะ สิ้น

สติ กำลัง การ ขัด ข้อง ประการใด ควร จะ รับ ปฤกษา หา ฤๅ ฉลอง คุณ ได้ตาม สติปัญญา นี่เปน การ ภายในไม่ ควร แก่ ตัว ข้าพเจ้า จะ รับ ปฤกษา พระเจ้า ถังตี้ ก็ ทรง พระ สติปัญญา พระไทย หนัก แน่น ตั้ง อยู่ ใน ยุติธรรม ซินอ๋อง ก็ เปน คน มี วาศนา สติปัญญา ภูกซึ่ง มี คุณ กับ แผ่น ดิน มา ก็ มาก ไป ข้าง น่า ก็ จะได้ เปนใหญ่ การ หนิด หนึ่ง เท่านี้ไม่ พอ กับ ปัญญา ของ ท่าน จะ คิด อ่าน ท่าน จะ กระทำให้ ดี ร้าย ประการ ใด ก็ คง จะได้ ไม่ ปฤกษา กับ ขุนนาง ภาย นอก ดอก ท่าน ทั้ง สอง ช่วย เอา ถ้อย คำ ของ ข้าพเจ้าไป แจ้ง กับ ซินอ๋องให้ ดี อย่าให้ ซินอ๋อง มี ความ ขัด เคือง แก่ ข้าพเจ้า ด้วย เซียงซุนบอกี เตายุหวย พูดจา อ้อน วอน แก่ หลีเจง จะให้ ปฤกษา ความ อัน นี้ หลาย ครั้ง หลีเจง ก็ไม่ ว่า ประการ ใด เปน แต่ ยิ้ม อยู่ แล้ว ว่า ท่านได้ เอ็นดู ขอ โทษ เสีย เถิด ข้าพเจ้า คิด สินไม่ ได้ เซียงซุนบอกี เตายุหวยได้ฟัง คำ หลีเจง ดัง นั้น ก็ โกรธ จึง พัก นอน อยู่ ที่ หอ หนังสือ คืน หนึ่ง แล้ว วิตก กลัว การ ใน เมือง หลวง จะ เกิด ขึ้น เตายุหวย จึง เขียน หนังสือ ฉบับ หนึ่ง ไว้ บน โต๊ะ เวลา ใกล้ รุ่ง เซียงซุนบอกี เตายุหวย พา กัน ออก มา จาก ที่ อยู่ กลับ มา ประ มาณ ทาง ห้า สิบ ลี้ เปน เวลา ตวัน เที่ยง แลไป เห็น ที่ เชิง เขา เปน หมอก มืด ตลุ้ม ขึ้น มา จาก เชิง เขา สูง พ้น ภูเขา อัน นั้น ขึ้นไป แล้ว ก็ เกิด ลม พยุห์ใหญ่ พัด มืด มา ทั้ง สี่ ทิศ เซียงซุนบอกี จึง ว่า ตวัน มืด มัว อยู่ พวก เรา พา กันไป หา เรือน ที่ หยุด พัก เสีย ก่อน เถิด เตายุหวย ว่า ท่าน จง รีบ เดินไป สัก สอง ลี้ สาม ลี้ ก็ จะ ถึง เรือน ซีเตา ดอก เตายุหวย เซียงซุนบอกี ก็ รีบ ขับ ม้า มา แล้ว ถาม เตายุหวย ว่า ซีเตาเอีย นั้น คือ ผู้ใด เตายุหวย บอก ว่า ชื่อ ซีเต็กหงัน ภรรยา ชื่อ นาง สักเซียงกงจู ๆ เปน บุตร สาว ของ อา

ข้าพเจ้า เดิม เมื่อ ครั้ง พระเจ้า จิวอ่อง ซีเต๊กหงัน เปน ผู้ สำเร็จ ราชการ เมือง ตักเซียงกุย ครั้น บ้าน เมือง เกิด จุลาจล กลัว จะ พลัด กันไป ซีเต๊กหงัน จึ่ง เอา กระจก ทอง เหลือง ต่อย ออก เปน สอง ซีก ให้ กับ นาง ตักเซียงกงจู ไว้ ซีก หนึ่ง ภาย น่า พบ กัน ก็ จะได้ เห็น กระจก นั้น เปน สำคัญ ครั้น บ้าน เมือง ปรกติมา พบ กัน จึ่ง มา สร้าง บ้าน เรือน อยู่ ที่ นี่ เซียงซุนบอก จึ่ง ว่า ทำไม เขาไม่ ทำ ราชการ เตายุหวย จึ่ง ว่าใจ เขาไม่ หยาก เปน ขุนนาง จึ่ง มา สำนักนิ่ง อยู่ ตาม ป่าไม้ เชิง เขา ตาม สบาย เซียงซุนบอก จึ่ง ว่า ซีเต๊กหงัน กับ ภรรยา นี้ เปน คนใจ ดี อยู่ เรา พา กัน แวะ เข้าไป เยี่ยม เขา สัก หน่อย หนึ่ง ก็ จะ ดี พูด กัน แล้ว พา กัน รีบ ขับ ม้า มา ถึง น่า บ้าน ซีเต๊กหงัน เห็น มี ลำ ห้วย น้ำไหล มา แต่ ภูเขา นั้นใส สอาด มี ต้นไม้ ตาม ริม ห้วย เปน แถว เหมือน กับ คน แกล้ง ปลูกไว้ แล้ว มี สพาน ข้าม ลำ ห้วยไป บ้าน ซีเต๊กหงัน ที่ ตำบล นั้น เปน ที่ ทุ่ง นา กว้าง ขวาง มี บ้าน อยู่ ประมาณ ห้า ร้อย เรือน ชาว บ้าน นั้น พา กัน ทำ นา อยู่ ไม่ขาด แล้ว เซียงซุนบอก ก็พา กัน เดิร ข้าม สพานไป ถึง ประตู บ้าน ก็ ลง จาก ม้า คน ที่ เฝ้า ประตู จึ่ง ถาม ว่า ท่าน นี้ พา กัน มา แต่ ไหน เตาเจ่ง บอก ว่า พวก เรา นี้ ชื่อ เตายุหวย พา กัน กลับ มา จาก อ้วจิว แวะ มา เยี่ยม เยียน นาย ท่าน นาย ท่าน อยู่ ฤๅไม่ คน ที่ เฝ้า ประตู บอก ว่า นาย ผู้ ชาย ข้าพเจ้า นั้น พวก ชาว นา เขา มา เชิญไป แต่ เวลา เช้า ยัง อยู่ แต่ นาย ผู้ หญิง ฯะ

๏ เตายุหวย จึ่งให้ นาย ประตู นำ เตาเจ่ง บ่าว เตายุหวย เข้าไปใน บ้าน บอก กับ นาง ตักเซียงกงจู ว่า เตายุหวย มาเยี่ยม เยียน คน เฝ้า ประตู ก็ นำ เตาเจ่ง เข้าไป แจ้ง กับ นาง ตักเซียงกงจู ๆ รู้ความ แล้ว ก็ให้ บ่าว เบิด

ประตู ข้างใน แล้วให้ เชิญ เซียงซุนบอก เตายุหวย เข้าไป นั่ง อยู่ บน เรือน หลัง นอก แล้วให้ หญิง สอง คน ออก มา เชิญ เตายุหวย เข้าไป ข้างใน เตายุหวย เข้าไป ข้างใน คำนับ นาง ลักเซียงกงจู๊ จึ่ง ว่า น้อง เรา มา ถึง เวลา นี้ เหน็ด เหนื่อย อยู่ คำนับ กัน แต่ พอ เปน ธรรมเนียม เถิด เตา ยุหวย คำนับ แล้ว ถาม ว่า วัน นี้ พี่ ผู้ ชายไปไหน เล่า นางลักเซียงกงจู๊ บอก ว่า ถึง กำหนด เจ็ด วัน แล้ว พวก ชาวไร่ ชาว นา นั้น มารับไป ให้ สั่ง สอน หนังสือ แล อย่าง ธรรมเนียม ครั้ง หนึ่ง เราใช้ ให้คนไป บอก แล้ว สัก ครู่ หนึ่ง ก็ จะ กลับ มา เตายุหวย กับ นาง ลักเซียงกงจู๊ พูด จา ไถ่ ถาม ถึง ศุข ทุกข์ กัน นาง ลักเซียงกงจู๊ จึ่ง ว่า เรา รู้ ว่า น้อง เรา นี้ ไป เปน ขุนนาง อยู่ ใน ซินอ๋อง ธุระ สิ่งใด เจ้า จึ่ง ได้ มา ถึง นี่ ฤๅ ที่ ใน เมือง หลวง นั้น เกิน ความ สิ่งใด ขึ้น เตายุหวย จึ่ง ว่า พี่ นี้ รู้เหมือน กับ เทพยุดา แล้ว เตายุหวย เล่า ความ เกียนเสง งวนกิด กับ ลิสิบินไม่ ชอบ กัน นั้นให้ ฟัง นาง ลักเซียงกงจู๊ จึ่ง ว่า ความ อัน นี้ เรา ก็ รู้ อยู่ บ้าง บัด นี้ เจ้า มี ธุระไป ข้างไหน มา เตายุหวย นิ่ว หน้า แล้ว ว่า ลิสิบินให้ ข้าพเจ้า สอง คนไป หา หลีเจง ที่ เมือง อัวจิว ปฤกษา ด้วย การหลีสิบิน กับ เกียนเสง งวนกิด จะ วิวาท กัน นั้น หลีเจง นิ่ง เสียไม่ ว่า ประการใด ข้าพเจ้า มี ความโทมนัศ แก่ หลีเจง หนัก ฯะ

๏ นาง ลักเซียงกงจู๊ จึ่ง ว่า แต่ เรา นี้ เปน หญิง มี สติบัญญา น้อย ก็ เห็น ว่า หลีเจง คน นี้ เปน คน มี สติบัญญา สมควร เปน ขุนนาง ผู้ใหญ่ ซึ่ง เจ้า จะโกรธ เขา ว่าไม่ พูด ประการใด นั้นไม่ ถูก แล้ว ว่า เมื่อ วัน ก่อน นี้ เตียวซุตติน ภรรยา หลีเจงใช้ ให้ คนมาเยียม เยียน ถาม ถึง ศุข แล ทุกข์ เรา

คน ที่ มา นั้น พูด ว่า หลีเจง เปน ทุกข์ อยู่ ด้วย ความ ที่ ใน เมือง หลวง นั้น ว่าไม่ ช้า คง จะ เกิด ขึ้น เคายุหวย จึ่ง ว่า พี่ เรานี้ เปน คน มี สติปัญญา รู้การ ข้าง น่า ข้าง หลัง นาง ถัก.ซี่ยงกงจู๋ ว่า เรา อยู่ ใน เจียฮู กรึ่ง แผ่น ดิน ซุย นั้น เตี๊ยฮูหยิน สอง คน นี้เรา รู้จัก เราได้ ไป มา หา สู่กัน อยู่เนือง ๆ เรา จาก เตี๊ยฮูหยิน อินฮูหยิน มา ก็ ไม่ ช้า นาน สัก เท่าใด แต พวก ที่ ใน เก๋ง เดี๋ยว นี้ แต่ ก่อน ก็ได้ รักใคร่ เปน พี่ น้อง ก็ มี บ้าง แต นาง กวยเจียบฮ่อ นั้น เปน มารดา ของ ซินอ๋อง กับ คน หนึ่ง นั้น ชื่อ เล่าเจียบฮ่อ เปน มารดา เคาอ๋องงวนเซง พระ ราช บุตร พระเจ้า ถังตี๋ ฮูหยิน สอง คน นี้ รักใคร่ กับ เรา สนิท แล้วเมื่อ วัน ก่อน นี้ นาง เล่าเจียบฮ่อใช้ ให้บ่าว เอา สิ่ง ของ มาให้เรา ๆ ก็ได้ ถาม คน ที่ มา นั้นว่า การ ที่ใน เมือง หลวง นั้น เปน อย่างไร บ้าง คน ที่ มา บอก นั้น ว่า เตี๊ยฮูหยิน กับ เกียนเสง หงวนกิด คิด จะ ทำ ร้าย หลีสิบิ๋น แล้วเอา ทอง เงินไป บน บาน กับ ฮูหยิน ที่ มี พระราช บุตร ให้ช่วย ทูล กล่าว โทษ หลีสิบิ๋น ต่อ พระเจ้า ถัง ตี๋ ต่าง ๆ แต่ ก๊วยฮูหยิน เล่าฮูหยิน สอง คน นี้ ไม่ สู้ได้ ทูล กล่าว โทษ หลีสิบิ๋น เหมือน ฮูหยิน ทั้งปวง แต เตี๊ยฮูหยิน อินฮูหยิน กับ พวก ฮูหยิน ที่ รับ สินบน นั้น จะ พูดจา สิ่งใด ก็ กลม เกลียว กัน แล้ว รู้ว่า หลีเจง ซีมงกง เปน คน มี สติปัญญา เปน ที่ ปฤกษา ของ หลีสิบิ๋น ก็ ทูล แก่ พระเจ้า ถังตี๋ จะให้ หลีเจง ซีมงกงไป อยู่ เสีย ห่างไกล เดี๋ยว นี้ ก็ ยังทูล ยุยง จะให้ พระ เจ้า ถังตี๋ มี รับ สั่งให้ เซียงซุนบอกี๋ บังเหียนเหลง กับ ตัว เจ้าให้ ไป เสีย ให้พ้น ถ้า หลีสิบิ๋น อยู่ ที่ เมือง หลวง แต่ ผู้เดียว ก็ เหมือน กับ ต้น ไม้ตาย จะ คิด ทำการ อไรได้ แต ตัว เจ้านี้ อยู่ กับ หลีสิบิ๋น ๆ ได้ ชุบ เลี้ยง เจ้า ต้อง มี กตัญญู ช่วย คิด อ่าน แทน คุณ หลีสิบิ๋น เจ้า ออก มา เสีย ดังนี้

ไม่ชอบ แล้ว หลีเจง ซึ่งกง เปน คน มีสติปัญญา ก็ไป อยู่เสีย ห่างไกล จะ ช่วย หลีสิบิน คิด อ่าน อย่างไร ได้ กำลัง พูด กัน พอ บ่าว นาง ถักเซียงกงจู มาบอก ว่า ซี.ตีกหงัน กลับ มา แล้ว ซี.ตีกหงัน ก็ เดิน เข้า ไป ถึงในเรือน เตายุหวย กับซีเต๊กหงัน ต่าง คน คำนับ กัน ซีเต๊กหงัน เรียก เตายุหวย ตาม บุตร์ ของ ตัว เรียก ว่า น้า ไม่ได้ มา นี่ นาน แล้ว ๆ ถาม ว่า ที่ นั่ง อยู่ ข้าง นอก นั้น ผู้ใด เตายุหวย บอก ว่า ชื่อ เซียงซุนบอกี่ ฯะ

๏ ซีเต๊กหงันจึงว่า เขา ยัง ไม่ เคย มา ถึง นี่ ไม่ ควร ให้เขา นั่ง อยู่ แต่ ผู้เดียว เรา จง ออก ไป นั่ง พูด กับ เขา ด้วย กัน ข้างนอก เถิด ซีเต๊กหงัน จึง ให้นาง ถักเซียงกงจู จัด โต๊ะ แล สุรา มา เลี้ยง เซียงซุนบอกี่ เตายุหวย ซีเต๊กหงัน กับ เตายุหวย ก็ ออก มาเซียงซุนบอกี่ ๆ กับ ซีเต๊กหงัน ต่าง คน คำนับ กัน แล คน ทั้งสาม นี้ มีสติปัญญา แล ฝีมือ เสมอ กัน ครั้น มาพูดจา ด้วย กัน ก็ ถูก ใจ รัก ใคร่ กัน พูด กัน อยู่ ประมาณ ครู่หนึ่ง คน ใช้ ก็ ยก สุรา แล โต๊ะ ออก มา ตั้ง ซีเต๊กหงัน เซียงซุนบอกี่ เตายุหวย ก็ พา กัน กิน สุรา อาหาร ฯะ

๏ เซียงซุนบอกี่ จึง เล่า ความ เกียนเสงหงวนกิด ให้ซีเต๊กหงัน ฟัง ซีเต๊กหงันจึง ว่า ความ อัน นี้ เปน ความ ใน เรือน มิใช่ การ บ้าน เมือง ข้าง นอก ความ อย่าง นี้ แต่ วาศนา พล เรือน เขา ก็ คิด อ่าน จัดแจง ได้ หลีสิบิน ก็ มี ขุนนาง ที่ มี สติปัญญา แล ทหาร มี ฝีมือ ไพร่ พล ก็ รัก ใคร่ โดย มาก แล้ว เขตร์ แดน บ้าน เมือง ก็ ใหญ่ กว้าง จะ คิด ไป ทำไม ว่า การ อัน นี้จะ ไม่ สำเร็จ พูด ดัง นั้น แล้ว ก็ ถาม เตายุหวย ว่า พี่สาว เจ้า ได้ สั่ง สอน เจ้า อย่างไร บ้าง เตายุหวย จึ่ง เอา ความ ที่ นาง ถัก เซียงกงจู พูดจา กับ ตัว นั้น เล่า ให้ซีเต๊กหงัน ฟัง ซีเต๊กหงัน จึ่ง ว่า คำ อัน นี้

ไม่ผิด แต่เมื่อวันก่อนนี้ ข้าพเจ้าได้ความที่ผู้ถือหนังสือ บอกเล่าให้ฟังว่า ยกเซียเจ้าเมืองไซคุดเคียด จัดแจงทหารหลายหมื่นยกมาตั้งมั่นอยู่ที่แดนห้อปั๊ก ข้าพเจ้าเห็นว่าคงจะโปรดให้ยกทัพใหญ่ไปปราบปราม พวกท่านก็คงมีราชการกระจัดกระจายกันไป เซียงซุนบอกี้ได้ฟังดังนั้นไม่มีความสบาย จึ่งแลดูออกมาข้างนอกเห็นพยุฝนที่ตั้งมืดนั้นก็สว่าง แล้วก็รีบกินกันเสร็จแล้วชวนเตายุหวยลาซี่เต๊กหงันกลับมา ซี่เต๊กหงันจึ่งว่าเราคิดว่าจะชวนท่านสองคนหยุดพักอยู่ที่นี่ให้หลายเวลา ท่านก็มีธุระไม่ว่างเปล่า ถ้าท่านทั้งสองกลับไปถึงเมืองหลวงแล้ว การสิ่งใดที่จะคิดนั้นก็ให้เร่งคิดอ่านให้เร็ว ถ้าเนิ่นช้าการก็จะแปรปรวนไป พูดแล้วเตายุหวยก็เข้าไปลานางตั๊กเซียงกงจูที่ข้างใน แล้วคำนับลาซี่เต๊กหงันขึ้นม้ารีบกลับมาหลายวันถึงเมืองถัง เซียงซุนบอกี้เตายุหวยเข้าไปหาหลีสิบิน เซียงซุนบอกี้จึ่งเล่าความตามคำหลีเจงว่า แลได้มาหยุดพักที่บ้านซี่เต๊กหงัน นางตั๊กเซียงกงจูให้หลีสิบินฟังทุกประการ ฯะ

๑ หลีสิบินว่าซี่เต๊กหงัน นางตั๊กเซียงกงจูเปนคนมีสติบัญญารู้อย่างธรรมเนียมมาก ได้พูดจาว่าอย่างไรบ้าง เตายุหวยจึ่งเอาถ้อยคำนางตั๊กเซียงกงจูกับซี่เต๊กหงันได้พูดนั้น เล่าให้หลีสิบินฟัง หลีสิบินจึ่งว่าความที่พี่เขยพี่สาวของท่านพูดนั้นเปนความจริง เมื่อวันก่อนนี้ เอียนกุนอ๋องต่อโงยมีหนังสือบอกเข้ามาทูลพระบิดา ว่ายกเซียเจ้าเมืองไซคุดเคียดยกกองทัพเข้ามาตั้งอยู่ที่แดนห้อปั๊ก แล้วจะยกเข้ามาในแผ่นดินจีน เอียนกุนอ๋องต่อโงยขอกองทัพให้ยกไปปราบปรามเสียก่อน เคียนเสงหงวนกิดว่าให้เอาพวกขุนนางแลทหาร ที่ไซฮู

พวกเราเข้ากระบวนทัพไปด้วยครึ่งหนึ่งแล้ว หลีสีบินจึงพูดต่อไปว่า ลิบปุนเที่ยกากิม ซึ่งไปหาซีมงกงกลับมาแจ้งความกับเราเหมือนดังคำหลีเจง แล้วว่าเตียวกงกิ้นเปนหมอดูแน่เราได้ให้อวยซีจงไปหาแล้วสักประเดียวก็จะมาถึง พูดกันอยู่ประมาณครู่หนึ่งเห็นเตียวกงกิ้นเข้ามาคำนับ แล้วถามหลีสีบินว่าท่านให้หาข้าพเจ้ามามีกิจธุระสิ่งใด ฯะ

๏ หลีสีบินจึงเอาความที่เปนอริกับเกียนเสงหงวนกิดเล่าให้เตียวกงกิ้นฟังทุกประการ บัดนี้เราจะพาพวกทหารไปกำจัดคนร้ายทั้งนี้เสียการจะสำเร็จฤๅไม่ หลีสีบินพูดแล้วชี้มือบอกเตียวกงกิ้นว่าโครงเต่าที่สำหรับใส่อี้เปะเสี่ยงทายอยู่บนโต๊ะเครื่องบูชา ตัวหนึ่งท่านจงไปเสี่ยงทายดูให้รู้ว่า จะดีชั่วประการใด ฯะ

๏ เตียวกงกิ้นก็เดินเข้าไปที่โต๊ะ หยิบเอาโครงเต่านั้นทิ้งเสียแล้วว่า การที่จะเสี่ยงทายนั้นถ้ามีความสงไสยสิ่งใด จึงจะต้องเสี่ยงทาย แลความอันนี้ไม่ต้องที่จะเสี่ยงทาย ถ้าเสี่ยงทายไม่ดีแล้วท่านจะนิ่งเสียฤๅ การอันนี้ขุนนางที่อยู่ในเมืองแลนอกเมืองก็รู้อยู่ทั่วกัน ท่านจะนิ่งไว้ให้เกียนเสงหงวนกิดกับเตียฮูหยินอินฮูหยินกระทำความชั่ว แลพากันคิดประทุษฐร้ายแก่ท่านอยู่นี้จะเปนบ้านเมืองฤๅ แล้วหลีซุนห้องกับพวกทั้งนั้นจึงพูดกับหลีสีบินว่า เมื่อการเปนขึ้นดังนี้แล้วจะนิ่งไว้อย่างไรได้ หลีสีบินจึงว่าถ้าท่านทั้งปวงเห็นพร้อมกันแล้ว เวลาพรุ่งนี้ออกจากเฝ้าเราจะพากันไปจับเกียนเสงหงวนกิดฆ่าเสีย ฯะ

๏ เตียวกงกิ้นว่า ข้าพเจ้าเปนพนักงานจับโจรผู้ร้าย ๒๑ เฝ้าประตู

เหียนบุหนึ่ง ข้าพเจ้าเปนคนไว้ใจของท่านก็จริง แต่ท่านจะคิดการสิ่งใดก็อย่าให้อื้ออึง เวลาพรุ่งนี้ออกจากเฝ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะเตรียมการคอยถ้าท่านอยู่ พูดดังนั้นแล้วก็ลาหลีสิบินไปจากไซฮู ขณะนั้นหลียุกุยถือหนังสือ ซาเฉียวซึ่งไปปราบโทกกฮุยกับล่อเสงนี่ไชยชนะ เดินทางมาเดือนเศษมาถึงเมืองหลวง หลียุกุ่ยเอาหนังสือส่งให้เจ้าพนักงานทูลพระเจ้าถังตี๋ทราบแล้ว รับสั่งให้หาหลียุกุ่ยเข้าไปเฝ้า ตรัสถามหลียุกุ่ยด้วยการทัพศึก กับเรื่องนางเซียวซองเฮาเข้ามาในเขตรแดนเมืองจีน หลียุกุ่ยก็ทูลความแต่หลังตามได้รู้เห็นมาได้ทรงทราบแล้วก็ตรัสกับหลียุกุ่ยว่า เจ้าไปกระทำศึกสงครามด้วยซาเฉียวครั้งนี้มีความชอบมาก อย่ากลับไปเลย จงอยู่ทำราชการในเมืองหลวงเถิดเราจะตั้งให้เปนขุนนาง หลียุกุ่ยก็ยอมอยู่ แล้วถวายบังคับลาออกจากที่เฝ้า ฯะ

๑ ในวันนั้นเวลาค่ำนั้นเที่ยง เปาเอกขุนนางตำแหน่งโหรแลขึ้นไปบนอากาศ เห็นฤกษ์บนมีดาวดวงหนึ่งบังเกิดขึ้นในแผนที่เปนอัศจรรย์ก็รู้ว่า หลีสิบินจะได้เปนกระษัตริย์ครองราชสมบัติในเร็ว ๆ เปาเอกขุนนางก็เข้าไปทูลกับพระเจ้าถังตี๋ว่า ดาวเกิดขึ้นในแผนที่ฉินดังนี้หลีสิบินจะมีบุญ ครั้นรุ่งขึ้นเช้าหลีสิบินเข้าไปเฝ้า พระเจ้าถังตี๋รับสั่งให้เข้าไปใกล้พระองค์ ตรัสเล่าความตามถ้อยคำเปาเอกทำนายให้หลีสิบินฟังแล้ว หลีสิบินจึงทูลว่าเกียนเสงหงวนกิดกระทำความชั่วลอบทำชู้กับพวกฮูหยินที่ในวัง แล้วว่าไม่ได้เพราะเปนพี่น้องกับข้าพระองค์ ตั้งเกลี้ยกล่อมคนมีฝีมือมาซุ่มซ่อนเลี้ยงไว้ในบ้านเปนอันมาก คิดจะทำร้ายกับข้าพระองค์อยู่มิได้ขาด ถ้าข้าพระองค์

เปน อันตราย ด้วย คน อาสัตย์ ทำร้าย ตาย จาก พระองค์ ไป เสีย ก่อน ครั้ง นี้ ข้าพระองค์ อาย กับ เทวดา มนุษย์ ทั้งปวง ยิ่ง นัก หลีสิบิ้น เอา เรื่อง ราว ซึ่ง เกียนเสงหงวน กิด กระทำ มา นั้น ถวาย แก่ พระเจ้า ถังตี้ ๆ รับ มา ทอด พระเนตร์ ทรง ทราบ แล้ว นิ่ง อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง จึ่ง เอา ภู่ กัน ชุบ หมึก เขียน พระ อักษร ลง ที่ ท้าย เรื่องราว ว่า ให้ หลีสิบิ้น ปฤกษา ใจ เสีย ชำระ ตาม อัชฌาไศรย เถิด อย่า ให้ บิดา ชำระ เลย เขียน แล้ว ก็ ส่ง เรื่องราว คืน ให้ แก่ หลีสิบิ้น ๆ รับ มา ดู แล้ว ถวาย บังคม ลา กลับ ไป ไซฮู จึ่ง เขียน หนังสือ ลับ หลาย ฉบับ ส่ง ให้ คน ใช้ ที่ สนิท ไป แจก ให้ แก่ ขุนนาง นาย ทหาร ของ ตัว ที่ ได้ พูดจา นัด กัน ไว้ แต่ ก่อน นั้น ให้ จัดแจง เตรียม การ ให้ พรัก พร้อม ไว้ ใน เวลา ค่ำ วัน นี้ แล้ว หลีสิบิ้น อุบาย เฆี่ยน คน สนิท คน หนึ่ง ให้ มี บาด แผล แล้ว ให้ หนี ไป บอก ความ กับ เกียนเสงหงวนกิด ว่า หลีสิบิ้น จัดแจง ผู้คน ไว้ จะ ทำ ร้าย ท่าน ใน วัน สอง วัน นี้ เกียนเสงหงวนกิด เห็น คน นั้น ถูก เฆี่ยน มา ก็ ไล่ เลียง ดู เห็น ว่า เปน คน อริ กัน กับ หลีสิบิ้น จริง จึ่ง ไม่ มี ความ สงไสย พอ สาว ใช้ เคียอูหยิน อินอูหยิน ออก มา จาก ใน วัง บอก ความ ว่า หลีสิบิ้น เข้า ไป ทูล กล่าว โทษ ถวาย หนังสือ ลับ กับ พระ เจ้าถังตี้ จะ ทำ ร้าย กับ ท่าน ทั้ง สอง นาย ข้าพเจ้า สั่ง มา ว่า ให้ ท่าน เร่ง คิด ระวัง รักษา ตัว การ อัน นี้ จะ เกิด ขึ้น เร็ว อยู่ แล้ว ฯะ

๑ เกียนเสงหงวนกิด ได้ แจ้ง ดังนั้น จึ่ง ปฤกษา คน ใช้ หลีสิบิ้น ว่าจะ คิด ประการใด ดี คนใช้ หลีสิบิ้น จึ่ง ว่า ความ อัน นี้ เปน ความ ใหญ่ อยู่ ด้วย มี พระอักษร ออก ให้ หลีสิบิ้น ชำระ โทษ ท่าน ถ้า ท่าน จะ แก้ ตัว ให้ ได้ ข้าพเจ้า เห็น อุบาย อย่าง หนึ่ง จง คิด ฆ่า หลีสิบิ้น เสีย ก่อน จึ่ง จะ พ้น ไภย

แม้นความจะทรงทราบถึงพระเจ้าถังตี้ ๆ จะเอาโทษท่าน ข้าพเจ้าเห็นว่าหาเปนไรไม่ ด้วยพระองค์มีพระราชโอรสใหญ่อยู่สองพระองค์ แต่ท่านกับหลีสิบินเท่านั้น ถ้าเอาโทษฆ่าท่านเสียอีกจะเอาผู้ใดครองราชสมบัติสืบไป แต่พระราชโอรสที่เกิดด้วยนางสนมก็ยังเด็กอยู่ บ้านเมืองก็ยังไม่ราบคาบปรกติ เกียนเสงหงวนกิตได้ฟังดังนั้นเห็นจริงด้วย จึงว่าจำเราจะต้องคิดทำการเสียในเวลาค่ำวันนี้ วันนี้เราคุมคนคอยอยู่ตามทางที่หลีสิบินจะไปเฝ้า ถ้าหลีสิบินเข้าไปเฝ้าแล้วจะจับตัวฆ่าเสีย ฯะ

๏ ฝ่ายหลีสิบินกับอวยชีจงเซียงซุนบ๊อกี้ บังเหียนเหลงเคายุหวยแต่งตัวใส่เกราะชั้นใน ข้างนอกใส่เสื้อมังกรตำแหน่งเฝ้า ต่างคนต่างถืออาวุธมาพร้อมกันที่ไซฮู หลีสิบินเห็นพร้อมกันแล้ว หลีสิบินกับพวกทหารที่ร่วมคิดซึ่งซุ่มคอยถ้าอยู่นั้น ขึ้นม้าทำเปนจะไปเฝ้าพระเจ้าถังตี้ เดินทางตามถนนไปได้สามถนนพบเคายุหวย ๆ แจ้งว่าเทียกากิมกับอิวจุนกิตสิมเหมงพวกหนึ่ง วูจิเหนงแปะเหียนเคาไซไคไหน เต็กเคียกเหมงคุมม้ามาตั้งซุ่มอยู่ตามสัญญา หลีสิบินแจ้งว่าพวกของตัวพร้อมแล้วก็ดีใจ ก็รีบเดินไปถึงประตูวังจะเข้าไปเฝ้า ชื่อประตูเหียนแซหมึ่งพักอยู่ประมาณครู่หนึ่ง คนใช้หลีสิบินมาแจ้งว่า เกียนเสงหงวนกิตว่าจะเข้ามาเฝ้าพระเจ้าถังตี้ พาเอาบ่าวไพร่ถืออาวุธประมาณห้าร้อยคน หลีสิบินได้แจ้งดังนั้นก็ดีใจว่า ครั้งนี้หามีใครจะนินทาได้ไม่ แล้วก็ถอดเสื้อมังกรออกเสียยังแต่เสื้อเกราะ ถือกระบี่ควบม้าวิ่งไปสกัดหน้าหมายจะฆ่าเกียนเสงหงวนกิตเสีย อวยชีจงควบม้าตามไปทันร้องว่าท่านไม่ต้อง

ลงมือตอก ข้าพเจ้าขออาษากระทำแทนท่าน ว่าแล้วก็รีบควบม้าไปพบพวกทหารเกียนเสงหงวนกิด เดินนำหน้าเกียนเสงหงวนกิดมาเข้าสู้รบกับอวยซี่จงอยู่กลางทาง อวยซี่จงเอากระบองเหล็กตีถูกพวกกองหน้าล้มตายลงหลายคน พวกทหารเกียนเสงหงวนกิดตกใจพากันหนีไป ฯะ

๑ หลี่สิบิ๋นก็ควบม้าตามไปใกล้จะทัน เกียนเสงหงวนกิดที่พระที่นั่งชินมโอเตยซึ่งอยู่นอกวัง เกียนเสงหงวนกิดชักม้ากลับยิงเกาทัณฑ์มาสามครั้งหาถูกหลี่สิบิ๋นไม่ ก็ควบม้าหนีต่อไปอีก หลี่สิบิ๋นจึงยิงเกาทัณฑ์ไปถูกกลางหลังเกียนเสง ๆ ตกลงจากม้า เชี่ยงซุนบอกก็เอากระบี่ตัดศีรษะเกียนเสงเสีย หงวนกิดเห็นตกใจกลัวควบม้าหนี หลี่สิบิ๋นก็ไล่ตามไป เห็นทหารหนุ่มขี่ม้าสกัดหน้าหงวนกิดไว้ ทหารคนนั้นร้องตวาดว่า พวกคนร้ายอกตัญญูต่อเจ้านายเราจะหนีไปข้างไหน ว่าแล้วเอาทวนแทงไปถูกหงวนกิด ๆ ตกม้าลง พอหลี่สิบิ๋นไปถึงเอากระบี่ตัดศีรษะหงวนกิดขาด แล้วเหลียวมาดูทหารหนุ่มก็จำได้ว่าซินอวยเง็กบุตรซินซกไป หลี่สิบิ๋นสั่งให้ซินอวยเง็กถือศีรษะหงวนกิดไว้แล้วพูดว่า เมื่อตะกี้เราแลดูมาแต่ยังไม่รู้ว่าผู้ใด เราทำการครั้งนี้บิดาเจ้าหาอยู่ไม่ เหตุไรเจ้าจึงรู้ ซินอวยเง็กแจ้งว่าฉุงเที่ยกากิมมาบอกแก่ข้าพเจ้า ๆ จึงได้มาซุ่มคอยช่วยท่าน หลี่สิบิ๋นชักม้ากลับมาพูดกับอวยซี่จงกับเที่ยกากิมว่า คนทั้งสองนั้นเราฆ่ามันตายแล้ว ท่านจงห้ามกันเสียอย่าไล่ฆ่าฟันพวกบ่าวไพร่ของมันเลย ทหารทั้งปวงได้ฟังหลี่สิบิ๋นห้ามก็ไม่มีใครติดตามฆ่าฟันพวกเกียนเสงหงวนกิดต่อไป พวกคนร้ายที่อยู่ในที่ล้อมพวกทหาร

ก็แวกช่องให้หนีไปเสียสิ้น แลบังอูบังสืบสองคนพี่น้องเปนทหารอยู่ที่ตังฮุวังเกียนเสง รู้ว่าเกียนเสงตายจึงคิดว่า เมื่อเกียนเสงยังมีชีวิตรอยู่ได้มีคุณแก่เรามาก ซึ่งเราไม่คิดแก้แค้นแทนเจ้านายจะนิ่งเฉยเสียนั้นไม่ชอบ คิดแล้วชวนซีบอนเทียตเจียซกฮองทหารรองสองคน กับไพร่พลของเกียนเสงหงวนกิตที่กล้าหาญแข็งแรงพันหนึ่ง ถืออาวุธครบมือออกจากตังฮู พากันตามหลีสิบินมาถึงประตูวังชื่อว่าเฮียนบุหมึง เห็นเคียวกงกินนายประตูสู้รบกับเกงกุนฮองหลีซีห้องทหารของเกียนเสงหงวนกิตอยู่ เคียวกงกินเอาทวนแทงหลีซีห้องตาย พอพวกบังสืบอูทหารเกียนเสงหงวนกิตไปถึง เคียวกงกินเอาเกาทัณฑ์ยิงถูกบังสืบอูตาย เคียวกงกินสู้รบกันค้างอยู่ที่ประตูแต่ผู้เดียว มิให้ทหารพวกเกียนเสงหงวนกิตตามหลีสิบินเข้าไปในประตูได้ ในเวลาคืนวันนั้นพระเจ้าถังคีบันทมอยู่ในสวนดอกไม้ได้ยินเสียงข้างนอกอื้ออึงหนัก จึงเสด็จออกที่เก๋งว่าราชการรับสั่งใช้ให้หาปวยซกกับเซียวหงาขันทีมาไต่ถาม พอหลีสิบินใช้ให้อวยชีจงเข้าไป ในเก๋งที่ว่าราชการรักษาพระเจ้าถังคีไว้ กลัวว่าจะตกพระไทยคิดวุ่นวายไป อวยชีจงหาได้ใส่เสื้อตำแหน่งเฝ้าไม่ ใส่เสื้อเกราะถืออาวุธเข้าไปด้วย พระเจ้าถังคีทอดพระเนตรเห็นอวยชีจงตกพระไทย ตรัสถามอวยชีจงว่าวันนี้ใครทำไมกันอยู่ข้างนอก บัดนี้เจ้าเข้ามาทำไม ฯะ

๑ อวยชีจงทูลว่า ไทจือเกียนเสงหงวนกิตกระทำการชั่ว ยกทหารมาประมาณพันเศษจะเข้าทำร้ายแก่ซินอ๋อง ๆ จึงพาทหารออกสู้รบไทจือเกียมเสงหงวนกิต แลซินอ๋องกลัวว่าพระองค์จะตกพระไทย

จึงให้ข้าพระองค์มารักษาพระองค์ไว้ พระเจ้าถังคีตรัสถามว่า บัดนี้เกียนเสงหงวนกิดอยู่ที่ไหน อวยชี่จงทูลว่า ซินอ๋องฆ่าตายเสียแล้ว พระเจ้าถังคีตกพระไทยยกพระหัตถ์ตบโต๊ะดัง ทรงพระกรรแสงแล้วตรัสกับปวยซกว่า เราไม่รู้เลยว่าการจะเปนถึงเพียงนี้ ฯะ

๏ ปวยซกกับเซียวเหงา จึงทูลว่า ไทจือกับหงวนกิดคิดการทุจริตลอบลักทำชู้กับนางข้างใน แล้วซ้ำคิดประทุษฐร้ายต่อซินอ๋องผู้มีคุณกับแผ่นดิน บัดนี้ซินอ๋องก็ได้ฆ่าเสียแล้ว พระองค์อย่าทรงพระอาไลยเลย ถึงจะเอาไว้ก็ไม่มีคุณต่อแผ่นดิน แลทุกวันนี้ขุนนางแลราษฎรทั้งปวง มีใจรักใคร่หมายจะพึ่งบุญซินอ๋องไปภายหน้าทั้งสิ้น ขอพระองค์ได้มอบราชการบ้านเมืองให้กับซินอ๋องเถิด พระองค์จะได้สบายพระไทยไม่มีความวิตก พระเจ้าถังคีได้ทรงฟังปวยซกกราบทูลกลับได้พระสติ จึงตรัสว่าเจ้าพูดดังนี้ถูกกับใจเรา ๆ คิดการมานานแล้ว ฯะ

๏ อวยชี่จงทูลต่อไปว่า บรรดาพวกไทจือที่ร่วมคิดมาทำร้ายแก่ซินอ๋อง ขอพระองค์ได้มีหนังสือประกาศออกไปว่า ไม่เอาโทษให้พวกนั้นรู้ พระเจ้าถังคีตรัสว่าเจ้ากับปวยซกออกไปห้ามปรามให้หยุดสู้รบกันเสียก่อน แล้วจึงมีหนังสือประกาศให้รู้ต่อภายหลังจึงจะได้ ปวยซกกับอวยชี่จงออกไปที่ประตูเหียนบูหมิงร้องห้ามไปว่ามีรับสั่งพระเจ้าถังคีออกมาว่า ให้เลิกหยุดสู้รบกันเสียทั้งสองข้างฝ่ายซีบันเทียด พวกเกียนเสงหงวนกิดได้ยินดังนั้น ต่างคนต่างทิ้งอาวุธถอดเสื้อเกราะพากันหนีไป พวกทหารของหลีสิบินนั้นว่าจะขอฆ่าฟันพวกเกียนเสงหงวนกิดเสียให้สิ้น ฯะ

๑ อวยชี่จง จึ่งห้ามไว้ว่า ตัว นาย ทั้ง สอง ก็ ตาย ไป แล้ว อย่า ได้ฆ่า ฟั่น พวก ไพร่ พล เสี่ย เลย ถ้า จะ ทำ โทษ แก่ พัคพวก ของ เกี่ยนเสงหงวนกิด ต่อ ไป อีก ก็ เมื่อ ไร จะ หมด สิ้น เล่า พวก ทหาร ทั้ง นั้น ก็ เห็น ด้วย จึ่ง หยุด อยู่ หา ได้ ไล่ ตาม ไป ไม่ แล้ว พระเจ้าถังกั๊ มี หนังสือ รับ สั่ง ประกาศ ออก ไป ให้บรรดา คน ทั้งปวง รู้ว่า เกี่ยนเสงหงวนกิด กระทำการ ไม่ ดี โทษ มี อยู่ กับ คน ทั้งสอง คน นั้นก็ ตาย ไป แล้ว พวก ไพร่ พล ทั้งปวง อย่า สดุ้ง ตก ใจ กลัว เลย เรา ยก โทษ ให้ ทั้งสิ้น แล้ว รับสั่ง ให้ หา หลีสิบิ๋น เข้า ไป เฝ้า ตั้ง ให้ เปน ฮองไทจือ มี ราชการ สิ่ง ใด สิ่ง หนึ่ง ให้ ไทจือ ชำระ ตัด สิน เด็จ ขาด เสี่ย ก่อน แล้ว ให้ นำ ขึ้น ทูล แก่ พระเจ้าถังกั๊ ทราบ ต่อ ภายหลัง แล นาง เคี่ยฮูหยิน อินฮูหยิน รู้ว่า หลีสิบิ๋น ฆ่า เกี่ยนเสงหงวนกิด ตาย เสี่ย แล้ว นาง ก็ หา ทุกข์ ร้อน ไม่ ถือ ใจ ว่า คง จะ หา ใหม่ มา ชม เชย เล่น อีก ได้ บรรดา นาง ห้าม ต่าง คน ต่าง นินทา ว่า เปน คน ใจ ชั่ว ไม่ ซื่อ ตรง จน ความ ทราบ ไป ถึง พระเจ้าถังกั๊ ๆ ถอาย พระไทย จึ่ง รับสั่งให้นางเคี่ยฮูหยินอินฮูหยินไป เสี่ยจาก ฮุนเก๋งเหลา ไป อยู่ ที่เชี่ยง ลัก เก๋ง เปน เก๋ง น้อย แล้ว ก็ไม่ รับสั่ง เรียกมาใช้ สรอย เหมือน แต่ ก่อน ๆ นาง เคี่ยฮูหยิน นาง อินฮูหยิน มี สาวใช้ สอง คน คน หนึ่ง ชื่อเอี๋ยวเอี๋ยว คน หนึ่ง ชื่อ เซียวเซ่ง นาย บ่าว สี่คนไม่ มี ความ สบาย จึ่ง พา กัน เล่นไพ่ ต่อแตม แล เตะ ตะกร้อ แก้ ทุกข์ ฯะ

๑ ฝ่าย หลีสิบิ๋น ครั้นได้ เปน ที่ ไทจือ แล้ว ก็จัดแจง เอาพัคพวกของ ตัว ตั้ง แต่ง เปน ขุนนาง แล ทหาร พนักงาน ทั้ง ปวงในตำแหน่ง ที่ไทจือให้ครบ แล คน ที่ไม่ ดี ถอด เสี่ย จาก ตำแหน่ง ที่ จัดแจงไว้ เรียบ ร้อย พวก ขุนนาง ทหาร ของเกี่ยนเสงหงวนกิด นั้นให้ คงที่ อยู่ ตามเดิม แต่ งุยเตง เปนคน มี

สติ์ปัญญาเพิ่ม อยู่ที่ไซฮู เมื่อ เกียนเสง ยัง มีชีวิตร อยู่ พระเจ้า ถังตี้ เห็น ว่า เกียนเสง มี สติ์ปัญญา น้อยไม่ รู้การงาน แล รู้ หนังสือ น้อย นัก ก็ เปน ถึง ที่ไทจื้อ แล้ว จึ่ง ต้องให้ ผู้มี สติ์ บัญญา รู้ หนังสือ แล การ งาน มาก ไป อยู่ สั่งสอน จึ่งรับสั่งให้ งุยเตงไปอยู่ ที่ ตังฮู ช่วย สั่งสอน เกียนเสง ครั้งนั้น หลีสีบิ้น ก็ หา ตัว งุยเตง มา ถาม ว่า เมื่อ เจ้า อยู่ ที่ ตังฮู เหตุใด จึ่ง เสี้ยม สอนให้ พี่น้อง วิวาท กัน จน เรา แทบ จะ เปน อันตราย งุยเตงไม่ ตกใจ คำนับ แล้ว แจ้งว่า ถ้าไทจื้อ เกียนเสง เชื่อ ฟัง ถ้อยคำ ข้าพเจ้า แล้ว ที่ไหน จะ เปน เหตุ ถึง ดังนี้ หลีสีบิ้น แกล้ง ทำ โกรธ ว่า เรา ถาม โดย ดี ก็ ยังถือ ตัว ว่า เปน คน มี สติ์ปัญญา พูดจา ต่อตึง ไม่ รับ ว่า ผิด อีก เล่า ว่า แล้ว สั่งให้ คนใช้ จับ ตัว งุยเตงไป ฆ่าเสีย คนใช้ จะ เข้าไป จับ ตัว งุยเตง เทียกากิม กับ ขุนนาง ทั้งปวง ที่ อยู่ นั้น จึ่ง กราบ ลง คำนับ ขอโทษไว้ มิให้ ฆ่า หลีสีบิ้น ว่า เรา รู้อยู่ ว่า งุยเตง เปนคน ดี แต่ เห็น ว่าไป อยู่ กับ เกียนเสง ช้า นาน เกลือก จะ มีใจ รักใคร่ ต่อ เกียนเสง จะไม่ สมัค อยู่ กับ เรา เหมือน แต่ ก่อน ท่าน ทั้งปวงได้ ออกปาก ขอ แล้ว เราจะ ยกโทษให้ หลีสีบิ้น จึ่ง ตั้งให้ งุยเตง เปน ที่ ขุนนาง ต้น บาญชี การ บ้าน เมือง ตั้งให้ เซงกุยกับอุยเทง สองคน เปนที่กันหงี่ไตฮู คำไทยว่า เปนขุนนางที่ ปฤกษาทัด ทาน พระเจ้า ถังตี้ เห็น ว่า หลีสีบิ้น ว่าราชการ ถูก ต้อง โดย ยุติธรรม จะ ทำการ สิ่งใด ชอบ อัชฌาไสย พวก ขุนนาง แล ราษฎร ทั้งปวง ก็ มี จิตร รักใคร่ ซื่อตรง ต่อ หลีสีบิ้น เปน อัน มาก ฯ

ครั้ง นั้น พระ เจ้าถังบูตี้ เสวยราช ใช้ ศักราชบูเต็กมาได้ เก้าปีกับแปดเดือน จึ่ง ตั้งให้ หลีสีบิ้น เปน ฮองตี้ ว่า ราชการ แทน พระองค์ อยู่ ที่ ตังเก่ง ให้ พระเจ้า หลีสีบิ้น ออก ว่า ราชการ เรียก ว่าพระ ที่นั่ง เหียนเต็กเตีย พระเจ้า

หลีสิบิ๋น จึงยกพระเจ้าถังตี๋ขึ้น เปนเป่าไทเซียงห้อง ตำแหน่งที่พระบิดากระษัตรใหญ่ กว่าฮ่องตี้ แล้วสั่งแก่ขุนนางทั้งปวงว่า ปีน่าให้ใช้ยี่ห้อว่า เจงกวน เปนที่หนึ่ง ต่อไปตั้งนางเซียงซุนสี ภรรยาหลวง เปนฮองเฮา เปลี่ยนชื่อไทจื๊อ เกี๋ยนเส่ง ผู้ตายเสียใหม่ ให้เรียกว่า เซกอินอ๋อง ชื่ออ๋องหงวนกิต นั้นให้เรียกว่า เสงชิงอ๋อง ตั้งให้เซงเขียน พระราชบุตร นางเซียงซุนสี่ฮองเฮา เปนฮองไทจื๊อ ครั้นจัดแจงการเสร็จแล้ว พระเจ้าหลีสิบิ๋น ก็ครองสมบัติแทนพระบิดา เรียกว่า พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ ฯะ

๏ ฝ่ายเซียวฮองเฮา ตามต่อเส่ง เข้ามาในแผ่นดินจีน มาป่วยเปนไข้อยู่ที่เคียมจิวฮองซุน ประมาณเดือนเศษ หายป่วยแล้วเอาเงินสิบตำลึงจีนให้แก่นางเอียฮูหยินภรรยาจิวฮองซุนผู้รักษาพยาบาล ต่อเส่งกับเซียวฮองเฮาแลคนทั้งนั้นก็ลาจิวฮองซุน นางฮูหยินพากันมาตามทาง ได้ยินข่าวว่าที่เมืองหลวง พี่น้องวิวาทรบพุ่งฆ่าฟันกัน ผู้คนล้มตายมาก เซียวฮองเฮาถาม เฮงหงี่ว่า ที่ในเมืองหลวงนั้นพี่น้องคนใดไม่ชอบกัน เฮงหงี่บอกว่าได้ยิน ต่อเส่งพูดว่า เกี๋ยนเส่งหงวนกิต กับ หลีสิบิ๋น วิวาทกัน หลีสิบิ๋นฆ่าเกี๋ยนเส่งหงวนกิต ตายเสียแล้ว พระเจ้าถังบุ๊ต มอบราชสมบัติให้หลีสิบิ๋นครอบครองต่อไป พูดพลางต่างคน พากันมาหลายวันถึงแขวงเมืองปักจิว เฮงหงี่ถามเซียวฮองเฮาว่า ท่านจะไปหานางชีฮูหยินที่วัดหมิงเจงอำนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าลงเรือตัดทาง ตรงไปขึ้นท่าตำบลติงงายซึงเปนทางใกล้ ท่านจงพากันลงเรือไปแต่พวกผู้หญิงเถิดสบายดีกว่าเดินอ้อมไปทางบก ข้าพเจ้ากับต่อเส่งจะพักพลคอยถ้าอยู่ที่นี่ เซียวฮองเฮาว่าทางไหนใกล้เราจะไปทางนั้น ฯะ

๏ เฮงหงี่ว่าท่าน จงใช้ให้คนไปถามนางยงอันกงจู๋ว่า จะไปด้วยท่าน

ฤๅไม่ เซียวฮองเฮาให้นางเซียวซีสาวใช้กับบ่าวสองคนให้ถามนางยงอันกงจู๋ แล้วนางเซียวซีกลับมาแจ้งว่า นางยงอันกงจู๋กับนางอิวลันจะไปด้วย ในวันนั้นขุนนางผู้รักษาเมืองบักจิวมาเยี่ยมเยียนต่อเส่งต่อเส่งให้คนใช้ของเจ้าเมืองไปจัดหาเรือใหญ่มาให้ลำหนึ่ง แล้วจัดหญิงสาวใช้กว่าสิบคนตามนางยงอันกงจู๋ นางอิวลันกับบุตรคนเด็กสองคนลงเรือไปด้วยกัน แล้วนางยงอันกงจู๋ให้นางกิมเหลงมารับเซียวฮองเฮานางซีเอียยหยีไปลงเรือนางเซียวซี แล้วบ่าวไพร่ของเซียวฮองเฮาก็ตามไปด้วย เซียวฮองเฮานางยงอันกงจู๋ลงเรือใหญ่ให้คนแจวไปถึงท่าตึงงายซึง แล้วให้คนไปแจ้งความแก่นางฮูหยินซีสี่คนที่วัดหมิงเจงอำให้รู้ วัดหมิงเจงอำแต่ก่อนนั้นนางกอซือไทเปนสมภารเจ้าวัดอยู่ เมื่อเซียวฮองเฮานางยงอันกงจู๋ไปหานางซินฮูหยินนั้น นางกอซือไทเจ้าวัดตายเสียสามปีแล้ว นางซินฮูหยินจึงได้เปนเจ้าวัดต่อมา ครั้นได้ยินคนที่เรือขึ้นไปบอกว่า เซียวฮองเฮาจะมาหา นางซินฮูหยินตกใจถามว่า เซียวฮองเฮามากับใครเหตุไรจึงได้มาถึงนี่ ลูกเรือบอกว่าข้าพเจ้าเปนแต่ลูกเรือไม่รู้ว่ามากับผู้ใด รู้จักอยู่แต่แซ่ต่อคนหนึ่งแซ่เฮงคนหนึ่งเปนตัวนายมา นอกนั้นข้าพเจ้าไม่รู้จัก แต่เรือนั้นมาจัดแจงหาที่เมืองบักจิว ซินฮูหยินกับเคียกฮูหยินแฮฮูหยินหลีฮูหยินได้ยินดังนั้นแล้ว รีบผลัดเสื้อกางเกงแต่งตัวออกมาต้อนรับถึงประตูวัด เห็นพวกหญิงสาว ๆ เดินเปนหมู่ตามกันมา ซินฮูหยินแลไปก็จำได้ว่าเซียวฮองเฮากับนางยงอันกงจู๋ ซินฮูหยินคิดสังเวทใจหนักหนา พอเข้ามาใกล้นางชีก็ต้อนรับพาเข้าไปในวัดที่ตึกที่อยู่ แล้วเชิญให้เซียวฮองเฮาขึ้นนั่งที่สูงจะคำนับ นางเซียวฮองเฮาห้ามไว้หาให้คำนับไม่ ให้คำนับกันตามธรรมเนียม แล้วร้องไห้บอกว่าเราอุส่าห์เข้ามาในแผ่นดินจีน

ข้าม น้ำมาถึงเขตร แดน เทพยดาโปรด จึงได้ เห็นหน้ากัน ฯะ

๏ ซินฮูหยินว่า ข้าพเจ้า อยู่ ที่ นี่ เหมือน หนึ่ง ขอ ยืม ที่เขาอยู่ ก็ไม่ รู้ว่า จะ ตายวันไร เปรียบ ดัง ดอกไม้ ที่ สด ชื่นงดงามอยู่ ก็ไม่ ช้าประเดี๋ยวใจ ก็ เหี่ยวแห้ง ปราศจาก กลิ่น แล รศ เซียวฮองเฮา ว่า เรา กับ ท่าน พบ กัน ครั้ง นี้ เหมือน นอน ฝันไม่ได้ คิด ว่าจะ เห็น หน้ากันอีก แล้ว ชี้มือ บอก ว่า เด็ก ๆ คน นี้ เปน บุตร ของ นางยงอันกงจู๊ คน หนึ่ง เปน บุตร นาง อิวลัน คน หนึ่ง แล้ว ชี้ไป ตรง นางซีเอียหยี แต่ รูปพรรณอ้วนใหญ่ไป หน่อย หนึ่ง เซียวฮองเฮา บอก ว่า นาง เกียงเตียเคงเต๋ง ภรรยา เฮงหงี ตาย เสีย แล้ว นาง ซาฮูหยิน จึง ยก นาง ซีเอียหยีให้ เปน ภรรยา เฮงหงี บัดนี้ เฮงหงีได้ เปน ที่ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ อยู่ เมืองไซตุนเคียด นาง ซีเอียหยี ก็ มี วาศนา ตาม ผัว ขึ้น รูปพรรณ จึง อ้วนใหญ่ กว่า แต่ ก่อน นางชีสีคน เรียก นาง ซีเอีย หยี ให้ ขึ้นนั่งที่ สูง ก็ หา ขึ้นไม่ นางชี กับ เซียเอียหยี ต่าง เข้า สวมกอด ร้องไห้ รักกัน นาง ศิษชี ยก น้ำชากับ ของ หวานมาตั้ง ไว้ บนโต๊ะ แล้ว ต่าง คน เข้า นั่ง กิน น้ำชา แล ของกิน ต่าง ๆ อยู่ ฯะ

๏ นาง ยงอันกงจู๊ ถาม นางชีว่า นำเอียงกงจู๊ ไป ข้างไหน หา เห็นไม่ หลฮูหยิน บอก ว่าไป สวดมนต์ ไหว้ พระ อยู่ ที่ใน พระวิหาร นาง อิวลัน ถาม นาง ชี ว่า เดียวนี้ ข้าพเจ้า เห็น ที่ในวิหาร หน้าพระไคสัว ตั้ง เครื่อง บูชา จุด ธูป.เทียน แขวนโคม ห้อย ทั้ง ผ้า กระดาษ มาก กว่าแต่ ก่อน ท่าน สวดมนต์ ไหว้ พระ กระทำ การ บูชา นั้นให้ แก่ ผู้ ใด ซินฮูหยิน บอก ว่า แต่ ก่อน ซินซกโป เขาได้ ออก เงิน จัดแจง ซื้อ เรือกสวนไร่นา ถวาย วัดไว้ สำหรับ ให้พวก เรา อาไศรย ปี นี้ เรา รู้ ว่า อายุ มารดา ของ ซินซกโป ครบแปดสิบ ปี เขา กระทำ แซยิด เรา คิด ถึงคุณ เขาจึง ตั้งเครื่องบูชา สวดมนต์ ไหว้ พระ แผ่ ส่วน บุญให้ แก่ มารดา ซินซกโป ปรารถนา จะให้อายุยืน ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

นางยงอันกงจู๊ถามว่าท่านรู้ข่าวว่า นางคันอายเหนยกับซินอวยเง็กผัวเมีย เขาอยู่กินเปนศุขดีกันอยู่ฤๅประการใด ฯะ

๏ หลีซูหยินว่า ผัวหนุ่มเมียสาวเขารักใคร่กันมาก เต็กซูหยินว่า นางคันอายเหนยนั้นมีบุตรชายสองคนแล้ว เซียวฮองเฮาก็ลุกขึ้นยืนชวนคนทั้งปวงให้ไปไหว้พระด้วยกัน ครั้นไปนางเซียวฮองเฮาเห็นนางน่าเอี้ยงกงจู๊เดินออกมา นางอ่าเอี้ยงกงจู๊คำนับเอาศีรษะซบลงที่เท้านางเซียวฮองเฮาแล้วก็ร้องไห้ นางเซียวฮองเฮาแปลกไปจำไม่ได้จึงถามนางยงอันกงจู๊ ๆ บอกว่าคือนางน่าเอี้ยงกงจู๊ เซียวฮองเฮาก้มตัวลงอุ้มยกนางน่าเอี้ยงกงจู๊ให้ยืนขึ้นพูดว่า เจ้าอย่าร้องไห้ไปนักเลย เปนบุญของเราจึงได้มาพบกัน นางน่าเอี้ยงกงจู๊เห็นนางยงอันกงจู๊มาด้วยก็คำนับพูดว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าตกยากเข็ญใจมีความทุกข์เปนอันมาก ท่านเมตตาพาข้าพเจ้ามาไว้ที่วัดนี้ได้ความศุขหนักหนา วันนี้ข้าพเจ้าได้เห็นท่านก็เปนบุญวาศนา ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะไม่ได้เห็นหน้ากันต่อไปแล้ว ฯะ

๏ นางยงอันกงจู๊คำนับตอบว่า ข้าพเจ้านี้ก็เปรียบเหมือนมดตกลงในน้ำร้อนแล้วว่ายมาจากที่ร้อน ได้มาพบท่านผู้ประพฤติพรหมจรรย์เห็นมีความศุขมาก ใจข้าพเจ้าก็เบื่อหน่ายในสมบัติ หยากจะบวชบ้าง แต่จนใจด้วยได้มีลูกผัวเกินไปแล้ว นางเซียวฮองเฮาจึงว่าดูนางน่าเอี้ยงกงจู๊แต่ก่อนนั้นงดงามเหมือนต้นไม้ดอกปลูกในกระถางสดชื่นอยู่ทุกเวลา เดี๋ยวนี้ดูรูปร่างเจ้าดังต้นหญ้าแลเถาวัลเหี่ยวแห้งอยู่ตามขอบรั้วก็เหมือนกัน นางน่าเอี้ยงกงจู๊ตอบว่าทำไมกับรูปร่างดีชั่ว แต่ดวงจิตรผ่องใสมีความสบายอุส่าห์สวดมนต์ไหว้พระอยู่แล้วก็

เปนคู่ว พูดกันแล้ว ซินฮูหยินก็พานางเซียวฮองเฮากับคนทั้งนั้นเข้าไปที่น่าพระ เห็นตั้งเครื่องแขวนโคมบักรงจุดธูปเทียนตามตะเกียงบูชาอยู่น่าพระดูงดงาม ต่างคนต่างก็ไหว้พระเสร็จแล้ว ฯะ

๏ ซินฮูหยินบอกว่า จีนกอซือไทเจ้าวัด เดิมเปนมารดากอไซเทาถึงแก่กรรมแล้ว เขาทำรูปปลูกศาลไว้หลังวิหารนี้ ข้าพเจ้าจะพาไปคำนับศพกอซือไท ซินฮูหยินก็พาไปข้างหลังวิหาร เห็นที่ทางนั้นสอาจ ที่มีต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นน่าสบายหนักหนา ศาลนั้นผนังแลหลังคาทำด้วยศิลาขาว ตั้งโต๊ะไว้ในศาล น่าศาลนั้นมีที่สำหรับให้คนทั้งปวงกราบไหว้ นางยงอันกงจู้ถามซินฮูหยินว่า ศาลนี้ท่านเรี่ยรายเงินฤๅ มาจัดแจงสร้างขึ้นไว้ฤๅ ฯ เอาทรัพย์สิ่งของ ๆ กอซือไทมากระทำขึ้นไว้ ซินฮูหยินบอกว่า ทรัพย์สิ่งของ ๆ กอซือไทนั้นไม่มี แล้วเราก็ไม่ได้เรี่ยรายเงินแลกระทำดอก ซินซกโปเขามาจัดแจงสร้างขึ้นไว้ เซียวฮองเฮาว่า กอซือไทกับซินซกโปเปนอะไรกัน จึ่งได้มาปลูกสร้างไว้ดังนี้ ซินฮูหยินว่า เมื่อครั้งซินซกโปตกยากอยู่ที่เมืองลีจิวไปพบกับกอซือไท ๆ ได้ให้อาหารซินซกโปกินมื้อหนึ่ง ครั้นกอซือไทถึงแก่กรรม ซินซกโปจึ่งมาสร้างศาลทำด้วยศิลาขาวก่อเปนรูป เอาศพกอซือไทฝังไว้บูชาสนองคุณ คนทั้งปวงก็สรรเสริญซินซกโปว่าเปนคนกะตัญญู แต่ให้อาหารกินมื้อเดียวก็ยังคิดถึงบุญคุณเปนอันมาก ฯะ

๏ นางยงอันกงจู้พูดกับซินฮูหยินว่า ท่านจงพาพวกข้าพเจ้าไปเที่ยวชมที่อยู่ของท่านทั้งปวงด้วย ซินฮูหยินจึ่งพาเซียวฮองเฮา นางยงอันกงจู้ แลคนทั้งนั้นกลับมาถึงที่อยู่ของซินฮูหยินก่อน แลที่อยู่ซินฮูหยินนั้นทำเปนสามห้องเล็ก ๆ ที่น่าห้องนั้นมีต้นไม้ดอกเหลือง

ปลูกใส่ กระถางตั้ง เรียงไว้ หลาย ต้น ถัดไป ถึง ที่ อยู่ นางน่าเอียงกงจู๊ กับ เด็กฮูหยิน อยู่ หลัง เดียว กัน ทำ เปน ห้อง สองห้อง ดู กว้าง ขวาง แต่ที่ อยู่ นาง แฮฮูหยิน นาง หลีฮูหยิน นั้น งดงาม กว่า ที่ อยู่ คน ทั้งปวง เดินไป ถึง ประตูห้อง หลีฮูหยิน ซินฮูหยิน จึ่ง บอก ว่า ห้องนี้ เปน ที่ อยู่ ของหลีฮูหยิน เซียว ฮองเฮา เห็น ข้าง นอก ริม น่า ต่าง ห้อง นอก ตั้ง กระ ถาง ต้น ไม้ ดอก ศรี ต่าง ๆ เรียง กันไป แล้ว มี ต้นไม้ ใหญ่ อยู่ ตรง น่าต่าง ห้อง กลาง ต้น หนึ่ง เซียวฮองเฮาเดิน เข้าไป เห็น แสง แดด ส่อง เข้า มาใน ห้อง เปน เงาดอกไม้ จับ อยู่ ตาม ฝาห้อง ดู น่า รัก ใน ห้อง นี้ เตียง สำหรับ นอน นั่ง อยู่ ริม น่าต่าง เตียง หนึ่ง เห็น นางชี เด็ก คน หนึ่ง นั่ง เขียน หนังสือ อยู่ ที่ นั้น นาง เซียว ฮองเฮา ถาม หลีฮูหยิน ว่า ชี คน นี้ ชื่อไร เปน อะไร กับ ท่าน หลีฮูหยิน บอก ว่า ชื่อ นาง ฮวยเซ็ง เปน น้อง สาว ข้าพเจ้า บอก แล้ว เรียก ฮวยเซ็ง มา คำนับ เซียวฮองเฮา กับ คน ทั้งปวงก็รับ คำนับ ตอบ ทุกคน นาง เซียวฮองเฮา เดิน เข้า ไปใน ห้อง เห็น เตียง นอน น่า รัก เปน เงา อยู่ สอง เตียง บน เตียง นั้น มี ที่ นอน มุ้ง ล้วน แต่ ของ มี ราคา ดู งดงาม นาง เซียว ฮองเฮา กลับ ออก มา ที่ ห้อง กลาง นั่ง อยู่ ข้าง โต๊ะ หนังสือ แล้ว หยิบ หนังสือ ที่ นางฮวยเซ็ง เขียน มา ชม ว่า นาง ชี เด็ก คน นี้เขียน หนังสือ ดี หนักหนา แล้ว ถาม ว่า อายุได้ เท่าไร เจ้า บวชได้ สัก กี่ ปี แล้ว ฯะ

๏ นาง ฮวยเซ็ง บอก ว่า อายุ ข้าพเจ้าได้ สิบ เจ็ดปี แล้ว ก็ นิ่ง เสีย หาพูด ต่อไปไม่ หลีฮูหยิน บอก แทนไปว่า ฮวยเซ็ง บวช เปนชี มา แต่ แห่งอื่น หา ได้ บวช ที่ นี่ไม่ เขา คิด ถึง ข้าพเจ้า จึ่งได้ เที่ยว สืบ เสาะ ตาม มา อยู่ ด้วย กัน นาง ชีเอียหยี ว่า กับ เซียวฮองเฮาว่า เชิญ ท่านไป ชม ห้อง แฮฮูหยิน เถิด เซียวฮองเฮาว่า เรา จะ พา นาง ฮวยเซ็งไป ด้วย ว่า แล้ว จูงมือ

นาง ฮวยเซ่ง เดินไปถึง ห้อง แฮ่ฮูหยิน ที่ อยู่ แฮ่ฮูหยิน นั้น ทำ ห้อง เปน ตึก เดียว นี้ เครื่อง ตก แต่ง งดงาม แล้ว นางชี่ เด็ก สองคน เข้า มา เชิญออกไป กิน เข้า ฯะ

๏ นาง เซี่ยวฮองเฮา นาง ยงอันกงจู๊ กับ คน ทั้งปวง ก็ ออกมา ถึง ที่ ศาลา ทำบุญ พร้อม แล้ว เข้า นั่ง กิน อาหาร แล เสพ สุรา แล้ว พูดจา กัน ถึง เมื่อ ครั้ง พลัดพราก จาก กันไปได้ศุข ทุกข์ อย่างไร ใครไป อยู่ที่ไหน ก็ ไล่ ถาม กัน แต่ นาง ซินฮูหยิน นาง เต๊กฮูหยิน นาง นำเอียงกงจู๊ สามคน นั้น หา เสพสุราไม่กิน แต่ อาหาร แล กับแกล้ม ครั้นกิน เสร็จแล้วนางเซี่ยวฮองเฮา บอกว่า เรา เมา สุรา หนัก จะ กลับไปเรือ เวลา นี้ไม่ ทัน เรา พากันอาไศรย อยู่ ที่ วัด สัก คืน หนึ่ง ฯะ

๏ ซินฮูหยินว่า ท่าน จะไป นอน ที่ ห้องใคร นาง เซี่ยวฮองเฮา บอก ว่า เราไป นอน ที่ ห้อง หลี่ฮูหยิน ๆ ว่า ข้าพเจ้า จัดแจง ที่ นอนไว้พร้อม แล้ว เชิญ ท่าน กับ นาง ซ่อเอียหยี ไป นอน ที่ ห้อง ข้าพเจ้า แต่ นาง ยงอันกงจู๊ นาง อิวถัน บุตรชาย สองคน นั้น ไป นอน ที่ ห้องนางแฮ่ฮูหยิน นางเต๊กฮูหยิน จึงว่าเชิญท่านทั้งปวงเสพสุราอีกสักถ้วยใหญ่เถิด นางหลี่ฮูหยิน นางแฮ่ฮูหยิน ริน สุรา ส่งให้นาง เซี่ยวฮองเฮา ๆ รับ สุรา กิน เข้าไปได้ ครึ่ง ถ้วย ที่ ยัง เหลือ อยู่ นั้น ส่งให้ นางฮวยเซ่ง กิน จน สิ้น แล้ว ต่างคนลุก ขึ้นไปนอน เวลา ใกล้ รุ่ง นาง หลี่ฮูหยิน ตื่น ขึ้น เดิน ไปที่ เตียง นาง ฮวยเซ่ง บอก ว่า ถ้า นาง เซี่ยวฮองเฮา ตื่น เจ้า จงไป ปฏิบัติอยู่ เรา จะไป สวดมนต์ ที่ น่า พระ สัก ครู่ หนึ่ง จะ กลับ มา นาง ฮวยซ่งรับ คำ แล้ว ก็ นอน อยู่ ประเดียว หนึ่ง นาง เซี่ยวฮองเฮาตื่นขึ้นเรียกนางเซี่ยวชี่สาวใช้ ถามว่า นางชี่ฮูหยินไปข้างไหน นาง เซี่ยวชี่ บอก ว่าไป สวดมนต์ อยู่ ใน วิหาร นาง เซี่ยวฮองเฮา จึงถามว่า

นาง ฮ่วยเซ็งไป ข้างไหน เล่า นาง ฮ่วยเซ็งได้ ยิน จึ่ง ร้อง บอก ว่า ข้าพเจ้า อยู่ ที่ นี่ บอก แล้ว ก็ เดิน เข้าไป ถึง น่า เตียง เปิด มุ้ง ขึ้น เกี่ยว ขอไว้ เห็น นาง เซี่ยวฮองเฮา ลุก ขึ้น นั่ง อยู่ นาง ฮ่วยเซ็ง ถาม ว่า เมื่อ คืนนี้ ท่าน นอน สบาย อยู่ ฤๅ นาง เซี่ยวฮองเฮา บอก ว่า เรา กิน สุรา หลายถ้วย จน เมา แล้ว เรา มา พูด เล่น กับ พี่ สาว ของ เจ้า อยู่ หน่อย หนึ่ง ก็ นอน หลับไป พึ่ง ตื่น ขึ้น เดียว นี้ นาง ฮ่วยเซ็ง เห็น นาง เซี่ยวฮองเฮาใส่ เสื้อ แหวกไว้ ที่ น่า อก จึ่ง พูด ว่า เนื้อ หนัง ท่าน ยัง บริบูณร์ น้ำ นวน งาม ราว กับ หญิง สาว อายุ สิบเจ็ด ปี ถัน ทั้ง สอง ก็ ปลั่ง เปล่ง โดย เอา ทอง มา สอดไว้ ใน สอง ถัน สัก หมื่น ตำลึง ก็ หา เหนไม่ พูด แล้ว ก็ แกล้ง เอา มือ เข้าไป ลูบ จับ ที่ แก้ม แล้ว ว่า ข้าพเจ้า จะ ช่วยใส่ ดุม เสื้อให้ นาง เซี่ยวฮองเฮา จึ่ง ว่า เจ้า พูด อะไร อย่างนี้ ว่า พลาง นาง เซี่ยวฮองเฮา ลุก ขึ้น มา ล้าง หน้า แต่ง ตัว อยู่ นางเฮ่ยฮุหยิน เตียกฮุหยิน หลีฮุหยินก็ ช่วย กัน ตกแต่งใส่ เสื้อ กางเกง ปักดอกไม้ ที่ มวย ผม ให้ นาง เซี่ยวฮองเฮา นาง ยงอันกงจู๋ นาง อิวถัน เข้า มา หา นาง เซี่ยวฮองเฮา ชวน ว่า จง พา กัน ลา นาง ฮุหยินซี่ กลับไป เถิด นาง เซี่ยวฮองเฮา จึ่ง เอา เงิน หก ตำลึง จีน นาง ยงอันกงจู๋ เอา เงิน สิบ ตำลึง จีน นาง ซี่ เอี๋ยหงี่ เอา เงิน สี่ ตำลึง จีน ต่าง คน ต่าง ห่อ กระดาษ แดงไว้ แล้ว ส่งให้ แก่ ซิน ฮุหยิน ว่า เอาไว้ ใช้ สรอย นาง ซินฮุหยิน หาใคร่ จะรับไว้ ไม่ ด้วย เกรงใจ แก่ คน ทั้งสาม จึ่งรับไว้ แล้ว เซี่ยวฮองเฮา จึ่ง เอา เงิน สอง ตำลึง ห่อ กระดาษ แดง ส่ง ให้แก่ นาง หลีฮุหยิน ๆ ไม่ รับ เอาไว้ นาง น่าเอี๋ยงกงจู๋ นาง เซี่ยวฮองเฮา เอา เงิน กับ สิ่งของให้ ไว้ หลาย สิ่ง แล้ว ก็ พา กัน มา ที่ ศาลา ทำบุญ พร้อม กัน นาง ซินฮุหยินเชิญคน ทั้งปวงให้ กิน บวช เสร็จ แล้ว นาง

เซี่ยวฮองเฮา นางยงอันกงจู๋กับคนทั้งนั้น ก็ลาชีทั้งปวงออกจากวัดไปลงเรือ นางนำเอี๋ยงกงจู๋ นางฮูหยินชีต่างคนต่างร้องให้พากันตามมาส่ง จนถึงท่าเรือพบต่อเส่ง ๆ จึงนัดกับเซี่ยวฮองเฮาว่าข้าพเจ้าไปเส้นศพนางเซาเฮาแล้วจะเลยไปคอยท่านอยู่ที่บ้านเซงคะพู พวกท่านไปเส้นศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่แล้ว จงพากันไปที่บ้านเซงคังพูนั้น จะได้เข้าไปเมืองหลวงพร้อมกัน ครั้นนัดกันแล้ว ต่อเส่งจึงจัดเกวียนกับไพร่ห้าสิบคน นางเซี่ยวฮองเฮากับเฮงหงี นางซีเอี๋ยหงี ไปตำบลลุยตึงแขวงเมืองเอี๋ยงจิว ที่ฝังศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่ ฯะ

๑ ฝ่ายต่อเส่ง นางยงอันกงจู๋ นางอิวตัน กับบ่าวไพร่ก็แยกไปเส้นศพนางเซาเฮาที่บ้านลุยเฮ นางเซี่ยวฮองเฮา เฮงหงี นางซีเอี๋ยหงีไปจากเมืองบั๊กจิวหลายวันถึงเมืองเอี๋ยงจิว ขุนนางผู้รักษาเมืองแจ้งความก็ออกมารับแต่ยังมาไม่ถึง นางเซี่ยวฮองเฮารู้จึงพูดกับเฮงหงีว่าเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน ไม่ต้องที่จะให้ขุนนางออกมารับส่งเรา เจ้าจงไปห้ามเขาไว้อย่าให้ออกมาได้ความลำบากเลย เฮงหงีก็ไปห้ามขุนนางผู้รักษาเมืองไว้ไม่ให้ออกมา ฯะ

๑ ฝ่ายกายุนหูแต่งตัวมีบ่าวตามหลังมาด้วยคนหนึ่ง เดินมาใกล้ทางข้างม้าเฮงหงีแล้วก็ยืนคำนับอยู่ เฮงหงีตกใจพิเคราะห์ดูก็จำได้ว่ากายุนหู จึงคิดว่าเมื่อครั้งพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่ ยังมีพระชนม์อยู่เสด็จมาเที่ยวเล่นที่เมืองเอี๋ยงจิว เราก็ตามเสด็จมาด้วยเราได้มาสำนักอยู่กินกับกายุนหูครั้งหนึ่ง ภายหลังเข้าไปเปนขุนนางอยู่กับหลีมิดมีชื่อเสียงปรากฏมาก ครั้นหลีมิดตายแล้วก็ไม่เข้าไปทำราชการในเมืองถัง คนนี้เปนคนซื่อตรงนักหนา ควรเราจะพูด

ตับ เขาจึงจะชอบ คิดแล้ว ลงจากม้า ยืนคำนับกันอยู่ เฮงหงี่กับกายุนหูก็ปราไสยไต่ถามถึงทุกข์กันแล้ว กายุนหูว่า เมื่อปีก่อนนี้ ข้าพเจ้าออกจากบ้านลุยแฮ่มาอยู่ที่นี่ บ้านข้าพเจ้าที่ฝังศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ ใกล้กันประมาณ ๓ เส้น เชิญท่านกับนางเซียวฮองเฮาไปพักที่บ้านข้าพเจ้า คอยให้เขาจัดแจงที่ศพเสียให้เรียบร้อยแล้ว จึ่งค่อยไปเถิด เฮงหงี่จึงสั่งคนทั้งปวงให้ไปหยุดพักที่บ้านกายุนหู พอเหนขันทีแก่สองคนเดินเข้ามาถามว่า ท่านมาแล้วฤๅ นางเซียวฮองเฮาอยู่ที่ไหน เฮงหงี่บอกว่าอยู่ข้างหลัง ขันทีสองคนก็วิ่งไปถึงน่าเกวียนนางเซียวฮองเฮา คำนับแล้วร้องว่า ข้าพเจ้าเปนบ่าวเก่าของท่าน นางเซียวฮองเฮาเปิดมู่ลี่ที่บังน่าเกวียนดูมา เหนขันทีสองคน ๆ หนึ่งชื่อหลี่หุย คนหนึ่งชื่อบุยเต๊ก ก็จำได้ว่าเปนบ่าวเดิมของตัวอยู่ในเก๋ง นางเซียวฮองเฮาจึงร้องทักออกชื่อว่า เจ้าทั้งสองคนทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ ขันทีสองคนบอกว่า พระเจ้าถังตี้รับสั่งให้มาเฝ้าศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ นางเซียวฮองเฮานึกว่า ขันทีสองคนนี้ เมื่ออยู่ในเก๋งครั้งนั้นมีคนกลัวเกรงนัก บัดนี้มาทนทุกข์ได้ความลำบากต้องเฝ้าศพอยู่ในป่า แล้วขันทีสองคนบอกกับนางเซียวฮองเฮาว่า ที่ศพนั้นข้าพเจ้าเอาม่านกั้นไว้ แลจัดแจงสิ่งของเครื่องเส้น แลคนคอยประโคมคนสำหรับบอกบทให้เส้นศพนั้น พร้อมพร้อมคอยถ้าท่านอยู่ นางเซียวฮองเฮาว่ามุ้งม่านแลคนประโคมคนบอกให้เส้นนั้นเราไม่ต้องการ ให้เลิกเสียเถิด จะเอาแต่สิ่งของเครื่องเส้นเท่านั้น และสิ่งของกับผู้คนทั้งนี้ผู้ใดให้จัดแจงไว้ ขันทีบอกว่าเมื่อสามวันก่อนนี้ ลอเสงให้คนมาบอกว่าท่านจะมาเส้นศพ ให้ข้าพเจ้าจัด

แจงไว้ให้ ข้าพเจ้าจึงได้ทำไว้คอย ถ้าท่าน นางเซียวฮองเฮาใช้ให้คนไปบอกเฮงหงี่ว่า ที่น่าศพนั้น เราจะใช้แต่เครื่องเส้น แลคนบอกบทกับคนสำหรับประโคมนั้นเราให้เลิกเสีย เจ้าจงแจกเงินให้แก่เขาแล้วบอกให้เลิกกลับไปเสียเถิด เราจะไปเส้นเดี๋ยวนี้ คนใช้ก็มาแจ้งความแก่เฮงหงี่ ๆ กับกายุนหูจึงพากันมาบ้านกายุนหู แล้วบอกให้คนเหล่านั้นเลิกกลับไปเสีย เฮงหงี่เข้าไปถึงที่ฝั่งศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ กราบลงสี่ครั้งแล้วถอยออกมา เฮงหงี่กับกายุนหูจัดแจงที่ทางซึ่งนางเซียวฮองเฮาจะเที่ยวดูศพทั้งปวงให้เรียบร้อย แล้วคอยนางเซียวฮองเฮาอยู่ นางเซียวฮองเฮาจะเข้าไปเส้นศพครั้งนั้น คิดถึงเมื่อครั้งยังมีบุญอยู่นั้นจะไปข้างไหน ก็ขึ้นเกี้ยวแห่น่ามีคนตามเป็นกระบวนดูงดงาม บัดนี้จะต้องเดินแต่ลำพัง มีแต่ขันทีสองคนเดินตามไปเท่านั้นดูสังเวชใจหนักหนา จึงขึ้นเกี้ยวสองคนหามที่บ้านกายุนหูได้แล้ว นางเซียวฮองเฮาใส่เสื้อขาวขึ้นเกี้ยวให้คนหามไปใกล้จะถึงที่ฝั่งศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ นางซีเอี๋ยหยี่ นางเซียวฮี ก็เข้าประคองนางเซียวฮองเฮา ลงจากเกี้ยวเดินเข้าไปถึงป้ายศิลา จาฤกพระนามปักไว้ที่น่าศพ เห็นต้นไม้ใหญ่อยู่ข้างหลังศพต้นหนึ่งมีกิ่งแลใบร่มชิดเหมือนหนึ่งร่มกันกางศพอยู่ ศพนางงอวนบ้อหยี่มุยหยินอยู่ข้างขวา ศพจูกุยหยี่มุยหยินอยู่ข้างซ้าย แลศพนางเจียวฮูหยิน นางเกี๋ยงฮูหยิน นางห้วนฮูหยิน นางซีฮูหยิน เหงาภงเซี่ยน เมี่ยวเหนี่ย ถ่อเหนี่ยงวัยบิน ศพทั้งนี้ ต้นเหลงซุนนางเมืองกวางเหลง ให้เที่ยวค้นหาเอามาฝั่งเรียงกันไว้ข้างซ้ายบ้างข้างขวาบ้าง มีแผ่นศิลาป้ายจาฤกชื่อ

เปน สำคัญ ปักไว้ ที่ น่า ศพ ทุก ๆ หลุม เฮงหงี นำ นาง เซี่ยวฮองเฮา เที่ยว ดู ทุก ๆ ศพ แล้ว นาง เซี่ยวฮองเฮา กลับ มา ถึง น่า ศพ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ก็ ล้ม ลง ร้องไห้ ร่ำ พัน เรียก พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ ว่าท่านตาย ไป แล้ว มี คน ตาย ตาม เปนอันมาก ท่าน มา ทิ้ง ข้าพเจ้าไว้ ให้ ได้ ความ ยาก แต่ ผู้ เดียว นาง เซี่ยวฮองเฮา ก็ ร้องไห้ กลิ้ง เกลือก อยู่ ฯะ

๑ ฝ่าย นาง ซี่เอี๋ยหยี่ไป ถึง หลุม ศพ นาง จูกุยหยี แล้ว ก็ร้องไห้ ร่ำพัน ถึง ความ หลัง ว่า เมื่อ ครั้ง ก่อน เรา จะ ตาย ตาม พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ไป ท่าน ได้ ห้าม ปราม แล อ้อน วอน เรา หลาย ครั้ง ว่าให้ ข้าพเจ้า ตาม นางซาฮูหยินไป ช่วย รักษา เตียวอ๋อง เรา จึ่ง หาได้ ตายตามพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ไม่ เดี๋ยวนี้ เตียวอ๋อง ก็ มี วาศนาได้ เปน เจ้าแผ่นดิน มี ความ ศุข คำ ที่ ท่าน สั่งไว้ ก็ได้ กระทำ ตาม ถ้อย คำ ของ ท่าน แล นาง ซี่เอี๋ยหยี่ ก็ ทอด ตัว ลง ที่ หลุม ศพ นิ่งไป ประมาณ ครู่ หนึ่ง จึ่ง ฟื้น ขึ้น เฮงหงี เห็นนางซี่เอี๋ยหยี่ภรรยา ร้องไห้ คิด ถึง นาง จูกุยหยี ยิ่ง หนัก แต่ นาง เซี่ยวฮองเฮา นั้น ร้องไห้ ก็ พอ ประมาณ ยัง หา เส้น ศพไม่ จึ่ง เรียก นาง เซี่ยวอี่ กับ นางสาวใช้ หลาย คนไป ช่วย พยุง นาง เซี่ยวฮองเฮา ลุก ขึ้น แล้ว นาง เซี่ยวฮองเฮา จึ่ง เอา กระดาษ เผาไฟ เส้น ศพ เอา สุรา เท ลง ที่ น่า ศพ หน่อย หนึ่ง เส้น เสร็จ แล้ว เดิน มา ขึ้น เกี้ยวให้ คน หามไป ก่อน เฮงหงี จึ่ง เข้าไป น่า ศพ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ร้องไห้ ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า พระองค์ ได้ เมตตา ชุบ เลี้ยง มี คุณแก่ ข้าพเจ้า เปนอันมาก เดิม ข้าพเจ้า คิด จะ ตาย ตาม พระองค์ไป เปน ห่วง ด้วย เตียวอ๋อง พระราชบุตร ของพระองค์ อยู่ เพราะ พระองค์ ฝากไว้ บัดนี้ ข้าพเจ้า ช่วย ทำนุบำรุง เตียวอ๋องได้ เปน เจียทอง

แทน ที่ หัดทราหนารอกัว เจ้าเมืองไซคุนเคียด มีความ ศุข สิ้น ห่วง ของ ข้าพเจ้า แล้ว ข้าพเจ้า จะ ขอ ตาย ตามไป ปฏิบัติ พระองค์ อยู่ ดัง เก่า ต่ำ เท่านั้น แล้ว ก็ เอา ศีร ษะ โดน แผ่น ศิลา บ้าย ศีรษะ แตก ล้ม ลง คน ทั้งปวง เหน ดังนั้น ก็ ร้องไป ว่า เฮงหงี ทำ อะไร ดังนั้น นาง ซีเอียหยี เดินมา ห่าง ศพ นาง จูกุยหยี จะ ตาม นาง เซี่ยวฮองเฮา มา พอได้ ยิน เสียง คนร้อง จึงเหลียว ดูไป เหน เฮงหงี นอน นิ่ง อยู่ ที่ แผ่นดิน นาง ก็ วิ่ง มา ถึงให้ คนใช้ อุ้ม ยก ขึ้น เหน ศีรษะ แตก ผ่า เปน สองซีก ถึ้น ออก มา นาง ก็ รู้ว่า ตามี ตวย เสีย แล้ว จึง ออก ปาก ชม ว่า อย่างนี้ได้ ชื่อ ว่า เปน คน มี กระตัญญู ต่อ เจ้า ท่าน จงไป ปฏิบัติ พระเจ้าเซุยเอี๋ยนตี่ เถิด ข้าพเจ้า จะไป ปฏิบัติ นาง จูกุยหยี บ้าง ว่า แล้ว นาง ซีเอียหยี ก็ วิ่งไป ที่ ศพ นาง จูกุยหยี เอา ศีรษะ โดน เข้า กับ แผ่น ศิลา บ้าย จน สิ้น แรง คอ หัก ตาย กายุนหู กับ คน ทั้งปวง รีบไป บอก นาง เซี่ยวฮองเฮา ๆ นั่ง อยู่ ใน เกี๋ยว ได้ฟัง ดังนั้น ก็ ตกใจ ว่า คน ทั้งสอง ตาย แล้ว เรา จะไป บ้าน เซงคังพู ดับ ผู้ ใด เล่า กายุนหู ถาม ว่า ท่าน จะไป ดู ศพ เฮงหงี นาง ซีเอียหยี ฤๅไม่ นาง เซี่ยวฮองเฮา คิด ว่า เรา จะไป ดู ศพ แล้ว จะ ตาย ตามไป ดัง เขา ดี ฤๅ ๆ จะ เลยไป ที่ เดียว ดี นิ่ง คิด อยู่ ครู่ หนึ่ง จึง เอา เงิน ห้า สิบ ตำลึงจีน ส่ง ให้ กายุนหู ว่า ช่วย เอา เงิน นี้ไป ซื้อโลงใส่ ศพ คนทั้งสองฝัง เสีย เถิด เราไม่ไป แล้ว เรา จะไป หา ต่อเสง ที่ เซงคังพู จะ พา กันไป ที่ เมือง หลวง แต่เดี๋ยว นี้ ไม่ มีใคร จะ นำ ทางไป หา ต่อเสง กายุนหู รับ เอา เงิน แล้ว ว่า ท่าน อย่า วิตก เลย ข้าพเจ้า จะ เข้าไป บ้าน สักครู่ หนึ่ง ก่อน จึง จะ ค่อย กลับ มา ส่ง ท่านให้ ถึง ต่อเสง นาง เซี่ยวฮองเฮา ตอบ ว่า ขอบใจ ท่าน นักหนา เชิญ ท่าน รีบไป บ้าน เถิด กายุนหู เข้าไป ถึง บ้าน เอา เงิน มอบให้ กับ บุตร

ชายสั่งไว้ว่า ให้จัดแจงซื้อโลงใส่ศพเฮงหงี่ นางซีเอียหยี ผัวเมียทั้งสองผึ้งเสีย เราจะพานางเซี่ยวฮองเฮาไปส่งที่บ้านเซงตังพู สั่งแล้วกายุนหุก็ขึ้นม้าออกจากบ้านนำทางพานางเซี่ยวฮองเฮาไปส่งถึงบ้านเซงตังพู พบกับต่อเส็งแล้วก็กลับมา ต่อเส็งกับนางเซี่ยวฮองเฮาก็พาไปใกล้จะถึงเมืองเซียงอั้น ต่อเส็งให้พ้อมุ้ยคนใช้จัดแจงคุมบ่าวไพร่รักษาครอบครัวตามไปข้างหลัง ต่อเส็งจึ่งล่วงน่าเข้าไปในเมืองเซียงอั้นก่อน ครั้นไปถึงจึ่งให้พักอยู่ที่บ้านชินซกโป ต่อเส็งกับชินซกโปต่างพูดจาปราไสยกัน ชินซกโปว่าเมื่อปีก่อนนี้ซาเฉียวเลิกทัพเข้ามาเฝ้าพระเจ้าถังตี่ ทูลความที่ได้รบกับโทกิกสุย แล้วกลับไปเมืองงักกุ่ย แล้วต่อเส็งให้ชินซกโปนำเข้าไปหาชินโปมารดาชินซกโปที่ในห้อง แลทรัพย์สิ่งของ ๆ ต่อเส็งซึ่งจัดมาให้ชินโปทำวันแซยิดนั้น ต่อเส็งก็พาเข้าไปให้ด้วย ครั้นเข้าไปถึงห้องที่อยู่ของชินโป ต่อเส็งก็คำนับส่งสิ่งของให้แก่ชินโป ฯะ

๑ ชินซกโปจึ่งว่าเจ้าอยู่ไกลทางถึงพันลี้ มารดาเราทำวันแซยิดเหตุไรจึ่งรู้ ต่อเส็งก็เล่าความหลังตั้งแต่ยกกองทัพออกจากเมืองฮือจิวไปเมืองไซคุนเคียด นางเซี่ยวฮองเฮาตามมาด้วย ได้สู้รบกับโทกิกสุยมิใช่ชนะกลับมา นางเซี่ยวฮองเฮากับนางยงอันกงจู๋ นางอิวลันแวะเข้าไปหานางซีฮูหยินที่วัดหมิงเจงอำ นางซีฮูหยินรู้ว่าแม่บ้าอายุแปดสิบปีทำแซยิด พากันสวดมนต์ไหว้พระแผ่ส่วนบุญส่งมาปราถนาจะให้อายุแม่บ้าอยู่ถึงพันปี ข้าพเจ้าจึ่งรู้ความที่ฮูหยินซีว่าแม่บ้าทำวันแซยิด นางเซี่ยวฮองเฮาไปคำนับศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่ที่แขวงเมืองเอียงจิว เฮงหงี่ นางซีอีหยีผัวเมียเอาศีรษะโดนแผ่น

ศีลา ป้าย ตาย แล้ว นาง เซี่ยวฮองเฮา กับ พวก ข้าพเจ้า ก็ พา กัน มา แต่ นาง เซี่ยวฮองเฮา กับ ครอบ ครัว ของ ข้าพเจ้า ให้คน ป้อง กัน รักษา มา ข้าง หลัง ฯะ

๑ ซินโป ว่า หลาน ผู้หญิง เรา มา ด้วย แล้ว เรียกให้ คน เอา เกียว แล ม้า ออกไป รับ เข้า มา ซินซกโป ว่า นาง เซี่ยวฮองเฮา ก็ มา ด้วย อย่า เพ่อให้ ออกไป รับก่อน ให้ แต่ซินอวยเง็กออกไปรับนางเซี่ยวฮองเฮา กับ ครอบ ครัว ของ หลาน เรา พัก อยู่ ที่วัด เซงฮกยี่ ก่อน ด้วย ยังไม่ รู้ว่า จะโปรด อย่างไร ฯะ

๑ ซินอวยเง็ก จึ่ง ว่า อย่า พูด ดังนั้น ก็ รีบ ออกไป รับ นางเซี่ยว ฮองเฮา นางยงอันกงจู๋ นางอิวตัน กับ บุตร ชาย สอง คนไป จัดแจงให้ พัก อยู่ ที่ วัด เซงฮกยี่ ต่อเสง จึ่ง เข้าไป เฝ้า ทูล ความ แต่ หลัง ให้ พระเจ้า ไทจง ๆ ทรง ทราบ แล้ว รับสั่งให้ เลี้ยง โต๊ะ ประทาน ทรัพย์ สิ่ง ของ เปน รางวัล แก่ ต่อเสง ตาม สมควร แก่ ความ ชอบ แล้ว ต่อเสง คำนับ ลา ออก มา อยู่ ที่ บ้าน ซินซกโป พระเจ้าไทจงฮองต้ จึ่ง สั่งให้ ขันที สี่ คน ออกไป รับ นาง เซี่ยวฮองเฮา เข้า มาไว้ ในวัง แล้ว ซินอวยเง็ก ก็ พา นาง ยงอัน กงจู๋ นางอิวตัน กับ บุตร ชาย แล บ่าวไพร่ ของ ต่อเสง เข้า มา ถึง บ้าน นาง ยงอันกงจู๋ นางอิวตันจึ่งเอา เงินทอง สิ่ง ของ เข้าไปคำนับวัน แซยิด ซินโป นาง เตียวสี่ ภรรยาซินซกโป นาง ตัน อายเหนย พา บุตร ชาย สอง คน มา พูดจา ปราไสยต่าง คน ต่าง คำนับ กัน บุตรชายนาง ตันอายเหนย กับ บุตร นาง ยงอัน กงจู๋ นางอิวตันก็ ต่าง คน ต่าง คำ นับ กันด้วย นาง อวนจือิน นาง กังฮูหยิน นาง ตอฮูหยิน สามคน รู้ว่า นาง ยงอันกงจู๋ นาง อิวตัน มา อยู่ ที่ เมือง เซียง นั้นได้ เดือน เศษ ฯะ

๏ ฝ่าย ต่อเสง ก็ เข้า เฝ้า ทูลลา พระเจ้าไทจงฮ่องติ์ แล้ว ออก มาลา ซินซกโป พา ครอบ ครัว ออก จาก เมือง เซียงอั๋นไป ตาม ทาง เมืองไซคุนเคียด ถึง ที่ ฝังศพ บิดานาง อิวลัน แวะ เข้า เส้น ศพ แล้วตรงไปเมือง ฮือจิ๋ว

๏ ฝ่าย พระเจ้าไทจงฮ่องติ์ ครอง ราชสมบัติ อยู่ ใน เมืองถัง บ้านเมือง แล ราษฎร อยู่ เย็น เปน สุข งุยเตง แล บังเหียนเหลง กับ ขุนนาง ทั้งปวง รู้ ความ สิ่งใด ก็ ทูล ให้ พระ เจ้าไทจงฮ่องติ์ ทราบ ทุก สิ่ง ครั้น อยู่ วัน หนึ่ง พระเจ้าไทเซียงห้องติ์ สั่งให้พระเจ้าไทจงฮ่องติ์จัดแจงตั้งโต๊ะเลี้ยงพวกขุนนาง แลทหารผู้ ใหญ่ผู้น้อยที่ในบ้วยเอี้ยงเก๋ง เวลานั้นบนอากาศก็ปราศจากเมฆมัว พระ อาทิตย์ ส่อง สว่าง หมด มลทิน พระเจ้าไทเซียงห้องติ์รับ สั่งให้ กิตหลี่ ขอกัว ลุก ขึ้น เต้นรำให้ บังคิจาย ร้องเพลง กิตหลี่ขอกัว บังคิจายก็ทำตาม รับสั่ง พระเจ้าไทเซียงห้องติ์ก็ ทรงพระสรวล แล้ว ตรัส ว่า แต่ ก่อน มา นั้นได้ ยิน ว่า เมือง โอว กับ เมือง ออด เปน ข้า ศึก หา ชอบ พอ กัน ไม่ ตั้ง เปน สองก๊ก อยู่ ครั้ง นี้ บ้าน เมือง เรา อยู่ เย็น เปน สุข รวม เปน ก๊ก เดียว กัน ได้ เปรียบ เหมือน เมือง ทั้งสอง ซึ่ง เปน ข้าศึก มาชอบอัธยาไศยรวมเปน แผ่นดิน เดียว ตรัส แล้ว พระ เจ้าไทจงฮ่องติ์ยก ถ้วย สุรา ขึ้น ถวายให้ พระ เจ้าไทเซียงห้องติ์เสวย ว่าขอให้พระชนม์ ยืน อยู่ หมื่นปี แล้วทูล ว่า ข้าพเจ้า คิด กระทำ การ สิ่งใด สำเร็จเพราะ บุญบัญญา ของ พระองค์ ด้วย พระองค์ สั่งสอนให้ ทั้ง สิ้น แต่ ลำพัง ข้าพเจ้า ก็ไม่ได้ ถึง ดังนี้ แล เมื่อ แผ่นดิน ฮั่นโกโจ ไทกง บิดา ของ พระเจ้าฮั่น โก โจ ก็ได้ เลี้ยง โต๊ะ อยู่ ที่ เก๋งนี้ เหมือน กัน ซึ่ง ผู้ ใด จะถือ ตัว ว่าเปน ใหญ่ ดี กว่า บิดา นั้น ข้าพเจ้า หาชอบไม่ พระเจ้าไทเซียงห้องติ์ได้ ฟังพระเจ้าไทจงฮ่องติ์ทูลดังนั้น ก็ชอบ พระไทย จึ่ง ตรัส ถาม ซินซกโป ว่า เดี๋ยวนี้ มารดา ของท่าน อายุ

ได้สักเท่าไรสบายดีอยู่ฤๅ ชินชกโปทูลว่า อายุ มารดาข้าพระองค์ได้ เปดสิบสามปี แล้วโดยอำนาจบุญของ พระองค์ แลวาศนาพระเจ้าไทจงฮองดี จึ่งมีความศุขอยู่แล้ว พระเจ้าไทเซียงห้อง รับสั่งว่า แต่บรรดา พระญาติ วงษ์ของเรา และขุนนางทั้งปวง ซึ่งเข้ามานั่งกินโต๊ะเปนลำดับกัน ตาม ผู้ใหญ่ผู้น้อย อย่าวิวาททุ่มเถียงกัน กระทำให้ผิดอย่างธรรมเนียม พวกพระวงษ์ แลขุนนางก็เข้ากินโต๊ะตามรับสั่ง แล้วพระเจ้าไทเซียง ห้องให้พนักงานคอยรินสุรา เติมใส่ถ้วยให้ทั่วถึง พวกมะโหรีก็ ประโคมขึ้นเสียงทั่วทั้งเก๋ง กำลังกินโต๊ะเสพสุราพูดจากันสนุกอยู่ หลี่เตาจงนั่งเคียงกับอวยชี่จง ๆ เมาสุราโกรธหลีเตาจง จึ่งถามว่า เจ้ามีความชอบสิ่งใดมานั่งข้างหน้าเรา หลี่เตาจงทำเปนไม่ได้ยิน นิ่งอยู่ อวยชี่จงเอามือกระทุ้งจักษุข้างซ้ายหลี่เตาจง บวมช้ำ คนทั้งปวง เห็นก็เข้าห้ามปราม อวยชี่จงไว้ หลี่เตาจงก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้วิ่งหนี ออกไปเสีย พระเจ้าไทเซียงห้องตรัสถามว่า ทำไมกันเสียงอื้ออึง ขุนนาง ผู้ใหญ่ก็ทูลโดยความจริง พระเจ้าไทเซียงห้องตรัสว่า เราเลี้ยงโต๊ะวันนี้ เปนวันฤกษ์ดี ปราถนาจะเลี้ยงให้สบายใจไม่ควรจะมาถือเปรียบ เกี่ยงแย่งกันขึ้น หลี่เตาจงก็เปนญาติพี่น้องของเรา ถึงจะไม่มีความชอบ จะลุกนั่งเกินเลยกันบ้างไม่ควรจะวิวาทชกต่อยกันขึ้น พระเจ้าไทจง จึ่งพาขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงเข้าไปขอโทษ อวยชี่จง แล้วสั่งให้เลิกกิน โต๊ะเสีย พระเจ้าไทเซียงห้องก็เสด็จเข้าข้างใน พระเจ้าไทจงก็เสด็จ กลับมาวัง รุ่งขึ้นเช้าพระเจ้าไทจง เสด็จออกที่ว่าราชการ พร้อมด้วย ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยจึงตรัสว่า เวลาวานนี้เรากับพระบิดาและขุนนาง ทั้งปวงประชุมกันกินโต๊ะเปนการสนุก อวยชี่จงทำหยาบช้าผิดธรรม

เนียม ขุนนางไปเราไม่สู้สบายใจ หลี่เตาจงเปนญาติกับเราเขายังกระทำได้ ถ้าคนอื่นเขาจะทำเปนประการใด เราพูดดังนี้มิใช่จะเข้ากับหลี่เตาจง ท่านทั้งปวงจงพิเคราะห์ดูเถิด กำลังตรัสอยู่กับพนักงานรักษาพระองค์ทูลว่า อวยซี่จงมัดตัวจะเข้ามาขอรับโทษ ขุนนางทั้งปวงตกใจ พากันคุกเข่าคำนับทูลว่า อวยซี่จงเปนขุนนางฝ่ายทหารไม่ได้ฝึกหัดรู้จักขนบธรรมเนียมเจ้านายแลขุนนางเอาแต่โวหารไม่รู้จักผิดแลชอบ จึ่งกระทำความให้ขุ่นเคือง ด้วยอวยซี่จงมีความผิดเปนอันมาก ขอพระองค์ได้เมตาคิดถึงความผิดแต่หลัง เมื่อครั้งโปรดปรานชุบเลี้ยงอวยซี่จงนั้นใหม่ ๆ ได้ชุบเลี้ยงตั้งแต่งไว้แล้วขอโปรดให้ตลอด ข้าพระองค์ทั้งปวงขอโทษอวยซี่จงไว้สักครั้งหนึ่งเถิด พระเจ้าไทจงจึ่งรับสั่งให้หาอวยซี่จงเข้าไปเฝ้าแล้วสั่งพนักงานรักษาพระองค์ให้แก้มัดอวยซี่จงออกมาเสีย แล้วตรัสกับอวยซี่จงว่าในใจของเรานั้นปรารถนาจะให้พวกเจ้าทั้งปวงมั่งมีบริบูรณ์ได้ความศุขอยู่ด้วยกัน เจ้าทำความผิดหลายครั้งเราเห็นว่ามีความชอบหาเอาโทษไม่ เมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจนั้น ฮั่นเทาแพกต้องคนกระทำผิดขนบธรรมเนียมหาควรจะเอาโทษถึงชีวิตรไม่ พระเจ้าฮั่นโกโจให้เอาคนทั้งสองมาประหารชีวิตรเสียแล้วให้เชือดเนื้อใส่เกลือประจานมิให้ผู้ใดเอาเยี่ยงอย่าง อวยซี่จงจึ่งกราบลงคำนับนิ่งอยู่ ฯะ

๑ พระเจ้าไทจงตรัสว่า กฎหมายขนบธรรมเนียมก็มีไว้สำหรับแผ่นดิน ถ้าผู้ใดกระทำผิดก็ต้องกระทำโทษ ผู้ใดกระทำความชอบก็ชุบเลี้ยงขึ้น ตั้งแต่นี้เจ้าจะทำราชการต่อไปข้างน่าจงอดโทโษเสียบ้าง ภายหลังจะไม่ได้มีความผิด อวยซี่จงจึ่งถวายบังคมลาพระเจ้าไทจงกลับมาที่อยู่ ตั้งแต่นั้นมาอวยซี่จงจะทำสิ่งใดตริกตรองไม่สู้

มีโทโษ เหมือน แต่ ก่อน พระเจ้าไทจง ครอง ราชสมบัติ แทน พระ บิดาได้ เก้า ปี กับ ห้า เดือน พระเจ้าไทเซียงห้องตีประชวร สิ้น พระชนม์อยู่ ใน พระ ที่นั่ง ทายอันเต่ง พระเจ้าไทจงกระทำการผังศพเสร็จแล้ว จึงตั้งนามพระบิดา เสียใหม่ให้เรียก ว่าพระเจ้าชินเหงียว แล้ว มีหนังสือ ประกาศไปให้ รู้จงทั่ว กัน อยู่ มาเวลาวันหนึ่งพระเจ้าไทจงฮองเต้ พานางห้ามทั้งปวงเสด็จ ไปเที่ยว เล่นใน วัง เสด็จไป ถึง ที่ เก่งใหญ่ หญิงที่เก่ง นั้น ออก มา คอย รับ ทุกเก่ง ทอด พระเนตร เห็น หญิง ชรา พิการ ป่วยไข้ มาก กว่า หญิง สาว พระไทย ก็ เบื่อหน่ายใน การ สัตรี แล้ว ทอด พระเนตร อยู่ ประมาณ ครู่หนึ่ง พนักงาน เอา น้ำชา มา ถวาย พระเจ้าไทจง ๆ กับ นาง เซียงซุน ฮองเฮา ถาม หญิง ที่ ยก น้ำชาว่า พวก เจ้า ที่ อยู่ ในวังนั้น เข้า มา อยู่ เมื่อ ครั้งไร พวกหญิงที่ยก น้ำชา ทูลว่า มา เมื่อ ครั้งแผ่นดิน พระเจ้าถังตี่ บ้าง มา เมื่อ ครั้ง แผ่นดิน ซุยนั้น มาก ฯะ

๏ เซียงซุนฮองเฮา จึง ว่าคน ที่ มาอยู่ แต่ ครั้ง แผ่นดินซุย นั้น อายุ จะ มิได้ ยี่สิบปีเศษแล้วฤๅ หญิงนั้น จึงทูลว่า เมื่อ เขา อยู่ ใน เก่งอายุ สิบสอง สิบสามปี บัดนี้ อายุ ก็ได้ สามสิบห้า สามสิบหกปี แล้ว นาง เซียงซุน ฮองเฮา จึง ว่า ห้าม ของ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี่ ก็ มี มาก แล้ว ทำไม จึง เอา พวก เจ้า เหล่า นี้ เข้า มาใช้ สรอย อีก เปน หนักหนา เล่า หญิงใน เก่ง ทูล ว่าพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่ จัด นาง สนมไว้ เปน พวก ๆ คือ ฮูหยิน พวก หนึ่ง คือ มุยหยิน พวก หนึ่ง คือ เจียวหงี พวก หนึ่ง ชวงฮอ พวก หนึ่ง เจียบฮอ พวก หนึ่ง ไซหยิน พวกหนึ่ง คน ทั้ง นี้พระ เจ้าซุยเอี๋ยนตี่ จัดแจงเก่งให้ อยู่ คนละเก่ง เปนพวก ๆ กัน ไม่เหมือนกับพระเจ้าไทเซียงห้องตี่ ๆ คน นี้ไม่ มีความ โลภ ในการสัตรี พวก ข้าพเจ้า ทั้งปวง ขอบ พระคุณ ท่าน ยิ่ง นัก ฯะ

๏ พระเจ้าไทจงฮองเต้ จึงตรัสกับนางเซียงซุนฮองเฮาว่า เรานี้กำลังก็น้อย ถ้าจะมีห้ามอยู่สักสามคนสี่คนก็ดีอยู่ แล้วจะมากักขังเอาพวกหญิงเหล่านี้ไว้ใช้สรอยปรนิบัติให้มากมายทำไมไม่ต้องการ นางเซียงซุนฮองเฮาทูลว่า ข้าพระองค์เห็นว่าพวกผู้หญิงเหล่านี้ก็มีความสังเวทหนักหนา พระเจ้าไทจงตรัสกับนางเซียงซุนฮองเฮาว่า จะปล่อยพวกหญิงเหล่านี้ให้กลับไปอยู่บ้านเรือนตามเดิม เขาจะได้มีลูกผัวแลทำมาหากินตามสบาย เจ้าจะเห็นประการใด นางเซียงซุนฮองเฮาทูลว่า พระองค์จะทำคุณแลโทษก็สุดแล้วแต่พระไทย ความข้อนี้ไม่ควรพระองค์จะปฤกษาแก่ข้าพเจ้า อย่าว่าแต่จะปล่อยหญิงพวกนี้ไปจริงเลย เปนแต่คิดจะปล่อยก็ได้บุญเปนอันมาก พระเจ้าไทจงก็ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า เราพูดดังนี้เปนความจริง บรรดาหญิงในเก๋งได้ยินตรัสดังนั้นก็พากันถวายบังคม นางเซียงซุนฮองเฮากับพวกนางห้ามก็พากันหัวเราะ พระเจ้าไทจงจึงตรัสกับหญิงคนใช้ว่า ให้ไปบอกกับขันที ผู้กำกับเก๋งให้ทำบาญชีชื่อหญิงที่อยู่ในวังเข้ามาถวาย หญิงสาวใช้จึงไปบอกงุยเตงเง็กขันทีผู้ใหญ่ ก็บอกให้ขันทีที่กำกับเก๋งทำบาญชีหญิงที่อยู่ในวังทุกเก๋ง เวลากลางคืนวันนั้นพวกขันทีก็ทำบาญชีชื่อหญิงนั้นเสร็จแล้วต่างคนก็เข้าเอาบาญชีมามอบให้งุยเตงเง็กขันทีผู้ใหญ่ ครั้นรุ่งขึ้นพระเจ้าไทจงเสด็จออกว่าราชการ งุยเตงเง็กขันทีก็เอาบาญชีชื่อหญิงทั้งนั้นขึ้นถวาย พระเจ้าไทจงทอดพระเนตรแล้วรับสั่งให้งุยเตงเง็กขันทีไปนำพวกผู้หญิงในเก๋งทั้งนั้น ให้มาเตรียมคอยอยู่ณพระที่นั่งซุยหัวเตี้ยให้พร้อมกัน งุยเตงเง็กขันทีก็นำเอาหญิงมาเตรียมไว้ตาม

รับสั่ง พระเจ้าไทจงเอาบาญชีรายชื่อคนเข้าไปข้างในส่งให้นางเซียงซุนฮองเฮาดู แล้วว่าพวกหญิงในเก่งทั้งนี้ เปนพวกราษฎรชาวบ้านชาวเมืองพากันเข้าอยู่ได้ความลำบาก เสียเงิน แลเข้าปลาอาหารกินอยู่ใช้สรอยเปนอันมาก บัดนี้เราจะปล่อยให้ไปอยู่บ้านเรือนดังเก่า แต่เราจะต้องตรวจเลือกคัดเอาไว้ใช้สรอยการที่เนินช้าหลายวันอยู่ จะ

๑ นางเซียงซุนฮองเฮาทูลว่าไม่ยากดอก ขอพระองค์ตรวจครึ่งหนึ่ง ข้าพระองค์กับนางฮุยหุยจะรับตรวจครึ่งหนึ่ง การก็จะแล้วโดยเร็ว พระเจ้าไทจงกับนางเซียงซุนฮองเฮาขึ้นรถ นางฮุยหุยขึ้นเกียว พากันมาถึงพระที่นั่งซุยหัวเตี้ยน เห็นพวกหญิงทั้งนั้นนั่งยัดเยียดกันอยู่ พระเจ้าไทจง นางเซียงซุนฮองเฮาลงจากรถนั่งอยู่คนละแห่ง แต่นางฮุยหุยนั้นนั่งอยู่ริมนางเซียงซุนฮองเฮา พวกหญิงทั้งนั้นก็เข้ามาบอกชื่อแลแซ่ พระเจ้าไทจง นางเซียงซุนฮองเฮาแยกกันตรวจเปนสองพวก คัดที่ชราพิการแล้วไปพวกหนึ่ง ที่เหลืออยู่แต่สาว ๆ นั้น พระเจ้าไทจงจึงเลือกคัดที่อายุในยี่สิบปีลงมาให้อยู่วังคงเก่า ที่อายุกว่ายี่สิบปีขึ้นไปประมาณสามพันคนนั้น รับสั่งให้งุยเตงเง็กขันทีให้ทำหนังสือประกาศให้บิดามารดาญาติพี่น้องมารับเอาตัวไปอยู่บ้านเรือนตามเดิม ที่บิดามารดาไม่มีก็ดี ที่ญาติพี่น้องอยู่ไกลก็ดี ยังไม่มีผู้ใดมารับนั้น รับสั่งว่าจะมีที่ไปอยู่ตามชอบใจก็ตามเถิด แลพวกหญิงประมาณสามพันคนที่ปล่อยไปนั้นดีใจ พากันเข้ามาถวายบังคมให้พรพระเจ้าไทจงต่าง ๆ แล้วเก็บเอาทรัพย์สิ่งของ ๆ ตัวออกจากวังไปกับบิดามารดาบ้าง ที่ยังเหลืออยู่ งุยเตงเง็กขันทีจัดที่ให้พักอาไศรย แล้วจึงทำหนังสือไปปิดประกาศทุกประตูให้คนทั้งปวงรู้ พวกบิดามารดาญาติพี่น้องหญิงที่จะปล่อย ๆ ซึ่งอยู่ใกล้รู้หนังสือแล้วก็มารับเอาบุตรหลานของตัวไป ที่บิดา

มารดา ญาติพี่น้องอยู่ไกลไม่ได้มารับนั้น มีผู้รักใคร่มาสู่ขอเปนภรรยา งุยเตงเง็กขันทีได้เงินแลทรัพย์สิ่งของแล้วก็ปล่อยให้ไปมีผัวตามสมัค ประมาณเดือนเศษหญิงทั้งนั้นก็ไปสิ้น แต่นางเอี๋ยวเอี๋ยวเซียวเจงคนใช้นางเคียยูหยินเอ็งจูหยินสองคนนี้บิดามารดาอยู่ไกลยังไม่มารับ ประการหนึ่งเมื่องุยเตงเง็กขันทีพาตัวออกจากวังพักอยู่ข้างนอกนั้น นางเอี๋ยวเอี๋ยวป่วยนางเซียวเจงรักษาพยาบาลอยู่ด้วย จึงยังหาได้คิดจะมีผัวไม่ ครั้นอยู่ประมาณสามเดือนนางเอี๋ยวเอี๋ยวหายป่วยอื่น แลอุยเหียนเจงขุนนางฝ่ายรักษาองค์เปนเพื่อนสนิทกับงุยเตงเง็กขันที อุยเหียนเจงอายุประมาณสี่สิบปีมีแต่ภรรยาคนเดียวหามีบุตรไม่ คิดจะมีภรรยาใหม่ ภรรยาเดิมไม่ยอมให้มี วันหนึ่งอุยเหียนเจงมาที่เรือนอุยเตงเง็กๆต้อนรับเลี้ยงโต๊ะเสพสุราอยู่ในห้องหอหนังสือ ต่างพูดจาได้ถามกันถึงเรื่องรับสั่งให้ปล่อยหญิงในวัง งุยเตงเง็กว่าภรรยาท่านก็มีสติปัญญาแต่หามีบุตรด้วยกันไม่ บัดนี้รับสั่งให้ปล่อยหญิงซึ่งเอาเข้ามาใช้สอยในวัง ครั้งแผ่นดินซุยเปนอันมาก ทำไมท่านไม่มาเลือกที่ดีๆไปเลี้ยงเปนภรรยาสักคนหนึ่งเล่า เพื่อจะมีบุตรสืบสายกับเขาบ้าง

๑ อุยเหียนเจงจึงว่าภรรยาของเรานั้นถึงไม่มีบุตรก็แล้วไป งุยเตงเง็กจึงว่าเดี๋ยวนี้หญิงในเก๋งซึ่งโปรดปล่อยนั้น ยังเหลืออยู่ที่เรือนเรานี้สองคนรูปร่างคล้ายคลึงเหมือนดังบิดามารดาเดียวกัน บอกพลางสั่งให้ขันทีบ่าวไปพานางเอี๋ยวเอี๋ยวเซียวเจงออกมาที่ห้องหอหนังสือ หญิงทั้งสองคนก็ออกมาคำนับอุยเหียนเจงขุนนางๆ อุยเหียนเจงก็คำนับตอบแล้วพิเคราะห์ดูหญิงสองคนก็น่ารักแต่เกรงภรรยาอยู่ จึงพูดว่าเจ้า

กลับ เข้าไปใน ห้องเสียเถิด นางเอี๊ยวเอี๋ยวเซี่ยวเจงก็ คำนับ ลา กลับ เข้าไปใน ห้อง แล้วงุยเตงเง็ก ถาม อุยเหี้ยนเจงว่า ท่าน เห็น อย่างไร จะชอบใจ ฤๅไม่ อุยเหี้ยนเจง ตอบ ว่าไม่ สมควร ด้วย เขา เปน คนปรนิบัติของ เจ้า นายเรา ๆ จะ พาไปเลี้ยง เปน ภรรยา น้อย นั้นไม่ ควร

๏ งุยเตงเง็ก รู้เท่า จึ่ง พูดว่า ท่าน พูดจา ทำใจ ซื่อ ซดาด เหมือน ผู้หญิง เมื่อวันก่อน นี้ ขุนนาง แซ่หลี มา ขอนางซั่วซีหยง ขุนนาง แซ่ เตีย ก็ มาขอเอา นาง เตียเง็ก นาง เกี๋ยวไปเลี้ยง เปน ภรรยา สองคน เขา ก็ไม่ พูด ว่ากระไร เรา พึ่งได้ ยิน พูด ว่าไม่ สมควร แต่ ท่าน ผู้เดียว พูด พลางก็ ชวน กันกิน โต๊ะ เสพสุรา ครั้น เสร็จ แล้ว อุยเหี้ยนเจง ลา กลับไปบ้าน วัน หนึ่ง งุยเตงเง็ก รู้ว่า อุยเหี้ยนเจงไม่ อยู่ งุยเตงเง็ก เรียก ชินที่ บ่าว มา สั่งว่า ให้พา นาง เอี๊ยวเอี๋ยว เซี่ยวเจง มา นาง เซี่ยวเอ่ง ก็ รักใคร่ไม่ มี ความรังเกียจ หึงหวง กัน ครั้น อยู่ มา ต่างคน มี บุตร ชายหญิง นาง เซี่ยวเอ่ง นั้น มี บุตร หญิง คนหนึ่ง นานไป ข้าง น่า มะเหษ พระเจ้าคงจงพระราชบุตร พระ เจ้าเกาจงชื่อ นางอ๋ยฮองเฮา ทำให้ บ้าน เมือง เปนจุลาจล แลขณะ เมื่อ พระเจ้าไทจง ครอง ราชสมบัติครั้ง นั้น บังเหี้ยนเหลง เปน ขุนนาง ตำแหน่ง ทูล กระษัตร เห็น พระเจ้าไทจงฮองต้ ประพฤติ ผิด ทาง ธรรมไป บ้าง ก็ เข้าไปทูล ทัดทาน บ่อย ๆ พระเจ้าไทจงไม่ เชื่อ ฟัง ถ้อยคำ แล้วดูพระอัชฌาไสย เหมือน จะ รังเกียจไม่ เห็นทรงปฤกษาราชการด้วย บังเหี้ยนเหลง เสียน้ำใจ จึ่ง ทูล ลา ออก จาก ที่ ขุน นางไป อยู่ ที่ บ้าน เดิม ครั้น พระเจ้าไทจงครอง ราชสมบัติ ยี่ห้อเจงกวนได้ สิบปี กับ หก เดือน นาง เซี่ยง ซุนฮองเฮา ป่วย อาการ ชุด หนัก ลง จึ่ง ทูล แก่ พระเจ้าไทยจง ว่า ข้าพเจ้า ป่วยครั้งนี้ เห็นจะไม่ รอด อยู่ เปน ข้า สนองคุณ ต่อไป แล้ว ขอให้พระองค์

ครอบครองราชสมบัติ ตั้งอยู่ในยุติธรรม ชุบเลี้ยงคนที่มีสติปัญญาซื่อตรงต่อแผ่นดินให้มาก จะได้เปนที่ปฤกษาหาฤๅ แลคนที่สอพลอปราศจากปัญญาไม่มีความละอาย มีแต่ความโลภประจบประแจงคอยทูลให้ชอบพระไทย อย่าชุบเลี้ยงเชื่อถือจึ่งกำจัดเสียอย่าให้อยู่ใกล้เคียง ประการหนึ่งพระองค์เสด็จไปเที่ยวยิงสัตว์ในป่า แลการจัดแจงตกแต่งบ้านเมืองที่ไม่เปนประโยชน์ กะเกณฑ์เอาไพร่พลเมืองมาใช้สรอยให้ได้ความยากแค้น นั้นโปรดลดผ่อนลงเสียบ้าง บ้านเมืองแลราษฎรจะอยู่เย็นเปนศุขแลบั้งเหี้ยนเหตงนั้น ทำราชการมาในพระองค์ก็ช้านาน จะทำการสิ่งใดก็สุจริต ขออย่าให้พระองค์ละเลยเขาเสีย บรรดาญาติพี่น้องข้าพเจ้าไม่สู้มีสติปัญญา มักถือตัว พระองค์เอามาตั้งแต่งให้มียศศักดิ์ขึ้นก็โดยทรงพระเมตตาแก่ข้าพเจ้า ไปภายน่าขอได้โปรดชุบเลี้ยงให้ตลอดไปด้วย แต่อย่าให้ตั้งเปนขุนนางผู้ใหญ่มีอาญาสิทธิ์ จะกำเริบใจข่มเหงราษฎรให้ได้ความเดือดร้อน แล้วก็ขุ่นเคืองมาถึงพระองค์ด้วย แลตัวข้าพเจ้าแต่ก่อน ๆ มาจนถึงเดี๋ยวนี้ไม่ได้กระทำความชอบสิ่งใดไว้ พระองค์ก็ไม่ได้มีคุณกับแผ่นดินแลราษฎรทั้งปวงด้วยกำลังสติปัญญาข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าตายไปแล้วที่ฝังศพนั้น อย่าตกแต่งให้งดงามเหมือนอย่างตำแหน่งฮองเฮาทั้งปวง จะสิ้นทรัพย์สิ่งของสำหรับแผ่นดินเสียเปล่า ๆ เอาไว้แจกจ่ายให้กับผู้มีความชอบแก่แผ่นดินดีกว่า แล้วจะได้ความลำบากแก่ราษฎรด้วยการศพหาต้องการไม่ ขอให้เอาศพข้าพเจ้าไปฝังไว้ที่ภูเขาไซแคกระเบื้องกับไม้ท้าวนั้นก็ดีอยู่แล้ว ถ้าพระองค์เชื่อฟัง ประพฤติตามถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้ากราบทูลไว้ดังนี้ ถึงข้าพเจ้าหลับตาตายไปก็เปนศุขแล้ว

สั่งกับไทจื้อผู้เปนบุตรว่า เจ้าจงอุส่าห์กระทำราชการ สนองคุณกระตัญญูอยู่ซื่อตรงต่อพระบิดาโดยสุจริต ให้สมกับที่ทรงพระเมตตาชุบเลี้ยงไว้วางพระไทย อย่าให้คบคนที่สันดาลเปนพาล พากันเปนเสี้ยนหนามแผ่นดินขึ้นเปนอันขาดทีเดียว ไทจื้อก็คำนับพระมารดา ฯ

๏ นางเซียงซุนฮองเฮา ทูลความแก่พระเจ้าไทจงฮองเต้ แลให้โอวาทสั่งสอนแก่ไทจื้อเสร็จแล้ว เวลาวันนั้นถึงแก่กรรมในยินเจเก๋ง รุ่งขึ้นเช้าชาวพนักงานสำหรับเก๋ง เก็บเอาหนังสือคำบุราณซึ่งนางเซียงซุนฮองเฮาเลือกสันคัดเขียนไว้ ว่าด้วยการที่จะได้ดีได้ชั่วเพราะสัตรี ถึงสามสิบเล่มสมุทมาถวายพระเจ้าไทจง พระเจ้าไทจงทอดพระเนตรก็ทรงกรรแสงคิดถึงนาง แล้วเอาหนังสือนั้นส่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ดูแล้วตรัสว่า หนังสือนี้ ควรจะเปนแบบคะติเชื่อถือไปภายน่า แล้วตรัสว่าตั้งแต่นี้ไปไม่มีที่ปฤกษา แลไม่ได้ยินถ้อยคำทัดทานที่ข้างไหนอีกแล้ว เรานี้ความเสียดายหนัก คิดขึ้นมาเวลาใดมีความอาไลยไม่รู้หาย ตรัสพลางรับสั่งให้หาบังเหียนเหลงมา ตั้งให้เปนที่ขุนนางตามเดิม ครั้นเดือนสิบเอ็ดจึงให้เอาศพนางเซียงซุนฮองเฮา ไปทำการศพฝังไว้ที่ตำบลเจียวเหลง ใกล้กับศพเตาฮองเฮาพระมารดาซึ่งฝังไว้ที่ตำบลเหียนเหลงทางตะเลศ ฯ

๏ พระเจ้าไทจงคิดถึงนางเซียงซุนฮองเฮามิใคร่จะขาดให้ปลูกตำหนักสูงเปนชั้น ๆ ขึ้นไว้ที่ในวังหลังหนึ่ง ทรงคิดถึงมะเหษีเมื่อไร พระเจ้าไทจงเสด็จขึ้นไปบนตำหนักสูง ทอดพระเนตรศพนางเซียงซุนฮองเฮาทุกครั้ง แล้วให้หางุยเตงขึ้นไป ตรัสบอกให้งุยเตงดูไปที่ตำบลเจียวเหลง งุยเตงดูอยู่เปนช้านานแล้วแกล้งทูลว่า จักษุข้าพระองค์มืดมัว

ไม่ใคร่เห็นสิ่งใด ขอพระองค์ชี้ให้ข้าพระองค์เห็นแจ้ง พระเจ้าไทจงชี้บอกไปว่าศพนางเซียงซุนฮองเฮาฝังอยู่ที่ตำบลเจียวเหลง ฯะ

๏ งุยเตงทูลว่าข้าพระองค์สำคัญว่าพระองค์บอกให้ดูที่เหียนเหลง และตำบลเจียวเหลงนั้น ข้าพระองค์ไปดู พระเจ้าไทจงได้ยินดังนั้นก็ละอายพระไทย จึงพางุยเตงกลับลงมาแล้วสั่งให้รื้อตำหนักสูงนั้นเสีย แต่พระไทยสำภุกถึงนางเซียงซุนฮองเฮามะเหสีอยู่ทุกเวลา ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าไทจง ประชวรให้ไทอุยหมอหลวงมารักษา ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยพร้อมกันเข้าไปเฝ้าฟังพระอาการอยู่หลายวัน พระโรคก็หาคลายไม่ พระเจ้าไทจงรับสั่งให้งุยเตงกับชีมงกง เข้าไปในที่ประทมใกล้พระองค์แล้วตรัสว่า เราป่วยครั้งนี้ดูอาการผิดกว่าทุกครั้ง เห็นจะไม่ได้อยู่เห็นหน้าพวกท่านต่อไปแล้ว เจ้าจงช่วยทำนุบำรุงประคับประคองไทจื๊อให้ครอบครองบ้านเมืองต่อไป ชีมงกงทูลว่าอาการของพระองค์นั้นบริบูรณ์ดี ยังไม่บกพร่อง พระชนม์ก็ยังไม่สมควรจะดับสูญ เหตุไรพระองค์มาตรัสให้เปนลางดังนี้เล่า งุยเตงทูลว่าพระองค์ประชวรหนัก อาการถึงตัดเหลือสติปัญญาไทอุยหมอรักษาพยาบาล แต่อย่าทรงวิตกเลย ข้าพระองค์จะรับอาสาสนองพระคุณแก้ไขให้พระชนม์คืนครองสมบัติต่อไปอีก พระเจ้าไทจงฮอะตี้จึงตรัสว่า ไข้ของเราก็หนักเพียบจวนจะดับสูญแล้ว เจ้าคิดเห็นอย่างไร จึงจะให้ชีวิตรเราคืนอยู่ดังเก่า ตรัสเท่านั้นจึงพลิกพระองค์หันพระภักตร์เข้ากับผนังตำหนักบันทมหลับไป งุยเตงเห็นดังนั้นคิดแต่ในใจว่า จะนั่งเฝ้าอยู่ที่นี่หาควรไม่ ด้วยเปนข้างใน ผิดอย่างธรรมเนียม ขุนนางจึงชวนชีมงกงกลับออกมาอยู่ที่ประตูพระตำหนักนั้น ฯะ

๏ ซึมงกง ถาม ว่า ท่าน มีวิชา สิ่งใด จะช่วย ชีวิตร พระเจ้าไทจงให้ฟื้น ขึ้นได้ งุยเตง ตอบ ว่า พวนกัว เจ้าของ บาญชี อยู่ ใน เมืองผี นั้น เดิมเมื่อ ยัง เปน คน นั้นแซซุยชื่อกึก เปน ขุน นาง อยู่ ใน พระเจ้า เกาโจได้ เปนเพื่อน รัก ชอบ อัชฌาไศรย กัน กับ ข้าพเจ้า ตั้ง แต่ ตายไป แล้วก็ ยังได้ มาพูดจา กับ ข้าพเจ้า เมื่อ ขณะ นอน หลับ เหมือน กับ ฝัน เห็น อยู่ เนือง ๆ ข้าพเจ้า จะมี หนังสือให้ พระเจ้าไทจง ถือไป ถึง พวนกัว ช่วย สง เคราะห์ให้คืน ชีวิตร ของพระเจ้าไทจง กลับ เปนคน ขึ้นมา เขาก็ คง จะสงเคราะห์ ซึมงกงได้ ฟัง ดัง นั้น คิด แต่ ในใจไม่ เห็น จริง จึง ว่า นี่ใสยตายไป แล้ว จะกลับ เปน ขึ้น มา อย่างไรได้ แต่ แกล้ง พูดให้ ชอบใจ งุยเตง ว่า ถ้า ทำได้ อย่าง นั้น ก็ ดี แล้ว ประมาณ ครู่ หนึ่ง หญิง พนัก งาน ที่ คอย เฝ้าพยาบาล อยู่ ใน พระตำหนัก ออก มา แจ้ง กับ งุยเตง ซึมงกง ว่า ดู พระอาการ นั้น ลมเทพจร ขาด สูญ สิ้น แล้ว ยัง แต่ ลม หาย พระไทย สิ่ง เดียว ลมก็อ่อน ระทวย ลง ทุก ครั้ง เห็น จะสิ้น พระชนม์ เสีย เดี๋ยว นี้ งุยเตง ลุก ขึ้นเดิน เข้าไป ข้าง ซอก ประตู เปน ที่ ลับ รีบ เขียน หนังสือ แล้ว เข้าไป ถึง ที่ประทม จึ่ง เอา หนังสือ เผาไฟ เสีย ที่ ข้าง พระองค์ แล้ว สั่ง กับ พวก พนักงาน ว่า ท่าน ทั้งปวง อย่า ร้องไห้ วุ่นวาย พูดจา กันให้ อื้ออึง กระเทือน พระองค์เปน อัน ขาด ถึง กำหนด เวลา พรุ่ง นี้ คง จะฟื้น ขึ้น มา สั่ง แล้ว งุยเตง ก็ออก มา อยู่ ที่ ทวาร พระ ตำหนัก ตาม เดิม ฯะ

๏ ฝ่าย พระเจ้าไทจง สวรรคต สิ้น กำลัง ก็ สลบ นิ่งไป วัน หนึ่งกับ คืน หนึ่งฟื้น พระองค์ ขึ้นมา เห็นไทจื้อ และญาติ วงษา ฝ่าย หน้า ฝ่ายใน กับ ขุนนางผู้ ใหญ่ พร้อม กัน อยู่ ที่ นั้น ไทอุย หมอ หลวง เอา พระโอสถ ที่หอม อย่างเอก เข้า มาถวาย เสวย เข้าไป แล้ว ชื่น พระอารมณ์ ลุก ขึ้น นั่ง เล่า ความ

ให้คน ทั้งปวง ฟัง ว่า เคลิ้น พระองค์ ไป เหมือน ฝัน เห็น ว่า เสด็จ จากพระ ตำหนัก มา ถึง น่า พระที่นั่ง เงาทอง เหลา เห็น เหยี่ยว นก เขา คาบ กระดาษ ห่อ หนึ่ง มาให้ นึก รักใคร่ หมาย จะจับ นกให้ ได้ นก นั้น ก็ บิน หาย สูญไป แต่ กระดาษ ที่ นก คาบ มา นั้น ตก ลง อยู่ ตรง หน้า เรา ก็ หยิบ ขึ้น ดู เห็น ฉลาก หลัง หนังสือ ก็ เปน หนังสือ งุยเตง คำนับ มา ถึง ที่ พวน กัว จะให้ช่วย แก้ ไข เรา ให้ ได้ ชีวิตร กลับ มา เมือง มนุษ ดัง เก่า เรา แจ้ง ความ แล้ว ก็ รู้ ศึก ว่า ตัว ตาย แล้ว จึ่ง เอา หนังสือใส่ ไว้ ใน มือ เสื้อ เดิน ต่อไป อีก ถึง ที่ แห่ง หนึ่ง เปน ทาง ลด เลี้ยวไม่ มี ต้นไม้ ตก พระไทย กลัว อยู่ แล้วเห็น คน ๆ หนึ่ง แต่ง ตัว อย่าง ขุน นาง มือ ถือ ป้าย งา สำหรับ ขุน นาง ถือ เข้าเฝ้า เดิน สวน มา ข้างหน้า ร้อง เชิญ ว่า ท่าน ผู้ เปน กระษัตร เมือง ถัง จง เดิน มา ทาง นี้ ครั้น เดิน เข้า มาใกล้ คน ผู้ นั้น ก็ คำนับ อยู่ ตรง หน้า ว่า ขอ ท่านได้ โปรด ยก โทษ ข้าพเจ้า ที่ ไม่ ได้ มา รับ ท่าน แต่ แรก เรา ถาม ว่า เจ้า ชื่อไร เปน ขุน นาง อยู่ ที่ไหน คน ผู้ นั้น บอก ว่า ข้าพเจ้า นี้ เดิม ชื่อ ซุยกีก เปน ขุน นาง ที่ เหลยเปาซิวหนึ่ง สำ หรับ สั่ง สอน ธรรม เนียมให้ เจ้า นาย แล ขุน นาง อยู่ ใน เมือง มนุษมาแต่ ก่อน เดี๋ยว นี้ ข้าพเจ้า อยู่ ใน เมือง ผี ชื่อ พวนกัว เปน คนคุ้ม บาญชี่สำ หรับ จด ชื่อ คน แล สัตว ทั้งปวง ซึ่ง จะตายไปให้รู้ ว่า อายุได้ เท่าใด จึ่งจะ ตาย นั้น แจ้ง อยู่ ใน บาญชี ข้าพเจ้า ทั้ง สิ้น เราได้ ยิน ดัง นั้น ก็ ดี ใจ ไป จับ มือ พวนกัวให้ ลุก ขึ้น ยืน แล้ว ถามว่า ท่านจีนแส ได้ ความลำบาก เพราะ ด้วย มา รับ ข้าพเจ้า ๆ ขอบใจ ท่าน หนัก หนา แต่งุยเตง ขุน นาง เรา มี หนังสือ ฝาก มา ถึง ท่าน ฉบับ หนึ่ง เรา มา พบ กับ ท่าน ที่ กลาง ทาง

ก็ดีแล้ว ฯะ

๏ พวนกัวถามว่าเดี๋ยวนี้หนังสืออยู่ที่ไหน เราจึงหยิบหนังสือออกมาจากมือเสื้อ ส่งให้พวนกัวฉีกผนึกออกอ่านดูแจ้งความจึงบอกว่า ท่านอย่าวิตกเลยจงวางพระไทยเถิด ในหนังสือของงุยเตงขุนนางในเมืองมนุษ มีมาถึงข้าพเจ้านั้นใจความให้ข้าพเจ้าช่วยแก้ไข ให้ท่านได้กลับคืนไปเมืองมนุษ เชิญท่านคอยถ้าสักครู่หนึ่งให้พบเงียมโลอ๋องคือพระยายม นายใหญ่ทั้งสิบคน แล้วข้าพเจ้าจะช่วยว่ากล่าวแก้ไข ขอชีวิตรคืนให้ได้กลับไปครองสมบัติตามเดิม เราตอบว่าขอบใจท่านหนักหนา แล้วดูไปเห็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยสองคนเดินมาถึงตำหนัก แล้วบอกว่าพระยายมให้ข้าพเจ้าเชิญพระองค์ ไปพักอยู่ที่ตึกรับแขกสักครู่หนึ่ง พระยายมชำระความรายพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่แล้ว จึงให้มาเชิญท่านเข้าไปถึงที่อยู่ เราถามว่าความรายพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่นั้นชำระยังไม่แล้วฤๅ ขุนนางสองคนบอกว่าชำระยังไม่แล้ว เราบอกกับพวนกัวว่า เราอยากจะใคร่ไปดูพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี่สักน่อยหนึ่ง วานท่านช่วยนำเราเข้าไปให้เห็นด้วย พวนกัวก็รับคำแล้วพาเราไปตามทางนอก เห็นเมืองหนึ่งใหญ่อยู่ข้างหน้า ที่ประตูเมืองเขียนหนังสือตัวใหญ่ไว้เจ็ดตัวว่าฮื่อเมงกุยมึงกวน แปลเปนไทยว่าประตูมืดด่านเมืองผีใต้แผ่นดิน พวนกัวจึงบอกว่าข้าพเจ้าจะเดินนำท่านไปข้างหน้าห้ามกลิ่นรศของที่ชั่วไว้อย่าให้ฟุ้งขึ้นมา ว่าแล้วก็นำเราเข้าประตูไปในเมืองนั้น เห็นผู้คนเดินไปมามากล้วนแต่คนผมรก ไม่ได้ใส่รองเท้ารูปร่างเหมือนหนึ่งคนโซ ครั้นเดินไปอีกประมาณทางดี่เสศดูไปตามทางข้างหน้า เห็น

พระเจ้าถังโกโจพระบิดาเดินนำหน้า หลี่บั้นปาน้องชายเดินตามหลัง พากันเดินสวนทางมาถึงเรา เราจะคำนับพระบิดาๆ ก็หายไป เดินต่อไปอีกหลายวัน เห็นเกียนเสงงวนกิดนำหน้า อิ้งท้ายสวยเดินสวนออกมาอีกร้องว่าหลีสิบิ๋นมาแล้ว จงเอาชีวิตรมาใช้เราเร็วๆ พวนกัวยกป้ายงาตีเกียนเสงงวนกิดอิ้งท้ายสวยแล้ว ว่าพระยายมทั้งสิบคนให้ไปเชิญเสด็จมาหา เจ้าอย่าทำให้ผิดอย่างธรรมเนียม เกียนเสงงวนกิดอิ้งท้ายสวยก็หายไป เราถามว่าถกเอี้ยงสิมิดเฮงเปกตัง ตันยองซินล่อซื้อซินมาอยู่ที่นี่ด้วยกันฤๅไม่ ฯะ

๑ พวนกัวบอกว่า คนทั้งนี้ได้ให้ไปเกิดที่เมืองไทยหงวนเมืองเกงจิวหลายปีแล้ว เรานึกจะถามถึงเคาฮองเฮาพระมารดา กับเซียงซุนฮองเฮามะเหษีของเรา พอแลไปเห็นตึกหลังหนึ่งมุงกระเบื้องดูงดงามหนักหนา ดูเข้าไปเห็นในตึกแขวนกระดิ่งลมพัดลั่นดังอยู่ กลิ่นธูปหอมฟุ้งออกมาจากตึก กำลังแลดูเห็นคนสูงใหญ่แปดคนเขี้ยวงอกออกจากปากรูปร่างหน้ากลัวคุมคนโทษสามคน เดินมาพวนกัวถามว่าท่านจำคนทั้งสามไม่ได้ฤๅ เราว่ารู้จักหน้าแต่นึกชื่อไม่ออก พวนกัวบอกว่าคนที่หนึ่งใส่เสื้อหนังสุกรคือโอบุนหวยกิบ คนที่สองใส่เสื้อหนังโคชื่อโอบุนตี้กิบ คนที่สามใส่เสื้อหนังสุนักขคือเฮงสี่ช่วง พระยายมให้ทำโทษที่มันคิดขบถฆ่าฟันเจ้านาย จะให้ไปบังเกิดเปนสุกรเปนโคเปนสุนักขหมื่นชาติ เขาจะได้ฆ่าฟันทุบตีให้สมมันที่ประทุศฐร้ายต่อท่านผู้มีคุณ แล้วเดินไปอีกเห็นเด็กหนุ่มแต่งตัวทำนองอย่างกระษัตรใส่เสื้อเขียวกั้นสัปประทนมีกระบวนแห่นำหน้า แล้วมีคนแต่งตัวอย่างขุนนางเดินตามหลังกระษัตรหนุ่มมาประมาณเก้า

คน สิบ คน มี พนักงาน กำกับ เดิน มา ข้าง หลัง พวก ขุน นาง อีก สอง คน พวนกัว เรียก ตื๋อันอ๋อง เสมียน ที่ เดิน ตาม มา ด้วย นั้น ถาม ว่า คน เหล่านี้ เปน คน พวกใด จะพา กันไป ข้างไหน ตื๋อันอ๋อง ตอบ ว่า คน ที่ แต่ง เปน กระษัตร นี้คือ นาง จูกุยหยี่ แล ขุน นาง ที่ ตาม กระษัตร มา นั้น คือนาง อวนบั้วหยี่ นาง เจียเกียนเอียง นาง เกียงงวยเซียน นาง เตียงหยงเคีย นาง ตีนำกอ นาง เงาก๋าเซียน นาง ไฮ้ เหนี่ย นาง เพียวเหนี่ย นาง งวยมัน นางฮวย ต่งหงอ เปน หญิง สนม พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ซึ่ง ตาย ตาม เสด็จไป นั้น แต่ นาง จูกุยหยี่ นี้ เมื่อ ครั้ง เปนมนุษ อยู่ กับ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ เปนคน กระตัญญู ต่อ แผ่นดิน แล้วได้ อธิถานไว้ กับ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ว่าให้ ได้ เปน ผัวเมีย กันไป ทุก ชาติ บัดนี้ จะส่ง คน ทั้ง นี้ ไป จำศีล อยู่ ที่ เง็ก เซียวเก๋ง บน สวรรค์ สิบ ปี ภาย หลัง จึง จะให้ นาง จูกุยหยี่ ไป เกิด เปน กระษัตร ใน เมือง มนุษ พวก นาง สนม สิบ คน นั้น ก็ จะไป เกิด เปน ขุน นาง ตาม ไป อยู่ กับ นาง จูกุยหยี่ ด้วย เราถาม พวนกัวว่า นาง จูกุยหยี่ กับ พวก หญิง ทั้ง นั้น เมื่อ เปน มนุษ บ้าน เมือง เกิด จุลาจลได้ ความ ลำบาก ถ้า ได้ ไป เกิดใน มนุษ ครั้งนี้ เห็น จะมี ความ ศุข กว่า แต่ ก่อน แต่ จะไป เกิด เปน กระษัตร แล ขุน นาง อยู่ ใน บ้าน เมืองใด เปน บุตร หลาน ของใคร พวน กัว ยังไม่ ทัน จะบอก ความ พอ เรา เห็น ผู้คุม นำ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ มา ดู หน้าโศรกเศร้า เหมือน คน มี ทุกข์ สิ้น สติ มี คน นำ หน้า สี่ คน แต่ง ตัว เปน ขุน นาง กำกับ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ มา ข้าง หลัง ด้วย พวนกัว ถาม ผู้ กำกับ ว่า จะพา พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ไป แห่งใด ผู้กำกับ บอก ว่าโทษ ที่ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ฆ่า บิดา ชำระยังไม่ เสร็จ จึง จะคุมไป ที่ จุนถุนเคียคือ เปน ที่ เกิด จะให้ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี้ ไป เกิด เปน สัตว์ เดียรฉาน ใช้ชาติ

อยู่สี่สิบปี ให้รู้สำนึกกลับจิตร ให้บริสุทธิ์ดี แล้วจึงจะให้ไปเกิดในเมือง มนุษ เปนกระษัตรีอยู่ในกระกูลแซ่เอีย เปนมเหษีของนางจุกุยหยี ซึ่งจะไปเกิดเปนกระษัตร ให้สมตามคำอธิถานไว้ด้วยกัน แต่ระดี่ ก่อน พวนกัวจึงถามผู้คุมว่า แพรขาวที่พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ผูกคอตายมานั้น ทำไมไม่แก้เสียเล่า ผู้คุมจึงว่าพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ไปเกิด เปนมเหษีของจุกุยหยี่ได้ยี่สิบปีเสศแล้ว ก็จะตายด้วยสิ่งอันนี้อีก ยังไม่สิ้นกรรมจึงแก้ไม่ได้ พวนกัวพะยักหน้ากับผู้ถ้ากับแล้ว เรา พูดกับพวนกัวว่าพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้เมื่อเปนคนอยู่นั้นฆ่าพระบิดา แลทำ ให้ราษฎรได้ความเดือดร้อนมาก แล้วเข้าไปทำชู้กับนางห้ามของพระ บิดา บัดนี้จะกลับไปเกิดเปนของเล่นนางจุกุยหยีเสียนั้น การที่พระ เจ้าซุยเอี๋ยนตี้ทำชั่วไว้นั้นสิ้นกรรมแล้วฤๅ ฃะ

๏ พวนกัวจึงว่า การที่พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ทำให้ราษฎรได้ความ เดือดร้อนนั้น เปนกรรมของราษฎรทั่วบ้านทั่วเมืองเอง แต่โทษ พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ฆ่าพระบิดาแลทำชู้ด้วยนางห้ามของพระบิดา ให้งดไว้ ก่อน ต่อเมื่อไปเกิดเปนมเหษีของจุกุยหยี่ แล้วตายกลับมาจึงจะ ทำโทษต่อไป เดี๋ยวนี้จะให้พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ไปเกิด เปนมเหษีจุกุย หยี่เสียก่อนนั้น ด้วยคำอธิถานแรง เราคิดจะไต่ถามต่อไป เห็นคนใช้ ของพระยายมคนหนึ่ง วิ่งมาบอกว่าพระยายมสิบคน ให้มาเชิญ เข้าไปที่อยู่ของพระยายม เราก็รีบเดินไป เห็นพนักงานถือโคมสี่คน เดินนำ พระยายมลงจากที่นั่งมาต้อนรับที่น่าชลาจะให้ขึ้นบนที่ว่า ราชการ พอพระยายมมาถึงเชิญให้เราเดินหน้า เราว่าไม่สมควร ที่จะเดินไปก่อนท่านพระยายมทั้งสิบคนว่า ท่านเปนกระษัตรในเมือง

มนุษ ข้าพเจ้านี้เปนเจ้าอยู่ในเมืองผีสมควรท่านจะเดินไปข้างหน้า อย่าเกรงใจข้าพเจ้าเลย เราว่าเราถือตัวว่าเปนกระษัตรในเมืองมนุษ ว่าท่านเปนเจ้าเมืองผีเชิญท่านเดินไปก่อนเถิด พระยายมก็หาเดินไป ไม่ ต่างคนต่างผลักไสยจะให้กันเดินหน้า เราจึ่งได้เดินมาก่อน ไป ถึงที่นั่งเซียมลอเต้ยที่ว่าราชการของเงี่ยมล่ออ๋อง คือพระยายมทิศ ใต้ เรากับพระยายมสิบคนต่างคำนับกันแล้วนั่งลงที่สมควร ชินกงอ๋อง พระยายมทิศเหนือถามเราว่า เมื่อปีก่อนพระยานาคอยู่ที่แม่น้ำเก่งฮอ มาฟ้องท่านว่าพระยานาคไปเดินฝนกระทำให้ฝนตกมากเกินกำหนด พระ อิศวรบังคับลงมาให้งุยเต็งฆ่าพระยานาคเสีย พระยานาคเห็นว่างุย เต็งเปนขุนนางอยู่ในท่าน จึ่งไปอ้อนวอนท่านให้ท่านช่วยขอชีวิตร พระยานาคแก่งุยเต็งไว้ ท่านก็รับคำของพระยานาคแล้ว เหตุใด ท่านจึ่งไม่ขอชีวิตรพระยานาคต่องุยเต็ง ให้งุยเต็งฆ่าพระยานาคเสีย เราตอบว่าเราได้รับคำพระยานาคไว้จริง แต่เมื่อกำหนดวันงุยเต็ง จะไปฆ่าพระยานาคนั้น เราแกล้งเรียกงุยเต็งมาให้เล่นหมากรุกอยู่ กับเรา ปราถนาจะไม่ให้งุยเต็งขึ้นไปฆ่าพระยานาคได้ งุยเต็งเล่นหมาก รุกอยู่กับเรา งุยเต็งหลับตาเคลิ้มไป ประมาณครู่หนึ่งลืมตาขึ้นมาเล่น หมากรุกต่อไป จนพ้นเวลากำหนดฆ่าแล้ว เราก็สำคัญว่างุยเต็ง ไม่ได้ไปฆ่าพระยานาค และในเวลากำหนดงุยเต็งจะไปฆ่าพระยานาค นั้น เราก็ได้เอาตัวงุยเต็งมาเล่นหมากรุกอยู่กับเรา ความอันนี้ จะเอาผิดกับเราอย่างไร พระยายมสิบคนจึงว่า เดิมพระยานาคจะเกิด นั้น เทวดาทิศเหนือทิศใต้ที่จดบาญชีคนเกิดคนตายก็ได้จดบาญชีไว้ ว่า พระยานาคตัวนี้จะต้องตายด้วยมืองุยเต็ง พวกข้าพเจ้าก็รู้อยู่

แต่เขามาว่ากล่าวแล้วก็ต้องเชิญท่านมาไต่ถาม เดี๋ยวนี้ก็ได้ส่งพระยานาค ไปที่กลับชาติให้ไปเกิดเสียแล้ว ๆ มีคำในพงเพงว่า งุยเต๋ง คนนี้เปนขุนนางอยู่ในเมืองมนุษย์ เปนเพ็ชฌฆาฏอยู่ในเมืองผี ถ้าเวลา กลางวันรับราชการเมืองมนุษย์ ถ้าหลับลงเมื่อใดจิตรนั้นไปรับราชการ เมืองผี แต่เมื่อเวลาเล่นหมากรุกกับพระเจ้าไถจงนั้น จิตรงุยเต๋ง เคลิ้มไปประเดี๋ยวหนึ่ง ปากก็ร้องว่าซัวแปรเปนคำไทยว่าฆ่า พระเจ้า ไถจงได้ยินดังนั้น เห็นงุยเต๋งตื่นตาขึ้นมา จึงถามว่าท่านว่ากระไร งุยเต๋งทูลว่ามีรับสั่ง พระอิศวรลงมาให้ฆ่าพระยานาคเสีย พระเจ้า ไถจงก็ตกพระไทยด้วยไม่ได้บอกความกับงุยเต๋งว่าได้รับปากพระยานาค ไว้สำคัญว่างุยเต๋งจะไปฆ่าพระยานาคทั้งร่างกาย จึงได้ชวนงุยเต๋ง มาเล่นหมากรุกเสีย ปราถนาจะไม่ให้ไป ข้อหนึ่งพระยายมว่าเกียน เส่งงวนกิด ก็กล่าวโทษว่าท่านประหารชีวิตรเขาเสีย เกียนเส่งงวน กิดจะขอให้ท่านได้มาชำระกัน ความข้อนี้ท่านจะว่าประการใด เรา จึงว่าเกียนเส่งงวนกิดกระทำร้ายเรา คิดอุบายชวนเราเล่นชิงอาวุธ เกียนเส่งงวนกิดสั่งให้ยิงท้ายสวยทหารมาแทงเรา ๆ รอดจากความตาย เพราะอวยชี่จงเข้าช่วย ประการหนึ่งให้เตียซุหยินให้อินซุหยิน ทูลยุ ยงให้พระบิดาฆ่าเรา ถ้าพระบิดาไม่ทรงสัจธรรมแล้ว เราก็คงไม่ รอดจากความตาย " แล้วเกียนเส่งงวนกิดเรียกให้เราไปกินโต๊ะที่วัด เอายาพิศม์ใส่ในสุราให้เรากิน ปราถนาจะให้เราตายถ้าไม่มีนกที่ บนช่อวัดถ่ายอุจาระรดลงมาในถ้วยสุราแล้ว ครั้งนั้นเราก็ถึงแก่ชีวิตร เกียนเส่งงวนกิดคิดกระทำร้ายจะฆ่าเราหลายครั้งเราก็ไม่ตาย แล้ว ครั้งหนึ่งจัดทแกล้วทหารมาทำศึก ปราถนาจะฆ่าเรา ๆ ก็ต่อสู้

เกี่ยนเสง งวนกิด ก็ตายใน ที่รบ แลการ เปน เยี่ยง อย่าง มี มาแต่ ก่อน เหมือน เมื่อ ครั้ง พระเจ้า ฮั่นโกโจ กับ ฌ้อปาอ๋อง ได้ สาบาล เปน พี่น้อง แล้ว กลับ เปน ข้าศึก กับ ฌ้อปาอ๋อง จับ เอา พระบิดา พระเจ้าฮั่นโกโจ ทำโทษ แขวน ทรมาร ไว้ ปราถนา จะให้ พระเจ้า ฮั่นโกโจ ยอม เปน เมืองขึ้น อยู่ ในบังคับ พระเจ้า ฮั่นโกโจ ก็ ไม่ ยอม เปน เมือง ขึ้น การ เปน ดังนี้ ท่าน ทั้งปวง จง รู้ เถิด คน ที่ หยากได้ สมบัติ เปน เจ้า แผ่นดิน ไม่ คิด ถึง บุตร ถึงภรรยา แล บิดา มารดา มาแต่ ก่อน นั้น มิ ยิ่งกว่า เราฆ่า เกี่ยนเสง งวน กิด อีกฤๅ ฯ

๏ พระยายม สืบคน ว่า ข้าพเจ้า ได้ ห้าม เกี่ยนเสง งวนกิด แล้ว ก็ไม่ เชื่อ ฟัง กลับ พูดจา กล่าวโทษ ท่าน มาก ขึ้นอีก ข้าพเจ้า จึงส่งให้ ไป อยู่ ที่ สบาย แล้ว จึงได้ เชิญ ท่าน ลงมาไต่ถาม เสียให้สิ้นสงไสย ต่อเวลา อื่น ข้าพเจ้า จึง จะเอา ตัว เกี่ยนเสง งวนกิด มา ชำระกัน เสียให้สำเร็จ บัดนี้ ท่านได้ ลำบาก มา ถึงนี้ ท่าน จง อด โทษ พวกข้าพเจ้า ที่ ไป เร่งรัด ท่าน มา ว่า แล้ว จึง เรียก พวนกัว ผู้ เปน ต้น บาญชี ให้ หยิบ บาญชี มาดู จะได้ รู้ อายุ แลวาสนา ของ พระเจ้า ไทจง จะยังอยู่ สัก เท่าใด พวนกัวจึง เข้าไปในห้องบาญชี ค้น เอา บาญชี เล่มต้นที่ สำหรับจด พระนามกระษัตร แลพระชนม์ ซึ่ง ครอง ราชสมบัติ อยู่ ใน เมืองมนุษ สัก กี่ปี จึงจะสิ้นพระชนม์ นั้น มาให้พระยายมดู มี ความ ว่า นำ เซียงโปจิวไตถึงไทจงฮองเต้ คำไทยว่ากระษัตรในแผ่นดินจีน ครองราชสมบัติ อยู่ ใน เมืองถัง พระ นาม ชื่อ พระเจ้าไทจง เสวย ราชสมบัติ ใช้ ยี่ห้อว่า เจงกวน ได้ สามสิบ สามปี จะสิ้นบุญ พระยายมถาม เราว่า ตั้ง แต่ เรา เปนกระษัตร มา จน เดี๋ยว นี้ได้ กี่ปี แล้ว เราบอก ว่าได้ สิบสามปี เข้าปีนี้ พระยายม ว่า ท่าน ยังมี

วาศนาไปอีก ยี่สิบปีจึงจะสิ้นบุญ ซึ่งให้เชิญท่านลงมาครั้งนี้ ก็ได้ชำระถ้อยความที่เกี่ยวข้อง แตกหักให้เห็นเท็จจริงแล้ว เชิญท่านกลับไปเสวยสุขอยู่ในเมืองมนุษก่อนเถิด เราได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงกล่าวคำสรรเสริญขอบคุณพระยายม ทั้งสิบคนแล้วลุกขึ้นคำนับจะกลับมา ฯะ

๑ พระยายมสั่งพวนกัวผู้ค้นบาญชี กับจูทายอวยขุนนางสำหรับใช้สอย ให้พาเรามาส่งกลับเข้ารูปดังเก่า จูทายอวยถือธงนำน่า พวนกัวเดินตามหลังมาส่งเดินมาตามทาง พวนกัวกระซิบบอกว่า ในบาญชีมีชื่อเราได้ครองราชสมบัติสิบสามปี พวนกัวแก้บาญชีเติมอายุออกให้อีกยี่สิบสามปี เปนสามสิบสามปีจึงจะสิ้นบุญ ครั้นเดินต่อมาเราเห็นภูเขา เขาหนึ่งสูงใหญ่ดูประหลาด จึงถามพวนกัวว่าภูเขาอันนั้นมีเปนที่อันใด พวนกัวบอกว่าเขานี้เปนที่อยู่ของคนขบถต่อเจ้าแลคนเปนผู้ร้ายทำบาปสี่สิบหกจำพวก ครั้นตายแล้วมาอยู่ที่อันนี้ มีนายตรวจตราจัดแจงเลี้ยงดูให้กิน แล้วก็ขัดสนไม่มีเงินจะใช้ เพราะมันกระทำกรรมหนักจึงยังหาได้ไปเกิดไม่ ต้องพันแหงกินเนื้อกันเอง ท่านจงได้ประทานเงินให้กับมันบ้าง พอมันได้เปนเสบียงไปกว่าจะสิ้นกรรมแล้ว ท่านก็จะได้ไปทางนี้โดยง่าย เราจึงว่าเรามาแต่ตัวเปล่าจะเอาเงินทองมาแต่ไหน พวนกัวจึงว่าอวยชิจงขุนนางของท่านมีเงิน อยู่ในเมืองผีเปนอันมากให้ท่านทำตั๋ว ยืมเงินอวยชิจงต่อผู้รักษาเถิด ข้าพเจ้าจะรับเปนนายประกันจะได้เอาเงิน

พ้นมาแจกให้กับพวกสัตว์นรกที่อดหยาก อยู่ในที่อันนี้ถ้าท่านไปถึงเมืองมนุษแล้ว จงเอาเงินใช้ให้กับอวยชี่จงเสียด้วยเราก็ดีใจว่าจะได้ทำทานกับพวกสัตว์นรก ย่อมทำด้วยเมเงินของอวยชี่จงแจกให้กับพวกสัตว์นรก พวนกัวจึงเอากระดาษแลภู่กันมาส่งให้เรา เราก็เขียนตัวให้พวนกัวๆ พาเรามาใกล้จะถึงภูเขาอันนั้นเราได้ยินเสียงพวกสัตว์นรกร้องไห้อื้ออึง แล้วพากันออกมาจากช่องเขาเปนอันมาก มีรูปกายพิกลต่างๆบางจำพวกนี้เล็บมือเปนอาวุธ เจาะเนื้อตัวเองกินเปนอาหาร บางจำพวกมีเท้าด้วนมีศีศะอยู่เบื้องต่ำ บางจำพวกมีร่างกายเน่าพอง เปนบุบโพโลหิตไหลออกจากเผดทวารทุกแห่ง บางจำพวกมีเปลวเพลิงลุกติดตัวอยู่ได้ความลำบากร้อนรนอยู่เปนนิจ เราถามพวนกัวว่า สัตว์นรกจำพวกนี้มีโทษอย่างไรจึงเปนดังนี้ ฯะ

๑ พวนกัวบอกว่า เมื่ออยู่ในเมืองมนุษไม่มีเมตาจิตรทำบาปกรรมต่างๆ ฆ่ากันฆ่าสัตว์เผาบ้านเผาเรือนเปนโจรผู้ร้าย แลทำบาปหยาบช้าจึงได้เปนดังนี้ เราถามว่าเปนดังนี้แล้ว ทำอย่างไรจึงจะได้พ้นทุกข์พ้นโทษอันนี้ไปได้ พวนกัวบอกว่า ที่จะให้พ้นทุกข์พ้นโทษไปเร็วๆนั้น ไม่ได้ต้องทนทุกข์อยู่ ต่อสิ้นกรรมนี้เมื่อใดจึงจะได้ไปเกิด ถ้าอีกอย่างหนึ่งมีหลวงโจ๊คือพระพุทธเจ้ามาโปรดนั้นแลจึงจะได้พ้นทุกข์เร็ว เราจึงถามว่าหลวงโจ๊อยู่ที่ไหน พวนกัวบอกว่าหลวงโจ๊บังเกิดข้างแผ่นดินเมืองไซที แต่เดี๋ยวนี้ท่านล่วงลับไปประมาณพันปีเศษแล้ว ยังอยู่แต่คำสั่งสอนแลสิษของท่าน ก็ได้บวชเปนสุดต่อๆกันมาจนทุกวันนี้ ถ้าพระองค์หยากจะไปเกิดในที่อัน

เปนศุข คือเมืองฟ้าแล้ว จึงไปเอาสาศนาของท่านมาประพฤติตามคำสั่งสอน ก็จะไม่ทนทุกขลำบาก เหมือนคนจำพวกนี้ เรารำพึงว่าจะเอาเงินทองมาให้ท่านคนจำพวกนี้ จะซื้อหาที่ไหนกิน พวนกัวจึงว่าตลาดเขามีที่ซื้อขายกัน ฝ่ายสัตวนรกที่ทำศึกกับเราฆ่าพ้นตายนั้น มาร้องทวงเอาชีวิตร ว่าท่านลงมาแล้ว เอาชีวิตรมาให้เรา เราเห็นดังนั้นตกใจ เข้ายุดมือพวนกัวไว้ พวนกัวจึงร้องตอบว่าพวกเจ้าเหล่านี้ อย่าทำวุ่นวายไป เราจะว่ากับเจ้าเมืองถัง ขอยืมเงินคลังๆ หนึ่งให้กับพวกเจ้า ผู้ใดเปนผู้ใหญ่อยู่ที่นี่ ก็ให้มารับเอาตั๋วไปเบิกเอาเงินมาแบ่งปันกันเถิด กระษัตรเมืองถังองค์นี้ วาศนายังไม่สิ้น ท่านจะกลับขึ้นไปเมืองมนุษแล้ว จะได้ทำบุญให้ทาน แผ่ส่วนบุญมาถึงพวกเอง เองจะได้พ้นทุกขไปบังเกิดเร็วๆ พวกสัตวนรกได้ฟังดังนั้นก็ร้องเรียกนายนั้นมา พวนกัวจึงเอาตั๋วสั่งให้กับนายใหญ่ แล้วสั่งให้ไปเบิกเงินมาแบ่งปันให้ทั่วกัน สัตวนรกก็ดีใจพากันกลับไปสิ้น เรากับพวนกัวจุหำบอวย พากันเดินมาทางประมาณ ๓ เส้ศ ถึงสพานสีดาเขียวเปนเงางาม เราขึ้นสพานเดินมาแต่ผู้เดียว เมื่อเกือบจะลงจากสพาน ได้ยินเสียงฟ้าลั่นตกใจกลัว เราก็ตกสพานลงไป ตกใจตื่นตาขึ้นก็เห็นพวกเหล่านี้นั่งพร้อมกันอยู่ ครั้นทรงเล่าความให้พระญาติวงษ์เสนาขุนนางฟังแล้ว จึงเรียกงุยเตงเข้าไปใกล้ แล้วตรัสว่าท่านช่วยสงเคราะห์เราครั้งนี้ บุญคุณของท่านหนักหนา แล้วสั่งให้ไปนิมนต์ทั่งซำจั๋งพระมุนีเสศ กับเคาเกียนเต๊กที่เขาอินเหลงซัว เข้ามาในเมือง พวกข้าหลวงไปถึงเขาอินเหลงซัว พอเคาเกียนเต๊กตายเสียได้ห้าวัน จึงนิมนต์แต่ทั่งซำจั๋งเข้ามาแต่องค์เดียว มาถึงเมืองแล้ว พระเจ้าไท

จงส่องเต้ ถาม ถังซำจั๋ง ด้วย สาศนา พระพุทธเจ้า ว่า ด้วย เหตุไร จึงได้มา ปรากฏ อยู่ ใน แผ่นดิน จีน นั้น แต่ ครั้งไหน พระ

๑ พระ ถังซำจั๋ง จึ่ง เล่า ความ ให้ ฟัง ว่า สาศนา พระพุทธเจ้า เข้า มา ปรากฏ อยู่ ใน แผ่นดิน จีน นี้ เมื่อ ครั้ง แผ่นดิน เหลียง มี ชาย คน หนึ่ง ชื่อ ตั๊กหมอ มา แต่ เมือง เทียน ตก แปล เปน ไทย ว่า เมือง ธิเบ็ต อยู่ ที่ ทิศ ตวัน ตก จีน เรียก ว่า แผ่นดินไซที พระเจ้า เหลียงบู้ตี้ ศัทธา เลื่อมใส ด้วย จึ่งให้ เที่ยว สั่ง สอน ชาว บ้าน ชาว เมือง ตั้ง แต่ นั้น มา แผ่นดิน เมือง จีน จึ่งได้ มี วัด มี หลวง จีน แต่ บาป กำม์ สั่ง สอน นั้น รู้ น้อย พระ เจ้าไทจง ส่องเต้ ได้ ฟัง ดัง นั้น หยาก จะได้ คำ สั่ง สอน มาไว้ ใน แผ่น ดิน จีน อีก ถังซำ จั๋ง ก็ รับ อาษา ว่า จะไป เล่า เรียน ศึกษา เอา สาศนา มา ให้ ได้ ความ ถี่ ถ้วน พระ ถังซำจั๋ง รับ อาษาไป เมืองไซที ครั้ง นั้น มี ความ พิศดาร อยู่ ในไซอิ๋ว เรื่อง หนึ่ง แล้ว พระเจ้าไทจง ก็ให้ พระ ถังซำจั๋ง สวด มนต์ กระทำ บุญ ให้ ทาน ทั้ง ทาง น้ำ ทาง บก ประมาณ หลาย วัน แล้ว แผ่ ส่วน บุญ ส่งไปให้แก่ พวก สัตว์ นรก ทั้งปวง ครั้น ทำ บุญ เสร็จ แล้ว พระเจ้าไทจง รับ สั่งให้ เจ้า พนักงาน คลัง เอา เงินใน คลัง ๆ หนึ่งใช้ ให้ อวยชี่จง อวยชี่จงไม่ ยอม รับ เงิน พระเจ้าไทจง ก็ หา ฟังไม่ สั่งให้ เจ้า พนักงาน คลัง นับ เงินให้ อวยชี่จงให้ ครบ ตัว ที่ พระเจ้าไทจง ยืมไว้ อวย ชี่จง จัด รับสั่งไม่ ได้ จึ่ง คำนับ ออก จาก ที่ เฝ้า เดิน มา รับ เงิน ที่ คลัง เจ้าพ นักงาน ขน เอา เงิน ที่ คลังให้ อวยชี่จง สิ้น คลัง ก็ ยังไม่ พอ กับ จำนวน เงิน ที่ ยืม แต่ เงิน คง คลัง หาย ขาด บาญชีไป คิด เปน เงิน สิบ ห้า ชั่ง สิบ สอง ตำลึง สอง บาท เจ้าพนักงาน ผู้เฝ้า คลัง ก็ ตกใจ เงย หน้า ขึ้น ดู บน หลังคา คลัง เห็น ตั๋วใบ หนึ่ง ตก ลง จาก ขื่อ คลัง หยิบ มา อ่าน

ดูใจความในตั๋วว่า ให้ถังสืบสองบี้คือตั้งเมืองถังขึ้นใหม่ได้สิบสองปี อวยซีจงยังตี่เหล็กอยู่มาเบิกเงินในคลังให้กับชายหนุ่มคนหนึ่งไป คิดเปนอีแปะห้าร้อยพันอีแปะ พอครบกับจำนวนเงินที่ยังขาดอยู่ คนทั้งปวงเห็นดังนั้นต่างคนว่า อัศจรรย์หนักหนาคิดสงไสยอยู่ ฯะ

๏ อวยซีจงบอกว่าตั๋วใบนี้ เมื่อข้าพเจ้ายังตี่เหล็กขายอยู่ มีชายหนุ่มสองคนเอาสุรามาให้กินแล้วพูดว่า ขอกู้เงินข้าพเจ้า ๆ บอกว่าไม่มี ชายหนุ่มที่มากู้นั้นจึงว่า ถึงไม่มีเงินขอให้เขียนตั๋วให้ก็ได้เหมือนกัน ข้าพเจ้าจึงได้เขียนตั๋วให้กับชายหนุ่มนั้นมา จำได้ว่าลายมือของตัว ก็เอาตั๋วนั้นไว้ เจ้าพนักงานคลังก็หักเงินแตความข้อนี้ ในเรื่องไซฮั่นถังว่า หลีสีบินคือพระเจ้าไทจง เมื่อลงไปเมืองนรกนั้น ได้ยืมเงินคาแปะชายเต้าหู้ไปให้ทานสัตว์นรก ความในเรื่องซุยถังว่าเปนเงินอวยซีจง หายุติกันไม่ แตอวยซีจงคนนี้ได้มั่งมีทรัพย์อยู่ในเมืองผีมาก เพราะเหตุได้ให้ทานกับคนยากจนเซ็ญใจไว้ แตเผากระดาษเงินทองเสมอเปนนิจทุกวัน จึงมั่งมีเงินทองมาก ฯะ

๏ ฝ่ายพระเจ้าไทจง ตั้งแต่กลับมาจากเมืองผีหายประชวรขึ้นดีมีกำลังมากกว่าแต่ก่อน ครั้นเวลาวันหนึ่งเกิดเพลิงไหม้คลังข้างในคลังหนึ่ง งุยเตงทูลว่าบังเกิดเพลิงขึ้นทั้งนี้ผู้คนซึ่งอยู่ข้างในวังสะสมกันมาแต่ครั้งแผ่นดินก่อน ๆ บ่วยคายปีศาจเที่ยวอยู่ตามเก๋งเล่า ๆ มากทำให้บังเกิดไภยต่าง ๆ ขอให้เลือกคัดเอานางห้ามของพระบิดาที่ได้ครอบครองมาแต่ก่อน ปล่อยออกไปเสียให้สิ้นเถิด

พระเจ้าไทจง ทรงเห็นด้วย จึงรับสั่งให้ขุนนางเข้าไปเลือกคัดนางสนมเก่า ๆ ให้ออกจากวังอีกบ้าง นางเตียฮูหยินอินฮูหยินก็ให้ออกไปอยู่บ้านของตัวด้วย แล้วรับสั่งให้ทำลายเก๋งที่อยู่ของนางสนมซึ่งโปรดให้ออกไปจากวัง ที่ว่างเปล่าอยู่นั้นให้เผาเสียสิ้น แล้วรับสั่งให้ทั้งเบี้ยนขันทีไปเที่ยวเก็บบุตรสาวราษฎรที่รูปงาม ๆ อายุสิบสี่สิบห้าปีให้ได้ร้อยคน จะให้โจเฮาเต๊กครูมะโหรีฝึกหัดไว้ในวัง ทั้งเบี้ยนขันทีไปประมาณห้าเดือน เที่ยวเก็บหญิงรูปงามได้ครบจำนวนแล้ว พาเข้ามาถวายพระเจ้าไทจง พระเจ้าไทจงให้หญิงที่เก็บมานั้น เรี่ยรายกันไปอยู่ตามเก๋งใหญ่ ๆ คัดได้เปนเอกคนหนึ่งชื่อนางบูมีเหนีย รูปงามกว่าหญิงทั้งปวง มาตั้งเปนไซหยินอยู่ในฮกดุยเก๋ง พระเจ้าไทจงทรงพระเมตตานางบูมีเหนียเปนอันมาก แลนางบูมีเหนียนี้บิดาชื่อบูซือจิน ตั้งบ้านเรือนอยู่เมืองเก๋งจิว เดิมบูซือจินเปนที่โตตกขุนนางอยู่ในพระเจ้าถังก๊ก เปนคนไม่ประจบประแจงคบหากับผู้ใด แล้วไม่สู้ชอบอัธยาศรัยกับขุนนางทั้งปวง จึงทูลลาออกจากตำแหน่งที่กลับไปอยู่บ้านของตัว ภรรยาเดิมชื่อนางเอียสี สติปัญญาการงานดี อยู่กินกับบูซือจินได้ประมาณสี่สิบปีเศษ หามีบุตรด้วยกันไม่ นางเอียสีจึงพูดจาชักนำหญิงเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ชื่อนางเตียสี มาให้สามีเลี้ยงเปนภรรยาน้อย นางเตียสีกับบูซือจินอยู่กินด้วยกันเดือนเศษ วันหนึ่งนางเตียสีนอนหลับอยู่ในห้องเรือน ฝันว่าตัวนั้นให้หนักเหมือนสิ่งของทับอยู่บนตัว เข้าใจว่าบูซือจินมานอนร่วมประเพณีกับนาง นางก็นิ่งอยู่ลืมตาดูเห็นเปนรูปเสือปลาหน้าขาว ทับอยู่บนอกนาง นางตกใจเอามือ

ผลัก เสื่อ ปลา จน ตื่น ขึ้น ตั้ง แต่ นั้น มา นาง ก็ มี ครรภ์ ถ้วน ครบ สิบ เดือน ใกล้ จะ คลอด ฝัน เห็น อีก ว่า คน ผู้ หนึ่ง ชื่อ ลิมิต มา เยี่ยม เยียน พูดจา กับ นาง ว่า จะ ขอ อยู่ ด้วย สิบ ปี เศษ ให้ ช่วย รักษา พยาบาล ไป ภาย น่า จะ ทด แทน คุณ ให้ พอ ตื่น ขึ้น นาง เตียสี ก็ คลอด บุตร ออก มา นาง สำคัญ ว่า บุตร เปน ชาย แล ดูไป เห็น เปน หญิง ครั้น บุตร ออก จาก ครรภ์ แล้ว นาง เตียสี ก็ ถึง แก่ กำม์ ปู่ชื่อจิน กับ นาง เอียสี เลี้ยง ดู รัก ษา บุตร นาง เตียสี ไว้ จน อายุได้ เจ็ด ปี จึ่งให้ ไป เรียน หนังสือ ที่ จิน แส จิน แส เห็น หน้า ตา รูป ร่าง งาม จึ่ง เรียก ชื่อ ว่า นาง ปูมีเหนีย เรียน หนัง สือ กับ จิน แส จน อายุศม์ ได้ สิบสอง สิบสาม ปี รูป ร่าง ยิ่ง งด งาม ขึ้น นาง ปูมีเหนีย ก็ รักใคร่ เปน ชู้ กับ ศิษย์ ชาย ที่ เรียน หนังสือ อยู่ ด้วย กัน นาง ปูมีเหนีย กับ ศิษย์ จิน แส ที่ รักใคร่ เปน ชู้ กัน นั้น จะ นั่ง นอน ก็ มิได้ ห่างไกล กัน บิดา มารดา นาง ปูมีเหนีย เห็น ก็ สำคัญ ว่า รักใคร่ กัน ตาม ภาษา เด็ก ครั้น อยู่ มา ประมาณ ปี เศษ วาศนา นาง ปูมีเหนีย มา ถึง ทั้ง เปี่ยน จึ่ง มา เก็บ เข้าไป ถวาย พระเจ้าไทจง ๆ ก็ รักใคร่ จึ่ง ตั้งให้นาง เปน ปูไซหยิน นาง ปูไซหยิน ก็ เปน คน มี สติปัญญา ว่องไว พระเจ้า ไทจงให้ ฝึก หัด มะโหรี แล นาง จะ เรียน วิชา การ สิ่งใด แต่ พอ จับ หัด รู้ ท่านอง ก็ จำได้ ทุก สิ่ง แล้ว นาง ปูไซหยิน เปน คนใจ กล้า หาญ จะ ทำการ สิ่งใดก็ไม่ ยำเกรง ผู้ ใด แล้ว ก็ ยังไม่ รู้จัก อย่าง ธรรมเนียม ที่ใน วัง ว่า สิ่งใด จะ ผิด ชอบ ถ้า พระเจ้าไทจง รับสั่งให้ หา นาง ปูไซหยิน ปูไซหยิน ก็ มา เฝ้า ปรนิบัติ กระทำ เหมือน กับ ชู้ สาว ที่ เคย รักใคร่ กัน มา แต่ ก่อน ตาม อำเภอใจ แล นาง สนม ทั้งปวง นั้น ถ้า พระ เจ้าไทจงให้ หา ก็ เข้า มา เฝ้า ปรนิบัติ เรียบ ร้อย เกรง กลัว หา องอาจ เหมือน

นาง ปูไซหยินไม่ แล นาง ปูไซหยิน คน นี้ คือ หลีมิด มา บังเกิด เอา กำเนิด เปน สัตรี จะ มาล้าง พระญาติวงษของ พระเจ้าไทจง ฮองเต้ ด้วย ความ พยาบาท กัน แต่ ชาติ ก่อน เพราะ ดังนั้น พระเจ้าไทจง จึง ชอบ อัธฌาไศรย ฉุ่ม หลงใน ชั้นเชิง นาง ปูไซหยิน เปนอันมาก ฯะ

๏ ฝ่าย เซงเบี้ยนไทจื้อ นั้น มี ลักษณะ แต่ สติบั้ญญา นั้น น้อย คิด รัก แต่ สัตรี กับ พอใจ ขี่ ม้า ไป เที่ยว ยิง สัตว์ ใน ป่าไม่ เอา ใจใส่ งาน การ สิ่ง ใด มี น้อง ชาย คน หนึ่ง ชื่อ หลีตี้ พระเจ้าไทจง ตั้งให้ เปน จีนอ๋อง ยัง มี น้อง ชาย ต่าง มารดา ชื่อ หลีท้าย อีก คน หนึ่ง เปน บุตร นาง ฮุยหุย พระ เจ้าไทจง ตั้งให้ เปน งุยอ๋อง งุยอ๋อง อุส่าห์ เข้า เฝ้า พระ บิดา มิได้ ขาด ครั้น นาง เซี่ยงซุยฮองเฮา ถึง แก่ กำม์ งุยอ๋องท้าย คิด จะชิง เอา ที่ไทจื้อ งุยอ๋องท้าย ประจบประแจง อ่อน น้อม กับ ขุนนาง ที่ มี สติบั้ญญา ปราถนา จะให้ ชื่อ เสียง เลื่องฦๅ แล้ว คบ เพื่อน ฝูง ที่ ซื่อ ตรง เปน น้ำ หนึ่งใจ เดียว กันไว้ ไทจื้อเซงเบี้ยน รู้ว่า งุยอ๋อง บุตร นาง ฮุยหุย คิด จะชิง เอา ที่ไทจื้อ ก็ให้ จิตจื้อเซงก็ไป คอย ลอบ ทำร้าย งุยอ๋อง ก็ หาได้ ไม่ ฯะ

๏ ฝ่าย เฮากุนจิบ เปนที่หลีโปเซี่ยจื้อ ขุนนาง สำหรับ แปล หนังสือ ถวาย คิด จะ ประทุษฐร้าย พระเจ้าไทจง หลีโปเซี่ยจื้อ เห็น ว่า ไทจื้อ เปน คนโลภ แล สติบั้ญญา น้อย พอ จะ พูด เชื่อ ฟัง จึงไป ยุยงให้ ไทจื้อ คิด ประทุษฐร้าย แก่ พระเจ้าไทจง ไทจื้อ ก็ กระทำ ตาม ถ้อย คำ หลีโป เซี่ยจื้อ จึ่ง เอา ทอง เงิน ทรัพย์ สิ่ง ของ ไปให้ กับ หลีอ้วเงี่ยบ นาย ทหาร กับ พัค พวก บอก ว่า เรา จะ คิด ประทุษฐร้าย กับ พระ บิดา ให้ หลีอ้วเงี่ยบ กับ ท่าน ทั้งปวง ช่วย เรา ด้วย หลีอ้วเงี่ยบ ก็ รับ คำ ฯะ

๏ ฝ่าย พระเจ้าไทจง ทราบ ความ ทั้งนี้ จึงให้ถอดไทจื๊อ ออก เปนไพร่ แล้วให้จับ หลีไปเซียจือ หลีอ้วนเงียบ แล พัค พวก ที่ ร่วม คิด ด้วย กันนั้นไป ฆ่าเสีย สิ้น อยู่ มา วัน หนึ่ง จุยอ่องท้าย เข้า ไป เฝ้า พร้อม กับ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้น้อย พระเจ้าไทจง ดำริห์ว่า จุยอ่องท้าย เข้า มา เฝ้า รับใช้ สอยไม่ ใคร่ จะ ขาด คิด ทรง พระ เม็ตตา จึง ตรัส ว่า เรา จะ ตั้ง จุยอ่อง เปนไทจื๊อ ซุ ซุยเหลียง เซียงซุนบอกี่ ขุนนาง ทูลว่า จินอ่องดี พระ ราช บุตร พระ มะเหษี ยัง อยู่ ซึ่ง พระองค์ จะ ตั้งให้จุยอ่องท้าย บุตร สนม เปน ที่ไทจื๊อ ก่อน นั้น ข้าพระองค์ ไม่เห็น ด้วย ขอให้ พระ องค์ ตั้ง จินอ่อง เปนที่ไทจื๊อ เถิด ฯะ

๏ พระเจ้าไทจง ตรัส ว่า เมื่อ ครั้ง นาง ฮุยหุย มารดา จุยอ่อง มี ครรภ์ เรา ฝัน ว่า มี นก แซตอน บิน มา จับ อยู่ ที่ อก เรา ตัว หนึ่ง พูด ว่า เวลา วัน นี้ ได้ มา เปน บุตร เรา ขอให้ เรา ชุบ เลี้ยง แล้ว นก ตัว นั้น บอก ว่า มี ลูก อยู่ คน หนึ่ง เมื่อ จะ ตาย วันใด จะ ฆ่า ลูก เสีย จะ ยก สมบัติให้ จินอ่อง เรา คิด ถึง ความ ฝัน แต่ ก่อน ก็ สงสาร กับ จุยอ่องท้าย หนัก หนา ซุ ซุย เหลียง ทูล ว่า การ บ้าน เมือง แล สมบัติ เปน ที่ ปรารถนา ด้วย กัน ทั้ง สิ้น ซึ่ง จะ ให้ เชื่อ ถือ เอา ตาม ความ ฝัน นั้น กำหนด เปน หนึ่งไม่ได้ ขอให้ พระองค์ ทรง ตฤก ตรองให้ รอบ คอบ ถ้า พระองค์ สิ้นพระชนม์ แล้ว จุยอ่อง จะ ครอง ราชสมบัติ ต่อไป ที่ไหน จะ ฆ่า บุตร ที่ รัก ยก สมบัติให้ กับ จินอ่อง ผู้ น้อง ข้าพเจ้าไม่ เหน ด้วย ถ้า พระองค์ โปรด ตั้ง จุยอ่อง เปนไทจื๊อ ขอได้ ทรง พระเมตตา จัดแจงให้ จินอ่อง อยู่ เปน ที่ ทาง เสีย แต่ พระองค์ ยัง มี พระชนม์ อยู่ จินอ่อง จึง จะได้ ความ ศุข ตลอดไป

พระเจ้าไทจงได้ฟังดังนั้น ทรงกรรแสงเสด็จกลับเข้าข้างใน ทรงคิดถึงไทจือที่ถอดกับงุยอ๋องจีนอ๋อง พระราชบุตร ก็แค้นพระไทย ตบพระหัตถ์ลงที่เตียงพระบัณทมทอดพระไทยอยู่ ฯะ

๏ นางฮุยหุยกับนางปูไซหยินจึ่งทูลถามว่า พระองค์มีความทุกข์สิ่งใดโปรดให้ทราบบ้าง พระเจ้าไทจงจึ่งเอาความเรื่องไทจือกับงุยอ๋องจีนอ๋องเล่าให้ฟังแล้วว่า เราได้กระทำศึกสงความมาสักแสนครั้ง ถึงที่อับจนก็หลายหนยังไม่ย่อท้อคับแค้นใจเลย เดี๋ยวนี้กลับมาโทมนัศวิตก ด้วยการในเมืองของตัวเองคิดก็ไม่ตกลง นางฮุยหุยว่าพระองค์มีบุญแลสติปัญญา เที่ยวปราบปรามบ้านเมืองฝ่ายน้ำฝ่ายบก การใหญ่ก็ยังคิดกระทำจนสำเร็จตามพระไทย หาควรที่จะทรงพระวิตกด้วยการบ้านเมืองเล็กน้อยไม่ ฯะ

๏ พระเจ้าไทจงตรัสว่าไม่รู้ฤๅ เมื่อครั้งเกียนเสงงวนกิดไม่ชอบพอวิวาทกับเราก็ครั้งหนึ่ง ครั้นมาครั้งนี้งุยอ๋องกับจีนอ๋องก็ต้องฆ่ามือกันอีก เรามีความโทมนัศเหลือที่จะอดกลั้น ตรัสดังนั้นแล้วจึ่งชักเอามีดข้างที่มาจะแทงพระองค์ นางปูไซหยินตกใจวิ่งเข้าชิงเอามีดไว้แล้วทูลว่า ไม่ควรพระองค์จะมาทำพระไทยสั้น ทรงพระวิตกด้วยการให้เกินไป เมื่อทรงเหนว่าผู้ใดไม่ดีให้ถอดเสีย ซึ่งตรัสว่าพี่น้องจะประทุษฐร้ายกันนั้นก็ยังไม่แน่ จีนอ๋องเปนบุตรพระมะเหษี โดยจะชุบเลี้ยงตั้งให้เปนที่ไทจือก็สมควร ขอให้พระองค์ทรงพระเมตตาถึงนางเซียงซุนฮองเฮา โปรดให้จีนอ๋องเปนที่ไทจือ ขุนนางแลราษฎรจะได้กลัวเกรงนับถือ เปรียบเหมือนพระองค์กวาดกุ้งปลามั่วสุมไว้ให้เปนลาภแก่ผู้คนทอดแห ฯะ

๏ นางอุยหุย ทูลว่า งุยอ๋อง บุตร ข้าพเจ้า เปน บุตร ผู้น้อย หา ควร เปนไทจื๋อไม่ ขอให้ พระองค์ ตั้ง จิ้นอ๋อง บุตร มะเหษี ขึ้น เปนไทจื๋อ จิ้นอ๋อง เปน คน กระตัญญู ซื่อตรง ถ้าตั้งให้เปน ที่ไทจื๋อ แล้ว ก็ คง จะ ทำราชการ สนอง คุณ ตลอดไปได้ ก็ จะไม่ มี ความ ครหานินทา พระเจ้าไทจงได้ ฟัง นาง ทั้งสอง ทูลความ ถูก ต้อง ตาม ขนบธรรมเนียม ชอบพระไทยเปนอันมาก จึ่ง เสด็จ ออก ที่ นั่งไท กถเตย ให้ หา ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้น้อย เข้า มา เฝ้า พร้อม กัน แล้ว ตรัสว่า เซงเบียนไทจื๋อ ก็ เปน คนทรยศ งุยอ๋องท้าย ก็ เปน คน โวหาร ท่าน ทั้งปวง เหนใคร จะ เปนที่ไทจื๋อได้ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้น้อยได้ ฟังดังนั้น ก็ ดีใจ ทูล ว่า จิ้นอ๋อง เปน คน ซื่อ ตรง สุจริต อายุได้ สิบหกปี สมควร จะ เปน ที่ไทจื๋อได้ ขอให้ พระองค์ ชุบ เลี้ยง เปน ที่ไทจื๋อ เถิด เวลา วันนั้น พระเจ้าไทจง ตั้ง จิ้นอ๋อง ขึ้น เปน ที่ ไทจื๋อ แล้ว จึง ตรัส เปน คำ ประกาศไว้ ว่า งุยอ๋องท้าย แกล้ง ทำอุสาห เข้า มาปฏิบัติ ให้เหน หน้า ปรารถนา จะ เอา ที่ไทจื๋อ ถ้า เราไม่ รู้เท่า ก็ จะ ตั้งให้งุยอ๋อง เปน ที่ ไทจื๋อ ขึ้น ก็ จะ สม กับ ความปรารถนา ของ งุยอ๋อง แต ตั้งแต่ นี้ไป ถ้าไทจื๋อ พลาด พลั้ง กระทำ ความ ชั่ว แล บุตร เรา คนใด จะ มาร้อง ฟ้อง ขึ้น ก็ให้ ถอดไทจื๋อ กับ บุตร คน นั้น ลงเปนไพร่ เสีย ด้วย กัน ทั้ง สอง คน ให้ พระญาติ พระวงษ์ จำไว้เปน แบบ อย่าง ดังนี้

๏ ฝ่าย จิ้นอ๋อง ครั้นได้เปน ที่ไทจื๋อ แล้ว ก็ เสงี่ยม เจียม ตัว กลัว เกรง ขุนนาง ผู้ ใหญ่ คบ หา แต่ ผู้ มี สติบัญญา ขุนนาง แล ราษฎร รักใคร่ เปนอันมาก ครั้น อยู่ มา วัน เดือน เก้า อายุ มารดา ซินซกโปได้ เก้าสิบปี พระเจ้าไทจง ก็ เสด็จไป ที่ บ้าน ซินซกโป ด้วย เหน หอ รับ แขก ของ ซินซกโป นั้นเล็ก นัก ไม่ สมควร กับ ตำแหน่ง ที่ ขุนนาง จึ่ง รับสั่งให้

พนักงานรื้อเอาตำหนักหลังย่อมที่ในวัง มาปลูกที่บ้านชินซกโป ห้าวันก็เสร็จ แล้วรับสั่งให้เอาหอที่ประทานนี้เปนหอรับแขก พระเจ้าไทจงจึ่งเขียนพระอักษรลงไว้ในกระดานป้ายสามตัว ว่ายินซิงตึง แปลเปนคำไทยว่า สัจซื่อมีคุณกับแผ่นดิน แล้วให้เอากระดานป้ายไปติดไว้ที่ฝาหอห้องกลาง แล้วประทานเครื่องตกแต่งหอนั้นพร้อม นางสุยหุยก็พลอยเอาสิ่งของมาให้ชินซกโปด้วยเปนอันมาก แล้วชินซกโปทำหนังสือเข้ามาถวายคำนับขอบคุณพระเจ้าไทจง ๆ จึ่งเขียนพระอักษรลงที่ท้ายหนังสือนั้นว่า พระเจ้าเกาโจสินเงียวฮ่องเต้พระบิดาของเรา ทดแทนคุณท่านต่างหาก มิใช่สนองคุณท่านเอง ไม่ควรที่จะมาขอบคุณเรา เขียนแล้วก็ส่งหนังสือคืนให้ชินซกโป ๆ รับหนังสือแล้วก็คำนับลาไปที่อยู่ ฝ่ายเบ๊จืออยู่ในเมืองเซงหอเปนคนยากจน แต่รู้หนังสือคำโคลงเพลงมาก คนในบ้านเมืองนั้นไม่สู้มีใครนับถือ เพราะว่าเปนคนอนาถา เบ๊จือจึ่งไปอยู่เมืองบั๊กจิว เจ้าเมืองตั้งให้เปนครูสอนหนังสือ เบ๊จือเสพแต่สุราจนมัวเมา เกียจคร้านไม่ใคร่จะสอนหนังสือศิษย์ ขุนนางผู้รักษาเมืองก็ติเตียนว่ากล่าวหลายครั้ง เบ๊จือขัดใจ จึ่งละตำแหน่งที่ของตัวเสีย ออกจากเมืองบั๊กจิว เที่ยวซัดเซมาจนถึงเมืองหลวง พักอยู่ที่เตียมชินฮองนี้ที่ตลาดเมืองหลวง เจ้าของเตียมก็รับรองเลี้ยงดูอยู่ แต่พวกพ่อค้าคนอื่นไม่สู้เอาใจใส่แก่เบ๊จือ ๆ ไม่สบายในใจ จึ่งเอาศิลาสีเขียวมาทำเหมือนป้ายบั๊กที่หน้าศพลิเหลงครั้งแผ่นดินจิ้นก๊ก แล้วเขียนชื่อลิเหลงลงในแผ่นศิลาป้ายนั้นด้วย แล้วทำอีกป้ายหนึ่งเขียนชื่อซุนปิ้นครั้งแผ่นดินเลียดก๊ก ทำแล้วเอาขึ้นไว้บนโต๊ะ จึ่งรินสุรากินจนเมา เบ๊จือเอา

มือ ตบ โต๊ะ แล้ว ร้องไห้ รำพัน ว่า ถิเหลง เอ๋ย ทำ ผิด สิ่งใด จึ่งได้ ความ ชับ อายไป ถึง บุตร ภรรยาของพระเจ้า เจซินอ๋อง นั้น คิดอย่างไร จึ่งได้ ใช้ ถิเหลงไป ตาย เสีย นอก เขตร แดน เบ๊จือ ร้องไห้ พลาง ดื่ม สุรา พลาง แล้ว พูด รำพัน ต่อไป ว่า ขุนบีน เอ๋ย เจ้า เรียน ความ รู้ ยังไม่ สำเร็จ เปน เทพยดา เพื่อน กันจึ่ง มีใจ พยาบาท คิด ทำ ร้าย กรรม สิ่งใด ซัดให้ เจ้า จึ่ง ต้อง เปน คน บ้า เที่ยว เซซังไป แล้ว เบ๊จือ ก็ ดื่ม สุรา เข้าไป อีก ร้องไห้ ออก ชื่อ คน แต่ ครั้ง แผ่นดิน หลัง ๆ มา รำพัน ต่าง ๆ แล้ว ลุก ขึ้น เดินไป มา แล้ว นั่ง ลง เหลียว แล ข้าง ซ้าย ขวา ทำเหมือนคนเสียจริต แล้ว ทำ คลั่ง รำพัน ว่า ทำไม ตัว เรา จึ่งไม่ เปน ง้าว ทวน เครื่อง ศาตราวุธ เล่า และ ซึ่ง เบ๊จือ เสพ สุรา คลั่ง เปน ดั่ง นี้ เพราะ เสียใจ ว่าไม่ มีใคร ชุบ เลี้ยง ครั้น วัน หนึ่ง เบ๊จือ เดิน ออก มา จาก เตี้ยม พบ เซี่ยฮอ นาย ทหาร ที่ กลาง ทาง เซี่ยฮอ เปน คนไม่ สู้รู้ หนังสือ ลึก ซึ้ง แต่ รู้จัก ลักษณะ คน ดี แล ชั่ว ครั้น มา พบ กับ เบ๊จือ จึ่ง พิเคราะห์ ดู รูปพรรณ ก็ รู้ ว่า เบ๊จือ นานไป จะได้ เปน ขุนนาง เซี่ยฮอ มีจิตร รักใคร่ พา เบ๊จือไป ปฏิบัติ เลี้ยง ดู ถึง ขนาด เบ๊จือ จึ่ง เขียน หนังสือ เปน คำ โคลง คำ เพลง กาพย์ กลอน ต่าง ๆ ใส่ ฉาก ปิดไว้ ที่ เรือน เซี่ยฮอ เปนอันมาก ครั้ง นั้น ดาว บน อากาศ แปร ปรวน หา เดิน ตาม ธรรมดาไม่ พระเจ้าไทจง จึ่งให้ มี หนังสือ ประกาศ บ่าว ร้อง แก่ บันดา ขุนนาง และ ทหาร ให้รู้ว่า ผู้ใด ดู ดาวได้ จะ มี เหตุ ร้าย ประการ ใด จง ทำ เรื่อง ราว ยื่น เข้า มา เซี่ยฮอ จึ่ง วาน เบ๊จือ พิเคราะห์ ดู ดาว ทำ หนังสือ ยื่น เข้า ไป ถวาย แทน ตัว เบ๊จือ พิเคราะห์ ดู การ ก็ รู้ จึ่ง ทำ เรื่อง ราวให้ เซี่ยฮอ เอา เข้าไป ถวาย และ เมื่อ เซี่ยฮอ กับ ขุนนาง ทั้งปวง ยื่น เรื่อง ราว เข้าไป ถวาย พระเจ้าไทจง

คน ละฉบับ พระเจ้าไทจง ทอด พระเนตร หนังสือเหนหนังสือฉบับเซี่ยฮอ ทำ เข้า มา ถวาย นั้น ถ้อย คำ ลึก ซึ้ง ว่า ด้วย บังเกิด ดาว บน อากาศ ผิด ธรรมเนียม ให้จัดแจง บ้าน เมืองให้ เรียบ ร้อย จะได้ อยู่ เย็น เปน สุข ต่อไป ภาย น่า มี ความ ถึง ยี่สิบ ข้อจึง ดำริห์ ว่า เซี่ยฮอเปนแต่ขุนนาง ทหาร ทำไมจึ่ง รู้ความ ลึก ซึ้ง ดังนี้ ดำริห์ แล้ว เสด็จ ออก ที่ ว่า ราชการ รับสั่งให้ หา เซี่ยฮอ เข้าไป แล้ว ตรัส ถาม เซี่ยฮอ ๆ ก็ ทูล ตาม จริง พระเจ้าไทจง รับสั่งให้ ขันทีไป หา ตัว เบ๊จิว เข้า มา เฝ้า ขันที ออก มา ตาม รับสั่ง ฯะ

๑ วัน นั้น เบ๊จิว อยู่ บ้านเซี่ยฮอ ไม่ สบายใจ ด้วย หยาก กิน สุรา จึ่ง เอา เบี้ย อี่เปะใส่ มือ สั่ว เดิน ออกไป นอก บ้าน วัน นั้น เปน วัน ขึ้น สาม ค่ำ ข้าง จีน เปน วัน สาด หญิง ชาย ชาว เมือง หา กัน เล่น สนุก ต่าง ๆ บ้าง ลง เรือ พาย ตาก ชัก ตาม ลำ น้ำ ตีต กระจับปี่ สีซอ ร้อง ลำต่าง ๆ บ้างก็ พา กันไป เส้น ศพ บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ตาม น่า บ้าน ห้อย ผ้า แขวนโคม ตั้ง เครื่อง บูชาวาง สิ่ง ของ ประหลาด เบ๊จิวไป เที่ยว เล่น แล้ว เข้าไปใน เตี้ยมซื้อ สุรา มา นั่ง กิน ที่โต๊ะ เวลา นั้นพวก ผู้ดี แต่ง ตัว ปลอม เปน พลเรือน พา กัน มา เที่ยว เล่น เดินไป ตาม ทาง ถนน หลวง มีขุนนาง คน หนึ่ง เหน เบ๊จิว นั่ง กิน สุรา บ่น เพ้อ อยู่ คน เดียว ดู สนุก นัก หนา ขุนนาง คน นั้นจึ่ง พูด กับ เบ๊จิว ว่า เจ้า กิน สุราใน เตี้ยม เปน สุรา ตาม ธรรมดา ยังไม่ ดี แท้ เรา มี สุรา อย่าง ดี กลั่นด้วย ผลไม้ สุรา ตาม ราษฎร หา มีไม่ มี แต่ ของ หลวง กับ บ้าน ขุนนาง เท่า นั้น เรา จะให้ เจ้า กิน ลอง ดู พูด พลาง สั่งให้ บ่าว ยก เอา ป้าน สุราใหญ่ไป ส่งให้ เบ๊จิว เบ๊จิว เปิด ฝา ป้าน ขึ้น ดู ประมาณ หนัก แต่ น้ำ สุรา สัก แปด ชั่ง กลิ่น หอม

พุ่งขึ้นมา จึ่งยกป้านสุราขึ้นดื่มพักหนึ่ง แล้วแลไปเหนถาดสำหรับใส่มือวางอยู่ที่ริมโต๊ะถาดหนึ่ง เบ๊จือหยิบมาแล้วยกป้านขึ้นเทสุราลงในถาดหมดสิ้นแล้ว พูดว่าท่านผู้ใจดีพึ่งเหนใจท่านวันนี้ พูดพลางถอดถุงเท้าออกแล้วเอาจุ่มลงในถาดสุรา เอามือสีเท้าให้หมดจด ขุนนางกับคนทั้งปวงนั้นจึ่งร้องว่า สุรานี้มีราคามากกว่าสุราตามธรรมดา เหตุใดจึ่งดูถูกประมาทแก่ของดีเอาล้างเล่นเสีย เบ๊จือตอบว่าเราหาดูถูกไม่ เราเหนว่าร่างกายเราท่านทั้งปวงตั้งแต่ศีร์ษะลงมาจนเท้า ก็ตลอดเนื่องกันต้องรักษาไว้ให้ดี อย่าให้เปื้อนปนติดกับของที่ชั่ว เราปราถนาจะชำระให้หมดมลทินเสียประการหนึ่งท่านผู้มีสติปัญญากล่าวไว้ว่า ถ้าจะล้างเท้าก็ต้องล้างมือ ถ้าปากกินสิ่งใดมีรศให้ชำระเท้าเสียด้วย เบ๊จือพูดโดยกำลังเมาพูดพลางยกเท้าขึ้นเช็ดแห้งแล้ว ก็ยกถาดสุราที่ล้างเท้านั้นขึ้นดื่มจนหมดสิ้น พอเหลียวเหนขันทีกับคนที่บ้านเซียฮอประมาณแปดคน พากันเข้ามาในเตียมบอกว่ามีรับสั่งให้ขันทีมาหาท่านเข้าไปเฝ้า เบ๊จือจึ่งเอาอีแปะให้ค่าสุราแก่เจ้าของเตียมแล้ว ก็มากับขันทีถึงบ้านเซียฮอ เบ๊จือก็ผลัดเสื้อกางเกงเสร็จแล้ว ให้ขันทีนำเข้าเฝ้าพระเจ้าไทจง ๆ จึ่งรับสั่งด้วยความในเรื่องราวยี่สิบข้อ เบ๊จืออธิบายถวายจนสิ้นสงไสย พระเจ้าไทจงดีพระไทยจึ่งตั้งเบ๊จือเปนเซงซือขุนนางตำแหน่งที่ทูลทัดทานกระษัตรย์ แล้วประทานแพรต่างสีให้เซียฮอสิบพับ เปนรางวัลที่ได้ตัวเบ๊จือเข้ามาถวาย เซียฮอเบ๊จือก็ถวายบังคมลาออกจากที่เฝ้ากลับไปบ้าน พระเจ้าไทจงเสด็จเข้าข้างในไปถึงน่าห้องฮุยเก๋ง ทอดพระเนตรเหนหญิงพวกหนึ่ง

พูดกันอยู่ใต้ต้นไม้ พระเจ้าไทจงเดินเข้าไปใกล้แอบฟังได้ยินหญิงพวกนั้นพูดว่า ถีบชิงช้าเหมือนกับนกบินถลาลงมา ลางคนพูดว่าคนที่ถีบชิงช้านั้นอายุแก่ถึงเพียงนี้ ก็ยังถีบชิงช้าดีกว่าคนสาว ๆ พระเจ้าไทจงจึ่งตรัสถามหญิงพวกนั้นว่าใครผู้ใดถีบชิงช้าเล่น พวกหญิงเหล่านั้นทูลว่านางเซียวฮองเฮาถีบชิงช้าเล่น พระเจ้าไทจงตรัสถามว่าเขาถีบดีอยู่ฤๅ เดี๋ยวนี้เขาหยุดแล้วฤๅยัง พวกหญิงทูลว่าเดี๋ยวนี้ยังถีบอยู่ พระเจ้าไทจงจึ่งเสด็จไปที่ห้องฮุยเก่ง ยืนแอบทอดพระเนตร เหนหญิงที่ดูถีบชิงช้าพากันหัวเราะอยู่ แล้วพระเจ้าไทจงทอดพระเนตรที่ชิงช้า เหนนางเซียวฮองเฮาใส่เสื้อมังกรสีเขียวใส่กางเกงด่วนสีทับทิม คาดผ้าจีบเอวโอกศีร์ษะถีบชิงช้าอยู่ เมื่อถีบชิงช้าขึ้นไปนั้น ดูเหมือนนกบินแฉรบขึ้นไป เมื่อโยนกลับมาดังผีเสื้อโผลงมาจับดอกไม้ ครั้นถีบขึ้นไปอีกดูคล้ายกับนกบินจะขึ้นไปคาบเอาพระอาทิตย์ เมื่อชิงช้าโยนกลับลงมา ดูเหมือนอย่างเหยี่ยวโผลงคาบเอาอาหาร จะพิเคราะห์ดูนางเซียวฮองเฮายังงดงามเหมือนหนึ่งหญิงสาว พระเจ้าไทจงดูอยู่ประมาณครู่หนึ่ง พวกสาวใช้ในเก๋งเหนพระเจ้าไทจงเสด็จมา ก็บอกกับพวกผู้หญิงที่พากันมาดูนั้นก็หลบหลีกไปสิ้น พระเจ้าไทจงคิดจะถอยกลับมาก็นึกอดสู จึ่งเสด็จเข้าไปใกล้นางเซียวฮองเฮา ๆ ลงจากชิงช้า นางเซียวซี่สาวใช้จึ่งช่วยแก้ผ้าที่โพกศีร์ษะและเปลื้องผ้าจีบที่คาดเอวออกจากนางเซียวฮองเฮา แล้วนางเซียวฮองเฮาก็เข้ามากราบที่พระบาทพระเจ้าไทจงทูลว่า ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์เสด็จมาถึงนี่ไม่ทันต้อนรับโทษข้าพระองค์ผิดเปนอันมาก พระเจ้าไทจงจับมือนาง

เซียวฮองเฮา ลุก ขึ้น แล้ว ตรัสว่า เจ้านี้ ถึบ ซึ่งช้า ดี นักหนา ดู เหมือน นางฟ้า ลอย อยู่ บน อากาศ เรา พึ่งได้ เหน เจ้า วันนี้ นาง เซียวฮองเฮา ทูล ว่า ข้าพเจ้า เกรง พระองค์ เปน ที่ สุด ซึ่ง ข้าพเจ้า คิด เล่น ดังนี้ พอ แก้ รำคาน ไม่ ควร ที่ พระองค์ จะทรงทอดพระเนตร พระเจ้าไทจง จูงมือ นางเซียวฮองเฮา เข้าไปใน เก๋ง นาง เซียวฮองเฮา จึง ยก น้ำ ชา มา ถวาย ให้พระเจ้าไทจง เสวย พระไทย พระเจ้าไทจง นั้นให้ ประวัติ อยู่ ด้วย นาง เซียวฮองเฮา แล้ว กลิ่น หอม ที่ บน เก๋ง นั้น ก็ หอม ฟุ้ง ขึ้น ทราบ เข้าใน พระไทย ก็ให้ นึก รัก นาง เซียวฮองเฮา มาก ขึ้น หา อาจ จะ จาก นาง เซียวฮองเฮาไปได้ ไม่ แล้ว ตรัส ถาม นาง เซียวฮองเฮา ว่า กลิ่น หอม นี้ส่ง กลิ่น มา แต่ไหน นางเซียวฮองเฮา ยังไม่ ทัน จะ ทูล พระเจ้าไทจง ก็ จูง นางเซียวฮองเฮา เข้าไปใน ห้อง เก๋ง ทอด พระเนตร ก็ไม่ เหน เผา เนื้อไม้ แล ของ หอม สิ่งใด จึ่ง เสด็จ เข้าไป ที่ริมเตียง เหน ที่ นอน หมอน มุ้ง ตับ แต่งไว้ งดงาม เรียบร้อย กลิ่นหอม นั้น ก็ ยิ่ง ปรากฏมาก ขึ้น พระเจ้าไทจง ก็ จูง มือ นาง เซียวฮองเฮา ขึ้นไป บน เตียง ได้ร่วม รัก สังวาส กัน ใน เวลา นั้น หา อาจ จาก กัน มา ได้ ไม่ แล้วนาง เซียว ฮองเฮา ร้องไห้ พลาง ทูล ว่า พระองค์ ทรง พระเมตตา ข้าพเจ้าใน เวลา วันนี้ ด้วย เหตุ สิ่งใด ตัว ข้าพเจ้านี้ เถ้า เปน คน ชรา เปรียบ เหมือน ดอกไม้ ที่ใกล้ จะโรย แล้ว แต่ พระองค์ ได้ ทรง พระ เมตตา แล้ว ขอให้ พระองค์ ชุบ เลี้ยงให้ ตลอด ขอพระองค์อย่าให้ ข้าพเจ้าได้ ความ อับ อาย กับ คน ทั้งปวง ประการ หนึ่ง เมื่อ ข้าพเจ้า ตาย แล้ว ขอให้ ได้ ฝัง ศพ ข้าพเจ้า ใกล้ ศพ พระเจ้า ซุยเอี๋ยนตี่ สมความ ปราถนา ฯะ

๏ พระเจ้าไทจงก็รับคำนางเซี่ยวฮองเฮาแลวตรัสว่า วันนี้ก็เปนวันเชงเหมง ให้จัดแจงตั้งโต๊ะแลจุดโคมเปนอันมาก เจ้าจงไปชมเล่นด้วยกัน นางเซี่ยวฮองเฮาถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า วันนี้เปนวันเชงเหมง ไพร่บ้านพลเมืองต่างคนพากันทำบุญแลเส้นศพปู่ย่าตายาย แต่ศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้นั้นหามีผู้ใดไปเส้นไม่ ข้าพเจ้าสงสารนักหนา นางเซี่ยวฮองเฮาพูดพลางร้องให้พลาง พระเจ้าไทจงตรัสว่าเจ้าอย่าวิตกเลย เราจะให้จัดที่ไร่นาให้ไว้สำหรับเก็บค่านาเส้นศพ สักห้าพันไร่กับคนสามร้อยครัว ไปอยู่รักษาสำหรับจะได้จัดแจงสิ่งของเส้นศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้เสมอทุกฤดูมิได้ขาด นางเซี่ยวฮองเฮาจึ่งคำนับฉลองพระคุณ พระเจ้าไทจงตรัสว่าเราจะให้มารับเจ้าเข้าไปที่เก๋งเรา แล้วตรัสถามว่าเมื่อกี้รศหอมฟุ้งตลบไปทั้งเก๋ง เดี๋ยวนี้ทำไมจึ่งสงบหายไปสิ้น ฯะ

๏ นางเซี่ยวฮองเฮาหัวเราะแล้วก็นิ่งอยู่ หาทูลประการใดไม่ แลสิ่งของที่หอมนั้นเปนของทำด้วยวิชา นางเซี่ยวฮองเฮาได้เรียนมาแต่นอกประเทศ ถ้าผู้ใดได้กลิ่นของหอมแล้ว ก็ให้มีจิตรกำเริบในรศกามคุณ พระเจ้าไทจงเสด็จกลับไปถึงเก๋งแล้ว ก็รับสั่งให้มารับนางเซี่ยวฮองเฮา เข้าไปดูโคมในตำหนักเก๋ง นางเซี่ยวฮองเฮาเรียกนางเซี่ยวซี่สาวใช้ไปด้วย ครั้นมาถึงพระตำหนักเก๋งแล้วก็เข้าไปคำนับพระเจ้าไทจง นางฮุยหุย นางปูไซหยินแลห้ามทั้งปวงกับนางเซี่ยวฮองเฮาต่างคนต่างคำนับกัน แล้วพระเจ้าไทจงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะมาตั้ง พระเจ้าไทจงก็เข้านั่งที่โต๊ะใหญ่ รับสั่งให้นางเซี่ยวฮองเฮานั่งที่โต๊ะหนึ่งข้างซ้าย นางฮุยหุย นางปูไซหยินนางห้ามทั้งปวงนั่งตามตำแหน่ง ฯะ

๏ นางปูไซหยินจึงพูดสัพยอกนางเซียวฮองเฮาว่า มเหษีทำไมจึงไม่นั่งกินโต๊ะกับพระองค์ นางเซียวฮองเฮาจึงว่า เรานี้เปนคนแก่เฒ่าแล้ว จะเข้ากินโต๊ะร่วมพระองค์นั้นไม่สมควร ถึงโต๊ะที่พระองค์ประทานให้เรานี้ก็เกินกับวาศนาของเราแล้ว พระเจ้าไทจงตรัสว่า พวกบ้านเดียวกัน หาควรจะพูดจาให้เปนชั้นเชิงไม่ แล้วพระเจ้าไทจงรับสั่งให้นางเซียวฮองเฮา กับห้ามทั้งปวงกินโต๊ะแลสุรา เจ้าพนักงานคอยรินสุราเติมอยู่ พวกมะโหรีก็ประโคมขับกล่อมขึ้นพร้อมกัน ครั้นเวลาค่ำเจ้าพนักงานจึงจุดโคมต่าง ๆ ในตำแหน่งแลข้างนอกทั่วทั้งวังดูงดงาม ฯะ

๏ นางเซียวฮองเฮาทูลว่า เซงเหมงนี้เปนแต่สาตเล็กทำไมจุดโคมทุกเก๋ง พระเจ้าไทจงตรัสว่าตั้งแต่บ้านเมืองเรียบร้อยมา ถ้าถึงวันตรุษสาตก็ไม่ว่าสาตใหญ่สาตเล็ก เราก็ให้ตั้งโต๊ะแลเครื่องบูชาจุดโคมต่าง ๆ เสมอกัน แลเราได้จัดแจงคบแต่งกระทำดังนี้ กับครั้งพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้นั้นข้างไหนจะดีกว่ากัน นางเซียวฮองเฮาก็นิ่งอยู่ พระเจ้าไทจงก็ตรัสถามซ้ำต่อไปอีก นางเซียวฮองเฮาจึงทูลว่า พระองค์เปนกระษัตริย์ทรงพระปัญญารอบคอบ จะทำการสิ่งใดก็ทำแต่สมควร พระเจ้าซุยเอี๋ยงตี้นั้นจะทำการสิ่งใดก็ฟุ่มฟายหาคิดว่าจะเสียของไม่ แลพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ครองราชสมบัติอยู่กว่าสี่ปี ข้าพเจ้าได้เข้ามาปฏิบัติอยู่ไม่ขาด ถ้าถึงเทศกาลตรุษสาตแล้วก็ให้ทำภูเขาไฟขึ้นที่ตำหนักแลเก๋งหลายสิบภูเขา ๆ หนึ่งใช้เนื้อไม้สิ้นหลายเกวียน ภูเขาไฟนั้นมีไฟก็เหมือนไม่มี ด้วยเอาเนื้อไม้ทำเปนผงซัดเข้าไปในไฟ ควันไฟนั้นก็มืดกลุ้มสูงพ้นเขาขึ้นไปหลายวา

กลิ่นไม้นั้นฟุ้งกระหลบหอมทั่วไปทั้งวัง คืนหนึ่งสิ้นไม้หอมกว่าสองร้อยเหรียน แต่ที่ในพระตำหนักนี้หาได้ใช้ไฟแลโคมตะเกียงไม่ รับสั่งให้เอาแก้วชื่อเมงหงปนไปมงกวางจู สองอย่างนี้ซึ่งประเทศราชเอามาถวายนั้น ไว้ในตำหนักถึงร้อยยี่สิบดวงแสงสว่างเหมือนกลางวัน แลแก้วนี้ขนาดใหญ่โตประมาณหกนิ้วเจ็ดนิ้ว ขนาดเล็กประมาณสามนิ้ว ราคาสิบหมื่นตำลึงทอง ดวงใหญ่นั้นหาราคามิได้ แลซึ่งพระองค์ไม่เอาดวงแก้วมาแขวน ๆ แต่โคม แลจุดเทียนเปนของมีควัน ๆ นั้นอบอยู่รัศมีจึงหาสว่างงามเหมือนดวงแก้วไม่ แลการที่จะกระทำให้เสียเข้าของ แลให้บ้านเมืองเปนอันตรายนั้น ขอให้พระองค์กำจัดเสียให้ห่างไกลเถิด ฯะ

๏ พระเจ้าไทจงคิดในพระไทยว่า พระเจ้าซุยเอี้ยนตี้กระทำดังนี้ก็งามดีจึงตรัสว่า ถ้าเราให้เอาดวงแก้วมากระทำเหมือนคำเจ้าว่านั้นก็จะได้ ขณะนั้นพระเจ้าไทจงเสวยโต๊ะสุราตรัสเล่นอยู่กับนางเซียวฮองเฮา แลนางทั้งปวงจนถึงสามยาม นางปูไซหยินพิจารณาดูนางเซียวฮองเฮาแล้วคิดว่า รูปร่างนางเซียวฮองเฮานี้งามหาสมกับอายุถึงห้าสิบปีเศษไม่ แลชั้นเชิงในการชู้สาวนั้นก็เหนจะชำนาญมามากแล้ว นางเซียวฮองเฮาดูนางปูไซหยิน ยิ่งดูยิ่งงามไม่มีที่จะติสักสิ่งหนึ่งได้ ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วต่างคนก็ทูลลาไปที่อยู่ของตัว แต่นางเซียวฮองเฮากับนางปูไซหยินนั้น พระเจ้าไทจงรับสั่งให้เข้าไปในที่ข้างในก่อนแล้วกลับออกมาดูโคมอีก แล้วจึงค่อยไปที่อยู่ของตัวเถิด ตรัสพลางจูงนางเซียวฮองเฮานางปูไซหยินเข้าไปในห้องเก๋งที่ประทม นางปูไซหยินมีความเกียจกันหึงหวงพูดจาเสียดแทงต่าง ๆ นางเซียวฮองเฮา

ก็โทมนัศ จึงถวาย บังคม ลา กลับ มา ที่ อยู่ จึ่งนึก ถึงความ หลัง เมื่อครั้งเมือง ซุย แตก นั้น คิด ว่า พระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ สิ้น พระชนม์ ไป แล้ว ตัว ก็คงจะได้ดี ต่อไป โดย จะ ตก น้ำ ลอยไป ถึงไหนก็คงจะ มี ความศุข ไม่รู้เลย ว่า จะ ยากไร้ ทุกข์ร้อนเหมือนดังนี้ เดี๋ยว นี้ได้ กลับเข้า มาอยู่ ในเก๋งอายุก็ชรา ลงแล้ว ถึง ผู้ใดจะ รักใคร่ เพราะรูปร่าง เรา ๆ จะ ทำ การสิ่งใดก็จะไม่ได้ ดังปรารถนา แต่ พระเจ้าไทจง นั้น ถ้า จะได้ กับ หญิงคนใดหญิง คน นั้น เหมือน กับได้ แก้ว อัน วิเศษไว้ ชมเชย เวลาวัน นี้ เข้ามาหาเรา ก็ เพราะ วิชา ของ เรา ๆ จึ่ง สิ้น ความ คิด ถ้าอายุ ลดหย่อน ลง เสียสัก สิบปี ยี่สิบปี กลับ เปน สาว เหมือน กับ เขาแล้ว ก็ หาน้อยหน้า เหมือนดังนี้ไม่ แต่ แก่ อย่างนี้พระเจ้าไทจง ก็ ยัง อาไลย เรียก เข้าไป ดูโดม ถึงในพระตำหนัก นางบูไซหยิน เห็น รูปเรางาม กลัว ว่าพระเจ้าไทจงจะรักใคร่ ยิ่งกว่า ตัว ก็ เกียจ กัน หึงหวง เสีย พระเจ้าไทจง จึ่ง เพิกเฉยไป ประการหนึ่งนาง บูไซหยิน เอา หญิงโง่ ๆ สอง คน มา แลก เปลี่ยน เอา นาง เซี่ยวชี่ ไป เปนห้าม พระเจ้าไทจงเสีย ด้วย นาง เซียวฮองเฮา มี ความทุกข์ร้อนครอบใจทุก เวลา ถึงใคร จะ เอา สิ่งของกิน ที่มี รศ มา ตั้งไว้ ให้กิน ๆ ก็ไม่ได้โดย จะได้ เห็น แล ได้ ยิน เสียง ขับ ร้อง เต้นรำ ให้ เพลิดเพลิน ก็ ไม่ หยาก ดูแล ขี้ เกียจ ฟัง เพราะไม่ มี ความ สบาย จึ่งให้ สาวใช้ ไป เรียก นางเซี่ยวชี่ มา ที่ เก๋งของตัว ปรารถนา จะ พูดจา เล่า ศุขทุกข์ ความในใจ ให้ฟังนางบูไซหยิน ก็ คอย สอดแนม ตรู้ความ ว่า นาง เซี่ยวชี่ จะ มา หา นางเซี่ยวฮองเฮา จึ่งให้สาวใช้ สนิท สอง คน ตาม กำกับ นาง เซี่ยวชี่ มา ด้วยนาง เซี่ยวฮองเฮา จะ พูดจา ปรับ ทุกข์ ความในใจ สิ่งไร ก็ไม่ได้ ด้วยเกรงหญิง สาวใช้ ของ นาง บูไซหยิน อยู่ เปน แต่ พูดจาไต่ถาม ความ อื่น ๆ

เด็ก น้อย แล้ว นาง เซียวซี ก็ คำนับ ลาไป นาง เซียวฮองเฮา จึง มี ความทุกข์ เปน อัน มากไม่ เปน อัน กิน อัน นอน ร้องไห้อยู่ ใน ห้อง เก๋ง คน เดียว แล้ว เลย เปนไข้ ใจ ป่วยหนัก ลงไม่ ช้านาน นาง เซียวฮองเฮาก็ ถึง แก่ กรรม พระ เจ้าไทจงนึก สงสาร ที่ได้ร่วมประเวณี จึงประทาน สิ่งของ ให้ทำ การศพ คง ตำแหน่ง ที่ ฮองเฮา ตาม เดิม แล้ว ประกาศ ชื่อ เสียงให้เรียก ว่า เมียน ตำไท ว่าเวทนา แล้ว ให้ขุนนาง พนักงานเอาศพ นาง เซียวฮองเฮาไปฝัง เคียง กับ ศพ พระเจ้าซุยเอียนตี้ นาง เซียวซี จะ ขอ ตาม ส่ง ศพไปจน ถึง ที่ ฝัง นางบูไซหยินไม่ ยอมให้ ไป นาง เซียวซี ก็ หาได้ ไปไม่ จึงกลับ เข้า มาอยู่ ใน เก๋ง นาง บูไซหยิน นั้น ครั้น นาง เซียวฮองเฮา ตาย แล้ว ก็ ดีใจ เข้า เล้าโลม ปรนิบัติให้ พระเจ้าไทจงหลง ด้วย เล่ห์กลไม่ใคร่จะคลาดห่างไปได้ จน พระเจ้าไทจง ประชวร ต้อง เสวยยาอยู่ เนือง ๆ ฯะ

๏ ขณะนั้น กอซือเหนี่ยม ป่วยถึง แก่ กรรม พระเจ้าไทจงจะ เสด็จ ไปช่วย ทำการ ศพ เซียงซุนบอกี กับ สุยเลียง ขุนนางทูล ทัดทาน ห้ามไว้ ว่า พระองค์ ไม่ สบาย เสวยพระโอสถทุเลาอยู่ ในตำรายานั้น ว่า ถ้า ผู้ ได กินยา ขนาน นี้ ห้าม มิให้ เห็น อาศพ ถ้าพระองค์ จะ ขืน เสด็จไป ก็ เหมือน ไม่ คิด ถึง พระญาติวงษา แล บ้าน เมือง ราษฎร ทั้งปวง พระเจ้าไทจง ก็หา ฟังไม่ จะ เสด็จไปให้ได้ เซียงซุนบอกี ก็ ร้องไห้ กลิ้ง ลงกับ ที่ ทูล ขัด ห้าม ไว้ อีก พระเจ้าไทจงก็ เสด็จ กลับ เข้า ข้างในเลยไป ประทับอยู่ บน เก๋าเต๋ง พระ ตำหนัก สูงทิศตวันออกทอดพระเนตรไปข้างทิศเหนือ ที่ฝังศพกอซือเหนี่ยม ก็ ทรง พระ กรรแสง โศกเศร้า คิดถึง กอซือเหนี่ยม แล้วรับสั่งให้ ขุนนางพนักงาน ช่าง เขียน ๆ รูป แลแซ่ ชื่อตั้ง ชื่อ เดิม บ้านเมืองที่อยู่ ของขุนนาง ที่มีความ ชอบ ยี่สิบสี่คน นั้น เขียน ลงไว้ ใน กระดาน ป้าย แขวนไว้ ที่ เลงอิน เกาะ คำไทว่า

ที่สำหรับไว้ชื่อผู้มีความชอบแก่แผ่นดิน กับว่าถ้าขุนนางซึ่งมีความชอบยี่สิบสี่คนนั้น คนหนึ่งคนใดตายไปแล้วให้เปลี่ยนชื่อดั่งนั้นเสียใหม่ สำหรับบุตรหลานญาติพี่น้องจะได้กระทำป้ายปักไว้ที่หลุมฝังศพต่อไป

๑ ขณะนั้นชีมงกงป่วยลง ไทอุยหมอหลวงประกอบยาให้กิน หลายขนานอาการก็ไม่พ้นขึ้น จึ่งเข้าไปทูลแก่พระเจ้าไทจงฮองเต้ว่า ถ้าได้หนวดมังกรมาเผาไฟประสมยาจึ่งจะรักษาโรคชีมงกงได้ พระเจ้าไทจงจึ่งหยิบตะไกรมาตัดหนวดของพระองค์ประทานให้แก่ไทอุยหมอหลวงไปประสมยา แต่ไทอุยหมอมาทูลขอหนวดมังกร พระเจ้าไทจงตัดหนวดให้ไปนั้นเพราะว่าจีนนับถือกันว่า ถ้าผู้ใดมีวาศนาได้เปนถึงกระษัตรแล้วเปรียบเหมือนมังกร เพราะเหตุดังนั้นพระเจ้าไทจงจึ่งตัดหนวดส่งให้กับไทอุยๆ รับเอาหนวดไปประสมยาให้ชีมงกงกินหายโรค แล้วชีมงกงก็เข้ามาไหว้กราบสนองคุณพระเจ้าไทจงว่า มีพระคุณเปนที่ยิ่ง ครั้นอยู่นานมานางอวนจือนป่วยถึงแก่กรรมลง พระเจ้าไทจงรับสั่งว่า จะประทานสาวใช้ให้ไปอยู่ปรนนิบัติชีมงกงสองคน ชีมงกงไม่ยอมรับ พระเจ้าไทจงตรัสว่าเราจะให้สาวใช้ไปปรนนิบัติท่านครั้งนี้ เราเห็นว่าท่านได้ทำความชอบไว้ในแผ่นดิน ตรัสแล้วให้ขันทีจัดหญิงที่อายุประมาณยี่สิบเศษมาประทานให้ชีมงกงสองคน ชีมงกงขัดรับสั่งไม่ได้ก็คำนับรับเอาหญิงทั้งสองถวายบังคมลากลับไปที่อยู่ เวลาวันหนึ่งหลีซุนฮองเปนขุนนางที่ไทซือตำแหน่งหมอดูๆ ดาวบนอากาศเห็นวิปริตไม่ปรกติตามธรรมเนียม ก็รู้ว่าไม่ช้านางบูไซหยินจะได้ว่าราชการแผ่นดินแทนกระษัตร ไทซือแจ้งความแล้วจึ่งเขียนหนังสือทำนายไว้ว่า กระษัตรในเมืองถังครองสมบัติได้ถึงสามชั่วแล้ว จะมีหญิง

คนหนึ่งชื่อบู๊ฮองตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าว่าราชการบ้านเมือง ความอันนี้รู้ไปถึงพระเจ้าไทจง ๆ ทรงพระวิตกเปนอันมาก จึงรับสั่งให้หาหลีซุนฮองเข้ามาเฝ้าแล้วตรัสถามว่า หนังสือที่เจ้าเขียนทำนายไว้นั้นจะเชื่อถือเอาเปนจริงได้ฤๅ ฯะ

๏ หลีซุนฮองทูลว่าข้าพระองค์พิเคราะห์ดูดาวบนอากาศ แล้วพิจารณาดูกระษัตรในวงษ์พระองค์ที่จะครองราชสมบัติสืบไปภายน่า ก็ทราบความที่ร้ายตามตำราถ้วนถี่ บัดนี้หญิงซึ่งจะตั้งตัวขึ้นเปนเจ้านั้น ก็ได้เข้ามาอยู่ในพระราชวังแล้ว ในสามปีเข้ามา หญิงคนนั้นจะได้ว่าราชการแทนกระษัตร ฆ่าพระญาติวงษ์ของพระองค์แล้วแลกระทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย ราษฎรจะได้ความเดือดร้อนเปนมั่นคง ฯะ

๏ ฝ่ายพระเจ้าไทจงจึงตรัสว่าถ้าดังนั้นเราจะพิจารณาดูเอาโดยสติปัญญา ให้จับเอาตัวหญิงนั้นไปฆ่าเสียเจ้าจะเห็นอย่างไร หลีซุนฮองทูลว่าเทพยุดาท่านให้เกิดมาแล้ว ถึงจะกำจัดอย่างไรก็คงคลาดแคล้วไม่ถูกต้องแก่คน ๆ นั้น โดยพระองค์จะพิจารณาเอาโดยสติปัญญาให้จับตัวหญิงคนนั้นมาฆ่าเสียได้แล้ว เทพยุดาท่านก็คงจะใช้ให้ผู้อื่นที่แข็งแรงกว่านี้ลงมาบังเกิดอีก ความพยาบาทนั้นก็จะกล้ายิ่งกว่าเก่า พระญาติวงษ์ของพระองค์จะไม่เหลืออยู่ บ้านเมืองก็จะวุ่นวายไปนาน ข้าพระองค์เห็นว่าจะถึงสามสิบปี หญิงคนที่ประทุษฐร้ายแก่บ้านเมืองก็ชราลงแล้ว เพื่อจะกลับใจทิ้งความชั่วเสียบ้าง บ้านเมืองก็จะเรียบร้อยต่อไป พระเจ้าไทจงได้ฟังดังนั้นทรงเห็นด้วย จึงหาได้คิดการที่จะกำจัดหญิงซึ่งจะตั้งตัวขึ้นเปนเจ้านั้นต่อไปไม่ แล้วทรงพระดำริห์ว่า นางบูไซหยินคนนี้ก็เปนแซ่บู ดูจริตกิริยาแล

ทำการสิ่งใดก็องอาจคล้ายคลึงสมคำของหลี่ซุนฮองทำนายไว้ แล้ว

นางบุไซหยินจะปรนิบัติสิ่งใดก็ถูกต้องพระไทย พระเจ้าไทจงเห็นนาง

บุไซหยินก็ทรงพระเมตาเปนอันมาก แล้วทรงคิดว่าเมื่อการจะเกิด

ไปภายน่าประการใดจึ่งค่อยคิดต่อไปเถิด แต่นางบุไซหยินนั้นรู้ความ

ว่าหลี่ซุนฮองทำนายไว้นั้นกระทบมาถึงตัว จึ่งคิดว่าพระเจ้าไทจงก็

รักใคร่เราอยู่คงไม่กระทำโทษ โดยจะกระทำโทษเราจริง เราก็สิ้น

สติปัญญาไม่รู้แห่งจะคิดหลบหลีกไปแห่งใด ครั้งนั้นพระเจ้าไทจง

รักใคร่ลุ่มหลงไปด้วยรูปรศชั้นเชิงนางบุไซหยินมาก จนพระองค์เปน

พระโรคประชวรลง จึ่นอ๋องไทจือเข้าไปปรนิบัติอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน

ไทจือเห็นนางบุไซหยินก็ไม่คิดรักใคร่ แล้วคิดว่านางบุไซหยินนี้รูป

ร่างงามหนักหนา พระบิดาเราโปรดปรานลุ่มหลงจนประชวร แล้ว

นางบุไซหยินเข้ามาปรนิบัติอยู่ใกล้เคียงนี้ ที่ไหนพระบิดาจะได้

บันทมสดวกคงจะประหวัดอยู่ด้วยนางบุไซหยินพระโรคก็จะกำเริบมากขึ้น

ไม่รู้ที่จะทำประการใด ครั้นเวลาวันหนึ่งไทจือนอนอยู่ในพระตำหนัก

พระบิดา นางบุไซหยินเอาถาดทองคำใส่น้ำมาให้ไทจือล้างหน้า

ไทจือจึ่งเอาน้ำติดเข้าที่หน้านางบุไซหยิน พูดสัพยอกว่าเรามีจิตรรักใคร่

เจ้านอนฝันเห็นอยู่เนือง ๆ แต่จนใจมีที่กีดอยู่เข้าไปไม่ถึง นางบุไซหยิน

จึ่งตอบว่า แต่ก่อนท่านกับข้าพเจ้าก็มิได้มีจิตรรักต่อกันเวลาวันนี้

ท่านเอาน้ำในถาดทองคำติดต้องหน้าข้าพเจ้าพระคุณท่านเปนที่สุด เหมือน

ท่านชุบเลี้ยงข้าพเจ้าแล้ว ไทจือได้ฟังก็ยินดีจึ่งจับมือนางบุไซหยิน

จูงไปที่ห้องหลังตำหนักพระบิดา ร่วมรศด้วยนางบุไซหยิน ๆ จึ่งทูล

ว่า ถ้าพระบิดาทราบจะกระทำโทษข้าพเจ้ากับท่านเปนอันมาก ไทจือหัวเราะแล้วจึงว่า เจ้ากับเราได้เข้ามาร่วมรศกันครั้งนี้เปนวาศนาได้อบรมกันมาแต่ก่อน เทพยุดาจึงชักนำมาให้พบกัน ซึ่งเจ้าว่าความจะแพร่งพรายนั้นผู้ใดจะล่วงรู้ นางบูไซหยินยุดชายเสื้อไทจือเข้าแล้วร้องไห้ว่า ข้าพเจ้าเปนคนอนาถาก็จริง แต่ได้เปนคนปรนิบัติพระบิดาท่าน อันท่านเมตาโปรดปรานแก่ข้าพเจ้า ๆ ก็ไม่ขัดอัชฌาไศยจนได้สมความปราถนาของท่าน ภายหลังท่านจะได้เปนกระษัตรแล้วจะเอาข้าพเจ้าไปไว้แห่งใด ไทจือจึงสาบาลว่าถ้าเราได้ครองสมบัติแล้วเราจะตั้งให้เจ้าเปนฮองเฮา ถ้าเราไม่ชุบเลี้ยงตั้งเจ้าตามสัญญาก็ให้เทพยุดาประหารชีวิตรกับญาติวงษ์ให้สิ้นเกิด นางบูไซหยินก็คำนับแล้วจึงว่าท่านได้ให้สัญญาไว้กับข้าพเจ้าดังนี้ก็เพราะเมตาแก่ข้าพเจ้าพระคุณเปนที่ยิ่ง แต่เดี๋ยวนี้ขุนนางเขาว่าข้าพเจ้าเปนคนไม่ดี ถ้าพระบิดาท่านเชื่อฟังถ้อยคำขุนนางจะทำร้ายแก่ข้าพเจ้าจะคิดอย่างไรจึงจะพ้นความตาย ไทจือคิดแล้วว่าถ้าพระบิดาจะทำโทษ เจ้าจงอ้อนวอนทูลขอโทษออกไปบวชเปนชีเสียคงจะสิ้นโทษ แล้วเจ้าจงคอยเรา ๆ ได้เปนกระษัตรขึ้นเมื่อใดจึงจะรับเข้ามาในวัง นางบูไซหยินได้ฟังก็เห็นชอบด้วย ไทจือจึงแก้สายเข็มขัดประดับหยกส่งให้นางบูไซหยินไว้เปนสำคัญ นางบูไซหยินก็รับเอาสายเข็มขัดไว้แล้วต่างคนไปที่อยู่ ครั้นพระเจ้าไทจงฮองเต้หายประชวรแล้ว ก็รำพึงถึงถ้อยคำหลีซุนฮองทำนายไว้ว่าไปข้างน่าหญิงจะได้เปนกระษัตรนั้นจะจริงฤๅจะเท็จ ลองดูว่าหลีซุนฮองจะดูแน่ฤๅไม่แน่ บันนี้ถึงกำหนดได้หนังสือแล้ว พระเจ้าไทจงรับสั่งให้หาหลีซุนฮองขุนนางผู้ใหญ่ตำแหน่งโหร

เข้า มา เฝ้า ตรัส ถาม ว่า บัดนี้ ถึง กำหนด จะ ได้ หนังสือ แล้ว แต่ไม่ รู้ว่า ที่ จอหงวน จะ ได้ แก่ ผู้ ใด ท่าน จง ทายไปให้ถูก หลีซุนฮอง ทูล ว่า คืน นี้ ข้า พระองค์ ฝัน ว่า ได้ ขึ้นไป บน สวรรค์ เห็น หนังสือ เทพยุดา พา กัน แห่ รูป ผู้ ที่ จะ เปน จอหงวน มา ข้า พระองค์ เห็น มี ธง นำ หน้า มา ด้วย ธง นั้น เขียน เปน อักษร คำ เพลง สี่ คำ แล้ว เขียน บอกไว้ ว่า เพลง นั้น ถ้อย คำ ของ จอหงวน พระเจ้าไทจง จึง ตรัสว่าใน คำ เพลง นั้น ว่า อย่างไร หลีซุนฮอง ทูล ตาม คำ เพลง ว่า หญิง รูปงาม แล การ โลกีย์ เปน ของชอบ ใจ แห่ง มนุษ ถ้า ร่วม ประเวณี กับ ภรรยา ผู้ อื่น ภรรยา เรา ก็ จะ ไป ร่วม ประเวณี กับ ผู้ อื่น บ้าง ถ้า เกิด การ กำหนัด ขึ้น ใน ใจ แล้ว ให้ ระฦก ถึง หญิง คน ชั่ว ที่ มา พูด พ่อลวง แล้ว กลับไปเสีย ถ้าไม่ อดใจไว้ หมู่ หนอน มัน จะ บ่อน ฉัด ถึง หัวใจ เพราะไม่ กลั้นใจ ของ ตัวไว้ พระ เจ้าไทจง จึง ตรัส ว่า เพลง ข้าง ท้าย สองคำ จะ ว่า ด้วย ความ สิ่งใด แล้ว จอหงวน คน นั้น คือ ผู้ ใด บ้าน เรือน อยู่ ตำบลไหน จง บอก เรา ด้วย หลี ซุนฮอง จึง ทูล ว่า ถ้า พระองค์ ทรงได้หนังสือได้ คน ทั้งสามมา เปน ที่จอหงวน ปางนั้น ทำ ฮวย แล้ว จะ มี คุณ แก่ บ้าน เมือง มาก ด้วย เขา เปน คน ซื่อตรง ต่อ แผ่นดิน ชื่อ แล แซ่ นั้น ข้า พระองค์ รู้ อยู่ แต่ จะ ทูล เดี๋ยวนี้ ไม่ได้ กลัว ว่า เทพยุดา จะ ทำโทษ ข้า พระองค์ ขอ พระองค์ ได้ โปรดให้ข้า พระองค์ เข้าไปใน ห้อง ที่ ลับ เขียน ชื่อ แซ่ คน ทั้ง สาม ใส่ อับ ผนึก แล้ว เอามา ถวายไว้ ถ้าได้ หนังสือได้ ตัว จอหงวน ปางนั้นทำฮวย แล้ว พระองค์ จึง เอา ชื่อ แซ่ ที่ ข้าพระองค์ จดหมายใส่ อับไว้นั้น มา เปิด สอบ ดู เถิด พระ เจ้าไทจง จึงรับสั่งให้ขันที เอา อับ มา ส่งให้หลีซุนฮอง ๆ ก็ เขียนชื่อเขียน แซ่ คน ที่ จะ ได้ เปน จอหงวนปางนั้น ทำ ฮวย ทั้ง สาม คน ใส่ อับ ผนึก ชั้น หนึ่ง

พระเจ้าไทจงรับสั่งให้ผนึกอีกชั้นหนึ่ง แล้วเอาไปเก็บไว้ในมู่ถี่ หลี่ซุนฮองก็ถวายบังคมลากลับมาที่อยู่ ฯะ

๑ ฝ่ายเต๊กหยินเกียดมาแต่เมืองซัวไซไทหงวน จะมาไล่หนังสือ ครั้งนั้นคงจะได้เปนที่จอหงวน เมื่อเต๊กหยินเกียดเดินมาตามทาง พักอยู่ที่ร้านเตียมซื้ออาหารกิน มีหญิงรูปงามคนหนึ่งมาพูดจาเกี้ยวพาลเล้าโลมแก่เต๊กหยินเกียดต่าง ๆ ปรารถนาจะให้มีความยินดีรักใคร่หลงในมารยา เต๊กหยินเกียดล่วงรู้ในอุบาย จึ่งขับไล่หญิงนั้นไปเสีย จึ่งให้กล่าวคำเพลงสืบทั้นไว้ เทพยุดาทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สรรเสริญว่าเต๊กหยินเกียดเปนคนดีจึ่งจดคำเพลงไปแห่ ครั้นเต๊กหยินเกียดมาไล่หนังสือได้ที่จอหงวนแล้ว ลกปินฮองมาแต่เมืองจิดคั่งหงี่โอได้ที่ปางหงั่น ... มาแต่เมืองเกียเตียวบ้วนหนี ได้ที่ทำฮวยเสร็จการไล่หนังสือแล้ว พระเจ้าไทจงฮองเต้เอาหนังสือในอับมาสอบดูก็ถูกต้อง ชื่อแลแซ่ตามหลี่ซุนฮองเขียนไว้ พระเจ้าไทจงเห็นดังนั้นดำริห์ว่า หลี่ซุนฮองเปนคนรู้แท้เหมือนเทพดา แล้วคิดถึงถ้อยคำที่หลี่ซุนฮองทายไว้ว่าหญิงจะได้เปนกระษัตริย์ ทำให้บ้านเมืองวุ่นวายก็ยิ่งทรงพระวิตกมากขึ้น จึ่งทรงดำริห์ว่าจะมาหลงรักเอาหญิงซึ่งจะเปนเสี้ยนหนามแผ่นดิน มาชุบเลี้ยงไว้ให้มีโทษกับบ้านเมืองหาควรไม่ ครั้นจะชำระเดี๋ยวนี้ก็ยังป่วยอยู่ ถ้าคอยให้หายป่วย ก็เห็นว่าการจะเนิ่นนานอยู่ ไม่รู้ว่าจะตายวันใด จึ่งตรัสกับนางบูไซหยินว่า พวกขุนนางเขาพูดกันว่าไปภายหน้าตัวเจ้าจะทำให้บ้านเมืองเปนอันตรายเหมือนกับคำ หลี่ซุนฮองทำนายไว้ เจ้าจงจัดแจงการของตัวเสียโดยดี ฯะ

โรงเรียนฝึกหัดครู ... ห้องสมุด ✻ กรุงเทพ ✻

๑ นางบูไซหยินกราบลงแล้วทูลว่า เมื่อเกิดข้าพระองค์กับหญิงทั้งปวงเข้ามาเปนค่าพระองค์ร้อยคน ทั้งตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเมตาข้าพระองค์ เอามาชุบเลี้ยงตั้งแต่งให้เปนที่บูไซหยิน แต่หญิงเก้าสิบเก้าคนนั้นโปรดให้เปนสนม เรี่ยรายกันอยู่ตามเก๋ง และข้าพระองค์นี้ก็หาได้ทำความผิดสิ่งใดไม่ ครั้นเวลาวันนี้โปรดให้ข้าพระองค์หาที่ตาย ข้าพระองค์ก็ไม่ขัดรับสั่งได้ แต่ข้าพระองค์เห็นว่าจะตายด้วยความโทมนัศครั้งนี้ ที่ไหนจะมีความศุข ประการหนึ่งข้าพระองค์มีความอายแก่ขุนนางแลราษฎรยิ่งนัก เพราะไม่ได้กระทำความผิดสิ่งใดเลย ถ้าและพระองค์ไม่โปรดชุบเลี้ยงแล้ว ขอได้ทรงพระเมตาโปรดไว้ชีวิตรข้าพระองค์ให้โกนผม เข้าวัดบวชเปนชีเถิด จะได้สวดมนต์ไหว้พระแผ่ส่วนบุญถวาย แล้วพระองค์ก็จะพลอยได้บุญด้วย นางบูไซหยินทูลพลางร้องไห้พลาง แลพระเจ้าไทจง ทรงคิดไว้จะไม่กระทำโทษให้ถึงชีวิตร ปราถนาแต่เพียงจะขับไล่เสียจากวัง ครั้นได้ทรงฟังนางบูไซหยิน ทูลลาบวชเปนชีก็ดีพระไทย จึงตรัสว่าใจเจ้ายอมโกนผมบวชเปนชีก็ตามใจเจ้าเถิด แต่สิ่งของ ๆ เจ้ามีอยู่ในเก๋งมากน้อยเท่าใด จงเร่งเก็บเอาไปบ้านเรือนของเจ้าและไปเยี่ยมบิดามารดาเสีย เมื่อพบบิดามารดาแล้ว จงรีบกลับมาโกนผมบวชเปนชีไปอยู่วัดกำเงียบหยี่ นางบูไซหยินทูลขอนางเซียวฮีไปด้วย พระเจ้าไทจงก็โปรดให้ นางบูไซหยินนางเซียวฮีถวายบังคมลา มาถึงที่อยู่เก็บทรัพย์สิ่งของ ๆ ตัวเสร็จแล้วก็พากันออกจากพระราชวัง พระเจ้าไทจงให้ขันทีไป

สั่งหลวงชี่เจ้าวัดกำเงี่ยบหยี่ว่า ถ้านางบูไซหยินมาถึงวัดแล้วให้โกนผมบวชเปนชีเสีย ขันทีก็ออกไปบอกนางชีเจ้าวัดกำเงี่ยบหยี่ตามรับสั่ง

๏ ฝ่ายบูซือจินบิดานางบูไซหยินรู้ข่าวว่า พระเจ้าไทจงขับไล่บุตรสาวของตัวให้ไปบวชเปนชี ก็ให้คนมารับนางบูไซหยินนางเซี่ยวอี่กับทรัพย์สิ่งของไปบ้าน นางเอี๋ยสี่มารดาเห็นนางบูไซหยินจึ่งคิดว่า เมื่อนางบูไซหยินเข้าไปอยู่ในวังแต่งรูปร่างงดงามครั้นกลับออกมาวันนี้หน้าเศร้าโศก นางเอี๋ยสี่มารดาก็ร้องไห้ นางเซี่ยวอี่เห็นนางเอี๋ยสี่ร้องไห้ก็คิดถึงมารดาของตัว ที่ถึงแก่กรรมก็พลอยร้องไห้ด้วย นางบูไซหยินนางเซี่ยวอี่กับบิดามารดานางบูไซหยินต่างคนคำนับกันแล้ว นางบูไซหยินจึ่งถามมารดาว่า บิดาได้หลานชายชื่อบูซ่ำซื่อมาเลี้ยงไว้คนหนึ่งทำไมจึ่งไม่เห็น นางเอี๋ยสี่บอกว่าบูซ่ำซื่อไม่เหมือนแต่ก่อนมีเพื่อนฝูงมามาก ถ้าไม่เรียนหนังสือก็สอบหนังสือ ถ้าว่างเปล่าก็ไปเที่ยวกินสุราจนเมาแล้วจึ่งกลับมา นางบูไซหยินจึ่งว่าบูซ่ำซื่อมีอายุเท่าใด นางเอี๋ยสี่มารดาจึ่งบอกว่า บิดาเจ้าได้บูซ่ำซื่อมาเลี้ยงไว้ แต่อายุสามปีบัดนี้อายุได้สิบห้าปีแล้วก็เรียบร้อยดีอยู่ แต่ไปข้างหน้านั้นไม่รู้ว่าใจคอเขาจะเปนอย่างไร พูดกันพอสิ้นคำบูซ่ำซื่อก็เมาสุราเดินเข้ามาในเรือน นางเอี๋ยสี่บอกบูซ่ำซื่อว่าอาเจ้ากลับมาแล้ว เจ้าจงเข้ามาคำนับเสีย นางบูไซหยินเห็นบูซ่ำซื่อ เปนเด็กรุ่นหนุ่มรูปร่างกำลังงดงามก็นึกรัก บูซ่ำซื่อกับนางบูไซหยินนางเซี่ยวอี่ต่างคนคำนับกันแล้ว บูซ่ำซื่อจึ่งว่าอาข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ในวังไม่มีความผิด เหตุใดเจ้าแผ่นดินมาเชื่อฟังถ้อยคำขุนนางทอดอาข้าพเจ้าออกจากที่บูไซหยิน และขับ

ได้ออกมาเสียจากวังให้โกนศีร์ษะบวชเปนชี กระษัตริย์พระองค์นี้ไม่มีจิตร์คิดปรานีบ้าง นางบูไซหยินร้องให้บูซำซือจึ่งห้ามว่า อาอย่ามีความทุกข์ร้อนวิตกไปเลย พวกหลวงชีที่บวชอยู่ที่วัดกำเงียบหยี่นั้น ข้าพเจ้าเห็นสบายไม่มีความลำบาก และในใจนางบูไซหยินเมื่อออกมาจากพระราชวังนั้นมีความทุกข์ ครั้นบูซำซือพูดจาปลอบรำพรรณต่าง ๆ ก็สิ้นความทุกข์ ฯะ

๏ ฝ่ายบูซำซือครั้นเวลากินเข้าเย็นแล้ว เห็นนางบูไซหยินอยู่แต่คนเดียว ก็เข้าไปนั่งเคียงนางบูไซหยิน แล้วหัวเราะพูดจาว่าข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูผมของอา ก็งดงามหน้าเสียดายแต่จะต้องโกนเสีย นางบูไซหยินค้อนให้แล้วว่า เจ้าก็เปนหลานรูปร่างกำลังหน้าชมจึ่งอุ้มบูซำซือขึ้นบนตักจูบกอดชมชย บูซำซือจึ่งถามว่าค่ำวันนี้อาจะนอนที่ไหน นางบูไซหยินบอกว่าจะนอนที่ห้องมารดา บูซำซือว่าข้าพเจ้ามีความลับอยู่ในใจข้อหนึ่งจะได้ถาม แล้วค่ำวันนี้ข้าพเจ้าจะไปนอนเปนเพื่อนอาด้วย นางบูไซหยินจึ่งว่าเจ้าจะพูดอะไรกับเรา ก็ให้มารดาเรานอนหลับเสียก่อนจึ่งเข้าไปพูดกับเราที่ในห้องเถิด บูซำซือว่าดังนั้นอาอย่าใส่กลอนประตู นางบูไซหยินก็รับคำค่ำวันนั้นบูซำซือคอยให้บิดามารดานางบูไซหยินหลับ แล้วก็เข้าไปร่วมประเวณีด้วยนางบูไซหยิน ครั้นอยู่มาหลายวันบูซือจินบิดารู้กลัวว่าความจะเกิดขึ้น จึ่งให้บ่าวพาบูไซหยินกับนางเซียวซีออกไปวัดกำเงียบหยี่ บูซำซือก็ตามไปส่งด้วย เดินทางไปประมาณสองลี้สามลี้ นางบูไซหยินพูดกับบูซำซือว่าถ้าเจ้าคิดถึงเรา ถึงกำหนดได้หนังสือในเมืองหลวงเมื่อใดเจ้าจะไปได้หนังสือ ก็ให้แวะมาหา

เราที่วัด บุซำซือรับคำแล้ว ต่างคนร้องให้จากกันมา นางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่กับบ่าวเดินทางไปหลายวันถึงวัดกำเงียบหยี่ นางเซี่ยงเหมงชี่เจ้าวัดก็รู้ว่านางบูไซหยินมา ก็ออกมารับนางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่เข้าไปในวัด เซี่ยงเหมงชี่เห็นนางบูไซหยินรูปร่างงามกิริยาก็เรียบร้อย นางเซี่ยวฮี่นั้นอายุประมาณยี่สิบสี่ยี่สิบห้าปี รูปร่างหน้าตาก็ดีอยู่ แต่สู้นางบูไซหยินไม่ได้ นางเซี่ยงเหมงชี่เจ้าวัดแกล้งถามว่า เจ้าทั้งสองจะพากันไปไหน นางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่จึงบอกว่า ข้าพเจ้าทั้งสองจะมาบวชอยู่ในวัดนี้ เซี่ยงเหมงชี่นึกว่านางสองคนนี้ รูปพรรณเปนเจ้าชู้จะมาบวชอยู่อย่างไรได้ คิดแล้วพานางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่เข้าไปถึงหน้าพระ นางชี่สีศก็ตีระฆังตีกลองขึ้น นางเซี่ยงเหมงบอกให้นางบูไซหยิน นางเซี่ยวฮี่กราบพระแล้ว ก็โกนผมบวชให้เปนชี่ทั้งสองคน แล้วก็ให้โอวาทความสั่งสอนตามลัทธิชี่เสร็จแล้ว สีศชี่ก็เพาะระฆังตีกลองอีกครั้งหนึ่ง เซี่ยงเหมงชี่แก่กับนางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่ก็นั่งคำนับกันอยู่ นางเซี่ยวฮี่เห็นนางชี่สาวคนหนึ่ง เหมือนอยู่ที่วัดหมิงเจงอำแต่ก่อนแล้ว เซี่ยงเหมงชี่เจ้าวัดก็บอกว่าบันดาชี่ที่มานั่งอยู่นี้ เปนสีศของเราสี่คน แต่คนหนึ่งชื่อฮวยเซงมาแต่วัดหมิงเจงอำในปีนี้ บอกแล้วก็พานางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่ เดินเข้าไปที่ห้องหลังพระเซี่ยงเหมงบอกว่าห้องเปล่า ๆ ห้องนี้ ให้นางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่อยู่คนละห้อง ริมนั้นเปนที่อยู่ของนางฮวยเซง นางบูไซหยินนางเซี่ยวฮี่ก็จัดแจงห้องอยู่คนละห้อง ครั้นเวลาค่ำนางเซี่ยวฮี่ก็หัวเราะ เดินเข้าไปในห้องนางบูไซหยิน ๆ จึงว่า เจ้านี้เหมือนเคยได้บวชเปนชี่แล้วจึงไม่มีความทุกข์ มาอยู่ถึงนี้แล้วก็ยังหัวเราะได้ นางเซี่ยวฮี่ตอบว่าท่านยัง

ไม่รู้ความ ด้วยนางชีที่อยู่ริมห้องเรา มีชื่อนางฮวยเซงเปนน้องสาวของนางชีหลีฮูหยินวัดหมิ่งเจงอำ เมื่อตะกี้ข้าพเจ้าจะทักเขาที่นอกเห็นไม่สู้ดี ข้าพเจ้าจึ่งตามเข้าไป พูดจาเยี่ยมเยือนเขาที่ในห้อง ถามถึงความแต่ก่อน เพราะดังนี้ ข้าพเจ้าจึ่งหัวเราะเข้ามาในห้องท่าน นางบูไชหยินจึ่งถามว่า นางฮวยเซงอยู่ที่วัดหมิ่งเจงอำนั้น เหตุไรเขาจึ่งรู้จัก นางเซียวซี่จึ่งเอาความแต่ก่อน เมื่อครั้งนางเซียวซี่ตามนางเซียวฮองเฮาเข้ามาไหว้ศพพระเจ้าซุยเอี๋ยนตี้ นางเซียวฮองเฮาแวะไปเยี่ยม นางชีฮูหยินสี่คนที่วัดหมิ่งเจงอำ ได้พบกับนางฮวยเซงนั้น เล่าให้นางบูไชหยินฟังทุกประการ ฯะ

๑ นางบูไชหยินจึ่งว่า นางฮวยเซงเขาอยู่ที่วัดหมิ่งเจงอำนั้นก็ดีอยู่แล้ว เหตุไรเขาจึ่งได้มาอยู่ที่นี่เล่า นางเซียวซี่ว่านางฮวยเซงบอกว่าที่เมืองปักกิ่วนั้น เข้าแพงความไข้เกิดชุกชุม แล้วซินฮูหยินหลีฮูหยินก็ถึงแก่กรรม มีชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามารักใคร่เปนผัวเมียกับนางฮวยเซง ๆ กับชายหนุ่มนั้นพากันเข้ามาเมืองหลวง มาถึงกลางทางพบโจรฆ่าชายหนุ่มนั้นเสีย นางฮวยเซงโดดน้ำหนีไป พ่อค้าชาวเรือช่วยนางฮวยเซงไว้ได้ เขาเห็นเปนชีจึ่งพามาส่งไว้ที่วัดนี้ ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง เซียงเหนงชีเจ้าวัดนำพวกสิศชีไปสวดมนต์ที่เรือนชาวบ้าน นางบูไชหยินเข้าไปเล่นอยู่ที่ในห้องไหว้พระกับนางฮวยเซง ได้ยินเสียงคนเรียกให้เปิดประตู นางบูไชหยินก็หลบเข้าไปเสียในห้อง นางฮวยเซงถามว่าผู้ใด บังเสียวโปบอกว่าข้าพเจ้ามาเยี่ยม นางฮวยเซงก็ออกมาเปิดประตูรับบังเสียวโปเข้าไปในห้อง

แล้ว ถาม ว่า หลาย วัน แล้ว ทำไม ไม่ เห็น มา บังเสี่ยวโป ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ได้ ข่าว ว่า นางบุ๊ไซหยิน มา บวช เปน ชี อยู่ ที่ นี่ ข้าพเจ้า ไม่ อาจ มา วัน นี้ ข้าพเจ้า เห็น ประตู วัด เปิด พวก ชี ทั้ง นั้น ไม่ อยู่ ข้าพเจ้า จึง ได้ มาเยี่ยม นางฮวยเซง บอก ว่า นางบุ๊ไซหยิน อยู่ ที่ ใน ห้อง เจ้า จะ อยาก ให้พบ ฤๅ เรา จะ พา มา ให้พบ กัน แล้ว นางฮวยเซง ก็ เดิน เข้า ไป ใน ห้อง บังเสี่ยวโป ก็ ตาม เข้า ไป เห็น นางบุ๊ไซหยิน อ่าน หนังสือ อยู่ นางฮวยเซง เรียก นางบุ๊ไซหยิน บอก ว่า พี่ น้อง ข้าพเจ้า มา ข้าพเจ้า บอก ให้ มา คำนับ ท่าน จะ ได้ รู้จัก กัน ไว้ นางบุ๊ไซหยิน เหลียว มา ดู เห็น บังเสี่ยวโป รูป งาม เหมือน หนึ่ง เขียน ก็ นึก รัก บังเสี่ยวโป นางบุ๊ไซหยิน กับ บังเสี่ยวโป ต่าง คน คำนับ กัน แล้ว นางบุ๊ไซหยิน ถาม ว่า คน นี้ ฤๅ น้อง ชาย ของ ท่าน ที่ ตั้ง ขาย เครื่อง ยา อยู่ ริม ประตูน่าหมิ่ง นางฮวยเซง ก็ รับ คำ กำลัง พูด กัน อยู่ นางเซี่ยวอี่ ก็ เข้า มา หา นางบุ๊ไซหยิน บังเสี่ยวโป กับ นาง เซี่ยวอี่ คำนับ กัน นางเซี่ยวอี่ ถาม ว่า ท่าน นี้ แซ่ ไร นาง ฮวยเซง บอก ว่า คน นี้แลฯ ที่ ชื่อ บังเสี่ยวโป เปน ลูก พี่ ลูกน้อง กับ ข้าพเจ้า ครั้น พูด กัน ดังนั้นแล้ว นางฮวยเซง ก็ พา บังเสี่ยวโป ไป ที่ อยู่ ของ ตัว บังเสี่ยวโป เข้า ไป ใน ห้อง ถึง โต๊ะ สำหรับ เขียน หนังสือ จึ่ง หยิบ ภู่ กัน มา เขียน เปน คำเพลง ว่า นางฮวยเซง เหมือน ดอก ไม้ บังเสี่ยวโป เปรียบ เหมือน มะเดงภู่ เคล้า เกษร นางฮวยเซง หัวเราะ แล้ว ว่า เรา ก็ จะ เขียน ตอบ บ้าง จึ่งหยิบภู่ กัน มา เขียนว่า รูปร่าง เจ้า งดงาม เพราะ ได้ ทำ บุญ ไว้ แต่ ชาติ ก่อน หญิง ใด เห็น ก็ ให้ มี จิตร์ กำหนัด ยินดี อย่า ว่าแต่ เจ้า รัก เรา เลย เรา ก็ มี ใจ รัก เจ้า เหมือน กัน นางฮวยเซง เขียน แล้ว ก็ ออก มา จัด แจง ของ กิน แล สุรา มา เลี้ยง บังเสี่ยวโป ที่ ใน ห้อง กิน พลาง พูดจาหยอก เอิน กัน พลาง ซะ

๏ ฝ่าย นางบูไซหยิน กับ นาง เซี่ยวซี่ มา แอบ ดู นาง ฮวยเซง กับ บังเสี่ยวไป อยู่ที่ริม ประตู ได้ ยิน เสียง คน เฆาะ ประตู ข้าง นอก ก็ รู้ ว่า เซี่ยงเหมงซี เจ้า วัด นำ สิศ กลับ มา นางบูไซหยิน ก็ กลับ เข้า มา ใน ห้อง ของ ตัว เสีย นาง เซี่ยวซี่ ออก มา เปิดประตู รับ เซี่ยงเหมง นางฮวยเซง ก็ ตาม ออก มา ด้วย นาง ฮวยเซง พูดจา อยู่ กับ พวก ซี สิศ ฯะ

๏ ฝ่าย นาง เซี่ยวซี่ คิด ว่า นางบูไซหยิน อยู่ ใน ห้อง แต่ ผู้เดียว ไม่ สบาย จึ่ง กลับ เข้า มา ที่ ใน ห้อง นาง บูไซหยิน เขียน หนังสือ ว่า ดอก ไม้ กับ มะแลง ภู่ นั้น เคล้า คลึง กัน อยู่ ทุก วัน ประการ หนึ่ง ความ ยินดี ถ้า ผู้ใดไม่มี แล้ว ย่อม กรอม ใจ ไม่ เบิก บาน แล้วดอก ไม้ ที่ มะแลงภู่ เคล้า คลึง นั้น ไม่ รู้ ว่า เคล้าคลึง กัน มา แต่ เมื่อ ไร และ ดอกไม้ ซึ่ง มะแลง ภู่ ยัง ไม่ ได้ เคล้าคลึง ก็ ยัง มี อยู่ พอ นางฮวยเซง เข้า มา ใน ห้อง นาง บูไซหยิน แล้ว เชิญ ให้ ท่าน กับ นางเซี่ยวซี่ ไป พูดจา เล่น ที่ ใน ห้อง ข้าพเจ้า บ้าง นางบูไซหยิน จึ่ง ว่า น้อง ท่าน มา อยู่ ที่ นั้น เรา จะ ไปอย่าง ไร ได้ นางฮวยเซง ตอบ ว่า คำ บุราณ กล่าว ไว้ ว่า บรรดา คน ใน โลก อันนี้ ย่อม เปน ญาติ พี่ น้อง กัน ทั้ง สิ้น นางบูไซหยินตอบ ว่า ถ้า ดังนั้น แล้ว ทำ ไม ท่าน ไม่ พา มา พูดจา เล่น กับ เรา บ้าง เรา จะ ได้ ต้ม น้ำร้อน เอา ใบ ชา ที่ ดี ใส่ ไว้ คอย ถ้า นาง ฮวยเซง จึ่ง ว่า ดัง นั้น ข้าพเจ้า กับ นาง เซี่ยวซี่ จะ ไป นำ บังเสี่ยวไป มา นางฮวยเซง ว่า แล้ว ก็ จูง มือ นาง เซี่ยวซี่ มา ถึง ห้อง ของ ตัว นางฮวยเซง กับ นาง เซี่ยวซี่ ก็ พาบังเสี่ยว ไป เข้า มา ใน ห้อง นาง บูไซหยิน แล้ว เอา เทียน ใหญ่ ปัก ลง ที่ โต๊ะ เสพสุรา พูดจา หยอก เอิน จับ ต้องกันตามอัชฌาไศรย หามีความอายว่าตัว เปน ซี ไม่ ต่าง คน ก็ รัก ใคร่ ไม่ หึง หวง กัน บังเสี่ยวไป ก็ อยู่ ด้วย เปน นิจ ฯะ

๑ ครั้นถึงเดือนห้า พระเจ้าไทจง เสวยราชสมบัติได้สามสิบสามปี ประชวรลง ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย ให้หมอหลวงรักษาพยาบาลหาคลายไม่ พระอาการทรุดหนักลง พระเจ้าไทจงจึ่งรับสั่งให้หาสู้ซุยเหลียง เชียงซุนบอกี้ ชีมงกง สามคนเข้าไปที่ข้างในแล้วตรัสว่า เรากับท่านทั้งปวงได้ช่วยกันปราบปรามพวกกระบถแลพวกโจรผู้ร้าย แก้แผ่นดินขึ้นเปนสาณาเขตรไป จนถึงเมืองเกาหลีเมืองต่างประเทศที่ไกล ๆ ก็ได้มาไว้เปนอันมาก แล้วได้คิดต่อเรือรบอย่างใหญ่ไว้ไปเที่ยวปราบเกาะในทเล น่าเมืองจีนตั้งแต่เกาะยี่ปุ่นจนถึงเกาะหัยหลำ ก็ได้เปนของเราสิ้น ถึงเมื่อครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจเปนต้นกระษัตริย์แผ่นดินฮั่น ก็หาปราบปรามแผ่นดินได้มากเหมือนเราไม่ เราสู้ทนลำบากมาบ้านเมืองจึ่งได้เรียบร้อยเปนปรกติ ราษฎรก็อยู่เย็นเปนศุขแล้ว คิดว่าจะอยู่เห็นหน้ากันสืบไปนาน ๆ บัดนี้ก็ถึงกำหนดตายแล้ว แลงุยเต็งกับบังเหียนเหลงหลีเจง เบจิวนั้นก็ชิงตายไปเสียก่อนเรา บัดนี้เราจะลาท่านทั้งปวงไปแล้ว การสิ่งใดเราไม่สู้เปนห่วง เปนห่วงอยู่แต่ไทจื้อกับบุตรสไภ้ภรรยาไทจื้อ คนทั้งสองนี้ก็เปนบุตรที่รักของเรา แล้วไทจื้อนี้เปนคนซื่อตรง ประพฤติการสิ่งใดก็ถูกต้องตามธรรมเนียม ถ้าเราตายไปแล้วท่านทั้งปวงช่วยประคับประคองทำนุบำรุงไปให้ตลอดด้วย ตรัสแล้วก็ทรงพระกรรแสง สู้ซุยเหลียง เชียงซุนบอกี้ ชีมงกง กราบทูลคำนับทูลว่า โรคของพระองค์ก็ยังไม่สู้หนักนัก พอจะเยียวยารักษาอยู่ ประชวรลงหน่อยหนึ่ง หาควรที่จะตรัสดังนี้ไม่ พระเจ้าไทจงว่าเรารู้แน่อยู่กับใจเราจึ่งได้หาท่านเข้ามาสั่งความดังนี้ พระเจ้าไทจงตรัสเท่านั้น

ก็ ประทม นิ่ง อยู่ ซูซุยเหลี่ยง เซี่ยงซุนบอกี่ ซึ่มงกง พา กัน ถวาย บังคม ลา กลับ ออก มา ใน เวลา ค่ำ วันนั้น พระเจ้าไทจง สิ้น พระชนม์ ไทจื้อ กับ พระญาติวงษ แล ขุนนาง ทั้งปวง พา กัน มา ร้องไห้ เศร้า โศรก เปน อันมาก ขณะนั้นไทจื้อ ก็ได้ เปน กระษัตรย์ ครอง ราชสมบัติ ทรง พระนาม ว่า พระ เจ้าเกาจงฮ่องเต้ แล มี หนังสือ รับสั่ง ประกาศให้บันดา หัวเมือง รู้ว่า ปี น่าให้ ใช้ ยี่ห้อ ยงฮุยไป ครั้น ถึง วัน กำหนด ฝัง พระ ศพ พระเจ้า เกาจง กับ ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ผู้น้อย ก็ กระทำ การ ฝัง พระศพ เส้น ฉลอง คุณ พระเจ้าไทจง ตาม อย่าง ตาม ธรรมเนียม แล้ว พระเจ้าเกาจงเลยเสด็จ ไปไหว้ พระ ที่ วัด กำเจี่ยเหยี่ ด้วย ฯะ

๏ ฝ่าย นางบูไซหยิน รู้ ข่าว ว่า พระ เจ้าไท จง สิ้น พระ ชนม์ แล้ว ก็ ดี ใจ แล้ว ทำ เปน ร้องไห้ เศร้าโศรก ถึง พระเจ้าไทจง ครั้น พระเจ้าเกาจง เสด็จ ไป ถึง วัด บังเสี่ยวโป อยู่ ใน วัด จะ หลบ หนีไปไม่ ทัน จึ่งไป หา เซี่ยง เหมง ซึ่ เจ้าวัด ๆ ไม่ รู้ ที่ จะ คิด ประการ ใด จึ่งโกน ศีร์ษะ บังเสี่ยวโป บวช เปน หลวงจีน เสีย พระเจ้าเกาจงไป ถึง วัด เหน บังเสี่ยวโป หลวงจีน จึ่ง ถาม เซี่ยงเหมง ว่า หลวงจีน คนนี้ มา แต่ไหน จึ่ง มา อยู่ ที่นี่ เซี่ยง เหมง เจ้าวัด ทูล ว่า หลวงจีน คนนี้ เปน หลาน ข้าพเจ้า อยู่ ที่ วัด อื่น พึ่ง มา เยี่ยม ข้าพเจ้า พระเจ้าเกาจง จึ่ง ตรัสว่า ที่ วัดแปะเบหยี่นั้น มีไร่นา มาก หลวงจีน มี อยู่ น้อย เรา จะให้ ตัว สำหรับ ตัวไว้ เวลา พรุ่งนี้ให้บังเสี่ยว โปไป อยู่ วัดแปะเบหยี่ เถิด ฯะ

๏ ฝ่าย นางบูไซหยิน เหน พระเจ้าเกาจง เสด็จ มา แล้ว ก็ร้องไห้ พระ เจ้า เกาจง ก็ ทรง พระ กรรแสง ด้วย แล้ว พระเจ้าเกาจงรับสั่งกับเซี่ยงเหมง ว่า ให้ นางบูไซหยินไว้ ผม เรา จะให้ คน มา รับ เข้าไป อยู่ วัง ตาม เดิม

รับสั่งแล้ว ก็ เสด็จ กลับ เข้า สู่ พระราชวัง ครั้น เสด็จ กลับ แล้ว นางบูไซหยิน ก็ เข้าไป นั่งใน ห้อง นางฮ่วยเซง นางฮ่วยเซง พูด ว่า เมื่อ ตะกี้ได้ ยิน ว่า พระเจ้าเกาจง รับสั่ง ว่า ให้ ท่านไว้ ผม แล้ว จะ รับ เข้าไปในวัง นานไป ข้าพเจ้า เหน ว่า คง จะได้ เปนพระมะเหษี เหตุไร จึ่ง ดูหน้า ท่านไม่ สู้สบาย นางบูไซหยิน จึ่ง ตอบว่า การ ที่ รับสั่ง จะให้รับ เรา เข้าไปใน วัง นั้น เรา แจ้ง อยู่ ในใจ ของ เรา แต่ ก่อน แล้ว แต่ เดี๋ยวนี้ วิตกอยู่ ด้วย บังเสียวไป นั้น เพราะ เรา กับ ท่าน แล นางเซียวฮี่ สาม คน กระทำให้เขา ต้องโกน ศีร์ษะ บวช เปน หลวงจีน ตะเพท ฆราวาศ เสีย เรา จะ คิด อ่าน ประการใด ดี นางฮ่วยเซง จึ่งว่า อย่า เพ่อ วิตกไป ก่อน เลย ต้องให้ บังเสียวไป เข้า มา พบ ปฤกษา หา ฤา กัน แล้ว เขา จะ คิด เหน ประการใด พอ พูด สิ้น คำ บังเสียวไป ก็ เข้าไปใน ห้อง บังเสียวไป ถามว่า พวก ท่าน มี เหตุใด จึ่ง มานั่ง เปน ทุกข์ อยู่ นาง เซียวฮี่ บอกว่า นางฮ่วยเซง บูไซหยิน พูด ปฤกษา เปน ทุกข์ ถึง ท่าน บังเสียวไป จึ่ง ว่า พวก ท่านยังไม่รู้ ความในใจ ของเรา ๆ บวช เดี๋ยวนี้ ด้วย หนีภัย มิได้ มี ศรัทธา ที่ จะ บวช จริง ๆ บิดา มารดา บุตร ภรรยา ญาติ พี่ น้อง เรา ก็ไม่ มี แล้ว เราไม่ คิด ที่ จะ ทำ ราชการ หยาก จะ อยู่ ให้ มี แต่ ความศุข สิ่ง เดียว แต่ ก่อน เรา กับ นางฮ่วยเซง ก็ได้ รักใคร่ กัน เปนอันมาก ครั้น เราได้ มา พบ กับนางฮ่วยเซง จึ่ง แบ่ง ความ รัก มา ถึง ท่าน ๆ ก็ แบ่ง ความ รักไปให้ นางเซียวฮี่ เรา ทั้ง สี่ ก็ได้ ร่วม กัน มา ช้านาน ท่าน ทั้งสาม ก็ได้ มี คุณ กับ เรา เปนอันมาก อย่า ว่า แต่ เรา ต้อง โกนผม เท่า นี้ เลย ถึง ตัว จะ ตาย เรา ก็ไม่ เสีย ดาย แก่ ชีวิตร นางฮ่วยเซง จึ่งว่าได้ ออก บวช เปน หลวงจีนเสียแล้ว ที่ไหน จะ มี หญิง มา ปฏิบัติ แล มี บุตร สืบ แซ่ ต่อไปได้ บังเสียวไป จึ่งว่า พวก

หญิงที่มีจิตรหยากได้กับพระ พระพฤติการเหมือนอย่างเรารักใคร่กันนี้มีถมไป นางบูไซหยินว่าถ้าอย่างนั้นนานไปข้างน่า ท่านได้ผู้ใดมาปฏิบัติเหนจะลืมพวกเราเสีย บังเสี่ยวโปว่าหญิงในแผ่นดินจะนับจะประมาณไม่ถ้วน แต่จะหารูปร่างให้งดงามเหมือนอย่างท่านนี้น้อยตัวนัก โดยต่ำลงมาแต่รูปนางฮวยเซงนางเซี่ยวอี๋สองคนก็หายาก ถึงเราจะได้หญิงอื่นมาปฏิบัติสักเท่าใด ๆ ก็ไม่ลืมความรักท่าน กลัวแต่ท่านจะลืมเราเสียอีก แล้วบังเสี่ยวโปสั่งแก่นางบูไซหยินว่า ถ้าท่านเข้าไปได้ดีแล้วขอให้ท่านช่วยทูลพระเจ้าเกาจงตั้งแต่งให้เราเปนเจ้าวัดแปะเบหยี เราจะได้มีความศุขอยู่ นางบูไซหยินก็รับคำ นางฮวยเซงจึ่งพูดขึ้นว่า ถ้าผู้หญิงจะเปนกระษัตรย์ขึ้นจะไม่ได้ฤๅ ข้าพเจ้าเหนว่านางบูไซหยินเข้าไปอยู่ในเก๋ง เพื่อจะได้เปนกระษัตรย์เหมือนอย่างผู้ชายก็ยังไม่รู้ นางบูไซหยินหัวเราะแล้วจึ่งว่าความสิ่งนี้อย่าเพ่อพูดจาไปก่อนเลย ขอให้บังเสี่ยวโปมีจิตรอาไลยถึงเราอย่าลืมเราเสีย บังเสี่ยวโปยกมือขึ้นไหว้เทวดาแล้วสาบาลว่า จงเปนทิพพยานไว้ด้วย นางบูไซหยินนางฮวยเซงนางเซี่ยวอี๋รักใคร่มีคุณกับข้าพเจ้า ไปเบื้องน่าถ้าข้าพเจ้าลืมนางบูไซหยินนางฮวยเซงนางเซี่ยวอี๋เสีย ขอให้เทพยดากระทำโทษแก่ข้าพเจ้าจงสาหัส แล้วนางบูไซหยินจึ่งแก้เสื้อชั้นใน นางฮวยเซงเปลื้องดอกไม้ทองคำประดับหยกเครื่องประดับแต่งตัวดอกหนึ่ง นางเซี่ยวอี๋เปลื้องเสื้อชั้นในออกจากตัว ต่างคนต่างยื่นให้บังเสี่ยวโปไว้ เปนของดูต่างหน้าคนละสิ่ง บังเสี่ยวโปก็รับเอาไว้ และเมื่อคนสี่คนพูดจาสั่งเสียกันอยู่นั้น เปนเวลาเย็นเซียงเหมงชีแก่เปนเจ้าวัด ถือบ้าน

ใส่สุรา มาใน ห้อง บ้าน หนึ่ง พวก ชี่ศิษย์ ยก เอา เครื่อง โต๊ะ ตาม เข้า มา ตั้ง ที่ใน ห้อง เสร็จ แล้ว เซี่ยงเหมง ชี่แก่ จึ่ง พูด กับ บังเสี่ยวไป ว่า เรา เอา สุรา แล ของ กิน ทั้ง นี้ มา เลี้ยง เจ้า เวลา พรุ่งนี้ เรา จะ ส่ง เจ้าไปวัด แปะเบหยี่ ภายน่า เจ้า อย่า ลืม คำ ของ เรา ที่ ได้ แก้ ไข ต่อ พระเจ้า เกาจง รับ เอา ว่า เจ้า เปน หลาน ของ เรา ถ้า และ เจ้าไป ถึง วัดแปะเบหยี่ มี ศิษย์ หลาย คน ขึ้น แล้ว เจ้า จง มา เยี่ยม เยี่ยน เรา บ้าง แล้ว จึ่ง ว่า กินโต๊ะ เสพสุราเสีย เถิด พรุ่งนี้ จะได้รับไป ถึงวัดแปะเบหยี่ พูดเท่านั้น แล้ว เซี่ยงเหมง ก็ ออก มา จาก ห้อง บังเสี่ยวไป กับ นางบูไซหยิน นาง ฮวยเซง นางเซียวซี่ ก็ พา กัน กิน โต๊ะ เสพสุรา พูดจา สั่ง เสีย ร้องไห้ รักกัน อยู่ ครู่ หนึ่ง ครั้น เวลา รุ่ง เช้า บังเสี่ยวไป ออกไป จาก วัด กำเงียบหยี่ ครั้น อยู่ หลาย เดือน พระเจ้า เกาจง จึ่ง ให้ ขุนนาง มา รับ นาง บูไซหยิน กับ นาง เซี่ยวซี่ เข้าไปใน วัง จึ่ง ตั้ง ให้นางบูไซหยิน เปน ที่ บูเจี๋ยวหงี่ สำเร็จ ราชการ ข้างใน รอง นางเฮงฮองเฮามเหษี พระเจ้าเกาจง ทรง พระเมตตา บูเจี๋ยวหงี่ เปนอันมาก ตั้งแต่ นางบูเจี๋ยวหงี่ เข้า มา อยู่ ใน วังได้ มี บุตร กับ พระเจ้าเกาจง สี่ คน ชาย สอง คน หญิง สอง คน แต่ บุตร หญิง หัวปี นั้น บูเจี๋ยวหงี่ แกล้ง ฆ่า เสีย แล นางเฮงฮองเฮา กับ นางเซียวสกฮุย แล นางห้าม ทั้งปวง นั้น พระเจ้าเกาจง ห่างเหิน หาใคร่ จะ เรียก เหมือน แต่ ก่อนไม่ เวลา วัน หนึ่ง นางเฮงฮองเฮา เข้าไปในเก๋ง นางบูเจี๋ยวหงี่ เหน บุตรหญิง นางบูเจี๋ยวหงี่ นอน อยู่ ใน เบาะ รักใคร่ หยาก จะชม นางเฮงฮองเฮา จึ่ง เอา มือ เข้า จับ ต้อง กอดจูบ ชม เชย แล้ว กลับ ออก มา นางบูเจี๋ยวหงี่ เหน ดังนั้น แกล้ง บีบ จมูก บุตร ของ ตัว นั้นให้ ตาย เสีย แล้ว เอา ผ้า บิดไว้ ครั้น พระเจ้าเกาจง เสด็จ เข้า มา ที่ อยู่ ของ ตัว ๑ นางบูเจี๋ยวหงี่ ก็ แกล้ง

เปิด ผ้า ที่ คลุม บุตร หญิง นั้น ออก ทำ อุบาย ร้องไห้ แล้ว ถาม หญิง คนใช้ ว่าใคร เข้า มา ที่ นี่ บ้าง หญิง คนใช้ แจ้ง ว่า นางเฮงฮองเฮา เข้า มา พระเจ้าเกาจงได้ ฟังดังนั้น จึง ตรัส ว่า อีฮองเฮา แกล้ง ฆ่า บุตร หญิง กู เสีย นางบูเจียวหงี ก็ร้องไห้ ทูล กล่าวโทษ นางเฮงฮองเฮา ต่าง ๆ พระเจ้า เกาจง คิด จะ ถอด นางเฮงฮองเฮา ออก เสีย จาก ที่ จะ ตั้งให้ นางบูเจียวหงี เปน ฮองเฮา ครั้น อยู่ มา วัน หนึ่ง เสด็จ ออก ว่า ราชการ แล้ว กลับ เข้าใน รับสั่งให้ เชียงซุนบอกี่ ชีมงกง ซูซุยเหลียง อูจี่เหนง เข้าไปเฝ้าที่ข้างใน ซูซุย เหลียง จึ่ง พูด กับ ชีมงกง อูจี่เหนง เชียงซุนบอกี่ ว่า พระเจ้าเกาจง รับสั่ง ให้ พวก เรา เข้าไป เฝ้า ข้างใน ครั้ง นี้ ความ เกิด ขึ้น ที่ ใน วัง แล้ว ว่า เมื่อ พระเจ้าไทจง ยัง มี พระชนม์ อยู่ นั้น ได้รับสั่งไว้ ประการใด เรา ต้อง ทำ ตาม รับสั่ง การ ทั้ง นี้ ถ้า เรา พลอย เห็น ดี ไม่ เอา ชีวิตร เข้า แลก ทูล ทัดทานไว้ พวก เรา ตาย ไป ที่ไหน จะได้ ไป เฝ้า พระเจ้าไทจงได้ ชีมงกง รู้ เหตุ ดังนั้น ก็ บอก ป่วยไม่ เข้า เฝ้า เชียงซุนบอกี่ ซูซุยเหลียง อูจี่เหนง เข้าไป เฝ้า ที่ ข้างใน พระเจ้าเกาจง ตรัส ว่า นางเฮงฮองเฮาไม่ มี บุตร นางบูเจียวหงี มี บุตร บัดนี้ เรา จะ ตั้ง นางบูเจียวหงี เปน ฮองเฮา ท่าน จะ เห็น ประการใด ซูซุยเหลียง จึ่ง ทูล ว่า เมื่อ วัน พระเจ้าไทจง จะ สิ้น พระชนม์ นั้น จับ พระหัตถ์ ของ พระองค์ ไว้ แล้ว ตรัส กับ ข้าพระองค์ ว่า พระองค์ กับ นางเฮงฮองเฮา นี้ เปน ที่รัก มาก รับสั่ง มอบให้ กับ พวก ข้าพระองค์ ให้ช่วย ประคับ ประคองให้ ดี พระองค์ ก็ได้ ยิน กับ พระกรรณ แล ฮองเฮา นี้ ก็ ยังไม่ มี ความ ผิด หา สมควร จะ ถอดไม่ พระเจ้าเกาจง ขัดเคือง ก็ เสด็จ เข้าข้างใน คน ทั้ง สาม ก็ กลับ ออก มา

ครั้นรุ่งขึ้นเสด็จออกว่าราชการข้างน่า จึงเอาความเฮ่งฮองเฮายกมาตรัสกับขุนนางอีก ซูซุยเหลียงทูลว่าถ้าพระองค์จะเปลี่ยนฮองเฮาให้ได้ ขอให้พระองค์เลือกเอาหญิงแต่บันดาที่มีอยู่ในขอบขันธเสมาที่รูปงามมาตั้งเปนฮองเฮา ซึ่งพระองค์จะเอาบูเจียวหงีผู้เปนคนปฏิบัติบิดามารดามาแต่ก่อนตั้งเปนฮองเฮานั้น ถ้าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจะตั้งพงษาวดารลำดับกระษัตรย์สืบไปภายน่า พระองค์จะคิดอย่างไร ซูซุยเหลียงทูลดังนั้นแล้วก็เอางาที่สำหรับถือเฝ้าวางลงตรงน่า จึ่งถอดหมวกวางลงบนงา แล้วก้มศีร์ษะลงกระแทกกับแผ่นศิลา ในที่เฝ้าต่อน่าที่นั่งจนหน้าผากแตกโลหิตไหล พระเจ้าเกาจงขัดเคืองพระไทย รับสั่งให้คนใช้เอาตัวซูซุยเหลียงออกไปเสีย คนใช้ก็ทำตามรับสั่ง บูเจียวหงียืนอยู่ในมู่ลี่หลังพระแท่นร้องออกมาว่าทำไมไม่ฆ่ามันเสียเล่า เซียงซุนบอกีจึงทูลว่าซูซุยเหลียงได้รับสั่งพระบิดาของพระองค์ไว้แต่ก่อน ถึงมีโทษหนักเบาประการใดขอให้พระองค์โปรดยกโทษไว้ อั้นเอียนขุนนางก็ร้องให้ทูลทัดทานขึ้นอีก พระเจ้าเกาจงก็ขัดเคืองเปนอันมาก เสด็จกลับเข้าข้างในเสีย ครั้นอยู่มาหลายวันพระเจ้าเกาจงเสด็จออกว่าราชการข้างน่า หลีหงีฮู ขุนนางทูลขอให้นางบูเจียวหงีเปนฮองเฮา ชี่มงกงก็เฝ้าอยู่ที่นั้นด้วย พระเจ้าเกาจงจึ่งตรัสกับชี่มงกงว่า เราจะตั้งนางบูเจียวหงีเปนฮองเฮา เราได้ปฤกษากับซูซุยเหลียง ๆ ว่าตั้งไม่ได้ ตัวท่านจะเหนเปนประการใด ชี่มงกงทูลว่าอันการนี้เปนการข้างใน สุดแต่พระไทยไม่ควรพระองค์จะปฤกษาคนทั้งปวง โกเกงจงจึ่งทูลว่า ชาวนาถ้าทำนาได้ผลเม็ดเข้าสาลีเกิดผลมากกว่าที่ทำมาแต่ก่อน ได้ประมาณ

สักสิบห้าถัง ก็ยังมีจิตรคิดจะหาเนื้อนาที่ดีผลัดเปลี่ยนใหม่อีก พระเจ้าเกาจงได้ฟังก็ชอบพระไทย จึงถอดนางเฮงฮองเฮาออกจากมเหษี กับนางเซียวสกซุยออกจากตำแหน่งสนมเอก แล้วให้ซึมงกงเข้าไปคืนเอาตราตำแหน่งที่ฮองเฮา แล้วรับสั่งให้ซูซุยเหลียงไปเปนที่ชิวชื่อ ผู้สำเร็จราชการฝ่ายหนังสืออยู่เมืองอายจิว ครั้นอยู่มาซูซุยเหลียงก็โทมนัสตรอมใจอยู่ไม่ได้สักกี่เดือนก็ตาย ตั้งแต่นั้นมานางบูฮองเฮาจะทำการสิ่งใดก็ทำตามอำเภอใจ ไม่คิดกลัวเกรงพระเจ้าเกาจง ๆ ออกว่าราชการ นางบูฮองเฮาก็ออกมาว่าราชการด้วยเนือง ๆ นางบูฮองเฮาก็กำเริบถือว่าตัวมีสติปัญญายิ่งกว่าพระเจ้าเกาจง ๆ ยิ่งรักใคร่เชื่อถือ จะทำการสิ่งใดก็อยู่ในอำนาจนางบูฮองเฮา แล้วนางบูฮองเฮาให้ตั้งบังเสียวไป เปนหลวงจีนเจ้าวัดแปะเบหยี่ แล้วให้รับบิดามารดาของตัวกับบูซำซือซู้เก่าเข้ามาไว้ในเมืองหลวง ตั้งให้บูซือจินบิดาเปนขุนนาง ประทานเครื่องยศที่จิ๋อกกกงขุนนางผู้ใหญ่ นางเอียสี่มารดานั้นตั้งให้เปนที่องกั๊กไท่ฮูหยิน บูซำซือนั้นตั้งให้เปนขุนนางผู้ใหญ่ แล้วนางบูฮองเฮาโกรธพยาบาทนางเฮงฮองเฮานางเซียวซกซุยอยู่แต่ก่อน จึงด่าว่าอีชาติชั่วสองคนนี้แต่ก่อนมันทำให้เราได้ความอับอาย ด่าแล้วสั่งให้เอาตัวไปกระทำโทษตัดมือตัดเท้า ใส่คุ่มแช่สุราไว้ให้สาใจมัน นางทั้งสองก็ถึงแก่กรรม แต่นางบูฮองเฮานี้มีความปรารถนาจะให้พระเจ้าเกาจงสิ้นพระชนม์เสียเร็ว ๆ จึงบำเรอบำรุงการประเวณีให้ชอบพระไทยด้วยมารยาต่าง ๆ ให้พระเจ้าเกาจงลุ่มหลงในชั้นเชิงจนพระเนตรมืดมัวไป ทรงหนังสือก็ไม่ใคร่จะเหน มีราชการสิ่งใดขุนนาง

เจ้าพนักงาน เขียน หนังสือ เข้าไป ถวาย ทรง ทอด พระเนตร แล จดหมาย บังคับ ข้อ ราชการ ตาม อย่าง ตาม ธรรมเนียม ก็ไม่ได้ จึ่ง เอา หนังสือ ข้อ ราชการ แล บ้าน เมือง ทั้งปวง บันดา ขุนนาง ยื่น เข้า มา ถวาย นั้น มอบให้กับ นางบูฮองเฮา ว่า ราชการ ตัดสิน แทนพระองค์ นางบูฮองเฮา เปน คน มี สติปัญญา รู้จัก ขนบ ธรรมเนียม ได้ เคย เหน เยี่ยง อย่าง มา แต่ก่อน จะ ว่ากล่าว สิ่งใด ชอบ พระไทย พระเจ้าเกาจง ๆ จึ่ง ยก นางบูฮองเฮา ขึ้น เปน ที่ นางเทียนฮองเฮา แปล เปน คำไทย ว่า เปน กระษัตรีย์ ผู้หญิง ครั้น อยู่ มา พระเจ้าเกาจง ทรง ประชวน พระเนตร มาก ขึ้น จึ่ง ตรัส กับ นาง เทียนฮองเฮา ว่า เรา กับ ท่าน อยู่ แต่ใน เก๋ง จักษุ เรา เจ็บ มาก ไม่ มี ความ สบาย เราได้ ยิน ว่า ภูเขา ชื่อซงซัว งดงาม นัก เรา จะไป เที่ยว เล่น กับ เจ้าให้ มี ความ สบายใจ เจ้า จะ เหน อย่างไร ฯะ

๑ ฝ่าย นาง เทียนฮองเฮา อยู่ ใน เก๋งให้เหน แต่ ปีศาจ นางเฮงฮองเฮานางเซียวซกฮุย มา หลอก อยู่ เนือง ๆ ก็ คิด จะใคร่ ออกไป เที่ยว เล่น เสีย นอก เมือง ครั้น พระเจ้า เกาจง ตรัส ปฤกษา ว่า จะ เสด็จ ออกไป เที่ยว ก็ ดีใจ จึ่ง ทูลให้ เสด็จ ออกไป เที่ยว ตาม พระอัชฌาไสย จึ่ง สั่งให้ เจ้าพนักงาน จัด รถ ทรง แล ทหารไพร่ พล ตั้ง เปน กระบวน เสร็จ แล้ว ก็ เชิญ พระเจ้าเกาจง เสด็จ กับ นางบูเทียนฮองเฮา ขึ้น บน รถ เดียว กัน นาง สาวใช้ ใน เก๋ง ก็ ตาม เสด็จไป ด้วย เปนอันมาก เมื่อ บูเทียน ฮองเฮา ตาม พระเจ้าเกาจง ออก จาก พระราชวัง มา ขึ้น รถ นั้น เหน ขุนนาง ฝ่าย ทหาร พลเรือน มา คอย เตรียม จะ ตาม เสด็จ นางบูเทียนฮองเฮาจึ่ง ทูล แก่ พระเจ้า เกาจง ว่า ขุนนาง ฝ่าย พลเรือน นั้น เขา มี ราชการ ติดตัว ขอให้อยู่ ว่าราชการตามตำแหน่งที่เถิด เอาแต่ขุนนางฝ่ายทหารไปเล็กน้อย ที่ สำหรับ รักษา พระองค์ ไป สัก สี่ สิบ ห้าสิบ ก็จะได้ ฯะ

๏ พระเจ้าเกาจงก็รับสั่งให้พวกขุนนางฝ่ายพลเรือนอยู่ตามนางบูเทียนฮองเฮา ๆ กับพระเจ้าเกาจงก็เสด็จออกไปจากพระนครไปถึงหัวเมืองใด ขุนนางผู้รักษาเมืองออกมารับเสด็จถวายสิ่งของทุกเมือง ครั้นเสด็จไปถึงเขาซงซัว ทอดพระเนตรเขานั้นสูงใหญ่เปนฉะโงกเงื้อมผาดูน่ารักเปนชั้นไป มีฝูงนกบินร่อนร้องอยู่ตามภูเขาร้องพร้อม ๆ กันเสียงอื้ออึงเปนอันมาก มีวัดอยู่ที่เขาวัดหนึ่ง ข้างน่าวัดมีลำธารน้ำไหลมาจากภูเขาใสสอาด มีสพานศิลาข้ามลำธารแห่งหนึ่ง ครั้งนั้นเปนระดูเดือนแปดข้างจีนเปนเดือนสิบข้างไทย เห็นต้นไม้ตามแขวงจังหวัดภูเขาใบแดงดูงามเหมือนออกดอก พระเจ้าเกาจงกับนางบูเทียนฮองเฮา พานางสาวใช้แลไพร่พลเข้าไปในวัดเห็นมีตึกหลังหนึ่ง พระเจ้าเกาจงกับนางบูเทียนฮองเฮาแลนางสาวใช้พากันเข้าไปในตึกเห็นแต่ล้วนแก้วแลทองประดับอยู่ในตึกเปนอันมาก มีแท่นรูปพระจันทร์ครึ่งซีกอยู่ในตึกด้วย พระเจ้าเกาจงกับนางบูเทียนฮองเฮาแลหญิงสาวใช้ พากันเดินออกมาจากตึกเลยเข้าไปข้างหลังวัด เห็นแท่นเล็ก ๆ รอยไฟไหม้ติดอยู่กับข้างหลังตึกสองแท่น แล้วเสด็จพากันเดินมาถึงข้างน่าวัด พระเจ้าเกาจงขึ้นรถเสด็จกลับ เห็นนางบูเทียนฮองเฮายังนั่งชมวัดเพลินอยู่ จึ่งตรัสว่าเจ้านั่งคิดการสิ่งใด นางบูเทียนฮองเฮาทูลว่าข้าพระองค์นี้คิดโคลงอยู่ ทูลแล้วนางหยิบภู่กันชุบหมึกเขียนลงในแผ่นกระดาษสรรเสริญวัดกับภูเขาแล้ว พระเจ้าเกาจงหยิบเอาหนังสือขึ้นทอดพระเนตรตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านี้ไพเราะหนักหนา เหมือนอย่างถ้อยคำขุนนางผู้ใหญ่ตำแหน่งที่อาลักษ ตรัสเท่านั้นแล้วก็จูงมือนางบูเทียนฮองเฮามาขึ้นรถ พร้อมด้วยพล

ทหาร ตั้ง เปน กระบวน แห่ กลับ มา จาก วัด หลาย วัน ถึง เมือง หลวง ประทับ อยู่ ที่ ประตู เมือง ครู่ หนึ่ง ขุน นาง ผู้ ใหญ่ ก็ ออกมา รับ เสด็จ แล้วทูลว่า ชิมงกง ป่วย ประมาณ ครึ่ง เดือน ครั้น เวลา คืน นี้ ดึก ประมาณสาม ยาม ถึง แก่ กรรม พระเจ้า เกาจง เศร้าโศรก ถึง ชิมงกง เปน อันมากแล้ว รับ สั่งให้ ประทาน ชื่อ ชิมงกงใหม่ ว่า เจงบู คือ เปน แม่ ทัพ ชำ นาญใน การ ศึก แล้ว ตั้งให้ ชีเก่งเงี่ยบ หลานชาย ชิมงกง เปนที่ เองก๋ง ตำแหน่งที่ ขุน นาง ผู้ ใหญ่ มอบ เครื่อง ยศ ของ ชิมงกงให้ ชีเก่ง งี่ยบ ผู้ เปน ที่ เองก๋ง ด้วย แล้ว พระเจ้า เกาจง ก็ เสด็จ กลับ เข้า พระราชวัง ตั้ง แต่ นั้นมานาง บูเทียนฮองเฮา บังคับ บัญชา การ งาน ตัด สิน ถ้อย ความ สิ่ง หนึ่ง สิ่งใด ก็ สิทธิ์ ขาด อยู่ ใน ตัว วันหนึ่ง นาง บูเทียนฮองเฮา ดูหนังสือ ของ ซิยินกุ้ยซึ่ง ขุน นาง พนัก งาน ส่ง เข้าไป ถวาย ที่ พระตำหนัก ข้างใน ใจ ความว่าซิยินกุ้ย ยก กอง ทัพ ไป ปราบ เมือง ไซตุนเคียด ที่ เขา เคีย เทียน เสีย ซัวซิยินกุ้ย ยิง เกาทัณฑ์ ไป แต่ สาม ครั้ง ข้า ศึก ก็ พา กัน แตก หนีได้ เขตรแดน เขา เทียนซัว ทั้ง สิ้น บูเทียนฮองเฮา พิเคราะห์ ดู หนังสือ แล้ว คิด ว่าทหาร แลไพร่ พลใน เมือง ถึงนี้มี แต่ แก่ เถ้าไป เสีย หมด ทหาร หนุ่ม ๆขึ้นใหม่ แต่ จะสู้ ฝี มือ ซิยินกุ้ย คน เดียว ก็ไม่ ได้ นาง บูเทียนฮองเฮา ทูลถาม พระเจ้า เกาจง ว่า ซิยินกุ้ย อายุศม์ ได้ สัก เท่าใด พระเจ้า เกาจงตรัส ว่า ซิยินกุ้ย นั้น อยู่ ใน อายุศม์ สาม สิบ ปี นาง บูเทียนฮองเฮาว่าถ้า เขา เข้า มา เฝ้า พระองค์ ข้าพระองค์ จะดู ให้รู้ ว่า รูปร่าง อย่างไร แล้วพระเจ้า เกาจง ออก ว่า ราชการ ข้าง น่า ซิยินกุ้ย จึ่ง เข้าไป เฝ้า ทูล ความซึ่งได้ ไป สู้รบ กับ พวก เมืองไซตุนเคียด มีไชย ชนะ ได้ เขตร แดน นั้นให้ พระเจ้า เกาจง ฟัง นาง บูเทียนฮองเฮา อยู่ ใน มู่ลี่ หลัง ที่ นั่ง มอง ดู ออก

มา ข้าง นอก เห็น รูป ซิยินกุ้ย สูงใหญ่ สม เปน ทหาร ก็ ดีใจ ครั้น เสด็จ กลับ เข้า ข้างใน นาง บูเทียนฮองเฮา ก็ ทูลว่า ซิยินกุ้ย เปนคน มีความชอบ ขอให้ นาง เซียวฮี ไป ประทาน ให้ แก่ ซิยินกุ้ย เถิด พระเจ้า เกาจง ก็ ให้ หญิง สาวใช้ พา นาง เซียวฮี ไป ประทาน ให้ แก่ ซิยินกุ้ย ยัง ที่อยู่ แล้ว นาง บูเทียน ฮองเฮา สั่งให้ เจ้า พนักงาน จัด โต๊ะแล สุราไป ตั้ง ไว้ ที่ เก๋ง สวนหัวนิมหิ่ง ที่ ข้าง ใน เชิญ นาง เอียสี่ซุหยิน ผู้ เปน มารดา กับ บูซำซือ สอง คน มา กิน เลี้ยง ที่ ใน สวน พระเจ้า เกาจง ก็ เสด็จไป เสวยโต๊ะ ที่ นั้น ด้วย ครั้น เลี้ยง โต๊ะเสร็จ แล้ว ก็ เสด็จ มาว่า ราชการ แผ่นดิน นาง เอียสี่ นาง บูเทียนฮองเฮา บูซำซือ สาม คน ก็ ถอด เสื้อ ชั้น นอก ออก เสีย แล้ว พา กัน เที่ยว เดิน ชม ต้นไม้ แล สิ่ง ของ เครื่อง ตบ แต่ง สำหรับ สนม อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง นาง เอียสี่ มารดา กลับ มา เก๋ง ที่ อยู่ นาง บูเทียนฮองเฮา เสีย ก่อน บูซำซือ ครั้น เห็น นาง เอียสี่ ออก จาก สวนไป แล้ว ก็ พา นาง บูเทียนฮองเฮา เข้าไป ทำ ชู้กัน ที่ ห้อง เก๋งใน สวน แล้ว จึ่ง พา กัน กลับ มา ที่ อยู่ นาง เอียสี่ กับ บูซำซือ ก็ลา นาง บูเทียนฮองเฮา กลับไป บ้าน ฯะ

๏ ฝ่ายไผอ๋อง ซือเทียนจิวอ๋องซือเฮียม อยู่ใน เมือง ถังไม่ มี ธุระ การ งาน สิ่งใด เวลา วัน หนึ่งไผอ๋อง กับ จิวอ๋อง เล่น ชนไก่ พนัน กัน ยังมี ชาย คน หนึ่ง ชื่อเฮงบวด อายุ น้อย แต่ เปน คน มี สติบัญญา รู้หนังสือภูก ซึ้ง อยู่กับไผอ๋อง ๆ นับถือ เฮงบวด ว่า มี สติบัญญา รู้ ขนบ ธรรม เนียม จะขัด ขวาง สงไสย ข้อ ความ ภูก ซึ้ง สิ่งใด ก็ ไถ่ ถาม แก่ เฮงบวด เนือง ๆ เฮงบวด ก็ บอกให้ ตาม รู้ เห็น เวลา วัน ชนไก่ กัน นั้น เฮงบวด มา ดู อยู่ ด้วย จึ่ง ทำโคลง ชนไก่ ฉบับ หนึ่ง พระเจ้า เกาจง ทราบ ความ โกรธ เฮงบวด ว่าไม่ ห้าม ปรามไผอ๋อง จิวอ๋อง กลับ ทำโคลง สรรเสริญได้ ดัง

นี้ รับ สั่งให้ขับไล่ เฮ่งบวด ออกไป เสีย จาก เมือง เฮ่งบวด ก็ โดย สาร เรือ ชาว ทะเล ไป หา บิดา ณเมือง ฮ่องโต๋ใช้ ใบไป ตาม ทางตรง เขา เบตังซัว อยู่ ชาย ทะเล บังเกิด ลม พยุ กล้า พัด ต้านน่าเรือไว้ ใช้ ใบไม่ ได้ เรือซัด เข้า อยู่ ที่ เชิง เขา พอ เวลา ค่ำ ครั้ง นั้น เปน วัน เดือน เก้า ข้างขึ้น มีดาว ลอย ขาว อยู่ บน อากาศ มีรัศมี สว่าง ลง มา ถึง แผ่นดิน เฮ่งบวด ก็ ขึ้น จาก เรือ เดินไป เที่ยว ตาม เชิง เขา เห็น ชาย แก่ คน หนึ่ง ผม แล หนวดขาว นั่ง อยู่ บน แท่น ศิลา พิ เคราะห์ ดู รูป ประพรรณ ผิดกว่าคนใน เมืองมนุษ ร้อง ถาม เฮ่งบวด ว่า เจ้า หนุ่ม น้อย คนนี้ มา แต่ ข้างไหน เฮ่งบวด เข้าไป คำนับ แล้ว ก็ เล่า ความ แต่ หลัง ให้ ฟัง ฯะ

๑ ชาย แก่ นั้นจึง ว่า เวลา พรุ่ง นี้ ที่ ตำบล เขา เทงวังเกาะ เขา จะชุม นุม คน ที่ รู้ หนังสือ มาก มา ทำ คำ เพลง คำโคลง ประกวด กัน ถ้า เจ้าไป เข้า ที่ ประชุม ทำ คำเพลง แลโคลงไว้ ที่นั้น แล้ว ชื่อ เสียง ก็ จะ ปรากฏ อยู่ ใน แผ่นดินไม่ สาย สูญ ดี กว่า ทำ โคลง ชนไก่ อีก เฮ่งบวด ตอบ ว่า ตั้ง แต่นี้ ไป ถึง เมือง ฮ่องโต๋ ตำบล เทงวังเกาะ ทาง ประ มาณ ถึง ๗๐๐ ลี้ ทำ อย่างไร คืน เดียว จึง จะไป ถึง ชาย แก่ บอก ว่า เรา เปน เทวดา มา อยู่ ใน ที่ ตงหงอน แขวง อันนี้ เปน ที่ ของ เรา ถ้า เจ้า จะไป เรา ช่วย เรียก ลม มา พัด ส่งให้ เรือ แล่นไป คล่อง สดวก จน ถึง บ้าน เทงวังเกาะ เฮ่งบวด ก็ ลุก ขึ้น กราบไหว้ คำนับ แล้วชาย แก่ ก็ หายไป เฮ่งบวด จึง กลับ ลงมาบอก กับ นาย เรือ ว่า มี ลม พัด มา ดี แล้วให้ ใช้ ใบ เรือ เถิด นาย เรือ บังคับ ลูก เรือให้ ถอนสมอ กางใบใช้ ไป ประมาณ ครู่ หนึ่ง ถึง เมือง นาเซียง เปนท่า เรือ เมือง ฮ่องโต๋ พวก ลูก เรือ พา กัน สรรเสริญ คุณ เทพยุดา ว่า พอ กาง ใบ ขึ้น ลม ก็ พัด ส่ง มา ถึง ที่ ท่า จอด เฮ่งบวดได้ ยิน ลูก เรือ สรรเสริญ

ดังนั้นก็ดีใจ ฯะ

๑ ครั้งนั้นโอบุนกิม ขุน นางใน เมือง หลวง มา รักษา เมือง กังจิว ๆ กับ เมือง ฮ้องได้ ใกล้ กัน โอบุนกิม รู้ว่า เงียบเป๊กอิว ผู้รักษา ตำบล เทงวังเกาะนั้น มี บุตร เขย คน หนึ่ง ชื่อ เงาซือเจียง เปน เด็ก หนุ่ม แต่ มีสติปัญญา รู้ หนังสือ มาก เงียบเป๊กอิว ปรารถนา จะให้คนทั้งปวง รู้ว่าบุตรเขย ตัว มี สติปัญญา จึง ตั้งโต๊ะเชิญ คน ที่ มี สติปัญญา รู้หนังสือ ภูก ซึ่งมา ประชุม เลี้ยง ดู กัน ที่ ตึก เทงวังเกาะ แล้ว จะ ให้ ทำคำ โคลง แล คำเพรงประกวด ถ้อย คำ กัน เฮงบวด กับ โอบุนกิม เปน ญาติ กัน ครั้น เรือไปถึง ท่า แล้ว เฮงบวด ก็ ขึ้นไป หา โอบุนกิม ๆ จึง พา เฮงบวดไป ที่ บ้านเทงวังเกาะด้วย ครั้นไป ถึง ตึก ที่ ประชุม พวก รู้หนังสือ ต่างคน ต่างคำนับ กัน เข้า นั่ง กินโต๊ะเปน ลำดับ กัน ตาม สม ควร แต่ เฮงบวด นั้น อายุ ได้ ๑๔ ปี เด็ก กว่า คน ทั้ง นั้น จึง นั่ง ลง ที่ สุด ท้าย พร้อม กัน เข้า นั่ง กินโต๊ะ พวก มะโหรี ก็ ประโคม ขึ้น คนใช้ ริน สุรา ก็ เดิน ริน สุรา หลาย เที่ยวแล้ว โอ บุนกิม พูด ว่า ข้าพเจ้า คิด ถึง งวน เอ่ง เทง อ๋อง แต่ ก่อน เปน คน กล้า หาญ แขง แรง ออก กระทำ ศึก สงคราม สู้รบ เมือง ฝ่าย ทิศ เหนือ แล้ว กลับ ไปปราบ ทิศใต้ มี ความชอบ แก่ แผ่นดิน เปนอันมาก บ้าน เมือง เรียบร้อย แล้ว ก็ได้ มา เปน ขุน นาง ที่ กังจิว สำเร็จ ราชการ อยู่ที่นี่ ได้ ทำคุณ แก่ ชาว บ้าน ชาว เมืองใน เขตร แขวง ตำบล นี้ ไว้ มาก พวกไพร่ บ้าน พลเมือง คิด ถึง คุณ งวนเอ่ง เทงอ๋อง จึง พา กัน มา ทำ ตึก นี้ ไว้ สนอง คุณ ปรารถนา จะให้ ชื่อ เสียง ปรากฏ อยู่พันปี ยัง ขาด อยู่ แต่ คำ สรรเสริญซึ่ง จะจารึกไว้ สำหรับ ตึก นี้ ถ้า ผู้ใด มี สติปัญญา รู้หนังสือ มาก ถ้อย คำ ดี

แล้ว ลงทำเปนคำโคลงสรรเสริญจาฤกลงไว้ในแผ่นศิลา ติดกับฝาผนังตึกไว้ จึงจะสมกันกับตึก บัดนี้ท่านผู้มีสติปัญญาก็มาประชุมพร้อมกันอยู่ที่นี่แล้ว ขอเชิญท่านเรียบเรียงคำสรรเสริญงวนเอ๋งเปนคำเพลง ว่าแล้วเรียกคนใช้ให้เอาภู่กันแลหมึกกับกระดาษแดงมาตั้งไว้ตรงหน้าบรรดาคนที่มีสติปัญญาซึ่งมานั่งกินโต๊ะอยู่ที่นั้น ต่างคนก็หยั่งรู้ในใจของซือเงาเจียงว่า ถือตัวว่าถ้อยคำดีกว่าคนทั้งหลาย หมายจะทำอวดสติปัญญาเอง คนทั้งปวงต่างคนต่างไม่ทำ จึงเอาภู่กันแลหมึกกระดาษส่งต่อ ๆ มาจนถึงหน้าเฮงบวด ๆ รับเอากระดาษไว้ทำ ซือเงาเจียงคิดว่าเจ้าหนุ่มน้อยคนนี้สติปัญญาอย่างไร จึงจะองอาจนักแต่คนดี ๆ มีอายุมากรู้หนังสือลึกซึ้งก็หาอาจทำไม่ เราจะคอยดูว่าถ้อยคำจะดีอย่างไร คิดแล้วจึงพูดเปนอุบายบอกกับคนทั้งนั้นว่า ข้าพเจ้ามีธุระอยู่น่อยหนึ่ง จะเข้าไปในเรือนสักประเดี๋ยวจึงจะกลับออกมา บอกแล้วก็ลุกเดินเข้าไปข้างใน เรียกคนใช้สนิทที่รู้จักหนังสือ มาสั่งว่าให้ออกมายืนคอยดูเฮงบวดเขียนคำโคลงได้คำหนึ่งแล้ว เจ้าจงจำถ้อยคำให้แม่นยำเข้ามาบอกเรา ถ้าเขียนได้สองคำสามคำแลหลายคำขึ้นไปก็ให้มาบอกจงทุกครั้ง คนใช้ก็ออกมาคอยดูอยู่ตามสั่ง เฮงบวดจึงหยิบภู่กันมาชุบหมึก เขียนเปนคำโคลงลงไว้ในแผ่นกระดาษได้คำหนึ่ง คนใช้ของซือเงาเจียงก็วิ่งเข้าไปบอกกับนายที่ในห้องแล้วกลับออกมา ครั้นเฮงบวดเขียนได้สองคำ ก็วิ่งกลับเข้าไปบอกอีก ซือเงาเจียงหัวเราะว่าถ้อยคำตื้น ๆ เหมือนเขาพูดกันเล่นดอกฤๅ ครั้นเขียนต่อไปอีก คนใช้ก็เข้าไปบอกอีกทุกคำจนใกล้จะสิ้นคำ ซือเงาเจียงจึงว่าอัศจรรย์หนักหนา เด็กหนุ่มคนนี้มีปัญญาคล้ายกับเทพยุ

ตาที่เดียว จึ่งรินสุราใส่ถ้วยใหญ่ให้คนใช้ถือออกมาให้เฮงบวดกิน จะให้เมาเสีย คนใช้ก็รับถ้วยสุราออกไปให้ตามนายสั่ง พอจบคำโคลงคนใช้กลับเข้าไปแจ้งความกับซือเงาเจี๋ยง ๆ ก็ออกมายืนอยู่ที่น่าโต๊ะเขียนหนังสือ แล้วพูดว่าอันคำโคลงนี้มิใช่เฮงบวดคิดทำโดยสติปัญญา เปนแต่เก็บของท่านผู้อื่นมาเรียง ถ้าท่านทั้งปวงไม่เชื่อข้าพเจ้าจะว่าให้ฟัง ว่าแล้วซือเงาเจี๋ยงก็ว่าคำโคลงแต่ปากเปล่าตาไม่ดูหนังสือตั้งแต่ต้นจนสิ้นเรื่อง ถ้อยคำหาเพี้ยนสักตัวหนึ่งไม่ คนทั้งปวงได้ยินดังนั้นต่างคนก็พูดว่าดูน่าประหลาดอยู่ เฮงบวดจึ่งพูดกับซือเงาเจี๋ยงว่า ตัวท่านอวดว่ามีสติปัญญามาก ถ้อยคำอันนี้มิใช่คำของเรา คำโคลงอันนี้ท่านอวดว่ารู้ก็ชอบอยู่แล้ว แต่คำเพลงคำกับท้ายคำโคลงนี้ยังมีอีกบทหนึ่ง ท่านจงว่าต่อไปให้ตลอด ท่านทั้งปวงจะได้เห็นจริง ซือเงาเจี๋ยงก็สิ้นปัญญาเหลือจะคิดต่อไป มีความอายยิ่งหนัก จึ่งถอยหลังออกจากที่นั้นหาพูดจาต่อไปไม่ เฮงบวดก็เขียนคำเพลงต่อลงไว้ข้างท้ายโคลงเสร็จแล้ว เงียบเบ๊กอิวกับไอบุนกิมแลคนทั้งปวง พากันสรรเสริญชมสติปัญญาเฮงบวดว่าแต่งถ้อยคำไพเราะภูกซึ้งหนักหนา เงียบเบ๊กอิวเอาแพร ๕๐๐ ม้วนให้กับเฮงบวด แล้วให้เอาหนังสือคำโคลงคำเพลงของเฮงบวด เอาจาฤกไว้ในแผ่นศิลา ฝังติดผนังตึกรับแขกที่เทงวังเกาะไว้ แล้วต่างคนก็กลับไปที่อยู่ ตั้งแต่นั้นมาชื่อเสียงของเฮงบวดก็เลื่องฦาเปนอันมาก ฯะ

๑ ฝ่ายพระเจ้าเกาจงรักใคร่ลุ่มหลงด้วยเล่ห์กลนางบูเทียนฮองเฮา พระโรคก็กำเริบขึ้นจนหลังพระเนตรบวมลืมไม่ใคร่จะขึ้น ให้ปวดพระเศียรเปนกำลังออกว่าราชการไม่ได้ นางบูเทียนฮองเฮาคิดจะให้

พระเจ้าเกาจงสิ้นพระชนม์เร็ว ๆ เฝ้าเคล้าคลึงปรนิบัติด้วยอุบายต่าง ๆ ราชการสิ่งใดก็สำเร็จอยู่กับมือนางบูเทียนฮองฮาทั้งสิ้น เวลาวันหนึ่งนางบูเทียนฮองเฮาออกนั่งว่าราชการข้างหน้า ดีโปขุนนางตำแหน่งที่สั่งสอนอย่างธรรมเนียมแก่เจ้านายทั้งปวงนั้น ทำหนังสือยื่นเข้าไปให้นางบูเทียนฮองเฮาฉบับหนึ่งว่า แต่บุราณมาหญิงที่ครองตัวบริสุทธิ์อยู่จนแก่ชะรา ประการหนึ่งหญิงผัวตายมีบุตรชายบุตรหญิงคนหนึ่งสองคนก็ดีอุส่าห์เลี้ยงบุตรอยู่ได้จนแก่ไม่มีผัว หญิงสองจำพวกนี้ขอให้ตั้งศาลทำป้ายจารฤกชื่อตั้งไว้ในศาล ผู้ใดเห็นจะได้นับถือเอาเปนเยี่ยงอย่างต่อไป แล้วชื่อแลแซ่ของหญิงสองจำพวกก็จะได้ปรากฏสืบไปภายน่าด้วย ฯะ

๑ นางบูเทียนฮองเฮารับหนังสือมาดูแล้ว ขัดเคืองเอามือตบโต๊ะดังถอนใจใหญ่คิดว่าใจหญิงทั้งปวงจะมีดังนี้ที่ไหน ขุนนางทั้งปวงได้ยินเขาพูดก็พลอยว่าไปกับเขาด้วย แลแต่ก่อนกระษัตรครองสมบัติอยู่ในเมืองใหญ่สิ้นพระชนม์ไปหลายชั่ว จะจัดหาหญิงอย่างนี้ได้สักกี่คน โดยมีคนเช่นนั้นก็เปนคนขัดข้องต้องจำใจทนอยู่ด้วยเหตุอันใดอันหนึ่งจึงไม่มีผัว การในใจของคนทั้งปวงนั้นไม่แน่นอน มักแปรปรวนไปร้อยพันอย่าง อันดวงจิตรนี้ใครจะจับกุมให้อยู่ได้ ความอันนี้คิดมาก็น่าหัวเราะ ด้วยคนเหล่าที่ไม่มีผัวนั้นเพราะแต่ก่อนพวกชายผู้ใดไม่ต้องการแล้วก็ยกตัวเปนคนดี อีกประการหนึ่งถ้าจะมีผัวผู้ต้องการอยู่แต่ขัดอยู่ด้วยชาติตระกูลเลยอยู่ได้จนแก่ก็มี คนสันดานโง่ก็พลอยสรรเสริญ ไม่ควรจะเอาความเท็จต่อเท็จมาสรรเสริญกัน แลบุตรหลานญาติพี่น้องของคนเหล่านี้ คิด

เอาเงินมาบนบานแก่ขุนนางให้ทูลขอตั้งป้ายตั้งศาล ปรารถนาจะให้มีชื่อเสียงแก่ตัวว่ามารดาแลญาติพี่น้องของตัวเปนคนดี ชื่อแลแซ่พักพวกจะได้ปรากฏอยู่ในแผ่นดิน ทำอย่างนี้จะได้เปนผลประโยชน์อย่างไรแก่หญิงสองจำพวก ความข้อนี้ไม่เห็นด้วย ถ้าจะคิดทำให้ดีก็เลือกจัดหญิงที่มีอายุตั้งแต่ ๗๐ ปีขึ้นไป มาตั้งให้เปนกูนกุนคำไทยว่าเปนคนสูงอายุ อยู่ที่บ้านใดก็ให้คนที่อยู่ตำบลบ้านนั้นถกตัวเกรงนับถือว่าเปนคนผู้เถ้า ตั้งแล้วก็ให้หามาเลี้ยงโต๊ะสักเวลาหนึ่ง ให้ชื่อเสียงปรากฏไว้จะมีดีกว่ายกย่องหญิงสองจำพวกนั้นอีกฤๅ คิดแล้วจึงเขียนหนังสือประกาศด้วยความสองเรื่อง เรื่องหนึ่งห้ามไม่ให้ตั้งศาลจารฤกชื่อหญิงสองจำพวกนั้นไว้ เรื่องหนึ่งให้จัดเลือกหาหญิงชราที่มีอายุตั้งแต่ ๗๐ ปีขึ้นไปนั้นตั้งให้เปนกูนกุนแล้วให้หาตัวเข้ามากินโต๊ะด้วย เขียนแล้วส่งหนังสือประกาศมาให้แก่ไปๆ ก็ประกาศบอกให้คนทั้งปวงรู้ แล้วก็เลือกหาหญิงชรามาตามคำนางบูเทียนฮองเฮาสั่ง

ฯะ

๑ ขณะนั้นหญิงที่สูงอายุตามบ้านขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยรู้หนังสือประกาศแล้ว จึงเขียนบี้เดือนของตัวส่งให้ดีไปยื่นเข้าไปในวัง นางบูเทียนฮองเฮา ตรวจตราตามบาญชีที่ยื่นเข้ามาได้หลายร้อยคน จึงเอาแต่ที่เปนมารดาแลญาติพี่น้องเปนขุนนางผู้ใหญ่ไว้แต่ ๔๐ คนเศษ สั่งว่า วันแรมค่ำหนึ่งให้เข้ามากินโต๊ะที่ในเก๋งชื่อโปฮัวเคย แล้วสั่งเจ้าพนักงานให้จัดโต๊ะสำหรับนางเอียดีซึ่งเปนที่ยองก๊กฮูหยินมารดาเลี้ยงของนางบูเทียนฮองเฮากับโต๊ะหญิงสูงอายุไว้ให้พร้อม ครั้นถึงกำหนดบรรดาหญิงสูงอายุที่เปนมารดาแลญาติพี่น้องขุนนางผู้ใหญ่แต่งตัว

พากันเข้ามาในวัง แต่มารดาซินซกโปนั้นอายุได้ ๑๐๕ ปี มารดาเตียเตียนจือขุนนาง อายุได้ ๙๐ ปีเศษใส่เสื้อตำแหน่งยศเข้ามาถึงน่าที่นั่งโปซัวเตยคำนับนางบูเทียนฮองเฮา แล้วก็เข้านั่งกินโต๊ะแลสุรา นางบูเทียนฮองเฮาว่าบัดนี้บ้านเมืองอยู่เย็นเปนศุข พวกชาวบ้านขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็มีความสบายอยู่กับบ้านปรนิบัติตัวอยู่จนมีกำลังแขงแรง ฯะ

๏ มารดาซินซกโปจึ่งว่า ตัวข้าพเจ้านี้รู้ว่าท่านเอ็นดูชุบเลี้ยงแล้ว ไม่มีจิตรเกียจคร้านอุส่าห์มาคำนับสนองคุณท่าน แล้วว่าขุนนางทั้งปวงถ้าได้พบเจ้านายที่ตั้งอยู่ในความสัจธรรมชุบเลี้ยงให้อยู่เปนศุขแล้วอย่าว่าแต่ตัวได้ความยากลำบากเลย ถึงในใจก็ไม่ลืมพระคุณของท่าน ซึ่งเมตาชุบเลี้ยง ฯะ

๏ นางบูเทียนฮองเฮาจึ่งว่า ลูกหลานของท่านที่อุส่าห์ทำราชการนั้นก็เพราะคำท่านสั่งสอน มารดาเตียเตียนจือจึ่งว่า รูปร่างมารดาซินซกโปนี้ยังบริบูรณ์อยู่เหมือนกับคนอายุห้าสิบหกสิบปี พระมเหษีท่านก็คงจะตั้งบ้ายร้อยปีประทานให้มารดาซินซกโป นางบูเทียนฮองเฮาจึ่งพูดกับมารดาซินซกโปว่า ไม่รู้ว่าท่านจะทำบุญวันเกิดเมื่อใด พวกข้าพเจ้าจะได้ไปปรนิบัติยกถ้วยสุราให้ท่านกิน ฯะ

๏ มารดาซินซกโปตอบว่า การซึ่งจะไปปรนิบัติข้าพเจ้านั้นไม่สมควรข้าพเจ้าหาอาจรับไม่ แต่วันสองค่ำสามค่ำเดือนเก้าเปนวันแซยิดของข้าพเจ้า เดี๋ยวนี้พ้นมาหลายวันแล้ว ขณะนั้นพนักงานรินสุราได้สามรอบ มารดาซินซกโปมารดาเตียเตียนจือ คำนับนางบูเทียนฮองเฮาแล้วลาออกมา แลคนที่มีอายุซึ่งเข้ามากินเลี้ยงครั้งนั้น นาง

บุเทียนฮองเฮา ก็ให้เลี้ยงดูนับถือแล้ว ก็ให้กลับไปอยู่บ้านเรือนของตัวตามเดิม ฯะ

๏ ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า ซินซกโป กับซินอวยเง็กและเตียเตียนจือสามคน พากันเข้าไปในที่เฝ้าคำนับฉลองคุณ นางบุเทียนฮองเฮาอีกครั้งหนึ่ง นางบุเทียนฮองเฮาจึ่งให้ปลูกศาลขึ้นแห่งหนึ่งใกล้วัง ทางประมาณพันเส้นแล้ว ทำป้ายสองป้าย ๆ หนึ่งจาฤกชื่อ มารดาซินซกโป ป้ายหนึ่งจาฤกชื่อ มารดาเตียเตียนจือ จาฤกว่าฮกซิวซังเกา คำไทยว่ามีวาศนาอายุยืนเสมอกัน แล้วให้เอาป้ายไปปักไว้ที่ศาลนั้นทั้งสองป้าย ฯะ

๏ ครั้นอยู่มา พระเจ้าเกาจงประชวนปวดพระเศียร จึ่งรับสั่งให้ซินเหมงเฮาะหมอ มาดูอาการ ซินเหมงเฮาะหมอทูลว่าจะขอเอาเข็มทองแทงพระเศียร ให้โลหิตออก พระโรคจึ่งจะคลาย ฯะ

๏ ฝ่ายนางบุเทียนฮองเฮาคิดหยากจะให้ พระเจ้าเกาจงสิ้นพระชนม์ ครั้นได้ยินซินเหมงเฮาะหมอว่าจะรักษาให้พระโรคคลายหาย ก็โกรธหมอแล้วว่า ซึ่งจะเอาเข็มแทงพระเศียรเจ้าแผ่นดินให้โลหิตไหลนั้น เห็นดีแล้วฤๅ หมออย่างนี้ชอบแต่ฆ่าเสีย ฯะ

๏ พระเจ้าเกาจงจึ่งตรัสว่า โดยหมอจะแทงให้โลหิตออกก็ไม่เปนไร เจ้าอย่าวิตกเลยให้เขาทำเถิด แล้วก็รับสั่งให้ซินเหมงเฮาะหมอทำตามใจ ครั้นหมอทำดังนั้น อาการพระโรคพระเจ้าเกาจงก็คลายขึ้น พระเจ้าเกาจงตรัสว่า จักษุเราค่อยสว่างขึ้นกว่าแต่ก่อน นางบุเทียนฮองเฮาจึ่งทำอุบายถอนใจใหญ่ ยกมือขึ้นเหมือนจะไหว้เทพยุดาแล้วแกล้งว่า ซินเหมงเฮาะหมอเข้ามารักษาพระองค์ครั้งนี้ เปรียบเหมือนเทพยุดามาโปรด ว่าเท่านั้นแล้ว ก็ให้พนักงานจัดแพรมาประทานให้

เปนรางวัลซินเหมงเฮาะร้อยม้วน ว่าขอบคุณหมอหนักหนา ฯะ

๏ ซินเหมงเฮาะรับแล้วทูลพระเจ้าเกาจง ให้อุส่าห์รักษาพระองค์อยู่แต่ในที่สงัดพระองค์เดียว อย่าให้ได้ยินเสียงสิ่งใดอื้ออึงพระโรคจะได้บันเทา ทูลแล้วก็ถวายบังคมลากลับมาที่อยู่ ฝ่ายหลังพระเจ้าเกาจงไม่กระทำตามซินเหมงเฮาะทูลไว้ เคล้าคลึงอยู่กับนางบูเทียนฮองเฮา ๆ ก็แกล้งทำอุบายปรนิบัติให้ พระเจ้าเกาจงกำหนัดในทางสังวาศรส พระโรคนั้นก็ประชวนหนักลงสิ้นกำลัง พระเจ้าเกาจงครองสมบัติได้สามสิบสี่ปีสิ้นพระชนม์ ฯะ

๏ ครั้นพระเจ้าเกาจงสิ้นพระชนม์แล้ว นางบูเทียนฮองเฮาสั่งให้หาแต่บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย เข้ามาที่ตำหนักว่าราชการพร้อมกันแล้ว ตั้งให้เองอ๋องเฮียน บุตรพระเจ้าเกาจง เกิดกับนางบูเทียนฮองเฮาเปนที่ไทจือขึ้นในทันใดนั้น แล้วก็ตั้งขึ้นเปนกระษัตรครองราชสมบัติ ทรงพระนามว่า พระเจ้าตงจงฮองเต้ ใช้ยี่ห้อว่าซิวเซีย แต่ธรรมเนียมเมืองจีนถ้าจะยกลูกเธอขึ้นเปนกระษัตรแล้วก็ต้องตั้งเปนไทจือเสียก่อน จึงยกขึ้นเปนกระษัตรได้ ฯะ

๏ ฝ่ายพระเจ้าตงจงตั้งให้ นางอุยซุยภรรยาเดิมเปนฮองเฮา ยกนางบูเทียนฮองเฮามารดาเปนไทฮองเฮา ให้อุยเหียนเจ็งบิดานางอุยฮองเฮาเปนที่ซึ่งซือ ผู้สำเร็จราชการเมืองฮอจิว แต่ราชการบ้านเมืองสิ่งใดก็สิทธิ์ขาดอยู่กับไทฮองเฮามารดา ครั้นอยู่มาวันหนึ่งนางอุยฮองเฮาดีดพิณในเก๋ง เห็นนางเซียงกวนอวนหยี่คนใช้สนิทของนางไทฮองเฮาเดินมาถึงเก๋งของตัว นางอุยฮองเฮาพิจารณาดูอายุ นางเซียงกวนอวนหยี่ประมาณสิบสามปี รูปร่างงดงาม จะพูดจาสิ่งใดก็มี

กิริยาเช่นช้อย แต่นางเซียงกวนอวนหยี่คนนี้ เมื่อคลอดนั้น มารดาฝันว่า มีผู้เอาตัวนางผู้มารดานั้นชั่งด้วยคันชั่ง ครั้นคลอดแล้ว มารดาจึงว่าบุตรหญิงเราคนนี้ มีสติปัญญามาก ครั้นบุตรเจริญขึ้น ก็ให้ไปเรียนหนังสือ นางเซียงกวนอวนหยี่ เล่าเรียนหนังสือเรื่องราวสิ่งใดก็จำได้โดยเร็ว แต่นางอุยฮองเฮาเห็นนางเซียงกวนอวนหยี่วันนั้น ก็ถามว่าบัดนี้นางไทฮองเฮาอยู่ที่ไหน เจ้าจึงมาเที่ยวถึงนี่ ฯะ

๏ นางเซียงกวนอวนหยี่บอกว่า นางไทฮองเฮากินสุราอยู่ในเก๋ง ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าไป ข้าพเจ้าจึงมาเที่ยวเสีย นางอุยฮองเฮาว่า นางไทฮองเฮากินสุราอยู่นั้น ถ้าไม่กินกับพระบังเสี่ยวไป ก็กินกับบูซำซือ นางเซียงกวนอวนหยี่พยักหน้าแล้วก็นิ่งอยู่ นางอุยฮองเฮาจึงว่าเจ้าเปนเด็ก ถึงจะเข้าไปในเก๋งก็จะเปนไรมี นางเซียงกวนอวนหยี่พูดว่า นางไทฮองเฮาว่าข้าพเจ้าฉลาดมักสอดแนมดูการสิ่งใด ๆ จึงไม่ให้ข้าพเจ้าเข้าไปเห็น นางอุยฮองเฮาจึงว่าบูซำซือนั้นเข้ามาที่ในเก๋งก็ไม่สู้เปนไร แต่พระบังเสี่ยวไปเปนพระหาควรจะรับเข้ามาในเก๋งไม่ นางอุยฮองเฮากับนางเซียงกวนอวนหยี่ก็ไปมาชอบอัธยาศัย รักใคร่กันสนิทความลับสิ่งใดก็พูดจาให้กันฟัง ฯะ

๏ ขณะนั้น พระเจ้าตงจงเสด็จเข้าไปในเก๋งอุยฮองเฮาทูลว่า ข้าพระองค์เห็นพระองค์ไม่สบายพระไทย พระองค์ขัดเคืองผู้ใด พระเจ้าตงจงตรัสว่า เวลาวันนี้เราออกว่าราชการ เราจะตั้งบิดาเจ้าให้เปนขุนนางผู้ใหญ่ พวกเอี๋ยมขันที ขัดขวางไว้ว่าไม่ดี เราจึงพูดกับขุนนางทั้งปวงว่า อย่าว่าแต่จะตั้งอุยเหียนเจ่งบิดาเจ้าเปนขุนนางเลย เราจะ

ยกบ้านเมืองให้กับ อุนเหียนเจ่งก็ได้ พวกขุนนางทั้งปวงก็นิ่งอยู่ ฯ ระ

๏ นางอุยฮองเฮาจึงทูลว่า การที่พระองค์จะตั้งบิดาข้าพระองค์นั้นมีผู้ทูลขัดขวางก็อย่าให้พระองค์ตั้งบิดาข้าพเจ้าเลย แต่ไทฮองเฮาพระมารดาคบพระบังเสียวไปเข้ามากินสุรา เปนชู้กันอยู่ในเก๋งเนือง ๆ นั้นพระองค์จะคิดประการใด ฯ ระ

๏ พระเจ้าตงจงจึงตรัสเปรียบว่า หนังสือคำเพลงมีอยู่บทหนึ่งว่า มารดามีบุตรอยู่เก้าคน ยากที่บุตรจะถนอมใจมารดา ให้มีความสบายบัดนี้ มารดาทำดังนี้จะให้เราทำอย่างไร นางอุยฮองเฮาจึงว่าพระองค์มีพระไทยอดได้ถึงอย่างนี้ก็ชอบอยู่ แต่การสิ่งใดควรจะว่ากล่าวกับบิดามารดาก็ต้องว่ากล่าวบ้าง พระเจ้าตงจงจึงว่าพรุ่งนี้เราจึงจะเข้าไปทูลทัดทาน เสียสองคนครั้นรุ่งขึ้นพระเจ้าตงจงเสด็จออกไปว่าราชการ

๏ ฝ่ายขันทีสองคนที่นางไทฮองเฮาใช้ให้ออกไปคอยฟังราชการที่ข้างน่าว่า พระเจ้าตงจงจะว่าราชการสิ่งใดบ้าง ครั้นสิ้นเวลาว่าราชการแล้ว ขันทีเข้ามาเล่าให้นางไทฮองเฮาฟังทุกวัน ๆ หนึ่งขันทีนำความที่พระเจ้าตงจงจะตั้งอุยเหียนเจ่ง บิดานางอุยฮองเฮาเปนขุนนาง แล้วจะยกบ้านเมืองให้กับอุยเหียนเจ่งนั้นไปแจ้งกับนางฮองเฮา ๆ จึงว่าพระเจ้าตงจงว่ากล่าวดังนี้ไม่ชอบ ครั้นพระเจ้าตงจงออกว่าราชการแล้ว ก็เสด็จเข้าไปในเก๋งพระมารดา รับสั่งให้พวกพนักงานที่ปรนนิบัติ นั้นถอยลงไปเสียข้างล่าง พระเจ้าตงจงก็ตรัสกับนางไทฮองเฮามารดาว่า ประพฤติการให้ผิดทำเนียมนั้น ไม่คิดละอายแก่คนทั้งปวงฤๅ เห็นแต่การกำหนัดยินดีครู่เดียวยามเดียว แลในชาตินี้ถ้าชีวิตรสูญไปแล้วเขาก็จะจารึกชื่อปรากฏไว้ ขอให้พระมารดาตรึกตรองดูจงตลอด ฯ ระ

๏ นางไทฮองเฮาได้ยินพระเจ้าตงจงทูลดังนั้นก็โกรธขึ้นมาจึงตอบว่า การสิ่งใด ๆ เจ้าก็ทำตามอัธยาไศยไม่บอกให้มารดารู้ แล้วยังกลับมาพูดจาหยาบช้าล่วงเกินอีก แลการที่เจ้าคิดจะยกเอาบ้านเมืองส่งไปมอบให้กับพ่อตาเจ้านั้นเห็นชอบแล้วฤๅ พูดเท่านั้นแล้วนางไทฮองเฮาสั่งให้พวยเอี๋ยมขันที เข้าไปถอดเครื่องยศออกเสียจากที่กระษัตร ให้เปนโลเหลงอ๋องไปตั้งบ้านเรือนอยู่เมืองกิ๋นจิว โลเหลงอ๋องก็พาบุตรภรรยาไปอยู่เมืองกิ๋นจิวตามสั่ง แล้วนางไทฮองเฮาตั้งให้หลีตานน้องชายโลเหลงอ๋องเปนกระษัตร ทรงพระนามว่าพระเจ้ายวยจงฮ่องเต้ ๆ นั้นหาได้อยู่ในวังว่าราชการไม่ อยู่ที่บ้านเดิมของตัว ราชการสิ่งใดสิทธิ์ขาดอยู่กับนางไทฮองเฮาตามเดิม ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีผู้ใดขัดขวางนางไทฮองเฮา ๆ ก็ประพฤติตามน้ำใจของตัว ฯะ

๏ ครั้นนานมาพวกเชื้อวงษ์แลขุนนางทั้งปวง ไม่ใคร่สมัคทำราชการ พากันว่ากล่าวนินทานางไทฮองเฮาต่าง ๆ นางไทฮองเฮารู้ความพาลเอาผิดฆ่าพวกญาติวงษ์แลขุนนางทั้งปวงนั้นเสียเปนอันมาก แล้วนางไทฮองเฮาตั้งขุนนางขึ้นไว้อีกพวกหนึ่ง ถ้าการสิ่งใดไม่ดีก็ให้ว่ากล่าวทัดทานขึ้น ถ้าผู้ใดว่ากล่าวทัดทานขึ้นชอบใจก็เลื่อนที่ให้เปนใหญ่ขึ้นไป แล้วนางไทฮองเฮาให้ซกงวนหลี จิวเฮ็งไล่ จุนชินจัดเอาคำสวดมนต์เล่มหนึ่งสอนลูกศิษไว้ทำเปนเที่ยวสวดไปทุกบ้านเรือน แล้วให้ซกงวนหลีจิวเฮงไล่จุนชินกับพวกศิษคอยสอดแนมฟังว่าผู้ใดนินทาว่ากล่าวประการใดก็ให้เอาความมาทูลแก่นางไทฮองเฮาให้รู้

๏ ฝ่ายโลเหลงอ๋องซึ่งไปอยู่เมืองกิ๋นจิวนั้นไม่มีความสบาย ครั้นวันหนึ่งเงยหน้าขึ้นไปบนอากาศอธิฐานว่า ถ้าเราจะได้เปนกระษัตร

อีกก็ อย่าให้ก้อนศิลา ที่ เราขว้างขึ้นไปบนอากาศนั้น ตกกลับลงมาถึงแผ่นดิน อธิฐานแล้ว ก็ขว้างก้อนศิลาขึ้นไปบนอากาศ ก้อนศิลาก็ตกลงมาค้างอยู่กับกิ่งไม้ โลเหลงอ๋อง เห็นอัศจรรย์ดังนั้นก็ยินดีคลายจากทุกข์ ครั้งนั้น นางอุยฮองเฮาคิดจะนอกใจโลเหลงอ๋อง แซร่งทำอุบายปรนิบัติให้โลเหลงอ๋องลุ่มหลงรักใคร่มากขึ้น โลเหลงอ๋องเห็นนางอุยฮองเฮา ทำวัตปรนิบัติเปนอันดี มีจิตรเมตามากขึ้น จึ่งคิดว่าภรรยาเราคนนี้ มีความกระตัญญูซื่อสัจนัก ถึงตกยากไร้ได้ทุกข์ก็ไม่ทิ้งขว้างห่างเหิน แล้วจึ่งให้ความสัญญากับนางอุยฮองเฮาว่า ถ้าเราได้กลับไปเปนกระษัตรดังเก่า เจ้าจะต้องการแลจะทำสิ่งใดเราจะไม่ขัดอัชฌาไสยเลย ฯะ

๏ ครั้งนั้นที่เมืองเอ๋งจิวมีคนชื่อเตียเอ๊กจือ เตียเซียงจง พี่น้องสองคนรู้หนังสือมาก ครั้นถึงกำหนดได้หนังสือ เตียเอ๊กจือ เตียเซียงจงพากันเข้ามารับได้หนังสือในเมืองเซียงอัน มาสำนักอยู่ที่เรือนบูซำซือ ๆ เห็นเตียเอ๊กจือ เตียเซียงจงเปนคนฉลาด รูปร่างสอาดดี คิดจะกระทำความชอบกับนางไทฮองเฮา จึ่งนำตัวเตียเอ๊กจือ เตียเซียงจงไปถวายกับนางไทฮองเฮาให้ใช้สอย นางไทฮองเฮาก็เอ็นดูรักใคร่ ฯะ

๏ ฝ่ายนางฮวยเซงที่อยู่วัดกำเงียบหยี่ คิดถึงพระบังเลียวไป ได้ความว่าพระบังเลียวไปเข้าไปรับราชการอยู่ในวัง คิดว่าพระบังเลียวไปนั้นจะไม่ได้มาพบกับเราอีกแล้ว ครั้นตันเซียนแซะพ่อค้ามาแต่เมืองมกจิว ตันเซียนแซะเปนคนสูงใหญ่ แลรู้มนต์คาถาใช้ภูตพรายปีสาจได้ ตันเซียนแซะไปเที่ยวค้าขายที่วัดกำเงียบหยี่ นางฮวยเซงเห็นก็มีจิตรรักตันเซียนแซะ จึ่งไว้ผมตามไปเปนภรรยา

คันเซียนแชะอยู่ที่เมือง มกจิว มอหยี่บ้าน อยู่ริมวัง ก่าเงียมหยี่นั้น ก็ตาย ไปอยู่ ให้นาง ฮวยเซงใช้สรอย ด้วย แต่ในปีนั้นที่เมือง มกจิว ฝนแล้ง ทำไร่นาไม่ได้ แล้ว เกิด เสาศิลาขึ้นมาอยู่ในสระใหญ่ เสาหนึ่ง มีหนังสือ จาฤก อยู่ที่ เสาศิลา สอง อักษร ว่า ฮวยเซียน แต่ น้ำในสระ นั้น ใสเปน เงาเหมือน กระจก ถ้า ผู้ใดจะมี วาศนาแต่ หาวาศนามิได้ ไปยืน อยู่ ที่ ปากสระแล้ว รูปนั้นก็ปรากฏอยู่ ในสระตามดีตามชั่ว คน ก็ แตก ตื่นไปส่อง ดูรูป ของตัว มาก กว่ามาก คันเซียนแชะกับ นางฮวยเซง ผัวเมีย จึ่งพา กันไป ยืนอยู่ ที่ สระ แลดูลงไปใน น้ำ เห็น เปนรูปกระษัตร คน หนึ่ง รูป ฮอง เฮา คน หนึ่ง ยืน เคียงกันอยู่ นาง ฮวยเซงคิด ว่ารูป เรา สองคนนี้ ดู อัศจรรย์หนักหนา จึ่งบอก กับ คันเซียนแชะผัวว่า ที่ เสาศิ ลา นั้น มี หนังสือ จาฤก อยู่ ว่า ฮวยเซียง หนังสือที่ ชื่อ ฮวยต้อง กับ ชื่อ ข้าพเจ้า เซียน นั้น ต้องกันกับ นาม ของ ท่าน ชรอยเรา จะมี วาศนา แล้ว นาง ฮวยเซงว่า แต่นาง บูไชหยิน ก็ยัง ตั้งตัว เปน กระษัตรได้ เรานี้จะ คิด ตั้ง ตัว เปน กระษัตรบ้างไม่ได้ฤๅ คันเซียนแชะกับ นางฮวยเซงผัวเมีย ปลูกโรงใหญ่ ขึ้นหลังหนึ่ง เรียก ชื่อว่าชวง งิ้ตง แล้ว คันเซียนแชะ นาง ฮวย เซง ถือ ความรู้ ไม่ กินเนื้อ สุนัก เนื้อวัว คน ทั้งหลายใน แขวงอันนั้น ก็ เข้า มา เปน ศิษย์ อยู่ ด้วย เปน อันมาก พวก ผู้ ชายนั้น นาง ฮวยเซ็งรับไว้ สั่งสอน พวก ผู้ หญิง นั้น คันเซียนแชะ รับไว้ สั่งสอนคันเซียนแชะกับ นาง ฮวยเซ็ง อยู่ ที่ แขวง เมือง มก จิว นั้นได้ ปี เศษ มี คนสมัค เข้า มา อยู่ ด้วย หลาย พัน คน นาง ฮวยเซ็ง ตั้ง ยี่ห้อ ว่า เจี้ยเจง พวกศิษย์ ที่ หนุ่ม รูป ร่าง งาม นั้น นาง ฮวยเซ็งสอนให้เรียน ความ รู้ เรียก ลมเรียก ฝน จะ

๑ ฝ่ายขุนนางผู้รักษาเมืองมกจิวรู้ว่า ตันเซียนแชะนางฮวยเซ็งส้องสุมผู้คนไว้จะคิดกระบถ ขุนนางผู้รักษาเมืองมกจิวจะยกมาจับ ตันเซียนแชะนางฮวยเซ็งส่งไปเมืองเซียงอั้น พวกศิษรู้ความก็มาบอกกับตันเซียนแชะนางฮวยเซ็ง ๆ พาศิษประมาณสามร้อยสี่ร้อยยกมาถึงที่อยู่ขุนนางผู้รักษาเมือง จับขุนนางผู้รักษาเมืองฆ่าเสีย แล้วนางฮวยเซ็งก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองมกจิว นางฮวยเซ็งกำเริบตั้งชื่อเสียงตัวขึ้นให้เปนใหญ่กว่าผัว ยกธงเหลืองขึ้นธงหนึ่ง ในธงนั้นจารึกอักษรว่า ชื่อบุนเกี่ยห้องเต้ ตันเซียนแชะก็ยกตัวเปนชวงหงีอ๋องตั้งอยู่เมืองมกจิวตามเดิม แล้วหัวเมืองทั้งปวงก็เข้ามาสามิภักดิ์อยู่ด้วยหลายเมือง และอิมหลันขุนนางเมืองมกจิวคนหนึ่งไม่ยอมเข้าด้วย จึงมีหนังสือบอกเข้ามาเมืองเซียงอั้น ฯะ

๑ เวลาวันนั้นนางไทฮองเฮาไม่มีธุระสิ่งใด ให้คนไปหาตัวบังเสียวไปเข้ามากินโต๊ะที่หอซอนอเงี่ยฮิน เจ้าพนักงานเอาหนังสือเข้าไปทูล ครั้นนางไทฮองเฮาแจ้งความในหนังสือแล้ว จึงว่าในขอบเขตรบ้านเมืองนี้เราสำคัญว่าจะมีหญิงกล้าหาญ เปนกระษัตริย์ได้ก็แต่เราผู้เดียว บัดนี้ยังมีหญิงตั้งตัวขึ้นเหมือนใจเราอีกบ้าง พระบังเสียวไปจึงว่าคน ๆ นี้ชื่อนางฮวยเซ็งยกตัวขึ้นเปนบุ้นเกียอ๋องเต้อยู่ที่เมืองมกจิว แต่เมื่อสองวันก่อนนี้มีชีสองคนบอกกับข้าพเจ้าว่า นางฮวยเซ็งได้วิชาของตันเซียนแชะ เปนวิชาวิเศษหามีผู้ใดเสมอไม่ แต่คนที่บอกเข้ามานี้เห็นจะเปนนางฮวยเซ็งที่บวชเปนชีอยู่ที่วัดกำเงี่ยบหยี่ แต่จะเท็จจริงประการใดยังหาแน่ไม่ ฯะ

๏ ขณะนั้น เจ้าพนักงาน นำหนังสือ ซิยิ่นกุ้ย กับหนังสือนางเซียวซีภรรยา ซิยิ่นกุ้ย เข้าไปให้นางไทฮองเฮา สองฉบับ ความใน หนังสือซิยิ่นกุ้ย ว่า ขอให้กองทัพ ออกไปปราบปราม ต้นเซียนแซะ กับ นางฮวยเซ็ง เสีย หนังสือ นาง เซียวซี นั้นว่า จึงได้ ส่งของ เข้า มา ถวาย กับ ข้อหนึ่ง ว่า ด้วย นาง ฮวยเซ็ง ที่ เปน ขบถ ตั้ง ตัว เปน เจ้า นั้น มิใช่ ผู้ อื่น คือ นาง ฮวย ซ็ง ที่ บวช อยู่ วัด กำเง็ยบหยี ด้วยกัน แต่ นาง ฮวยเซ็ง คน นี้ พบ คน วิเศษ แต่ได้ หนังสือ วิชาใน การ รบพุ่ง ของ เทพยุดา เขียนไว้ นาง ฮวยเซ็ง จึงได้ รบพุ่ง กล้าหาญ แขงแรง ผู้ ใด จะ เข้า รบพุ่งใกล้ ๆ นั้น ยาก จะโปรด ให้กองทัพ ยกไป ตี ฤๅ จะให้ ไป เกลี้ยกล่อม ก็สุดแล้ว แต่ จะโปรด ฯะ

๏ นางฮองไทเฮา หัวเราะ แล้ว พูด กับ บังเสียวไป ว่า เดิมเราคิดว่า หญิงคน นี้จะ มาแต่ไหน หญิงคนนี้ คือพี่น้อง เจ้า บังเสียวไปหัวเราะ แล้วว่า เปน หญิง มี สติปัญญา เอาลยกล่อมได้ ผู้คนแขง เมืองตั้งนี้ก็ว่าผู้ชาย นาง ฮองไทเฮา จึงว่า ทำไม กับ ผู้หญิง ผู้ชาย ผู้ใด มี สติปัญญา จะ คิด กระทำ สิ่งใด ก็ อาจ สำเร็จ ความ ปรารถนาได้ แต่ ก่อน นี้ จิตร เรา คิด ว่า พวก ขุนนาง ผู้ใหญ่ ผู้น้อย นั้น เรา จะ ตั้ง แต่ง เอา ผู้ หญิง เปน ผู้ ชาย นั้น จะ เอาไว้ แต่ การ ใช้ สรอย ข้างนอก ถ้า จัด แจงได้ ดังนี้ ชื่อ เสียง เรา ก็ จะ ปรากฏ อยู่ ใน แผ่นดิน ว่า มี กระษัตรีย์ ผู้ หญิง ขุนนาง ก็ เปนผู้ หญิง อาจ รักษา เมืองไว้ ได้ บัดนี้ เรา จะ วาน เจ้าไป เกลี้ยกล่อม พา เอา ตัว นาง ฮวยเซ็ง เข้า มาจะได้ ฤๅไม่ได้ ฯะ

๏ พระบังเสียวไป จึงว่า ข้าพเจ้า มิได้ เปน ขุนนาง จะ ออกไปเกลี้ยกล่อม เขา กลัว เขา จะไม่ เชื่อ ทำไม่ รู้จัก กลัว จะ เสีย การ ของ ท่านไป นางไทฮองเฮาจึง ว่า เรา จะ ตั้งให้เจ้า เปน ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ฝ่าย ทหาร พูด

แล้วเขียนหนังสือตั้งให้ พระบังเสียวไป เปนขุนนาง ผู้ใหญ่ ฝ่าย ทหาร ข้างพระ ให้คุม ทหาร ฝ่าย ล้อมวัง สามพันคน ยกไป เกลี้ยกล่อม นาง ฮวยเซ่ง ที่ เมือง มกจิว พระบังเสียวไปก็ ลา ออก จาก ที่ เฝ้า แล้ว นางไทฮองเฮา ก็ มี หนังสือไปถึง ซียินกุ้ย ผู้รักษา เมืองเซียจิว ให้ยก ทหารไพร่พลไป เมือง มกจิว ถ้าว่า พระบังเสียวไปไป เกลี้ยกล่อม นาง ฮวยเซ่งไม่ได้สม ความ คิด จะได้ ช่วย กัน คิด ราชการ ต่อไป ครั้น ซียินกุ้ยได้ หนังสือรับสั่ง ก็ ยก กองทัพไป ฯะ

๏ ฝ่าย นาง ฮวยเซ่ง กับ ตันเซียนแซะ ผัวเมีย นั้น โกรธ กัน ด้วย นาง ฮวยเซ่ง ภรรยาไม่ อยู่ ใน อำนาจ พา ศิษ ชาย ที่ หนุ่ม ๆ แขง แรงไปไว้ ใช้ เสีย สิ้น ฝ่าย นาง ฮวยเซ่งก็ โกรธ กับ ตันเซียนแซะ ผัว ว่าเปน คน โทโษมาก จะ ทำ การ สิ่งใดไม่ ตริตรอง แต่เอา ศิษ หญิง อยู่ กิน หลับ นอน ตาม อัธยาไศย แล้ว ต่าง คน สรรเสริญ ศิษ ของ ตัว ว่า เปน คน มี ฝีมือกล้าหาญ ไป ทำ การ ศึก แห่งใดก็ มีไชยชนะ นาง ฮวยเซ่ง กับ ตันเซียนแซะ ต่างคุม ศิษ ของ ตัวไปเที่ยว ตี ชิง ราษฎร หา เสบียง อาหารมาเลี้ยงไพร่พลเปนแผนก หาได้ ปฤกษา หาฤๅ การงาน ด้วย กันไม่ ครั้น ซียินกุ้ย ยก กองทัพ ออกไป ถึง แขวง เมือง ฮวยเสียง พวก ซียินกุ้ย ที่ไป เที่ยว ฟัง ข่าว ราชการ มา แจ้ง กับ ซียินกุ้ยว่า ตันเซียนแซะ นำ ทหาร มา ประมาณ สองพันเศษ จะ มายึ้ม เสบียง ที่ เมือง เซียจิว บัด นี้ ตั้ง อยู่ ไกล จาก กองทัพ นี้ไป ทาง ประมาณ สามสิบลี้ ฯะ

๏ ซียินกุ้ย แจ้ง ดังนั้น จึง ยก กองทัพไป อยู่ ที่ ตำบล ฮวยเสียง แล้ว จัด คน ที่ กล้าหาญ แต่ง ตัว ทำ อุบาย เปนคนชาวเมืองแตก ตื่น อพยพ หนีไภย ให้ยกไป ใน เวลา กลางคืน ไป เที่ยว ซุ่มซ่อน ใกล้ กองทัพ ตันเซียนแซะ

แล้วจัดคนที่กล้าหาญอีกร้อยคนให้ไปทำเปนคนต้มสุราขายพวกหนึ่ง คนทั้งนั้นก็ไปทำตามคำซิยินกุ้ยสั่ง ตัวซิยินกุ้ยนั้นยกทัพใหญ่ติดตามไปข้างหลัง พอเวลาค่ำก็ยกไปตั้งทัพอยู่ใกล้กับกองทัพคันเซียนแซะห่างกันประมาณสองสามลี้ ครั้นเวลาดึกประมาณสองยามเศษ ซิยินกุ้ยให้จุดประทัดสัญญาขึ้น แล้วตัวซิยินกุ้ยนำทหารเข้าไปในค่ายคันเซียนแซะ คนที่อยู่ข้างหลังนั้นก็จุดไฟขึ้นสว่าง พากันระดมยิงเกาทัณฑ์ไม่หยุด ซิยินกุ้ยถือทวนนำหน้าทหารถึงประตูค่ายคันเซียนแซะ พวกกองทัพคันเซียนแซะยังไม่เคยรบกับกองทัพใหญ่ ครั้นเห็นซิยินกุ้ยนำพวกทหารหักโหมเข้ามาก็พากันหนีไปสิ้น ตัวคันเซียนแซะนอนหลับอยู่ในค่าย ได้ยินเสียงอื้ออึงก็ตกใจ ครั้นรู้ว่ากองทัพยกมาคิดจะหนี พอซิยินกุ้ยถือทวนนำทหารตรงเข้าไปในค่าย คันเซียนแซะจะหนีก็ไม่ทัน ซิยินกุ้ยเอาทวนแทงถูกคันเซียนแซะตายอยู่กับที่ แล้วตัดเอาศีรษะเสีย ยังแต่พวกบ่าวไพร่เจ็ดร้อยแปดร้อยคนเห็นคันเซียนแซะตายก็เข้าไปกราบไหว้คำนับยอมเข้าด้วยซิยินกุ้ย ฯะ

๏ ฝ่ายพระบังเสี่ยวไปกับพวกทหารพากันยกไปถึงกลางทาง พระบังเสี่ยวไปให้ศิษสี่คนแต่งตัวเปนหลวงจีนทำเที่ยวไปตามบ้านเมือง ไปสืบข่าวที่เมืองมกจิวให้รู้ว่าคันเซียนแซะคนนี้จะเปนผัวนางฮ่วยเซ่งที่เปนชีอยู่วัดกำเจียบหยี่ฤๅมิใช่ ศิษสี่คนก็รับคำแต่งตัวเปนหลวงจีนไปตามคำพระบังเสี่ยวไปสั่ง พระบังเสี่ยวไปนั้นก็นำพวกทหารสามพันเดินตามต่อไป แต่หลวงจีนศิษนั้นไปได้หลายวันนำชายคนหนึ่งกลับมาหาพระบังเสี่ยวไป ๆ ถามว่า เราได้ให้ไปสืบนั้นได้ความแล้วฤๅ

ศิษย์คน จึงว่า ตันเซียนแซะ ที่ ตั้งตัว ขึ้น เป็น ชวงงอ๋อง นั้น มี ชาย แก่ เป็น คน ใช้สรอยสนิท คน หนึ่ง พวก ข้าพเจ้า เกลี้ยกล่อมได้ พา ตัว มาถึงนี่ แล้ว ขอให้ได้ถาม เอา ความให้ แน่นอน เถิด พระ บังเสียวโป จึง ถาม ชายแก่ ว่า เจ้า ชื่อไร แซ่ อะไร อยู่บ้าน เมืองไหน ฯะ

๏ คน แก่ นั้น จึง บอกว่า ท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้ฤๅ ข้าพเจ้า ชื่อมอหยี่ เป็น คน ฟอก หนัง ตั้ง บ้าน เรือน อยู่ ที่ริมวัด กำเงียบหยี่ และ นาง ฮวยเซ่ง ที่ เป็น เมีย ตัน เซียนแซะ นั้น แต่ก่อนได้ ให้ อาหาร ข้าพเจ้า รับประทาน อยู่เนือง ๆ ครั้น ตันเซียนแซะ อยู่ ที่ เมือง มกจิว ไปค้าขาย ถึง วัด กำเงียบหยี่ ตัน เซียนแซะ พูดจา เกี้ยวพาล นาง ฮวยเซ่ง ๆ ก็ รักใคร่ ยอม เป็น ภรรยา นาง ฮวยเซ่งก็ ตาม มา อยู่ กับ ตันเซียนแซะ ที่ เมือง มกจิว ข้าพเจ้า คิด ถึง บุญคุณ นาง ฮวยเซ่ง ข้าพเจ้า ก็ ตาม มา อยู่ กับ นาง ฮวยเซ่ง ด้วย ฯะ

๏ พระบังเสียว โป จึง ถาม ว่า ตันเซียนแซะ มี ปัญญาวิชา สิ่งใด จึง พอ ลวง เกลี้ยกล่อม เอาพวกผู้ ชาย ผู้ หญิงเหล่านั้น เข้ามาไว้ ใช้สรอยได้ มอหยี่ ว่า ตันเซียนแซะ มี วิชา มนต์ คาถาใช้ ปีศาจได้ แล้ว นาง ฮวยเซ่ง ก็ มี สติ ปัญญา มาก เรียน มนต์ คาถา กับ ตันเซียนแซะ ได้ แล้ว ใช้ มนต์ คาถา ศักดิ์สิทธิ์ นัก ครั้น กิตติศัพท์ อัน นั้น เลื่องฦๅ ไป ถึง คน ทั้งปวง ๆ ก็ เข้า มา พึ่งอาไศรย อยู่ ด้วย พระบังเสียวโปว่าตันเซียนแซะ มีกำลัง กล้าหาญอย่างไรบ้าง มอหยี่ ร้องไห้แล้ว พูด ว่า ตันเซียนแซะ นาย ของ ข้าพเจ้านี้ ตาย เสีย แล้ว ท่านถาม ถึงนาย ข้าพเจ้า ด้วย เหตุใด ฯะ

๏ พระบังเสียวโปได้ฟังก็ตกใจ แล้วถามว่า นายเจ้า ตายได้กี่เวลาแล้ว มอหยี่ บอก ว่า วัน ก่อน นี้ นาย ข้าพเจ้า ยกกองทัพ มา พบ กับ กองทัพ ซินกุ้ย ซินกุ้ย คุมทหาร ลอบ เข้าไปถึง ค่าย ตันเซียนแซะนอนหลับอยู่ไม่ทันสู้รบ

ซิยินกุ้ยก็ฆ่าคันเซียนแซะนายข้าพเจ้าตาย พระบังเสียวไปว่าเจ้าจงพูดแต่ตามจริง มอหยี่ว่าถ้าข้าพเจ้าเอาความเท็จมาพูดก็ให้ทำโทษข้าพเจ้าถึงชีวิตร บังเสียวไปว่าเดี๋ยวนี้เจ้าจะไปแห่งใด มอหยี่จึงว่าข้าพเจ้าจะถาไปบอกนางฮวยเซ่งให้รู้ว่าคันเซียนแซะตายเสียแล้ว ฯะ

๏ พระบังเสียวไปจึงว่าเจ้ายังไม่รู้ฤๅว่านางฮวยเซ่งกับเราเปนญาติกัน มอหยี่ว่าทำไมข้าพเจ้าจะไม่รู้ บังเสียวไปบอกว่านางกระษัตริย์รู้ว่า นางฮวยเซ่งพี่เราคิดกระบถจึงให้เรามาห้ามปรามเสีย บัดนี้เจ้าจะไปแจ้งความกับนางฮวยเซ่งนั้นเราจะฝากพวกเราไปด้วย นางฮวยเซ่งจะได้รู้ว่าเรามาหา พระบังเสียวไปจึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งแล้วหยิบเอาของสำคัญส่งให้ศิษ สั่งความกับศิษทุกประการ แล้วให้มอหยี่นำศิษไปหานางฮวยเซ่ง มอหยี่กับศิษก็เดินไปหลายวันถึงเมืองไทกุยเห็นพวกนางฮวยเซ่งมาตั้งค่ายอยู่นอกเมือง พวกนางฮวยเซ่งเห็นมอหยี่จึงถามว่า อย่างไรท่านจึงกลับมาแต่นายของเจ้านั้นเปนอย่างไรฤๅ มอหยี่สั่นศีร์ษะแล้วว่าประมาณยังจึงรู้เถิด แต่นางฮวยเซ่งนายเราอยู่ที่ไหน พวกพลทั้งนั้นจึงบอกมอหยี่ว่าอยู่ที่ออกว่าราชการ มอหยี่เข้าไปคำนับนางฮวยเซ่งแล้วร้องไห้ไม่พูดประการใด ฯะ

๏ นางฮวยเซ่งเห็นดังนั้นจึงถามว่าเจ้าร้องไห้ด้วยเหตุสิ่งใด มอหยี่จึงเล่าความที่คันเซียนแซะยกกองทัพไปพบกับกองทัพซิยินกุ้ย ๆ เข้าไปในค่ายฆ่าคันเซียนแซะตาย นางฮวยเซ่งได้ยินดังนั้นตกใจแล้วร้องไห้ว่าเสียการใหญ่แล้ว มอหยี่ว่าท่านอย่าเพ่อร้องไห้ก่อน ยังมีความดีอยู่อย่างหนึ่งสุดแล้วแต่ท่านจะคิดอ่าน ว่าแล้วก็เอาหนังสือของพระบังเสียวไปส่งให้นางฮวยเซ่ง ๆ รับเอาหนังสือไปดูเห็นอักษรที่ฯลฯ หลัง

นั้นว่า เจ้าวัดแปะเบหยี่ มีหนังสือมาแจ้งความ ครั้นเห็นดังนั้นแล้ว ก็ถามมอหยี่ว่า เจ้าไปพบพระบังเสี่ยวไปที่ไหน มอหยี่จึงเอาความที่หลวงจีนศิษย์พระบังเสี่ยวไปพาเอาตัวไป เล่าให้นางฮวยเซ่งฟัง นางฮวยเซ่งจึงฉีกหนังสือออกมาดู ฯะ

๑ ในหนังสือนั้นว่า ข้าพเจ้าพระบังเสี่ยวไปผู้เปนน้อง ขอคำนับมายังพี่ฮวยเซ่งผู้มีสติปัญญา ด้วยข้าพเจ้าคิดถึงความรักแลได้กินโต๊ะเสพย์สุรา พูดจากันอยู่แต่ก่อน ครั้งพระเจ้าเกาจงเสด็จไปที่วัดพี่น้องเราจึงได้จากกันไป ข้าพเจ้าคิดถึงท่านเวลาใดไม่มีความศุข ครั้นข้าพเจ้าได้ความว่า พี่ออกเสียจากวัด ก็ให้คนเที่ยวสืบเสาะติดตามไม่ได้ความว่าไปอยู่แห่งใด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่าพี่มีวิชาต่าง ๆ จะเรียกลมแลฝนก็ได้ แล้วต้องสมผู้คนตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าก็สมควรที่จะเปนข้าศึกกับเมืองหลวง แลความรู้วิชาพี่นั้นเปรียบเหมือนน้ำหยดลงมาแต่กิ่งไม้หยดหนึ่ง จะปรารถนาสิ่งใดก็ได้ทุกสิ่งสมความปรารถนา แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าสู้อบรมที่นอนให้หอมนอนอยู่ให้เปนศุขดีกว่า ข้าพเจ้ากับพี่จะพบกันก็ในครั้งนี้ ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือมาให้แจ้ง ขอให้พี่คิดถึงถ้อยคำข้าพเจ้า จงละการใหญ่ที่คิดไว้นั้นเสียเถิด ฯะ

๑ นางฮวยเซ่งดูหนังสือแจ้งความแล้ว มอหยี่จึงบอกนางฮวยเซ่งว่า พระบังเสี่ยวไปใช้ศิษย์สี่คนมาด้วย เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าให้พักอยู่ข้างนอก นางฮวยเซ่งจึงให้เรียกศิษย์สี่คนนั้นเข้ามา มอหยี่ก็ออกไปนำศิษย์สี่คนเห็นนางฮวยเซ่งแต่งตัวใส่เสื้อเกราะ แลประดับด้วยเพ็ชร์เหมือนเครื่องกระษัตริย์ แล้วมีไพร่พลถืออาวุธต่าง ๆ ตั้งเปนกระบวนอยู่สองข้าง

ศิษ สี่คน เห็น ดังนั้นก็ คำนับ แล้ว บอก นาง ฮ่วยเซ่ง ว่า นาย ข้าพเจ้าให้มา ถาม ข่าว ท่าน ว่า เปน ศุข อยู่ ฤๅ ฯะ

๏ นาง ฮ่วยเซ่ง จึ่ง ตอบ ว่า นาย ของ ท่าน นั้น นาง กระษัตริย์ ชุบ เลี้ยง เปน ประการใด ศิษ สี่คน บอก ว่า นาง กระษัตริย์ ชุบเลี้ยง นาย ข้าพเจ้าดี แต่ นาย ของ ข้าพเจ้า เอา ของ สำคัญ สิ่งหนึ่งให้ข้าพเจ้านำมาให้ท่าน ขอ ท่าน บังคับให้คน ทั้งปวง ที่ มา รับใช้ นั้นไปเสียให้ ห่าง นาง ฮ่วยเซ่ง ว่า คน เหล่านี้ เปนคนสนิทไว้ ใจของเรา ศิษสี่คนจึ่งเอาสิ่งของที่ พระบังเสี่ยวไป ให้ไป นั้น ออก จาก มือ เสื้อ ส่งให้ นาง ฮ่วยเซ่ง ๆ ดู ก็รู้ว่า ดอกไม้ หยก ที่ ตัวให้กับ พระบังเสี่ยวไป เมื่อวันจะจากไป นาง ฮ่วยเซ่ง เห็น ดอกไม้ หยก ของตัว แล้ว ก็ร้องไห้ว่า เรา สำคัญ ว่า จะ ไม่ เห็น หน้า น้อง เราแล้ว ๆ พูดกับ ศิษ สี่คน ว่า บัดนี้ได้ เปน พวก เดียว กัน แล้ว เจ้า จง อยู่ ที่ นี่คอยให้ นาย เจ้า มา ก่อนเถิด ศิษสี่คน จึ่ง หยุด อยู่ ที่ นั่น คืน หนึ่ง ฯะ

๏ ครั้น เวลา รุ่งเช้าได้ ยิน เสียง ประทัดใหญ่ จุด ขึ้นสาม นัด คนใช้ ของ นาง ฮ่วยเซ่ง มา บอก กับ นางฮ่วยเซ่ง ว่ามี ข้าศึก ยก กองทัพ มา นาง ฮ่วยเซ่ง จึ่งว่า นาย ทัพ ที่ คุมไพร่พล ยก มา นั้น มิใช่ ข้าศึก เปน อาจารย์ ของ เรา มา แต่ เมือง หลวง ดอก แล้ว นาง ฮ่วยเซ่ง จึ่งให้ พวกไพร่ พล ใส่ เสื้อ เกราะ ตั้ง เปน กระบวน จุด ประทัด ขึ้น สาม นัด แล้วให้ เปิด ประตู ค่าย ใช้คนไป ถาม กอง ทัพ ที่ ยก มา นั้นว่ามา แต่ไหน พวก ทหาร บอก ว่า นาย เรา ที่ คุม พวก เรา มา นี้ คือ ท่าน บังเสี่ยวไป วัด แปะเบหยี่ แล้ว พวก บังเสี่ยวไป ถาม พวก นางฮ่วย เซง ว่า ท่าน นี้ เปน คน พวก ไหน เล่า ฯะ

๏ พวก นาง ฮวยเซง บอก ว่า เกียอ่องตี้ เจ้า ของ เรา อยู่ ที่ นี่ พูด กัน แล้ว คนใช้ ก็ มา บอก กับ นาง ฮวยเซง ๆ จึง ขึ้น ม้า พาไพร่ พล ประมาณ สี่ สิบ คน ออกไป คำนับ หนังสือ รับ สั่ง ที่ บังเสี่ยวโป ถือ มา บังเสี่ยวโป ก็ให้ ทหาร ตั้ง พัก อยู่ ที่นั้น แล้ว นำ ศิษ ประมาณ สาม สิบ คน ถือ หนังสือ รับสั่ง มา บอก กับ นาง ฮวยเซง ๆ นำ มา ถึง ค่าย ก็ ลง จาก ม้า พา บังเสี่ยวโป เข้า ใน ค่าย หยิบ หนังสือ รับสั่ง วางไว้ บนโต๊ะ คำนับ แล้ว นาง ฮวยเซง กับ บังเสี่ยวโป ต่าง คน คำนับ กัน แล้ว ก็ ร้องให้ พา บังเสี่ยวโป เข้าไป ที่ ห้อง ต่าง คน ก็ พูด จา ถาม ถึง ศุข แล ทุกข์ กัน แล้ว นาง ฮวยเซง ให้ จัด โต๊ะ มา ตั้ง บังเสี่ยวโป กับ นาง ฮวยเซง ก็ ออก มา กิน โต๊ะ พอ ขุน นาง เมือง มกจิว ที่ นาง ฮวยเซงไม่ได้ ฆ่า เสีย นั้น พา กัน มา คำนับ บังเสี่ยวโป ๆ ก็ให้คน ออกไป พูด จา ต้อนรับ พวก ขุน นาง พูด จา เยี่ยม เยี่ยน แล้ว ก็ พา กัน กลับไป แล พระ บังเสี่ยวโป กับ นาง ฮวยเซง กิน โต๊ะ เสพ สุรา อยู่ ด้วย กัน บังเสี่ยวโป พูด ว่า พี่ ข้าพเจ้า ผู้ มี สติปัญญา บัดนี้ ก็ จะ ยอม ขึ้น กับ เมือง ถัง แล้ว ไพร่ พล กับ ม้า พา ของ พี่ ๆ จะ จัด แจง ประการใด ฯะ

๏ นาง ฮวยเซง จึง ว่า เรา ยอม ขึ้น กับ เมือง ถัง แล้ว เรา เข้าไป เฝ้า กับ เจ้า ด้วย กัน ไพร่ พล และ ม้า พา ทั้ง นี้ให้ พัก อยู่ ที่ เมือง มกจิว ก่อน ภาย หลัง จึง ค่อย คิด อ่าน ต่อไป พระ บังเสี่ยวโป จึง ว่า พี่ คิด อย่าง นี้ ชอบ แล้ว นาง ฮวยเซง จึง สั่ง กับ พวก นาย กอง ให้ รวบรวม ไพร่ พล พัคพวก คอย ฟัง รับ สั่ง อยู่ ที่ เมือง มกจิว นาง ฮวยเซง จัด เอา บ่าว ที่ สนิท มา ด้วย ประมาณ สาม สิบ คน สี่ สิบ คน เดิน ทาง มา กับ บังเสี่ยวโป สอง วัน สาม วัน พบ กอง ทัพ ซุยินกุ้ย พระ บังเสี่ยวโป จึง เอา

ความ ที่ไทฮองเฮา ใช้ มา เกลี้ยกล่อม นาง ฮวยเซง เล่าให้ ซิยิ่นกุ้ย ฟัง ฯ

๏ ซิยิ่นกุ้ย จึ่ง ว่า การ อันนี้ ก็ สำเร็จ แล้ว ท่าน พา พี่ สาว ท่าน กลับ เข้าไป เฝ้า เถิด ข้าพเจ้า จะ มี หนังสือ เข้าไป กราบ ทูล ด้วย ฉบับ หนึ่ง แล้ว ข้าพเจ้า จะ กลับไป รักษา บ้าน เมือง พูด กัน แล้ว ซิยิ่นกุ้ย ก็ ลา บังเสี่ยวโป กลับไป เมือง เซี่ยจิว บังเสี่ยวโป นาง ฮวยเซง มา ถึง เมือง หลวง พระ บังเสี่ยวโป เข้าไป แจ้ง ความ กับ นางไทฮองเฮา ๆ ให้ ขุน นาง สอง คน ออก มา รับ นาง ฮวยเซง ไปใน เก๋ง นางไทฮองเฮา เห็น นาง ฮวยเซง เข้า มา ก็ คิด ว่า ได้ มา พบ กัน ก็มีความยินดี ต่าง คน เอา ความ ที่ จาก กันไป นั้น เล่าให้ กัน ฟัง แล้ว นางไทฮองเฮา ชัก ชวน ให้ นาง ฮวยเซง อยู่ ด้วย สอง วัน สาม วัน แล้ว จัด เงิน ทอง ทรัพย์ สิ่ง ของ ให้ กับ นาง ฮวยเซง จัด บ้าน เรือน ให้ อยู่ แห่ง หนึ่ง แล้ว ตั้ง ให้ นาง ฮวยเซง เปน เจ้า ชื่อ กุยงีอ๋อง แต่ หา มี ตำแหน่ง ว่า ราชการ สิ่งใดไม่ บังเสี่ยวโป นั้น นาง ไทฮองเฮา ประ ทาน เครื่อง ยศ สำหรับ ที่ งักกก๋ง ขุน นาง ผู้ ใหญ่ให้ ฯ

๏ ฝ่าย นางไทฮองเฮา อยู่ ใน เก๋ง ครั้ง นั้นก็ คิด แต่ การ กำหนัด และ นางไทเผงกงจู๋ บุตร์ ไทฮองเฮา คน หนึ่ง นางไทฮองเฮา มี ความ รัก เปน อันมาก ยก นางไทเผงกงจู๋ นั้นให้ เปน ภรรยา ซีเสี่ยว นางไทเผงกงจู๋ เปน คน รูป งามใจ กำเริบ มี ความ กำหนัด อยู่ ใน การ ประ เวณี มาก เมื่อได้ ซีเสี่ยว เปน ผัว นาง ก็ ปรนนิบัติให้ ลุ่ม หลงใน ชั้น เชิง ซีเสี่ยว ก็รักใคร่ มากไม่ใคร่ จะ ห่างไกล กัน ซีเสี่ยว อยู่ กิน กับ นางไทเผงกงจู๋ ได้ บุตร์ สาม คน ก็ ถึงแก่กรรม นางไทเผงกงจู๋ จึ่ง กลับ เข้า มา อยู่ ใน วัง กับ นางไทฮองเฮา มารดา นางไทเผงกงจู๋ ไม่ สบายใจ ด้วย ความ กำหนัด เที่ยว กับ เพื่อนที่ใน วัง นางไทฮองเฮา เห็น บุตร สาว อยู่ ใน วัง ดังนั้น คิด

กลัวว่า นางไทเผงกงจู๋จะไปรักใคร่เข้ากับคนที่รักของนางไทฮองเฮาๆ จึ่งยกนางไทเผงกงจู๋ให้ไปเปนภรรยาบูเสียวคล้ายขุนนางพดเรือนเสีย

๏ ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง นางไทฮองเฮา พาบูซำซือเข้าไปเที่ยวเล่นที่สวนในวัง นางไทฮองเฮาว่ากับบูซำซือว่า สองวันนี้ฝนไม่ตกมีแดดสว่าง บูซำซือว่า ระดูแล้งต้นไม้ไม่มีใบเหลือง เหี่ยวเห้งหล่นจากกิ่งไม่มีดอกตูมบาน ดูไม่งดงามสดชื่นเหมือนระดูฝน นางไทฮองเฮาจึ่งว่าการอันนี้ไม่ยากดอก แต่เมื่อวันก่อนนี้ที่สวนเซี่ยงนิ่มอวนผู้รักษาสวน มาบอกเราว่าต้นไม้ไถหวยมีดอกบาน เราเห็นว่าต้นไถหวยยังมีดอกแล้ว ต้นไม้อื่น ๆ ก็คงมีดอกเหมือนกัน เดี๋ยวนี้ก็จวนจะเข้าระดูฝน เวลาพรุ่งนี้ บูเสียวคล้ายบุตรเขยเราคงจะมาไหว้สนองคุณเรา ๆ จะให้จัดโต๊ะมาคอยเลี้ยงรับที่ในสวน เราจะให้ดอกไม้มีดอกแย้มบานให้สิ้นทั้งสวน ให้เปนมงคลกับบ้านเมือง ฯะ

๏ บูซำซือจึ่งว่า ใจมนุษนั้นปรารถนาเอาตามชอบใจ แต่เทพยดาท่านจะไม่ตามใจให้ นางไทฮองเฮาหัวเราะแล้วตอบว่า ถ้าพรุ่งนี้ดอกไม้ออกดอกแล้ว เราจะปรับให้เจ้ากินสุราสามถ้วยใหญ่ ๆ บูซำซือยิ้มแล้วว่า สุราใส่ถ้วยหยกอย่างดีนี้ ถึงไม่ต้องปรับ หมายท่านก็จะต้องให้ข้าพเจ้ารับประทานอยู่เนือง ๆ แต่การที่จะให้ต้นไม้มีดอกบานพร้อมกันเดี๋ยวนี้ก็เปนระดูแล้ง ทำอย่างไรจึ่งจะให้ต้นไม้มีดอกออกมาได้ นางไทฮองเฮาชม้อยตาค้อนแล้วก็กลับเข้าไปในเก๋ง สั่งให้หานางฮวยเซงที่เปนกุงจึ่อ๋องเข้ามาที่เก๋งข้างใน เล่าความที่พูดกับบูซำซือว่าจะให้ดอกไม้บานขึ้นทั้งสวนนั้น ให้ฟังแล้วว่าให้นางฮวยเซง ทำวิชาให้ต้นไม้ในสวนมีดอกบานแย้มพร้อมกัน จะให้เปนมงคลกับบ้านเมือง ฯะ

๏ นางฮวยเซงจึ่งว่า เวลาพรุ่งนี้จะตั้งโต๊ะเลี้ยงขุนนาง จะให้ดอกไม้บานสักสองสิ่งสามสิ่งนั้น ข้าพเจ้าจะขอกับเทพารักษ์เจ้าของดอกไม้ ให้ดอกไม้บานก็พอจะได้ ถ้าท่านจะให้ดอกไม้บานออกให้หมดทั้งสวนนั้น เทพยุดาผู้ใหญ่ไม่บังคับนั้นไม่ได้ ท่านจงมีหนังสือฉบับหนึ่ง ข้าพเจ้าจะส่งไปให้เทพารักษ์เจ้าของดอกไม้ช่วยทูลเทพยุดาผู้ใหญ่ให้รู้จะได้ให้ดอกไม้บาน ก็จะสำเร็จความปราถนา ฯะ

๏ นางไทฮองเฮา จึ่งเอากระดาษเหลืองเขียนหนังสือฉบับหนึ่งว่า ข้าพเจ้าผู้เปนกระษัตรในเมืองมนุษ ข้าพเจ้ามีธุระจะเลี้ยงโต๊ะเปนการใหญ่ จะให้เปนมงคลกับบ้านเมือง ขอเทพยุดาเจ้าซึ่งเปนใหญ่จงได้บังคับสิ่งของสารพัดทั้งปวง จงโปรดให้ต้นไม้ที่ในสวนข้าพเจ้าออกดอกสิ้นทั้งต้นทุกต้น ในเวลาคืนวันนี้ อย่าให้ค้างอยู่จนสว่างได้ นางไทฮองเฮาเขียนหนังสือแล้วมอบให้กับนางฮวยเซง ๆ จึ่งเขียนหนังสือชื่อของตัวอีกฉบับหนึ่ง แล้วลานางไทฮองเฮามาถึงสวนดอกไม้ ก็อ่านมนต์แลเผายันต์กับหนังสือสองฉบับ ส่งไปให้แก่เทพารักษ์เจ้าของดอกไม้ ไปถึงเทพยุดาใหญ่ ฯะ

๏ ฝ่ายนางไทฮองเฮาสั่งกับกวางลกยี่ เจี่ยเซงโส่เลี้ยงสื่อขุนนางพนักงานแต่งโต๊ะไปตั้งในสวนดอกไม้ จะได้เลี้ยงขุนนาง ฝ่ายบูซำซื่อกลับมาบ้าน มาถึงกลางทางพบพระบังเสี่ยวโป ๆ ว่าเวลากลางวันแดดร้อนหนักทำไมท่านไม่หยุดพักอยู่ในสวนก่อน บูซำซื่อจึ่งว่าน่าหัวเราะนางไทฮองเฮา จะขอเทพารักษ์เจ้าของดอกไม้ว่า เวลาพรุ่งนี้จะให้ดอกไม้ที่ในสวนมีดอกบานพร้อมกันทุกสิ่ง เราคิดเห็นว่าการที่ดอกไม้จะ

ออก ดอก ตูม แล บานก็ เปน ของ เทพยุดาบังคับ นางไทฮองเฮา เปน แต่ มนุษ จะ มา ขอ กับ เทพยุดาเจ้า ดอกไม้ อย่างไรได้ เวลา พรุ่งนี้ เรากับ เจ้า เข้าไป ดู ที่ใน สวน ดอกไม้ ก็ จะ รู้น้ำใจ ของเทพยุดา พูด กัน แล้ว ต่าง คน ก็ ต่างไป ฯะ

๑ ครั้น รุ่ง ขึ้น เวลาเช้า พระบังเสี่ยว ไปก็ เข้า มา ที่ สวน ดอกไม้ เห็น ต้น ดอกไม้ ออก ดอก บาน ตูมไป ทั่ว กระถาง แล้ว พระบังเสี่ยว ไป เดิน เลย มา ถึง หอ เยียงฮั่วติ้ง ที่ใน สวน ดอกไม้ พบ โตเตียงสื่อ ออก มา จัดแจง ตั้ง โต๊ะ อยู่ ที่ หอ เยียงฮั่วติ้ง โตเตียงสื่อเห็น พระ บังเสี่ยว ไป เข้า มา ทำ เปน ไม่ รู้จัก ว่า พระไม่ ดีนี้ มา ทำไมจึ่ง องอาจ เข้า มา ถึง นี่ ฯะ

๑ พระ บังเสี่ยวไปได้ฟัง โตเตียงสื่อ พูดดังนั้น ก็ อด กลั้นโทโษไว้ แล้ว คิด ว่า คน ๆ นี้ เหมือน กับ คน ตา บอด พระบัง เสี่ยว ไป พูด กับ โตเตียงสื่อ ว่า เรา เปน ขุนนาง ของ กระษัตริย์ ทำไม เรา เข้า มานี่ไม่ได้ ฤๅ โตเตียงสื่อ จึ่งว่า วัน นี้ เปน วัน ราชบุตรเขย จะ มา คำนับ สนอง คุณ นางไทฮองเฮา ๆ ให้ เรา มา ตั้งโต๊ะไว้ ที่ นี่ โต๊ะ ครั้ง นี้ เปน โต๊ะ กิน ด้วย ความ เจริญใจ แล ตัว เจ้า นี้ ยก ตัว ขึ้น เปน ขุนนาง ข้าไม่ รู้จัก ข้ารู้ อยู่ แต่ ว่า เปน พระไม่ ดี ถ้า เจ้าไม่ไป เสีย จาก ที่ นี่ เรา จะ เอา ป้าย งา ที่ สำหรับ ถือ เข้า เฝ้า ตี เจ้า ๆ จะ ทำไม เราได้ พระ บังเสี่ยว ไป คิดจะทุ่มเถียงต่อไป พอ โตเตียงสื่อ เอา ป้าย ที่ สำหรับ ถือ เฝ้า ตีถูก ที่ แก้ม พระ บังเสี่ยว ไป หลาย ที พระบัง เสี่ยว ไป ตกใจ กลัว ก็ หนี เข้า มา คำนับ นางไทฮองเฮา ที่ เก๋ง จึ่ง เอา ความ ที่โตเตียงสื่อ กระทำ นั้น ทูล นางไทฮองเฮา ๆ จึ่ง ถาม ว่า เจ้าไปอยู่ ที่ไหน เขาจึ่ง ตี พระ บังเสี่ยวไป บอกว่า ข้าพเจ้า อยู่ ที่ หอฮั่วติ้ง ฯะ

๏ ไทฮองเฮาได้ฟังจึงฉุดมือพระบังเสียวไปแล้วว่า เราได้สั่งให้เขาไปจัดแจงตั้งโต๊ะอยู่ที่นั่น ทำไมเจ้าจึงได้ซนไปเที่ยวถึงนั่น ที่อันนั้นเปนที่ขุนนางผู้ใหญ่ไปมา เจ้าเปนพระจะเข้ามาก็ให้มาทางประตูข้างใต้ ว่าแล้วจึงสั่งให้คนใช้ไปสั่งกำชับนายประตูข้างใต้ว่า ตั้งแต่นี้ไปถ้าพระองค์นี้ไปมาเข้าออกทางประตูนี้ก็อย่าให้ห้ามปรามว่ากล่าว สั่งแล้วพูดกับพระบังเสียวไปว่า วันนี้เจ้าอยู่ที่นี่ก่อน คอยให้พวกขุนนางเขากินโต๊ะพากันกลับไปแล้ว เราจะพาเจ้าเที่ยวชมดอกไม้ที่ในสวน ฯะ

๏ ฝ่ายโดเตียงสื่อจัดแจงตั้งโต๊ะแล้วก็พิเคราะห์ดูเห็นดอกไม้ที่บานศรีต่าง ๆ เปนชั้น ๆ น่าชม ขณะนั้นเต๊กยินเกียดผู้เปนทั่งอ๋อขุนนางผู้ใหญ่ พาพวกขุนนางทั้งปวงเข้าไปในสวน เห็นต้นไม้มีดอกบานพร้อมกันดูงดงามต่างคนถอนใจใหญ่ แล้วพูดกันว่าใจเทพยุดาอย่างนี้แล้วมนุษเราจะไว้ตัวอย่างไร อ้วกิมเลงชันท์ จึงว่ายังไม่รู้ว่าดอกไม้กระถางไหนจะเว้นอยู่บ้าง เต๊กหยินเกียดกับขุนนางทั้งปวงก็พากันไปเที่ยวดูต้นดอกไม้ในสวนทุกกระถาง มีต้นไม้ชื่อกิมซือไม่มีดอกปรกติอยู่ดังเก่า ฯะ

๏ เต๊กหยินเกียดกับพวกขุนนางก็พูดจาสรรเสริญต้นกิมซือว่าเปนต้นไม้ซื่อตรงไม่เข้าด้วยผู้ใด กำลังพูดกันอยู่บูเสียวคล้ายราชบุตรเขยกลับมาแต่เฝ้านางไทฮองเฮาที่ในเก๋งจะมากินโต๊ะ ครั้นมาถึงในสวนแลเห็นพวกหญิงในเก๋งห้อมล้อมนางไทฮองเฮาเข้ามาที่หอเยียงฮั่วติ้ง นางไทฮองเฮารับสั่งกับพวกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่าอย่าให้มาเฝ้าคำนับเราเลย ให้พากันนั่งที่โต๊ะตามบันดาศักดิ์ของตัวเถิด แล้ว

นางไทฮองเฮา จึง อวด กับ ขุนนาง ว่า ต้นไม้ เหี่ยวแห้งไป เราไม่ มีใจ ที่ จะ ชม สิ่งใด เล่นให้สบาย คั้น นี้ เรา จึง มี หนังสือ ขอ กับเทพยุดา เจ้าของ ดอกไม้ ให้ต้นไม้ เปน ดอก บาน ทั่ว ทั้งสวน ครั้น เวลา เช้าวันนี้ ดอกไม้ ก็บานได้ ตามใจ เรา จึง รู้ว่า บ้าน เมือง นี้ อยู่ เย็น เปน ศุข พวก ท่าน ทั้งปวง จง พา กัน เสพสุราให้สบาย เถิด บัดนี้ ขุนนาง ผู้ ใด ที่ แต่ง หนังสือ ได้ก็ให้ทำ คำ เพลงคำโคลง มาให้กับ เรา ๆ จะ ฟัง เล่น แล้ว จะได้ปรากฏ ไว้ว่า กินโต๊ะ ครั้ง นี้ เปน ที่ สนุก สบาย แล้ว สั่งให้คนใช้ ไปเที่ยว ตรวจ ดู ต้นไม้ ที่กระถางไหน จะไม่ เปน ดอก บ้าง คนใช้ ไป ตรวจ แล้ว กลับ มา ทูล ว่า ต้นไม้ ดอก สิ่งใด ก็ เปน ดอก บาน ทุก ต้น แต่ ต้น กิมซอ นั้น ไม่ มี ดอก ฯะ

๏ นางไทฮองเฮา จึงว่า ต้น กิมซอ นั้น ขัด รับสั่งให้ตัด ต้น กิมซอเสีย แล้วให้ขุด ต้นไป ทิ้งไว้ ที่ริม สวน ไม่ให้เอา ต้นกิมซอ มาปลูกไว้ ใน กระถาง ที่ สวน หลวง ต่อไป แต่บู่ซำซือ กับ พวก ขุนนาง ที่ เปนคน ประจบ ประแจง ก็ ทำ โคลง คำ เพลง สรรเสริญ นางไทฮองเฮา ว่า มีบุญวาศนาจน เทพยุดาก็ กลัวเกรง ตาม ใจ ทุกอย่าง ต่าง คน ก็ ทำ ยื่น คนละฉบับ แต่สำนวน แปลกเปลี่ยน กันไป แต่ เต๊กหยินเกียต เปน คน ซื่อตรง จึง ว่าต้นไม้ ทั้งหลาย ระดู ฝน ก็ มี ดอก มี ผลออก กิ่งใบ งดงาม ระดูแล้งก็ ร่วงโรยไปเปน ธรรมดา บัดนี้ ต้น ดอกไม้ ทั้งปวง ก็ มี ดอก บาน ขึ้น ก็ เปน บุญ วาศนา แต่ เดี๋ยวนี้ ระดู แล้ง กลับ เปน ระดูฝน ไม่ ถูก ต้อง ตาม ระดู นั้น ไม่ ควร แล้ว สิ่งใด ชั่ว ก็ ต้อง สละ เสีย บ้าง ขณะนั้น พวก พนักงาน เติม ริน สุรา ได้ สาม เที่ยว แล้ว พวก ขุนนาง พา กัน ลุก จาก โต๊ะ ทูล ลา กลับไป ฯะ

๏ ฝ่าย นางไทฮองเฮาคิด ถึง พระ บังเลี่ยวไปว่า มา คอย อยู่ ที่ เก๋ง

ก็รีบกลับมา บูซ่ำซือเห็นว่านางไทฮองเฮาไม่เรียกให้ตามเข้าไปในเก๋งด้วย คิดเสียใจ จึงเดินมาถึงเก๋งชมเดือนแล้ว เดินเลยเข้าไปถึงเก๋งเพ็กฮื้น เห็นนางเซียงกวนอวนหยี่อยู่ที่นั้น แลนางเซียงกวนอวนหยี่นั้น เมื่อบูซ่ำซือไปมาหานางไทฮองเฮานั้นได้พบนางเซียงกวนอวนหยี่อยู่เนือง ๆ บูซ่ำซือมีใจรักใคร่มาแต่ก่อน ครั้นเวลาวันนั้นมาพบนางเซียงกวนอวนหยี่อยู่ผู้เดียวก็ดีใจ แล้วพูดกับนางเซียงกวนอวนหยี่ว่า คิดถึงผู้ใดจึงมายืนอยู่ที่นี่ผู้เดียว ฤๅเจ้ามีใจคิดถึงเรา ฯะ

๏ นางเซียงกวนอวนหยี่หันหน้ามาดูเห็นบูซ่ำซือ จึงหัวเราะแล้วว่า เราไม่ได้คิดถึงท่านดอก คนที่คิดถึงมีอยู่ บูซ่ำซือจึงถามว่าผู้ใด นางเซียงกวนอวนหยี่จึงว่า เราจะถามท่าน ๆ มากินโต๊ะที่หอเยียงฮั่วติ๋งด้วยเหตุใดจึงได้เข้ามาถึงนี่ บูซ่ำซือจึงว่า เจ้าอย่าได้เอาความเรื่องนั้นมากล่าวเลย เราจะพาเจ้าเข้าไปในเก๋งซุยเพ็กฮื้น เราจะขอพูดจาไต่ถามเจ้าสักอย่างหนึ่ง นางเซียงกวนอวนหยี่จึงว่า จะมีธุระสิ่งใดก็พูดกันที่นี่เถิด บูซ่ำซือจึงว่า เราจะขอให้เจ้าเข้าไปพูดกับเราที่ในห้อง นางเซียงกวนอวนหยี่เสียไม่ได้ ก็ตามบูซ่ำซือไปในเก๋งซุยเพ็กฮื้น บูซ่ำซือถามว่า ผู้ใดกินสุราหยอกเอินกับนางไทฮองเฮาอยู่ในเก๋ง ฯะ

๏ นางเซียงกวนอวนหยี่บอกว่าพระมังเสียวไป บูซ่ำซือจึงกอดนางเซียงกวนอวนหยี่เข้าไว้ พูดว่าเจ้าที่รักของเรา เมื่อตะกี้เจ้าว่ามีคนคิดถึงเรานั้นคือผู้ใด นางเซียงกวนอวนหยี่จึงเอาเนื้อความที่นางอุยเฮารักบูซ่ำซือนั้นเล่าให้ฟังว่า ข้าพเจ้าได้สรรเสริญชมท่านให้นางอุยเฮาฟังว่า ท่านเปนคนเจ้าชู้ จะทำการสิ่งใดก็แยบคาย มีกิริยาพาทีเรียบร้อย แลท่านเข้ามาที่ในเก๋งพูดจาหยอกเอินกันกับนางไทฮองเฮาประการใด

ข้าพเจ้าก็เล่าให้นางอุยเฮาฟังทุกประการ นางอุยเฮาได้ฟังถอนใจใหญ่แล้วนิ่งอยู่ แล้วดูกิริยานางอุยเฮานั้นเหมือนจะรักใคร่ท่าน เดี๋ยวนี้เสียดายเขาไปอยู่เสียเมืองบั้งจิ๋วกับโลเดงอ๋อง ถ้าเขาได้กลับมา ข้าพเจ้าจะนำท่านไปให้พบเขา จะมีสาวดีกว่านางไทฮองเฮาฤๅ ฯะ

๏ บู่ซำซือว่าถ้านางอุยเฮามีจิตรรักเรา ๆ จะทูลนางไทฮองเฮารับสั่งให้โลเดงอ๋องนางอุยเฮากลับเข้ามาอยู่ในเมืองดังเก่า พูดแล้วต่างคนก็ต่างไป ฯะ

๏ ฝ่ายซกง่วนหลีไล่จุนชินเมื่ออยู่ที่หอเยียงฮั่วคึงนั้น เห็นเด็กหยินเกียดอ๋วกิมฉังกับพวกขุนนางที่สัตย์ซื่อมีสติปัญญาเสมอกับตัวก็คิดอิจฉา แล้วพระบังเสียวไปโกรธพยาบาทโลเดียงสือด้วยว่าดีพระบังเสียวไป ขณะนั้นพาเอียดือเซงขุนนางเมืองเซียดจิ๋วเข้ามาทูลนางไทฮองเฮา ขอให้รับโลเดงอ๋องเข้ามาจากเมืองบั้งจิ๋ว นางไทฮองเฮาโกรธ สั่งให้จับเอียดือเซงขุนนางเมืองเซียดจิ๋วไว้ ฯะ

๏ ฝ่ายบังเสียวไปเห็นไต้ที่ดังนั้น ก็สั่งให้จิ๋วเหงให้ทูลยุยงกล่าวโทษโลเดียงสือ เด็กหยินเกียดอ๋วกิมฉังกับพวกขุนนางที่ซื่อสัตย์นั้นว่าเปนกระบถ จิ๋วเหงก็จดเอาชื่อบรรดาขุนนางที่ซื่อตรงเข้าไปทูลกับนางไทฮองเฮาว่าเปนกระบถตามคำพระบังเสียวไปสั่ง ฯะ

๏ ฝ่ายไล่จุนชินนั้นเขียนคำเพลงลงในพัดวางไว้บนโต๊ะสองข้อ ๆ หนึ่งว่าบุตรเจ้าพูดจาล่วงเกินพระมารดา ข้อหนึ่งว่าคบคิดกันเปนกระบถ ครั้นนางไทฮองเฮาเห็นชื่อขุนนางที่จิ๋วเหงจดเข้าไปถวาย กับคำเพลงในพัดที่วางไว้บนโต๊ะดังนั้น ก็โกรธโลเดงอ๋องราชบุตรของตัวกับขุนนางที่มีชื่ออยู่ในเรื่องราวจิ๋วเหงจดหมายนั้นเปนอันมาก แต่เด็กหยิน

เกี้ยด นั้น นางไทฮองเฮาเห็นว่า ซื่อ ตรง จึ่ง เอา ภู่กัน ลบ ชื่อ เต๊กยินเกี้ยด ที่ใน เรื่อง ราว นั้น เสีย แต่ ขุนนาง นอก จาก เต๊กยินเกี้ยด ที่ มี ชื่อ ใน เรื่อง ราว นั้น นางไทฮองเฮาให้ ซกง่วนหลี เอา ตัว มา ชำระ แล ซกง่วนหลี คน นี้ เปน คน ชำระ ความไม่ ซื่อตรง แต่ ก่อนได้ เปน ตระลาการก็ เก็บ เอา ความ เท็จ พาโล ขุนนางให้ ได้ ความ ผิด ก็ หลาย ครั้ง ครั้นนางไทฮองเฮา รับ สั่งให้เปน ตระลาการ ชำระ ความ ครั้ง นี้ ซกง่วนหลี ก็ เอา ตัว โลเตี้ยงสื่อ มา ชำระ กดขี่ จะให้รับว่าได้ คบ คิด กับโลเลงฮ่อง เปน กระบถ ฯะ

๏ โลเตี้ยงสื่อ ร้องว่า เทพยุดาแลนางพระธรณี แล เทพารักษ์ซึ่งมีอำนาจ ศักดิ์สิทธิ์อยู่ใน เมือง ทั้งเจ็ด ศาล จงมาเปนพยาน ว่า ถ้า ราชบุตร กับข้าพเจ้า คบคิด กันเปน กระบถ ประทุษฐร้าย จริง ขอให้ เทพยุดา แล เทพารักษ์ ที่ ศักดิ์สิทธิ์ จง ผลาญ ชีวิตร ข้าพเจ้า กับ ญาติ พี่น้องให้สิ้น ฯะ

๏ ซกง่วนหลีได้ ฟัง ดัง นั้น จึ่ง สั่งให้เอา ตัว อัวกิมฉัง เข้ามาจะทำโทษ อัวกิมฉัง จึ่ง ร้องว่าเปน บุตร แล้ว ต้อง มี กะตัญญู ต่อ บิดามารดา เปน ขุนนาง แล้ว ก็ ต้อง ซื่อตรง ต่อ เจ้านาย ถ้า เจ้า จะให้ขุนนาง ตาย ขุนนาง ก็ ต้อง ตายไม่อาจขัดอาญาได้ ถึง เจ้านายจะยอมให้ ข้าพเจ้าทำร้ายข้าพเจ้า ก็ไม่ อาจ ประทุษฐร้าย ท่านได้ บัดนี้ถ้า ท่านไม่ เชื่อคำ ของ ข้าพเจ้า ก็ขอ ให้ท่าน แหวะ อก ข้าพเจ้า ออก จะได้รู้ว่า ข้าพเจ้ากับ โลเลงฮ่องไม่ได้ คบกัน พอ พูด สิ้น คำ ก็ ชัก มีด ที่ตัวแหวะท้องจนไส้พุงออกมากองอยู่ เตาเก๋งเซียม กับ หลียดด ขุนนางที่ มา กำกับ ชำระนั้น เห็น ว่า คน ทั้งสอง มี ความซื่อตรง อยู่ ให้บ่าว ชิง เอา มีด ที่ มือ อัวกิมฉัง เสีย แล้ว เอา ความ เรื่อง นี้ เข้า ไป ทูล นางไทฮองเฮา ๆ รับ สั่ง ให้ ไต่จุนซิน ออก มา ห้าม ให้ งด ไว้ อย่า เพ่อ ชำระ แล้ว รับสั่ง ให้ ไทอุย หมอ หลวง มา รักษาพยาบาลอัวกิมฉัง ความ ที่ ชำระกัน ครั้ง นั้น ก็ เลื่อง ฦๅ ทั่ว ไป ฯะ

๏ ฝ่าย ชีเกงเงี่ยบ หลาน ชีมงกง ซึ่ง เปน ขุนนาง อยู่ เมือง บายจิว กับ ชีเกง อิ๋ว น้อง ชาย มา อยู่ ที่ เมือง เอี๋ยบจิว รู้ ความ อันนั้น ก็ ตก ใจ แล้ว โกรธ จึ่ง พูด กัน ว่า ซกงวนหลี ชำระ ความ นี้ ไม่ เปน ยุติธรรม แล้ว ว่า แต่ ก่อน พระ เจ้า หลีสีบิ๋น กล้า หาญ มีสติปัญญา ทำ สงคราม ปราบปราม ข้าศึก บ้าน เมือง จึ่ง ได้ เรียบ ร้อย มา หลาย ปี ดังนี้ บัดนี้ เพราะ ด้วย ผู้ หญิง ได้ ครอง ราชสมบัติ คิด อุบาย ฆ่า บุตร หลานพระญาติวงษ์ พระ เจ้า หลีสีบิ๋น เสีย แล้ว ทำ ให้ พวก ขุนนาง ได้ ความ เดือด ร้อน ต่าง ๆ พวก ขุน นาง ผู้ใหญ่ ผู้น้อย ก็ ไม่ มี ผู้ใด จะ ทัด ทาน พวก ขุน นาง เหล่านี้ เหมือน ทำ ด้วย ไม้ บั้น ด้วย ดิน จน สมบัติ ทั้งนี้ ได้ กับ ผู้หญิง ฯะ

๏ ชีเกงอิ๋ว จึ่ง ว่า พี่ พูด ดังนี้ ก็ ชอบ อยู่ แต่ พวก ขุนนาง ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย ทั้งปวง ก็ อยู่ ใน อำนาจ เขา สิ้น ต่างคน ต่าง รัก ตัว แล บุตร ภรรยา ด้วย กัน ถึง เขา จะ เล่นชู้ สาว แลกระทำ ให้ ผิดกฎหมายอย่าง ธรรมเนียม บ้าน เมือง ก็ หา อาจ ขัด ขวาง เขา ไม่ ถ้า ขุน นาง ผู้ใด ที่ ซื่อ ตรง ยก ทัพ มา กระทำ โทษ กับ นาง ไทฮองเฮา ก็ จะ หา มี ผู้ ใด ออก สู้ รบ ไม่ พี่ น้อง พูด กัน อยู่ พอ ทั่งจือชี กับ ลกบีนอ๋อง ขุน นาง นอก ราชการ เข้า มา หา ชีเกงอิ๋ว บอก ชีเกงเงี่ยบ ว่า ทั่งจือชี กับ ลกบีนอ๋อง สอง คน นี้ พวก ขุน นาง ที่ สอ พลอ แกล้ง ทูล ยุยง ให้ ถอด เสีย ทั่งจือชี กับ ลกบีนอ๋อง จึ่ง ได้ ออก มา เที่ยว อยู่ นอก เมือง ทั่งจือชี กับ ลกบีนอ๋อง ได้ ฟัง ชีเกงอิ๋ว พูด ดังนั้น จึ่ง ว่า ท่าน สอง คน นี้ พูด กัน ด้วย เหตุ อันใด ชีเกงเงี่ยบจึ่ง ว่า ท่าน มา พบ กับ ข้าพเจ้า ก็ ดี แล้ว จึ่ง เอา ความ เกิด ขึ้น ที่ เมือง หลวง มา เล่า ให้ ฟัง ฯะ

๏ ทั่งจือชี กับ ลกบีนอ๋อง แจ้ง แล้ว ก็ ถอน ใจ ใหญ่ ว่า การ สิ่งนี้ ถ้า

ชีมงกงบุ่ท่านยังอยู่ก็จะเห็น จะว่ากล่าวยกเอาสมบัติ์นี้ให้แก่บุตร์หลานหลีสิบินได้ แต่เดียวนี้จะพูดไปก็หาต้องการไม่ ชีเกงเงียบโกรธขึ้นมา จึ่งว่าท่านพูดอะไรดังนี้ด้วยเราเห็นใจคนทุกวันนี้หาเหมือนคนแต่ก่อนไม่ จะคิดการใหญ่ด้วยกันนั้นก็ยากเราเห็นอย่างหนึ่ง แต่จะตั้งกองเกลี้ยกล่อมผู้คนยกธงใหญ่ขึ้นว่าจะช่วยการแผ่นดิน จะเอาบ้านเมืองคืนให้บุตร์หลานหลีสิบิน ถ้าเราได้ผู้คนมากแล้ว เราก็จะพากันเข้าตีเอาบ้านเมืองยกสมบัติให้แก่บุตร์หลานพระเจ้าหลีสิบิน ก็เห็นจะหามีขุนนางแลญาติพี่น้องนางไทฮองเฮายอกสู้รบไม่ ทังจือชี่จึ่งว่าคิดเห็นดีดังนั้นแล้วทำไมจึ่งมานิ่งเฉยเสีย ฯะ

๏ ถกบีนอ๋องจึ่งพูดกับชีเกงเงียบว่า ท่านนี้จะยกธงขึ้นชุมนุมพากันเข้าไปเอาบ้านเมืองให้แก่บุตร์หลานของเจ้านาย ข้าพเจ้าจะทำหนังสือยกอะธิกรกล่าวโทษความชั่วของไทฮองเฮา ให้กับท่านสักฉบับหนึ่ง ชีเกงเงียบจึ่งว่าท่านจะช่วยธุระทำหนังสือเรื่องราวยกอะธิกรนางไทฮองเฮาให้ได้แล้ว ข้าพเจ้าจะเปนคนไปเส้นเทพยดากระษัตริย์ในเมืองถังแล้วจะเตรียมพักพวก ยกธงชุมนุมพากันเข้าไปตีเอาบ้านเมือง แต่เดียวนี้เชิญท่านมากินสุราเสียก่อน แล้วจึ่งค่อยทำเรื่องราวนั้นเถิด ฯะ

๏ ถกบีนอ๋องจึ่งว่าการที่จะทำหนังสือ ยกโทษนางไทฮองเฮานั้นไม่ต้องคิดตรึกตรองสิ่งใดดอก นางไทฮองเฮากระทำความชั่วโทษมีเปนอันมาก ชีเกงอิ๋วจึ่งว่าการที่นางไทฮองเฮา ตัดมือตัดเท้า

ของ เฮ่ฮองเฮา มเหษี เซียวซกฮุ่ย นาง สนม เอา ถง แช่ สุรา นั้น นาง ไทฮองฮา เปน คน ใจ ร้าย ถึง ใจ ผู้ ชาย ก็ หา กระทำ ได้ ดัง นั้น ไม่ ครั้นพูด กัน อยู่ ประมาณ ครู่ หนึ่ง คน ใช้ จัด โต๊ะ สุรา มา เลี้ยง ซี่ กงเงี่ยบ ซี่เกงยิ้ว กับ ถกบีนอ๋อง ทั้งจ๊อซี่ ก็ ชวน กัน กิน สุรา ได้ หลาย ถ้อยแล้ว ถกบีนอ๋อง ลุก ยืน ขึ้น แล้ว ว่า ข้าพเจ้า จะ เขียน หนังสือ เรื่อง ราว กล่าวโทษนางไทฮองเฮา ให้ท่าน ดู ตาม แต่ ท่าน จะ จัดแจง เถิด ถกบีนอ๋อง ก็ เดินเข้า ไป ที่ โต๊ะ หยิบ กระดาษ มา เขียน ข้อ หนึ่ง ว่า นาง ไทฮองเฮา ได้ ว่าราชการ เปลี่ยน ชื่อ เมือง ตั้ง เสีย ให้ เรียก เมือง จิว ข้อ หนึ่ง ว่า นาง ไทฮองเฮา นี้ ก็ มิ ใช่ เปน คน ซื่อ ตรง แล้ว ก็ ไม่ ได้ เกิด ใน วงษ์ คน มี ตระกูลครั้น ได้ เปน ห้าม พระ เจ้า หลีสีบิ๋น จึง กระทำ ชู้ กับ พระเจ้า เกาจง เมื่อครั้ง เปน ไทจื๊อ ปรารถนา จะ หา ความ สุข ไป ภาย หน้า ข้อ หนึ่ง นาง ไทฮองเฮา ใจ กล้าหาญ จะ ทำการ สิ่ง ใด ก็ไม่ คิด กลัว เกรง ผู้ ใด นาง ไทฮองเฮาประพฤติ แต่ การ ประเวณี ให้ พระ เจ้า เกาจง ลุ่ม หลง แล้ว คิด ฆ่า ลูก ให้ตาย พาด พา ไป เฮ่ฮองเฮา ว่า ฆ่า ลูก ของ ตัว เสีย ข้อ หนึ่ง ว่า พระ เจ้าเกาจง ประชวน สิ้น พระชนม์ นั้น ก็ เพราะ นาง ไทฮองเฮา กระทำ อุบายให้ ลุ่มหลง ใน การ ประเวณี ข้อ หนึ่ง ว่า นาง ไทฮองเฮา ก็ กระทำ แต่ความ ชั่ว คิด พาด พา ไป เอา ผิด เชื้อ วงษ์ แล พวก ขุน นาง ที่ ซื่อ ตรงให้ ได้ ความ เดือด ร้อน แล ฆ่า เสีย ก็ เปน อันมาก ข้อ หนึ่ง เอา ยาพิศม์ให้ มารดา ของ ตัว กิน ให้ ตาย ฆ่า พี่ ชาย พี่ สาว ของ ตัว เสีย แล้ว พวกพระ ญาติ วงษ์ แล ขุน นาง ราษฎร ก็ มี ความ เดือด ร้อน เทพยดา แล นางพระ ธรณี ก็ ไม่ ควร จะ ให้ นางไทฮองเฮา มี ความ เจริญ เปน สุข อยู่ ดังนี้ข้อ หนึ่ง นางไทฮองเฮา กำจัด ให้บุตร ของ เจ้า นาย ไป เสีย จาก บ้าน เมือง

ตั้งแต่งให้ญาติพี่น้องของตัว เปนขุนนางผู้ใหญ่สำเร็จราชการแผ่นดิน ข้าพเจ้าชีเกงเงี่ยบเปนขุนนางเก่าอยู่ในเมืองหลวง ชั้นปู่ข้าพเจ้าก็เปนขุนนางผู้ใหญ่ได้รับพระราชทานเครื่องยศ พระเดชพระคุณของพระมหากระษัตริย์แต่ก่อนมีเปนอันมาก ฯะ

๏ ชีเกงเงี่ยบนั่งดูถกบีนอ๋องเขียนหนังสือ พลางร้องให้พลาง แล้วเขียนหนังสือนั้นไปถึง ที่ข้อว่าญาติวงษ์แลขุนนางที่ได้รับคำรับสั่งพระเจ้าหลีสีบิ๋น เมื่อจะสวรรณคตฝากบุตรหลานแลบ้านเมืองนั้น พระญาติวงษ์แลขุนนางทั้งปวงก็ได้ยินปรากฏอยู่ด้วยกัน แลท่านผู้ซื่อตรงที่รับคำพระเจ้าหลีสีบิ๋นไว้นั้น จะพากันลืมคำรับสั่งของพระองค์เสียแล้วฤๅ ขอให้ท่านทั้งปวงพิจารณาดูว่าเดี๋ยวนี้บ้านเมืองเปนของผู้ใด ฯะ

๏ ฝ่ายชีเกงเงี่ยบ รู้ความในหนังสือถกบีนอ๋องเขียนสิ้นข้อความดังนั้นแล้ว ถ้วยสุราที่ถืออยู่นั้นก็ตกจากมือ แล้วชีเกงเงี่ยบเอามือทั้งสองคบโต๊ะเข้าร้องให้เปนอันมาก ฯะ

๏ ฝ่ายถกบีนอ๋องเขียนหนังสือแล้ว ก็เอาภู่กันที่เขียนหนังสือนั้นมาทิ้งเสียแล้วพูดว่า ถ้าผู้ใดอ่านหนังสือนี้รู้แล้ว ไม่มีจิตรคิดสังเวชผู้นั้นก็เหมือนกับสัตว์ คนบรรดาที่อยู่นั้น ก็พากันเข้าไปอ่านหนังสือนั้นแล้วก็พากันร้องให้ ชีเกงอิ้วจึงว่าการอันนี้ไม่สำเร็จด้วยร้องให้ดอก ขอเชิญท่านทั้งปวงได้ปฤกษากัน แล้วช่วยคิดอ่านให้สำเร็จการ พูดกันดังนั้นแล้วพากันกินโต๊ะต่อไปอีก ชีเกงเงี่ยบจึงพูดว่าเวลาพรุ่งนี้เชิญท่านทั้งสองมาแต่เวลาเช้า ข้าพเจ้ายังมีเพื่อนที่ชอบใจกันอีกหลายคน ข้าพเจ้าจะชักชวนมาให้รู้

จักกับท่านจะได้ช่วยกันคิดอ่าน ครั้นกินโต๊ะแลพูดกันเสร็จแล้ว ถกบีเอ๋องกับทั้งจ๋อซีก็ลาไป ฯะ

๏ ฝ่ายเต็กหยินเกียดขุนนางผู้ใหญ่ ซึ่งอยู่ที่ในเมืองหลวงนั้น เห็นคนโทษที่ในคุกยังมีอยู่อีกแปดร้อยห้าสิบคน พวกคนโทษทั้งนี้เปนคนไม่มีความผิด เต็กหยินเกียดจึงทำเรื่องราวเข้าไปทูลนางไทฮองเฮาว่าคนโทษเหล่านั้น พวกซกง่วนหลีกระลาการชำระไม่เปนยุติธรรม นางไทฮองเฮาจึงรับสั่งให้เงียมซิวเสียนไปชำระคนโทษเหล่านั้นเสียใหม่เอาความจริงให้ได้ เงียมซิวเสียนก็ไปชำระตามรับสั่ง

๏ ขณะนั้นเงียมซิวเสียนกับจิวเฮงข้าหลวง ผู้กำกับนั่งกินสุราอยู่ด้วยกัน เงียมซิวเสียนจึงปรึกษาจิวเฮงว่า คนโทษเหล่านี้ครั้งก่อนเขาก็ชำระไว้เปนสักแล้ว บัดนี้เราจะรื้อความเก่าชำระใหม่นี้ยากนักหนา เราคิดอย่างไรจึงจะชำระได้ความจริง ฯะ

๏ จิวเฮงจึงว่าถ้าดังนั้นเราจะต้องกดขี่เอาตามที่เขาชำระไว้แล้ว ถ้าผู้ใดไม่รับเราจึงเอาตุ่มมาแล้ว เอาคนโทษใส่ในตุ่มเอาไฟสุมเข้าให้รอบตุ่ม คนโทษร้อนทนไม่ได้ก็คงจะรับ เงียมซิวเสียนได้ยินจิวเฮงว่าดังนั้น จึงให้บ่าวไปเอาตุ่มมาแล้วจึงว่ากับจิวเฮงว่า ครั้งก่อนเจ้าทูลใส่ความว่าโต๊เหลียงซือ เต็กหยินเกียดอ้วกิมฉังเปนขบถ บัดนี้รับสั่งออกมา ให้เราชำระคนที่ไม่สัจซื่อเอาความจริงนั้น ท่านสอนให้เอาตุ่มสุมไฟเข้าจึงจะได้ความจริงนั้นให้ท่านเข้าไปในตุ่ม จิวเฮงตกใจจึงลงกราบเงียมซิวเสียน แล้วสารภาพผิดกันกับซกง่วนหลีไลจุ่นชินชำระความไม่เปนสัจสุจริตคิดจะหาผลประโยชน์ เงียมซิวเสียนจึงจดหมายถ้อยคำเข้าไปทูลนางไทฮองเฮา ๆ ให้ปฤกษาโทษ

จิวเฮง ว่าเปน แต่ผู้ก่ากับ แล้วก็รับโดยชื่นตา ให้เนรเทศจิวเฮงไปอยู่เมืองเชียหนำ แล้วว่าราษฎรที่โกรธจิวเฮงอยู่แต่ก่อนจะฆ่าจิวเฮงเสียก็ตาม ราษฎรก็พากันตามไปฆ่าจิวเฮงเสีย แล้วเงียมซิวเสียนให้จับซกง่วนหลีกับไล่จุนชินจะเอาไปฆ่าเสีย พวกราษฎรที่มีใจโกรธซกง่วนหลีไล่จุนชิน ก็พากันเข้าไปกัดเอาเนื้อซกง่วนหลีคนละคำจนตาย เงียมซิวเสียนก็ให้ปล่อยคนโทษที่ซกง่วนหลีจำไว้ แปดร้อยห้าสิบคนนั้นเสีย ฯะ

๏ ฝ่ายนางไทฮองเฮาให้จับพวกญาติพี่น้องซกง่วนหลีไล่จุนชินฆ่าเสียด้วยเปนอันมาก นางไทฮองเฮาให้สืบสวนไล่เลียงดูว่า ขุนนางผู้ใดที่ไม่ซื่อตรงเปนคนพาโลใส่โทษผู้อื่น ก็ให้จับตัวมาฆ่าเสียสิ้น พวกราษฎรพากันดีใจพูดกันว่า ตั้งแต่นี้สืบไปพวกเราก็จะได้แต่ความศุขแล้ว ฯะ

๏ ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง บูซ่ำซื่อเข้าไปในเก๋ง เอาเรื่องราวซีเกงเงียบที่กล่าวโทษนางไทฮองเฮากับหนังสือพวยเอี๋ยม ที่มีไปถึงซีเกงเงียบมาให้นางไทฮองเฮา ๆ ดูแล้วก็หัวเราะจึ่งถามว่า หนังสือที่กล่าวโทษเราฉบับนี้เปนถ้อยคำผู้ใด บูซ่ำซื่อทูลว่าถ้อยคำลกบินอ๋อง นางไทฮองเฮาจึ่งว่า ลกบินอ๋องมีสติบัญญามากถึงเพียงนี้ พวกขุนนางก็ไม่บอกให้เรารู้ จะได้ชุบเลี้ยงตั้งแต่งให้เปนขุนนางขึ้น ปล่อยให้ขัดเขออยู่ดังนี้ขุนนางผู้ใหญ่ก็มีความผิด ฯะ

๏ บูซ่ำซื่อจึ่งถามนางไทฮองเฮาว่า ซีเกงเงียบมีหนังสือมานัดหมายพวยเอี๋ยมว่า ให้ช่วยธุระภายใน พวยเอี๋ยมก็มีหนังสือตอบไป ในหนังสือพวยเอี๋ยมนั้นว่ามีอักษรสองตัวว่า แช่ออ ข้างจีนแซ

ว่าเซียวงึ่อว่าท่าน และหนังสือสองอักษรนี้คนทั้งปวงแปลไม่ออก

๏ นางไทฮองเฮาจึงว่า หนังสือสองตัวจะแปลไม่ยากดอก คำเซนั้นแปลว่าเดือนสิบสอง คำงึ่อนั้นแปลว่าจะออกตัวเอง ในหนังสือใจความว่าเดือนสิบสองท่านยกมาถึงในเมืองแล้วเราจะยกออกช่วย แล้วนางไทฮองเฮาว่าเดี๋ยวนี้พวยเอียมก็ไปทำราชการอยู่นอกเมือง อย่าเพ่อคิดตามไปจับพวยเอี๋ยมก่อนเลย จะสดุ้งสะเทือนตัวเสีย แต่จะต้องให้หลีเฮาอิดนายทหารผู้ใหญ่ไปปราบปรามซี่เกงเงียบเสียก่อน แต่เราสงไสยอยู่ว่าโดเหลงอ๋องบุตรเราจะเข้าร่วมคิดด้วยพวกขบถฤๅไม่ จะต้องใช้คนที่ไว้ใจได้นั้นไปสืบดูที่บังจิว จะได้รู้ว่าโดเหลงอ๋องบุตรเราคิดการสิ่งใด แต่ยังหามีผู้ใดที่จะใช้ไปไม่ ฯะ

๏ บูซำซือได้ฟังนางไทฮองเฮาพูดดังนั้น ก็คิดถึงคำนางเซี่ยงกวนอวนหยี่พูดไว้แต่ก่อนว่า นางอุยเฮามีจิตรรักบูซำซือ ๆ หยากจะไปพบกับนางอุยฮุย จึงพูดกับนางไทฮองเฮาว่า ข้าพเจ้ามิใช่คนสนิทไว้ใจของท่านฤๅ แล้วการนี้เปนการใหญ่ ถ้าจะให้ผู้อื่นไปความจะจริงเท็จประการใดสุดที่จะเชื่อได้ ฯะ

๏ นางไทฮองเฮาได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่ พอหญิงคนใช้เข้ามากระซิบบอกนางไทฮองเฮาว่า บังเสี่ยวโปเข้ามาแล้ว นางไทฮองเฮาจึงสั่งนางเซี่ยงกวนอวนหยี่ให้พาบูซำซือออกไปเสียก่อน นางเซี่ยงกวนอวนหยี่จึงว่ากับบูซำซือว่า เราจะนำท่านเดินออกไปข้างขวามือ บูซำซือจึงว่าทำไมเจ้าจึงไม่นำเราเดินไปทางนั้นเล่า นางเซี่ยงกวนอวนหยี่จึงว่าไปทางนี้เงียบ ฯะ

...ฝึกหัดครู วัด...
ห้องสมุด
กรุงเทพฯ

๏ ฝ่าย บู๊ซำซื่อ ก็ เข้าใจ ว่า บังเสียว ไปเข้าในวัง บู๊ซำซื่อ จึ่งเอามือ พาด บ่า นาง เซียงกวนอวนหยี เดิน พูด กันไป ตาม ทาง แล้ว ว่า นาง ไทฮองเฮา จะใช้ คน ออกไป บังจิว นั้น เจ้า จง ช่วย ว่า กล่าวให้ เราได้ ไป นางเซียงกวนอวนหยี จึ่ง รับ คำ ว่า การ อันนี้ อยู่ พนักงาน ข้าพเจ้า เอง แต่ ข้าพเจ้า จะ ฝาก เข้า ของ ไปให้ กับ นางอุยเฮา และ จะ มี หนังสือ ไป ถึง นางอุยเฮา ด้วย ใน หนังสือ นั้น จะ ชัก นำ ท่านให้ ได้ กับ นางอุยเฮา ถ้าให้ สม ความ ปรารถนา แล้ว ภายหลัง ท่าน อย่า ลืม ข้าพเจ้า บู๊ซำซื่อ จึ่งว่า การ สิ่ง นี้ เรา มิให้ เสีย ความ สัตย์ พูด กัน แล้ว ก็ ออก มา จาก วัง ฯะ

๏ ครั้น รุ่ง ขึ้น นางไทฮองเฮา รับสั่ง จะให้ บู๊ซำซื่อไป สืบราชการที่บังจิว บู๊ซำซื่อ ก็ เข้า มา เฝ้า นางไทฮองเฮา ที่ ใน เก๋ง นางไทฮองเฮา กำชับ สั่ง ความ เสร็จ แล้ว บู๊ซำซื่อ ก็ ลา ออก มา นางเซียงกวนอวนหยี ก็ สอบ เอา หนังสือ กับ สิ่ง ของ ส่งให้ บู๊ซำซื่อ ๆ กับ บ่าวไพร่ ออก จาก เมือง หลวงไป ประมาณ ห้า วัน หก วัน ถึง บังจิว พอ เวลา พลบ บู๊ซำซื่อ ก็ หา เคียม สำนัก แล้ว สั่ง พวก บ่าวไพร่ ว่า ถ้า ผู้ ใดใด ถาม ว่า จะไป แห่งใดก็ให้ บอก ว่า มา เที่ยว ซื้อ สิ่ง ของ ครั้น เวลา ค่ำ บู๊ซำซื่อ พูด อยู่ กับ เจ้า ของ เคียม ถาม เจ้าของ เคียมว่าโลเหลงอ๋องอยู่ ที่ นี่ ดี อยู่ ฤๅ เจ้าของเคียม บอก ว่าโลเหลงอ๋อง ออก มา อยู่ ที่ นี่ มี แต่ หลวงจีนไป มา เยี่ยม เยียน โลเหลงอ๋อง เนือง ๆ แล ที่ นี่ มี วัด อยู่ วัด หนึ่ง ชื่อ ว่า วัด กำเต็กหยี่ มี หลวงจีน อยู่ องค์ หนึ่ง ชื่อ หุยหวม ถ้า ถึง วัน ขึ้น ค่ำ หนึ่ง วัน สิบ ห้า ค่ำ โลเหลงอ๋อง ก็ไป ที่ วัด ฟัง หุยหวม เทศน์ แล สวดมนต์ เสมอ มิได้ ขาด ราษฎร ผู้หนึ่ง ผู้ ใด โลเหลงอ๋อง ก็ หาได้ ทำให้ ขัด เคือง สิ่งใดไม่ ฯ พวก ราษฎร พากัน อยู่ เย็น เปน สุข ข้าพเจ้า คิด ว่าโลเหลงอ๋อง มี พระไทย ดี